

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

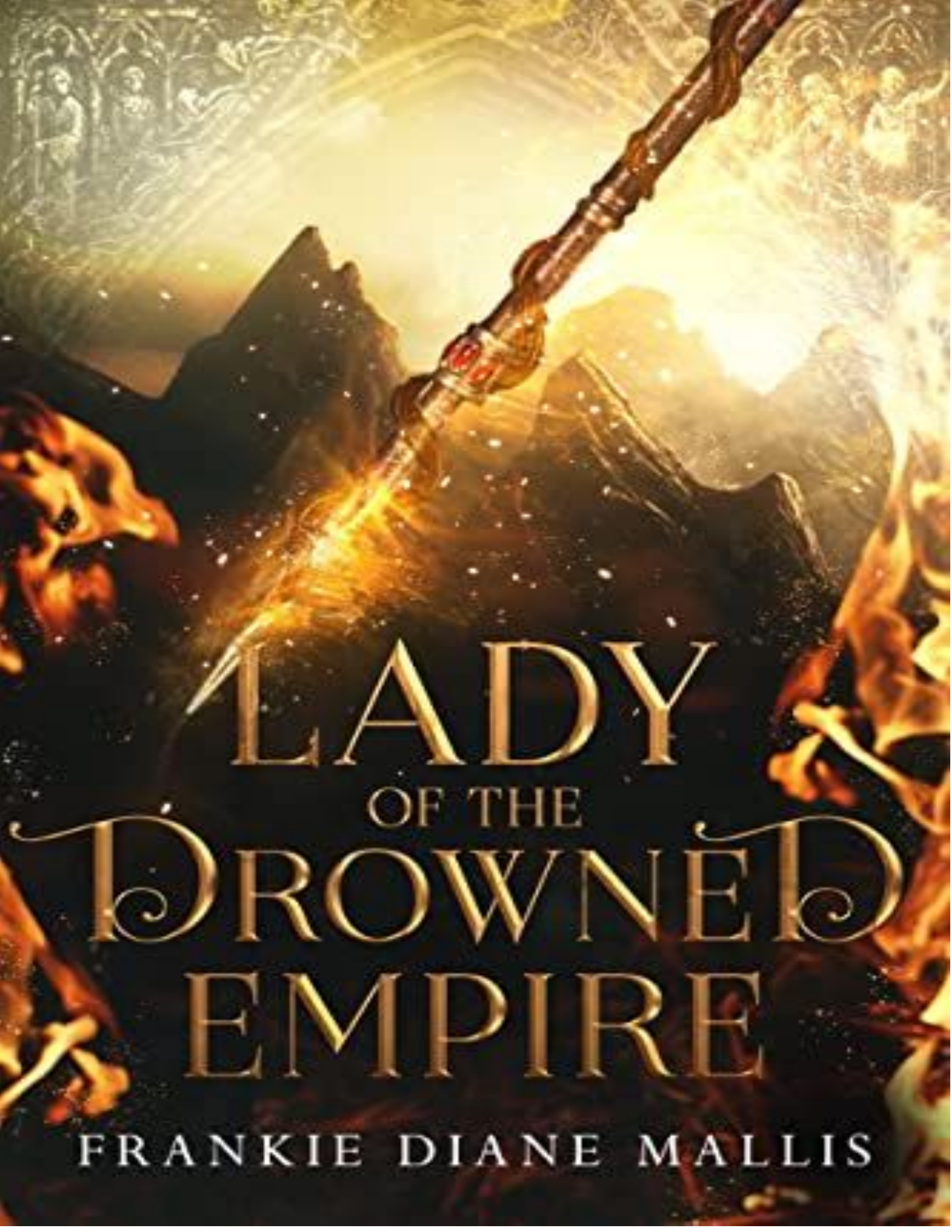
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LADY
OF THE
DROWNED
EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN LEYDİSİ

FRANKİ E Dİ ANE MALL Sİ

Seven Queens Yayınları

Copyright © 2023 by Frankie Diane Mallis

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Stefanie Saw, Seventh Star Art Ciltli

ISBN: 978-1-957014-07-4

Ciltsiz ISBN: 978-1-957014-08-1

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KORUYUCUSU](#)

[Boğulmuş İmparatorluk Serisi Okuma](#)

[Sırası İÇERİK UYARISI](#)

[BAMARİSTAN HARİTASI](#)

[LÜMERYA İMPARATORLUĞU HARİTASI](#)

[1. İLK PARŞÖMEN:](#)

[2. BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[3. İKİNCİ BÖLÜM](#)

[4. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[5. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[6. BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[7. ALTINCI BÖLÜM](#)

8. YEDİNCİ BÖLÜM
9. SEKİZİNCİ BÖLÜM
10. DOKUZUNCU BÖLÜM
11. ONUNCU BÖLÜM
12. ONBİRİNCİ BÖLÜM
13. İKİNCİ PARŞÖMEN:
14. ON İKİNCİ BÖLÜM
15. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
16. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
17. ON BEŞİNCİ BÖLÜM
18. ON ALTINCI BÖLÜM
19. ON YEDİNCİ BÖLÜM
20. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
21. ON DOKUZUNCU BÖLÜM
22. YİRMİNCİ BÖLÜM
23. YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
24. BÖLÜM YİRMİ İKİ
25. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ
26. BÖLÜM YİRMİ DÖRT
27. BÖLÜM YİRMİ BEŞ
28. BÖLÜM YİRMİ ALTI

29. BÖLÜM YIRMI YEDİ

30. YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

31. BÖLÜM YIRMI DOKUZ

32. OTUZUNCU BÖLÜM

33. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

34. BÖLÜM OTUZ İKİ

35. OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

36. OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

37. OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

38. OTUZ ALTINCI BÖLÜM

39. ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:

40. BÖLÜM OTUZ YEDİ

41. OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

42. OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

43. KIRKINCI BÖLÜM

44. KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

45. KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BOĞULAN BOĞULAN İMPARATORLUĞUN

OĞLUİMPARATORLUĞUN SAVAŞÇISI

VALALUMIR MUHAFAZLARI SÖZLÜĞÜ

LUMERIA

İMPARATORLUĞU

BAMARIAN KONSEYİ

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

Teşekkür Ayrıca

Yazar Tarafından

Frankie Diane Mallis Hakkında

Değersiz olduklarına ya da sevgiyi hak etmediklerine inanan herkes için.

Sen sevgiye çok layıksın.

Ve Asha ve Marcella için. İkisi de olmasaydı bitiremeyebilirdim.

Sen.

Frank'in anısına: Büyükbaba, Adaş ve Yayınlanmış Yazar.

Ve Michael'a, doğum gününü yayınla paylaştığın için teşekkürler. Ayrıca,

Mutlu yıllar!

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KORUYUCUSU

PREVIOUSLY

İMPARATOR'UN acımasız sınavından ve kırbacından sağ çıkan Lyr, bir soturion olarak eğitilmeye ve Bamaria'da kalmayı hak ettiğini kanıtlamaya her zamankinden daha kararlı. Artık İmparator'un kışın yapacağı sınava hazırlanmak için sadece üç ayı vardır ve koruması ve çırağıyla birlikte ek gizli eğitimler almayı kabul etmiştir. Ölümsüz Afeya Mercurial'la son etkileşiminin etkisinden hâlâ kurtulamayan Lyr, Rhyan'a onun şifreli sözlerini söylemeyi tartışmaktadır: "Sen ateşsin." Ancak bunu yapamadan Arkturion Aemon tarafından bir duruşma için çağrılır.

Tani, Lyr'in babasının yerine halası Arianna'yı Arkasva olarak geçirmeye kararlı bir terör örgütü olan Emartis'in üyesi olmakla suçlanıyor. Pek çok kişi Arianna'nın gerçek hükümdar olduğuna inanıyor ve kendilerini siyah seraphim tüyleriyle tanımlıyorlar; bu sembol Tani kısa süre önce Lyr ile bir kavgaya tutuştuğunda üzerindeydi. Lyr tanık olarak çağırılmıştır ve Tani'nin suçlu bulunacağına inanmaktadır, ancak İmparator ortaya çıktığında, Lyr bir kez daha herkesin önünde aşağılanana ve işkence görene kadar aniden sorgulanan kişi olur. Tani'nin İmparator'a söyleyeceğinden korkan

Aemon, Rhyan ve Lyr'in ilişkisi ve yasadışı kaşonim kullanımıyla ilgili şüphelerini dile getirirken, Lyr tüm kanıtlara rağmen Tani'yi savunur ve hepsi görevden alınır.

Rhyan, Lyr'in tekrar yaralanmasını çaresizce izlemek zorunda kaldığı için öfkeli ve olanlar için kendini suçlar. Tristan Lyr'i görmeye gelir ancak karşısında onu fiziksel tacizle suçlayan öfkeli bir Rhyan bulur. Tristan, Lyr'in Meera'nın vorakhını saklamasının bir sonucu olan kesik ve çürüklerinden şüphelenmeden önce konuyu kapatması gerektiğini bilen Lyr, hem Tristan'a hem de Rhyan'a yalan söyleyerek kavgayı bitirir; kan yeminini tutmanın ve Meera ile Morgana'nın yasak büyüsünü gizli tutmanın tek yolu budur; sırrı ifşa etmek ölüm anlamına gelecektir.

Rhyan bir kez daha yaralarının nereden kaynaklandığını anlamaya çalışır ve Lyr cevap vermeyince geri çekilir. Lyr daha sonra Tristan'ı dairesinde samimi olmaya davet eder. Ancak Tristan da Lyr'in sır sakladığını hissederek uzaklaşır. Kendisini koruması için Tristan'ın Ka'sına güvenemeyeceğini bilen ve Rhyan'ın yanındaki konumundan emin olamayan Lyr, kayıp gücünün gizemini daha derinlemesine araştırır. Anahtarın onda olduğuna inandığı parşömenler Mercurial tarafından Büyük Kütüphane'ye iade edilmiştir. Ancak Lyr'e kadim bir kolye hediye eden yarı Afeyan Ramia, ona parşömenlerin okunamaz hale getirildiğini gösterir ve araştırması yarıda kesilir.

Rhyan gizemli bir şekilde gizli eğitimlerinin ilk gününü kaçırmış ancak akadim avlamak için sınıra çağrıldığını açıklar. Ölümsüz yaratıkların sayısı giderek artmakta, güneşe doğru ilerlemekte ve tarihte ilk kez organize olmaktadır. Rhyan ve Lyr eğitilir ve aralarındaki gerilim yumuşar. Ancak Lyr, Tristan'ın kuzeni ve arkadaşı Haleika'yı bulduğunda birlikte ek zaman geçiren tek çırak ve acemi onlar değildir,

kendi yasak ırağı Leander ile. Haleika, Lyr'e ilişkisini gizli tutması için şantaj yapar, yoksa Lyr ve Rhyan'ı Tristan'a ifşa edecektir.

Aylar geçer ve Valyati, kış gündönümü ve İmparator'un son sınavı hızla yaklaşırken Lyr'in gücü artar. Ancak birlikte çalıştıkça Rhyan'a duyduğu çekim de artmaktadır. Bir Emartis saldırısı Lyr'i gece Rhyan'ın evinde kalmaya zorladığında, dikkatlice inşa ettikleri sınırlar parçalanır. Rhyan'ın yoğun kâbusları Lyr'i müdahale etmeye ve onu uyandırmaya zorlar. Rhyan'dan sadece arkadaş olarak onunla yatağı gelmesini ister, böylece ikisi de dinlenebilecektir. Kâbusları ve acımasız bir kavga gecesi geçirdiğı için duygusal olarak hâlâ ham olan Rhyan yapamayacağını itiraf eder. Kendisine güvenmediğini itiraf ederek onu duvara yaslar ve neredeyse onu öpecektir.

Ancak Lyr, Rhyan'a ona ne kadar güvendiğini söyler ve sonunda Rhyan sakinleşir ve uyumaya giderler. Sabah Rhyan davranışı için özür diler ve Aemon kontrol için gelene kadar aniden öpüşmeye başlarlar. Kız kardeşleri ve Tristan'la birlikte Gölgeler Günü kutlamalarına katılırken öpüşme olayını unutmaya çalışır. Ancak Meera bir imgelem görmeye başladığında Lyr'in en büyük korkusu ortaya çıkar. Tristan'dan ayrılmak için zar zor bir bahane bulan Lyr, Meera'ya koşar ve onu partiden çeker. Güvenli bir yere kaçmadan hemen önce, eskortları Rhyan ile birlikte onları yakalar. Meera'yı kurtarmak için Lyr sonunda yeminini bozar ve Rhyan'a bir seraphim arabasıyla yola çıkarken vorakh'ı anlatır.

Gryphon Adası'na inen Meera iyileşir ve sakinleşmek için havalanırken, Lyr yeminini bozduğu için paniğe kapılır. Ancak Rhyan onu teselli eder ve sırlarını saklayacağına dair yemin eder. Meera'yı bulmak için sahilde yürürler ve Mercurial ile karşılaşır. Lyr'in kan yemini yanmaya başlar, büyü onu kan yeminini bozduğu için cezalandırmaktadır. Mercurial, yemin değiştirilmediğı sürece hiçbir şeyin onu borcun nihai cezasından kurtaramayacağını itiraf eder. Ayrıca ona şunu da hatırlatır

Ramia'dan aldığı kolyeyi takıyor olmalı. O ayrılırken adayı bir fırtına vurur. Rhyan ve Lyr Meera'yı bulur ve serafimlerine koşarlar. Eve uçarlarken Emartiler saldırır, serafimi altüst eder ve Lyr arabadan fırlatılır, ancak Rhyan tarafından kurtarılır. Kan borcu değişene kadar hayatı sürekli tehlikede ve bedeni acı içinde kalacaktır.

Terörist saldırı sırasında güvenlik amacıyla orada bulunan tüm Bamarian soylularıyla birlikte Cresthaven'a varırlar. Saldırı hakkında bilgilendirildiklerinde Lyr acısını ve korkusunu Tristan'dan gizlemeye çalışır. Görevden alındıktan sonra Rhyan, Lyr'in babasını neler olduğu konusunda uyarır. Babası Lyr'i kurtarmak için Mercurial ile kendi anlaşmasını yapar ve kan yeminleri ortadan kalkar. Rhyan ve Lyr öpüşmelerini görmezden gelmeyi ve bir ay daha eğitime odaklanmayı kabul eder. Ayrıca vorakh'ı gizli tutacağına yemin eder ve Lyr ile Meera'ya yemininin simgesi olarak annesinden kalan iki yasadışı vadati taşı teklif eder.

Lyr, Valyati balosuna katılır ve burada İmparator, Lyr'in kuzeni Jules'un idamından önce kendisinden kötü muamele gördüğünü ima ederek Lyr'in panik atak neden olur. Rhyan tarafından sakinleştirilmesi için partiden taşınması gerekir. Ancak bundan sonra ne Lyr Rhyan'a ne de Rhyan Lyr'e karşı koyabilir. Mercurial araya girene kadar birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya başlarlar ve sonunda Lyr'i sessizliği karşılığında bir anlaşma yapmaya zorlarlar. Ancak anlaşmayı tamamlayamadan akadim saldırır. Rhyan birini öldürmeyi başarır, ancak Lyr'i güvenli bir yere götüremeden bir başkası ortaya çıkar ve Rhyan'ın başka seçeneği kalmaz. Lyr'in hayatını kurtarmak için vorakh olduğunu açıklar ve Lyr'i bir mağarada güvenli bir yere götürür. Cresthaven'a dönmeden önce birbirlerine olan aşklarını itiraf ederler. Orada herkesin hayatta kalmadığını keşfederler. Leander akadim tarafından öldürülmüştür. Rhyan'ın Lyr'in hayatını kurtarmak için yaşamasına izin verdiği kişi. Haleika'nın ruhu canavar tarafından yenmiş ve kendisi de bir akadime dönüşme sürecine girmiştir.

Kalbi kırılmış ve suçluluk duygusuyla dolu olan Lyr, İmparator'un sınavı için arenaya götürülür. Kaşonim kullanmasını engellemek için Rhyan iple bağlanır ve büyüüne erişemez. Haleika tam bir akadime dönüştüğü sırada sahaya getirilir ve testin kendisi olduğu ortaya çıkar. Arkadaşıyla savaşmak zorunda olduğu için dehşete düşse de Lyr hayatta kalmaya ve Rhyan'ı korumaya karardır. Ancak Haleika çok güçlüdür. Lyr'in kolyesini deler, Lyr kanarken kırmızı elmas merkezlerinden üçünü kırar. Lyr'i şaşırtan bir şekilde, içinden güç ve kuvvet aktığını hisseder ve Haleika'yı yener. Ancak İmparator'un affını alamadan Emartiler saldırır. Lyr'in babası öldürülür. Zayıf ve şokta olan Lyr bayılır.

Ertesi gün Cresthaven'da uyanır. Meera Varis Görünür olmasına rağmen, vorakh'ının arkasva olmasını engelleyeceğini bildiği için yönetimi Arianna'ya bırakmaya karar vermiştir. Lyr duyuruya katılır, hâlâ babasının ve arkadaşlarının yasını tutmaktadır. Tristan'ın büyükannesi onu kenara çeker ve Lyr statüsünü kaybettiği için nişanlarının iptal olduğunu söyler. Rhyan biraz hava alması için Lyr'e dışarıya kadar eşlik eder ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu itiraf eder. Akadim'i öldürmek yerine Lyr'i kurtararak bir soturion olarak yeminine ihanet ettiğini düşünmektedir. Haleika ve Leander'ın ölümlerinden sorumlu hissediyor ama pişmanlık duymuyor. Lyr'i hâlâ her şeyden çok seviyor. Rhyan görev için kale duvarlarına doğru yola çıktığında Mercurial sözleşmeyi tamamlamak için gelir.

Mercurial, Lyr'den büyü gücünü bulmasını ve onun için bir iyilik yapmasını ister. Lyr kabul eder ve Mercurial sonunda onu arenada neyin kurtardığını açıklar. Ramia ona bir kolye değil, tanrıça Asherah'a ait olan ve onun kanını içeren eski bir zırh parçası vermiştir. Kanları birbirine karıştığında Lyr yanlışlıkla tanrıçayla bir kashonim oluşturmuştur. Bunun mümkün olduğuna inanmayan Mercurial, bunun sebebinin Lyr'in Asherah'ın reenkarnasyonu olduğunu açıklar.

Orijinal ışığın bir parçası olan Valalumir yıldızını ruhunun bir parçasıyla karıştırarak Lyr'in kalbine koyar, bu işlem o kadar acı verir ki Lyr bayılır. Uyandığında, Arianna'nın Bamaria'yı yöneteceğini duyurmaya hazırlandığını görür. Arianna siyah serafim kanatları dövmesini kapatır. Ve Lyr sonunda teyzesinin başından beri Emartis'in lideri olduğunu ve babasını öldürenin de teyzesi olduğunu öğrenir.

BOĞULMUŞ İMPARATORLUK SERİSİ OKUMA SIRASI

1. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı
2. Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı
3. Boğulmuş İmparatorluğun Gündönümü
4. Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi

Sevgili Okuyucu, lütfen okumaya başlamadan önce aşağıdaki konular hakkında bilgi sahibi olun:

Keder Kadın

Düşmanlığı

Şiddet

Cinsel saldırı

Sayfa dışı tecavüze referanslar

Çocukluktaki tacizi/saldırı girişimini anlatmak (atlamanız veya gözden geçirmeniz gerekiyorsa bu Otuz Birinci Bölümün sonuna doğru gelir)

ILK PARŞÖMEN:

SEKHIUM

BİRİNCİ BÖLÜM

MORGANA

(BİR YIL : Vahiy Törenimin yapıldığı gece)

Acıyı daha önce bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Parmak eklemlerim, altlarındaki mermer tırabzanın beyazına uyuyordu. Yatak odamın dışındaki balkonumun kenarında duruyordum. Omuzlarım gergindi ve bakışlarım Lümera Okyanusu'nun hırçın dalgalarına odaklanmamıştı. Dolunay Cresthaven kalesine ışık saçıyordu ama kafatasıma vuran baş ağrısı görüşümü bulanıklaştırıyor, tanıdık kulelerin yabancı görünmesine neden oluyordu.

Uzakta bir serafim ciyakladı ve dalgaların yuvarlanma sesleri kumun üzerinde hızla ilerledi. Sallanıyordum, acıdan başım dönüyordu. Yine de tırabzanı kavradım. Daha sert. Daha sıkı.

Saat kulesi yeni saati haykırmaya başladı. Aşvan gökyüzüne kaçtı, mücevher tonlu atların sırtındaki biniciler Bamaria üzerinde keşif yapıyordu.

Geç oldu. Çok geç.

Burada işim bittiğinde, bok aşağı

gidiyor! Yarın biraz daha pirinç al.

Ellerimi parmaklıklara vurdum. Lanet olası sesler. Kaçamıyordum. Arkmage Kolaya Doğum Bağımı kaldırdığından beri onları saatlerdir duyuyordum. Aralıksız düşüncelerin kör edici işkencesi tapındaki kürsüde başlamıştı ve amansızdı. Hiçbir şey acıyı dindirmiyor gibiydi; hiçbir şey gürültüyü kesmiyordu. Saklanamıyordum, bir an bile sessizlik bulamıyordum. Kendi zihnim artık güvenli değildi.

Gözlerimin arkası yandı. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Sesler şimdi daha hızlı geliyordu. Daha yüksek. Kendi düşüncelerimi bölüyorlardı. Gökyüzündeki ashvan atlıları görmezden gelemeyeceğim kadar yakındı.

Lanet olası Ka Batavia, aptal mavi saray.

Eğer Leydi Morgana'ya ulaşırsam...eteklerim havalanacak....

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırarak tırabzanı bıraktım. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. İki kız kardeşimin arasında bu gece yeterince gözyaşı döküldü, bir Afeya'nın ömrü boyunca yetecek kadar gözyaşı. Tek bir gözyaşı daha eklemeyecektim. Gözyaşları hiçbir şeyi değiştirmez. Gözyaşları size istediğinizi vermiyordu. Seni zayıflattılar. Sizi yatağınızda bir yumak haline getirip parmaklarınızı karnınıza sokarak acı içinde hıçkırığa ağlamanıza, bir çocuk gibi ağlamanıza, kimse yardıma gelmezken bekleyip durmanıza neden oluyorlardı.

Bu sırrı uzun süre sakladım....

Sesler düşüncelerime çarpıyordu.

Onun bir hain olduğunu bilmiyorlar. Yakında öğrenecekler. Daha hızlı uç, seni Moriel atı. Lanet yorgun....

Kulaklarımı kapattım. İşe yaramadı.

Shekar arkasva!

Gözyaşlarımı geri iterek şakaklarıma daha sert bastırdım. Babamın hançerini zihnimin gözünde görebiliyordum, benim kanımla, onun kanıyla ve

Kız kardeşlerimin kanı.

Hançeri elime alıp bıçağı bileğimin derisinde kaydırmak -ikinci kan yeminimin izlerini kesmek- bütün gece aklımdaydı. Bu düşünce beni bunalttı, ruhumu bir mengene gibi kavradı.

Ben yapmadım. Aptal değildim. Bu eylem, hiçbir sonucu olmayan faydasız bir şiddetten başka bir şey olmayacaktı. Babamın yaptığı büyü çok daha derinlere uzanıyordu. Kolumu kesebilirdim ama yine de ömür boyu bağlı kalırdım.

Yeminim olmasa bile vorakh olarak kalacaktım. Bu acıya mahkumdum.

Gözlerimi kapadım, tırabzanın serin taşına yaslandım ve gecenin içinde dalgaların çarpışını dinledim.

Lanet olası bir içkiye ihtiyacım

var. Bu gece son vardiya.

Şükürler olsun.

Bir sürü düşünce. Hepsi kafamda. Hepsi aynı anda.

Tanrım.... istiyorum.

Siktiğimin gryphon boku....

Emartis....

Tutuşumu bırakarak geriye doğru tökezledim. Sırtım duvara çarptı ve başımı ellerimin arasına alarak yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Zihnime bir çekiç iniyordu.

Neden bu kadar gürültülüydü? Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!

Mavi ışıklar söndü. Devriye sona ermişti. Ancak binicilerin ve kalenin duvarları içinde uyanık olan diğer herkesin düşünceleri devam ediyordu.

Bir kırmızı, bir

mavi.... İşemem

lazım!

, değil mi?

Yeni bir düşünce zihnime girerken parmaklarım saçlarıma dolandı. Ses daha yumuşak ve yüksekti, karışıp diğer binlercesine katılmadan önce sadece bir an için göze çarpıyordu.

Bunu düşünen kişinin kalbine bir bıçak saplamak isteyerek inledim. Canlarını yaktığını düşündükleri her neyse, hiçbir fikirleri yoktu. Acıyı bilmiyorlardı.

Yanılıyorsun, dedi ses yine. Acıyı bilirim. Hem de çok iyi bilirim.

Bu düşünce zihnimde o kadar net çınlıyordu ki, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, ensemdeki gür saçları ıslatıyordu. Bir ashvan binicisi mi? Aşağıda görevli bir nöbetçi mi? Sanki bana cevap veriyorlarmış gibi geliyordu. Düşüncelerime. Ama bu... bu mümkün değildi.

Öyle değil mi? Mümkün mü? Çünkü . Cevap veriyorum.

Sesi gölgeli bir sis gibiydi, derin ve dumanlıydı.

Ayağa kalktım ve koşarak ilerledim, balkonun ve kale duvarlarının ötesinde onu aradım. Ama alan boştu, komşu balkonlar bu saatte terk edilmişti. Meşalelerin yandığı, ateşlerin çıtırdayıp tükürdüğü ve odayı altın sarısı bir parıltıyla ıslattığı yere geri döndüm. Görünürde tek bir kişi bile yoktu. Buraya eskort ya da nöbetçi alınmasına izin verilmiyordu.

Beni aramaya çalışmayın. Yüzümü görmeyeceksin. Ben isteyene kadar .

Başımı tuttum. Lethea'dan daha mı uzaktaydım? Bu gerçekten oluyor muydu? Acı bana oyun oynamak için zihnimi çarpıtmış ve mahvetmiş miydi?

Kaç kez Lumeryalıların tutuklandığını ve vorakh için götürüldüğünü duydunuz? Lethea'ya götürüldüklerini? Soyulduklarını? Ya da daha kötüsünü? Bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını mı düşünüyorsun? O kadar özel olduğunu mu sanıyordun? Tek olduğunu mu? Kız kardeşin ve kuzenin de aynı hastalıkla lanetlenmişti.

Başımı salladım. *Hayır, hayır.* Bu gerçek değildi.

Sizi temin ederim ki bu benim için de sizin için de maalesef çok gerçek. Beni duyduğunuzu bildiğim gibi, ben de sizi gayet net duyuyorum. Bamaria'daki tek zihin okuyucu sen değilsin. İmparatorluktaki tek kişi de değilsin. Hem de hiç değil.

Kıyıda hareket, yaşam belirtisi aradım. Ancak göbeğinin üzerinde dinlenen bir seraphim'den başka bir şey yoktu, ay ışığının altında bronzlaşmış kanatları kumda hışırdıyor ve su kıyı şeridinde ileri geri koşuyordu. Kumsalda tek bir ayak sesi bile yoktu.

Kaç kişi ? Ben sordum.

Çok fazla. Sizin narin asil kafatasınızdaki darbelerden çok daha kötü kaderlere sahip olan çok fazla kişi.

Nefesimi içime çektim, göğsüm bir yükselip bir alçalıyordu. *Bunu nasıl yapıyorsun?*

Seni nasıl duyabilirim? diye cevap geldi. *Aptalca bir soru. İkimiz de duyabiliyoruz. Odaklanmak için fazla bir şey gerekmiyor. Tıpkı kalabalık bir odada sohbet ederken konuştuğunuz kişiyi duyabilmeniz gibi.*

Onların kinini ve sabırsızlığını zihnimde hissedebiliyordum.

Yani gerçekten benim gibi misin? Aklıma bu düşünce geldiği anda bileğimi kontrol ettim, kan yeminimin izlerinin kızarmasını, beni yakmasını bekliyordum.

Yeminini bozmadın. Ve sen sormadan önce, zaten biliyordum. Olduğu anda biliyordum. Meera'yı biliyordum. Uzun bir süre geçti ve zihnimde bir gölge dolaştı. *Jules'u biliyorum.*

Kalbim küt küt atıyor, boynumdan köprücük kemiğime kadar ter damlıyordu.

Sen kimsin? Ben sordum.

Ben isteyene kadar beni görmene izin vermezsem, adımı da bilmezsin. Ben isteyene kadar.

Bunu istemenizi ne sağlayacak?

Ben zihnimde koşuştururken o sessizdi.

Bunu nasıl yapıyorsun? Umutsuzca sordum. Sessiz ol. Düşünmeyi bırak. Söyle bana.

Bu gece sana öğretmeye geldiğim şey bu değildi. Niyetim seni görmek de değildi. Ya da sana adımlı söylemek. Önce sabrı öğrenmelisin. Bir süredir seni izliyorum, dinliyorum ve sende hiç olmadığını biliyorum Morgana.

Başımı salladım. Beni gözetliyordu. Ne kadar zamandır? Benden kaç düşünce çalmıştı? Ailemin mi?

Adımı gayri resmi olarak söylediğinde çok ileri gidiyorsun, diye düşündüm.

Ben konuşmadım. Ve her şey düşünüldüğünde, bence formaliteleri çoktan aştık. Sizce de öyle değil mi?

Ne istiyorsun? Ben sordum.

Yine sessizdi. Konuşmamızı bitirmeye mi karar vermişti yoksa cevap vermeyi mi reddediyordu anlayamadım.

İçimdeki öfkeyle savaşıarak dudağımı ısırdım. Oyun oynamak istemiyorum. Konuş ya da bunu şimdi bitir. Bana yardım etmek niyetinde değilsen kendini bu kadar açığa vurmanın bir anlamı yok.

Oyunları çok kolay reddediyorsunuz. Oyunlar eğlenceli olabilir. Bunların hepsi yalnız olmadığınızı bilmeniz için.

Gryphon-bok! Tekrar boş sahile, terk edilmiş balkonlara baktım. Hala yalnızım!

Eğer bir düşünce omuz silkmeye dönüşebilseydi, tam da bunu yapardı. Güçlüsün, diye düşündü. Belki de tanıştığım diğer vorakhlardan daha güçlüsün.

Alay ettim. Buna tam olarak bir toplantı diyemem. Ve ben sadece birkaç saattir Vorakh'ım. Ne kadar güçlü olduğumu nereden bilebilirsin ki?

Kim olduğun için. Ka

Batavia? Ne olmuş yani?

Gücünüz soyunuzdan ve adınızdan çok daha derin bir şeyden geliyor.

Balkonumun kenarına döndüm ve aşağıdaki su yoluna baktım. Pürüzsüz bir cam tabakası, Bamaria boyunca Lüner Okyanusu'ndan gelen büyüü besleyen akan suyu kaplıyordu. Çok yüksekte değildim. Kendimi içerek bayılırsam, bu geceyi çözmüş olurum. Ama yarın, hâlâ burada olurum. Ve akşamdan kalma. Bardağa baktım, aşağıdaki mesafeyi hesapladım, bacağım çoktan çıkıntıya tırmanmak için kalkmıştı. Belki de yeterince uzaktı. Kuleye baktım. Belki de kaçınılmaz olarak kayana kadar tırmanabilirdim-

Dur! diye bağırdı ses. *Lanet olası ayağını tekrar yere koy.*

Neden? İki ayağım da yere değene kadar ağırlığımı geriye verdim. Bunu istemiyorum - bu hayatı, bu acıyı, seninle olan tüm bu konuşmayı.

Bütün kemiklerini kırmayı mı tercih edersin? Atlarsan olacak olan bu. Ölmeyeceksin. Bundan eminim. Şu anda acı çektiğinizi düşünüyorsanız, vücudunuzdaki her bir kırık kemiği iyileştirene kadar bekleyin, gece gündüz sizinle ilgilenen şifacıların sonsuz anlamsız düşüncelerini dinlerken onların iyileştiğini ve yeniden şekillendiğini hissedin.

buradan, burnumu çektim. Bu fazlaydı. Her şey fazlaydı.

Acını dindirebilirim.

Donup kaldım.

Ama sadece kısa bir süreliğine, diye düşündü. Vorakh'ı idare etmenin yolları var. Bilmeni istemiyorlar, onlardan saklanmanı, sırlarını öğrenmeni istemiyorlar. Size yardım edebilirim. Benim için sorun değil, özellikle de senin gibi niteliklere sahip biri için.

Sözlerinde baştan çıkarıcı bir yan vardı.

Acımı dindirmek için bana bir bardak şarap getirecek misin?

İstersen kendini unutana kadar içebilirsin. Bir seraphim'den daha yüksek olana kadar ay yaprağı iç. Acını dindirmek için başka bir yöntemim var. Sözleri zihnimde bir okşama gibiydi.

Ne yöntemi? Boğazım kuruduğu için sordum.

İzin verin size geleyim. Sana göstermeme izin ver.

Bana kendini göstermeyeceğini söylemiştin.

Yapmayacağım, diye düşünürken sözlerinde bir gülümseme vardı. Hava karanlık.

Bana zarar vermeyeceğini nereden bileceğim? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, vücuduma bir ürperti yayıldı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Eğer sana zarar vermek isteseydim, seni kendi haline bıraktırdım. Küçük kulenin tırmanışını ve düşüşünü izlerdim. Bu gece kendine zarar vermeye çalışan, rol yapan, bıçakları teninde hayal eden, düşen, kaderinden saklanan tek kişi sensin. Çaresiz bir kedi yavrusu kadar korkmuş gibi davranıyorsun.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bana yalnız gelmesine izin veremezdim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bunu bir eskorta açıklayamazdım. Ne Meera'ya ne de Lyr'e. Şüphelenip korkmadan ve düşünceleriyle başımı zaten olduğundan daha fazla ağrıtmadan olmazdı.

Bu kötü bir fikirdi. Çok tehlikeli. Çok bilinmez.

Yine de ne kadar korksam da içimden bir ses evet demek istiyordu.

Bu bir tuzaksa, bana zarar verecekse, beni öldürecekse.... Ellerimi yumruk yapıp sıktım, tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu. Lyr her şeyi kontrol altına almıştı. Meera'ya benden çok daha iyi . Ben gerekli değildim. Bana ihtiyaç yoktu. Ve bu acıya daha fazla dayanamazdım.

Kaleye nasıl gireceksin? Ben sordum. Etrafımız duvarlarla ve muhafızlarla çevrili. Sadece bir giriş açılacak. Diğerleri korunuyor ve bin yıldır geçit vermiyor.

Cresthaven'ın korumalarının farkındayım.

Ka Batavia siz misiniz? Ben sordum.

Ben Kavim'in ötesindeyim.

Lumerian mı? Ben sordum.

Ben kendimi bunun da ötesinde görüyorum.

Kaşlarımı çattım.

Afeya mı?

Bana hakaret

etme.

O zaman gelme.

Korkarım bunun için çok geç.

Kapım çalındı, gümbürtü nefesimi kesecek kadar yüksekti. Rüzgâr balkonumun kapısından içeri girip siyah elbisemi çıplak ayaklarıma doğru savurunca geri adım attım.

"Lyr?" Sesim titreyerek aradım. "Meera?"

Sen Vorakh'sın. Kız kardeşlerinin yaklaştığını duyardın. Benim olduğumu çok iyi biliyorsun.

Geri çekildim, kalenin içinde olmasına ve bu kadar çabuk yaklaşmasına şaşırmıştım. *Aşağıda muhafızlar var.*

Gerçekten de iyi bir tehdit. Küçük kalenize girerken yanlarından geçip gittim. Çıkarken yine yanlarından geçeceğim.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı. Örtünün kenarındaki atılmış diademime baktım. Görünürde savaşmak için kullanabileceğim başka bir şey yoktu-

Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Ama bunu kendi başına yapma yolunda ilerliyorsun.

Sana güvenmiyorum, diye düşündüm, korku çaresizliğimin önüne geçti.

Bu iyi, diye cevap verdi. *Kimseye güvenmemelisin. Erkekler yalan söyler. Çoğu zaman kendilerine. Düşünceler gerçek değildir. Sadece düşüncelerdir.*

Gözlerimi sıkarak kapattım ve elbisemin kıvrımlarına tutundum. Ne yapacağımı bilmiyordum, tek bildiğim saatlerdir acı çektiğim ve geleceğimin daha fazla acıya gebe olduğuydu.

o.

Bu senin seçimin, diye düşündü. Evet dersen girerim. Hayır dersen, seni Acılarını. Ama er ya da geç bana yenik düşeceksin. Bir gün, acı çok fazla gelecek. Çok sert. Çok kör edici. Daha fazla dayanamayacaksın. Ve o gün, işleri kendi ellerine alacaksın. Ya da başkası alacak. Birileri fark edecek. Vorakh avcıları kalende kol geziyor; bir tanesi çok yakında. Kimden bahsettiğimi biliyorsun: Genç Lord Grey. Kontrolü ele almazsanız, sır sona erecek ve en büyük korkunuz gerçekleşecek - kız kardeşleriniz ifşa olacak.

Onu benden ayıran tek şey olan kapıya baktım. Kilitli değildi. Eğer içeri girmek isteseydi, şimdiye kadar girmiş olurdu -benim iznim olsun ya da olmasın.

Kesinlikle, onayladı. Düşünceleri okuma ve ayırt etme konusunda gerçek bir yetenek gösteriyorsun.

Erkekler yalan söyler, diye düşündüm.

Öyle. Şimdi seçimini yap.

Gözlerimi sıkıca kapadım, göğsüm kabardı. *Bana gerçekten yardım edebilir misin? Diğer Vorakh'ların acı çekmesine izin vermem.*

Sözlerinde yankılanan gerçeği hissedebiliyordum; bu düşünce, söylediği diğer her şeyden çok daha fazla inanç taşıyordu. Başımı salladım. *İçeri gel.*

Işıkları kapat. Komodinin üzerinde bıraktığın asanı kullan. Her bir ışığı. Onları söndürmekle kalmayın, karartın. Karanlığı kendine çağır. Büyüyü biliyorsun.

Sadece düşüncelerimi bilmekle kalmıyor, gözlerimin içini de görebiliyordu. Adımı, sırlarımı, korkularımı biliyordu....

Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Neden onun gözlerinden göremiyordum?

Ondan bir cevap gelmedi. Beni duyduğundan ve cevap vermemeyi seçtiğinden emindim, daha önce yaptığı gibi sessizliğe bürünerek beni zihninden uzak tutuyordu.

Başım çığlık atıyor, kalbim küt küt atıyordu. Ama hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı. Bu acı, bu ıstırap.

Ellerim titreyerek yatağın yanına yürüdüm ve çitamı aldım, ay ve güneş ağacı dallarının kıvrımları avucuma serin ve pürüzsüz geliyordu.

Bu benim ilk gerçek sihir gösterim olacaktı. İlk büyüm, bir büyücü olarak ilk eylemim. Belki de sonuncusu.

Çıtayı kaldırdım ve irkildim. Her hareket başımdaki ağrıyı daha da kötüleştiriyordu. İlk meşaleyi işaret ettim, çita dokunduğumda ısınıyor, ucu mavi ışıkla parlıyordu.

"*Ani petrova lyla.*" Bir kıvılcım fırladı ve alevleri söndürdü. Geriye sadece kömürleşmiş bir çubuğun üzerinde tıslayan bir duman kalmıştı. Döndüm, çitanın ışığını bir sonraki meşaleye ve bir sonrakine yönlendirdim, siyahtan başka bir şey görmeyene ve sönmüş alevlerin fısıltısına karşı ağır nefeslerimin sesinden ve okyanusun dalgaları boyunca tıslayan rüzgârdan başka bir şey duymayana kadar büyüü tekrarlardım.

Güzel, diye düşündü. Şimdi son bir kez soruyorum. Emin misin? Evet, eminim.

Odana girmeme izin verir misin, Morgana?

Evet.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karanlık gölgesiyle doldu.

Düşüncelerini zihnime bir kez daha okşayarak içeri adım attığında kalbim daha da yüksek sesle çarptı.

Merhaba, kedicik.

İKİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

(ŞİMDİKİ GÜN)

Ne gördüklerini kontrol edin.

Kolundaki manşetin altına gizlenmiş siyah bir seraphim dövmesi.

Ne düşündüklerini kontrol edin.

Emartis'in lideri. Hain. Yeni Arkasva'mız. Bamaria'nın Yüce .

Teyzem Arianna.

Ne gördüğünü kontrol etmeliyim.

Nefesimi tutmaya çalıştım. Cresthaven'ın Oturma Odası'nın altın kapıları üzerimde belirdi. Burası annemin öldüğü güne kadar hüküm sürdüğü odaydı. Babamın bir zamanlar Ka'mızı ve ülkemizi yönettiği odaydı.

İmparator'un sınavından sağ çıkmıştım ve sürgünden kurtulmak için soturion olarak eğitime devam etmeme izin verilmişti. Ama bedeli Haleika'ydı. Bedeli arkadaşımdaydı; hayatı, anısı, ruhu.

Bunun bedeli babamın, Yüce Lordumun ve Arkasva'nın hayatı oldu.

O ölmüştü. Öldürülmüştü. Teröristler, hainler, Kara Seraphim'in takipçileri tarafından öldürüldü - teyzem Arianna. Yeni Yüce Leydimiz.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım, sakın kalmaya ve nefes almaya çalıştım.

Arianna'nın bir hain olduğunu bilmemem gerekiyordu. Bu bilginin ağzımdan kaçmasına izin veremezdim. İmparator ve İmparator'dan kurtulmuş olabilirdim, hatta ölümsüz Afeya, Mercurial ile bir anlaşma yapmaktan bile kurtulmuş olabilirdim, ama Arianna Teyze şimdi hayatımı ellerinde tutuyordu. Arianna Teyze onun bir hain, bir katil olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığına inanmak zorundaydı. Onu hâlâ sevdiğime, ona taptığıma ve güvendiğime tüm kalbiyle inanmak zorundaydı.

Onun gördüklerini kontrol etmek zorundaydım.

Omuzlarımı geriye attım, çenemi yukarı kaldırdım ve altın diademi alnımda ortaladım. Arkasva'nın Varisi, İktidar Koltuğunun üçüncü sıradaki varisi olarak gücümün ve statümün bir simgesi olan diadem o kadar değişmez bir yoldaş ve aksesuar olmuştu ki, gözlerim kapalıyken bile parçayı ayarlayabiliyordum. Onu nasıl tutturacağımı çok iyi biliyordum, yıllarca aynı pozisyonda taktığım için kafa derimde oluklar oluşmuştu.

Ama o anda altın çember tenimde doğal olmayan bir soğukluk hissettirdi, kolyenin -hayır, zırhın, Asherah'ın zırhının- aksine. Göğüs plakasının altını köprücük kemiğime ve omuzlarıma kadar ısınmıştı. Yaz sonundaki doğum günümde Ramia'dan almıştım, Mercurial'ın bana gerçeği söylediği bu geceye kadar eski bir mücevher parçası olduğuna inanarak aylarca sahip olmuşum.

Sen insan değilsin. Kimsenin kızı değilsin. Kimsenin kız kardeşi değilsin. Kimsenin arkadaşı değilsin. Kimsenin sevgilisi değilsin. Kimsenin kölesi değilsin. Sen bir tanrıçasın, yaşamın yaratılmışsın. Sen güneşsin, sen aysın, sen yıldızsın.

Siz okyanusun suyu, dünyanın tozu, soluduğunuz havanın ta kendisisiniz. Ve sen... sen ateşsin.

Mercurial'ın sözleri kafamda yankılanırken tökezleyerek ilerledim, ellerim denge için duvara çarptı. Hiç bilmediğim ya da şüphelenmeye cesaret edemediğim bir sırrı ortaya çıkarmıştı. Zar zor kavrayabildiğim bir anının kilidini açmıştı.

Ben Asherah'ın yeniden doğmuş haliydim, ölümlü bedeninde bir tanrıça.

Göğsümdeki zırh, Tanrıça Aşera'ya ait olan zırh - bin yıl önce, geçmiş yaşamımda bana ait olan zırh - başımın üzerindeki meşale ışığının altında parlıyordu. Yedi köşeli Valalumir yıldızlarının içinde Asherah'ın kanını taşıyan kırmızı elmaslar vardı - benim kanımı. Bizim kanımızı.

Göğüs plakası vücudumda nabız gibi atıyor gibiydi. Kalp atışlarım Mercurial'ın Valalumir'inin ışığıyla titreşiyordu - içimde Afeya'nın ruhundan bir parça vardı. Göğsüme damgalanmış altın bir yıldız pazarlığı tamamladı.

Vahiy Töreni'nde hiçbir şey açıklamamış olmama, beni test etmek için gönderilen nahashim'in hiçbir güç kanıtı bulamamasına rağmen, Mercurial büyüye sahip olduğumu ve onu elde etmenin, talep etmenin, benim yapmanın bir yolu olduğunu söylemişti.

Arianna'yı ifşa etmek, onu yenmek ve Ka'm, ailem için İktidar Koltuğunu geri almak için herhangi bir şansım olması için buna ihtiyacım olacaktı. Babam için adaleti sağlamamın, Koltuğu geri almamın ve Bamarina'nın veraset çizgisini düzeltmemin tek yolu buydu.

Ama daha fazla cevaba, daha fazla rehberliğe ihtiyacım vardı. Ve müttefiklere ihtiyacım vardı. Ne yapacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sadece bu duyurudan sağ çıkmam ve ben gücümü toplayıp bir plan oluştururken Arianna'nın görmezden gelmesine yetecek kadar uzun bir süre gerçeklerden habersizmişim gibi davranmam gerektiğini biliyordum.

Cresthaven'ın ön kapıları koridorun sonunda açıldı. ses uzak ama netti.

Düşmanım yaklaştı.

Ayak sesleri yankılanıyor, Arianna Teyze'nin etrafını saran ve onu koruyan soturilerin, yani özel nöbetçilerin yürüyüşünü işaret ediyordu. Ayakkabılarının mermer zemine vuruşları -yürüyüşünün tanıdık, kendine özgü ritmi- giderek yükseldi. Yaklaşmıştı.

Önümdeki kapıyı iterek açtım. Tüm oda bir anda sessizleşti. Babamın sarayının soyluları, siyah elbiseler ve tunikler içinde, kış için mükemmel bir şekilde parlatılmış kösele çizmelerle altın Güç Koltuğu'nun etrafında toplandılar. Hepsinin elinde şarap kadehleri vardı ve bana merak ve endişeyle bakıyorlardı.

Odanın diğer ucunda, meraklı soylular denizinden uzakta duran Morgana ve Meera, ikisi de metanetli ve zayıf görünüyordu. Kız kardeşlerim, her ne kadar kalabalık tarafından görmezden geliniyor gibi görünseler de, yan ve gizli bakışlarla değerlendiriliyorlardı. Kimse diadem takanları görmezden gelemezdi, tıpkı Koltuk için sırada bekleyenleri kimsenin görmezden gelemeyeceği gibi.

Çenemi kaldırdım ve beni takip eden gözlerin hissi omurgamda gezinirken ileri doğru yürüdüm. Girdap gibi dönen ve ilgiyle yükselen auraların gücünden derim karıncalandı; Tristan'dan gelen karanlık hüznün, Ka Grey'den gelen öfke ve Imperator'dan gelen yırtıcı güç dalgası hepsi birden bana çarpmış gibiydi.

Ben olsam tereddüt etmezdim.

Sırtım dik, yanından geçerken arkasva vekilimiz, babamın İkincisi Eathan'a bir kez başımı salladım. Omuzlarım gerildi, kız kardeşlerimin yanında yerimi aldım, ifademi asil ve tarafsız görünecek şekilde düzenledim.

"Lyr?" Morgana beni daha yakına çekerek sordu. Tırnakları kolumu deldi. "Neyin var senin?"

Kolumu geri çekerken burun deliklerim alevlendi. Ona söyleyemezdim, düşünemezdim. O bilemezdi. Nasıl tepki vereceğini ya da yanlışlıkla bizi ele verip vermeyeceğini tahmin edemezdim.

Gerçekten sormana gerek var mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Evet," diye tısladı, karanlık aurası arkasında titriyordu. "Yeni bir şey var. Seni son gördüğümde orada değildi."

Kolumu ovuşturdum, beni tekrar yakalamaya çalışırsa diye geri adım attım. *Çok dramatiksindir. Beni on dakika önce gördün.*

Kara kaşları bir V harfi oluşturdu. "Yirmi yıldır yoksun." Bana doğru adım attı, aramızdaki boşluğu yeniden ele geçirdi. Beni köşeye sıkıştırarak gözlerini göğsüme, kalbime, Mercurial'ın Valalumir'inin girdiği ve kaderimi onunkiyle mühürlediği yere dikti. İşareti, yıldızı göremiyordu, sadece giydiğim zırhı görebiliyordu. Bu odadan çıktığımda üzerimde Asherah'ın zırhı yoktu -Haleika ile dövüşümde kırılmıştı- ama şimdi boynumda ve omuzlarımdaydı, bir kez daha sağlandı.

"Bir şeyler değişti. Orada bir şeyler oldu," dedi.

Bu gece pek çok şey oldu.

Meera şimdi eğilmişti, ela gözleri keder ve endişe karışımıyla doluydu.

Ona daha fazla endişe vermek istemediğimden, onu tanımayı reddederek ileri baktım.

Bu sirk biter bitmez kız kardeşlerime söyleyecektim. Gerçeği bilmeleri gerekiyordu. Hazırlanmak, plan yapmak zorundaydık. İntikamımızı almak için. Savaşmak için.

Ama henüz değil.

Oturma Odası'nın karşısındaki Tristan'a ve onun iki yanındaki büyükanne ve büyükbabasına baktım. Lord Trajan bir bardak su yudumluyordu. Babamın konseyinde Finans Müdürü olan Leydi Romula, gümüş yüzükler ve bileziklerle dolu eliyle bir kadeh şarabı kavırıyordu.

Tristan'ın büyükannesi Bamarian Konseyi'nin en önde gelen liderlerinden biriydi, Arianna'nın yakında başkanlık edeceği Konsey'in.

Sadece kalbimi yeniden sızlatan yumuşak kahverengi gözlere odaklanabildim. Tristan. Kendi kontrolleri dışındaki bir büyü -toplumun kötü olarak gördüğü bir büyü- yüzünden İmparator tarafından ölüme mahkûm edilen bir kuzeni sevmek ve kaybetmek kimsenin katlanması gereken bir şey değildi. Yas tutmaya ya da yas tutmaya izin verilmemesi, ölüleri onurlandırmanın yasaklanması, çünkü Lümeryalıların kararına göre onlar birer canavardı; Jules'le geçirdiğim iki yıl boyunca kaderim buydu.

Şimdi Tristan da kuzeni Haleika'nın kaybıyla aynı acıyı yaşıyordu. Onun acısının üzerine bir de benimki eklenince, birbirimizden kopuyorduk.

Leydi Romula bu gece nişanımızı çoktan bozmuştu ya da en azından nişanlanma ihtimalimizi bitirmişti. Tristan iki yıl sonra bile bana bir yüzük vermemişti. Yüzündeki ifadeden -çatlamış dudakları sırtıyor, gözleri bana doğru tiksintiyle kısılmıştı- Tristan'la çoktan konuştuğunu anladım. Ona ve bana yaşattığı acıya rağmen, planından oldukça memnun görünüyordu.

Onunla konuşmaya, iyi olduğundan emin olmaya, olduğumuz ve olmaya çalıştığımız şey için bir kapanış bulmaya ihtiyacım vardı. Onun yanında olmalıydım, özellikle de Haleika'nın ölümü pek çok açıdan benim hatam olduğu için.

Bu olayda oynadığım rol için kendimi tamamen affedebileceğimden emin değildim. Gözlerimi kapattığımda, onun ölü yattığını gördüm.

Akadim onu öldürmüştü, ruhunu yemişti. Sevgilisi Leander'ın onu kurtarmaya çalışırken öldüğünü görebiliyordum. Arenadaki dönüşümünün görüntüsü aklımdan çıkmıyordu ve onun bir canavara dönüştüğünü çok net görebiliyordum. Kendimi onun kalbine yanan bir kazık saplarken görebiliyordum. Ve attığı acı dolu çığlıkları duyabiliyordum, Rhyan -çırağım, muhafızım, dostum, aşkım- kafasını keserek acısına son verdiğinde kesilen çığlıkları.

Tüm sahne gözlerimin önünde canlanırken kalbimi sıktım, nefesim kesildi. Arenada hissettiğim korku ve adrenalini hala damarlarımda pompalanıyordu.

Hayatta kalmak ve Rhyan'ın hayatını korumak için yapmam gerekeni yapmıştım. Ama bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum; sevdiklerimi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyordum.

Ya da Tristan'a, hayatım boyunca tanıdığım, hâlâ çok sevdiğim çocuğa ne yaptığının bilgisi... Sadece olması gerektiği gibi değil. Sadece bir kişi kalbime bu şekilde sahip olmuştu.

Karanlık bir gölge girerek dikkatimi başka yöne çekti. Bu, Jules'u son gördüğümünden beri kâbuslarıma musallat olan gölgeydi. Karanlık enerji girdabı İmperator'un güçlü aurasından yayılıyordu.

Parmakları kılıcının kabzasının üzerinde dans ederek bükülürken koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. Bir zafer duygusu yaydı; dikkatimi çekmek istemişti ve bunu başarmıştı. İçimden bir ürperti geçti.

Hayalet parmaklar sırtıma, aylar önce bana işkence ederken açmasını emrettiği ve yeniden açtığı açık yaralara bastırdı. Ellerim otomatik olarak yumruk şeklinde sıkıldı ve üzerimdeki etkisini açığa çıkarmamak için onları açmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Artık bana dokunmuyordu. Bana dokunmuyordu.

Bana dokunacak kadar yakındı. Ama ondan güvende değildim. Ne onun savaş lordu Bastardmaker'dan ne de İmparator'un korkunç oğlu ve varisi Viktor'dan güvendedeydim.

Veraset çizgisinden çıkarılmak ve varis olarak statümü ve konumumu kaybetmek, her zamankinden daha savunmasız olduğum anlamına geliyordu.

Bakışlarımı çektim ve otomatik olarak odada beni rahatlatacağını, güvende hissettireceğini bildiğim bir çift gözü aradım. Zümrüt yeşili gözler.

Ama Rhyan burada değildi. Son bir saat içinde çağrılmış, kalenin dış duvarlarını korumakla görevlendirilmişti.

Cresthaven'da o kadar çok şey oluyordu ki, nöbetçinin son anda değişmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmemiştim. Ya da Rhyan'ın yanımdan uzaklaştırılmasının ne kadar garip olduğunu. Kişisel korumalarım ve eskortlarımdan biri olarak güvenlik ekibime yerleştirildiğinden beri, akadim avlaması gerekmedikçe nadiren yanımdan ayrılmıştı.

Şimdi önümde bir düzineden fazla asker nöbet tutuyordu. Hiçbiri Ka Batavia'nın altınıni takmıyordu; hiçbiri Bamaria'ya hizmet etmiyordu ya da aileme ve ülkeme sadık değildi. Babam alenen öldürülmüş, kız kardeşlerim alenen saldırıya uğramış ve koruma ekibimi artırmak yerine her zamankinden daha açık ve korunmasız bırakılmıştım. Aemon neredeydi, Hazır? Ya da soturimiz, ordumuz? Etrafım Ka Kormac'ın yabancı Soturileri, İmparator'a sadık adamlar -düşmanım- tarafından sarılmıştı. Önümdeki her soturion erkekti ve kurt postu gibi şekillendirilmiş gümüş zırhlar giyiyordu. Yaklaşık yarısında Bastardmaker'ın siyah boncuk gözleri vardı, Jules'u Imperator'un emriyle götüren iğrenç adam . O, Kormac'ın adamlarına liderlik eden canavardı.

soturi.

Kendimi bildim bileli Ka Kormac'ın yabancı ordusu ÷lkemizi işgal ediyordu ve sayıları her geçen yıl artıyordu. Ama Cresthaven'da hiç silahlanmamışlardı. Daha önce hiç bu kadar sayıca az olmamıştık.

Arianna bile Ka Kormac'ın askerleri tarafından kuşatılmıştı. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok yanılttı.

Elimi sıkmak için öne doğru uzanmış olan Morgana'ya döndüm. Bir kez sıktı -sert, acı verici- sonra beni bıraktı, duruşuna devam etti.

Eathan altın Güç Koltuğu'ndaki pozisyonunu ayarladı, gri cübbesi saçlarıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi. Dün gece Arkasva'nın vekili olmuştu.

-Babam son nefesini verdiği anda koltuğa yerleştirilmişti. Başının üstünde gümüş bir defne vardı. Yanındaki küçük masada, kırmızı gül yapraklarıyla dolu altın bir tabağın üzerinde Arkasva'nın altın defnesi duruyordu. Bamaria'nın gerçek hükümdarı olan babamın defnesiydi ve Arianna tarafından sahiplenilmek üzereydi.

Oturma Odası'nın kapıları açıldı ve Arianna'yı koruyan bir düzine soturi, nefret dolu varlıklarıyla odayı doldurarak girişe doğru ilerledi.

Naria yüzünde her zamanki çatık kaşlarla ama gözlerinde daha önce görmediğim bir karanlıkla içeri girdi.

Doğrulmuştum. Ağzım gergindi, kalbim küt küt atıyordu. Bunu yapamazdım. Bunu yapmak istemiyordum. Teyzemi görmek istemiyordum. İçindeki canavarı bildiğim halde ona bakmaya dayanamıyordum. Kaçıp saklanmak istedim. Rhyan'ın gelip beni götürmesini istedim. Ama o burada değildi. Ve başka bir sırrı riske atmadan onu arayamazdım; bana verdiği yasadışı vadati, annesinin ölene kadar sakladığı Lumeria Matavia yadigârıydı.

Asherah'ın zırhının arkasına gizlenmiş, boynumdaki altın bir tılsımla kaplı taşı kavradım.

Nefes al...nefes ver...nefes al.... Sesi zihnimde netti, bana emrediyor, beni sakinleştiriyordu.

Kapı Arianna Teyze'nin aurasıyla doldu. Kızıl saçları, Arkasva'nın Defnesi'ni kabul etmeye hazır, küçük altın boncuklarla bir taç şeklinde şekillendirilmişti. Altın seraphim kol manşeti yerine oturmuş, ışıltılı siyah elbisesine karşı kolunda parlıyordu.

Siyah Seraphim'in gözleri benimkilerle buluştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIANNA'NIN MAVİ GÖZLERİ son derece zeki ve gözlemciydi, o değerlendirci bakışlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Korkuyla donakaldım, tüm vücudum kilitlendi. Bakışlarını Morgana ve Meera'ya çevirdi. Bir şey söylememeleri için dua ederken boğazım kurudu, Morgana'nın ne yaptığımı bilmemesi için zihnimi yeterince boş tutmuştum.

Sonra Arianna'nın gözleri yumuşadı, yüz ifadesi keder ve anne endişesiyle doldu.

O bilmiyordu. Nefes verdim. Bildiğimi bilmiyordu.

Ağzı, daha önce bana yüzlerce kez yaptığı o yumuşak, sempatik gülümsemeye dönüştü. Bir zamanlar beni rahatlatan, Gölge Kalesi'nde kilitli kaldığımda özlemine çektiğim gülümseme. Şimdi onu izlerken midem bulanıyordu. O benim kanımdan biriydi, yüzünü kendiminkinden daha iyi tanıyordum - gençliğimde benimkiyle aynı olan bir yüz. Benim yaşımdayken birbirimize o kadar benziyorduk ki, Meera Arianna'nın ihanetini ilk gördüğünde, hepimiz imgelemindeki kızın ben olduğuma inanmıştık.

Ama artık benzerliği göremiyordum. Artık teyzemi görmüyordum. Sadece bir yılan. Bir engerek.

Siyah bir Seraphim.

Kız kardeşlerim ve ben tek bir kişi olarak ilerledik, düzgün ve düzenli bir sıra halinde Güç Koltuğunun yanında durduk. Meera, Veliaht, Koltuk için sıradaydı, sonra Morgana, ikinci sırada, sonra ben, üçüncü sırada. Üç mükemmel hanımefendi, üç takım diadem.

Eathan'ın diğer tarafında İmparator ve Bastardmaker vardı. İmparator'un oğlu ve varisi Viktor sırayı tamamladı, siyah gözleri kısık bir şekilde alay ediyordu.

Hepimiz selam verirken Eathan ayağa kalktı ve huzursuzca etrafına bakındı. Her zaman sessiz bir gücü, hükmedici bir varlığı vardı. Ama Arkasva olmak için yaratılmamıştı ve bu pozisyonda olmayı hiç beklemediği açıktı.

"Bu gece," dedi sesi derinden gelerek, "Bamaria'nın Yüce Lordu Arkasva Harren Batavia'nın yasını tutmaya ara vermeliyiz, Bar Ka Moka."

"Ruhu serbest bırakıldı," diye cevap geldi.

Eathan boğazını temizledi, gözleri kızarmıştı. "Yüce Lordumuzun katillerinin adını vermeyeceğim." Duygularını güçlükle kontrol edebiliyormuş gibi sessizce konuştu. "Bu suçlular, bu katiller, on sekiz yıl önce onu iktidardan uzaklaştırmaya çalıştılar." Yutkundu ve tekrar konuştuğunda neredeyse bağıırıyordu. "Başaramadılar. Ka Batavia daha güçlüydü. Ve Ka Batavia hâlâ güçlü. Dün gece işledikleri suçlar ne olursa olsun kazanamayacaklar. Ben nefes aldığım sürece kazanamayacaklar."

Ellerimi kalçalarımın bastırdım, hıçkırma hıçkırma ağlamamak ve çoktan kazandıklarını, karşı koymamız, bir şeyler yapmamız gerektiğini haykırmamak için irademi kullandım.

Etrafımız silahlı düşmanlarla çevriliyken hiçbir şey yapamazdık. Gerçek müttefiklerimin kim olduğundan ve kimin kılık değiştirmiş bir düşman olduğundan emin değilken olmazdı.

"Bamaria'ya karşı görevimi yerine getirmeden önce," diye devam etti Eathan, "sevgili kuzenlerim, Varis Görünen Leydi Meera Batavia ve Arkasva'nın Varisleri Leydi Morgana Batavia ve Leydi Lyriana Batavia'ya taziyelerimi sunuyorum." Eathan durakladı, bize doğru döndü ve çenesini saygıyla eğdi.

Meera kaskatı kesildi ve Eathan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Bir keder dalgası parladı. Aurası her zaman sessiz ve sakindi; Saray'daki diğerlerinin karmaşık ve ezici güç gösterilerine karşı istikrarlı ve güven verici bir tezat oluşturuyordu. Ama şimdi aurası keder ve hüznle doluydu.

"On sekiz yıl boyunca," diye devam etti, "ben onun ikincisi oldum. Onun olmadığı her yerde gururla durdum. İktidar koltuğunda oturmaktan hiç zevk almıyorum. Bu gece burada olmalıydı. Defnesini takıyor olmalıydı." Eathan yanındaki masanın üzerinde duran altın yaprakları işaret ederken sesi titriyordu. "Ama gümüşü takmak, bir ay boyunca onun yerine hüküm sürmek benim kutsal görevim. Ve bir sonraki Yüce Leydimiz koltuğuna oturduğunda, onun yasını tutacak ve Yüce Efendimize yakışır bir şekilde yas tutacağız."

Sırada ne olduğunu bildiğim için gözlerimi kapattım: duyuru. Bir kez söylendi mi, geri alınamazdı.

Sihrime sahip çıkana kadar olmaz.

"Leydi Meera Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu," dedi Eathan. "Lütfen Koltuk'ta bana katılın."

Arkmage Kolaya kalabalığın arasından çıkarken Meera bir adım öne çıktı. Kalın beyaz saç örgüleri sırtından aşağı dökülüyor, beyaz cübbesi yere . Öne doğru gelirken tütsü kokusu üzerine sinmişti ve

Bükülmüş ay ve güneş ağacı dallarından oluşan sopasını yere sabitledi, tepesindeki kristal renklerle parlıyordu.

"Leydi Meera Batavia," dedi sesi derin ve kadim. Asasını yere vurdu, ses sessiz odada yankılandı. Asasının kristali parladı, kırmızı, turuncu, sarı ve gökkuşağının diğer tüm renkleri yanıp söndü, ta ki sonunda Batavia kırmızısında karar kılincaya kadar. Işık yanıp söndü ve sonra tekrar tekrar Batavia kırmızısı parladı.

Bir uyarı gibiydi.

Son bir parıltı oldu ve obsidyen gibi parlayan ışık siyaha dönüştü. Odanın üzerine siyah bir gölge düşürüyor gibiydi.

Arkbilge Kolaya'nın gözleri Meera'ya odaklandı. Öne doğru eğilerek sordu: "Arkasva'nın Defnesini giymeye ve kutsal görevini yerine getirmeye hazır mısın?"

Meera ellerini birbirine kenetledikten sonra omuzlarını geriye attı. Dudaklarının titremesi yatışırken çenesi yukarı kalktı. "Hayır."

Odadaki hemen herkesin daha önceki Konsey toplantısından sonra cevabının ne olacağını bildiğini bilmeme rağmen, sözlerinin gerçekliği hala bir şok gibi görünüyordu ve daha da sessizleştikçe odanın üzerine hareketsiz bir sessizlik çöktü.

Son yirmi bir yıldır herkesin planladığı ve geleceğine inandığı halefiyet nihayet sona eriyordu.

Arianna'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, aurasının gücüne karşı beklenti doluydu. İnce ve ağır bir hüznle karıştı ama hissettim ve bu sadece bildiklerimi doğruladı.

Hançerimin bıçağı, deri kılıfta ağırlaşmıştı. Elim elbisemi kenara itmek, kabzanın etrafından dolanmak, onu almak ve Arianna'nın kalbine saplamak için kaşınıyordu.

Odaklanmaya ve sakin kalmaya çalışarak homurdandım. Ama kalbim, babamın katilinin sadece bir kol mesafesinde durduğunu bilmekle çarpıyordu. Rhyan'la aylarca çalıştıktan sonra, onu tam olarak nereden bıaklayacağımı, ne kadar baskı uygulayacağımı biliyordum. Bir dakikadan kısa bir sürede babama adaleti getirebilirdim.

Ama ne amaçla? Kaışımınla aramda bir düzine soturi vardı. O gözlerini kapatmadan önce yakalanacaktım.

Ellerimi önümde sıkarak derin bir nefes aldım. Kendimi sakinleştirmek için tüm irademi kullandım. Bir plan olmadan hareket edemeyeceğimi hatırlamak için.

Sihrim olmadan.

Meera öksürdü, boğazını temizledi; devam edemeyecek kadar zayıf, hazırladığı konuşmayı yapamayacak kadar üzgün görünüyordu. Ama Veliaht olarak yerine geçecek kişiyi açıklamak zorundaydı.

"Hayatımı sizin Yüce Leydiniz olmak için hazırlanarak geçirdim." Meera'nın narin sesi titriyordu; duygularını zar zor dizginliyordu. "Ama bu sıkıntılı ve politik zamanlarda... politik...." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Bu zamanlarda-" Sesi kesildi ve ardından gözyaşları hiç durmadan akmaya başladı. Özenle hazırladığı konuşmasının yazılı olduğu küçük parşömeni tutan eli yanına düştü.

Meera'yı yakalamaya, kalabalığın arasından çekip çıkarmaya ve onu Bamarian soylularının onaylamayan, yargılayan gözlerinden saklamaya hazır bir şekilde ilerlemeye başladım. Ama Morgana benden önce davrandı. Meera'nın konuşmasını ondan alırken gözlerinde öfkeli bir kararlılık vardı.

Morgana seyircilerimize doğru döndüğünde, gözleri öne çıkarak kendisine meydan okuyacak herkese meydan okurcasına, Oturma Odası'nın üzerine koyu bir gölge düştü. "Ben konuşacağım."

Meera'nın yüzü öfkeyle kızardı. Bize tahttan feragat ettiğini söylediği anda Morgana ona bağırmişti; hepimiz en azından henüz hiçbirimizin arkasva olamayacağını bilmemize rağmen kararını reddetmişti. Morgana ve Meera'nın ilişkisi hâlâ gergin hissediliyordu ama Meera başıyla küçük bir selam verdi ve bir adım geri çekildi.

Nefesimi tuttum, korkudan tüylerim diken diken oldu. Morgana asla topluluk önünde konuşma yapmazdı - vorakh'ından beri. Kalabalık gruplar içinde dikkati kolayca dağılır, bazen çok yüksek sesle konuşur, bazen de duydukları yüzünden yanlış şeyler söylerdi. Tek bir yanlış adımda Morgana hepimizi ele verebilirdi.

Meera'nın parşömenini açtı ve okumaya başladı. "Sorunların ve siyasi huzursuzlukların yaşandığı, iç teröristlerin ülkemizde ayaklanıp liderlerimize saldırdığı ve akadim'in sınırlarımızı ihlal ettiği bu zamanlarda," Morgana durakladı ve olduğu yerde sallandı.

Elbisemin kıvrımlarını yumrukladım. Hadi, Morgs.

Morgana öksürerek boğazını temizledi, gözleri parşömende gezinirken sırtı dikleşti. Parşömeni yeniden yuvarladı ve gözlerini Konsey'e dikti. "Leydi Meera halkımız için en iyi olanı yapmalı. Bamaria'yı kendi egosunun ve arzularının önüne koyuyor. Yüce Leydiniz olmak için hayatı boyunca fedakârlık yapmış ve hazırlanmış olsa da, şu anda ihtiyacınız olan şeyin kendisi olduğuna inanmıyor."

Meera bana doğru eğildi, sakın kalmaya çalışırken omuzları susturulmuş hıçkırıklarla titriyordu. Elimi sırtına koyarak onu sakinleştirdim. Ülkemizi babamın katiline teslim ettiğinden ve Bamaria'yı dev bir yayla hainlerimize verdiğinden haberi yoktu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi, henüz bilmiyordu. Ona sonra söyledim ve plan yapardık.

"Bamaria'nın güçlü bir liderliğe, bu krizlerin üstesinden , yılların deneyimine sahip birine ihtiyacı var." Morgana durakladı,

ve odayı bir sessizlik dalgası kapladı. "Arkasva'nın Veliahtı Leydi Meera Batavia, halamız Leydi Arianna Batavia'ya resmen tahtını bırakıyor."

Aklıma yine dışarıda gördüklerim geldi: Arianna Teyze'nin çıplak kolu. Siyah Seraphim dövmesi. Onu koruyan hain askerler.

Birkaç soylu sahte bir şaşkınlıkla soluk soluğa kalırken diğerleri destek tezahüratları yaptı. Bir alkış tufanı Morgana'nın ani çığlığını bastırdı ve Morgana tökezleyerek yanıma döndü. Koyu renk gözleri açılmış, benimkilere bakıyordu. Gözlerini hızla kırıştıtırırken yanaklarının rengi soldu, alt dudağı titriyor, yüzüne saf bir korku yayılıyordu.

Biliyor musun? Düşündüm de.

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, burun delikleri genişliyordu.

Neden bana söylemedin? diye mırıldandı.

, Morgs, emrettim. Gördüklerini kontrol et.

Morgana ağzını kapattı, alt dudağı hala titriyordu, gözleri sadece aktif olarak dinlerken sahip olduğu bir tür odaklanma ile odayı araştırıyordu - zihinleri okuyordu, daha fazlasını öğrenmeye çalışıyordu.

Arianna genişçe gülümseyerek öne doğru bir adım attı ve Meera'yı yanına çağırmak için kolunu uzattı. Tökezleyen Meera, Arianna'nın sıkı kucağına dayanırken vücudu hareketsiz kaldı. Arianna'nın kolundaki altın kelepçe Meera'nın tenine batarken, Arianna Meera'nın yanaklarına birer öpücük konduracak kadar geriye eğildi. Eli Meera'nın elinin etrafında sıkılaştı, onu bir mahkum gibi tutuyordu. Boğazımda safra yükseldi.

"Bu onuru kabul ediyor musunuz, Leydi Arianna?" Eathan sordu.

Arianna çenesini eğdi. "Lord Eathan." Döndü ve reverans yaptı. "Leydi Meera." Ayağa kalkarak elbisesini düzeltti, elleri önünde yalvarırcasına duruyordu. "Kız kardeşim Leydi Marianna'nın bilgisine her zaman inandım,

onun halef seçimine inandım. Ancak ben de Ka Batavia'ya Bamaria'yı korumakla yükümlüyüm. Benden önceki birçok atamın yaptığı gibi Arkasva ve Yüce Hanımefendi rolünü üstlenmeyi kutsal bir görev olarak kabul edeceğim."

"Sizi onurlandırıyoruz Leydi Arianna," dedi Arkbilge Kolaya. "Gelenek olduğu üzere, iktidarın yumuşak geçişine izin vermek için bir ay geçecek. Bamaria'nın vekil arkasvası Lord Eathan, merhum Yüce Lordumuz tarafından alınacağına inandığı kararları alarak bu süreyi yönetecek. Bu süre zarfında Leydi Arianna hazırlıklarını ve düzenlemelerini yapacak ve Bamaria Konseyi'nde Eğitim Üstadı olarak kendi halefini bulacak."

Kolaya asasını yere vurdu. Eathan kollarını açarak öne doğru adım atarken, üstündeki kristal ışıkla parladı. Arianna diğer tarafa yürürken Meera bir tarafta durdu.

"Leydi Meera," dedi Kolaya, sesi emredici ve odada yankılanıyordu, "Leydi Arianna'nın veliaht ilan edilmesine kadar Varis Vekili unvanını taşımaya devam edeceksiniz, o zaman varislikten çekileceksiniz ve veraset sırası yeniden belirlenecek."

Morgana'nın elini sırtımın alt kısmında hissederek sallandım.

Varis unvanını kaybeden tek kişi Meera değildi. Morgana ve ben de kaybettik.

Eathan önce Arianna'nın sonra da Meera'nın elini tuttu ve bilekleri birbirine degecek şekilde önünde birleştirdi. Kolaya bıçağını çıkardı ve hızla birleşen bileklerinin altından geçirdi. Altında kanı tutması için küçük gümüş bir kâse tutuyordu. Kesiği yaptıktan sonra asasını salladı ve anında iki yara da iyileşti, arkalarında küçük kırmızı izler bıraktılar. Asasını bir kez daha sallayan Kolaya, kâseyi havada süzdürerek

Arianna ve Meera'nın başlarının üstünde. Her birinin başına iki damlacık düştü.

Kolaya geri çekilirken, Eathan babamın defnesini aldı ve olması gereken yerde, Meera'nın başının üzerinde tuttu, sonra törenle Arianna'nınkinin üzerine taşıdı.

Defnenin kalıcı olarak başına konmasına bir ay vardı. "Sıradaki Arkasva Batavia'yı takdim ediyorum, Bamarina'nın Yüce Leydisi."

Gözlerimi sıkıca kapadım ve reverans yaparken nefesimi tuttum.

"Tamamdır," dedi Eathan. "Kendi saltanatımın döngüsünü göstermek için alçakgönüllülükle ayın rengi olan gümüş takıyorum. Bir ay içinde, Arkasva'nın, sürekli güneşin altın defnesini Leydi Arianna'ya devredeceğim. Günlerinizin geri kalanında hüküm sürmeniz dileğiyle."

"Teşekkür ederim Lord Eathan." Geri çekildi, boynunu bükerek tebaasını gözlemledi.

Eathan bir kez daha yerine oturup altın sandalyeye yaslanırken yüz ifadesi sertleşti. Kemik yorgunu ve bitkin görünüyordu ama gözlerinde kararlılık vardı. "Koltuktaki zamanımı Emartis'i adalete teslim etmek için kullanmayı planlıyorum. Gölge Kalesi çoktan bu kötü adamlarla doldu. Ama artık daha fazlasının dışarıda olduğunu biliyoruz. Her biri bulunmalı ve adalete teslim edilmeli."

İmparator öne doğru yürüdü. Bana doğru dönerken dudaklarında küçük bir alay belirdi. Gözleri elbisemin uzunluğuna daldı, sonra tekrar yukarı kalktı, her kıvrımımı izledi.

Altın kenarlıklı siyah pelerinini düzeltti. İşaretler ona ülkesi dışında güç ve yetki veriyordu ve İmparator'un yeğeni olmak bu kötüye kullanmasına izin veriyordu. "Lord Eathan, geçici bir arkasvanın gümüş defnesinin size verdiği yetkiyi kullanmadan önce," dedi.

kendi altın defnesini düzeltti, "Konseye hitap etmeliyim." Odadaki her soyluya bakarken aurası yırtıcı gölgelerle parladı. "Geleneklerimizin onurlandırıldığını ve İmparator Theotis'in iradesine itaat edildiğini görmekten mutluyum. Ancak Leydi Meera'nın da dediği gibi, bu ülke kriz üstüne kriz yaşıyor.

"Formaliteleri ve ritüelleri sürdüreceğiz. Ancak ülkenize yönelik bu kadar çok tehdit varken, Leydi Arianna'nın Koltuğuna oturmayı geciktirmesi için bir neden göremiyorum."

Kaskatı kesildim. Aemon'un neden kayıp olduğunu, buradaki tek soturinin neden İmparator'a sadık olduğunu anlamam bir şimşek gibi oldu.

Protokolü çiğneyecekti. Arianna'yı kullanacak ve bu gece kendisi için daha da fazla güç talep edecekti.

"Bamaria sınırlarında akadim tehdidiyle karşı karşıya, akadim sadece duvarlarınızı aşmakla kalmadı, aynı zamanda Bamaria'nın masum vatandaşlarını sakatladı, öldürdü ve terk etti. Hiç kimse onların tehdidine karşı güvende değil, Bamaryan Konseyi'nin asil üyeleri bile."

Tristan'ın gözünü yakaladım, bir damla gözyaşı kaçtı. Arkasını döndü. Leydi Romula'nın elleri öfkeyle titriyordu. Bu alçakça bir darbeydi - onların acısını politik entrikaları için kullanmak.

İmparator'un vahşi gözleri bu keder gösterisinin üzerinde durdu. Az önce ne yaptığını çok iyi biliyordu. "İmparator bana bu görevle yüzleşmemi emretti ve ben buna fazlasıyla hazırım," dedi. Odadaki birkaç soturi onun kelime oyununa kıs kıs güldü, bu da onun Hazır Aemon'dan daha güçlü bir savaşçı olduğunu ima ediyordu. Tekrar odaya göz attım. O neredeydi? Neden bu duruşmalarda bulunmuyordu?

Önümüzdeki soylulardan birkaçı da bunu düşünüyor gibiydi, kendi gözleri dolaşüyor, fısıltılar ileri geri uçuşmaya başlarken ağırlıkları huzursuzca bir ayaktan diğerine geçiyordu.

Görünürde bir emir verildiğini görmemiştim ama İmparator'un tüm kurtları değiştirmeye, odada yavaş ve ölçülü adımlar atmaya, bakışlarını ve duruşlarını ayarlamaya ve kendilerini Divan'a daha tam olarak yerleştirmeye başladılar.

"Emartiler konusuna hassas bir şekilde yaklaşmamız son derece önemlidir. Ülkenizde böylesine bir bölünme ve dışarıdan gelen tehditler varken, kaosa, iç savaşa sürüklenmekten kaçınmalıyız. Ka'nın yönetimine karşı çıkan herkesi tutuklamak çözüm değildir. Ülkeyi daha fazla bölmek barışa yol açmayacaktır. Hepimiz bir araya gelmeliyiz. Ka Batavia ve Bamaria Konseyi Leydi Arianna'nın arkasında birleşmeli ve halkınızı korumak için Ka Kormac ile kurulan ittifaka saygı göstermelidir. Karşı karşıya olduğunuz kriz için bir ay çok uzun bir süre." Eathan'ın önüne geçti ve gümüş defneyi başından kaptı.

Eathan'ın elleri onu geri almak istercesine havaya kalktı, sonra parmakları gerilmiş bir halde altın kolçaklara .

"Lord Eathan," diye bağırdı Imperator'un sesi Oturma Odası'ndan, "Senato ve İmparator Theotis adına, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu, Bamaria'ya hizmetinizin tamamlandığını ilan ediyorum. Vekil Arkasva'nın gümüş defnesini, biz onu altınla değiştirene kadar Leydi Arianna'nın başına yerleştiriyorum. Leydi Arianna bu gece Bamaria'yı yönetmeye başlayacaktır."

Boğazım kurudu. İmparator'un soturileri hâlâ hareket halindeydi ve tüm Konsey'i kuşatmaya başlamışlardı. Kurtlarından ikisi kız kardeşlerime ve bana yaklaşıyordu.

Kalbim göğsümde çarparken yüz ifademi düzelttim.

Oturma odasının kapıları patlayarak açıldı ve büyük bir gürültüyle duvarlara çarptı. Karanlık, gölgemsi bir varlık havaya karıştı - bir aura

güç, ölüm ve hazırlık. Altın zırhı ve kırmızı arkturion pelerini gölgelerin ardında parlıyordu.

Morgana'nın nefesi kesildi, dudaklarımdan küçük bir rahatlama çığlığı kaçtı.

Sonunda Aemon buradaydı ve arkasında Ka Batavia soturilerinden oluşan bir ordu vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Araya girdiğimiz için özür dileriz lordum." Aemon öne çıktı ve Eathan'ın önünde eğildi. "Yoksa artık sizin lütfunuz mu? Bir aylığına, değil mi?"

Oda sakinleşti ve Aemon'un varlığıyla kalbim hafifledi. Ready geçen sefer isyanı bastırmıştı. Tek başına Emartis'i durdurmuş, babamı çetenin elinden kurtarmış ve Arianna'nın kocası amcam Tarık'ı alt etmişti. Aemon'un hızlı davranması sayesinde Arianna önce tutuklanmıştı. Bu olay ona lakabını ve Ölüm Tanrısı olarak ününü kazandırmıştı.

Önümdeki tüm soyluların ve kadınların, İmparator'un ve Bastardmaker'ın sessizliğinden bu gerçeğin unutulmadığını anladım. Aksine, Aemon'un bu geceki varlığı herkese on sekiz yıl önce tam olarak ne olduğunu hatırlatıyor gibiydi. Paralellikler göz ardı edilemezdi, özellikle de Aemon'un kuzeni ve İkincisi Turion Dairen gözleri öfkeyle parlayarak onun yanında belirdiğinde. Dairen, Aemon'un

İsyan sırasında babamın öldürücü darbesini o vurmuştu; babamın sadece topallayarak hayatta kalmasının sebebi oydu.

"Arkturion Aemon," dedi İmparator. "Davaya hoş geldiniz."

Hazır bir kez daha eğildi, bu hareket kınamadan kaçınmak için yeterince derin ama hakaretten emin olmak için yeterince kısaydı. Önündeki sahneyi değerlendirirken gözleri karardı: Eathan, defnesiz, Güç Koltuğu'nda oturuyordu ve Arianna da onun yanında, arkasva'nın gümüş defnesiyle süslenmiş bir şekilde duruyordu.

"Saat beklediğimden daha geç oldu," dedi Aemon. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bu işlemlere başından itibaren tanıklık etmek isterdim. Ne yazık ki dışarıda bir kargaşa yaşandı majesteleri. Yüzlerce Lumeryalı özel bir duyuru alacakları izlenimiyle kale duvarının ötesinde toplandı." Parmakları kılıcının kabzasında dans ediyor, aurası titreşiyordu.

Imperator ters ters baktı ve bir anda bu işin arkasında onun olduğunu anladım.

Aemon omuz silkti. "Ancak böyle özel bir duyurudan haberdar edilmedim, özellikle de şehir tecrit altına alındığından ve son Lumeryalı da evine gönderildiğinden beri. Ya da bazılarının ardından Gölge Kalesi'ne gönderildiler," diye öksürdü, "tartışma. Arkamda duran soturileri takdir ediyorum. Onların çabaları sayesinde hepimiz bir anlaşmaya vardık." Elindeki gümüş yıldız ateşi kılıcı odanın her köşesindeki meşalelerin alevlerini yansıtıyordu. Aemon elindeki kabzayı çevirdi, silahı kınına geri sokmadan önce çelik parlıyordu.

"Anlaşma mı?" İmparator topuklarının üzerinde geriye yaslandı, iki eli deri kemerinin üzerinde geziniyordu.

Aemon başını salladı. "Duvara yaklaşan Lümerliler akşam için yataklarını seçebiliyorlardı -kendilerinininkini ya da hapisane yataklarını. Leydi Sila, siz

Bu gece odanızda fazla yük bulursanız beni affedin. Kalenin zaten dolu olduğunu biliyorum. Ancak Emartis'e seçme şansı verilmedi. Ka Kormac'tan bazı soturilerimiz görevsiz görünüyor. Belki onlar da ihtiyaç duyduğumuz ek görevleri üstlenebilirler." Aemon'un gözleri İmparator'a dikilmişti, meydan okuduğu açıktı. "Elbette sizin kararınıza saygı duyuyorum majesteleri."

Odadaki Ka Kormac'ın gümüş zırhını giyen her soturion savaş duruşu aldı, bacakları genişledi, elleri kılıç kabzalarında ve hançerlerinde, omuzları gerildi. Kalabalıktan yavaşça sıyrılıyor, öne ve ortaya doğru ilerleyerek düzene giriyorlardı.

İmparator'un dudakları kıvrıldı ve içime bir kurt düştü. İmparator mutlu görünüyordu. Sanki daha azını beklemiyormuş gibi - sanki bu Hazır için kurduğu bir tuzakmış gibi.

Aemon'un arkasında duran küçük ordu sonunda odaya girdi. Hepsi Ka Batavia'nın altın zırhını giymişti ve omuzları keskinleştirilmiş serafim tüyü şeklindeki metalle kaplıydı. Ka Batavia'nın mührü, yani altın serafim kanatlarının üzerinde gümüş bir ay olan uygun mühür göğüslerine işlenmişti.

Hiçbir şey doğru değildi. Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Rhyan'la birlikte dairemde İmparator'un testine karşı kazandığım zaferi kutluyor olmalıydım. Haleika, Leander ve babamın yasını tutmamalıydım. İmparator'un Arianna'yla birlikte gücü gasp etmesini izlememeliydim.

Ama en azından soturilerimiz hâlâ güçlüydü. En azından şimdi buradaydılar, silahlanmışlardı ve İmparator'a sadık soturilerle savaşabilecek güçteydiler.

Son soturion odaya girene kadar nefesimi tuttum ve o girdiğinde kalbim durdu. Bu asker uzun boyluydu, varlığı komuta ediyordu, kollarının kasları yeşil elbisesinin altında açıkça görünüyordu.

Pelerini ve zırhı vardı ama diğerleri gibi altın takmamıştı. Siyah deri göğsünü ve karnını kaplıyordu. Sadece onun giydiği eşsiz bir zırhtı, kuzeyden gelen ve onu bana bağlayan orijinal bir mühür tasarımına sahip zırh.

Mührü bir gryphon'a bakan bir seraphim profilini gösteriyordu. Bir güneş ve bir ayın içi kanla doldurulmuştu, bir kashonim'in kanıyla. Benim kanım. Ve onun.

Rhyan'ın yeşil gözleri bir anda odanın öbür ucundaki benimkileri buldu ve bir an için zaman durdu. Sol gözünün geçen yara izi her zamankinden daha belirgindi, teni solgundu. Koyu kahverengi bukleleri ter ve kar karışımıyla kafasına yapışmıştı. Dışarıda kalemizi savunmak için çok sıkı savaşıyordu.

Beni savunuyorsun.

Herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye onu taramaya çalıştım ama durduğum yerden sadece önceki gece aldığı birkaç yara izini taşıyor gibi görünüyordu. Botları çamurluydu ama soturion pelerini beline ve omuzlarına mükemmel bir şekilde sarılmıştı ve siyah deri kemeriyle yerinde duruyordu. Her birinin ucunda parlayan ve keskinleştirilmiş bir Valalumir yıldızı bulunan yedi kayış uyluklarından sarkıyordu.

Boynunda beyaz bir bandaj vardı - dün gece beni eve götürdükten sonra aldığı bir yara. Haleika'yı yendikten ve babamın ölümünü izledikten sonra bilincimi kaybetmiştim.

Bileklerindeki kelepçelerin altında, ben arenada dövüşürken bağlandığı yanık izlerini iyileştirmeye yardımcı olan başka bir bandaj seti vardı.

Kollarımı beline dolamak, sağlamlığını hissetmek, çam ve misk kokusunu içime çekmek için kollarına koşmamak için kendimi zor tuttum. I

Yerinde kaldı, bakışları tarafından tutuldu ve varlığının güvencesiyle ısındı.

"Çabalarınız için hepinizi takdir ediyorum," dedi İmparator. "Bamaria'yı güvende tutmak, Ka Batavia'yı savunmak ve birleşik bir cephe sergilemek şimdi her zamankinden daha önemli. İşte bu yüzden hepimiz Leydi Arianna'nın Arkasva olarak koltuğuna oturması için bir ay boyunca beklemekten vazgeçmeye karar verdik."

Rhyan odanın öbür ucundan kasıldı, yüzündeki ifade durumu hemen anladığını gösteriyordu.

Ama bilmiyordu, tam olarak değil. Arianna'nın bir hain olduğunu bilmiyordu. Ama İmparatorların dehşetini ve aşırılıklarını çoğu Lumeryalının anlayabileceğinden daha iyi anlıyordu. Arianna'nın bizi buraya getirmedeki rolünü bilmesem bile, Rhyan'ın yüzünde, İmparator Kormac bu geceyi onun yönetmesini istediye, bunun kendi çıkarları için olduğunun farkında olduğunu görebiliyordum - bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Aemon'un Oturma Odası'ndaki varlığı Ka Kormac'ın Soturi'sini durma noktasına getirmiş gibi görünse de, bu işlemleri durdurmaya yetmedi.

Eathan hâlâ vekil arkasva olarak görevinden alınıyordu. Koltuktan kalkarken kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü, omuzlarının nihai bir şey vardı.

Babamın ölümünü tekrar görmek gibiydi.

Eathan başını eğdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Defneyi takmak için sadece birkaç dakikası olmasına rağmen defnesiz çok çıplak görünüyordu. Aurası ağırlaşmış bir halde yanımızdan geçti.

Özür dilerim, diye mırıldandı.

"Leydi Arianna Batavia," dedi İmparator, "lütfen yerinize oturun."

Odadaki her Ka Kormac soturionu gerildi. Ayakları dövüş duruşlarına ayrıldı, kolları gerildi, elleri kılıçlarına uzandı,

Gözleri Bamarian Konseyi üyeleri, ben ve kız kardeşlerim, Aemon, Rhyan ve bize sadık kalan soturiler arasında gidip geliyordu.

Nefesimi içime çektim, Rhyan'ın bakışlarını bulduğumda elim bacağımdan aşağı kaydı. Çenesi gerilmiş, parmakları kılıcının kabzasına sarılmış, kolu bükülmüştü. İmparator ya da Aemon'un tek bir sözüyle odada savaş çıkabilirdi.

Imperator'un aurası yayıldı. Yırtıcı enerjisinin dürttüğünü ve dürttüğünü hissettim, bir itiraz arıyordu - adamlarını harekete geçirmek için bir neden.

Herkes hareketsiz, sessiz bir şekilde Arianna'nın elbisesini altından çekip çıkarmasını izledi. Etekleri narin kıvrımlar halinde düşerken, zarif ve asil bir şekilde Güç Koltuğuna oturdu.

Aemon'un duruşu sertti ama eli kılıcından yanına düştü. Rhyan karşılık olarak dudaklarını büzdü ve hareketi izledi. Altın giyen soturilerin çoğu bunu rahatlamak için bir işaret olarak algıladı ve kılıçlarının kabzalarını bıraktı ama Rhyan gergin durmaya devam etti; parmakları yerine kilitlenmiş, gözleri odayı tarıyordu. Bakışlarının Arianna'nın üzerine düştüğünü gördüm ve ben de onu takip ettim; Arianna'nın Arkasva'nın güllerine gömülü altın Defne'sini dikkatle incelediğini gördüm, yüz ifadesinde bir özlem ifadesi vardı. Delici mavi bakışlarını tekrar gümüş defneyle yaklaşmakta olan İmparator'a çevirdi.

"Leydi Arianna," dedi, "bu hareket Bamaria'ya düzeni geri getiriyor ve sonunda ülkenizi iktidardaki kadın arkasvim geleneklerine geri döndürüyor."

Bastardmaker sırttı. Gerçekte neler olup bittiğinden habersiz olan ya da başından beri gizliden gizliye Arianna'yı destekleyen soylulardan birkaçı genişçe sırttı ve sessizce alkışladı. Lanet olası Moriel hainleri. Yılanlar.

"Gümüş defneyi başınıza yerleştiriyorum. Defnenin yerine yenisini koymadan önce önümüzdeki bir ay boyunca doğru seçimleri yapacağınıza inanıyorum.

altınla." Gümüş yapraklar örgü tacının üzerine yerleşmiş, içinden geçirdiği altın boncuklarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Arianna ciddiyetle gülümsedi. "Bamaria'yı gururlandıracağım ve sınırlarımızı güvence altına alacağım. İçimizdeki gerilimi yatıştıracağıma söz veriyorum."

Bir alkış tufanı daha koptu. Arianna'nın şüphelenmesini, odadaki soturilerin bana karşı dönmesini ve Rhyan'ın tedirginliğini fark etmesini engellemek için alkışlamaya çalıştım. Ama ellerim yanıma yapışmıştı. Morgana dehşete düşmüş bir ifade takınmıştı, yüzü her zamankinden daha solgundu. Sadece Meera rolünü doğru oynayabilirdi.

Sadece Meera bilmiyordu.

"Ekselansları," dedi İmparator, sesi alaycıydı, "birlikte Ka Batavia'daki Soturi'nin ihmalini ortaya çıkaracağız. Canavar Akadim'in içeri girmesine kim izin verdiyse, ellerine kan bulaşmıştır."

Haleika'nın kanı senin ellerinde. Ve Leander'ın! Onları Ka Kormac içeri aldı, Ka Batavia değil! Dişlerim gıcırdadı.

Morgana kalçamı çimdikledi.

Nefesimi içime çektim, sırtımı dikleştirdim ve ağzımı küçük bir gülümsemeye zorladım.

Gördüklerini kontrol et. Tanrılar. Daha fazla dayanamayacaktım. Çok kızgındım, çok duygusaldım, intikama çok açtım. Son iki yıldır olduğum gibi, ne olursa olsun güzelce gülümseyebilen bir kız değildim. Kıpırdamadan otur, emirlere uy, itibarımızı her ne pahasına olursa olsun koru. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı. Uzaklaşmaya, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Arianna başını salladı. "Majesteleri," dedi tatlı bir sesle, "iblisleri dışarıda tutma davasına hiçbir özveride bulunmuyorum, Ka Grey'in şu anda yaşadığı gibi bir trajedinin bir daha başımıza gelmesine asla izin vermeyelim. Siz

Bamaria'nın kaynakları ve Arkturion Aemon'un lejyonları da dahil olmak üzere soturilerimiz emrinizde."

Aemon'un gözleri kısıldı, aurası karanlıkla titreşiyordu.

Morgana başını salladı ve Arianna'ya dönmeden önce onu dikkatle izledi. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Turion Brenna," dedi Arianna. "Lütfen öne çıkın."

Brenna Koltuğa yaklaşarak Arianna'nın önünde eğildi. "Ekselansları." Ayağa kalktı. "Ne emrediyorsunuz?"

"Emartileri adalete teslim etme tutkunuzun güçlü olduğunu biliyorum ve bunu yapabileceğinize güveniyorum. Hapishanelerimiz zaten üye olduğundan şüphelenilenlerle dolup taşıyor. Emartilerin Konsey tarafından terörist olarak adlandırılması da ulusal güvenlik açısından önemli bir adımdı. Ancak onların mevcut bir tehdit olduğuna inanmıyorum. İktidar koltuğuna hiçbir zaman talip olmamış olsam da, onlar benim bu koltuğa sahip olmamı istediler. Ve şu anda, kaosu önlemek için, Bamaria'nın bir araya gelip beni desteklemesine ihtiyacımız var. Şimdi beni Koltuk'ta görmek isteyen Bamarialıları cezalandıracak mıyız?"

Kalbim küt küt atıyordu. Neredeyse Emartis'i desteklediğini itiraf ediyordu. Tanrılar adına. Şimdi ne kadar güvendeydi ki bu kadar cesur olabiliyordu?

"Ekselansları," dedi Brenna, "hiçbirimiz sizi Arkasva Batavia olarak görmekten mutlu olanları cezalandırmayı düşünmeyiz. Kendimi de onlardan biri olarak görüyorum. Ancak Emartiler Yüce Lordumuzu öldürdüler, çok sayıda terör eylemi gerçekleştirdiler ve birden fazla kez varislerin hayatlarını tehdit ettiler. Adalete teslim edilmeliler. Aksi takdirde, tehlikeli bir emsal oluşturmalarına izin vermiş oluruz."

Arianna öne doğru eğildi, siyah elbisesi ışıltı ışıltı, elleri iki yanındaki altın kolçakları kavradı. "Suçluları bulacağız, yemin ederim. Ve bunu yaptığımızda, Tanrı onlara merhamet eder. Ama inanıyorum ki

Emartiler masum, eğitimsiz ve sadece kamuoyunun etkisinde kalmış Bamaryalılarıdır. Hiçbir hükümdar mükemmel değildir. Harren'in de hataları vardı. Halkımız her zaman mutlu değildi ve onun yönetimiyle ilgili olumsuz hikayelerin kurbanı oldu, kolayca bir başkasını desteklemeye ikna edildi - beni desteklemeye. Halkımızı böyle şeyler için cezalandıramayız. Bana bağlılık gösterenleri yüzüstü bırakmanın ilk eylemim olmasına izin veremem."

Babamdan alenen, hiçbir unvan ya da adres belirtmeden bahsetmişti. Morgana'nın aurası alevlendi ve ileriye bakmaya cesaret ederek odanın öbür ucundaki Tristan'la göz göze geldim. Başını yana eğmişti ve parmağındaki gümüş mühür yüzüğüyle oynarken yüzünde kaşlarını çatan bir ifade vardı. Yanında, Leydi Romula kuru ve çatlak dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başını kaldırmış, ellerini elbisesinin önünde birleştirmiş, şarap kadehini çoktan bitirip atmıştı.

"Unutmamalıyız ki," diye devam etti Arianna, uzun parmaklarını altındaki altın sandalyeye dolayarak, "her iki tarafta da iyi ve kötü insanlar var. Bu gece yükselişimi kutlayanları, bunun gerçekleşmesi için araç arayanlarla aynı kategoriye koymayacağım." Arkasına yaslandı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Arkturion Aemon, bu gece soturimize cesurca liderlik ettiğini biliyorum ama Ka Batavia'ya karşı hiçbir kötü niyet beslemeden sadece bana destek verenlerin dokunulmadan kalmasına izin verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Aemon eğildi. "Elbette, Leydi Arianna. İkisini birbirine karıştırmak gibi bir niyetim kesinlikle yok." Elleri yanında bükülü duruyordu. Bu gece kendi rolünü oynuyordu. Düşmanlarımızı hemen burada ve şimdi kesip biçmesini istesem bile, sabırlı olmamız, güçlerimizi toplamamız ve hazır olduğumuzda bizim olanı geri almamız gerektiğini anlıyordum.

Ve doğru zaman geldiğinde, saldıracak ve intikamını alacaksın. Ve sonra Bamaria'nın tahtını geri alacaksın.

Mercurial'ın sözleri aklımdan geçti. Giderek daha da netleşiyorlardı. Sihrimle sahip çıkmalıydım. Arianna'yı Koltuk'tan indirdiğimizde, onun yerine hükmedecek bir alternatif ihtiyacımız olacaktı.

Meera değil. Morgana değil. Ben değilim.

Ve nasıl olduysa, işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Hükmetmek isteyen, yükselebileceğimden şüphelenmek için hiçbir neden olmadan bunun için çalışan derin karanlık parçalarım. Tüm hayatım boyunca gücümle adım atmaya hazırlanıyordum. Ama büyüm, bu birinci adımdı.

"Şu anda önceliğimiz sınır," dedi Arianna. "Valyati bunu açıkça belirtti. Turion Brenna, bana hizmet etmek ister misin?"

Brenna eğildi. "Evet, . Her şeyden çok."

Arianna'nın arkasındaki meşalelerden çıkan alevler küçük bir patlama sesi duyana kadar çıtırdadı.

"Turion Brenna, Bamaria'yı akadim'e karşı korumak için Barışın Efendisi olarak tüm kaynaklarınıza ihtiyacımız olacak. Sınırlarımız güvenli hale geldikten sonra, kötülerini bulacağız."

Brenna sert bir sesle, "Evet, ," dedi.

Arianna el salladı. "Öyle olsun." Leydi Sila'ya döndü. "Emartileri izleyeceksin. Onlara göz kulak ol ve bana rapor ver."

"Tam olarak istediğiniz gibi." Casus ustası geri adım attı, parıldayan görünmezlik pelerini kalabalığın içinde kaybolmasına neden oldu.

"Güzel," dedi Imperator yavaşça alkışlayarak. "Artık hükümdarımız yerinde. Sınırları güvence altına almak için bir planımız ve Emartis'e yaklaşmak için etkili bir yolumuz var." Aemon'a sırtıttı.

"Her şey yolunda," dedi Aemon dikkatle. Aurasında ve ifadesinde tehlikeli bir şeyler vardı, sanki üzerine karanlık bir gölge düşmüş gibiydi. "İktidarın sorunsuz bir şekilde devredilmesini sağlamak için işleri kitabına göre yaptığımızı anlıyorum. Ancak, Emartis'i destekleyenler ve desteklemeyenler arasındaki çekişme göz önüne alındığında, Arkasva'nın eski Varislerinin ek korumalara sahip olmasının en iyi çıkarına olduğuna inanıyorum. Özellikle de saldırı Arkasva Batavia'nın düşüşüyle sona ermediği için."

Ürperdim. Bunun için bilincimi kaybetmiştim. Morgana ve Meera'nın Cresthaven'a dönerken başlarına ne geldiğinden hâlâ emin değildim; her birinin yanında onları koruyan on refakatçi vardı. Ya da Rhyan'ın beni eve götürmek için nelere katlandığını. Sadece boynunda büyük bir bandaj olduğunu biliyordum.

"Eğer lütfederseniz varislerin korunmasından ben sorumlu olmak isterim." Aemon Arianna'ya doğru başını salladı.

Bize doğru döndü, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Bunu sizin için Arkturion Aemon'un yapmasını mı istiyorsunuz? Sizin adınıza bir eskort ekibi görevlendirmekten mutluluk duyarım."

Gözlerim Morgana'nın kılere takıldı ve karanlık gözleri Meera'ya kaymadan önce hafifçe başını sallayarak onayladı. Meera başını sallamadan önce aralarında konuşulmayan kelimeler vardı. Bir adım öne çıkan Meera, Aemon'un koruma teklifini açıkça kabul etti.

Vücudumda yükselen sıcaklık Rhyan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu anlamamı sağladı. Tek kaşı konsantrasyonla çatılmıştı. Hayatım boyunca beni takip eden soturi ve eskortlardan oluşan bir ekiple birlikte o da benim korumamdı. İleride korumam konusunda söz sahibi olmak isteyeceğini zaten biliyordum.

"Başkente gitmeden önce," diye duyurdu İmparator, "buradaki meselelerin çözüldüğünü bilmek isterim. Daha fazla anlaşmazlık, yanlış iddialar ya da

Leydi Meera, Leydi Arianna'yı yarın Arkasva ve Bamaria'nın Yüce Leydisi olarak kamuoyuna ilan etmelidir."

Alenen. Yani başka hiçbir iddia meşru kabul edilmeyecek. Yani geri dönüş yok, fikrimizi değiştirmek yok, ihanetine dair kanıt getirmek yok.

Meera başını salladı ve İmparator'a reverans yaparak karşılık verdi. "Ekselansları."

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Arianna, "beni karşıladığınız ve desteğiniz için. Bu gece için yeterince şey yaptık. Bamaria'nın iyileşmekte olduğuna inanıyorum. Sabah toplanıp yeni düzenlemeler yapmaya başlayacağız. Şimdi Arkasva'nın odalarına çekiliyorum."

Midem bulandı. Arianna babamın yatağında uyuyacaktı. Cresthaven'da kalacaktı. Bizimki de dahil olmak üzere her kata, her koridora, her odaya girebilecekti.

Meera'nınki de dahil, resimleriyle birlikte. Onun vorakh'ının kanıtı.

Meera'nın Arianna'yı siyah seraphim olarak gördüğü imgelemi odasında yerden tavana kadar renkli bir şekilde boyanmıştı. Eğer Arianna bunu görürse, bizim yaptığımız hataları yapmayacağından hiç şüphem yoktu; resimdeki kişinin kim olduğunu tam olarak bilecekti. Kendini ve ihanetini tanıyacaktı.

Morgana kaskatı kesildi, gözleri tanımadığım bir soturionu takip ediyordu, sonra başını bana çevirdi, kara kaşları V şeklinde çatılmıştı ve ağzı gergindi.

Oturma Odası yavaş yavaş boşalmaya başlarken Arianna'nın etrafı bir dizi nöbetçi tarafından sarıldı ve dışarıya kadar eşlik edildi. Tristan bana baktı, gözleri kızarmış, alt dudağı titriyordu. Ka'sının odadan çıkışını takip etmekle yükümlüydü; büyük olasılıkla Gri Villa'daki evine gidecekti.

Haleika'nın yasını gizlice tutmak. En azından ben öyle umuyordum. Birinin onun yasını tutması gerekiyordu. Birinin onun kim olduğunu, ruhu çalınmadan önce kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Tristan yas tutmazsa, zaten olduğundan daha fazla içine kapanacak, Jules'tan sonra benim olduğum gibi boş bir maskeye dönüşecekti - Rhyan beni kendime getirene kadar.

Tristan hüzünlü bir gülümseme sundu ve ayakları yere ağır basarak odadan çıktı.

Morgana'ya döndüm. Konuşacak çok şeyimiz vardı ama önce kendi sırlarımızı korumamız .

Meera'nın tüm resimlerini kaldırmalıyız.

Morgana başıyla onayladı ve Meera'yı kendine doğru çekti. Meera'nın elini kendi elinin içine aldı ve sonra benimkini tuttu.

Odanın diğer ucunda Rhyan nöbet tutuyordu. Gözleri yavaşça vücudumda gezindi, göğsümde, beni dışarıda bıraktığında giymediğim zırhımda, Mercurial'ın üzerime damgaladığı işareti gizleyen zırhımda durdu. Rhyan kaşlarını çattı ve dudağını ısırды, iyi kaşları endişeyle çatılmıştı.

Sadece bir saat önceki dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum; parmakları kalbimin üzerindeki hassas deriye, bir akadimin ruhumu emmeye çalıştığı yere sürtünüyordu. Mercurial'ın pazarlığının içime girdiği ve şimdi beni hapsettiği yerle aynı yerdі.

Bu mesafeden bile ifadesindeki ıstırabı görebiliyordum. O gittikten sonra Mercurial ile yaptığım görüşmede tam olarak ne olduğuna dair duyduğu endişeyi hissedebiliyordum.

Bir an için göğüs kafesime çarpan şeyin kalbim mi yoksa Afeya'nın ruhunun bir parçası mı olduğundan emin olamadım. Rhyan'ın

Bana ne yapıldığını görmek için. Onu incitmek istemedim. Gerçek olmasını istemedim.

Aemon, Rhyan'a seslenerek, herhangi bir Lumeryalının hâlâ İmperator tarafından kızdırılmış olması ve geri dönmeye karar vermesi ihtimaline karşı dışarıda daha fazla nöbet tutmasını emretti.

Rhyan'ın gözlerindeki özlem dolu ifade onun için acı çekmeme neden oldu ve Morgana'nın elinden kurtulup onun yanına koşmamak için kendimi zor tuttum. Ama hâlâ oynamamız gereken roller, yerine getirmemiz gereken görevler vardı.

Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yönelmeden önce çenesini indirdi, gözleri parlıyordu, eli çoktan kılıcının kabzasına uzanmıştı. Arkasından baktım ve bedeninin eşiğin ötesinde kayboluşunu izledim, onu geri aramak istiyor.

"Lyr," diye tısladı Morgana. "Şimdi olmaz." Başını Meera'ya doğru çevirdi. Başımı salladım.

Aemon bize doğru dönerek, "Leydi Lyriana, Leydi Morgana, Leydi Meera," dedi. Kaşlarını çatarken kemerine uzandı. Aurası karardı ve arkasvasını, Hazır olarak görevini yerine getiremediği için duyduğu suçluluk duygusunu hissedebiliyordum.

Ellerimizi bırakıp kollarını göğsünde kavuştururken Morgana'nın gözleri sıkıntıyla kısıldı. Bu tür jestlerden, resmiyetten ve taziye beklentisinden nefret ederdi.

Aemon, "Kaybınız için üzgünüm, lütuflarınız," dedi, sözleri hissettiğim tüm ağırlığı yansıtıyordu. "Bu sefer onları durduramadığım için üzgünüm. Bu bilgiyi hayatım boyunca taşıyacağım. Kılıcımı ayaklarınızın altına seriyorum."

Meera yine burnunu çekti ama Morgana'nın sabırsızlığı giderek artıyordu. "Teşekkür ederim Arkturion," dedi soğuk bir sesle.

"Sizinle temasa geçeceğim. Güvenlik detaylarınızı mümkün olan en kısa sürede görüşmeliyiz. Kalenin bu gece iyi korunduğunu bilin." Bize bir kez başını salladı, boğazı düğümlendi ve döndü.

Belki dışarıdan korunuyorduk ama içerideki düşmanlarımızdan korunamıyorduk.

"Tanrılar. Yukarı çıkmamız gerek," dedi Morgana acilen, konuşurken inliyordu.

Ona doğru döndüğümde kalbim durdu. Aniden dondurucu bir yağmur hissi üzerime yağdı.

Meera'nın aurası.

Tanrılar tarafından.... Etrafımız çok fazla insanla, çok fazla düşmanla çevriliydi.

Meera soldu, gözleri geri döndü.

Hay sikeyim.

Morgana ve ben pozisyon değiştirerek Meera'yı aramıza aldık ve ikimiz de kollarından birini tuttuk. Başı geriye yuvarlandı ve Morgana acı içinde soluyarak ırkıldı. Sikeyim. Sikeyim.

Meera'yı tutuşumu değiştirdim, diğer kolumla onu kavradım, elimi başını desteklemek için kullandım, saçlarını sıkıca kavradım.

Morgana'ya "Kaç" dedim. "Şimdi!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

MORGANA

TANRIM. KAFAM İKİYE BÖLÜNMÜŞ GİBİ HİSSEDİYORDUM. Dün geceden beri, babam öldüğünden beri, vorakh'ım daha hassas hissediyordu. Kapatmak, görmezden gelmek daha zordu. Merdivenlerden Meera'nın odasına fark ettirmeden ve onun gücü benim için çok fazla hale gelmeden zar zor çıkabilmiştik. Tanrıların lütfuyla, babamın artıkları için kaleyi tarayan tüm meraklı yalaka soylular duymadan önce onun odasındaydık. Ama zar zor. Lyr kapıyı arkamızdan kapattığı anda bacaklarım tutmadı. Meera'nın görüntüsü zaten çok gürültülü, çok yoğun, çok fazlaydı. Kırım yere çarparken sırtım acıyla eğildi, başım kapı çerçevesine çarptı.

Sikeyim.

Gözlerimi açmaya, Lyr'e doğru sürünmeye, ona yardım etmeye çalıştım. Meera'yı yatağına çekmiş ve kollarını gererek yere yatırmıştı.

Meera'nın ağzı açıktı ve çığlık atıyordu. Çok yüksek sesle.

Lyr Meera'nın ağzını kapatmaya çalıştı, sonra da kimse duymadan ağlamasını bastırmak için bir yastık kaptı.

Tekrar kardeşlerime yardım etmeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim kemerimden asamı çıkarıp odaya seslerimizi susturacak bir büyü yapmaya çalışmaktı. Ama görüşümde beyaz bir ışık parladı ve ben yok oldum. Artık kendim değildim.

Akadim. Parlak kırmızı gözler, keskin, uzun dişler, pençeli eller... Canavarlar üzerimde yükseliyordu... Meera'nın üzerinde. Uzaktan onun çığlıklarını duyabiliyor, korku ve dehşetini hissedebiliyordum. Bir pençe yüzümü kesti ve derimin altında ateş patladı. Yanıyor ve kanıyordum, vücudumdan damlayan kan alevler kadar sıcaktı.

Geri çekildim. Ya da Meera yaptı... Ben hâlâ o idim. Ne yaptığını gördüm, kapana kısılmıştım. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde kapana kısılmıştım. Meera bir taşa çarptı ve o taşın omurgama çarptığını hissettim. Ayrıca lanet olası kapıyı da tekrar hissettim. Her şeyi aynı anda hissettim - benim vorakh'ımı, onun vorakh'ını. Bu çok fazlaydı. Çok acı vericiydi. Çok korkutucuydu.

Tekrar asamı tutmaya çalıştım ama ellerim işe yaramıyordu. Ben Meera'ydım. Ve Meera'yı duyuyordum. Ve ben Lyr'dim. Hepsi aynı anda.

Hayır! Hayır! Lütfen. Lyr ağlıyordu, Meera'yı sessiz tutma savaşını kaybediyordu, onu acıdan uzak tutma savaşını kaybediyordu, imgelemi durdurmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu. Kardeşimizi bize geri çekmek için.

Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı.

Zihnimdeki akadim tekrar vurdu, çeneme yıldızlar görmeme neden olan bir darbe indirdi. Meera baygın bir şekilde yatıyordu, vücudunun ön tarafı yanıyor, arka tarafı ise kar yatağına batarken donuyordu.

Etrafımız engebeli, sarp, karla kaplı dağlarla çevriliydi ve bir vadinin içinde yer alıyorduk.

Gözlerim kapandı, görüşüm karardı. Damarlarım yandı. İçimde bir şey vardı, beni değiştiriyor, öldürüyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, hâlâ Meera'nın görüşünde sıkışıp kalmıştım. Karlar eriyordu, dağlar çıplaktı, uçurumlar uzakta yanan alevlerle kızarmıştı.

Ellerime, Meera'nın ellerine baktım. Tırnakları pençelere dönüşmüştü. Onları dün gece Haleika Grey'de gördüğüm pençelerin aynısı olarak tanıyarak çığlık attım. Ben bir akademdim.

Meera çılgına dönmüştü, dönüşümü karşısında dehşet içinde çığlık atıyordu, hâlâ acı çekiyordu. Ben de onunla birlikte döndüm. Hâlâ o bendim. Dağın tepesinde bir tanrıça yatıyordu. Her yerde ateşler yanıyordu ama ona dokunulmamış, yanmamıştı. Kar, vücudunun etrafına koruyucu bir çember şeklinde yağıyordu.

Tanrıça gözlerini açtı, sanki uzun zamandır uyuyormuş gibi, sanki evrenin doğuşundan beri uyuyormuş gibi esnedi. Meera'nın kalbi çok hızlı atıyordu. Göğsüne çarpan her bir gümbürtü karnına inen bir yumruk gibiydi. Meera'nın kafasının içindeki gürültüye karşı gerçek sesimin yükseldiğini duyarak haykırdım.

Meera'nın zihninden uzaklaşmak için tüm gücümü kullanarak kendimi o görüntüden çektim ve bir gözümü zorla açtım. Lyr'e doğru hamle yaptığını ve ellerini Lyr'in boynuna doladığını görecektim kadar uzun süre kendimde değildim. İki kız kardeşim de yataktan fırlayana kadar boğuşular.

Lyr sırtı yere çarptığında haykırdı. Meera onun üzerine indi, parmaklarıyla boynunu sıkarak Lyr'in bu gece tekrar taktığı kolyeyi çıkardı.

Sonra dünyadan koparıldım, Meera'nın zihnine geri fırlatıldım. "Aşera," dedim, Meera dedi, içine hapsediğimiz akadem dedi.

Tanrıça ayağa kalktı, saçları ateş kırmızısı, gözleri ela ve zeki, o- Bu Asherah değildi. O Lyr'di.

Ona doğru hamle yaptık, pençeli eller göğsündeki kolyeyi kesiyordu - hayır, hayır, o bir zırhtı.

Hayır! Biri ağlıyordu. Ben mi? Lyr? İkimiz de mi?

Lyr acı içinde çığlık attı. *Yanıyor!* .

Durmamız gerekiyordu. Ona zarar veriyorduk. Ben ve Meera bu canavar olarak Lyr'e imgelemin içinde zarar veriyorduk. Ve vorakh tarafından ele geçirilen Meera, gerçek hayatta ona zarar veriyordu.

"Artık kim olduğunu hatırlıyorsun," diye tısladık, sesimiz çakıllı, insanlık dışı, erkek ve dişi. Kadim. Güçlü. Dehşet verici. Aynı anda çok fazla sesin birleşimi -asla karıştırılmaması gereken sesler. Lyr'in gözleri büyüdü, gözlerinin ardında gerçek bir korku vardı. "Ama biz hep biliyorduk. Seni yüzyıllardır takip ediyoruz Tanrıça. Ve dönüşünüz için her zaman hazırđık. Ordumuz hazır. Ve bu sefer başarısız olacaksın."

Her iki Lyr de haykırdı - imgelemdaki Lyr ve Meera'nın yatak odasındaki gerçek Lyr.

Lyr tekrar bağırdı. Odadaki Lyr. Çözemediğim bir isimle seslendi. Ağlıyordu, yalvarıyordu. Gelmesi için yalvarıyordu. Ve birden yanımızda başka bir ses belirdi; alçak sesle ve aceleyle kuzeyli bir tonla konuşan bir erkek....

Kim olduğunu biliyordum. Sesini daha önce duymuştum. Ama imgelemde kapana kısılmışken adını ya da yüzünü hatırlayamıyordum.

"Auriel bu sefer seni kurtaramayacak, Asherah," diye tükürdük.

Akadim ellerimiz Lyr'in boynundaki zırhı söktü. İmgelemin içinde de, Valyati'den aldığı yere kadar uzanan, ortası düşük V şeklinde kesilmiş beyaz bir elbiseyle birlikte giydi.

Göğüslerinin arasındaki deri alevler içinde kaldı ve çığlık atarak geriye doğru tökezledi. Onu ileriye doğru kovaladık ve ateş temizlendi, derisinde yedi köşeli bir yıldız ortaya ıktı. Valalumir.

Meera'nın imgelemindeki Lyr aşağı baktı. şimdi bedeninin iki versiyonu vardı. Biri ayaktağdı, diğeri ise çıplak ayaklarının yanında kıvrılmış uyuyordu.

Yerde yatan kişi kollarında bir kristal tutuyordu. Alevlere karşı kırmızıydı ve parlıyordu, doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. Işıık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Akadim pençelerim gözlerimi kapatmak için yüzüme doğru fırladı. Bu çok fazlaydı. Bundan hoşlanmamıştım. Işıık canımı yakıyordu.

Kristalin Valalumir'in kayıp bir parçası olduğunu biliyordum.

İmgelemdeki uyanık Lyr onu almak için eğildi. Çığlık attım. Elindeki kristal daha parlak ve daha parlak parlıyordu. Çok fazla. Çok fazla.

Gözlerimi kapatmaya çalıştım. Meera çığlık atıyordu, dönüştüğümüz akadim çığlık atıyordu. Acı başımı dağlıyordu. Gözlerim kapalıydı ama yine de ışıık görüyordum, yine de gözlerimi yakıyordu.

Bilincimi kaybettim. Artık Meera değildim. Artık Morgana değildim. Artık.... değildim.

Uyandığımda salyalarım dudaklarımdan aşağı süzölüyordu. Başım zonkıyor, kolum ve sırtım darbe almış gibi ağrıyordu. Lyr, Meera'nın yatağının üzerinde duruyordu, yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu. Çekilmekten yabanileşmiş siyah saçları diademinin etrafında tuhaf yerlere yapışmıştı. Çırağı ve koruması *Rhyan* -Rhyan, doğru, adını neden daha önce hatırlayamadım- deri zırhı ve yeşil soturion peleriniyle Lyr'in arkasında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tek kaşı -hareket edebiliyor gibi görünen tek kaşı- kısıktı. Aurası titreşiyordu ve Lyr'i arkadan sarıyor, sanki onu aurasının içinde gizliyor gibiydi. Onu izlerken bakışları öylesine ağır bir yoğunluk ve samimiyetle doluydu ki, sanki özel bir şey görmüşüm gibi gözlerimi kaçırmak istedim. Başkasının zihnini okuduğumdan bile daha mahremdi.

"Meera?" Çığlık atmaktan boğuklaşan sesimle mırıldandım.

Sürünerek ayağı kalktım, tökezleyerek yatağı doğru ilerledim, ama daha başaramadan bacaklarım yol verdi. Battaniyesine tutundum, kendimi yatağı doğru çekerken dizlerim hâlâ bükölüyordu.

onun tarafında.

Yüzünde kan izleri vardı. Burnu kanadı.

Morgana? diye düşündü. Dehşete kapılmıştı, tüm vücudu titriyordu.
Gördünüz mü? Akadim?

Çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çektim ve onu rahatlatmaya çalıştım. "Biliyorum. Oradaydım. Gördüm," diye nefes aldım.

Dudakları titriyor, soluk pembe dudaklarından daha fazla kan damlarken bakışları benimkini tutuyordu. *Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.*

"Morgana." Rhyan yatağın benim tarafıma doğru ilerledi. "Dur, sana yardım edeyim." Tutmam için bir elini uzattı.

Ona el salladım. "Ben hallederim." Tek istediğim kız kardeşime ulaşmaktı. İyi olduğundan emin olmak için. Bir enerji patlamasıyla kendimi yatağa kadar ittim ve sürünerek onun yanına uzandım.

Meera'nın gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu. Lyr yüzündeki taze kan siliyordu. Arkasında, kirli giysilerden oluşan bir yığının üstünde kanlı bir havlu vardı. Lyr'in kolları çizilmişti ve her zaman taktığı altın manşetten dirseğine doğru bir damla kan akıyordu. İçinde Meera'nın imgelemleri için tuttuğu günlük vardı.

O şeyi hayatı pahasına korudu, ancak her görüntünün kaydını tutmanın onu strese başka ne işe yaradığını açıkçası bilmiyordum. Meera'nın vorakh'ı zamanın bir noktasında onu delirtecek, aklını başından alacaktı. Saatleri ve tarihleri kaydetmek ya da yağları demlemek bunun olmasını engelleyemezdi. Lyr de en az benim kadar onu kurtarmak istiyordu ama yaranın üstüne bandaj koymaya o kadar odaklanmıştı ki. Kesikler kapatılmadıkça, zehir çıkarılmadıkça, enfekte uzuvlar alınmadıkça bandajlar kanıyordu.

Ama sessizce üzerinde çalıştığım şey buydu.

Bildiklerinin özüne inmek tek umudumuzdu.

"Bir şey duyan oldu mu?" Lyr acilen sordu. "Morgs?" *Sesimiz çok mu yüksekti? Güvende miyiz?*

Gözlerimi kapatmadan önce Lyr'e ters ters baktım, yüzümü buruşturdum ve ellerimi yatağa dayadım. Sesleri engellemek, gürültüyü susturmak için o kadar çok zaman harcadım ki, onları duymak için kendimi nadiren açtım. Açıkça dinlediğim her seferinde acıdan neredeyse bayılıyordum ve günlerce migren ağrısı çekiyordum. Ve vorakh'ım çok hassas olduğu için bir parçam bu görevden kaçındı.

Ama yapılması gerekiyordu. Zihnimde siyah bir duvar hayal ettim, oniks ve kalın, sesleri dışarıda tutuyor, sesleri uzak tutuyordu. Asla tam olarak tutmadı. Sadece konuşmayı bulanıklaştırdı, sesi yumuşattı.

Bu dünyada şu ana kadar sadece bir şey bana gerçek sessizliği getirmişti. Ama bunun için beklemek zorundaydım.

Zihnimin duvarında bir yarık hayal ettim, oniks inleyip ayrılırken içinden ışık parlıyordu. Işık daha da parlaklaştı ve hemen ardından düşünce akını bana saldırdı.

Koltuğa yeni bir kan gelmesinin zamanı gelmişti.

O Batavia sürtüğü çıta tutamayacak kadar zayıf görünüyor. Ne sıkime hükmedecekti ki?

Görevi bıraktığımı fark etmesine bir saat var.

Seslerin şiddetinden öğürerek irkildim. Bazıları Büyük Salon'da, bazıları alt katta, Oturma Odası'na yakındı. Kafatasım ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum ama ilerlemeye devam ettim.

Bana bir gümüş para borçlu.

Tam bu açıdan bakıldığında gerçekten de bir köpeğe benziyor.... Shekar arkasva!

"Morgana!" Lyr bağırdı. "Kimse-?"

"Kapa çeneni," dedim dişlerimi sıkarak. "Dinliyorum." "Özür dilerim," dedi Lyr, sesi acıyla titriyordu.

"Ortak." Rhyan onun omzunu sıktı. "Ona bir saniye ver."

Rhyan'a ters ters baktım. "Kimse sana sormadı."

Çenesi gerildi ama çenesini indirerek bakışlarını tekrar Lyr'e çevirdi. Lyr ona yaslanana kadar omzunu ovmaya devam etti.

Gözlerimi kapadım, başımı yatağın yastıklarına yasladım, battaniyeyi kavrarken eklemlerim uyuştı, daha fazla dinledim, Arianna'nın ya da Ka Kormac'tan bir soturion'un sesini çıkarmaya çalıştım - yanlış bir şey duymuşlarsa en endişe verici olanlar bunlar olurdu. Kalenin dışında rüzgâr uğuldadı ve ben de zihnimin derinliklerine çekilerek bir yıldan fazla bir süredir duymamaya çalıştığım şeyi dinlemeye çalıştım.

Ama konuyla ilgili olduğunu hissettiğim tek bir tutarlı düşünce bile .

Acaba Arianna sonunda yeniden

evlenecek mi? Imperator kesinlikle onu

beceriyor.

Mavi ayakkabı ile kafiyeli, ve sen, ve iki, ve....

Aklıma gelen her yeni sestem irkildim. Hepsi de bencil aptallardı - tüm Lumeryalılar ya tamamen akılsızca, önemsiz şeyler düşünüyor ya da tamamen bu geceki olayların kendilerine nasıl fayda sağlayacağına odaklanmışlardı. Kendimi geri çekerek, kanadımızda, merdivenlerde, tehlikeli olabilecek kadar yakınımda birilerinin olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye kulak kabarttım. Ama yalnızdık.

"Şanslıydık." Gözlerimi açtım. "Kimse bir şey duymamış gibi görünüyor -Hepsi kendi gryphon boklarına sarılmış ya da çok uzakta."

"Tanrılar aşkına," diye inledi Lyr rahatlayarak. Yatağın kenarına oturdu ve Meera'nın saçlarını geriye doğru iterken üzerine daha fazla battaniye çekti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Meera sadece ürperdi tepki olarak . O soğuk gitti sonra vizyonlar.

Benim de tüylerim diken diken oldu.

"Hayır, öyle değil," diye tersledim.

Lyr'in gözleri kocaman ve acı doluydu. Ama bu kadarı yeterliydi. Meera yarı baygındı. Yapmasını istediğimiz son şey, son korkunç görüntüsü hakkında konuşmak ve bu odaya daha fazla lanet olası boya eklemektir. Aslında, eğer yakında duvarlarındaki tüm resimleri kaldırmaya başlamazsak, kendimizi şimdi Arianna'ya teslim edebilirdik.

Son iki yılda gördüğü imgelemlerin resimlerine, kat kat boya katmanlarından oluşan doku kabartılarına baktım. Kendimden lanet olası Moriel'e.

Şarap istedim. Sigara içmek istedim. Sevişmek istedim. Bunun dışında her şeyi.

Ama boyayı kaldırmazsak Meera'nın vorakh'ı ortaya çıkacaktı.

Meera'nın çizdiği Arianna Teyze'ye, kızıl saçlarına, zeki gözlerine, siyah bir seraphim'e dönüşmeden önce Lyr'e olan esrarengiz benzerliğine baktım. Gerçek bunca zamandır gözümüzün önündeydi ama biz onu görmemiştik. Arianna'ya baktığımızı bilmiyorduk.

Ama Meera'nın bu geceki vizyonu? Bu çok açıktı. Yine de ikinci kez kandırılmayacaktım. Kanıta ihtiyacım vardı. Yataktan fırlayıp Lyr'in boynuna atıldım.

"Morgs!" diye bağırdı şaşkınlıkla, tam o sırada Rhyan ortadan kayboldu ve hiçbir uyarıda bulunmadan arkamda yeniden belirdi, enseme nefes alıp veriyordu.

"Morgana," diye uyardı. Aurası, mümkün olduğunu düşünmediğim düzeyde bir öfke ve itidal ile titreşiyordu. Gergindi, Lyr için bir tehdit olduğumu düşündüğü anda bana saldırmaya saniyeler kalmıştı.

Ona bakmak için boynumu büküm, gözlerimde zehir vardı. "Ben onun kız kardeşiyim, bir akadim değil. Ve sen benim kalemdesin. Kız kardeşimin yatak odasında. Geri

kapalı."

Çenesindeki kaslar çalıştı, garip yeşil gözleri beni yaktı. O anda sözlerimin ne kadar yerinde olduğunu fark ettim. Meera'nın imgeleminde Lyr oradaydı. Meera ve vekâleten ben de bir akadimdik. Rhyan bunu hissetmiş miydi?

Hayır, Lyr'e o kadar aşıktı ki, o kadar korumacıydı ki, içgüdüleri ondan uzaklaştı. Bir tehdit gördü ve onu durdurmak için harekete geçti.

Ama ben tehdit değildim. Birini ifşa ediyordum.

Özür dilerim, diye düşündü. Refleks. Ona asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

Midem bulandı. Yeminli lordu hayatımın yarısından beri tanıyordum ama sadece birkaç kez gerçekten konuşmuştuk. Birbirimizin en derin sırlarını biliyorduk ve onları saklıyorduk. İkimiz de Vorakh'dık. Aramızda sadece bu gerçekten kaynaklanan bir tür bağ ve anlayış vardı. Ama arkadaş değildik.

"Yok artık, ona zarar vermem." Ona gözlerimi devirdim ve Lyr'e döndüm.

"Seni gördük," dedim. "Yine Meera'nın imgelemindeydin. Ve bu sefer, sen olduğundan eminim. Çünkü bunu takıyordun," dedim boynundaki Valalumir yıldızlarından oluşan yakayı göstererek. Parmağımı altın yıldızların, kırmızı elmas merkezlerin üzerinde gezdirdim. Üçü artık beyazdı -içindeki kırmızı malzeme eksikti. "Bana doğruyu söyle, Lyr. Bu bir kolye değil, değil mi? Bu bir zırh."

Lyr'in nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Zihni, aşağıda umutsuzca ulaşmaya çalıştığı türden bir boşluğa zorlandı. İhtiyacım olan tek doğrulama buydu. O tepki vermeden önce ensesine uzandım, parmaklarım metalik tokayı buldu.

"Morgs! Hayır," diye itiraz etti.

Rhyan itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve ben yanağımı ısırırken Lyr'in gözleri yaşardı.

Ama yakasını çoktan çıkarmıştım. Siyah bir matem elbisesi giymişti, ortası V şeklinde kesilmişti. Zırhı olmadığı için göğüs dekoltesi tam olarak görünüyordu. Göğsünün derisini en son bu şekilde çıplak gördüğümde pürüzsüzdü. İşaretsizdi. Soylu bir kadının teni.

Ama artık durum böyle değildi.

Meera'nın öngöruları hep saçmaydı ama şimdi gerçek oluyorlardı. Haklı çıkmak istemiyordum. Ama bir sonraki trajedi yaşanmadan önce bu imgelemin ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu.

Gözlerim göğüslerinin arasına damgalanmış, ışıkla parlayan yedi köşeli altın yıldıza takıldı. Tıpkı Meera'nın imgeleminde olduğu gibi.

Bir Afeyan sözleşmesi.

ALTINCI BÖLÜM

MORGANA

RHYAN beni iterek geçti ve Lyr'in önünde durdu. Bir elini uzatıp yumruğunu yanına indirdi. Hedefe bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu.

"İşte orada... nerede...." Omuzları düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Oda daha da soğudu. Elleri tekrar ona uzandı ve tekrar geri çekildi. "Lyr, onu öldüreceğim."

Lyr gözlerini kapadı, elini izinin üzerine koyup gizlemeye çalışırken nefes vermesi zorlaştı. Rhyan'a bakarak başını salladı ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Bitti artık. Bunu değiştiremezsin. Sen... Ben...." Dudağını ısırdı. "Rhyan, lütfen. Bitti artık."

"Cehennem gibi! Ben olmalıydım. Bu benim hatamdı. Kalmalıydım. Kalmalıydım-"

"Hayır," dedi Lyr, onun kolunu sıkarak. Eli onunkine doğru kaydı ve parmakları birbirine dolandı. "Bu senin hatan değil. Bunun için kendini suçlama. Benim de payım var." Gözleri yaşardı. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. O beni istedi, bunu biliyorsun. Sadece benimle tedavi olmak istiyordu."

Kaşlarımı çattım. Afeya -Mercurial- Lyr ve Rhyan'la ilgili bir şey biliyordu ama sadece biriyle mi anlaşma yapmak istiyordu? Bu hiç mantıklı değil.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. "Neden onunla bir anlaşma yaptın? Onun ne olduğunu, babama ne yaptığını biliyordun."

"Biliyorum. İstemedim ama...." Lyr'in yanakları kızardı, gözleri Rhyan'inkilerle buluştu ve sonra utanç içinde yere baktı.

Lyr duygusaldı; düşünceleri neredeyse karmakarışık bir şekilde ileri atılıyordu. Ama nettiler ve görebiliyordum. Bir dakika içinde anılarımı bir araya getirmeye başladım ve onlardan neler olduğunu, pazarlığa neyin yol açtığını çıkardım.

Mercurial onları baloda birlikte yakalamıştı. Rhyan'ın altında yattığını gördüm, vücutları birlikte olmak için zorlanıyordu, Rhyan elbisesinin askılarını aşağı çekerken Rhyan elbiselerini yırtmaya çalışıyordu, ağzı Rhyan'ın üzerindeydi, yeminlerini açıkça bozmuştu. Sonra Mercurial içeri girdi ve onları yakaladı. Onlara bir anlaşma yapmaları için şantaj yapmıştı.

"Sessizliğinin bedeli ne?" Ben sordum.

Lyr benden Rhyan'a, sonra da Meera'ya baktı, düşünceleri kararsızdı, onları saklamak için duyduğu çaresizlik artık aklındaki her tutarlı fikri neredeyse engelliyordu. Rhyan'dan yıldızın ona ne kadar zarar verdiği gerçeğini saklıyordu. Yıldız vücuduna girdiğinde, yakıcı bir acıyla girmiş, sonra uyuşarak donuk bir sıcaklığa dönüşmüştü. Bu bilgiyi koruyor, zihninin derinliklerinde saklıyordu ama Mercurial'dan öğrendiği sırları daha da sıkı koruyordu. Bunu daha önce Arianna hakkındaki bilgisiyle yapıyordu - halamızın hain, katil olduğunu benden saklıyordu. Beni korumaya çalışıyordu.

Ama beni bundan koruyamazdı, bu sırrı zihninde daha fazla tutamazdı.

"Lyr, düşüncelerini saklamayı bırak. Bu işte hepimiz beraberiz. Artık itiraf etmelisin. Hepimize."

Lyr hıçkırdı ve başını salladı, gözleri kapandı, zihni olanları yeniden yaşadı.

Mercurial'ın ona arenada nasıl güçlendiğini ve kolyesindeki yıldızları nasıl kıldığını açıkladığı anı görünce irkildim. Elmasların yıldız ateşinden değil de kandan yapıldığını öğrendiği anı düşündü; eski, güçlü bir kandan. Bir savaşçının, bir Arkturion'un kanı. Bir tanrıçanın. O zaman duymuştum, Mercurial'ın ona fısıldadığı gerçeği, Meera'nın imgeleminde nasıl görüldüğünü.

Ateş sensin.

"Lyr," dedim boğazım kuruyarak. "Sen...."

Başını salladı. *Daha hazır değilim. Bunun ne anlama geldiğini ya da bununla ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Bundan korkuyorum. Yapamam.... yapamam.*

"Lyr," diye mırıldandı Rhyan. "Buraya gel. Buraya, yanıma gel." Kollarını ona doladı, sırtını okşadı. "Fiyatı ne olursa olsun, sana ne söylerse söylesin, bunu çözeceğiz. Birlikte. Yemin ederim."

"Peki ya fiyat, Lyr?" Ben talep ettim. "Sessizliğinin bedeli mi? Sana bunu söylemesinin mi?"

Rhyan bana ters ters baktı ama umurumda değildi. Bunu açık açık konuşmamız gerekiyordu. Yumuşak ya da nazik olmaya tahammülüm yoktu. İnsanlar ölmüştü. Babamız bu canavarı tedavi ettiği için ölmüştü. Ve şimdi Lyr daha iyi bilmesine rağmen aynı lanet tuzağa düşmüştü. Onu uyarmış olmama rağmen.

Cevabı düşünerek başını salladı.

Gözlerimi kısmıştım. "Afeyan habercisi seni büyüünü talep etmeye mi zorluyor?"

"Ne?" Rhyan bu haber karşısında durdu, Lyr'in yanından bana baktı, tek kaşı şokla kalkmıştı. Tekrar ona döndü ve onu daha yakına çekti. "İstediği bu mu? Bu mümkün mü?"

Lyr çaresizce omuz silkti. "Eğer onun sözüne güveniyorsan. Bilmiyorum. Daha önce güçlü bir soturion olabileceğimi söylediği zamanı hatırlıyor musun? Bir yolu olduğunu söylemişti. Ona ulaşmak için bir... bir harita ya da öyle bir şey olduğunu."

"Harita mı?" Rhyan parmaklarını saçlarında gezdirdi, zihni haritalar ve Afeya hakkında hatırlayabildiği her şeyi sıraladı ama bir şey bulamadı ve içgüdüsel olarak ona doğru eğilen kız kardeşime daha sıkı sarıldı. Aralarındaki güven o kadar hissedilir, o kadar güçlüydü ki, sanki onların dışında yaşayan, nefes alan bir varlık gibiydi.

Bir an için kalbim ağırlaştı. Kıskandım.

Bu düşünceyi bastırdım. Güven kırılabilirdi. Hayatımda o gryphon bokuna ihtiyacım yoktu. Çok daha basit bir şeye ihtiyacım vardı. Lyr'e dikkatle baktım, hâlâ düşüncelerinin bulabildiğim parçalarını çıkarıyor ve onları bildiklerimle, daha önce duyduklarım ile eşleştiriyordum.

"Vahiy Töreni'nden sonra Afeya'ya gitmeyi düşünüyordun," dedim, aylar önce hissettiği çaresizliği hatırlayarak. Onu onlara gitmemesi, onlara güvenmemesi konusunda uyarmıştım. Mercurial'ın ona söylediği tek bir kaypak söze bile güvenmemiştim.

Afeya, ölümsüz piçler, zihin okumama karşı bağışıklık kazanmışlardı. Bunun için, oyunlarından ve yalanlarından nefret etmeseydim, her zaman onların etrafında olmak isterdim. Onlara güvenilemezdi ve her zaman bir şeyler elde etmeye çalışırlar, kimsenin ödeyemeyeceği kadar yüksek bir bedel almak için pazarlık yaparlardı.

Öde. yanında kafam olurdu ama mahkemelerinde bir gün bile dayanamazdım. Ve bunu istemezdim.

Lyr başını salladı ve Bamaria'da kalıp beni ve Meera'yı korumak için gücünü elde etmek üzere bir anlaşma yapmayı nasıl düşündüğünü itiraf etti. Yolunun kesiştiği herhangi bir Afeya onunla anında bu anlaşmayı yapardı. Bahse girerim ki Bamaria'da onunla karşılaşp bir bedel koparmak için fırsat kollayan Afeya'lar vardı. Ve bedel... Tanrılar ne olabileceğini biliyordu.

"Bu Afeya," diye çıkıştım, "ikinizin de sırlarını saklıyor ve karşılığında sana tam da en çok istediğin şeyi mi veriyor? Ve Rhyan'ın bir bok yapmasına gerek kalmadan kurtulmasına izin mi veriyor? Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini anlıyor musun? Afeya bu şekilde çalışmaz. Mercurial'ın da bu kuralın istisnası olmadığını garanti ederim. Bunda onun için bir şey var. Çok değerli bir şey. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum."

"Sen olsan ne yapardın? Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Aylardır beni takip ediyordu - kelimenin tam anlamıyla bana karşı kullanabileceği her türlü uygunsuz pozisyonda beni bulmayı bekliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Ve bana onun burada olduğunu söyleyen de sendin," diye bağırdı.

"Evet, ben de ondan uzak dur dedim." Rhyan'a döndüm. "Ve sana. Onun peşinde olduğunu biliyordun. Ama hayır, ellerini kendine saklayamadın."

"Morgs, dur!" Lyr onun önünde koruyucu bir şekilde durarak bağırdı.

"Bir Afeya gibi davranmıyor ama o bir Afeya. Afeyalı piçin senin sihrine sahip olmanı istemesinin tek nedeni onu kendisi için kullanabilmek." Kaşlarımı çattım. "Ama o zaman şu soru akla geliyor: Bir Afeya neden bir Lümeryalının büyüsüne ihtiyaç duysun ki?"

Rhyan parmaklarını Meera'nın şifonyerinin üzerinde gezdirdi, bir eli hâlâ Lyr'in sırtındaydı. ". Onların gücü bizimkinden çok daha fazla. Haklısın. Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır," dedim, Lyr'i izliyordum, yanağının dönüşünü, ay ışığında saçlarının koyuluğunu, güneşte ateş gibi kırmızı parlamasıyla bir tezat oluşturuyordu.

Bir araya gelmeye başlamıştı. Meera'nın . Tanrıça. Ona Asherah denmesi. Kırmızı parça parlıyordu; orijinal haliyle Valalumir olabilecek kadar parlaktı.

Meera'ya döndüm. Başından beri beni takip ediyordu -konuşamayacak kadar zayıftı ama düşüncelerini bana aktarıyordu. Ve o anda, onun düşünceleri de benimkilerle aynıydı.

Lyr'e döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. "Sen , değil mi? Reborn."

Başım dönüyor ve nefesim kesiliyordu. Eğer haklıysam, Lyr Aşera'nın reenkarnasyonuysa -ve Afeya'ya onun sihirli gücünü bulmak için bir pazarlıkla borçluysa- başarılı olduğu anda ona tüm zamanların en tehlikeli silahını vermiş olacaktık.

Lyr'in yanaklarından onaylarcasına gözyaşları süzüldü. Bir anda anıları aklıma geldi ve her şeyi doğruladı. Kendisini zihninde görmüştü. Bir imgelem değil, bir anı görmüştü. Geçmişteki bedenini görmüş, eline bakmıştı; daha büyük, daha karanlık. Kendini altın bir kumsalda hissetti. Zırhı ilk kez giydiğinde aradaki bağlantıyı hissetmişti.

Sonra yarı Afeyan Ramia'nın, Yıldız Sarayı'nın İlk Elçisi Mercurial'ın emriyle Lyr'e zırhı bedelsiz olarak verdiğini gördüm.

"Siktir," dedim.

"Yüksek sesle," diye homurdandı Meera. "Ne demek istiyorsun?"

Aynı anda Rhyan Lyr'e, "Yeniden doğan sen misin?" diye sordu. Gözleri Lyr'in gözlerini aradı ama Lyr cevap vermiyordu. Rengi solmuştu. Rhyan yutkundu, bana bakarken tek kaşı endişeyle çatılmıştı.

oluyor? diye düşündü.

Onu görmezden geldim ve kız kardeşime baktım. Eğer ona yardım edeceksek, hepimizin onun bildiklerini bilmemiz gerekiyordu. Bu sırrı tek başına saklayamazdı.

Lyr yavaşça başını salladı, inanamıyormuş gibi görünüyordu. *Söyle Morgs. Söyle onlara.*

"Sen Asherah'sın," dedim. "Sen yeniden doğan tanrıçasın."

Hayır! Rhyan bu düşünceyi neredeyse kükreyerek söyleyecekti, kalbi ağırlaşırken bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Aklındaki düşünceler, bazıları benim duyamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu, hepsi birbirine karışıyordu. Gözleri dehşetle irileşti ve zihninde babasının, ellerine bağlanmış, vücudunu saran iplerin ve bir ağaca yaslanmış Lyr'in görüntüsü belirdi.

Lyr tekrar başını salladı. "Sanırım öyleyim."

"Tanrılar," diye soludu Meera, doğrulmaya çalışarak.

Rhyan başını salladı. "Lyriana." Gözleri onunkileri aradı, parmaklarını Lyriana'nın saçlarında gezdirirken ağzı açık kalmış, güneşin altındaki saç tellerini hayal etmişti. Kızıl. Batavia kırmızısı. Asherah gibi kırmızı. "Lyr, kahretsin. Kahretsin."

Rhyan ondan uzaklaştı, elleri iki yanında yumruk olmuş, aurası öyle bir güçle fırlamıştı ki Meera'nın cam kapıları uçarak açıldı. Kar taneleri odanın içinde patladı ve asamı kapana kadar titrememe neden oldu.

"Lisgo deletim." Kapılar kapandı. "Başka bilen var mı?"

"Mercurial dışında mı? Bildiğim kadarıyla bu odanın dışında kimse yok. Ama bilmiyorum." Tekrar omuz silkti.

"Bu şekilde devam etmeliyiz," dedi Rhyan şiddetle. "gereken tek kişi Mercurial değil. Bu bilgi yanlış kişinin elinde

eller, hatta sadece spekülasyonlar...." Burun delikleri alevlendi, aurasındaki enerji soğuk bir şekilde dönmeye başladı. Düşüncelerinde bir dağ imgesi gördüm, Meera'nın imgeleminde gördüklerime çok benzeyen dağlar. "Lyr, bu ortaya çıkarsa güvende olmanın hiçbir yolu yok. Sen kontrol altına alana kadar olmaz."

"Bildiğinden daha az güvende," diye tükürdüm. Halamız babamızı öldürmüş, İktidar Koltuğunu gasp etmiş ve Meera'nın mirasını ve kaderini burnumuzun dibinden çalmıştı.

Kendimden Moriel'e.

Yatağa doğru baktım. Meera böylesine şiddetli bir görüden sonra bitkin bir halde bayılmaya başlamıştı.

Bu odada sadece ben ve Lyr Arianna'yla ilgili gerçeği biliyorduk. Ama başkaları da bilmeliydi. Aramızda hainler, onun davasının müttefikleri ve büyük olasılıkla sırlarla uğraşan, tek bir tarafı tutmayan ve hiçbir bağlılık hissetmeyen, sadece para almakla ilgilenenler vardı.

Ama kim? Anlamadığım kısım buydu. Bu, Arianna'nın ihaneti karşısında gafil avlanmaktan daha da sinir bozucuydu. Konsey'de kim onunla çalışmıştı? Başka kimler bize ihanet etmiş ve sırlarını zihinlerinde bile güvende tutmayı başarmıştı?

Benden bile.

Sol bileğime baktım. İki yıldır orada duran iki yara izi, o Afeyan piçi sayesinde artık yoktu. Ve Lyr, Rhyan'ın sırrımızı öğrenmesine izin verdiği için.

Deriyi kaşıdım, çıplak ve , hiç yara izi yoktu. Yıllarca beni gizliliğe yemin ettiren kan yemine karşı çıkmış, onu bozmanın bir yolunu bulmak için elimden geleni yapmışım ama itiraf etmeliydim ki

Bu yeni sırrı sadece Lyr ve benim aramda tutmak içgüdüselidi. Ve Meera uyandığında.

Ama Rhyan'a da söylememiz gerektiğini biliyordum. Lyr de aynı şeyi düşünüyordu.

Çok yakındı, çok koruyucuydu. Köşemizde olması gereken güçlü bir müttefikti. Ve... Lyr onun bilmesini istedi.

Ama bu gece zaten yeterince ifşaat için hazır bulunmuştum. Ailem için yapmam gereken bir iş daha vardı ve hepsi bu kadardı. Kafam patlamadan bir şey daha yapamazdım.

"Dinle," dedim Lyr'in koluna uzanarak. "Meera uyuyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. Yarın sabah ona her şeyi anlatacağım. Ama şu anda en acil işimiz duvarlardaki boyayı temizlemek."

"Haklısın," dedi Lyr, cesur bir yüz ifadesi takınsa da tamamen bitkin görünüyordu. Rhyan onu dikkatle izledi ve onun yerine fiziksel emeğin üstesinden gelmeye hazırlandı.

Başımı salladım. "Hayır, ben yaparım." Sopamı salladım. Çok az enerjim vardı ama ihtiyacımız olan zaman diliminde bunu yapabilecek tek kişi bendim. Odadaki soturilerin el emeğine güvenmek işe yaramayacaktı. "Sen odana git. Onu bilgilendir." Rhyan'a dik dik baktım ve kendi gölge auramın onun üzerine salınmasına izin verdim.

Yüzü kızgınlığını belli etse de avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırarak dondu kaldı. Rhyan kendisine ne yapacağını söyleyemesinden kesinlikle nefret ederdi. Bunu sadece Lyr'den duymaya tahammül ediyor gibiydi.

"Seni kan yemini ile tehdit gerek yok, değil mi?" Sopamı onun kalkık bileklerine doğru tuttum. "Onlardan nefret ediyorum ama kendimi korumak için onları kullanmaktan da çekinmem."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Lyriana'yı korumak için uzun zaman önce yemin ettim. Ne bu dünyada ne de öbür dünyada beni bundan vazgeçirebilecek hiçbir şey yok. Onun sırlarını saklarım ve karşılığında ben de sizinkileri saklarım. Tıpkı benim sana güvendiğim gibi Morgana. Ama sen seçiyorsun. Kan yeminine boyun eğmemi mi istiyorsun? İste."

"Git," dedim, asam ellerimde ısınıyordu, büyü sözler dilimin ucundaydı.

Meera'nın kapısı arkalarından kapandı ve ben de gözlerimi kapatıp seslerinin koridorun genişliği ve Lyr'in yatak odasının kapısının ardında yumuşamasına izin verdim.

Çıtamı kavradım, avucum sıcaklığından ısındı, büyüü söylerken ucu mavi ışıkla parlıyordu, Meera'nın imgelemelerinin resimlerini ayırdım, iki yıllık imgelemeler yok olana kadar her renk katmanını kaldırdım. Sonrasında Meera'nın duvarları çıplaktı, Jules bu koridorlarda yürürken olduğu gibi bembeyazdı.

Nefesimi içime çektim, efordan terliyordum, başım çatlıyordu. Meera'yı bir kez daha kontrol ettim. Belki Lyr'in yanında olduğu kadar ustalıklı yatırılmamıştı ama güvendeydi. Yatağındaydı ve onu sıcak tutacak kadar battaniyesi vardı. Nefes alıyordu. Yeterince iyiydi.

İmgelemi ben de hissetmişim ama kimse beni yatağa yatırmıyordu. Ve bu gece Arianna'nın gerçeğinden Lyr'in saçma Afeyan anlaşmasına ve onun kim olduğu bilgisine kadar pek çok ifşaatla okyanusa atılan ben olmuştum; üstelik kaledeki her aptalca düşünceyi duyarken. Tüm bunlar olurken Vahiy Töreni gecesinden beri yaşadığım en kötü baş ağrısını yaşıyordum.

Meera'nın odasını bir kez daha gözden geçirdim, tek bir ihanet, vorakh belirtisi olmadığından emin oldum ve sonra onu rüyalarıyla baş başa bıraktım.

Bir dakika sonra yatak odamdaki meşaleleri yaktım. Bunun için fazla ayıktım.

Çok uyanıksın.

Evet! Evet! Ugh. Korterian askerinin biri odamın altındaki duvara bir kız dayamıştı.

Tanrım, biraz acele edebilirdi. Sıkılmış düşüncesi, siktiği kızın nezaketiydi.

Şifonyerime baktım. Üstünde boş bir şarap sürahisi duruyordu. Yanında üç boş şişe vardı, bardaklar üzerlerindeki alevleri yansıtıyordu.

Bir çığlık atarak yumruğumu onlara vurdum ve onları ittim. Camlar yere çarptı ve paramparça oldu.

Bu gece çok fazlaydı. Arianna'nın ihanetini hissettiğimde, birini boğmak istedim. Ve yine de... hepsi benim hatamdı.

Hainin Arianna olduğunu bilmeliydim. Herkesten çok benim gerçeği ortaya çıkaracak, bunun olmasını engelleyecek araçlarım vardı. Ve başarısız oldum. Beni uyaracak tek bir düşüncesi bile olmamıştı. Bu gece bile. Alt katta olduğumu öğrendiğim andan beri dinliyordum, zorluyordum ve Arianna'nın düşünceleri bir an bile duraksamamıştı. Ya da öyle olsaydı bile, onları duymamın hiçbir yolu yoktu.

Koruması vardı. Artık bundan emindim. O da onlardan biriydi.

Bok gibi kasvetli bir gecenin tek parlak noktası Lyr'in beni sorgulamamış olmasıydı. Arianna'nın bir hain olduğunu en başından beri nasıl bilmediğimi, Arianna'nın zihnini neden okuyamadığımı sormamıştı.

Bana sorması gerekirdi. Yas tutmayan, bu gece öğrendiklerinin ve yaşadıklarının şokunda olmayan Lyr, kendi *iyiliği* için çok fazla düşünen ve çok zeki olan Lyr, beni hemen sorgulardı. Zihinleri okuyabiliyordum. Neden Arianna'ninkini okuyamadım?

Yutkundum ve şarap aramak için odamda ilerledim. Belimdeki siyah kemeri çözdüm, kemer yere düşerken karnımın genişlediğini hissettim. Bir iniltiyle arkamdaki ipleri çözdüm. Elbisemin önü açıldı, hâlâ göğüslerimi örtüyordu ama artık onları tutmuyordu. Sırada diadem vardı, tuvalet masamın üzerine fırlattım.

Yavru kedi mi? Sesi derin ve gölgeliydi ama o kadar net ve yüksekti ki yakında olduğunu anladım. Nöbetçileri çoktan geçmiş, kalenin derinliklerine girmişti.

Şimdi de bana sürünerek mi geliyorsun? Düşündüm de. Ona saatler önce ihtiyacım vardı.

Huysuzluk etme, diye azarladı. Yoğun bir geceydi.

Babam öldürüldü!

Bu yüzden meşguldüm.

Yüzüm kızardı, öfkem içime aktı. *Eğer senin oyunların için havamda olduğumu düşünüyorsan-*

Tahmin etmezdim. Gıcırdayarak açılmadan önce kapım hafifçe çalındı.

Yatağıma çekildim, yorganın üzerine uzandım, göğüslerimin yarısının açıkta olduğunu tamamen farkındaydım. Ona bakmadım. Hiç bakmadım. Kısmen alışkanlıktan; ilişkimiz gözlerim kapalıyken başlamıştı. Onu iki farklı varlık olarak görmeye başlamıştım. İnsanların önünde sergilediği ve benimle birlikte olduğu.

Bazı önemli bilgileri atladın, diye düşündüm, dikkatle tavana bakarak. *Beni nasıl böyle karanlıkta bırakırsın?*

Ben ve sen hep karanlıkta kaldık, gölgelerde var olduk. Kapıyı arkasından kapattı, nazıkçe değil ve hem zihninde hem de aurasında yükselen kızgınlık ve öfkesini hissedebiliyordum.

Sanki sinirlenmeye hakkı varmış gibi.

Oyun yok dedim. Omuzlarımı tuttum, omuzlarımdaki gerginlik bana acı veriyordu. Biliyor muydun? Biliyor muydun?

Arianna'nın hain olduğunu biliyor muydun? diye sordu.

Şu lanet soruya cevap ver.

Sesli ve sinirli bir şekilde iç çekti. Arianna'nın iksire sahip olduğundan şüpheleniyordum, sırlara ve zenginliğe erişimi olan tüm yüksek rütbeli soyluların yaptığı gibi.

Sadece bir şüpheden daha fazlasına sahip olduğunu . Gözlerimi kapattım.

Ben de öyle düşünmüştüm. Kilit yerine oturdu. İksirin var olduğunu biliyordun. Ne yaptığını biliyordun. Ve teyzeni tanıyordun. Ne de olsa soyluydu. Hiçbiri sırsız değildir, arkasında suç olmadan. Kendine şunu sor: Neden bilmiyordun? Neden kör olmana izin verdin?

Arianna insanların gördüklerini kontrol etme kraliçesiydi. Her zaman doğru düşünceleri düşünürdü. Kocasının nasıl bir hain olduğunu öfkeyle düşünürdü. Ya da Naria için endişelenirdi. Beni, Meera'yı ve Lyr'i ne kadar çok sevdiğini düşünürdü. Bazen Jules'u bile özlüyordu. Evrak işlerini, toplantıları, Konsey'i... suikast, Koltuğu gasp etme, isyancılara liderlik etme, Emartis'in başı olma planları dışında her şeyi düşünürdü.

Siktir . Alay ettim.

Kıkırdadı. Hayır. Ama istersen bu gece seni beceririm.

Arianna'nın hain olduğunu bilmediğine yemin eder misin?

Size iksirin varlığından bahseden ben değil miyim? diye sordu. Köleleştirilenleri özgürleştirmek için savaşan ben değil miyim? Vorakh'ımızı bize karşı kullanan herkesten nefret ediyorum. Türümüzü köleleştiren, bizden çalan, bize hükmeden herkesten nefret ediyorum. Size yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Yine de beni sorguluyor musun?

Daha önce de sır sakladın.

Hepimiz sır saklarız.

Yan döndüm, yüzümü ona döndüm, benimle paylaştığı sırrı düşündüm, iki kız kardeşimden de diğerlerinden daha sıkı koruduğum sırrı.

Vorakh avcıları benim türümü -zihin okuma vorakh'ına sahip olanları- tutukladığında, diğerleri gibi Lethea'ya götürülmedik. Büyümüz elimizden alınmadı ya da öldürülmedik. Zihin okuyucuların özel bir kaderi vardı.

İmparatorluğun yöneticilerinin konumlarını ilerletmek, onlara daha fazla güç sağlamak için kullanılabilecekken neden bizden kurtulsunlar? Büyümüz bizden çekilip alınabilecekken, biz ölene kadar içimizden akıtılabilecekken neden bizi öldürüp büyümüzü yok edelim? Büyümüzden yaratılan iksir, onu içenlere zihinsel bir kalkan sağlıyor, İmparator'un ve onun gözüne giren herkesin arka oda anlaşmalarına devam etmesine ve keşfedilme korkusu olmadan yasadışı ve yasa dışı işlerini sürdürmesine olanak tanıyordu. Bizim gibi Vorakhlr İmparatorluğun en pahalı ve en sıkı korunan sırlarıydı.

İksirler çok güzel çalışıyordu, çok güzel. Ne zaman kullanıldıklarını daha yeni fark etmeye başlamıştım ama onları nasıl aşacağımı bilmiyordum. Henüz bilmiyordum.

Yatak arkamda alçaldı ve sıcak, nasırlı bir el bacağımdan yukarı kaydı, elbisemi ayak bileklerimin etrafında topladı ve kalçama ulaşana kadar malzemeyi daha da yukarı kaydırıldı. İçimden küçük ürpermeler geçti, dokunuşu beni ateşledi, sanki bedenim rahatlamak üzere olduğunu biliyordu. Parmakları içime doğru bastırdı, avucunu kığımın üzerinde kaydırırken beni zaten etkileyici olan ereksiyona doğru çekti.

Kaybınız için üzgünüm, diye düşündü. Bunu sana daha söylemedim mi?

Evet. Zaten duymaktan bıktım. Acıdığın için mi buradasın? Ben sordum. Yoksa yeni bir şey mi öğrendin?

Bir yıl boyunca birbirimizi bu şekilde kullandık. Sadece haberleri olduğunda . Sosyal ziyaretler yapmazdı.

Eli bir an kıcımda oyalandı, etimi yuvarladı ve sıktı. Sonra yavaşça, hoşuma gittiğini bildiğinden daha yavaşça, elini kıcımdan aşağı kaydırды, iç çamaşırımı kenara itti, bacaklarımın arasına girdi ve parmaklarını kıvrımlarıma gömdü.

Yeni bir şey yok, diye düşündü, arkamdan çalışmaya başladı.

Eğer buraya acımak için geldiysen, bunu istemiyorum. Öfkeli düşüncelerime rağmen utanmadan ona sürtünüyor, onu istediğim, ona ihtiyaç duyduğum yere doğru itiyordum.

Ben acımam, diye düşündü parmağının ucu göbeğime doğru ilerlerken. Etrafına bir daire çizmeden önce bastırdı. *Bunu iyi biliyorsun.*

Nefes nefese kaldım, kalçalarımı ileri geri salladım, uyarılmışlığım parmaklarını kaplarken daha fazla sürtünme aradım. O anda bile gözlerim yaşlarla doldu, babam için duyduğum keder aniden yüzüme vurdu. Arianna'nın ihanetinin yanı sıra. Ve Afeya'nın gerçeğı. Ve Lyr'in gerçek kimliğı.

Kalbimin kendi içine sıkıştığını hissettim.

Şimdi olmaz, kedicik. Ağlamak yok. Bu gece kafanda çok fazla düşünce var. Ve benimkinde de çok fazla oldu. Yarın, daha fazla cevap arayacağız. Bu gece karanlığın, sessizliğin tadını çıkaracağız. Bu gece barış için.

Kemerinin çözülüp yatağın yanında yere çarparken çıkardığı ses, zihnimin gerisinde dolaşan uzak seslerle savaşıyordu: Rhyan ve Lyr onun odasında konuşuyor; Meera bir rüyaya dalıyor; devriye gezen bir Bamarian nöbetçisi soğuktan yakınıyor.

"Şşşt," dedi, nadiren yüksek sesle konuştuğu bir andı. *Başka düşünce yok.* Bir parmağı içeri girerken başparmağı göbeğimi çevreledi, sonra iki parmağı.

Islaklığım karşısında sesli bir şekilde inledi, iç çamaşırımın iplerini çözmek için parmaklarını çekti ve malzemeyi benden uzaklaştırdı.

Ama boyun eğmeye hazır değildim. Konuşmayı bırakmaya hazır değildim - ya da bu her ne haltsa. Sorularım zihnimde durmaksızın dönüp duruyordu. Yataktan ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve elbisem bacaklarımın etrafına düşerken ona baktım.

Dudaklarına ukala bir gülümseme yayıldı. *Bu gece oyun yok dediğini sanıyordum.* Öne doğru uzandı ve elbisemden geriye kalanları kenara çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı.

Oyun oynamıyorum.

Bana hiç bakmıyorsun. Soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı, başparmağı göğüs ucumda gezinirken beni kavradı. *Tam olarak ne istiyorsun? Zevk ve acının karışımından nefesim kesilene kadar sıkı.*

Bacaklarımın arasında ısı birikti ama dokunuşundan geri çekildim.

Mesele ne istediğim değil, diye düşündüm. Ama neye ihtiyacım olduğu. Bilmem gereken şey. Benden habersiz iksiri nasıl ele geçirmiş olabilir? Babamın katili burnumun dibindeyken nasıl kör olabildim? Plan hakkında bir kez bile uyarılmadım? Yalnız çalışmıyordu, onlarca yıldır çalışmıyordu ve yine de bunu benim önümde bir kişi bile düşünmedi.

Birçok kişinin babamın ölmesini istediğini biliyordum. Aptalların her türlü zalimlik, onun hayatına son verme ve hatta beni ve kız kardeşlerimi alma fantezilerini dinlemek için hastalık derecesinde zorlanmışım. Ama bu düşünceler sadece fanteziydi. Başka bir şey değil. Günlük sıkıntılar için Arkasva'yı suçlamak ve öfke ve hayal kırıklıklarını düşünerek çıkarmak

Arkasva'yı öldürmek, tutarlı bir plan oluşturmaktan ve bunu gerçekleştirecek araçlara sahip olmaktan çok farklıydı.

Söyle dedim.

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. Hızlı bir hareketle üzerime atladı, beni kendine doğru döndürdü, aleti kıyafetlerinin arasından sıyrıldı ve kıcıma doğru bastırdı.

Morgana, bu gece buraya sadece ve sadece tek bir şey için geldim. Şimdi kes şunu. Sana şüphelendiğimi söylemişim. Artık . Parmakları kalçalarımına bastırdı. Artık onayım var. Artık biliyoruz. Avantajımıza kullanabileceğimiz düne göre daha fazla bilgiye sahibiz. Ve şimdi, burada daha fazlasını yapma şansına sahip olmak istiyorsan, devam etmeliyiz. Düşünceleri sertleşti, karanlık bir gölge gibi zihnimde hırladı. Beni nasıl istiyorsun?

Lanet olası sorularıma cevap vermeni istiyorum!

Bu gece bir başkasını bulmama saniyeler kaldı. Çenemi yukarı çekti, dudakları dudaklarıma çarptı. Tadı şarap gibiydi ve şimdiden başım dönüyordu, vücudumun tepki vermesini zar zor engelliyordum. Ama bu gece seni istiyorum. Beni daha sıkı kavradı. Artık oyun yok. Şimdi söyle bana, beni nasıl istiyorsun? Bu seferki düşünce talepkâr ve çaresizdi. İhtiyacı düşüncelerinde nabız gibi atıyordu ve aurası etrafımızı bir battaniye gibi sarmıştı.

Kendi ihtiyacım onunkine cevap veriyordu. Kendimi tutmaktan, acımı karşılıksız uzatmaktan bıkmıştım. Dinlemeyi, görmeyi, düşünmeyi bitirmiştim.

Zordu. Gözlerimi kapattım. Sert.

Güzel. Elini geri çekti ve kıyafetlerinin çıkarılma sesi dışında oda sessizliğe gömüldü -kumaşlar çözüldü, gevşedi ve . Sonra tüm vücudu bana doğru bastırıldı, geniş, belirgin

kaslı, sıcak, neredeyse tanrı gibi güçlü ve yapılıydı. Elbisemin askılarından tuttu ve omuzlarımdan çekti.

Ani bir çekiştirme oldu ve kumaşın yırtılma sesiyle irkildim. Soğuk hava omurgama çarparken ve bacaklarımda arasında ürpertiler dans ederken elbisem iki parça halinde ayaklarıma düştü.

Onu tekrar , değil mi? Bu düşünceye güldü, sıcak bedeni benimkini sarıyor, nasırlı elleri kollarımda geziniyor, bacaklarındaki tüyler benimkilerin arkasını gıdıklıyordu.

Babamın katilini varisi ilan etmek için giydiğim elbise mi? Hayır. Onu yakacağım.

Arkamda o kadar sert ve kalındı ki, arzu ve beklenti hissi, ağzı boynumda bir baskı noktası bulana kadar aklımın kenarlarında dans eden diğer düşüncelerle savaştı, göğüslerimi okşamaya geri dönerken emdi.

temizlemek lazım. Shekar

arkasva! İç! Şimdi hangi

cehennemde?

Meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayıp sıkıştırırken ona karşı kıvrandım, ağzı boynumda sıcaktı, ısıyor ve yalıyordu.

Kıçımı ona doğru ittim, girmesi ve beni tam ihtiyacım olan şekilde okşaması için kendimi doğru açtım.

Ereksiyonu kıvrımlarımın arasında arkadan, ileri geri kayıyor, sikinin başı uyarılmamla kayganlaşana kadar merkezime sürtünüyordu. *Gürültüyü kesmeye hazır mısın?*

Evet, öyle düşünmüştüm. Lütfen.

Bir eli altımda uzanırken diğeri göğsümden boynuma doğru kayıyor, parmakları tenime sertçe değiyordu. *Beni istediğini söyle.* Sıktı.

Seni istiyorum.

İyi kedi yavrusu. Pürüzlü parmakları bacağımdan aşağı kayarak kalçamın altından kavradı ve hızlı bir hareketle kolu dizimin arkasına geçti, bacaklarımı genişletti, sırtımı daha da kamburlaştırdı ve içime doğru itti.

Nefesim kesildi, ellerim duvara çarptı, tırnaklarım satın almak için kazındı. Hareketi beni ayak parmaklarıma kadar zorladı, onun verdiği zevk başka her yerde hissettiğim acıyı delip geçti. O kadar doluydum ki başka hiçbir şey duyamıyor, hissedemiyordum. Bacaklarım yorgunluktan titremeye başlamıştı bile.

Daha hızlı hareket etti, elleri kollarımdan yukarı kayıyordu. Ellerin arkası benimkilere çarptı, daha sert iterken beni duvara bastırdı.

Ve sonunda, onun bedeninin benimkine çarpma sesi ve inlemelerimize karışan soluklarımız dışında sessizlik oldu. İkimizin de zihni sessizdi. Kaledeki herhangi birinden gelen tek bir düşünce bile zihnimdeki duvarları delip geçemiyordu - yine benimdi. Yalnızca benim. Konsey'in değil. Meera'nın değil. Lyr'in değil. Sessizliğin, huzurun mutluluğu... Neredeyse sadece rahatlamaktan geliyordum. Kimse anlayamazdı. Ondan başka kimse.

Sonunda, bildiklerimi öğrenirse Lyr'in üzerine düşeceğinden korktuğum düşünceyi düşünebiliyor ve kendime seslendirebiliyordum. Bu, sadece o içimdeyken üzerinde güvenle durabileceğim tek sırdı.

İmparator'un zihin okuyucuların büyüünü çekebildiğini öğrendiğimden beri, her vorakh'ı aynı amaç için kullandığından hiç şüphem yoktu.

Şimdiye kadar gönderdiğimiz tüm casuslar başkentten eli boş dönmüştü. Henüz seyahat iksirleri ya da vizyon iksirleri olduğunu kanıtlayamamıştık. Diğer vorakh sahiplerinin tutulduğunu, köleleştirildiğini ve istismar edildiğini henüz kanıtlayamamıştık. Ama casuslarımız yeterince şey görmüştü. Testlerinden sonra Lethea'dan nakledilen vorakhlı Lumerialıları yeterince görmüşlerdi. Adadaki boş mezarları görmüşlerdi. Tutsakları görmüşlerdi.

güçlerini bağlayan, yok olmalarını, görmelerini, dinlemelerini engelleyen siyah iplerle zincirlenmiş olarak başkente gelirler.

Bu geceki vahiy her şeyi değiştirdi ve bunu kendi avantajıma kullanmanın bir yolunu . Sonunda başladığım şeyi bitirmek için.

Beni döndürmek ve yatağımın üzerine eğmek için kalçalarımı kavradığında inledim. Yüzüm çarşaflara çarptı, parmak eklemlerim onları kavrarken bembeyaz oldu, ilk orgazmım içimde derinlerde patladı.

Ka Batavia'nın kanı çok güçlüydü, çok kuvvetliydi, çok arzulanıyordu. Bu kan, vorakh sahibi bir soyluya ait olduğunda kullanılmadan dökülecek türden bir Lümer kanı değildi. Beni şimdi istemesinin, bana gelmesinin nedeni kısmen buydu.

Casuslarımız onu henüz görmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Onu bulacaklarını içten içe biliyordum ve elimde kanıtım olacaktı. Hepimize yalan kanıtı. Aldatıldığımızın kanıtı.

Jules'un hayatta olduğunun kanıtı.

YEDİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Dışarıda rüzgâr uğuldarken ve kar yağmaya devam ederken Rhyan'la birlikte yatak odamda sessizce oturuyordum. Balkon kapımdan içeri süzülen bir tutam ay ışığı, dış kuledeki meşalelerin alevlerine karışıyordu. Göğüs tabağım tuvalet masamın üzerinde duruyordu, her yıldızın ortasındaki kırmızı taşlar ateşin karşısında parlıyordu, aynanın önünde durup kendime baktım, şimdi farklı görünüp görünmediğimi, farklı olup olmadığımı merak ediyordum.

Kendimi farklı hissettim.

Ben Asherah'tım. Göğsümdeki sıcaklık unutmamı engelledi. Ve şimdi Morgana biliyordu. Şimdi Rhyan biliyordu.

Her nasılsa, onların bilgisi bunu daha gerçek kılıyordu. Mercurial bana anlattığında ya da kendimi onun olarak ilk kez gördüğümde ve Ramia'nın çadırında dururken altın yıldızların tenime dokunmasıyla kadim bir sahile gittiğimde bile olmadığı bir şekilde bedenime yerleşmesini sağladı.

Rhyan'ın çenesi haberi duyduğundan beri hiç gerilmemişti. Zümrüt gözleri öylesine dizginlenemez bir yoğunlukla parlıyordu ki, ona bakarken kendimi güçsüz hissettim. Vücudunu saran endişe ve kaygı gözlerinden okunuyordu.

Yüzünü. Aynadan arkamda duran onu izledim. Şimdiden zihninin çalıştığını, bu yüzünden ne kadar tehlikede olduğumu çözmeye çalıştığını görebiliyordum. Beni korumak için bir sonraki adımda ne yapacağını düşündüğünü görebiliyordum.

Hâlâ önemli bilgileri kaçıyordu, gözyaşlarına boğulmadan, parçalara ayrılmadan yüksek sesle söyleyecek cesareti bulmaya çalıştığım bilgileri. Yaptıkları ve oynadığı rol için Arianna'dan nefret etmek, onu hayatım boyunca sevmiş olan, onu hâlâ seven ve tüm bunların gerçek olmamasını isteyen yanımla hâlâ çelişiyordu.

"Burada olmak iyi mi?" Yansımda Rhyan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Çanlar çalıyor ve küçük mavi ışıklar gökyüzünü aydınlatıyordu. Devriye görevine çıkmıyordu ve babam olmadan, başı belaya girerse ne kadar korunabileceğinden emin değildim.

Yüksek sesle iç çekerek arkamdan yaklaştı. Nasırlı parmakları benimkilere dolanana kadar elleri kollarımdan aşağı süzüldü.

Gözlerimi kapattım ve ona yaslandım, sıcaklığını, gücünü ve sağlamlığını hissettim. Odamda onunla yalnızken, aşağıda gördüklerimden sonra nihayet kendimi yeniden güvende hissediyordum.

Rhyan her zaman yaptığı gibi ağırlığımı alarak bana destek oldu ama sessiz kaldı.

Bir dakika geçmesine rağmen hâlâ cevap vermeyince gözlerimi açtım ve aynanın yansımasından onun bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Aynı endişe ifadesi yüzünü boyamıştı.

"Rhyan, senin nöbet görevin yok mu?"

Ağzı gerildi. "Sen çağırdın," dedi basitçe. "Geldim."

Meera'nın imgelemi şiddetlendiğinde, koyacak gücüm kalmamıştı. Yine olmuştu. Sesi değişmiş ve

Canavarca, insanlık dışı bir şey. Gözleri siyaha dönmüştü. Kendi sesine tamamen yabancı bir sesle bana yine *Aşera* diye seslendi - beni dehşete düşüren bir ses.

Bu sözleri anda bana dokunmuş, ellerini omuzlarıma koymuştu ve kalbim alev almış gibi hissetmişim. Valalumir Mercurial ile yaptığım sözleşme nabız gibi atmaya başlamıştı, sıcaklık o kadar yoğundu ki ne nefes alabiliyor ne de onu üzerimden uzaklaştırabiliyordum.

Meera'yla her zaman başa çıkabilmiş, ona karşı koyabilmiş, onu zapt edebilmişim. Yıllar geçtikçe bu konuda daha iyi olmaya başlamışım. Ve eğitimimle birlikte, her zamankinden daha güçlüydüm. Onunla başa çıkabilmeliydim. Onu korumak için. Kendimi korumak için.

Ama bu gece... bir şekilde, onun sözleri sözleşmeyi harekete geçirmişti. Göğsüm alev yanıyordu ve zayıflamış halimle beni yataktan itmişti. Çaresizdim. Morgana yerdeydi, kendi savaşını veriyordu. O kadar acı çekiyordum ve Meera o kadar yüksek sesle bağııyordu ki, beni bayıltmadan önce Rhyan'ın vadatisini zırhımın altından zar zor çıkarmayı başarmışım. Adını haykırmak için tam zamanında ondan kaçmışım.

Görevde olmasına rağmen hemen geldi ve onunla benim arama girdi, bana yardım etti, imgelem geçene kadar onu zapt etti.

Ama şimdi soturion görevi vardı. Aemon'un ona Oturma Odası'ndaki görevine dönmesini emrettiğini duymuştum.

"Rhyan, benim yüzümden başını belaya sokamazsın."

"Evet, yapabilirim." Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "gereken."
." Kokusu duyularıma doldu, aurası ve sıcaklığı beni kucakladı.

"Bunu yapmamalıyız. söylemiştik."

"Biliyorum. Ama yapamam...." İnledi ve beni daha sıkı tutmaya başladı.
"Uzak kalamam."

Rüzgâr uğulduyor, balkon kapılarıma çarpıyordu. Bir meşale alev aldı, dumanı bir köşede tıslıyordu. Onu içime çekerken gözlerimi kapattım ve ona .

"İyi misin?" diye sordu, nefesi boynumu ısıtıyordu. Kucağına daha da sokuldum. "Hayır. Yaklaşamadım bile."

"Lyr." Başını eğdi ve omzumu öptü. diken diken oldu. Beni kollarıyla daha da sıktı ve tekrar kendine çekti. Burnunu boynumun kıvrımına dayadı, nefesini içine çekti ve beni nefesinin olduğu yerden öptü. "Özür dilerim." Tutuşunu gevşetmek için çekilmeye başladı.

Ama başımı çevirdim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Öpücüğü, onu saran endişe ve kaygıyla birlikte yumuşak ve şefkatliydi. Bir an için öpücük kendi dünyasında var olmuş gibiydi, sadece benim ve onun olduğu, dudaklarımızın diğerlerine karşı hareket ettiği bir dünya. Vücutlarımız birbirine bastırdı ama sürtünme aramadı, bunu daha fazla bir şeye dönüştürmedi. Bu öpücük sadece kendisi için vardı.

Sonra inledi, ağzını bana doğru açtı. Dili benimkine karşı öyle yavaş bir duygusallıkla hareket ederken öpücük derinleşti ki, sıcaklık karnımdan akarak aşağılara doğru kaydı.

Kalçaları kalktı, böylece uyarılmışlığı arka tarafıma baskı yaptı. Ellerimi bıraktı, avuç içleri kaburgalarıma sürtünüyordu. Ona doğru , kıvranarak ellerini daha da yukarı kaldırdım. Ağzının içine doğru inleyerek arkasına uzandım ve parmaklarımı yumuşak buklelerine doladım. Öpüşürken ve öpüşürken kavradım. Göğüslerimi yoğururken ellerinde şişti ve elbisemin askılarını kavrayıp omuzlarımdan aşağı kaydırarak kollarımı aşağıya doğru iterken nefesim kesildi.

Soğuk hava çıplak tenime çarptığında nefesim kesildi. Öpücükleri boynumdan aşağı iniyordu ama gözleri aynadaki göğüslerimde, aralarındaki yıldızda kalmıştı. Elleri kıvrımlarımın üzerinde kayarak tenimi yaktı. Parmakları kalbimin üzerine bastırırken meme uçlarım avuçlarının içinde sertleşti. Dudakları tekrar benimkileri buldu.

Ve sonra, tıpkı Meera'nın imgelemi sırasında olduğu gibi, kalbim çok hızlı atmaya başladı. Kanımla, Valalumir'in nabzıyla, Mercurial'ın ruhuyla çarpıyordu.

Ateş sensin.

"Tanrılar!" diye haykırdım. Canlı canlı yanıyordum. Göğsümün içinde alevler yanıyordu.

Rhyan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Öpüşmeyi hemen kesti ve beni yüzüne doğru döndürdü. Göğüslerimin arasındaki yedi köşeli Valalumir göz kamaştırıcı bir altın ışıkla parlarken nefes nefese kalmış ve terlemiş bir halde yere baktım. Daha önce hiç bu kadar parlak olmamıştı, Mercurial yıldızı kalbime zorla soktuğunda bile.

Rhyan boynumdaki vadati taşını iterek yolumdan çekti, eli işaretin üzerinde kaydı. "Burada mı?" Sesi çaresiz ve korkmuş geliyordu. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Yanıyor," diye bağırdım, omuzlarını kavradım, dizlerim acıdan büküldü.

Rhyan'ın eli derimin üzerinde gerginleşti, burun delikleri açıldı, aurasında öfke ve korku titreşiyordu. "Kahretsin. Hissediyorum." Sanki onu da yakmışım gibi acı dolu bir homurtu çıkardı ama dayanmaya devam etti. Gözlerini kapadı, derin nefes aldı. Alçak bir hırıltıyla tenimizin arasından buhar tısladı. Bana dokunan eli artık sıcak değildi. Yanan etime karşı gittikçe soğuyor, aurasındaki tüm buzu bana gönderiyordu.

Göğsüm kabardı, nefesim kesildi. Rhyan da nefes nefese kalmıştı ama saniyeler içinde acı kesildi. Alevler sakinleşti. Rhyan ateşi benden almıştı.

"Lyr?" Az önce harcadığı çabadan sonra söyleyebildiği tek şey buydu. Solgun görünüyordu, düşmeye hazırdı.

"Ben iyiyim," diye nefes aldım, başım dönüyordu. "Durdu. Artık yanmıyor."

Elini geri çekti ve ben de onu yıldızla damgalamaktan korkarak elini tuttum, ama derisine dokunulmamıştı, sadece her zamanki nasırları tarafından pürüzlendirilmişti.

Şimdi titriyordum, dişlerim takırdıyordu. Tenim buz tutmuştu ve her uzvum soğuktan titriyordu.

Rhyan açıkta kalan göğüslerimi örtmek için elbisemin askılarını yukarı çekti. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Sanki fırtınaya çıplak girmişim gibi her yerim donuyordu. Ani bir mide bulantısı dalgası mideme vurdu. Bu elbiseden kurtulmak istiyordum. Ne anlama geldiğinden, onu giyerken yaşadığım anılardan kurtulmak istiyordum. Bir daha asla giymek, görmek, dokunmak istemiyordum.

"Hayır," diye hıçkırdım, ona karşı mücadele ettim. "Hayır. Çıkar şunu. Çıkar şunu üzerimden."

Rhyan başını salladı, çenesi gerilmişti, askıları geri çekti, bağcıklarını çözmeye çalıştı, kemerimi çözdü ve kalan eteği kalçalarımın üzerinden geçirerek tüm kıyafet bacaklarımın etrafında yerde birikene kadar itti. Üzerimde sadece bir çift iç çamaşırı ve siyah deri botlarım kalmıştı, titriyordum.

"Donuyorsun," dedi Rhyan, parmak uçlarını kolumda gezdirerek. "Tenin buz gibi."

Zırhının kayışlarını çözerken, deriyi göğsünden çıkarırken, kemerini çözerken ve silahlarının yere düşmesine izin verirken kendime sarıldım. Zırhını çıkardıktan sonra, soturion pelerinini etrafından çözebildi.

Omzumdan ve belimden tutup beni bir battaniye gibi sardı. Beni kendine doğru çekti, beni kendine doğru bastırdı ve üniformasının altına giydiği siyah tunikten geriye kalan vücut ısınıbı bana sundu.

Sırtımı ovdu, pelerin omuzlarımıza sarıldı. Ama bu yeterli değildi. "Bunu üzerinde tut," dedi, "ve yatağa gir. Isınman gerek." Pelerini üzerinden çekip çıkardı ve kalan kumaşını üzerime örttü.

Odanın öbür ucundaki yatağıma doğru ilerledim, yorganın üstüne süründüm, çöktüm ve pelerinine yapışarak sıcaklığın içine gömüldüm. Gözlerimi kapatıp derin derin içime çektim. Hâlâ donuyordum ama Rhyan'a özgü misk ve çam kokusu beni rahatlatmıştı.

Şöminemde alevler çıtırdarken bir patlama sesi ve bir tıslama duyuldu. "Bekle," dedi Rhyan.

Dolabımın kapısı yere sürtündü ve bir gözümü açtığımda Rhyan'ın elbiselerimi karıştırdığını gördüm.

"Şifonyer," diye mırıldandım. "Sıcak tutan giysiler orada."

Onaylarcasına homurdandı ve çekmecelerime doğru ilerledi, bir çift uyku pantolonu ve ağır bir kumaştan yapılmış uzun kollu bir gömlek bulana kadar onları açıp kapattı.

Yatakta yanıma oturdu ve pelerinini sıyırdı. Dişlerim hâlâ takırdıyordu, soğuk üzerime yapışmıştı.

"Kollar yukarı, ortak," dedi ve gömleği başımın üzerinden geçirip kollarımı her iki koldan geçirdi. Ayağa kalktı ve yatağımın kenarına doğru ilerledi, pelerinini botlarımı ortaya çıkaracak kadar geri çekti. Bağcıklarını çözdü ve teker teker çıkardı, sonra uyku pantolonunu bacaklarımın üzerinden geçirdi, elleri hala beni örten pelerinin altında kayboldu, parmakları çıplak kalçalarımı ve kalçalarımı sıyırdı.

Şöminedeki ateşin güçlü olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatağa süründü. Pelerinini açtı ve bana katılmasını işaret ettim.

Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi, ama yer değiştirdi, pelerini başımızın üzerine çekti ve beni göğsüne yasladı, elleri gömleğimin içine kayd.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sırtımı okşayarak. "Soğuğa karşı çok sert davrandım." "Sorun değil," dedim. "Yardıma oldu."

Çenesini başımın üstüne dayadı ve beni tamamen üstüne çekti, kolları etrafımı sıkıca sardı. "Daha sıcak hissediyor musun?"

Onunla aynı hızda yatmak ve bedenimin onunkine uyum sağladığını hissetmek yardımcı oluyordu. Kollarını sırtımda hissetmek ve teninin tenimde bıraktığı rahatlatıcı his de öyle. "Oraya varıyorum," dedim.

Çenesindeki bir kas gerildi. "Ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum."

Rhyan'ın burun delikleri alevlendi. "Onu öldüreceğim. O... yıldız sana girdiğinde de böyle miydi?" Sesi titriyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Bunu ondan saklamayı umuyordum. Bunun onu üzeceğini biliyordum. Roller tersine dönseydi beni de üzecekti. Ama yalan söylemek artık işe yaramaz görünüyordu. "Öyleydi. Sonra bayıldım. Sanki yanıyormuşum gibi hissettim."

Rhyan homurdandı. "Piç kurusu. Lanet olası Moriel piçi."

"Ondan sonra acımadı ama. Sadece sıcak hissettirdi. Acıdan çok sinir bozucuydu çünkü unutamıyordum, görmezden gelemiyordum. Sonra Meera'nın imgelemi sırasında bana saldırdı ve tekrar alevlendi. Çok sıcaktı. Neredeyse Morgana zırhımı aldığı anda başlayacaktı. Bu üçüncü kez yanıyormuşum gibi hissettirdi." Bu en kötüsüydü.

"Bunu yapması gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Afeyan markalarının bu şekilde davrandığını hiç ."

"Belki yerleşiyordur." "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Omuz silktim. "Daha önce hiç anlaşma yapmadım, o yüzden bir şey diyemem."

"Eğer o Afeyan piçi bunu bozacak, senin için daha kötü hale getirecek bir şey yaptıysa, Tanrılara yemin ederim ki onu öldüreceğim."

"Seninle geleceğim," dedim zayıf bir sesle.

"İlk yumruğu sen atabilirsin. Ben ikinciye aldığım sürece." Gülmeye çalıştım ama kendimi çok güçsüz hissettim. "Anlaştık."

Rhyan iç çekerek alnımdan öptü ve beni kendine doğru çekti, elleriyle sırtıma masaj yapmaya devam ederek beni ısıtmaya çalıştı.

Birkaç dakika boyunca orada yattık, nefeslerimiz senkronize oldu, vücudum yavaşça normal sıcaklığına döndü.

"Lyr?" Rhyan dedi, sesi o kadar kısıktı ki ilk başta konuştuğundan emin olamadım. "Görebilir miyim?"

"Hmmm?"

"Bakabilir miyim? Lütfen." Parmakları omurgamda huzursuzca dans etti. "Yıldızı görüyor musun?" Dirseklerimin üzerine kalktım.

"Eğer değilse? Ben sadece, bilmiyorum." gerildi. "Onu görmem . Acı çekmediğin zaman."

Pelerininin arasından sızan bir parça ışıktaki gözleriyle buluşarak kendimi yukarı çektim. "Göğüslerime bir kez daha bakmaya mı çalışıyorsun?" Alay ettim.

"Her erkeğin sabah kalkmak için bir nedene ihtiyacı vardır." Güldüm.

Rhyan'ın gözleri cevabım karşısında önce kırıştı sonra da kısıldı. "Eğer bununla savaşırsak, onu daha iyi anlamam gerek. Onu yanmıyorken görmem gerek."

Nefesimi tutarak pelerinin geri çektim ve yana doğru yuvarlanarak tamamen doğruldum. Rhyan da doğrulup bana doğru döndü, tek kaşı çatılmıştı.

"Yeterince sıcak mısın?" Dizimi sıktı. Başımı salladım.

"Ve şimdi acımıyor mu?" diye sordu, kalbi kırılıyormuş gibi bir sesle.

Elini sıktım. "Hayır."

"Yine de ben olmalıydım," dedi şiddetle, yaklaşarak.

Başımı salladım. "Rhyan, yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Gömleğimin kenarından tutarak onu gövdemin ortasından köprücük kemiğime kadar çektim ve yıldızla birlikte tenimin sadece orta kısmını açığa çıkardım. Rhyan titrek bir nefes çektikten sonra parmaklarını göbeğimden yıldıza kadar takip etti.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet."

Parmakları durakladı. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Dokunuşu hafifti, kaşlarını endişeyle çatarken parmağı şekli dikkatle izliyordu. "Sıcak hissediyorsun," dedi. "Yumuşak." Elini tekrar yıldızın üzerine bastırdı, sanki alevlenmesini ya da tekrar üşümemi bekliyormuş gibi nefesini tuttu, ama yıldız artık uykuda gibiydi.

Elimi onunkinin üzerinden aşağı kaydurdım ve yerinde tuttum. Gömleğim bir battaniye gibi kollarımızın üzerine düştü.

"Lyr, eğer büyüne sahip çıkmayı istiyorsa, bunun bir nedeni vardır. Ve iyi değil. Seni kullanmak istiyor. Ve bunu isteyen tek kişi o değil. Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözlerini aradım. "Ne oldu?"

Parmakları tenime bastırırken omuzları gerildi. "Üç yıl önce, burada babamla birlikteyken bana bir şey söyledi. Senin hakkında bu geceye kadar hiç anlamadığım bir şey."

Gözlerimi kıstım. "Baban mı?"

Gözyaşları kalın kirpiklerini ıslatıyordu, bakışları mesafeliydi. "O yaz babanı senin için bir evlilik sözleşmesi imzalamaya zorlamaya çalışıyordu."

Kalbim küt küt atıyordu. "Seninle mi?"

Gözleri karardı. "Hayır. Savaş lordumuzla. Arkturion Kane. O, şey...." Rhyan'ın ağzı gerildi. "Bastardmaker'ı bir beyefendi gibi gösteriyor."

Ağzım açık kaldı. Bundan hiç haberim olmamıştı. O yaz Rhyan'dan çok hoşlanmıştım. Mahkemede ya da yemekte hep gözüne girmeye, onu tanımak için söyleyecek bir şeyler bulmaya, açılmasını sağlamaya çalışıyordum. Ama o soğuk davranıyordu. Haftalardır beni ve tüm arkadaşlık girişimlerimi görmezden geliyordu. Bütün yaz boyunca, benden nefret ettiğini düşünürken bile ona karşı inkar edilemez bir çekim hissetmiştim, ta ki gündönümü gecesine kadar. O gece elimi tuttu, dans ettik ve ağaçların arasına kaçtık, orada öpüştük ve öpüştük. Ertesi gün yine soğuk ve mesafeliydi. Ve sonra gitmişti. Kendimi onu unutmaya, hayatıma devam etmeye zorlayana kadar kalbim kırılmıştı.

Sonra geri dönmüştü, yara bere içinde ve yemin etmişti.

"Bu yüzden mi...?" Gözlerini aradım. "O yaz beni bu yüzden mi görmezden geldin?"

Başını salladı, yüz ifadesi perişandı. "Düşündüm...." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Daha önce karda kavga ederken kıvrılmıştı ama şimdi gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. "Babamın bana ulaşmak için seni kullandığını düşündüm. Kontrolünü kaybetmeye başladığı zamanlardı - beni sadece acıyla manipüle edemiyordu. Başka taktikler uyguladı. Ve o zamanlar senin de onlardan biri olduğuna inanıyordum, beni kontrol etmesinin bir yolu, elinde bir koz olması ve onun emirlerini yerine getirmemi ve onun, bizim sırlarımızı saklamamı sağlamasının bir yolu.

-Bana, anneme ne yaptığını ve benim... benim vorakh olduğumu. Ama sonunda bir önemi kalmadı. Pek bir şey olmadı. Sana karşı ne hissettiğimi hemen anladı. Saklamaya çalıştım. Gömmeye. Seni korumak için. Bütün yaz uzak durmaya çalıştım."

Gömleğimin altına sıkıştırılmış, kalbimle elimin arasına sıkıştırılmış elini sıktım. "Rhyan."

"Ama gündönümünde yapamadım." Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Dans ettik. Ve... Tanrılar. Öpüştük ve her şey bitti. O biliyordu. Biliyordu. Ve ben... onu evlilik tartışmalarını bitirmeye zorlamak için bazı *pazarlıklar* yapmak zorunda kaldım."

Sesi gergin bir şekilde *müzakere* ettiğini söyleyince, ben farkında olmadan yıllar önce beni korumak için ne kadar fedakârlık yaptığını, gizlice ne kadar şeyden vazgeçtiğini merak ettim.

"Ve ikna olduğunda," diye yutkundu, "büyük bir hata yaptığımı söyledi. Yaptığım şeyden pişman olacağımı söyledi. Hiç pişman olmadım. Yapılacak en doğru şeydi ve seni güvende tutmak için bunu yine yapardım. Ama kullandığı kelimeler beni hep rahatsız etti, sanki bana ulaşmanın bir yolundan daha fazlasıymışsın gibi."

Kalbim küt küt atıyordu. "Hangi kelimeler?"

"Senin 'İmparatorluk'taki herkesin sahip olduğundan daha fazla güç ve yıkım yaratma potansiyeline' olduğunu söyledi. Ve şimdi, sanırım ne olduğunu biliyor olabilirim.

demek istedi. Bizim bilmediğimiz ve Afeya'nın kullanmak istediği bir sihrin var. Bir şekilde, kim olduğun yüzünden. Çünkü sen...." Sözünü kesti, söylemeye hazır değildi. Asherah olduğumu söylemeye.

Gözlerim onunkileri aradı. "O biliyor mu?"

Rhyan çaresizce omuz silktilti. "Bana başka bir şey söylemedi. Kim olduğunu, neler yapabileceğini biliyor olabilir. Ya da belki ayrıntıları değil. Hangi bilgilere sahip olduğundan ya da Lumeria'da bunları nasıl elde ettiğinden emin değilim ama güvende olmak için biliyormuş gibi davranmalıyız. Her Arkasva'nın senin hakkındaki gerçeği bilmesini beklemeliyiz. Her Arkasva'nın, Emperor'un ve İmparator'un kendisinin. Her biri artık doğrudan bir tehdit."

Kahretsin.

Dudağımı ısırđım, daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. Karşılaştığımız tehlikeler listesine yenilerini eklediğimi biliyordum. "Bu tehdit, artık en yeni arkasvamızı da içeriyor," dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlamıştı.

"Ne?"

Dudağım titreyerek kucağıma baktım. Bunu yüksek sesle söylemek sanki ona ihanet ediyormuşum, onun özenle yarattığı ve benim de umutsuzca inandığım görüntüsünü bozuyormuşum gibi geliyordu.

Ama o benim korumamı ya da sevgimi hak etmiyordu. Ondan kurtulmam, bu duyguları yakıp yok etmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. "Arianna'ydı. Arianna babamı öldürdü. Emartis'i o yönetti."

Rhyan'ın gözleri büyüdü. "Lyr, nereden biliyorsun? Morgana?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla Morgs zihnimi okuyana kadar bunu bilmiyordu bile." Tanrılar, gözlerindeki bakış, aurasını hissediş....

"Emin misin?" diye sordu.

"Bu gece Mercurial'dan sonra onu gördüm. Onu dışarıda, Ka Kormac'ın Soturileri tarafından kuşatılmış halde gördüm. Onu koruyorlardı. Onu koruyorlardı. Anons için içeri girmeye hazırlanıyordu ve kolundaki kelepçeyi yeniden ayarlıyordu - onu rahatsız eden bir şey vardı. Köşedeydim, o yüzden beni görmedi. Ama ben onu net bir şekilde görebiliyordum. Kol manşetinin altında sakladığı dövmeyle gördüm. Siyah serafim kanatlarının üzerinde gümüş bir ay."

"Emartis," diye fısıldadı. "Lanet olsun. Lyr eğer bu doğruysa ve o biliyorsa...." Aurası titreşirken tüm vücudu gerilimle dolup taşıyordu. "Burada kalamayız. Gitmemiz gerek."

"Nereye gideceksin?" Ben sordum.

"Her yere. Bir kelime söylersin ve gideriz. İmparatorluk içinde yaşamak zorunda değiliz. Vorakh'ım bizi dışarı çıkarabilir. Bizi Lumeria'nın ötesine götürebilir."

"Bunu yapamayız."

"Hayatınız tehlikedeyseniz, evet, yapabiliriz."

"Ya kız kardeşlerim? Benim halkım mı? Sizinkiler? Onları buna terk edemeyiz. Bundan kurtulmasına izin veremeyiz." Burnumu çektim. "Babamın anısının -hayatının- adaletsiz kalmasına izin veremem. Bildiğim halde olmaz." Omuzlarım titredi. "Beni korumak istediğini biliyorum. Ben de seni korumayı her şeyden çok istiyorum ve iş o noktaya gelirse koruyacağım. Ama sen ve ben, biz bunun için, kaçmak için yaratılmadık. Dediğin gibi, bizi korkunç seçimler yapmaya zorlayan bir dünyada yaşıyoruz. Ve bu seçimlerin sana ne yaptığını biliyorum. Bana ne yaptıklarını da." Haleika'nın yüzü zihnimde canlandı: gözleri kıpkırmızı, dişleri sivrilemişti. Benim yüzümden, benim eylemlerim yüzünden en iyi arkadaşlarımdan biri bir canavara dönüşmüştü ve ben onu öldürmek zorunda kalmıştım. Onun hayatına son vermek zorunda kalmıştım.

"Lyr." Rhyan'ın gözleri benimkileri aradı. "Lütfen."

"Rhyan, hâlâ burada olman bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Babama yemin etmediğin zamanları hatırlıyorum. Benim kanım senin damarlarında dolaşıyor, tıpkı seninkinin benimkinde dolaştığı gibi. Ama sen hâlâ Ka Hart'ın bir parçasısın. Ve hâlâ adalet istediğini biliyorum. Hâlâ Glemaria'yı önemsiyorsun."

Gözleri sıkıca kapandı. "Haklısın. Kaçmak istemiyorum. Sözümden başka bir şeyim kalmadı. Yeminim. Ve daha önce bizim hakkımızda, neye ihtiyacımız olduğu hakkında ne söylediğimi biliyorum. Hiçbirini geri almıyorum. Her şeyde ciddiydim. Zamana ihtiyacımız var. Korkuyorum. Sana olan hislerimin bana yaptırabileceklerinden korkuyorum. Beni ne hale getireceğinden. Bize zaman vermek istedim. Ama sen tehlikedeyken olmaz. Bu şekilde değil. Senden uzak kalamazken olmaz. Ayrılmaya dayanamazken olmaz."

"O zaman birlikte kalırız. Ve... kalıyoruz."

Elini benimkinden çekerek beni kucağına çekti. "Tamam. Tamam." Bana sarıldı. "Kalacağız. Ama Arianna bunu öğrenirse, yani ondan ya da herhangi birinden sana yönelik bir tehdit kokusu alırsam, kaçmak istemiyorum. Ama senin için kaçacağım. Plan değişmedi." Bunlar, Haleika'yla dövüşmek için arenaya girmeden önce bana söylediği sözlerin aynısıydı. Geri çekildi, yüzümü kavradı ve şiddetle, "Seni kaybetmeyeceğim," dedi.

"Ve seni kaybetmeyeceğim."

"Peki şimdi Lumeria'da ne yapacağız?"

"Yarını atlatmam gerekiyor. Oyun yüzümü takınmalıyım. Bamaria halkının önünde durmalıyım. Teyzemin Meera tarafından Arkasva olarak adlandırılmasına izin ver. Yüce Leydi olarak ilan edildiğinde alkışlayın. Herkesi bunu desteklediğime, bir tehdit olmadığımı ikna edeceğim. Ve sonra Mercurial'ın bahsettiği haritayı bulacağım. Gücümü bulacağım ve ona sahip çıkacağım. Tek yol bu."

"Nasıl?"

"Mercurial bunun olmasını istiyor. İçimden bir ses, bundan sonra ne yapacağımıza dair bazı talimatlarla dönmesinin uzun sürmeyeceğini söylüyor."

"Bu da bunun olmasını istemememe neden oluyor," diye homurdandı.

"Biliyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Buraya kadar eğitimle geldiğimi biliyorum -senin sayende- ama şimdi, makamım olmadan, İmparator'un verdiği sözün bir anlamı yok. Hâlâ gücüm olmadığı için Bamaria'dan zorla çıkarılabilirim. Hala bir soturion olarak rol almam reddedilebilir. Ve eğer teyzemle savaşacaksam, sihriime sahip çıkmalıyım. Yapmak zorundayım."

Rhyan nefes verdi. "Ya," dedi yavaşça, "ya Afeya olmadan sihrini bulabilseydin?"

"Daha önce bir yol bulamamıştım," dedim ama benim de bakacak fazla zamanım olmamıştı.

"Daha önce bir yolu olduğunu bilmiyordun."

Kaşlarımı çatarak sertçe nefes verdim.

"Biraz ," dedi. "Bir yolunu . Söz veriyorum." Başımı salladım ve ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Kalbim sıkışmıştı. Bir anda bir keder dalgası geldi. Bu hissi hatırlıyordum - Jules'un vorakh olduğu anlaşıldıktan sonra hissettiğim şeydi. Hayatımı yaşıyordum, nadir bir huzur anını deneyimliyordum ve sonra hiçbir uyarı olmadan gözyaşları dökülmeye başlıyordu. Keder yükselirdi. Panik ve korku, güneşli bir günde aniden bastıran yağmur gibi ortaya çıkardı. Onun gittiğine dair sürekli hatırlatmalar ve onu tekrar kaybetme hissi aylarca beni rahatsız etti.

"Ortak mı?" Rhyan'ın gözleri benimkileri aradı.

"Babam öldü," diye haykırdım, gözyaşlarına boğuldum.

Rhyan'ın yüzü düştü. "Biliyorum," dedi. "Shhhh. Biliyorum." Bizi tekrar yatırdı ve bana sarıldı. Kederden titriyor ve çırpınıyordum,

Olay olduğundan beri hissetmeme izin verilmeyen bir şekilde üstesinden gelmiş ve bunalmıştım. Rhyan battaniyemi çekerek bizi bir anlığına ayırdı ve ben de yan dönerek ona sırtımı döndüm.

"Sorun yok, Lyr. Buraya, yanıma gel."

Ama dönemedim. Kendi içime kapandım, dizlerimi cenin pozisyonuna çektim. Vücudum titriyordu.

Battaniyeleri omuzlarıma kadar çekti ve aramızdaki mesafeyi kapatarak sırtımı kendisine doğru çekti. Bir kolu arkamdan altıma girdi, avuç içi gömleğimin altından geçerek karnıma yaslandı, diğer kolu ise üzerime sarıldı, eli göğsüme bastırdı. "Sorun yok. Ben seni tutuyorum. Bırakabilirsin. Sana sahibim."

Rhyan her hıçkırıktaki beni sımsıkı tutarken gözlerimi sıkıca kapattım. Nefes alışım yavaşladı ve yüzüm nemli ve şişmiş gibi hissetti. Ağlamaktan başım ağrıyordu.

Bedenim birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra, "Oturabilir misin?" diye fısıldadı. "Sadece biraz su içmek için mi?"

Gözlerim hâlâ kapalı, bir topun içinde kıvrılmış bir şekilde duruyordum. "Lyr? Lütfen?"

"Tamam," diye mırıldandım ve beni bir koltuğa çekmesine izin verdim. Odanın karşısındaki küçük masanın üzerine bir sürahi su konmuştu.

"Bir saniye," dedi. Ortadan kayboldu, masada belirdi, bir bardak aldı ve doldurdu. Bir saniye sonra tekrar yanımdaydı ve bardağı zorla elime tutuşturdu. "İç şunu."

O kadar çok ağladığım için susuz kaldığımı bildiğimden suya donuk donuk baktım.

"Bunu benim için içer misin? Hadi, ortak."

Yuttum ve bardağı ona geri uzattım.

"Aferin kızıma." Beni tekrar yatırdı ve sırtımı okşadı. "Neden uyumaya çalışmıyorsun, böylece yarın için hazır olabilirsin?"

Burnumu çektim. "Gitmen gerekiyor mu?" Kendimi zavallı hissediyordum, ona ihtiyacım vardı, beni terk etmesini istemiyordum. Ne kadar zaman geçtiğinden ya da görev yerinden uzakta yakalanırsa başının ne kadar belaya girebileceğinden emin değildim.

"Hayır."

"Devriye ne olacak?" Ben sordum.

"Gelmeden önce Sean Amca'yı görmeye gittim. Benim yerime bakıyor. Sorun değil. Az önce bir akadim öldürdüm. Bunun için beni sürgüne göndermezler. En kötü ihtimalle bir kırbaç. Umurumda değil. Şu anda olmam gereken yerdeyim. Sen uyuyana kadar kalacağım."

"Rhyan." Başımı salladım. Çok yorulmuş olmalıydı. Sean görevinin başında olsa bile, çok fazla risk alıyordu.

" yok. Yemin ederim."

Dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım, tekrar titremeye başladım, içimde o tanıdık panik hissinin yükseldiğini hissettim. Ellerim soğuktu ve parmaklarım uyuşuyordu, tavan çöküyordu, kalbim çok sert, çok hızlı ve çok yüksek sesle çarpıyordu.

Rhyan bana sıkıca sarıldı, bir dizi bacaklarımın arasında kayıyordu.

"Derin nefes al, ortak. Bunu benim için yapar mısın? Bana birkaç derin nefes verir misin?"

Sırtıma bastırıldığı göğsü inip kalkıyordu ve ben de onunla birlikte nefes alıyordum, gözlerim şişmiş ve ağırlaşmıştı. Eli tekrar gömleğimin içine kaydı, parmakları boynumda asılı duran altın tılsımın etrafını sardı, vadati taşı onun içinde saklıydı.

"Ara beni." Zinciri hafifçe çekiştirdi. "Bana tekrar ihtiyacın olursa. Hangi saat olduğu umurumda değil. Burada olacağım."

Başımı salladım. "Uykuya daldıktan sonra bile," dedim, sesim kısıktı. "Bana biraz daha sarılır mısın?"

Omzumu tekrar öptü. "Rüya görene kadar sana sarılacağım."

Soturion üniformamı giymiş bir halde arenada duruyordum. Kemerimin kayışlarındaki Valalumir yıldızlarının hepsi parlıyordu. Uzanıp yedi köşeli yıldızlardan birini çıkarmaya çalıştım. Ona ihtiyacım vardı. Bir düşman vardı. Ve öldürmem gerekiyordu. Korumam gerekiyordu.

Ama yıldız beni kesti. Tısladım, parmağımdan kan fışkırdı. Onu ağzıma çektim, üşüdüğümü hissettim. Kar . Ama kar gibi hissetmiyordum. Kalın, ağır ve ıslaktı.

Arenanın etrafına baktım. Kar taneleri kırmızıydı. Kan kırmızısı.

Bir akadim hırladı, dişleri gıcırdıyordu ve onu bulmaya çalışarak döndüm. "Asherah," diye hırladı Haleika.

Yıldızımı fırlattım ve Haleika'nın yana atlayışını dehşet içinde izledim. Yıldız uğuldayarak onun yanından geçti. Rhyan oradaydı, bağlanmıştı.

"Hayır!"

Yıldız onun yanından geçip bana doğru uçtu ve kalbimi deldi. Göğsüm büyük bir gürültüyle patlarken çığlık attım.

Yatağında doğruldum, dudaklarımın kenarında dehşet dolu bir çığlık vardı. Balkon kapım uçarak açılmıştı, duvara çarpma sesi beni uyandırmıştı. Rüzgâr uğuldadı ve bir kış havası odama girdi. Yana döndüm, ellerim boş çarşaflara sürtündü. Hâlâ sıcaktı. Rhyan gideli çok olmamıştı.

Yataktan kayarak çıktım, balkonu kapatmak için omuzlarıma bir battaniye aldım.

Ona ulaşamadan ayağım zeminin ortasındaki siyah deri çantaya takıldı. Ne bana ne de Rhyan'a aitti. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Kapımı kontrol ettim. Hala kapalıydı. Kilitliydi.

Biri bunu balkondan mı atmıştı? Dışarı koştum, ufku araştırdım. Orada kimse yoktu. Aşağıda kimse yoktu, gökyüzünde kimse yoktu, tek bir ashvan veya seraphim görünürde yoktu.

İçeri geri döndüm ve balkon kapısını kapatıp kilitledim, titreyerek battaniyeyi kendime çektim.

Çantayı aldım ve kapağını açtım. Parşömen elime düştü.

Tanıdık olmayan bir el yazısı küçük parşömenin üzerine yazılmıştı.

Majesteleri,

Artık "shekar arkasva" ifadesinin gerçek bir anlamı var. Herkes gayrimeşru siyah serafimi desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

131189114141

Sayı dizisini iki kez okudum, anlamaya, bir düzen bulmaya çalıştım. Ama imza hiçbir anlam ifade etmiyordu; sadece anlamsız bir sayı . Parşömeni geldiğince sıkıca sardım ve Meera'nın imgelem günlüğünü sakladığım kolumun içine yerleştirdim.

Yatağa geri süründüm, Rhyan'ın olduğu yere doğru kaydım, battaniyeleri etrafıma sararken onun sıcaklığından ve kokusundan arta kalanları içime çektim.

Yalnız değilsin.

Gözlerimi kapattım. En azından bir şeyi biliyordum. Etrafımda sadece Bamaria Konseyi'ndeki hainler ya da Emartis'in destekçileri yoktu.

Birileri de beni destekledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıma çarpan yüksek sesli bir beni yerimden sıçrattı.

Tuvalet masamın üzerindeki aynaya döndüm. Sabah olmuştu ama gökyüzü gri ve kar vaadiyle doluydu.

"Bir dakika," diye seslendim. Saatin sonunda aşağıda, Arianna'nın Koltuğa yükselişinin halka duyurulması için Bamaria'nın karşısına çıkmaya hazır olmam gerekiyordu.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha sert, daha acil. "Morgs, ne?"

"İyi misin?" Her daim yanımda olan gölgem ve muhafızım Markan koridordan homurdandı.

İzin almadan kapıyı açtı.

"Ben-" diye bağırdım ama sözümü kesti, davet edilmeden odama girdi. Kapıyı arkasından çarptı, iri kollarını altın zırhının üzerinde kavuşturmuştu, yüzü çatıktı. Görünüşüne ve yüzsüzlüğüne o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki nutkum tutulmuştu. Markan yıllardır buraya gelmemişti. Jules'dan beri.

Ben de ona baktım. Emirlerimi, iznimi açıkça hiçe sayması beni tapınağa, beni kovaladığı ve uyuşturduğu ana geri götürdü. Parmaklarım sıkıştı.

"Defol," diye bağırdım.

"Sabah insanı olma konusundaki şöhretiniz devam ediyor, majesteleri," dedi, başı duvarlarımdaki meşalelerin ışığında parlıyordu. "Her ne kadar sizi memnun etmek istesem de, bunlar İmparator'un emirleri."

Kendimi sakinleşmeye, şu anda kalmaya ve nefes almaya zorladım. Sadece Markan'dı. Ondan ne kadar nefret etsem de, sorunlarımın en küçüğüydü. "Arkasva'ya hesap verdiğini sanıyordum. Yeni Yüce Leydi'niz," kelimelerini neredeyse tükürerek söyledim.

Omuz silkti. "Onun emirleri diyelim o zaman. Hepsi aynı. Sadece Imperator için daha hızlı atlama eğilimindesin. Her iki durumda da alt kata."

Orada öylece durdum, ayaklarım yere yapışmıştı. Arianna'nın emirleri İmparator'unkilerle aynıydı. Kahretsin. "Ben hazır değilim."

Gözlerini devirerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hazır görünüyorsun." "Ve sen yargıç mısın?"

"," diye mırıldandı Markan. "Gelin."

Ona sırtımı dönerek bir kez daha aynanın karşısına geçtim.

Balkonumu kar kaplamıştı ve kış pencerelerimi buz tutmuştu. Hava buz gibiydi ve bugün yapmak istediğim son şey dışarı çıkmaktı. Uzun siyah bir elbise giymiştim ve ısınmak için altıma Soturion tarafından verilen botlarımı giymiştim. Gün ışığında Valalumir izim solmuş, tenime karışmıştı ama bana yakın duran birinin fark edebileceği kadar görünür durumdaydı. Asherah'nın zırhı onu örtüyordu. En azından şu anda beni yakmıyordu, gerçi yataktan çıktığımdan beri hissettiğim soğuğa bakılırsa, sıcaklığından faydalanabilirdim.

Rhyan'ın vadati taşını tutan tılsımı bir göbek zincirine dolamış ve elbisemin altından gizlice belime takmıştım. Uzun kadife bir pelerin -Batavya kırmızısı- kollarımı sıcak tutuyordu. Ve belki de son kez, diademi yerine tutturdum, uçları saçlarımın altında gizlendi, güneş kar tarafından gizlendiği için kızılık belirtisi göstermeyecekti. Saçlarımı iğnelerin üzerinden tekrar düzelttim - diademi saçıma yerleştirirken ellerim titremiştir.

Leydi Lyriana gibi görünmek için gözlerime çizgi çekmeye çalışmıştım ama bütün gece ağladığım için hâlâ çok kırmızı ve şiştirler, sadece rimelle yetindim.

"Ekselansları," dedi Markan tekrar. Sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum.

Kendisini Moriel'e. Bu benim böyle son sabahımdı ama onun umurunda değildi.

Kalbim attığı sürece işine devam etti.

"Peki," diye tersledim. "Geliyorum. Bu sefer beni uyuşturmana gerek yok." Yanından geçip kapıya doğru yürüdüm, kapıyı çarparak açtım ve kalenin dolambaçlı koridorlarından Büyük Salon'a inen merdivenlere doğru ilerlerken başımı arkaya çevirmeden ya da aşağıya bakmadan geçtim.

Geçmiş arkasvimlerin -atalarımın, örnek almak istediğim hükümdarların, olmak istediğim kadınların- yaptıklarıyla dolu boyalı sütunlar bana bakıyordu. Gençken, uyuyamadığım zamanlarda buraya gelir ve onların resimlerine bakar, benim için neyin kastedildiğini, böylesine uzun ve güçlü bir soyda kendi yerimi, kendi kaderimi nasıl bulabileceğimi merak ederdim.

Bugün kendimi bu soydan koparılmış gibi hissettim.

Morgana ve Meera'yı merdivenlerin dibinde buldum, vücutları kaskatı, sırtları dikti. Benimkine benzer siyah elbiseler giymişlerdi, soğuktan ve kardan korunmak için kadife paltoları vardı.

Meera bir hayalet gibi solgun görünüyordu, ağzı yarı açık, gözleri şoktan kocaman olmuştu.

O biliyordu. Morgana bu sabah ilk iş ona söylemiş olmalı. İki kız kardeşimin de gözleri zırhıma, Asherah ile olan bağlantıma takıldı. Markan beni yerime oturtmaya çalışırken refakatçileri yakınımnda durmuş, asık suratlı görünüyorlardı.

İmparator salonun diğer ucunda duruyordu. Arkasında altı soturi vardı, hepsi de ona ve sadece ona sadık kurtlardı.

"Günaydın hanımlar." Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Yavaşça gözlerini kırıştırdı, yırtıcı gözlerle reveranslarımızı izledi.

Doğrulurken bu hafifliği fark ettim. Hiçbirimize "Ekselansları" diye hitap edilmemişti. Hâlâ mirasçıydık ama unvanlarımızı elimizden almak için bir saniyesini bile boşa harcamamıştı.

Oturma Odası'ndan gelen ayak sesleri koridorda yankılandı. Arianna ve Naria yaklaştı. İkisi de babamın yasını tutmak için siyah giymemişti, kırmızı giymişlerdi. Batavia kırmızısı. Bizim rengimiz. Güç sembolümüz.

"Günaydın, canlarım." Arianna yaklaşırken adımları yavaşladı. "Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" İmparator'a reverans yaparak durakladı. "Ekselansları."

Boş bir ifadeyle başımı salladım ve Meera ile Morgana'nın da ılımlı onaylar verdiğini fark ettim.

İmparator'dan gelen bir öksürük dikkatimi çekti. Gözleri bana doğru kaymış, çenesi yukarı kalkmış, kaşlarını çatarken burun delikleri açılmıştı. Kurt gibi yüz hatlarında tam bir küçümseme ve sabırsızlık ifadesi vardı. "Ka Batavia'nın hanımları arkasvalarının önünde eğilmezler mi?"

Gözlerimi kırptım, şimdi Arianna'nın önünde eğilmemiz gerektiğini fark ettiğimde ağzım kurudu. Ve Naria'nın.

Bacaklarımdaki küçük titremeler ilk başta beni takip etmekten alıkoydu. Onlara bu nezaketi gösterme düşüncesi bile kanımı kırmızı, sıcak ve öfke dolu bir şeyle yaktı. Ama İmperator'un aurası çarpıcıydı, ısıırıyordu ve başka seçeneğim yoktu.

Elbisemin eteğini bir kez daha kavradım ve kız kardeşlerimin yanında mükemmel bir reverans yaptım.

Arianna sanki bu gereksizmiş gibi bizi başından savdı, ama dudaklarının kenarında oluşan küçük bir gülümseme iması yakaladım. Artık yalanı açıkça görebiliyordum.

"Bu tarihi bir sabah. Bamaría'da veraset sırası değişiyor. Üçünüz hazır mısınız?" diye sordu İmparator, gözleri tekrar bana dönerek.

Omuzlarımı geriye attım. Şu ana kadar odamdan çıkmamıştım, kahvaltı etmemiştim ve açlık ile mide bulantısının karışımını hissetmeye başlamıştım. Bir adım öne çıkarak başımı salladım. Bu işi bitirmeye hazırdım.

Ama ön kapıdan bir kargaşa geldi ve iki adam arasında geçen bir tartışmanın sonunu yakaladım. Euston telaşlı adımlarla içeri girdi, peşinde de bir büyücü vardı. "Büyücü Bellamy, Lord Tristan Grey'in özel eskortu," diye anons etti. "Leydi Lyriana için."

Donup kaldım. Bellamy'ye Tristan'dan hareketlerimi saklaması için aylardır para ödüyordum. Hatta Gölgeleer Günü'nden Meera kollarımdayken, bir imgelemin esiri olarak kaçmama bile yardım etmişti - ama neler olduğunu bilmiyordu, sadece onunla birlikte gitmem gerektiğini biliyordu. Lumeria'da şimdi burada ne işi vardı?

"Meşgulüz," dedi İmparator. "Kimse lordunu sabahki olaylardan haberdar etmedi mi? Daha sonra gelin."

Bellamy İmparator'u hızla selamladı ve sonra dönerek Arianna'nın önünde eğildi. Naria'ya selam vermedi ama ona uzun uzun baktı, gözleri

daraldı. "Ekselansları. Ekselansları..." dedi, Arianna'nın şu anki unvanından emin değilmiş gibi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sabahki etkinlikten önce Leydi Lyriana'ya bir mesaj iletmekle görevlendirilmiştim. Sonrasında değil."

Kalbim küt küt atarak bir adım öne çıktım. Gerçekten Tristan'dan bir mesajla mı gelmişti? Yoksa şahsen beni başka bir konuda, onunla yaptığım anlaşmayla ilgili bir konuda uyarmak için mi gelmişti? Tristan öğrenmiş miydi?

Çenemi kaldırdım ve bir adım daha attım. Bu her neyse, önemliydi. "Dinleyeceğim."

"Yapmayacaksınız," dedi İmparator. "Lord Tristan duyurumuzun sonunda leydiye yaklaşabilir."

Bellamy ısrar etti. "Lordum teslim etmeden dönmememi söyledi."

"Şimdi gitmezseniz bir daha geri dönemeyeceksiniz. Bir programımız var. Birkaç dakika içinde Leydi Lyriana Batavia artık bir varis olmayacak. Ve onunla lordu arasındaki bu acil meseleler sona erecek."

Naria kıkırdadı, sesi kulaklarımı tırmaladı.

İmparator'un başını sallamasıyla, arkasında duran kurbağa suratlı bir soturion öne fırladı ve alay etti.

Bellamy umutsuzca bana baktı, göğsü kabarmıştı ama o bile bir Kormac soturionundan dayak yiyecek kadar para almıyordu. Gitmesi için başımı salladım.

Morgana'ya baktım. *Duydun mu?*

Gözlerini kırptırarak benden uzaklaştı, başını sallamadan önce gözleri zehirle Naria'ya dikilmişti.

Morgs?

Gözleri benimkileri buldu ve başını tekrar salladı, mesajı açıktı. Şimdi olmaz.

Lumeria'da başka ne haltlar dönüyordu?

Naria kırmızı kadife eldivenlerini düzeltirken güldü. "Endişelenme, Lyr.

."

"Peki Lord Tristan'ın kişisel işlerini nereden biliyorsunuz?" Tersledim.

Bana doğru yaklaşırken Naria'nın yüzüne geniş ama bir o kadar da uğursuz bir sırıtma yayıldı. "Kuzen," dedi, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken, "'Majesteleri' demeyi unuttun."

"Sanırım o sendin," dedim nefesimin altında. "Ben hâlâ diademi takıyorum. Ben hala Arkasva'nın varisiyim."

"Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu," diye mırıldandı. "Ama bizim bir Yüce Lordumuz yok, değil mi? O-"

"Kapa o lanet ," diye tersledi Morgana.

"Bana ne dedin sen?" Naria'nın sesinde bir neşe vardı. Bundan zevk alıyordu.

Kız kardeşim ve kuzenimin arasında durdum ve İmparator'un dikkatinin üzerimize yoğunlaştığını hissettim. "Bir taç giyene kadar sana lütfu olarak hitap etmeyeceğini söyledi. Henüz bir varis değilsin. Bir varis gibi muamele görmeyi bekleme."

"Ama yine de önümde eğildin bile." Öne doğru uzanıp elini alnıma götürdü, kadife kaplı parmakları alnımın ortasındaki altın halkanın üzerindeydi. "Hmmm. Çok güzeldi." Elini geri çekip parmaklarını yüzüme doğru salladı. "Ne yazık ki yok edilecek." Adımlarını hızlandırarak çift kapıya doğru ilerledi, sanki zıplıyor gibiydi, küçük bir kızken bu koridorlarda yürüdüğü gibi. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak Ka Kormac'ın Soturi'sine göz kırptı.

Arianna'ya baktım. Naria'nın babamın ölümü yüzünden bizimle alay etmesi midemi bulandırdı ama beni şaşırtmadı. Naria, ben onun Vahiy Töreni'nde neler olduğunu anlamadan önce Jules'a düşman olmuştu.

Ama onun benim diademi ellemesi, hiçbir yerde yazılı bir suç değildi çünkü bu daha önce hiç yapılmamış bir şeydi. Böyle bir protokol ihlali akıl almaz bir şeydi. Böyle bir şeyi yasaklayan özel bir yasa olmasa bile, ikimiz de onun beni ve makamımı derinden aşağıladığını biliyorduk.

Ve bu konuda hiçbir şey yapılmayacaktı. Arianna'nın dün gece gücü ele geçirmesi de duyulmamış bir şeydi. Her protokol ihlali, her değişiklik ve gelenekten uzaklaşma beni tehlikeye atıyordu. Babamın katiliyle aynı odada duruyordum ve gelenekler yüzünden nezakete güveniyordum. Güvenliğimin Arianna'nın meşru olma arzusundan kaynaklanacağına ne kadar güvendiğimi fark ettim. Ama her geçen saniye bu oyundan daha az emin olduğumu hissediyordum. Bu iş ne kadar ileri gidecekti? Gücümü bulmak için ne kadar çabuk harekete geçmem gerekecekti?

Rhyan'ın tehlikenin çok büyük olduğuna karar verip kaçmamızı istemesi ne kadar sürerdi?

"Çok üzgünüm, Lyr," dedi Arianna, gerçekten utanmış görünüyordu. "Onunla konuşacağım. Kabalığı için cezalandırılacak."

Botlarıma baktım. Teyzem yalan söylüyordu, bunu artık biliyordum. Aralarındaki ilişkinin büyük kısmı netleşmeye başlamıştı. Teyzem Naria'yı tam da bu şekilde davranması için eğitmiş ve yetiştirmişti. Elbette öyle yapmıştı. Kadın görünüşte, toplumun onun her hareketini algılayışını kontrol etmede ustaydı. Onun gibi birinin vahşi, kültürsüz bir kızı olmazdı. Naria'nın ağzından çıkan her kelime her zaman dikkatle hesaplanmıştı. Naria, onun sadık hizmetkârı, sırf Arianna'nın bir şeyler yapabilmesi için ihanet etmiş ve ihanetle oynamıştı.

Diğerlerine konumunu hatırlatmak için sürekli bir bahane. Naria'nın maskaralıkları sayesinde, Arianna'nın Tarık'a benzeyen tek kişiden, tüm bu ihanet dolu isyandan sorumlu tutulan adamdan kendini ayırması için her gün bir bahanesi oluyordu. Tüm bunlar olurken Naria, kendi bakış açısını paylaşılanları kendine çekerek ihanetlerini uygulayabilecekleri güvenli bir yer bulmuştu.

Başka bir soturi grubu Cresthaven'a girdi. Ka Kormac. Silahlı.

"Eskortunuz," diye seslendi İmparator.

"Eskortumuzdan Arkturion Aemon sorumlu," diye ağzımdan kaçırıldım.

İmparator sırtıttı. "Öyle. Ama bu sabah değil. Kalabalık kontrolü bir kez daha sorun haline geldi."

Meera bir adım öne çıktı. "O zaman belki de böyle bir duyuru yapmak için doğru zaman değildir. Bu güç değişimine desteğimi göstereceğim ama hayatımı ya da kız kardeşlerimi riske atarak değil."

Babamın kalabalıklar hakkındaki uyarıları hiç o anki kadar önemli olmamıştı.

Arianna'nın ağzı gerildi. "Belki de yeğenim haklıdır."

"Hayır. Bu sabah bütün bir lejyonu sizin güvenliğiniz için görevlendirdim. Ben Bamaria'da kaldığım sürece Ka Batavia'nın tek bir üyesine bile zarar gelmeyecek."

Sözler onurla söylenmişti ama tehditlerinden ürperiyordum. Sadece bize ihtiyaç duyulduğu için zarar görmeyecektik. Ama Arianna meşrulaştırıldığında ve İmparator Kapitol'e gittiğinde....

Soturiler alay etti ve saniyeler içinde etrafımız sarıldı. Kız kardeşlerimden ayrıldım, Meera ve Morgana önümde su yolunun buzlu camından aşağıya ve ayrı seraphim arabalarına götürülürken iki yanımda soturi ile yürümeye zorlandım.

Markan, Ka Kormac'a ait üç soturi ile birlikte bana katıldı.

Sessiz kaldım, hiçbirine, hatta adet olduğu üzere bölmenin arkasında oturan kişiye bile bakmayı reddettim. Her geçen saniye daha da netleşiyordu. Onlar benim refakatçilerim değildi. Onlar benim gardiyanlarımdı.

Meera tahttan çekildiği anda kız kardeşlerim ve ben esir alınmıştık ama kimse zincirlerimizi ya da bağlarımızı göremiyordu.

Urtavya limanına indik, bağırışlar ve ilahiler vagon duvarlarını dövüyordu.

Şehre bakmak için kadife kış perdelerini araladım, kuşumuz yere konarken biraz titredim. "Tapınağa gideceğimizi sanıyordum."

Gardiyanlarımdan biri kaşını kaldırdı. Yüzünü düzensiz bir şekilde tıraş etmişti ve alay ederken rastgele sarı bıyıkları göze çarpıyordu. "Öyleyiz."

Arabanın kapısı açıldı.

"O zaman bana neden ondan önce olmadığımızı açıklayın," dedim dikkatlice. Yaklaşık bir mil uzaktaydık.

"Çünkü değiliz," dedi, gözleri vücudumdan aşağı daldı ve elbisemin eteklerinden görünen soturion botlarıma takıldı. "Bugün botlarını giydiğin için şanslısın."

İtiraz edemedim ayağa kaldırıldım ve seraphim'den dışarı çıkarıldım. Sert eller kolumu kavradı ve botlarım yere değene kadar beni ileri doğru çekti. Kötü traşlı soturion'un parmakları pazuma saplandı ve hırlayarak koluma taktığım kelepçeye vurdu.

"Bu da ne-!" Kolumu sıktı, parmakları kolumdaki metal izinin etrafını sardı.

Donup kaldım. "Çek ellerini üzerimden," diye bağırdım.

Elini manşetin etrafından geçirerek etrafı kurcaladı. "Neden kimsenin göremeyeceği mücevherler takıyorsun?"

"Bana soru sorman için sana kim izin verdi?" Hırladım.

"Sadece birkaç dakika daha varisiniz prenses."

"Varis olmasam bile, ben Ka Batavia'nın bir Leydisiyim ve her zaman öyle kalacağım. İki Arkasvim'in kızıyım. Ve şimdi de gelecek Yüce Leydi'nin yeğeniyim. Benim kanım çok eski ve senin İmparator'unun yapacağı hiçbir şey bunu değiştiremez, seni köpek." Alay ettim. "Bana bir daha prenses deme."

Soturion hırladı, parmakları gerildi ama Markan aramıza girdi.

"Ben Moriel'e," diye hırladı. "İşimi hiç kolaylaştıramaz mısın?" Soturion'u üzerimden çekti. "Yüce Leydimden, Arkasva'dan ve Imperator'dan aldığın emirleri unutma. Ona zarar verilmeyecek ve dokunulmayacak."

"Ve seninkini de unutma." Bıyıklı soturion tekrar kolumu tuttu ve Markan tam önümde durmak için hareket etti.

"Onun yanından ayrılmam." Markan ters ters baktı.

Kendimi sakinleştirdim. Kol kelepçem güvendeydi. Meera'nın sırları güvendeydi. Destek mesajım güvendeydi. Belime zincirlenmiş Vadati taşına dokunamıyordum ama muhafızlarım ellerini fazla uzatmadıkları sürece Rhyan'la olan sırrım da güvendeydi.

"Shekar arkasva! Shekar arkasva!" İlahiler bir anda başladı ve soturilerim etrafımı sardı.

Sokaklar temizlenmişti ve saniyeler içinde onlara doğru yürüdüm, İmparator'un muhafızları hâlâ etrafımı sarıyordu. Hava o kadar soğuktu ve rüzgâr buz gibiydi ki titremeye başladım. Pelerinim yeterli değildi. Parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Başımı dik tutarak boş caddeye baktım ve iki yanımda toplanan seyircilerin gözleriyle karşılaşmayı reddettim.

Şafak Tapınağı'na varacağımızı, sözleri söyleyeceğimizi, soylular, Konsey ve Bamarian toplumunun tapınağa ulaşabilen birkaç üyesi tarafından izlenirken diademlerimizi kaybedeceğimizi ve işimizin biteceğini düşünmüştüm.

İmparator'un planları çok daha büyüktü. Mümkün olduğunca çok Bamaryalı tarafından görülmemiz için geçit töreni yapmamızı istemişti. Babamızın öldürülmüş olması, gücümüzü teslim etmemiz ve onun katilini alenen kabul etmemiz yeterli değildi; bunu yaparken aşağılanmamız gerekiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. İmparator bir kez daha bizi alt etmiş ve Korterian'ın Bamaria'yı fethedeceğini açıkça ortaya koymuştu. Arianna'ya destek gösterisi sadece oyunun bir parçasıydı. Statümüzden ve konumumuzdan daha fazlasını kaybediyorduk.

Ülkemizi kaybediyorduk.

Morgana ve Meera'nın yanımda sıralandığını hissederek yutkundum. Onlar için sakın kalmalıydım. Onları korumak için.

Bağırışlar gittikçe daha yüksek sesle gelmeye devam etti, ta ki gümüş ve altın giysili soturiler sokağın kenarında belirip bedenlerini kalabalığı zapt etmek için kullanana kadar.

Dondurucu soğukta öylece durduğumuz, titrediğimiz ve aval aval baktığımız dakikalar geçti. Dudağımı ısırdım, parmaklarımı yanlarıma vurdum, avuç içlerimi kalçalarımın altına bastırdım - tamamen uyuşmamak için her şeyi yaptım. Aklımı başımda tutmalı, tetikte olmalı ve mümkünse karşı koymalıydım.

Sonunda üç seraphim daha geldi. İmparatorumuzu taşıyanın üzerinde onun mührü olan hırslayan bir kurt bayrağı vardı. İnen bir sonraki arabada Ka Batavia'nın armalı bayrağı dalgalanıyordu ve Arianna ve Naria çıktı. İnen üçüncü seraphim gri bir bayrak salladı; üzerinde gümüş bir ay vardı

Gümüş serafim kanatları rüzgârda ileri geri savruluyordu. Bu Ka Grey'in armasıydı.

Tristan, birlikte ile onun Büyükanne ve Büyükbaba, etrafı büyücülerle çevrili bir şekilde ortaya çıktı. Bellamy de dahil.

Ne?

Leydi Grey arabadan inerken onu hiç görmediğim kadar kendini beğenmiş görünüyordu. Hızla Arianna'nın yanına geldi ve gözleri benimkileri buldu. Kaşlarını onaylarcasına hızlıca kaldırdı, şarap rengi ağzı gergindi. Kenarları gümüş saten, yakası beyaz kürklü, gümüş kadifeden bir pelerin giymişti. En az yarım düzine büyücü eskortu kalabalığın içinde onun gelişini bekliyordu ve hemen etrafını sardılar.

Botları yere değdiğinde Tristan'a baktım, mavi kadife büyücü cübbesi rüzgârda arkasından savruluyordu. Ağzı gergindi, eli asasının üzerindeydi, tüm ifadesi tetikte ve savaşa hazır. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda yüzüne alışılmadık bir duygu çöktü: keder, hüzn... ve suçluluk. Parmağındaki büyük gümüş mühür yüzük, eliyle kapatmadan önce küçük bir fener gibi parlayan meşale ışığını yakaladı.

Uzaktan "*Lyr, iyi misin?*" diye seslenmeden önce dudakları titredi.

İçim burkuldu. Başımı salladım.

Gözlerini kapattı ve kaşlarını çattı, başı yana eğildi ve boynundan yukarıya doğru kızarıklık yükseldi, sonra tekrar bana baktı.

Özür dilerim, diye mırıldandı. Yer değiştirdi ve Imperator'a doğru baktı. İlk defa ona benim kadar kızgın görünüyordu. Eli gümüş kılıfına soktuğu sopasının kabzasına kayd. Bana bir kez daha bakmadan önce duruşunda bir hiddet, bir öfke vardı. *Çok özür dilerim*.

Onu duyamıyordum ama sesindeki ıstırabı hayal edebiliyordum ve buna karşılık kalbim çarpmaya başladı.

Lord Trajan her parmağında gümüş yüzükler ve mavi cübbesinin kollarını geriye iten gümüş kol manşetleriyle arabadan indi. Bir anda herkes tüm kargaşanın ortasında duran İmparator'a katılmak üzere caddeye doğru ilerlemeye başladı. Ben Tristan'a bir şey işaret edemedim İmparator'un sesi yükseldi ve kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

"Selamlar, Bamaria. Buraya okumak, yaşamak ve çalışmak için gelen tüm Lumerialı dostlarıma selamlar." Imperator'un sesi, sanki biz yokmuşuz gibi yavaşça yanımızdan geçerek caddeye adım attığında gürledi. "Ve eğer daha önce şahsen dileyemediysem hepinize gecikmiş mutlu Valyati'ler dilerim."

Ancak birkaç yuhalama sesi ve onun varlığına yönelik protesto bağırışları diğerk gürültülerin üzerine çıktığında rahatladım. Babamdan hoşlanmayanlar olabilirdi -çok olmuştu- ama Bamarlıların çoğuş İmparator'dan daha çok nefret ediyor ve onun ülkemizdeki varlığına içerliyorlardı. Babamın yönetimiyle ilgili şikâyetlerin yarısı, bunun İmparator'un gücünün artmasıyla aynı zamana denk gelmesiydi. Bamaria, sınırlarını savunması için yabancı bir soturiye izin veren tek ülkeydi ve bu yabancı soturi bizi saldırı altında bırakmıştı. Akadim'in sınırlarından içeri girmesine ve canavarların bizimkileri öldürmesine izin vermişti.

Herkes gayrimeşru siyah Seraphim'i desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

Koluma dokundum, parmaklarım kolumun kadifesinde kayarak altın serafim kanatlarının manşetine bastırdı. Hâlâ orada. Hâlâ güvende.

İmparator, babamın ölümünü resmen duyuran bir konuşmaya başladı, akadim sorunuyla başa çıkma planlarını yineledi ve Leydi

Arianna yeni Arkasva Batavia, Bamaria'nın Yüce Leydisi. Dün gece kendisine gümüş defne sunulmuştu ama şimdi Şafak Tapınağı'nın dışında, halkın önünde defneyi resmen alacaktı. Meera orada tahttan çekildiğini açıklayacaktı. Ve orada, diademlerimiz çıkarılıp yok edilecekti.

Başım çığlıklar yüzünden zaten ağrıyordu, Morgana'nın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Bu sabah kesinlikle sigara içmişti ama yine de.... Onunla göz göze geldim, yüzünü buruştururken kara kaşlarının bir V oluşturmasını izledim. Meera hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Diademi alnında gevşek bir şekilde asılı duruyordu ve o hareket ettikçe ortası ona çarpıyordu.

Ellerim ve kollarım titriyordu ama bunun soğuktan mı yoksa sinirlerimden ve olan bitenin şokundan mı kaynaklandığından artık emin değildim.

Ka Kormac'ın renklerini ve mührünü taşıyan birkaç büyücü caddede iki sıra halinde bize doğru yürümeye başladı. Hepsinin omuzlarında çöp arabaları taşıdığını fark etmem bir anımı aldı. Çöp arabalarında, binicilerine dış dünyadan gizlilik sağlayan olağan duvarlar yoktu. Bunun yerine, her birinin gümüş çatısını tutan dört direk vardı ve her birinin içerdiği tek kanepeyi ortaya çıkarıyordu. Daha önce hiç böyle bir çöp arabası görmemiştim ve caddeden aşağı götürülürken Bamaryalıların kalabalığına maruz kalacağım fikri hoşuma gitmemişti.

"Şimdi Şafak Tapınağı'na gidiyoruz," diye duyurdu İmparator, "orada Leydi Meera resmen tahtını yeni Yüce Leydi'niz Leydi Arianna Batavia'ya bırakacak."

Büyücüler çöpleri yere indirirken kalabalık bağırdı. Arianna'ya giden güçten bahsedilmesi onları birleştirmiş gibiydi. Çoktan kaosun içine düştüğümüzü bilmiyorlardı.

Meera, Arianna'yla birlikte ilk yavruya yönlendirilmişti - bir güç transferinin saf resmi. Gerçeği bildiğim için onlara bakarken midem bulanıyordu. Dün gece Arianna'yı görmeye zor dayanmışım. Şimdi Meera'nın onun yanında oturması, onunla konuşması, mutlu görünmesi gerekiyordu.

İkinci çöpü Naria ve nöbetçisi, diğerini ise Lord Trajan ve Leydi Romula aldı.

Ka Grey neden burada, bir iktidar devrine katılmak için bir tahtırevana binmişti? Konsey'deydiler ama başka hiçbir soyluya bu rol, bu prestij verilmemişti.

Bellamy'nin mesajı....

"Lyr," diye bağırdı Tristan, bana doğru ilerleyerek. Refakatçilerinden biri sinirli bir ifadeyle arkamdan geliyordu. Tristan'ın kolu bana olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışıyormuş gibi uzanmıştı. Yanıma ulaşmak için neredeyse çılgınca bir çaba harcıyor gibiydi.

"Lord Tristan," diye uyardı İmparator. "Sizin için bir koltuğumuz var. Buraya." Naria'nın çöp kutusunu işaret etti ama Tristan bu emri duymazdan gelerek bana doğru ilerlemeye devam etti.

"Tristan," diye tısladı Leydi Romula.

Ağzı gerildi ama yine de İmparator'un büyücülerinden biri önünde durana kadar ilerledi.

Tristan dondu kaldı, kahverengi gözleri büyüdü. Büyücüyü ben tanıdığım anda o da tanıdı. Vahiy Töreni'nde dövüştüğü ve yumrukladığı kişiydi. Beni bağlamak için bu adamı dövmüştü ve büyücünün öne doğru eğilmiş, sopasını Tristan'ın boynuna doğrultmuş, parmak eklemleri bembeyaz ve titrer vaziyette durmasına bakılırsa o da bizim kadar iyi hatırlıyordu.

"Bırakın geçeyim," diye bağırdı Tristan, sesinde sadece soyluların erişebildiği türden bir emir vardı.

"Lord Tristan," diye bağırdı Imperator, sesi sihirli bir şekilde yükseltilmişti. "Gelin." Sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış, bir yanlış anlaşılmaymış gibi güldü. "Bu vesileyle nişanlınızın," durakladı, siyah gözleri beni izliyordu, "kuzeniyle oturmanız uygun değil."

Midem bulandı.

Nişanlının *kuzeni*. Ben kuzeniydim.

Yani....

Kendimi Moriel'e. Bellamy'yi bu yüzden göndermişti.

"Lyr," dedi Tristan, sesi umutsuz geliyordu, gözleri kızarmış ve sulanmıştı.

"Bugün kutlayacak çok şeyimiz var!" dedi Imperator. "Yeni Arkasva'mız, Yüce Hanımefendimiz. Bamaria'da iktidarın bir kadına, Ka Batavia'ya geri verilmesi. Ve yeni Veliahtımızın duyurusu ve nişanı. Son zamanlarda yaşadığımız trajedilerden sonra neşe getirecek çok mutlu bir olay. Lütfen herkes Arkasva'nın Veliahtı, Bamaria'nın Yüce Leydisi Leydi Naria Batavia ve yeni nişanlısı Lord Tristan Grey için tezahürat yapsın."

DOKUZUNCU BÖLÜM

HER ŞEY NUMARALANDI-VÜCUDUM, ZİHNİM. Artık neredeyse kendimde değilmişim gibi hissediyordum, zamanı ya da etrafımda olup bitenleri zar zor takip edebiliyordum. Naria'nın çöpünün Tristan'ın yanında kaldırılışını. Oturduğu yerden kalkıp Tristan'ın koluna girdiğinde "*Tovayah maischa*" çığlıklarının yanı sıra kalabalıktan yükselen tezahürat ve tebrikleri. Parmağındaki büyük gümüş yüzüğü ortaya çıkarmak için giydiği kadife eldivenleri çıkarışını.

Uzaktan bile olsa Ka Grey'in mührünün artık onu süslediğini biliyordum. Daha önce Tristan elini kapattığında onun da bir yüzüğü olduğunu gözden kaçırmıştım. Altın bir yüzük. Ka Batavia'nın yüzüğü.

Seraphim'in tüylerinin siyah olup olmadığını merak ettim.

Hasta olacaktım. İki yıl. İki lanet yıl. Tüm o bitmek bilmeyen geceler, öpüşmeler, dokunmalar, gülümsemeler ve danslar... Bir hiç uğruna. Kesinlikle hiçbir şey için.

Doğru olmadığımızı, birbirimiz için yaratılmadığımızı bilsem de, kalbim başkasına ait olsa da, bu geleceği kaybetmek yine de acı veriyordu.

Korumasını kaybetmek. Ailemi güvende tutmak için çok mücadele ettiğim statümü kaybetmek.

Tristan'ın beni kendi tarzında sevdiğini sanmıştım. Beni hiçbir zaman tam olarak kabul etmese de en azından arkadaşım olduğunu düşünmüştüm. Ama bu... Bana böyle ihanet edeceğini, tüm Bamaria'nın önünde beni bu şekilde küçük düşüreceğini asla hayal edemezdim. Onun için daha fazlası olduğumu, en azından bu boktan gösteriden kurtulmaya degeceğimi düşünmüştüm.

En azından Tristan'ın iki yıldır benim olduğunu çok iyi bilen Bamaria'nın sadakatine sahip olduğumu düşünmüştüm ama onların tezahüratlarına ve tebrik çılgınlıklarına bakılırsa değilmişim. Sanki beni tamamen unutmuşlardı. Sanki Tristan ve ben hiç birlikte olmamışız gibi. Sanki ben hiç Bamaria'nın varisi olmamışım gibi. Sanki şu anda benim kanımdan olan kuzenimin yanında oturmuyordu.

Görüşüm bulanıklaştı ve kendimi çöp sırasının en arkasına götürülürken ve bir koltuğa oturtulurken buldum. Gözlerimi kapattım, yanaklarım kızarmış ve kalbim acıyordu, ta ki yanımdaki sedyeye birinin tırmandığını hissedene kadar.

"," dedi Imperator.

Sarsıldım. Yanımdaki bankta oturuyordu. Aramızda neredeyse bir santim boşluk vardı.

"Ekselansları," demeyi başardım. "Ben...?" Çöpün etrafında umutsuzca döndüm, onun dışında her yere baktım. "Yanlış koltuğa mı oturdum?"

" de değil," dedi, sesi alçaktı. "Bunu ben istedim."

Boğazım kurudu. "Bu pek uygun görünmüyor. Bu soy sona erdiğinde artık bir varis olmayacağım." Kalbimin yavaşlamasını, yüksek sesle atmayı bırakmasını diledim. "İmparator'un yanında oturmayı hak etmiyorum."

Gülümsedi, gözlerini kaldıran gerçek bir gülümseme; siyah, kurt gibi, yırtıcı gözler. Bana doğru eğildi. "Kimin yanlarında oturmayı hak edip etmediğine İmparatorların karar vermesine ne dersiniz?"

Dudağımın korkuyla titrediğini hissettim ama bastırdım. "Elbette, majesteleri."

"Kendinizi küçümsüyorsunuz leydim," dedi. "Biliyor musun, bazen seninle aramızın kötü olduğunu düşünüyorum. Yıllar önce. Böyle bir kırgınlığa neden olacak ne yapmış olabilirim bilmiyorum ama umarım ilişkimizi ileriye dönük olarak düzeltebiliriz."

Seni tecavüzcü pislik. Kuzenimi öldürdün... ve Tanrı bilir daha neler.

Yüzümü düzelttim ve dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Ekselansları, ilişkimizin düzelmesinden memnuniyet duyarım. Ve şu anda gücenmek istemedim. Sadece kafam karışmıştı," dedim tatlı bir sesle ve onun ötesine baktım. "Arkturion Aemon güvenliğimizi ne zaman kontrol altına alacak?"

Dudağı kıvrıldı ve bana doğru eğildi. "Sizi koruma yeteneğimden şüphe mi ediyorsunuz leydim? Sadece hazır olanların mı yetenekli olduğuna inanıyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Sadece.... onun olduğunu biliyorum." Kalbim çok sert çarpıyor, çok yüksek sesle atıyordu. Bir an için dehşet kapladı içimi. Mercurial ile olan kontratım tekrar ısınacak mıydı? Buna neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyordum. İmparator bunu bilemezdi, nedenini soramazdı. "O," diye devam , göğsümde fazladan bir sıcaklık olmadığını hissederek, "sorumlu olması gerekiyordu."

İmparator başını salladı. "Arenadayken hayatın tehlikedeydi. İster inanın ister inanmayın ama ben de en az Hazır ve teyzeniz kadar sizin güvenliğinizi önemsiyorum."

Parmaklarım kucağında elbisemin kıvrımlarında düğümlenerek sıkıştı.

"İşte bu yüzden leydim, sizi güvende tutmayı kişisel görevim haline getiriyorum. Ka Batavia'nın iyiliği şu anda Bamaria'nın yanında değil. Özellikle de sizin yanınızda değil." Sırıttı ve kalabalığa el salladı. "İçlerinden birini öldürdüğünüze şahit olduktan sonra olmaz."

O benim arkadaşımdı. Ve sen ve senin lanet olası Moriel piçi amcan beni buna zorladınız.

Başımı salladım.

"Lord Tristan'ı Leydi Naria ile birlikte görmenin kolay olmadığına eminim. Ama unutmamalısın ki halk artık seni kuzeninin katili olarak görüyor. Ka'nıza değer verdiğinizi biliyorum. En iyisi bu. Ve şimdi tapınağa yükselip iktidarı Bamaria'nın gerçek hükümdarına devrederken burada seninle oturmam bir mesaj veriyor. Güçlü bir mesaj."

"Oh," dedim dikkatlice. "Bu ne ifadesi?"

"Korunduğunuzu. Başımızın üstünde yeriniz var."

Yutkundum, boğazım hâlâ acıyla kuruydu. Ondan daha önce hiç duymadığım garip ve tatlı bir şekilde konuşuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimin de ellerim kadar titrememesi için dua ederek. "Koruduğunuz için minnettarım."

"Belki de birlikte olduğumuz bu kısa süre içinde aramızdaki bu uçurumu onarmaya başlayabiliriz."

"I...." Tekrar yutkundum, binlerce gözün üzerimde olduğunu hissediyordum, Tristan ve yeni nişanlısının ileride olduğunun ve bir kurtla birlikte bu çöpün üzerinde oturarak çaresiz kaldığının farkındaydım. "Bu hoşuma giderdi."

Başını salladı, daha da geniş gülümsedi, sarı saçlarının arasından soğuk bir rüzgâr esiyordu. "Güzel. Çünkü böyle bir ilişkinin olanaklarını görmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa hâlâ sihirden yoksunsun.

Arenada etkileyici olsanız da, sanırım ikimiz de bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabileceğinizi biliyoruz. Ben olsam bahislerimi oraya yatırmazdım."

"Herhangi bir soturion şans üzerine bahse girebilir mi, majesteleri?" diye sordum. Çöp arabası kalktı ve ileriye doğru süzölmeye başladık, kalabalık bize bağıırıyordu - tezahürat ve protestoların bir karışımı. Artık kimin ailemi desteklediğini ve kimin bize kızgın olduğunu ayırt edemiyordum. Büyük bir güröltü karmaşası vardı.

"Hayır," dedi İmparator. "Hiçbiri yapamaz. İşte bu yüzden seçeneklerinizi bilmeniz önemli. Bundan baloda da bahsetmişim. Ve teklifim hâlâ geçerli. Senin için bir yer bulabilirim. Vücuduna bu kadar acı vermeyecek bir yer." Gözlerini belime indirip tekrar göğüslerime dikti, bir elini kaldırıp parmağıyla işaret ederek kıvrımlarımı havada gezdirdi. "Diğer seçenekler bunun yerine zevk almayı gerektirebilir."

İstemsizce ürperdim. Tamamen giyiniktim, elbisem, zırhım ve pelerinimle kaplıydım. Bu sefer bana dokunmamıştı ama yine de bakışları tüylerimi diken diken etti, sırtıma yaptığı işkenceyi hatırlamama neden oldu, hayalet parmaklarının bastırma.... dürtme hissi

"Çalışmalarıma devam etmek niyetindeyim," dedim tatlı bir sesle. "Soturion eğitimi beni geliştirdi."

"Birçokları sana evlenme teklif ederdi," diye devam etti, sözümü tamamen görmezden gelerek. "Yaşın tutuyor, güç ve statü bakımından eksik olsan da İmparatorluk'ta saygı duyulan bir soydan geliyorsun. Ve söylememde sakınca görmezsiniz, size bakmak oldukça hoş. Kuzeydeki Arkasvimlerin çoğu sizinle böyle bir sözleşme yapmak istediklerini ifade ettiler."

Rhyan'ın, babasının beni arkturionuyla evlendirmeye çalıştığını itiraf etmesi aklımdan geçti. Rhyan'la birlikte Lumeria'nın her yöneticisine bir tehdit olarak yaklaşmamız gerektiğine karar vermek dün gece akıllıca gelmişti. Hepsinin beni isteyebileceğini çünkü gerçek kimliğimi bilebileceklerini varsaymak

hissediyorum. Gücümü kontrol altına alamadan, ona sahip çıkamadan, ona hükmedmeden önce onu bana karşı kullanacaklarını, beni oyunlarında bir piyona dönüştüreceklerini. Rhyan'ın kollarındayken, yatağıma sokulmuşken konuştuğumuz her şey çok varsayımsal görünüyordu.

Şimdi, tehdidin ne kadar korkunç olduğunu hissedebiliyordum. Lumeria'nın yöneticileri ne biliyordu?

Cevaplara ihtiyacım vardı. Ve bu Tanrı'nın terk ettiği yerden kurtulmalıyım. Kurtlardan uzakta. Düşmanlarımdan uzakta.

İmparator'un kaşları kalktı, belli ki cevap vermemi bekliyordu.

"Arianna'nın şu anda en çok arzulanan kadın olduğunu düşünmeliydim," dedim. Dudakları kıvrıldı. "İnsan düşünebilir. Hayatınızı son zamanlarda olduğundan çok daha konforlu hale getirmek için tamamen hazır olduğumu bilin. Hayat İmparatorluktaki kadınlar için her zaman kolay değildir. Özellikle de gücü olmayan kadınlar için. Kendilerini koruyacak erkekleri olmayan kadınlar için pek çok sorun ortaya çıkabilir."

"Bazı kadınlar kendilerini korur," dedim daha iyi düşünmeden.

o.

İmparator güldü. "Bazıları öyle." Bakışları daraldı. "Bazıları yapmaz. Biliyorsun," dedi kayıtsızca, "eskiden Leydi Julianna ile vakit geçirirdim, şey," göz kırptı, "biliyorsun."

Nefesim kesildi. *Gördüklerini kontrol et. Gördüklerini kontrol et.*

"Öyle mi," dedim.

"Bamaria'ya yaptığım ziyaretlerde onunla sohbet ederdik. Oldukça samimi."

Nefes almaya devam etmek zorundaydım. Bunu biliyordum. Onu yemeklerde ve partilerde sık sık köşeye sıkıştırdığını ve birçok kez uygunsuz davrandığını biliyordum. Çoğu zaman kaçmak için bir bahane bulur ya da koruması onu kurtarmaya gelirdi. Korumasının köşede kaynadığını onlarca kez izlemiştim,

Jules ile İmparator'un arasına girip konumunu kaybetmemek için doğru anı bekliyordu. Muhafızı onu korumalıydı ama İmparator'u kızdırmamalı ya da işleri daha da kötüleştirmemeliydi. Rhyan'ın o yazki ziyaretinde araya girip Jules ile İmparator'un arasına girdiğini ve onu balo salonundan çıkardığını bile hatırladım.

Ama tutuklandıktan sonra o zamanları düşünemez olmuşum. Sırf hayatta kalabilmek için onunla ilgili pek çok anıyı engelledim. Oraya gidemezdim. Bu düşüncelerin girmesine izin veremezdim, yoksa Bastardmaker onu yakaladıktan sonra tırnaklarımla kazıyarak ulaştığım akıl sağlığımın her zerresini kaybederdim. Şimdi bile hissedebiliyordum, paniği, dehşeti - onu ne kadar çaresizce özlediğimi

-Hepsi aynı anda yüzeye çıkıyor. Beni mahvetmekle, yok etmekle tehdit ediyordu. "Ve bu samimi sohbetler sayesinde," diye çizdi, "ben "Tutuklandıktan sonra onun için bazı ipleri çekmeye çalıştım." "Samimi konuşmalar mı?" Öfkelendim.

Gülümseyerek başını salladı. "Daha önce pek çok kez birlikte konuşmuştuk. Ben düşündüğün gibi bir canavar değilim. Olabildiğince rahat olmasını sağladım."

"Rahat!" Sesim titriyordu. Onu Lethea'ya sürükletmiş, öldürtmüş ve... Tanrım. Hayır. Onun *gözetimi* altında çektiği başka şeyleri hayal etmeme izin veremezdim.

Kaşları öğüt verircesine kalktı, o kadar yırtıcı bakıyordu ki bakışlarından kaçmak için neredeyse çöp kutusunun dibine çökecektim.

Maskem düşmüştü. Derin bir nefes aldım ve sesimi yeniden kontrollü ve tatlı bir hale getirdim. "Özür dilerim, onun gibi biri için iplerin çekilebileceğinin farkında değildim. Vorakh vorakh'tır." Boynumda boncuk boncuk terler birikti.

"Doğru. Ama bazen soyulmak olanlara biraz nezaket göstermeyi severim."
Nefes almak zorlaşıyordu.

"Onun bir savaşçı olduğunu
söylemiştin," diye hırladım. "Öyle
dedim."

Rüzgâr yanaklarıma sertçe çarptı. Bizi izleyen kalabalık yanımızdan
geçerken tezahürat yaptı.

"Madem bu kadar rahattı," dedim sesimi yükselterek, "neye karşı
savaştığından emin değilim."

Güldü. "Sende onun kıvılcımından çok şey görüyorum. Seni güvende tutmak
istiyorum. Ve kız kardeşlerini de."

"Güvenliğimizin sizin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Onun ötesinde kalabalık kabarıyor, soturiler kollarını birleştirip bir duvar
oluşturarak onları geride tutarken sokaklara doğru ilerlemeye çalışıyordu.

"Benim endişelerim her zaman Lumeria'nın güneyinde yaşayanlar için
olmuştur. Güneydeki herkes için. Ve buna özellikle siz de dahilsiniz."

"O zaman aynı hizadayız," dedim, ellerimin kucağında sabit kalmasını,
yumruk şeklinde kıvrılmamasını, yüzüne doğru savrulmamasını dileyerek.

Nefes al. Sadece nefes al.

"Size başka bir teklif gelirse," diye devam etti, "umarım önce bana
gelirsiniz. İmparator'un onaylayacağı daha iyi bir teklif yapabilirim. Bunu
aklınızda tutun," çenesini öne doğru salladı, kurt gözleri Naria ve Tristan'a
dikildi, "artık aniden piyasada olduğunuza göre."

Önüme baktım. Naria elini Tristan'ın sırtında gezdiriyor, parmakları
boynuna ve saçlarına doğru kıvrılıyordu.

"Leydim, Korterianların Bamaryalılarından çok farklı olduğunu
düşündüğünüzü biliyorum." İmparator koltuğunda arkasına yaslanmış,
silahının kabzasını okşuyordu.

Kılıcını. Bacaklarından birini benimkine bastırana kadar genişletti. "Ama o kadar da farklı değiliz. Zeki olduğumu ve okumayı sevdiğini biliyorum. Seni şaşırtabilir ama ben de biraz okudum. Sizin kendi Büyük Kütüphanenizde."

"Öyle mi?" diye sordum. Kalabalığın içinde Rhyan'ı fark etmiştim, yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Ağzı sıkıydı ve hızla hareket ediyor, çöplerin ilerleyişine ayak uyduruyor, açık alanlara girip çıkıyor, yoluna çıkan sıkı sıkıya örülmüş grupları itiyordu.

Bacağım elbisemin altında kaşınmaya başladı. Onu Imperator'dan ve onun iğrenç sıcaklığından uzaklaştırmak istedim.

"Sekhium'un tarihini hiç incelediniz mi?" diye sordu.

"Lumeria Matavia'da ritüelistik güç transferleri," diye cevap verdim donuk bir şekilde.

"Evet. Bamaria'da modası geçti. Ama kuzeyde hâlâ uygulandığını biliyor muydun? Çırağınıza sormanız gerekecek, eminim bu konuda her şeyi biliyordur. Kuzey Kavim arasındaki çatışmalar yüzünden gerekli oldukları kanıtlandı." O anda başını çevirip Rhyan'a ve sonra tekrar bana baktı.

Yine dümdüz önüme baktım. İmparator Rhyan'ın orada olduğunu biliyor muydu? Yoksa bakışı bir tesadüf müydü? Ve neden şimdi sekhium uygulamasını gündeme getiriyordu? Acımasız, aşağılayıcı, medeniyetsiz bir uygulamaydı ve Bamaria'da yapılmıyordu.

"Büyüleyici bir tarih," diye mırıldandı. "Görüyorsunuz, bir Ka ya da ülke fethedildiğinde, halkın gücün tamamen devredildiğini bilmesi ve görmesi önemlidir. Ayrıca yeni hükümdarlarının güçlü olduğunu anlamaları da önemlidir. Bu ritüel onların bağlılıklarını değiştirmek için tasarlanmıştır. Boğulma'dan önce fatihlerin fethettikleri kişileri alıp tüm halkın önünde arabalara bağladıklarını biliyor muydunuz?" İp bağlama taklidi yaptı. "Değerli eşyaları ve malları için evleri yağmalanırdı.

Bunlar araba tepelerinde sergilenecek ve halk tarafından ücretsiz olarak alınabilecekti. Fethedilenler statülerinin tüm işaretlerini kaybedeceklerdi." Saçıma uzandı ve parmakları bir tutamın etrafında kıvrıldı, çekiştirdi, büktü ve diademi tutan iğneyi yerinden çıkardı. Altın halka alnımdan aşağı kayarak burnuma çarptı. "Diademler tabii ki alındı." Eli boynumda ve omzumda gezindi. "Güzel mücevherler, zırhlar," gözleri tekrar benimkilere kaydı, "ve giysiler."

"Kulağa barbarca geliyor," dedim, zar zor nefes alabiliyordum.

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti, gülümsemesi yine dostçaydı. Tekrar saçıma uzandı ve diademi alıp geri verme yeteneğine sahip olduğunu bana kanıtlarcasına yerine tutturdu. "Hayal edebiliyor musun? Halkın içinde çırılçıplak soyulmak, sokaklarda yürütölmek, yönettiğin ve önemsendiğin insanlar eşyalarını yağmalarken. Ve bazen, eğer soturi kalabalığı zapt etmekte dikkatli davran... vücudunuzu yağmalarlar."

Rhyan'ın gözleri uzaktan benimkilere takıldı. Kaşları çatılmış, omuzları gerilmişti. Aurasının öfkesini buradan hissedebiliyordum.

"Daha medeni zamanlarda yaşadığımız için minnettar olabiliriz," dedim sesimin titremesine engel olamayarak.

"Elbette. Yine de bir tür güzel sadelik var. Öyle değil mi?"

Yanıt bekleyen İmparator'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince omuz silktim.

"Senin ve kız kardeşlerinin hizaya girip teyzene destek olmanızdan dolayı çok mutluyum. İmparatorluğun istikrarlı olabilmesi için Bamaria'ya ihtiyacı var. Siz ya da kız kardeşleriniz isyan etseydiniz ya da ayrı bir hak iddia etseydiniz, halkınızı hizaya getirmek için Lumeria Matavia'nın geleneklerine kadar geri gitmek gerekebilirdi. Sizce de öyle değil mi?"

Bir sekhiomla tehdit ediyordu. İsyân edersem ya da Arianna'nın yanlış olduğunu iddia edersem beni sokaklarda çıplak gezdirmekle tehdit ediyordu.

"Böyle bir ihtimali aklımdan bile geçirmem," dedim. "Kimsenin böyle bir iddiayı ortaya atmaya niyeti yok." Soğuğa rağmen ensemde boncuk boncuk ter vardı. Arianna'nın bir katil olduğunu bildiğimi biliyor muydu?

"Sizinle bu konuşmayı yaptığım için çok mutluyum leydim," dedi. "Lütfen bunu böyle bir fikrin diğer... destekçilerine de iletin."

Herkes gayrimeşru siyah Seraphim'i desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

Ağzımdan nefes aldım, nefesim önümdeki havaya karıştı.

"Lord Eathan ya da Hazırlar herhangi bir sorun çıkarmaya kalkışırsa, Bamaria'nın iyiliği için hemen harekete geçmeliyiz." Kalçasını öyle bir bastırdı ki, moraracağımdan emin oldum.

"Kendimi Bamaria'nın iyiliğine adadım, majesteleri," dedim, sesim ancak fısıltının üzerine çıkıyordu. Selamlamak için bir el kaldırdım.

İmparator güldü. "Bana Leydi Julianna'yı hatırlatıyorsun," dedi. "Ah, tapınak önümüzde duruyor. Yolculuğumuzu bitirdiğimizi fark etmedim bile." Tekrar göz kırptı. "Şimdiki arkadaşlığımı çok eğlenceli buldum." Tekrar oturdu, öncekinden daha yakına eğildi, bacağı şimdi benimkini geriye itiyordu. "Sen mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"İmparatorluğun ne kadar iyi bir küçük kızı. Ve leydim, eğer evlenme isteğiniz konusunda fikrinizi değiştirirseniz, bunu ilk öğrenen ben olacağım. Kız kardeşlerinizin güvenliği sizin bağlı olacak." Önce Tristan ve Naria'ya, sonra da bana bakıp sıırttı. "Bana anlatabilirsin. Lord Tristan'ı hiçbir zaman gerçekten istemedin, değil mi?"

Çöpümüz yere indirilirken gözlerimin arkası yandı. İmparator hemen ayağa kalktı ve tutmam için elini uzattı.

Ona baktım, göğsüm gergin, panik nefeslerle kabarıyordu ve o parmaklarını sabırsızca yüzüme doğru salladı. Bu ne zaman bitecekti? Sonunda beni ne zaman yalnız bırakacaktı? Ona dokunmak, onu bir saniye bile üzerimde hissetmek istemiyordum. Yardımını kabul etmek istemiyordum, bunun için bile. Ama bugün bana başka seçenek verilmemişti. Hiçbir aşağılanma yaşamadım.

Ayağa kalkarken elini tuttum. Kavrayışı acı verecek kadar sıkı ve teni mide bulandıracak kadar yumuşaktı; bana sırtımda, yırtık tuniğimin, yırtık bandajlarımın, yırtık yaralarımın içindeki parmaklarını hatırlattı. Midem bulandı ve tüylerim diken diken oldu.

Önümde karla kaplı çimenlik bir alan duruyordu, ortasında da Şafak Tapınağı. Yukarıdan bakıldığında yedi köşeli bir yıldızı andıran tapınak yedi farklı ışıktan oluşuyordu; her biri Valalumir'in parçalarına ait bir renk taşıyordu. Kırmızı Işın'ın ve yakın zamana kadar Ka Batavia'ya özel olan kapısının önünde durduk.

Arkmage Kolaya tam o sırada dışarı çıktı, beyaz cübbesi kırmızı kapıya tezat oluşturunuyordu, yüzü ciddiye.

Ritüelin geri kalanının içeride gerçekleşmesi gerektiğinden şüpheleniyordum - neredeyse tüm törenlerimiz öyleydi. Ama Akadim saldırısından bu yana sadece üç gün geçmişti. Savaş ve katliam yüzünden mabet neredeyse tamamen yok olmuştu. Büyü ile tamamen eski getirilebilirdi ama mabet çok büyüktü ve bir arkasva kaybetmenin yarattığı kaos yüzünden muhtemelen tamamen eski haline gelmesi birkaç gün alacaktı.

"Sizinle oraya kadar yürümeme aldırmazsınız, değil mi?" diye sordu İmparator.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. "Hiç de değil."

"O halde gidelim mi leydim?" Elimini bıraktı ve bir centilmen gibi kolunun kıvrımına yerleştirdi. Hâlâ tatlı davranıyordu, sanki

Beni bir canavar olmadığına ikna edebileceğini düşündüm. Eli sırtımda gezindi ve omurgam sertleşti.

Çevremden onun yüz ifadesini yakaladım. Ani rahatsızlığım karşısında kaşlarını çattı, gözlerinde sempati dolu bir ifade vardı. Parmakları kürek kemiklerimin arasında dans etmeye başladı, aylar önce olduğu gibi dürttü, yaralarımı aradı, onları açtı, bana işkence etti.

Giyiniktim. Yaralı değildim. Bana zarar veremezdi. Bana zarar veremezdi. Yapamadı....

"Ekselansları," dedi ölüm gibi bir ses.

Hazır'ın karanlık gözlerine baktım. Kırmızı arkturion pelerini arkasında uçuşuyor ve altın zırhı parlıyordu.

"Arkturion Aemon."

"Bayanı buradan götüreceğim," diye hırladı.

İmparator sırtımı sıvazladı ve ben de kendimi tutamayarak sıçradım.

"Elbette, Aemon." Göz kırptı ve beni hemen serbest bıraktı.

İmparator'un kollarından neredeyse tökezleyerek kurtuldum, tüm vücudum titriyordu.

"İyisin," dedi Aemon, tutmam için dirseğini uzatarak. "Neredeyse bitti. Artık koruma görevini ben devralıyorum. Bundan sonra sana yaklaşması için hiçbir sebep yok." Sözlerinde şiddetli bir ton vardı.

Rahatladığım için minnettar ve çaresizdim ama kimsenin beni koruyabileceğine inanmıyordum. Artık inanmıyorum.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim kısıktı.

Aemon beni ileriye doğru yürüterek Morgana'yla birlikte yürüyen soturiyi öyle bir şiddetle geri çağırdı ki bir an için ikisinin de boğazını kesmem için beni bırakacağını düşündüm. Morgana anında onun diğer koluna girdi, gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Meera'nın serbest kalması için Hazır'ın bir bakışı yetti.

Aemon, "Hâlâ veliahtsınız Leydi Meera," dedi. "Önümüzde yürüyün."

Arianna ve Kolaya'nın önünde durmamız için bana ve kız kardeşlerime tapınağın önüne kadar eşlik etti. Naria annesinin arkasında, Tristan da onun arkasında duruyordu.

Ona . Bakarsam hasta .

Onun yerine Rhyan'ı tekrar bulmaya çalıştım. Çimlerin üzerinde bir kalabalık toplanıyor, alan gittikçe daha fazla bedenle doluyor, botlar kalan karı ezip eritiyordu. Orada bir yerdeydi, beni izliyor, bekliyordu.

Kolaya konuşmaya başladı ama sözlerini duyamadım. Her şey sisliydi. Zihnim olan bitenle, öğrendiklerimle allak bullak olmuştu.

Bir noktada Arianna'nın önünde eğilmek zorunda kaldım. Ona karşı yeni keşfettiğim nefretimle derim ürperdi, bu his hâlâ ona tutunan ve sevgisini isteyen parçalarımı, yani ölmem gereken parçalarımı karıncalandırdı.

Arianna gerçek bir annenin, kan bağı olan bir akrabanın, beni seven bir teyzenin tüm özeniyle diademi saçımdan çıkardı. Parmakları dikkatlice çözdü, saçlarımı nazikçe geriye doğru taradı ve başım içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru itildi.

Onu rahatlatmaya çalıştığım anda midem bulandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Soğuk, ıslak otlar elbisemin içine sızdı. Soğuğun kemiklerime kadar işlemeye başladığını hissettim. Hayatımda hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim, benlik duygumdan hiç bu kadar sıyrılmamıştım. Diadem onun elinde sallanırken parıldıyordu, ortasındaki altın daire etrafımızdaki meşalelerin ışığını yansıtırken alev alev yanıyordu.

Morgana'nın diademi benimkine katıldı, Arianna'nın uzun parmakları arasında asılı duruyordu, sonra da Meera'nınki geldi, Görünen Varis'in sembolü. Arianna'nın parmak eklemleri beyazlaştı, zincirleri sıkıca kavradı, mühür yüzüğü tam tersine göze çarpıyordu. Elini hafifçe salladığında

Diademler birbirine dolanıyor, birbirlerinin etrafında sallanıp dönerken hafifçe şingirdiyorlardı.

Neredeyse tüm hayatımız boyunca onlardan vardı.

Arianna çitasını küçük bir ateş yakmak için kullanırken artık duyamadığım Yüksek Lümer dilinde sözler söylendi ve sonra birer birer diademlerimiz - mertebelerimizin sembolleri, genç kızlar olarak babamız ve annemiz tarafından bize verilen hediyeler - yükselen alevlerin içine atıldı. Bir an için hepsi orada, ateşin içinde hareketsiz yattılar ve sonra her şey başladı. Alevler soğuk havayı yaladı, tısladı ve çatırdadı, diademler yavaşça ısındı, şeklini kaybetti, amacını kaybetti ve eridi, tüm biçimini kaybetti. Hiçbir şeye dönüştü.

"Ayağa kalkma ve geri çekilme zamanı ," dedi arkamdaki bir soturion.

Yeni unvanımla irkilerek kendime geldim. Bunu ilk kez duymuyordum ama ilk kez makamımdan sıyrılarak söylenmişti: leydim. Artık sizin lütfunuz değildim. Artık Ka Batavia'nın varisi değildim. Artık Koltuğun üçüncüsü değilim. Ve kaç kez tacım olmadan gitmiş olmama rağmen, alnım tıpkı ruhum gibi inanılmaz derecede çıplak hissediyordu.

Büyüsüz bulunduğumda bile hala bir varistim. Hâlâ makamım vardı. Daha önce kendimi savunmasız hissettiğimi sanmıştım ama aptalmışım. Beni koruması için unvanıma ne kadar bağımlı olduğumu ve onsuz kendimi ne kadar savunmasız ve tehlikede hissedeceğimi hiç fark etmemiştim.

Eğer Aemon İmparator'un beni rahat bırakacağını sanıyorsa, çok yanıliyordu. İmparator benim için gelecekti, eğer Arianna önce davranmazsa.

Ve şimdi, neredeyse hiçbir şey beni koruyamazdı. Burada kalmak, elektriksiz kalmak, hayatıma yönelik sürekli bir tehditten başka bir şey olmayacaktı.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım, pelerinimi sıkıca üzerime çektim, vücudumun her santimi soğuktan titriyordu.

Naria Arianna'ya yaklaşırken başım ağırlaştı. Arkmage Kolaya ilahi söylerken, yeniliğiyle parıldayan altın bir diadem Arianna'nın başına yerleştirildi ve altın sarısı saçlarına tutturuldu. Kalabalık tezahürat yaptı ve cesaretle bağırdı. Tristan ve Naria'ya sanki düğün yemeğindeymişiz gibi, sanki birbirlerine yemin etmişler gibi, sanki ben hiç orada olmamışım gibi bağırdılar. Tezahüratlar heyecan ve coşkuyla arttı. Tristan'ın gözleri benimkileri buldu, derin ve kederli, ağzı sıkıydı. eşiğindeymiş gibi sonra Naria'yı kollarına alıp öptü.

Dudakları birbirine değdiği anda midem bulandı. Hasta olacaktım. Ama olamazdım. Burada olamazdım. Şimdi olmazdı.

Adamın elleri kadının kollarından yukarı kayarak yüzünü kavradı ve kadın onu kendine doğru çekti; vücutları, bulundukları konum ve toplum içinde oldukları gerçeği göz önüne alındığında neredeyse yakışsız bir şekilde birbirine bastırıyordu. Ama bir araya gelmelerindeki kolaylık.... yakınlık....

Bu ilk öpücük değildi.

Tristan yıllar önce gündönümünde Naria ile birlikte olduğunu itiraf etmişti. -Rhyan'ı ilk öptüğüm gece. Ama o günden bu yana üç yıldan fazla zaman geçmişti. Buradan bakınca sanki hiç zaman geçmemiş gibi görünüyordu.

Imperator alkışladı ve arkamdaki tüm seyirciler onaylayarak kükredi.

Başka tarafa baktım. Ağızlarının birbirine değdiğini, adamın dilinin çok yakından tanıdığım bir şekilde kadının dudaklarının arasından geçtiğini görmeye dayanamıyordum. Nasıl koktuğunu, nasıl tat aldığını, elleriyle nasıl bir baskı uyguladığını biliyordum. Daha geçen gece baloda bana dokunmuştu. Rhyan'dan önce... diğer her şeyden önce.

Leydi Romula gözüme çarptı. Birisi ona gümüş bir kadeh içinde bir bardak şarap getirmişti. Yanındaki büyücünün bunu yaptığını görebiliyordum; asası yanlarından geçen tepsiyi işaret ediyor ve arkalarında duran Ka Grey'in her bir üyesine hizmetini sunuyordu. Kadehini bana doğru kaldırırken kurumuş, çatlamış dudakları genişledi.

Kaltak.

Sonunda istediğini elde etmişti. Torunu, Ka Batavia'dan bir leydi ile evlenmeyecekti. Sonunda Varis Vekili'yle evlenecekti.

Eğer yaşlı kocakarı Naria'nın Yüce Leydi olmasına yetecek kadar uzun yaşarsa, Leydi Romula gerçekte Arkasva olacaktı. Tristan onun istediği her şeye boyun eğdi. Ve Naria'nın yakınlardaki en güçlü nüfuz tarafından kendisine verilenler dışında bir gündemi olduğuna inanmıyordum.

O anda kimi kaybetmeyi daha çok istediğimden emin değildim, Arianna'yı mı yoksa Romula'yı mı?

Tristan öpücükten ilk önce kurtuldu, yanakları kıpkırmızıydı, seyirciye baktı - kadeh kaldıran ve alkışlayan kalabalığa. Yüzündeki suçluluk ve üzüntüyü görebiliyordum ama onu ya da onun beni görmesini istemiyordum. Gözlerimi kaçırdım.

Daha fazla kelime konuşuldu. Tebrikler. Resmi kutsama ve meshetme duyuruları. İmparatorluğun diğer on bir arkasviminin davetine ve İmparator Theotis'in bir ay içinde geri dönüşüne dair duyurular. Arkbilge Kolaya, yapılan her açıklamayla birlikte esasını yere vurdu, üstündeki kristal kalabalık alana gökkuşağı gibi ışıklar saçtı.

"Tebrikler Leydi Arianna, Bamarina'nın müstakbel Arkasva'sı ve Yüce Leydi. Ve Leydi Naria Batavia'ya, yeni varis adayınıza."

Kalabalık alkışladı. Sonunda her şey bitmişti. Final için alanda bulunan soylu Kavimlerin çoğu, kişisel eskortları ve normal kalabalığı geride tutan soturilerle çevrili olarak dağılmaya başladı. Ka Shavo'nun temsilcileri yavaşça alanın kenarlarında gözden kayboldu. Ka Elys Senatörü Janvi ve yeğeni Leydi Pavi, Naria'yı tebrik etmek ve yüzüğüne hayranlıkla bakmak için öne atıldılar.

Tristan o anda bana baktı ve ben tökezleyerek geri çekildim. Kaçmak zorundaydım. Onunla yüzleşemezdim. Döndüm, kaçmaya çalıştım ve Aemon'un kollarına doğru koştum.

"Lyriana," dedi irkilerek, elleri omuzlarımdaydı. "Sen...?" Kahretsin.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Gerçekleşiyordu.

Göğsüm -kalbim- yanıyordu. İçten içe yanıyordum. "Lyr," diye tekrar sordu Aemon, sesindeki endişe giderek artıyordu. "Ne oldu?

Ne oldu?" Endişesi arttıkça beni daha sıkı kavradı ve ben daha çok acı çektim.

"BEN...BEN...."

Morgana'nın aurası beni gördüğünde etrafımızı sardı, gözleri neler olduğunu anında algıladı.

Aemon'a Afeya'nın kurbanı olduğumu itiraf edemezdim. Bu sadece sorulara yol açardı. Bunu neden yaptığımı, Afeyalı habercinin üzerimde tuttuğu şeyi, Rhyan'la olan yeminimi bozduğumu ona söylemekten kurtulamazdım. Aemon'a ne kadar güvensen de bunu asla bilemezdi. Amcam gibi olsun ya da olmasın en ağır şekilde cezalandıracağı tek kanun buydu.

Morgana kalabalığın arasından kayboldu.

Aemon'dan kaçmanın, sırrımı saklamanın bir yolunu düşünmeye çalışarak geriye doğru tökezledim.

Çam ve misk beni sardı. Serin bir aura vücudumu sardı.

"Arkturion," dedi Rhyan, sesi sert çıkıyordu. "Soturion Lyriana'yı eve götüreceğim."

Sanırım statü değişikliğine rağmen işim devam edecek?"

Aemon bana sert bir bakış attı, hâlâ sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bayılmak üzereydim. Yanma daha da kötüleşiyor, derimin içinde çatırdıyor pathıyor, kaslarım çekilip bükülüyormuş gibi alev alıyordu. Sanki ateş vücuduma yayılıyor, derimin her santimi onunla aydınlanıyor ve kıvılcımlanıyordu. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Rhyan'ın eli sırtıma uzandı.

"Evet," dedi Aemon. "Şimdi korunmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var. En azından kutsama törenine kadar." Koyu renk gözleri bana döndü.

Yüzümden aşağı ter damlıyordu. Bayılmak üzereydim. Tanrım. Acıdan .

"Emartileri sırf oldu diye hafife almayın" dedi.

Başımı salladım ama daha çok başımın döndüğünü hissettim, boynum kendimi dik tutamayacak kadar güçsüzdü. "Banyo," diye bağırdım. "Banyo, hemen."

Aemon başını sallayarak geri çekildi. "Git."

Rhyan'ın ellerinin kollarıma dolandığını hissederek arkama yaslandım, emin ve sabit. Kızıl Işın'ın girişinin hemen dışındaydık.

Kolaya ile göz teması kurdum. Anlamış görünüyordu ve kapıyı açtı. Rhyan hemen arkamdayken, neredeyse elbiseme takılıp düşerek içeri koştum. Kapılar kapanır kapanmaz kolunu dizlerimin altından geçirdi ve beni göğsüne doğru kaldırdı.

"Mercurial?" diye homurdandı. Pelerinimi açtı, eli göğüslerimin arasından kalbimin üzerine kayd. "Lyr?"

Bu çok fazlaydı. Soğuk avucunda toplanmaya başladığında, nasırlı parmakları yanan tenime baskı yaparken bile acı beni ele geçirdi.

Bayılmışım.

ONUNCU BÖLÜM

HALEIKA önümde duruyordu, kahverengi saçları kabarık ve buklelerle doluydu. "Gerçekten yakışıklı, değil mi?" diye sordu.

Leander, saçları güneşte altın sarısı olmuş, yüzünde sıcak bir gülümsemeyeyle arenada yürüyordu.

Kaslı boyuna bakarak başımı salladım. "Öyle. Onu yakalamayı mı umuyorsun?" Sesim Katurium'un yuvarlak duvarlarında yankılanarak sordum.

Haleika kıkırdadı. "Benim çırağım olarak değil, çünkü biliyorsun, bu yasak."

Başımı salladım, garip bir deja vu hissi üzerime çöktü. Buraya daha önce de gelmiştim. Bu sözleri başka bir gün, başka bir zaman söylemiştim.

Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarının arasında kahverengi bir bukleyi döndürdü. Rengi tıpkı Tristan'inkine benziyordu ve onu görmek nedense kalbimi sızlattı. Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrıldı. "Ona aşıksın, değil mi?"

Reddetmek üzere gözlerimi kısmıştım ki Leander'a değil, sırtı çıplak, gerinerek yatan Rhyan'a baktığımı fark ettim. Sadece yarım bir tunik giymişti, kemeri belini sarıyordu, kasları esniyordu ve

gerilerek gryphon dövmesinin mürekkebinin canlanıyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Haleika yine kıkırdadı. "Dikkatli ol. Bu seni öldürebilir." "Ne?" diye sordum.

Gözleri kıpkırmızı parlıyor, parmakları pençelere dönüşürken hırlıyor ve keskin dişlerini ortaya çıkarıyordu. Akadim.

Bana doğru uzandı ve ben geri sıçradım.

"Yapamazsın," dedim. "Ben Asherah'ım."

Güldü. "Öyleydin." Pençeleri boğazıma dolandı. Aşağı baktım. Zırhım gitmişti. "Ama artık insansın."

"Uzun sürmeyecek."

"Sen böyle düşünüyorsun, seni güçsüz, sahte varis." Ben öksürene kadar boynumu sıktı.

"Haleika, bunu yapma," diye mırıldandım, ayak parmaklarım yerden kalkıyordu.

Rhyan Valya'nın 108 pozu boyunca ilerlemeye başladı, dizlerinin üzerine çökerken sırtından ter damlıyordu. Dönmesini, beni fark etmesini, tehlikede olduğumu hissetmesini bekliyordum ama o sadece pozdan poza geçerek akıp gidiyordu.

"Haleika!" Nefes nefese kaldım, zar zor nefes alabiliyordum. "Yapma."

"Neden olmasın?" Beni duvara doğru fırlattı. Bana doğru ilerlerken sırtüstü yuvarlandım, vücudu uzayıp bir akadim boyutuna ulaşmıştı. "Seni neden öldürmeyeyim? Sen beni öldürdün."

Tüm arena büyük bir gürültüyle sallandı.

Bir anda uyandım, kalbim küt küt atıyordu. Göğsümü tuttum, ses hala kulaklarımda yankılanıyordu, gürültü sanki sihirle güçlendirilmişti.

Ama sonra ses tekrar duyuldu ve bunu bir erkeğin acı dolu homurtusu izledi. "Yaramaz, yaramaz, lordum olmayan. Lütfen demedin."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hasta olacaktım. Odam zifiri karanlıktı ve tek bir fener bile yanmıyordu ama gözlerimi açtığımda göğsümden yayılan altın bir parıltı görebiliyordum.

Zihnimi rüyadan arındırırken daha önce yaşadığım olaylar yeniden su yüzüne çıktı. Diademi kaybettikten sonra kalbim tekrar ısınmıştı. Çok ısınmıştım. Rhyan beni tapınağa götürmüş, kollarına almıştı ve ben acıdan bayılmıştım.

Kalbimi, göğüslerimin arasındaki deriyi hissettim. Şu anda sıcak değildi ama midem yanlışı hissediyordu, dolu, ağır ve bükülüyordu. Her yerim ağrıyordu, bacaklarım bütün gün neredeyse hiç yürümemiş olmama rağmen öncesinde ya da sonrasında esneme hareketleri yapmadan koşuya çıkmış gibi hissediyordu. Sırtım bile ağrıyordu.

Karnımı tuttum, içim yuvarlandı ve sıkıştı, gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya, yönümü bulmaya çalıştım.

Perdeler pencerelere karşı karanlıktı. Uzaktaki bir meşale ışığı dışında neredeyse hiç ışık gelmiyordu. Gece olmuştu. Saatlerdir dışarıda olmalıydım.

Sonra pencerenin ve yatağın konumunu, çam ve misk kokusunu fark ettim. Cresthaven'da ya da dairemde değildim. Rhyan'ın yatağındaydım.

Yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Mercurial orada durdu, teni mavi ve parlıyordu. Neredeyse çıplak vücudunun her yerinde elmas merkezli siyah halkalar parlıyordu. Siyah saçları var olmayan bir rüzgârla dalgalanıyordu ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

Yatakta doğruldum ve nefes nefese kaldım. Karnım ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum. Ayağa kalkamadım. Hareket edemiyordum.

"Bana ne yaptınız?" diye sordum.

"Ah, leydim - bu artık sizin ölümlü unvanınız, değil mi?"

Doğrulmaya çalıştım ama sadece öne doğru eğilmeyi başarabildim. "Ne yaptın sen?"

"Tam da istediğin gibi. Sen ve Lord olmayanla yaptığın küçük kaçamak hakkında ağzımı açmadım."

"Pazarlığımızla!" Öfkelendim. "Gücüme sahip çıkmamı bekliyorsun ama her fırsatta küçük kontratın beni öldürmeye çalışıyor."

Mercurial güldü. "Bu standart bir Afeyan sözleşmesi. Güven bana. Seni öldürmek için küçük bir ateşten çok daha fazlası gerekecek, Tanrıça."

"Neden böyle yapıyor? Neden sürekli ısınıyor?"

Mercurial omuz silkti. "Işık ve ruhların buluşması... bu tür birleşimlerin sonucundan asla emin olunamaz." Başını bir o yana bir bu yana salladı. "Anlatacak sırlarım yok. Ve sende ikinci bir anlaşma için pazarlık yapacak kadar çok şey yok."

"Bir saniye bile pazarlık yapmam."

Güldü, sesi müzikal ve unutulmazdı. "Bir ilk için pazarlık yapmayacağına yemin etmiştin. Ama işte buradasın." Yatağa doğru yürüdü, parmağı göğüslerimin arasında ıslıl ıslıl parlayan yıldızın şeklini izliyordu.

"Peki," dedim. "Bana ne yapacağımı söylemek için mi buradasın? Gücümü nasıl talep edeceğimi? İstedikğin bu, değil mi?"

Elleri yatağın üzerinde kenetlenmiş, iki yanımdaki battaniyeyi yumrukluyordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir sevgili gibi üzerimde geziniyordu ama gözlerinde sevgi dolu hiçbir şey yoktu. O bir avcıydı ve ben de onun kapana kısılmış, çaresiz avıydım.

"Henüz değil. Sıraya koymam gereken bazı detaylar var. gereken davetiyeler. Gelmesi gereken konuklar. Ve ancak güneş ve ay yıldızlarla aynı hizaya geldiğinde harekete geçebilirsiniz. Ama bir saniye önce değil."

Başımı salladım. Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu.

"Bu da ne demek oluyor? Teyzem çoktan vekil Arkasva ve Yüce Hanımefendi olarak seçildi. Bir aydan kısa bir süre içinde kutsanacak. Gne ve ay ne zaman yildizlarla aynı hizaya gelecek?"

Sırıttı, yüzü yildızımın ııltısıyla parlıyordu. "Parti davetlerini kabul ettiklerinde." Sertleti ve bir elini yumruk yaparak kaldırdı.

Oturma odasından bir grlt daha geldi. "Piç kurusu!" Rhyan dışarıdan acı içinde homurdandı.

"Ona zarar vermeyi kes!" Benimle konuabilmek için Rhyan'ı bir şekilde hapsediğini ancak şimdi fark ederek bağırdım. Doğrulmaya çalıştım ama midem beni yatakta donup bıraktı.

"Ama Lord olmayan her zaman yoluma çıkıyor." Mercurial suratını astı.

"Onu rahat bırak, yoksa pazarlığın sonunu berbat etmek için elimden gelen her şeyi yaparım," diye blöf yaptım.

"Szleşmemizi bile hazmedemiyorsunuz leydim," dedi, sesi derin ve gürlüyordu. "u anda gücü elinde tutan kişinin ben olduğumu hatırlatmak isterim. Siz değilsiniz." Avucunu bana doğru tuttu ve bileğinin bir hareketiyle yildızım alev aldı.

Göğsümdeki alevleri görünce dehşet içinde çığlık attım. Ama hiç acı yoktu, en azından orası. Karnım ise Tanrım. Kramplar o kadar iddetleniyordu ki, gözlerimden yaşlar fışkırıyordu.

"LYR!" Rhyan diğer odadan kükredi. "Ona dokunma!"

"Ben iyiyim!" Hala paniklemiş hissetmeme rağmen geri seslendim. Sadece yanıyor gibi görünüyordum. "Mercurial," dedim. "Mercurial, lütfen, dur."

Afeya gözlerini devirdi ama alevler yok oldu.

Rahatlayarak nefes verdim, göğsümü sıktım ve Rhyan'ın battaniyelerini üzerime örtmek için yukarı çektim.

"Tanrı olmayan seni çok iyi koruyor. Ama battaniyeleri bana kalkan olamaz." Mercurial geri adım attı ve uzun, ipeksi ve omzuna yayılmış olan saçlarıyla oynamaya başladı. Küçük altın yıldızlar belirdi, saç tellerinin arasından geçerek karmaşık örgülere dönüştüler. "Sana söylemiştim. Benim elimden sana hiçbir zarar gelmeyecek. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece. Sana daha önce gelmedim çünkü yıldızlar henüz aynı hizaya gelmemişti, hatırladığım Tanrıçam. Şimdi sadece seni uyarmaya, sana söylemeye geldim. Bir planım var. Bekle." Son kelime bir bıçak gibiydi, keskin ve kesiciydi.

"Neyi bekleyeceğim?"

"Benim için, seni basit kız. Pazarlık yaptığın kişi benim. Başka kimseyle değil. O yüzden küçük ölümlü zihninde bunu benim yardımım olmadan tek başına yapabileceğin fikrine kapılma. Çünkü yapamazsın."

"Beni mi gözetliyorsun?" Öfkelen dim. Bu tam da dün gece Morgana ve Rhyan'la yaptığım konuşmaydı.

"Ne kadar ölümlü bir kavram. Bu dünyaya yüzyıllarca bağlı kaldıktan sonra, zihinlerin nasıl çalıştığına dair bir iki şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Özellikle de çaresiz olanları? Korkudan kaçan bir Lumerian'ın düşünce yapısını tahmin edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Ya da doğru bilgiye sahip olup bundan faydalanmak isteyenlerin?" Başını salladı, bu hareket o kadar insanlık dışı, o kadar ruhani, o kadar tehditkârdı ki. "Deneyin ve sonuçları olacaktır."

"İçim yanacakmış gibi mi?" Öne doğru oturdum, ellerim Rhyan'ın battaniyesine dolandı, parmak eklemlerim beyazlaştı.

Ay ışığı Mercurial'ın siyah saçlarında parıldadı ve gözleri ışıldadı. "Sanki bilmek istemiyorsun da." Başını yana çevirdi, bakışları daraldı, sonra tekrar bana baktı, dudaklarında bir kedi sırtışı yayıldı. Sonra oda karardı ve Mercurial'ın öfkesi patlayarak beni terk etti

Nefes nefese. Sanki küçük alevler dans ediyor ve tenime batıyordu. "Bazı piçler asla derslerini almazlar." Hırladı, öfkesi neredeyse hayvan gibiydi. "Yakında döneceğim. Görünüşe göre bir başkası benimle oynamak istiyor- çok yaramaz biri. Lord olmayana benim için hoşça kal de. Ona bir öpücük ver." Göz kırptı. "Yapmaz mısın?"

Rhyan Mercurial'ın silüetinin siyah gölgeleri arasından geçerken küfrederek odaya doğru tökezledi. Mercurial'ın kollarını kavradı, onu geri çekmeye, alt çalıştı ama Afeya gitmişti.

Karnımı tutarak inledim. Başım şimdi donuk bir ağrıyla ağırlaşmıştı. "Piç kurusu! Ben gidiyorum-" Acı çektiğimi duyan Rhyan bir mum yaktı ve hemen yatağın yanına çömeldi. "Lyr? Yine mi yaptı? Yanıyor mu?" Avucunu uzattı, aurası tüylerimi diken diken bir soğukla doldu. Etrafımızda buz gibi bir esinti dönüyordu.

Başımı salladım ve inledim. Midem sanki içimden gibi hissediyordum. Dişlerimi sıkarak bir acı sesi daha çıkardım.

Rhyan'ın gözleri belimde kısıldı. Kaşlarını çatarak battaniyeyi geri çekti, ağzı şok içinde açık kaldı. "Kanaman var!"

"Ne?" Önce dehşet, sonra da mutlak bir utanç içinde yere baktım. Kramplara ve ağrıya neden olan şey buydu. "Ah. Siktir."

Rhyan'ın gözleri karnıma yapışmış ellerimle çarşafını boyayan kan arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu böyle?" Çılgınca ve korkmuş görünüyordu, hızlı hızlı nefes alıyordu.

Başımı tekrar salladım, yanaklarım utançla ısınıyordu. "Yaralı değilim."

Hâlâ telaşlıydı ve yaranın kaynağını bulmaya çalışıyordu. "Ama kanaman var."

"Biliyorum," diye inledim. "Zamanı geldi."

Gözleri irileşti ve sonra anlayışla yumuşadı. "Ah." Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Lyr. Sorun yok," dedi çabucak. "Buraya gel." Ayağa kalktı, bana uzandı ve beni kollarının arasına aldı.

"Bekle, Rhyan, özür dilerim. Yapmak zorunda değilsin-"

"Şşşt," dedi. "Sorun yok. Hadi seni temizleyelim ve daha iyi hissetmeni sağlayalım." Gözlerimi sıkarak kapattım, aşağılanmışlığım yüzünden gözyaşlarım akıyordu. "Bunu yapmak istememiştim. Özür dilerim, bu genelde olmaz." Elimle işaret ettim.

çaresizce yatağa baktı. "Çarşaflarını mahvettim."

"Hayır, yapmadın. Hey, Lyr...Lyr bana bak." Ayağa kalktı, ben umutsuzca kalçalarımı uzaklaştırmaya çalışırken beni kendisine yasladı, tünğine kan bulaştıracığımdan emindim. "Hadi ama ortak. Her şey yolunda. Söz veriyorum. Acı çekiyor musun?"

Gözlerimi açtım, odasının karanlığında onun bakışlarıyla karşılaştım ve gözyaşlarına boğuldum. "Ben sadece... Şu anda her şeyden nefret ediyorum," diye hıçkırdım.

Babamın öldürülmesine tanık olmak, gücü teyzeme devretmek, Mercurial'la anlaşmaya zorlanmak, Tristan'ı Naria'ya kaptırmak ve canavara dönüşen arkadaşımı öldürmek zorunda kalmak yeterince lanet değilmiş gibi... Şimdi de regl dönemimdeydim ve kötü geçen aylardan birini yaşıyordum. Elbisemden Rhyan'ın çarşaflarına kadar tamamen kanamıştım. Karnımdaki ağrı dinmek bilmiyordu. Mercurial'a o kadar odaklanmıştım ki bacaklarımın arasındaki kan hissini fark etmemiştim. Ama şimdi damladığını hissedebiliyordum.

"Tanrım. Çok özür dilerim," dedim.

"Hey şimdi, özür dilemek yok. Önemli bir şey değil," diye fısıldadı Rhyan kulağıma. Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine beni daha da sıkı kavradı ve kendine çekti. "ama Lyr," diye mırıldandı. "Sanki senin kanını temizlemedim

Daha önce arşıflarımı. O zaman da aldırmamıştım, şimdi de aldırmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu nedenle bunu yapmak zorunda kalmayı tercih ediyorum."

"Rhyan," diye itiraz ettim.

Başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Geçen sefer incinmiştin. Bu sefer...." Yumuşak bir gülümseme sundu ve omuz silkti. "Bu sefer sadece vücudun yapması gerekeni yapıyor. Bu doğal bir şey. Büyütülecek bir şey değil."

Beni küçük bir mumun zaten yanmakta olduğu banyosuna taşıdı. Bir koluyla beni tutarak mumu fenere doğru kaldırdı ve tüm odanın yumuşak, ateşli bir ışıltıyla yıkanmasını sağladı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim ayak parmaklarım yere değerken. Ben aynada onun kanlı yatağına bakarken o duşta suyu akıtmaya başladı. "Bu normalde olmaz," dedim, kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

Rhyan elini suyun altında gezdirerek sıcaklığı test etti. "Hmmm. Stresten olabilir."

"Belki." Alt dudağıımı ısırdım. "arşıflarını senin için temizleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Ben hallederim. Şimdi duşa girmeni ve rahatlamamı istiyorum. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim, sana çay ve yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Tabii...." Kaşlarını çattı, bana bakarken tek kaşı çatıldı. "İçeride yardıma ihtiyacın var mı?" Sesi kararsızdı, sanki sorması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yerdeki çıplak ayaklarıma baktım. "Hayır. Bunu daha önce de yaptım."

Bana doğru döndü ve elime uzandı. Üzerinde kanımın bir kısmını görünce geri çekildim. Neden umursamıyordu? Neden üzölmemiştı?

Rhyan başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve biliyorum," parmaklarıımı sıktı, "şu anda... tanımlanmadığımızı biliyorum... ya da, um, tam olarak nerede

Birbirimizi çıplak görüyoruz." Dudakları kıvrıldı. "En azından tamamen çıplak değil. Ama kalıp yardım edebilirim, bilirsin, ya da dışarı çıkabilirim." Sesi gergin geliyordu. "Ben sadece," diye sertçe nefes verdi, "bilmeni istedim - neye ihtiyacın varsa, ne istersen yaparım."

"Elbisem," dedim acınası bir şekilde.

"Ben de temizlerim," diye hızlıca teklif etti ve bana delici bir bakış attı.

"Ya da istemiyorsan...?"

"Bunu istemiyorum." Arianna'nın gücü ele geçirmesiyle ya da İmperator'un bacağını bacağıma bastırmasıyla ilgili hiçbir şeyi istemiyordum.

"Gitmiş say. Ben...?" Kapıyı işaret etti. Başımı salladım.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Acele etme." Elimi tekrar sıktı ve öne doğru eğilerek kapıyı arkasından kapatmadan önce beni yanağımdan öptü.

Elbiseyi yırtarak açtım, yere düşmesine izin verdim, çıplak kalana kadar iç çamaşırlarımı çıkardım ve duşun sıcak spreyine girdim.

Bacaklarımdaki kanı yıkarken hissettiğim rahatlama, karnımdaki kramplara karşı hissettiğim sıcaklık hissi gibi elle tutulur bir şeydi. Suyun üzerimde patlayarak karnımı rahatlatmasına izin verdim. Omuzlarımda taşıdığımı fark etmediğim gerginliğin yumuşadığını hissettim. Ancak zihnim artık meşgul olmadan birkaç dakika orada durduktan sonra, gün beni yakalamaya başladı.

Kafa derime dokundum, iğnelerimin gittiği olukları hissettim, yok olan diademin zincirinin çizgisini alnımın ortasına kadar izledim.

İmparator'un kalçasını benimkine bastırdığını hissettim ve Tristan'ın Naria'yı öpüp kucaklayışını, defneyi takarken Arianna'nın yüzündeki ifadeyi ve babamın düşerkenki görüntüsünü hatırladım....

Duvarıdan yere doğru kaydım ve su başımdan aşağı püskürürken dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım. Sonra ağladım. Hıçkırır hıçkırır ağlamak tüm bedenimi sarstı. Dizlerimi tuttum, su damlacıklarının bacaklarımdan aşağı kaymasını ve giderden aşağı kaymadan önce ayaklarımda birikmesini izledim. Daha fazla damlacık düştü, duvarıdan aşağı kaydır, bazıları mükemmel gözyaşı damlası şekillerini korudu, diğerleri nehirlerle uzandı. Her inen damlacık, parmaklarıım budanana kadar bana konsantre olabileceğim bir şey veriyordu.

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika daha orada oturup suyun karnımı yatıştırmasına, cildimin sıcak sudan kızarmasına izin verdim. Rhyana'nın çam kokan şampuanıyla saçlarıımı yıkadım, sonra da sabununu vücuduma sürdüm.

Duşıtan çıkmak istemiyordum. Güvenli bir şekilde dağılabileceğim birkaç yerden biri gibi görünüyordu. Yas tutmak. Maskemi tekrar takmak zorunda kalmadan önce yaşanan kâbusu kabullenmek, iyi olan, iyi olan, bu rejim değişikliğini destekleyen Leydi Lyriana olmak.

Ama su soğumaya başlamıştı.

Duşı kapatırken bazı malzemelere ihtiyacım olacağını fark ettim.

Sanki Rhyana hazırırış ve suyu kapatmamı bekliyormuş gibi banyonun kapısı bir anda çalındı. "Lyr?"

"İşim bitti," diye seslendim. "Ama kıyafetlere ve kanı tutacak bir şeye ihtiyacım var."

Kapıyı bir aralık açtı. "Senin için kıyafetlerim var," dedi ve katlanmış bir yığın eşofmanı öne doğru itti. Bir çift gri uyku pantolonu, beyaz uzun kollu bir gömlek ve üstüne düzgünce katlanmış çok küçük ve siyah bir şey vardı. İçeriye doğru kaydır, bakışlarıımı kaçırır ve tekrar kapıya dönmeyden önce giysileri dikkatlice bir rafa yerleştirdi. "Başka neye ihtiyacınız var?"

Duşıta perdenin arkasında kaldım. "Pedler var...."

Hararetle başını salladı. "Senin dairendeler mi?"

"Banyomda. Lavabonun altında."

Tekrar başını salladı ve ben daha fazla talimat veremedim, "Bir saniye," dedi ve ortadan kayboldu.

Yarım dakika geçmeden kapıda yeniden belirdi, ağır ağır nefes alıyordu, hafif solgun ve bitkin görünüyordu. Elinde ihtiyacım olan pedlerle dolu siyah bir çanta tutuyordu.

"Hımm," diye dudağımı ısırđım, hâlâ utanmış hissediyordum. "İç çamaşır mı?"

Şimdi utanmış görünüyordu, öksürdü ve boğazını temizledi. "Bunlar senin." Kıyafet yığınını işaret etti. "Sen... um... onları bıraktın. Geçen sefer. Temizler."

Yanaklarım kızardı. Öpüştüğümüz sabah, iç çamaşırımı onun çarşaflarında kaybetmişim. Tanrılar adına. Hala ondaydı. Onları yıkamıştı!

"Tamam," dedim, sesimi yükselterek.

Çantayı giysilerimin yanına koydu ve kapıyı kapattı.

Bir dakika sonra Rhyan'ın uyku kıyafetlerini giymişim. Banyodan çıktım, yatağın çoktan soyulup yeniden yapıldığını, eski çarşafların dolabının içinde tuttuğu bir sepette olduğunu fark ettim.

Oturma odasında Rhyan birkaç mum yakmıştı. Sehpanın ortasında dumanı tüten iki fincan duruyordu. Mutfakta humuslu ve fındıklı bir tabak pide hazırlıyordu. Bir kâseye haşlanmış yumurta, diğerine de çikolata ve meyve karışımı koymuştu bile.

"Çikolata iyi gelir, değil mi?" diye sordu. "Evet."

"Nasıl hissediyorsun?" Tabakları ve kaseleri kaptı ve masaya giderken kolunun üzerinde dengeledi. Tökezledi, dirseğine en tehlikeli şekilde asılı duran tabağı düşürmek üzereymiş gibi görünüyordu. O

ortadan kayboldu ve sehpanın üzerinde her şeyi bırakarak yeniden ortaya çıktı. Tabaklar bir şekilde tam da gitmeleri gereken yere düştüler.

"Pürüzsüz," dedim.

Güldü. "Bazen vorakh işe yarıyor." Kanepeye çöktü ve yanındaki yastığı okşadı. "Oturmak mı?"

Dizlerimi altına alarak onun yanına doğru ilerledim. Kolumu koltuk başlığının arkasına dayayarak parmaklarımı boynunda gezdirdim.

Dokunuşuma doğru eğildi, dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı, sonra koltuğunda kayarak bana yaklaştı, ben boynundan saçlarına doğru masaj yaparken gözleri kapalıydı.

"Çayı denemek ister misin?" Başını elime yaslayana kadar tekrar kaydı, sonra sanki şu anda benimle ilgilendiğini hatırlamış gibi doğruldu. "Kahve olmadığını biliyorum ama saat gece yarısı...."

"Deneyeceğim." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Daha önce kimse benimle böyle ilgilenmemişti. Kalede çalışmak için para almayan hiç kimse."

"Ah." Kaşlarını abartılı bir şekilde çattı. "Sana yeni işimden bahsetmedim mi?"

"Rhyan!" Omzuna bir şaplak attım.

"Ah!" Omuzunu ovuşturdu.

"ama," diye alay ettim. "Bunun acıtmasına imkân yok."

Bana sıırıttı. "Unutuyorsun, sen artık eğitimli bir savaşçısın." "Sen de öylesin."

"Evet, ama ben sadece bir ölümlüyüm. Az önce bir tanrıça tarafından saldırıya uğradım. Ben cinayet diyorum."

Gülmek istedim ama onun yerine donakaldım, sözlerinin ağırlığı üzerime çökmüştü. "Doğru." Nefesimi sertçe verdim.

Ben bir tanrıçaydım ama Mercurial'ın yardımı olmadan onun gücüne - benim gücüme- dokunamazdım.

"Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen bu konuda şaka yapmamalıyım."

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum," dedim ve minderlere yaslandım. Rhyan arkamdan uzanıp bir battaniye aldı ve kucağıma serdi. Yanağımdan aşağı yeni bir damla gözyaşı süzüldü.

"Lyr." Başparmağıyla parmağımı , gözleri benimkilere bakıyordu.

"Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Son birkaç gündür yaşadığım hiçbir şey için," diye ellerimi salladım, "bir kılavuz yok."

Rhyan karnıma uzandı ve avucunu karnıma dayadı, ağır ve yatıştırıcıydı. "Hayır, ama bu... bununla daha önce de uğraştın. Bununla başa çıkabiliriz. Daha iyi hissediyor musun?" Ay ışığı yüzünü kesiyor, buklelerini bronzlaştırıyor ve yara izini her zamanki kırmızılığından daha gümüşü ve pembe gösteriyordu.

Omuz silktim. "Muhtemelen en az iki gün daha kendimi bok gibi hissedeceğim. Ya da sonsuza kadar."

"Hmmm. O zaman daha çok çikolata alsam iyi olacak." Düşünceli bir şekilde başını salladı, başparmağı karnımı okşuyordu.

Burnumu çektim ve bir süre sonra ikimiz de çaydan yavaş yudumlar almaya ve yiyecekleri atıştırmaya başladık.

"Gerçekten üzgünüm," dedi birkaç dakika sonra. "Bugün için."

"Hangi bölüm? Diademin alındığı yer mi? Yok edilen mi? İmparator'un beni tehdit ettiği kısım mı? Tristan'ın tüm ülkenin önünde lanet düşmanımın nişanlandığını gösterdiği kısım mı?" Son kelimelerde neredeyse boğuluyordum, ağzımın tadı da hissettiklerim kadar acıydı.

Rhyan'ın gözleri karardı. "Bu mi üzgünsün? Lord Grey'e mi?"

"Ben sadece...." Gözlerimi kapadım, bunun ne kadar garip olduğunu ve rollerimizin tersine dönmesinden ne kadar nefret edeceğimi fark ettim, eğer Rhyan'ı bir

geçmişteki sevgilisi ben değildim. Onun başka birini öpmüş olması fikrinden nefret ediyordum. Başka birinin ona elini sürmüş olması fikrinden nefret ediyordum. Ama benimle bu konuda konuşmak isterse konuşurdum. Çünkü o benim arkadaşımdı.

Rhyan dikkatle beni izliyordu, burun delikleri alevlenmişti, elleri yumruk olmuştu, aurasında bir öfke parıltısı vardı, daha dik oturup bedenini benden uzaklaştırırken.

"Evet," diye dişlerimi sıktım. Tristan'ın Naria'nın üzerindeki ellerini, parmağındaki gümüş yüzüğü ve onunundaki altın yüzüğü hatırlayınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Tamam mı? Tamam."

Aurasında karanlık bir şey parladı. "Hâlâ onunla birlikte olmak istiyor musun?" Rhyan gözlerini benden kaçırdı, sesindeki incinmişlik o kadar açıktı ki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Hayır."

"Gerçekten mi?" dedi, sesi donuklaşmıştı.

"Hayır! Bak, seni hiçbir şeye inanmaya zorlamayacağım. Eğer sözüme inanmazsan, seni onunla birlikte olmak istemediğime ikna etmeye çalışmayacağım."

Rhyan'ın aurasındaki acı titreşti. "Öyle görünüyor." Parmak eklemlerini kucağında çıtlattıktan sonra pideye uzandı ve humusun içine soktu.

"Şey, sevmiyorum! Ve uzun zamandır yapmadım. Tanrılar, Rhyan. Seni sokakta gördüğüm andan beri. Bir parçam.... Sadece biraz karışık. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Onu istemiyorum. Seni istiyorum. Seni sevdiğimi söyledim ve ciddiydim. Ama onu Naria ile görmek çok acı veriyor. Ve herkesin alkışladığını görmek. Herkes onu kutluyor, beni değil. Aptalca olduğunu biliyorum ama sanki beni yargılıyormuş gibi hissediyorum. Sanki ben hiç

Ona layık değildim ve bu yüzden Bamaria'ya hiç layık olmadım, şimdi burada olmaya layık değilim. Sanki... sanki her şeyimi kaybetmişim gibi hissediyorum."

"Bu doğru değil," dedi ama bana bakmıyordu.

"Evet, öyle. Onunla birlikte olmak istemiyorum. Onu hiç olması gerektiği gibi sevmedim. Sevebileceğimi de sanmıyorum. Ama onun benimle olmamasının ne anlama geldiğini hissetmeden edemiyorum."

Rhyan'ın gözleri yumuşadı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sadece birileri için yapabildikleriniz kadar sevinebilir olduğunuzu, sahip olduğunuz pozisyon kadar sevinebilir olduğunuzu, halka nasıl görüldüğünüzü veya onları nasıl gösterdiğinizi, ama asla kim olduğunuz için sevilmediğinizi fark etmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Aslında sevgiyi hak ettiğiniz, layık olduğunuz ya da yeterli olduğunuz için değil; sadece kendiniz olduğunuz için... kendiniz olduğunuz için. İyi olmak için çok uğraştım." Sesim bir hıçkırığa dönüştü. "Yıllarca. Yeterince zeki, yeterince güzel, yeterince yetenekli, yeterince nazik, yeterince iyi olduğumu kanıtlamaya çalıştım. Şimdi de yeterince güçlü olduğumu kanıtlamam gerekiyor ama değilim. Ne yaparsam yapayım, hiçbir zaman yeterli olmadı." Şimdi ağlıyordum.

Rhyan elini dizime koydu.

Başımı salladım, yaptıklarımın, feda ettiklerimden dolayı histerik bir haldeydim. "Tüm kurallara uydum. Bana söylenenleri, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yaptım. Olmam beklenen kişi oldum. Ve hiçbir zaman yeterli olamadım. Adımlar attığımda, güçlendiğimde bile, yine de yetersiz kaldım. Hâlâ başarısızım. Jules'u kaybettim. Babamı kaybettim. Haleika'yı kaybettim. Görevimi kaybettim. Tristan'ı kaybettim. Ve şimdi dehşete düştüm.

Başka neler ters gidecek? Sırada ne var? Ya seni kaybedersem? Ben... Ben zayıfım. Ve değersizim. Hepsinin neşelenme şekli-" "Dur. Lyr, dur!" Rhyan

beni kendine doğru çekti. "Bugünün ne kadar zor olduğunu biliyorum. senin içindi. Ve eğer bu yükü senden almak, acını dindirmek için bir şey , yapardım. Bir kalp atışında. Ve için özür dilerim. I

Seni daha fazla üzmek istemedim, o tam bir pislik-" diye inledi. "Benim sorunum. Kışkandım. Seninle birlikte olabildi, açıkça. Benim yapamadığım bir şekilde seninle birlikte olabildi. Ama bilmelisin ki beni kaybetmeyeceksin, asla. Ve sen yeterlisin, Lyr. Sen çok yeterlisin. Sen benim her şeyimsin."

"Ben bunu hak etmiyorum. Bunların hiçbirini."

"Evet, biliyorsun." Rhyan duştan yeni , hâlâ nemli olan saçlarımı okşadı.

"Bunların hiçbirini senin için yapmadı," dedi yavaşça, "değil mi?"

"Ne?"

"Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu? Kanama?" Saçlarımdaki parmaklarının şefkatine rağmen neredeyse hırıliyordu.

Ellerime baktım. "Bir kere." Soturion eğitimi başladıktan hemen sonraydı ve Tristan neredeyse kendini kaybediyordu. Neyse ki benim yatağımdaydı. Yine de gecenin bir yarısı eve gitmişti. "O... o kanla başa çıkamaz. Ailesi yüzünden."

Rhyan inledi ama bir şey söylemedi, sadece kafa derime hafifçe masaj yapmaya ve saçlarımı boynuma doğru düzleştirmeye devam etti. "Doğru cevapları ya da hissettiğin her şeyi biliyormuşum gibi davranmayacağım. Ama sadece burada seninle olmak istediğimi bil. Seninle ilgilenmek istiyorum. Kirli çarşaflarını temizlemek, seni beslemek ve sana dokunmak istiyorum." Boştaki eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Çünkü seni seviyorum. *Seni* seviyorum. Yaptığın herhangi bir şey ya da görünüşün yüzünden değil. Ben sadece... Seni seviyorum, Lyr."

Burnumu çektim. "Ben de seni seviyorum. Ama korkuyorum. Gerçekte ne kadar kusurlu olduğumu görmenden korkuyorum. Sürekli bir şeyler kaybediyorum. Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın." Bir an için gözlerini kaçırdı, sonra derin bir nefes aldı. Gözleri tekrar benimkileri buldu ve utangaç görünüyordu. "Kütüphanede birlikte kitap okuduğumuz günü hatırlıyor musun?"

"Büyük Kütüphane mi?" diye sordum. Onu ve babasını son ziyaretinde bir tura çıkardığımı hayal meyal hatırlıyordum - hala kutlamalar yaptığımız ve ziyarete gelen Arkasvim'e hava atmak için gösteriler düzenlediğimiz zamanlar. Tapınağı, Katurium'u, Büyük Kütüphane'yi -en çok etkileneceklerini düşündüğümüz her yeri- gezdirmiştik. Ama Rhyan'la kitap okuduğ muzu hatırlamıyorum. Son ziyaretinde değıl.

"Hayır," dedi. "Cresthaven'daki varislerin kanadındaki k  k odadaydı. Kırmızı kadife koltukları ve okyanusa açılan bir balkonu vardı."

Rhyan'ın tam olarak hangi odayı kastettiğini biliyordum ama daha önce oraya hiç girmemişti. "Ne zaman?"

"Bamaria'ya ilk kez geliyordum. Sen yedi yaşındaydın." Boğazı düğümlendi. "On yaşındaydım."

Hâlâ hatırlayamadığım için başımı salladım.

Dudağını ısırđı, daha da utanmış görünüyordu, bakışları mesafeliydi. "Başım beladaydı," dedi sessizce, "babamla. Başım... hep beladaydı. Ve kaçtım, yani kalenin koridorlarında koştım. Ve tesadüfen senin kanadını buldum. Acıkmıştım. Limonlu kekinin kokusunu aldım ve kütüphaneye girdim, sen orada tek başına oturmuş kitap okuyordun."

Zihnimde puslu bir görüntü oldu - anlattığı şeyin sadece belli belirsiz bir hatırası.

"Ben...?" Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zar zor kavrayabildiğim sisli bir rüya gibiydi. "Sana benimle aynı parşömeni okumanı söylemiştim."

Rhyan nefes verdi, gülerken gözleri sulanmıştı. "Sen yaptın. İkinci bir kopyan vardı. Pek konuşmadık. Ama beni içeri davet ettin, kalmama izin verdin, olmama izin verdin." Sertçe yutkund , birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hatırlayacağını düşünmemiştim. Nazik ve a ıktınız. Senin için bunun k  k bir şey olacağını hep tahmin etmiştim. Ama benim için...." Birleştığımız yere baktı.

eller. "Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı, diğer soylular tarafından devlet ziyaretlerine dahil edilmemiştim ve siz içeri girmeme ve bir parşömeni paylaşmama izin verdiniz. Pastanı da paylaştın ve bir hizmetkârdan bana su getirmesini istedin ve...." Bakışlarını benimkilere dikti. "Daha çocuktum ama sanırım o zamanlar bir parçam seni seviyordu."

Ona baktım, eski genç halini gördüm ve zihnimde o eski anıları canlandırdım. O zamanlar çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama her zaman sinirli ve kabaydı. Ondan gözüm korkmuştu. Açıklanamaz bir şekilde ona çekilmiş olmama rağmen konuşurken kaba davranacağından biraz korkmuştum. Şimdi neden öyle davrandığını anlayabiliyordum ve zamanda geriye gidip benimle oturmasına çoktan ısırdığım bir tatlıyı paylaşmasına izin vermekten çok daha fazlasını yapabilmeyi diliyordum. Keşke ona sarılabilseydim. Ona pislik babasını dinlememesini söylemek isterdim. Onun da sevgiye layık olduğunu söylemek. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, Rhyan'a sarıldım.

"Keşke daha fazlasını hatırlasaydım," dedim. "Keşke daha fazlasını yapsaydım."

"Her şeyi yaptın," dedi, beni kucağına çekti, kollarını sırtıma doladı. Kucağımdaki battaniyeyi aldı ve sardı. "Aslında limonlu pastayı sevdiğini bu şekilde öğrendim. Sonbaharda o gün bilmemin gerçek nedenini itiraf etmekten utanıyordum ama salonda en az bir kez yemiştin, bu yüzden bilmek için bir bahanem olduğunu düşündüm." Öne doğru eğildi ve beni kendine çekti. "O gün özel bir şey yapmadın. Özel bir şey yapmana da gerek yoktu. Sadece kendin oluyordun. Ve ben seni sevdim. Ve bu değişmeyecek."

Ona sokuldum. "Ne yapacağız?" Battaniyenin uçlarını boynunun arkasında tutarak, dün gece pelerininin içinde olduğumuz gibi bizi battaniyenin içinde kozalayıp sordum. "İmparator bugün beni tehdit ediyordu," dedim, sesim sanki İmparator duyabilecekmiş gibi fısıltının biraz üzerindeydi.

Rhyan kaskatı kesildi. "Ne dedi o?"

"Artık İmparatorluk'ta evlenmeye en uygun kadın olduğumu söyledi. Ve sözleşmemi ayarlayan kişi olmak istiyordu."

"Siktir." Nefesi düzensizdi. "Babamın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama her şeye bahse girerim ki hâlâ seni istiyor. Gücünü istiyor."

"Komik. Her zaman kendim için istediğim tek şey... Başka herkesin de buna değer verdiğini bilmiyordum."

"Hiçbirinin almasına izin veremeyiz." Rhyan'ın gözleri karardı. "Mercurial'a güvenmiyorum. Ya da herhangi bir Afeya'ya. Ve sanırım," hayal kırıklığıyla çenesini gıcırdattı, "Bundan hoşlanmıyorum ama sanırım yarın aramaya başlamamız gerekebilir. Kendin sahiplenebileceğin bir yol bulmak için."

"Ama Mercurial."

"Mercurial'ı siktir et. Çözümünü, gerçek motivasyonlarını sunmak istemediği sürece beklemeyeceğiz. Bunu kendi başımıza yapacağız."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Başkalarının ne istediğini dinlemeyi bırakmanın, benim için konulan kurallara uymayı bırakmanın zamanı gelmişti. Kendi kurallarımı koyma zamanıydı. "Soturion eğitimi yeniden başlamadan önce kış tatilinde hâlâ birkaç günümüz var."

"Imperator'un yeni görev gücüyle birlikte, çağrılacağımı neredeyse garanti edebilirim. Aemon beni çoktan bilgilendirdi. Vorakh avı artacak. Bu gerekli olacak."

Onlar için gitmesinden nefret ettim. Kendini tehlikeye atmasından nefret ettim.

"Ama sanırım birkaç gün için değil. Ve ek korumaya ihtiyaç duyduğunuzda uzağa gönderileceğimi sanmıyorum. Yarın kütüphaneye gidip ne bulabileceğimize bakarız. Öncelikle, bu anlaşma hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum, Valalumir'in neden bu kadar bilmek istiyorum. Mercurial'ın bu işi bitirip bitirmediğini bilmek istiyorum."

"Seninle yapmaması gereken her şeyi yaptı." Avuç içi, eşofmanının üzerinden kalbime doğru bastırdı. "Afeyan sözleşmeleri hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Muhtemelen eve dönmeliyim... yatağıma. Ne olur ne olmaz...." Bir onun yatak odasına bir de ona baktım, yanaklarım kızarmıştı. "Tekrar olma ihtimaline karşı."

"Benimle kal," dedi ısrarla, saçlarımı yüzümden çekerek. "Ama ben-"

"Umurumda değil." Kalçalarımı kavradı.

"Emin misin?"

"Evet. Lütfen. Lyr, I...." Sağlam kaşları çatıldı ve yüzünde acılı bir ifade belirdi. "Sen kollarımda değilken iyi uyuyamıyorum."

Sadece bir kez, o da kâbuslarından birinden sonra yan yana yatmıştık. Rhyan'ın gece boyunca benimle birlikte olduğu diğer birkaç gece, koruma görevleri ya da yaralarım ile ilgilenmesi nedeniyle olmuştu. Her seferinde uyanık kalmış, ben uyurken nöbet tutmuş, kâbuslarıyla beni rahatsız etmekten korkmuştu. Onu rahatsız ettiklerini biliyordum. Olduğunu kabul etmekten nefret ettiğini, zayıflık göstermekten nefret ettiğini biliyordum. Bu yüzden şimdi bunu itiraf etmenin ona neye mal olduğunu biliyordum.

Öne doğru eğildim ve onu yavaşça, usulca öptüm. "Ben de bilmiyorum." Arkama yaslandım ve gözlerinin içine baktım.

Bana bakarak titrek bir nefes verdi. "Kalacak mısın?" diye sordu, sesi emin değil gibiydi.

"Ben kalacağım." Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyoruz biz? Neyiz biz?" Sadece arkadaş değil. Tam olarak sevgili değiliz. Hâlâ tamamen yasak. Aramızdaki her şey değişmişti ama yine de her şey aynıydı. Bizi ayrı tutan nedenler hâlâ geçerliydi.

Vahşı ve gevşemiş bir dalgayı kulağımın arkasına itti, parmağı kulağımın eğimini izledi ve ben titreyene kadar boynumun uzunluğundan aşağı indi.

"Biz biziz," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve şimdilik bu kadar yeter. Hadi yatağa gidelim."

Elleri kalçalarımın kıcıma doğru kayd ve ayağa kalkarken beni kendisine doğru kaldırdı. Boynunun etrafındaki battaniyenin kenarlarını kavradım ve bacaklarımı kalçalarına doladım, ayak bileklerimi arkasına kilitledim, oturma odasındaki ve mutfaktaki mumları söndürüp beni yatak odasına geri götürdü.

Beni nazikçe sırtüstü yatırdı ve battaniyenin altında yanıma süründü. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı. Nefeslerinin eşitlenmesini ve yavaşlamasını bekledim. Dün gece beni koruyan ve gözetten oydu. Bu gece sıra bendeydi.

Uykulu bir şekilde eli kalçamı sıyırdı, gömleğimin içindeki sıcaklığı aradı. Ten tene. Avucu karnımın üzerindeydi, parmak uçları göğüslerimin hemen altında, Valalumir'immin altındaydı. Eli kıpırdadı.

Gömleğimin altından yumuşak bir parıltı yayılmaya başladı. Yedi köşeli altın bir yıldız.

Nefesimi tuttum, acıyı bekledim, ateşi bekledim. Ama ısı gelmedi.

Rhyan küçük bir ses çıkardı, kaşları çatıldı ve beni kendine doğru çekti, eli sırtıma kayd. Rahatlayana kadar başparmağımla kaşlarının arasındaki kırıksıklığı düzelttim.

Göğsümdeki parıltı kayboldu. Oda karanlığa gömüldü. Sonunda gözlerimi kapattım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MORGANA

Saatler gece yarısı diye bağıyordu. Başım çatlayacak gibiydi. Meera'yı, Arianna'ya arkasva adını vermekle yaptığı hatayı anlatmak zorunda kaldığım bu kabus gibi günün ardından sakinleştirip uyutmuştum. Bize ihanet ettiğini bilmemekle yaptığım hatayı.

Lyr gibi Meera da beni fazla sorgulayamayacak kadar üzgündü. O daha çok bu Moriel denen lanet şeydeki kendi rolüne odaklanmıştı. Yine de sorması an meselesiydi. Bilmek istemeden önce.

Neden bilmiyordum?

Öğrenecektim.

Arianna Arkasva'nın odasındaydı. Çok yakındı. Günün yorgunluğu yüzünden çoktan uykuya dalmış olmasının bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğundan henüz emin . Geceleri, odasında yalnızken, onu dinlemek ve sırlarını duymaya çalışmak için bir fırsatım vardı. Ve yatağına ilk kimi davet edeceğini görmek için bekliyordum. Paramı Imperator'a yatırmıştım. Onu istiyordu.

Lyr'i istediği ve geçen yıl onu arzuladığı kadar değil. Artık nedenini biliyordum. Ona olan saplantısı çok daha anlamlıydı, yine de bunun nedenine -onun Asherah olduğuına- zar zor inanabiliyordum.

Daha önce öpte onunla konuşurken duymuştum, evlilikten bahsediyorlardı. Cesedimi iğneyerek.

Kalenin bir köşesini döndüğümde, o saat için fazla gürültülü düşüncelerin bombardımanı altındaydım.

Yemeklerine daha fazla tuz eklemesi gerekiyor. Ona söyleyip duruyorum.

Hangi cehennemde ? Gece yarısı oldu. Lanet muhafızlar değiştı.

Lord Eathan'ın yaralarını yaladığı kesin.

Gözlerimi kısmış, Eathan'ı aşağılayan muhafıza yaklaştırmaya hazırlanırken başka bir düşünce dikkatimi çekti.

Beni geride bıraktıklarına inanamıyorum. Sanki ben çok önemsizmişim gibi? İmparator gidip kendini becerebilir.

Ses birinci kattaki koridordan geliyordu. Döndüm ve daha fazlasını dinledim.

Nakliye için rezervasyon yaptırmak bana bir aylık kazanca mal olacak. Akadim zaten öldü, majesteleri gerçek bir tehlike altında değildi. Ama hayır, kaçmak zorunda. Ve biz sıradan insanları geride bırakmalı. Ve Tanrı biliyor ya, işe gitmediğim için cezalandırılacağım.

Sesi takip ederek, şu anda kalede dolaşan tüm misafirler için yemek dolu masalarla düzenlenmiş yemek salonuna girdim.

Bir kadın büyücü köşede durmuş, bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyordu. Sırtından aşağıya doğru örülmüş siyah saçları, kedi gibi gözleri ve şaraptan kırmızıya boyanmış dolgun dudakları vardı.

Kan vücuduma hücum etmeye başladı. Düşüncelerimi bastırmak için sevişmek istemiştım ama eğer bu büyücü kapitolden geliyorsa.... Elimi kaldırdım.

Çene, kalp çarpıntısı.

Umutlanmamaya çalıştım. Kaldığı süre boyunca İmparator'un bir düzineden fazla hizmetçisini gözden geçirmiştim. Onlarla konuştum, bazılarını öptüm. Sadece bir tanesiyle yatmışım ve o da hayal kırıklığı yaratmıştı. Seks değil ama öğrendiklerim. Bu yüzden fazla umutlanamadım. Daha önce birçok kez yıkılmışlardı. Ama babamın düşüşünden bu yana, sanki eşikteymişim, yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bir sonraki adımımı atarken kalbim hızla çarpıyordu.

"Mutfakta daha iyisi var," dedim.

Aniden döndü, görünüşümü fark edince gözleri büyüdü. "Leydi Morgana." Sesi irkilmiş gibiydi.

Adını zihninden kolayca çıkardım. Soylu değildi ama başkentte İmparator'a oldukça yakın bir hizmetkârlığı varmış gibi görünüyordu - sadece eve bırakılmayı gerektirecek kadar yakın değildi. Bunu daha önce de yaptığını, bazı hizmetkârlarını geride bıraktığını görmüştüm. Bazıları geri döndü. Bazıları kaldı ve burada, şehirde iş buldu.

"Baban için çok üzgünüm," dedi.

"Herkes özür diler." Parmaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırdım, bardağı elinden aldım ve kalanı yudumladım. Aslında oldukça iyi bir şişeydi ama onu yumuşatmam gerekiyordu. "Kesinlikle bundan daha iyisini yapabiliriz."

Aurası beni gücendirdiği korkusuyla hafifçe titreşti. "Bence iyi bir şarap, Leydi Morgana." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

Gergindi. Ondan rütbece üstündüm. Yalnızdı ve belimin eğiminden, göğüslerimin yumuşak kıvrımından hoşlanıyordu. Asil olmanın tenimi onunkinden daha yumuşak yapıp yapmadığını merak ediyordu. Saçlarımın parlak olduğu kadar ipeksi olup olmadığını bilmek istiyordu. Saçlarımın kendi saçlarıyla neredeyse aynı renkte olması hoşuna gitmişti.

Çok gururlu değildi, ama biraz kibirliydi, başkalarındaki kendi özelliklerine ilgi duyan biriydi.

O mükemmeldi. Ve eğer şanslıysam, öyle olması için dua ediyordum, birden fazla amaca hizmet edecekti.

"Hakaret etmedim," dedim. "Sadece bir içkiye ihtiyacım var. Benim yanımda gergin olmana gerek yok. Ne de olsa teklif eden bendim. Ve," dudaklarımı ıslattım, kirpiklerimin arasından ona bakarak, "Bir arkadaşaya ihtiyacım var. Bir arkadaşaya ihtiyacım var. Şu anda hiç kolay değil. Üzüntümü boğacaktım ama belki...." Saçımın bir tutamını parmaklarımın arasında döndürdüm. "Bir kadehi paylaşarak beni onurlandırır mısınız? Ve belki... adını paylaşarak?"

"Namtaya, Majesteleri." *Kahretsin!* Yeni unvanımı hatırlayarak içten içe küfretti. "Özür dilerim. Leydim."

Şarap bardağını yere bıraktım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Benimle bir içki iç, Namtaya."

Sinirleri kelebek kanatları gibi aurasında patlarken, dudaklarında utangaç ama hevesli bir gülümseme belirdi. Onu koridordan geçirip mutfaklara götürdüm, geniş mağazamızı gösterdim, sonra boş olduğunu bildiğim bir kütüphanenin yanındaki kullanılmayan bir oturma odasına çekildim. Seçtiğim şişeyi açtık.

Bir saat sonra Namtaya, Ka Batavia'nın en iyi kırmızısını, İmparator'un kendisi için ayırdığımız kırmızıyı üç kadehte içiyordu

Bu sefer bir içki geride kalmıştım. Ondan ihtiyacım olan her şeyi alana kadar -eğer alınacak bir şey varsa- hislerimi sağlam tutmam gerekiyordu. Hâlâ karar vermeye çalışıyordum.

İmparatorluk yöneticilerinin hepsinin kalkanları vardı, sırlarını saklamak, gerçek düşüncelerini gizlemek için Vorakh'tan çalınmış büyüler. Ama biz sınırlı bir kaynaktık. Hepimiz onların eline düşmemiştik. Ve ellerine geçenlerin de sadece çok fazla büyü vardı, yani çok pahalıydık. Namtaya gibi birine iksir asla sunulmazdı. Ne de varlığından haberdar. Bu da ona saklaması için hiçbir gerçek sır verilmeyeceği anlamına geliyordu.

Ancak hizmetkârların gözleri ve bilgileri vardı, tabii sorulacak doğru soruları bilirlerse.

Çocukluğunu ve nerede büyüdüğünü sordum, yanımdaki şezlongda dinlenirken onu izledim. Bana İmparator'un hizmetine nasıl girdiğini anlatırken yanakları şaraptan kızarmıştı. Biraz nazikçe ikna ederek kaç soyluyla tanıştığını öğrendim. Kaç tane hizmetçiyle arkadaş olduğunu. Saraydaki yatak odasının planını öğrendim. En sevdiği kahvaltı yemeği. Kahvesini nasıl içtiğini. Topladığım her bilgiyle ona biraz daha yaklaştım ve bana daha fazla güvenmesini sağladım. Elimi önce dizine, sonra da dizinin üstüne koydum. Vücudum ona doğru eğilirken parmaklarım kalçasına doğru kaydı.

Gözleri avuç içimin bulunduğu yere odaklandı. Karnı gerildi. Leydi Morgana'nın bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Ya da yakından bu kadar güzel olduğunu. Daha önce çok utangaç görünüyordum, onun hayatıyla bu kadar ilgilenmem çok sevimliydi. Çok iyi bir dinleyiciydim.

Bunu duymak neredeyse gurur vericiydi. Belli ki benim çapkınlığımla ilgili söylentilerden haberdar olmamıştı.

Onunla konuşmaya devam ettim, gözlerinin içine baktım - güzel bir maviydi - sunduğu bulmacanın her parçasına gülümsedim, daha fazla ayrıntı istedim, tüm düşüncelerini görselleştirmesine izin verdim, bana daha fazla bilgi sunmaları için onları güçlendirdim.

Bana karşı gergindi. Parmaklarım uyluğunun iç kısmında dans etti. Gözlerimiz buluştu; ikimiz de bunun nereye varacağını biliyorduk. Namtaya bunu tamamen yabancılarla, hele hele soylularla yapacak biri değildi. Evde hizmetçiler çok kolay dedikodu yapar, mahrem detayları hemen ardından çalışanlarla paylaşırlardı. Soylular da nadiren ona bakardı. Ama ona sorular sormaya devam ettim ve gardını düşürmeye devam ettim. Gözleri de öyle.

Göğüs dekoltem, çıplak kalçamın tüm genişliğini ortaya çıkarmak için tam olarak konumlandığıım eteğimin yarıklarına daldı.

Konuştukça hayatını, evini, İmparator'un sarayındaki her gününü daha net bir şekilde gözünde canlandırıyordu. Onun düşüncelerinde, kendi içlerine kapanmış, diğerleriyle etkileşime girmeyen, Namtaya ya da arkadaşlarıyla yemek yemeyen hizmetkârları gördüm.

Sarayda şayatim, yani gizlenmişler olarak bilinirlerdi. Onlar gizli hizmetkârlardı. Onları daha önce de duymuştum. Çoğu onların fahişe olduğunu düşünürdü, bazıları da öyleydi.

Ama çoğu zaman, chayatim vorakh idi. Vorakh'lar ortalıkta dolaşüyor, güçlerini İmparator'a ve onun layık gördüğü kişilere sunmaya zorlanıyorlardı. Bu chayatim'leri casuslarımızın anılarında görmüştüm - kırık dökük görünen, her seste yüzünü buruşturan, migren yüzünden alnında kalıcı kaş çatma çizgileri olan hizmetkârlar. Geçen hafta karşılaştığım hizmetkârların birçoğunun anılarında şayatim vardı - hepsi ne olduklarını bilmeseler bile.

Henüz imgelem gördüğünü bildiğim birini görmemiştım, ancak yakın zamanda bir nöbet geçiren vorakh'ın perili bakışına sahip bazılarını görmüştüm.

"Biz , Namtaya, değil mi?" Tatlı tatlı sordum.

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve güldü. "Daha önce hiç bir soylu ile arkadaş olmamıştım."

Eteğini parmaklarımla kavradım, kumaşla oynadım, kaldırıp geri çektim, ayak bileğini ortaya çıkardım ve sonra tekrar kapattım. Eğlenceli davranıyordum. Çapkın. Hafif ve eğlenceli tutuyordum. Kendini beğenmiş biriydi ama tam bir baştan çıkarma onu korkutabilirdi. "İlkiniz olmaktan onur duyuyorum." Kıkırdadım. "Yani, ilk asil arkadaşın." Başımı yana eğerek boynumu ortaya çıkardım ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçirdim. İçgüdüsel olarak, saçımı düzeltmek için uzandım.

tacımın son saniyede eriyip yok olduğunu hatırladım.

Unuttuğum için duyduğum öfke ve utançla ellerim yumruk oldu. Ama çabuk toparlandım.

"Sen hiç...?" Utangaçmışım gibi davranarak kucağıma baktım. Bunu her gün yapmıyormuşum gibi davranıyordum. "Daha önce hiç bir soyluyla birlikte oldun mu?" diye sordum.

Namtaya tahrik olmuş bir şekilde parlıyordu. Beni gördüğü anda istemişti. Beni günler önce istemişti. Beni Valyati balosunda görmüştü. O zaman benimle ilgili fanteziler kurmuştu. Dikkatimi başkalarına verdiğimde kıskanmıştı. Şimdi burada benimle olduğu için şansına inanamıyordu. Ama biraz utangaçtı ve içinde bir güvensizlik vardı, incinmişti. Kalbi hassas biriydi. Başka birine aşık olmuş ve reddedilmiş hissetmişti.

Ah. Şimdi anladım. Kendisine yasak olan birine aşık olmuştu.

Namtaya bir Şayatim'e aşıktı. Namtaya'nın zihninde çok güzeldi ve zihni birdenbire onunla ilgili düşüncelerle dolmuştu.

Tanrım. Çok zarif. Vücuduna bayılıyorum. Zayıf ama kıvrımları tam . Nasıl? İmparatorun hizmetkâriyken nasıl bu kadar kıvrımlı olabiliyor?

Parmaklarımı bacaklarında dans ettirerek onu daha şehvetli bir ruh haline sokmaya çalıştım -sadece bu kişiyi düşünmek değil, onu görmek için.

Ve sonra gördü. Zihninde tam da düşüncelerinin tarif ettiği bedenin bir görüntüsü vardı. Ve daha fazla ayrıntı şekilleniyordu. Saçları vahşi ve gevşekti, koyu kahverengiydi ve kafa derisinden bir aslan yelesi gibi kıvrılıp dalgalanıyordu.

Tanrılar adına.

Kalbimi tuttum. Nefes alamıyordum. Bayılacaktım. Kahretsin! Kahretsin! Gerçekten bayılacaktım. Hayır. Bu Lyr'in gryphon bokuydu, benim değil. Tetikte olmalıydım. Odaklanmalıydım. Uyanık.

Ama Namtaya'nın zihni çoktan yoluna devam etmişti. Beni çok canlı ayrıntılarla hayal ediyordu; tam karşısında olmam, ona dokunmam, ona karşı nefes almam da buna yardım ediyordu. Meşaleler ve çıtırdayan şömineden dolayı oda sıcaktı. Meme uçlarımın ne renk olduğunu merak ediyordu. Tadımın nasıl olduğunu merak ediyordu. Bacaklarımı açıp beni şezlonga yatırdığını hayal ediyordu - bir yılda kazandığından daha pahalı olan bu kraliyet şezlonguna. Bana soylu olmayan biriyle ne kadar iyi olabileceğini gösterme fikrinde kaybolmuştu. Teni benimki kadar yumuşak olmasa bile nasırlarının bana zevk vereceğini kanıtlayacaktı.

"Seni istiyorum," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Gözleri kararmış, arzuyla kaplanmıştı.

"Ama," dedim, hâlâ daha fazlasına ihtiyacım vardı, gördüğüme inanmaya bile cesaret edemediğim şeyin onaylanmasına ihtiyacım vardı. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Çünkü senden hoşlanıyorum. Şu anda biraz üzgünüm. Sadece babam yüzünden değil. Tabii ki onun için üzgünüm." Gözlerimi sıkarak kapattım ve dehşet verici bir şekilde bir damla gözyaşı düştü. Kahretsin. "Ama yakın zamanda kalbim de kırıldı. Bir kız vardı, soylu bir kadındı, saçları aslan yelesi gibi dalgalıydı." İçimi çektim. "Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum ama...." Yenilgiyle omuz silktim.

Sempatik bir şekilde gülümseyerek elimi tuttu, sevdiği kızın, hayatım'ın görüntüsü düşüncelerine geri döndü.

Nefes almaya cesaret edemiyordum, büyüü bozmaktan korkuyordum, düşüncelerinin net olmayacağından korkuyordum. Kesinlikle emin olmam gerekiyordu.

Şayatim'le birkaç kez konuşmuştu ve şimdi o konuşmaları zihninde canlandırıyordu. Kızın davranışlarından kesinlikle etkilenmişti.

güzelliği ve aynı zamanda nezaketi. Kızda bir şey gördü, bir tür kıvılcım, içsel bir mücadele. Bu onun içinde gördüğü bir şeydi-

Namtaya dondu kaldı, mavi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Kızla benim ortak bir noktamız olduğunu düşünüyordu. Gözlerimizin meydan okuyuşunda ve biçiminde, dudaklarımızın kıvrımında, tenimizin renginde, daha koyu daha bronz, bizi güneyden işaret eden bir şey. Bamaria'dan.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı.

Ruhum bedenimde değildi. Tanrım. Lethea'dan daha uzaktaydım. Kafam yarılacaktı.

Ağır ağır nefes almaya başladım, artık rolümü, kim gibi davrandığımı, ne yapmak için burada olduğumu zar zor hatırlayabiliyordum. Zihnindeki görüntüler içime işliyor, beni gerçekleriyle damgalıyordu.

Sonra birden Namtaya beni öpmeye başladı, dudakları benimkilere karşı vahşiydi - son bir saattir ne kadar utangaç ve masumca konuştuğunu düşününce hiç beklenmedik bir şeydi bu.

Gözlerini kapattı, kucağıma sürünürken dudaklarımın kenarını yaladı. Elleri belimde sıcaktı, gövdemde yükseliyor, dili benimkine değerken göğüslerimin yanlarını okşuyordu.

Nefesimiz kesilene kadar öpüştük ve çenemi kavrayıp kulağıma yaladı.

"Sizi becerebilir miyim Leydi Morgana?" diye sordu nazlı nazlı.

Gözlerim açıldı. Roller ne zaman tersine dönmüştü? Onu yanlış tanımıştım, rolümü oynamaya, istediğimi bulmaya o kadar odaklanmıştım ki. Önemli değildi. Artık hepimiz istediğimizi alıyorduk - birden fazla şekilde. Alt dudağına ısırdım. "Evet, Namtaya. Lütfen."

Elbisemin içinden göğüslerimi avuçladı, kumaşın altındaki çakıllı meme uçlarımı buldu ve sıkarak bir inilti çıkardı.

Kontrol bende değildi. Kontrol hep bende idi. Umutsuzca nefesimi tutmaya çalıştım ama gördüklerimle sarmal haline gelmiştim.

Namtaya hâlâ düşünüyordu, hayatım'ı hayal ediyordu, onunla ilgili fanteziler kuruyordu, beni kullanıyordu. Yeterince yakındım. Tatlıydım, asildim ve yüzüm ona Şayatim'inkini hatırlatıyordu. Ürkütücü bir şekilde.

Beni sırtüstü yatırdı. Vücudumdan aşağıya ve bacaklarımın arasına doğru kayarak elbisemin kumaşından geriye kalanları kenara itti, titreyen dizlerimi ve ardından öptü. Beni tam göbeğimin üstünden öpüp iç çamaşırımı aşağı doğru kaydırırken titremeye başladım. Çok fazla şeyi çok erken hissediyordum.

Kalçalarımı kavrayıp birbirinden ayırdı. Ve dili tam ortamı yaladığı anda aklım başımdan gitti.

Huzur. Sessizlik. Genellikle sadece onun getirebileceği sessizlik.

Bazı açılardan öyleydi. O buradaydı. Artık onu hissedebiliyordum. Zihnim kapalıyken bile hep hissediyordum. Onun varlığı, onun karanlığı, zaman zaman bunaltıcıydı.

Namtaya parmaklarıyla beni ayırdı ve onun karanlık gözlerini -neredeyse hiç bakmadığım gözlerini- köşedeki gölgelerden izlerken buldum. Bakışları ateş gibiydi, bana yapışmıştı, aurası arzuyla titreşiyordu.

Gözlerimi kaçırdım ama onu gördüğümü biliyordu.

Sikeyim. Eğer beni izliyorsa, eğer ben zevk alırken o da gizlice kendi zevkini bulacaksa uzun süre dayanamazdım. Ve ben dayanmak istiyordum. Bunun, sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum.

Gözlerimi kapattığımda Namtaya'nın bana gösterdiği şeyi görünce gözlerim yaşardı - bana benzeyen ama tam olarak benzemeyen bir kız. Akriba olabilirdik. Kuzenim olabilirdi.

Onu son gördüğümde daha zayıftı. Namtaya'nın onun kıvrımlarına hayran olmasına rağmen çok daha zayıftı. Namtaya onun ne kadar kıvrımlı olabileceğini bilmiyordu -onu daha önce görmemişti, tanımiyordu-. Teni daha solgundu. Gözleri daha çukur, yanakları çöküktü. Gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

Ama o yüzü, o yürüyüşü, burnunun o kırıksıklığını nerede olsa tanırım, onsuz geçen iki yıldan sonra bile. Jules.

Namtaya, Jules'u İmparator'un sarayında köleleştirdiği diğer voraklarla birlikte görmüştü.

Namtaya'nın dili merkezimin etrafında dönerken kalçalarım titriyor, ben kıvrana kadar beni emiyordu. Duygularım çok yüksekti, zaten bir orgazm dalgasına biniyordum, kontrolümü kaybediyordum, kendimi kaybediyordum, gözlerim yaşlarla yanıyordu.

Ama tek düşünebildiğim tek bir düşünceydi, zevk vücudumda yuvarlanırken, kalçalarım her bildiriyle yükselirken tekrar tekrar ve tekrar.

Haklıydım.

Haklıydım.

Haklıydım. Jules

hayatta kalmıştı.

İKİNCİ PARŞÖMEN:

ME SHA, ME KA

ON İKİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Ertesi sabah Rhyan'ın eşofmanlarıyla daireme döndükten sonra tekrar duş aldım ve yeni bir çift uzun binici pantolonu ve uzun kollu bir tunik giydim. Morgana sabah ilk iş Meera'nın vadatisini kullanarak beni aramıştı. Rhyan'la bir gün önce konuşmuştu, ben saatlerdir bayginken. Ona Rhyan'la pazarlığım hakkında ne öğrenebileceğimizi görmek için yaptığım plandan bahsetmiştim ve beni şaşırtarak gelmek istemişti.

Morgana hiçbir zaman araştırma yapan biri olmamıştı. Çok sabırsızdı. Çalışmaları için kesinlikle gerekli olandan daha uzun süre parşömenlerin önünde oturmayı sevmezdi. Ama babamın bize dayattığı kan yemininden kurtulmanın bir yolunu ararken araştırma yapmıştı; bunu itiraf ettiği geceye kadar yara izlerine ne kadar içerlediğini hiç bilmiyordum.

Bilgin Limanı'nda buluşmak üzere anlaşmıştık. Rhyan da gelecekti ama ayrı olarak varacaktı.

Aemon planladığı gibi tüm güvenlik görevlilerimizi devralmıştı. Morgana ile konuştuktan ve bir homurtu aldıktan sonra anladığım kadarıyla

Rhyan'dan onay alan Aemon, muhafızlarımın protokolünde hiçbir değişiklik yapmıyordu. Soturion Akademisi'ne kabul edildikten sonra Aemon'un gözetimi altına girmiştim ve Emartiler aylar önce beni hedefleri haline getirdiklerinden beri sürekli gözetim altındaydım, bu yüzden yüksek güvenliğe alışmıştım.

Ancak Meera ve Morgana, refakatçilerinin varlığında bir artış yaşamak üzereydi. Aemon, özellikle Arianna'nın kutsanmasından sonra kalenin ana kalesinden taşınacakları için, kız kardeşlerimin bir an önce sürekli korumaya sahip olmalarını istiyordu. Veliaht olarak Meera'ya her zaman koruma için en çok soturi atanmıştı ama kalenin dışına nadiren çıktığı için eskortları çoğunlukla Cresthaven'ın içinde boş boş duran muhafızlara indirgenmişti.

Rhyan korumam olarak kalacaktı ama onun görevi benimle birlikte çalışan diğer görevliler ve Arianna dışında herkesten gizli tutulacaktı. Bu da İmparator'un Rhyan'ın benim korumam olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Ama Rhyan bugün görevde değildi, bu yüzden şüpheleri uzak tutmak için Bilgin Limanı'na ayrı ayrı seyahat etmek gerekiyordu.

Seraphim'e bir şeyler yedirip arabaya tırmandığımda karlar erimeye başlamıştı. Markan da benimle birlikte bindi, her zamanki gibi asık suratlı ve sinirli görünüyordu. Ama ben, ilk kez, geldiği için minnettardım. Markan Büyük Kütüphane'yi ziyaret etmekten o kadar nefret ederdi ki, ben gitmeye hazır olana kadar hep en önde oturur ve baş kütüphaneciyi rahatsız ederdi. En azından bu sayede gerçek bir araştırma yapabilecek ve Rhyan'ın geldiğini görmesini engelleyebilecektim.

Güvenlik ekibimdeki herkes Rhyan'ın detayların bir parçası olduğunu bilse de, yakında birinin aramızda daha fazla bir şey olduğundan şüpheleneceğinden endişeleniyordum. Artık basit bakışlarla ya da küçük dokunuşlarla ne kadarını ele verdiğimizden emin değildim. Her zamankinden daha dikkatli olmak zorundaydık. Haleika, Rhyan'ın

Aramızda bir şeyler oluyordu. Tani şüphelenmişti. Lord Viktor'dan ve Ka Kormac'ın kurtlarından, Rhyan'la benden şüphelenmiyorlarsa bile bu olasılığın hayalini kurduklarını, onunla çıplak olduğum fikrini ağızlarından düşürmediklerini ve bizi babasına ihbar etmeyi hayal ettiklerini bilecek kadar kaba yorumlar almıştım.

Mercurial ile anlaşma yapmak bizi iki kez kurtarmayacaktı.

Haleika'nın bilmesi en kötüsüydü. Onunla olan ilişkiyi zora sokmuştu, çünkü onun beni Tristan'a ele vermesinden korkuyordum, tıpkı benim ona ihanet etmemden korktuğu gibi. Ben de onun sırrını saklıyordum.

Dün gece yine onu rüyamda görmüştüm, Rhyan'ın kollarında, kokusunun ve yorganının altında güvenle sıkışmıştım. Sabah saçlarımı geriye itmiş ve endişeyle buruşturduğu yüzüyle beni alnımdan öpmüştü.

"Uyanmadan hemen önce çırpınıyordun. Rüya da arenayı mı gördün?" diye sordu, sesi hâlâ uyku doluydu.

Başımı salladım.

"Ben de," dedi ve tavana bakmak için sırt üstü yuvarlandı. Aurası tedirginlikle parıldıyormuş gibi hissediyordu.

Güneş ışığının bir bulutun arkasına geçmesini izlemiş, sabahın o erken saatinde ışınların tavanda oluşturduğu desenlere bakmış, ağır ağır nefes alan Rhyan'a ne diyeceğimi bilememiştim.

O da arenadaydı. Haleika'nın öldürülmesine o da yardım etmişti.

Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya götüren bendim. Onu alevli bir kazıkla bıçakladım. Onu ateşe verdim. Ama bu yeterli olmadı. Acı çekiyordu, kalbini ıskaladıktan sonra ateşten çok yavaş ölüyordu, bu yüzden Rhyan kafasını kesmişti. Öldürücü darbe bir merhamet eylemiydi ama

hiçbir şey onun ikimizin ellerinde öldüğü gerçeğini değiştiremezdi. Leander da öyle.

O anılar, benim rolüm... Rhyan'ın da bildiği gibi hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaklardı. Bu kâbuslar geçse bile, iki akadimle yüzleştığım ve Rhyan'ın ikincisinden kaçmadan önce birini öldürmesini izlediğim önceki gece olanların kâbuslarıyla boğuşacağımı biliyordum. Leander'ı öldürüp Haleika'nın ruhunu yiyen oydu.

Rhyan ve ben bunun bizi ayırma potansiyeline sahip olduğunu biliyorduk. Şu anda çok fazla şey oluyordu, dikkatimizi dağıtan çok fazla şey vardı ve bunu hissedecek kadar uzun süre hareketsiz kalamazdık. Ama eğer ikimiz de kâbus görüyorsak, ikimiz de bu konuda konuşmaktan korkuyorsak, ikimiz de birbirimize dokunmaktan korkuyorsak....

O sabah yatakta Rhyan'ın parmağı çarşafa dokunmuş, benimkine doğru uzanmıştı. Serçe parmaklarımız birbirine değmiş, ani temas içimde bir patlama etkisi yaratmıştı ama o geri çekilmişti.

Rhyan'ın bana verdiği vadati taşından, belimden küçük mavi bir ışık yayılmıştı. Morgana'ydı, kontrol ediyordu.

Rhyan bana bakmadan yataktan kalktı. Mutfığa gidip bizim için kahve hazırladı. Morgana'yla konuştuktan sonra ona kütüphanede bize katılacağını söylemek için dışarı çıkmıştım ve o sadece başını sallayıp sessizce kahvesini içmiş, perişan görünüyordu.

Nasıl hissettiğimi, kramplarımın geçip geçmediğini sordu ama bunun dışında içine kapandı ve iletişim kurması imkansızdı.

Bir saat sonra, seraphim arabasında otururken, tavrındaki değişiklikten dolayı hâlâ huzursuz hissediyordum.

Pencerelerden dışarı baktım, körfezi geçmeden önce şehrin parlayan çatılarının yerini çimen tarlalarına ve karla kaplı ormanlara bırakmasını izledim

Bilgin Limanı'nın ölüne. Hava her zamanki gibi kuruydu ama her zamanki boğucu sıcaklığından eser yoktu.

Morgana'nın seraphim'i alçalırken, pençeleri bir toz bulutunun patlamasına neden olurken, etrafımı saran soturion pelerinini gevşeterek küçük bir esintinin boynuma çarpmasına izin verdim.

Markan Morgana'nın görünüşü karşısında kaşlarını kaldırdı, onun da Büyük Kütüphane'ye karşı ilgisizliğinin farkındaydı.

Meera nasıl? Ben sordum.

Morgana gözlerini devirdi, kumların arasından yanıma doğru yürüdü, korumaları da arkamdan geliyordu.

"Sana da merhaba. Evet, ben iyiyim."

İyi görünmüyordu. Saçları, kalede olsaydım asla izin vermeyeceğim şekilde dağınık ve dağınıktı. Ve gözleri kızarmıştı, sanki yakın zamanda ağlamış . Beni görünce kaskatı kesildi, sanki bir nedenden dolayı benden korkmuş gibiydi.

Gözlemlerimin onu kızdıracağını bildiğim için zihnimi temizledim.

"Nasıl önemsediyimi ," dedim sessizce. "Kendimi daha fazla." Ama Meera'yı son imgelemimi gördüğünden ve Arianna'nın ihanet haberini öğrendiğinden beri görmemiştim ve bazen Meera'yı sormak Morgana'ya kendi duygularını sormaktan daha kolay oluyordu.

"Biliyorum," diye tersledi Morgana. "O da en az benim kadar iyi. Senin kadar iyi. Nasıl sorabilirsin, biliyorsun. Her halükarda kafanı koparacağım. Her şey berbat. Ama şu anda senin durumun daha önemli. O yüzden buradayım. Hadi şu lanet olası cevapları bulalım."

Durakladı, acıdan yüzünü buruşturdu, sonra sanki geliyormuş gibi omuzlarını silkti. Elleri otomatik olarak şakaklarına gitti, parmakları orada olmayan bir diadem aradı.

Onun adına utanarak başka tarafa baktım. Bu sabah aynı şeyi üç kez yapmıştım.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı nefesinin altında. "Leydim?" diye sordu bir muhafız. "İyi değil misiniz?"

Morgana arkasını döndü. "Leydim!" diye alay etti. "Sanırım artık benim unvanım bu. Ve hayır, değilim. Babam öldürüldü. Başka aptalca sorunuz var mı?"

"Leydi Morgana," diye uyardı Markan.

"Soturion Markan?" Morgana bir adım öne çıkarak parmağını altın zırhına bastırdı. "Ben makamımı kaybetmiş olabilirim ama sen Urtavia'nın tortularının altında doğmuş zavallı bir soturion'sun."

Markan sustu.

"Hala senden üstünüm. Başka soru yok." Geri çekildi ve tüm eskort ekibimize baktı. "Herhangi birinizden. Buraya okumaya geldim ve bunu yapmak için sessizliğe ihtiyacım var. Sessizlik istiyorum."

Koluna girdim ve onu önümüzde beliren üç piramide giden patikaya doğru götürdüm. Son birkaç ziyaretimde en küçük piramidi ziyaret etmiştim; bu piramitte kadim Lumeria üzerine Yüksek Lumerian dilinde yazılmış tüm parşömenler bulunuyordu.

Bugün, daha büyük ve daha yeni olan orta piramide gidiyorduk. Afeya'yla ilgili tüm parşömenleri barındırıyordu; tarihlerini, yazılarını. Eğer göğsümdeki Valalumir ve neden beni yakıp durduğu hakkında cevaplar bulacaksam, burası doğru yeri.

İki soturi nöbet tutuyordu. Uzun zamandır bu kütüphaneye gitmemiştim, en küçük piramitte Nabula'nın gözetimi altındaki koleksiyonu tercih ediyordum. Ama soturiler beni hemen tanıdılar, kılıçlarını çektiler ve girmemiz için kenara çekildiler.

Giriş, eğimli tavandan sarkan Valalumir yıldızlarıyla doluydu. Her biri ametistten oyulmuş ve yanıyordu. Aynı zamanda yarı Afeya olan baş kütüphaneci Zenoya, sandalyesinin ayaklarının dibinde duran parşömen yığınlarıyla çevrili siyah kadife bir şezlonga uzanmıştı. Elindeki asayı tembelce havada asılı duran bir çift altın serafim kanadına doğrulttu; kanatlar ileri geri çırpılarak okurken onu yelpazeliyordu. Ametist yıldızlardan gelen mor ışık bronz teninde parladı ve kanatların gölgeleri üzerine düşerken kayboldu.

"Ah, , evet?" Zenoya başını parşömeninden kaldırdı ve parşömenin yuvarlanıp diğerleriyle birlikte yere düşmesine izin verdi. Şezlongundan kalkarken seraphim tüyleri kırırdamadan esasını içine soktu, siyah kadife elbisesi ortaya çıktı. "Hoş geldiniz. Uzun zaman oldu."

O kadar belirgin olmasa da Ramia'ninkini andıran hafif bir aksanla konuşuyordu. Anladığım kadarıyla Zenoya Bamaria'da doğmuştu ama uzun yıllarını Saray'da geçirmiş ve kendini kütüphaneye kapatmıştı. Ramia ise on yıl öncesine kadar çoğunlukla Afeyan Sarayları'nda büyümüştü. Uzun zaman önce sormam gereken soru aklımdan geçti. Ramia buraya neden gelmişti?

Benim için.

Cevap anında geldi. Ramia, Mercurial'ın emriyle benim için buradaydı.

Bir adım öne çıktım. "Uzun zaman oldu, Zenoya," dedim. "Ve artık sadece 'leydim'."

Kara bir kaşını kaldırdı, dudaklarını büzdü ve sonra omuz silkti.

"Uzun zaman oldu hanımlarım." Arkamızdaki eskortu başıyla işaret etti. "Beyefendi. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Morgana'ya baktım. *Bilemezler*. Markan sıkıntıyla inlediğinde okumak istediğimiz şey hakkında bir yalan düşünmeye çalışıyordum.

"Hanımlarımız ne kadar kalacak?" diye sordu duvara yaslanıp parmaklarını kemer tokasına vurarak.

"Günler önce hayatları tehdit edildi. Ve sen bir duvara yaslanabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı Jace. Morgana'nın iki yıldır yanında olan kişisel eskortu, Rhyan hariç ekiplerimizdeki en genç kişiydi. Jace'in güçle dolup taşan inanılmaz derecede derin bir sesi vardı. Uzun boylu ve zayıftı ama zayıf vücudu yanıltıcıydı. Kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir soturionu tek bir tokatla yere serdiğini görmüştüm.

"Sen yenisin," diye takıldı Markan. "Hanımefendiye burada yüzlerce kez eşlik ettim. Buraya kütüphane diyorlar ama daha çok bir mezara benziyor. Burada kimse yok. Bu kapılardan başka kimse içeri giremez. Çevre kontrol edildi. Gidip okumak ister misin? Git. Ben burada kalıyorum."

Yanımızdaki eskortların geri kalanı giriş holünü kaplayan uzun banklarda oturmaya hazır görünüyordu. Morgana'nın eskortlarından birinin gözü Zenoya'daydı. Ama Jace bir adım öne çıktı, yanımızda kalmaya kararlı görünüyordu.

Yapamaz. Rhyan'ı görecektir.

Morgana alt dudağını iterek Jace'e doğru yürüdü. "Fazla uzaklaşmayacağız," dedi daha önce kullandığını hiç duymadığım baştan çıkarıcı bir tonda. "Markan haklı. Ayrıca dışarıda soturilerimiz var. de gelebilirsin ama çok sıkılacağından endişeleniyorum."

Jace zırhının üzerindeki deri kayışı kavradı. "Olmayacağım."

Morgana gülümsedi. "Yalan. Eğer o kadar ilgileniyorsan, eve dönerken uçakta okuduğum her şeyi sana anlatırım."

Jace kaşlarını çatarak konuyu zorlamaya hazır görünüyordu ama "Sizi bekleyeceğim leydim. Ama burada değil. Ana kapının içinde olacağım."

Morgana'ya başımı salladım. Yeterince iyi.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Markan. "Eğer kesilirsek, Jace bizim son savunmamız olacak."

"Hmmm," diye mırıldandı Zenoya. "Şimdi hepinizi eğlendirmek için bazı yollar bulmam gerektiğini anlıyorum." Bana ve Morgana'ya döndü ve parmaklarını şıklattı. "Gelin. Size biraz okuma malzemesi ayarlayalım."

Ayak parmaklarının ucunda yükseldi, zarif kollarını uzatarak bana ve Morgana'ya uzattığı iki altın lambaya uzandı. Jace rafa çıktı ve iki ametist yıldızı indirerek Morgana'nın canlandığı lambalara taktı.

"Bu taraftan," dedi Zenoya, arkasındaki çift kapıyı çekerek açtı.

İçerideki manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu piramidin ne kadar büyük olduğunu, tavanının ne kadar yüksek olduğunu, duvarlarına ne kadar çok parşömen doldurulduğunu unutmuştum. Nabula'nın piramidinde Ka Bilge'nin işaretleri ve mühürleri vardı ama bu piramidin raflarının üstündeki çapraz tavanda Valalumir'in orijinal yedi Muhafızı'nın resimleri bulunuyordu.

Alev alev yanan kızıl saçları ve Batavia kırmızısına boyanmış ipek elbisesiyle Asherah'ı hemen fark ettim. Sanki gökyüzünde uçuyormuş gibi resmedilmişti, kollarını Valalumir'e doğru uzatmıştı, piramidin noktasında parlak altın bir ışık vardı. Büyü olmadan resimlerin hareket ettiğini göremiyordum ama üzerimdeki yıldıza başka bir tür büyü yapılmıştı. Öyle bir şiddetle parlıyordu ki neredeyse lambalarımızı söndürecekti. Asherah'ın yanında Auriel vardı, kolları korumakla görevli olduğu ışığa uzanıyordu ama gözleri sadece ve sadece üzerindeydi.

Onun için kız, cennetteki en parlak yıldızdan bile daha parlak.

Rhyan bunu aylar önce Asherah ve Auriel hakkında söylemişti. Ve bu resimle, bunu gerçekten görebiliyordum - nasıl sadece onun için gözleri olduğunu, gözlerinin odaklandığı yerde nasıl parlıyor gibi görüldüğünü.

Diğer tanrıçaları hızlıca gözden geçirdim. Ereshya vardı, kuzguni saçlı ve turuncu ışın ve parçayla bağlantısını simgeleyen turuncu elbiseli bir tanrıça. Kırmızı ışının koruyucusu Aşera'ya en sadık tanrıça olduğu söylenirdi ama sürgünden sonra Aşera'ya sırtını dönmüştü.

Resimlerde Ereshya'nın yanında uçan Moriel'in gözleri siyah ve hırçın, cübbesi çivit rengiydi. Tüm Muhafızlar arasında en büyük gözlere sahip olan Cassarya'yı fark etmek kolaydı, gözleri Lumerianların sahip olduğu büyüyle aynı maviydi. En gözlemci olduğu söylenirdi ve bu yüzden her zaman yüzüne göre çok büyük gözlerle boyanırdı. Solgundu, gümüşü beyaz saçları vardı ve mavi giysiler içinde piramidin karşı tarafındaki ışığa doğru uçarken tasvir edilmişti. Yanında, Valalumir'i korumak için seçilen dördüncü tanrıça Hava, akan mor bir elbise içindeydi. Altın yelesi gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Ve son olarak, ışığı korumakla görevlendirilen sarı cübbeli üçüncü erkek tanrı Shiviell'di. Cennetten en son sürgün edilenlerden biri olan Shiviell'in, Moriel'in ikinci adamı, arkturion'u gibi bir canavar olması gerekiyordu. Hakkında en az konuşulan kişi oydu, yine de kuzeyde ona adanmış tarikatlar kurulduğunu duymuştum.

Zenoya bizi yukarıdaki resimlere doğru sonsuz sayıda kat yükseliyormuş gibi görünen raflardan oluşan labirentlerle dolu kavernöz piramidin içine doğru götürürken dikkatimi tekrar Aşera'ya çevirdim.

"Afeya araştırması için burada olduğunuzu varsayıyorum?" Zenoya sordu.

"Afeyan sözleşmeleri hakkında bir şeyler okumak istiyorum," dedim. "Onlarla ilgili tüm parşömenleri çıkarın. Nasıl oluştuklarını. Nasıl bozuluyorlar. Biri yapıldıktan sonra ne olur. Yan etkileri. Lumerian ve Afeya arasındaki bağlantılar."

Zenoya başını eğdi, koyu renk gözleri göğsüme kaydı. Doğruldu, boynu Mercurial'ların birçok kez yaptığını gördüğüm gibi bir yılan gibi dalgalanıyordu. Hızla saldırdı, parmakları tuniğimin üst kısmını kavradı ve Valalumir'in en üst noktasını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti.

Morgana'nın sopası Zenoya'nın boynuna saplandı. "Çek ellerini kardeşimin üzerinden."

Zenoya ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Mercurial'ın el işi, görüyorum. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Her şey," dedim. "Başlangıç olarak bunu nasıl yaptığını."

"Temel bilgileri bilmiyor muydun?" diye sordu. "Her Afeya'nın sana ruhundan bir parça verdiğini bilmiyor musun?"

"Peki ya Valalumir?" Ben sordum. "Mercurial onun orijinal ışığın bir parçası olduğunu ve ruhunun birbirine karıştığını söyledi."

"Işık gitti. Artık her şey parçalara ayrıldı. Ve onlar da asırlardır kayıp. Bir parça ışık dışında. Cennetten gelen bir onsluk saf enerji. Her Afeya orijinal Valalumir'i kullandıklarını söyleyerek övünür. Çoğu sadece kopyadır."

Asherah hakkında tüm bildiklerimi ve son birkaç ayda okuduklarımı hatırlayarak ağzım açık kaldı. "Auriel ışığı çalıp düştüğünde, bir kristale dönüşmeye başladı. Ama ışığın bir kısmını Aşera'nın içine koymayı başardı."

Morgana beni dikkatle izledi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Bunu herkes biliyor," dedi Zenoya.

"Yani Mercurial sadece Asherah'dan gelen ışık mı davranıyor?" Ben sordum.

"Ekselanslarının İlk Elçisini sorgulamam. Bu bana hizmet etmez."

"Yani Auriel'in Asherah'nın kalbine koyduğu ışık şu anda benim içimde değil mi?"

Zenoya omuz silkti. "Ben size parşömenleri getireyim." Topuklarının üzerinde döndü ve asasını boş bir arabaya doğrultarak onu istiflere doğru takip etmeye başladı.

"Lyriana. Morgana." Kuzeyli bir tını etrafımı sardı. Rhyan karşı yöndeki bir rafın arkasından yaklaştı. "Üzgünüm, geciktim."

Tam soturion üniformasını giymiş, ekstra kılıcını sırtına bağlamış, Valalumir'lerini parlatmış ve bilemişti. Sanki savaşa gitmek üzereymiş gibi sırtında bir kamp çantası vardı.

"Görevde misin?" Ben sordum.

Rhyan başını salladı, iyi kaşları çatılmıştı. "Yine mi?"

Morgana sordu.

Rhyan acı dolu bir iç çekişle başını sallayarak cevap verdi.

"Sorun nedir?" Kararmış olan gözlerine bakarak sordum.

"Beni çağırıyorlar," dedi alçak sesle. "İki yuva daha buldular.

Her birinde en az iki düzine akadim olduğuna inanıyorlar. Elyrian sınırı."

"İki düzine mi?" Bir ay önce akadimlerin bölgemizde bir düzine kadar bile güçlü olduğu duyulmamıştı. Birlikte çalışan bir düzineyi unutun. Bu yuvalar yeterince yeni ve korkutucuydu ama sanki bir gecede bu sayı ikiye katlanmıştı. Ve Elyria çok yakındı. Tanrım, tehdidi durdurmasaydık daha kaç akadim Bamaria'yı yağmalayabilirdi?

"Imperator bir toplantı düzenledi. Hemen sonra," Rhyan etrafımıza göz gezdirdi, bana dönmeden önce şüpheyle Morgana'ya baktı, "sen gittikten sonra."

"Kahretsin." Öne uzanıp elini tutmak istedim. Ona sarılmak istedim. Ona sarılmak. Onu kollarımda sıkmak ve asla bırakmamak. Ama yapamadım. Toplum içinde olmazdı. Ve aramızdaki şeyler bu kadar huzursuzken olmazdı. Bu sabah parmağı benimkine doğru ilerlediğinden beri birbirimize dokunmamıştık. İlk defa beni daireme geri götürmemiş, onun yerine kapıda vedalaşmıştık. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Bir saat içinde," dedi. "Katurium'da bekleniyorduk. Seraphim ve Ashvan'la yola çıkıyoruz."

"Bir saat mi?" Kalbim sıkışarak sordum.

"Buradayım," dedi. ". Zamanı gelene kadar seninle araştırma yapacağım."

Ağır ağır nefes alıyordum, onun dışarıda akadim avladığını düşündükçe midem bulanıyordu. Onları öldürme konusunda en başarılı soturilerden biri olsa bile bu beni her zaman endişelendirirdi. Leander da güçlü bir soturiydi. Bu iblisler söz konusu olduğunda hiçbir şeyin garantisi yoktu.

"İyi olacağım," dedi. "olduğunca sık irtibatta kalacağım."

Göğsüm sıkışmıştı. "Sanki uzun süre gidecekmişsin gibi konuşuyorsun."

Omuz silkti. "Diğer yuvalar boştu. Ve daha önce sadece bir tane vardı. Akadim çabucak dağıldı. Daha uzun süre yok olacağımızı tahmin ediyorlar. Ve bu sefer, Imperator avlanmaya devam etmemizi istiyor. Sanırım yeni görev gücü için biraz itibar istiyor. İmparatorluğun ötesine geçmemiz gerekebilir. Onları insan topraklarına kadar takip etmeliyiz."

Zenoya bir süre sonra parşömenlerle dolu bir el arabasıyla geri döndü, sopasını arabanın tekerleklerini ileriye doğru çevirmek için çıkardı. "Otur," dedi açık bir masayı işaret ederek. Rhyan'a baktı. "Muhafızlar dışarıda bekliyor. Tabii okumayı gerçekten sevmiyorsan."

Rhyan soğukkanlılıkla, "Biliyorum," dedi. Açık olan ilk koltuğa oturdu ve çantasını masanın ayağına dayadı. El arabasındaki parşömenleri masanın üzerine kaydırmaya başladı, biz karşısında otururken onları bana ve Morgana'ya uzattı. Yine de yarı Afeyan'a şüpheyle bakmaya devam etti.

"Hmmm." Zenoya ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Gidip ön taraftaki adamlara göz kulak olsam iyi olacak. Sıkıldıklarında ortalığı dağıtmaya başlıyorlar ve ben temizlik yapmaktan nefret ediyorum. Kütüphanecilerimin hepsi emrinize amadedir leydim." Morgana'nın önünde eğildi. "Leydim," dedi tekrar, beni selamlayarak. Sonra Rhyan'a baktı, gözlerinde bir soruyla.

"Leydim' değil," dedi. "Ayrıca, 'lordum' da değil."

"Soturion, o zaman." Zenoya döndü ve piramidin giriş holünün önünde nöbet tutan Jace'e doğru kasıla kasıla yürüdü.

Yalnız kaldığımızda Morgana öne doğru eğildi ve alçak sesle, "Valalumir en son ne zaman ısındı?" diye sordu.

"Dün." I kapalı benim Gözler, hatırlayarak. "Sonra Biz Kayıp diademler."

"Ve o zamandan beri değil mi?" diye sordu.

Rhyan'ın endişeli bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım. Mercurial ziyarete geldiğinde ikimiz de bunun tekrar olacağını düşünmüştük. Ve Rhyan uyku da parl adığı anı bilmiyordu, dokunuşuyla kıpırdanır gibi olmuştu ama ısınmamış, sadece parlamıştı. "Hayır. O zamandan beri değil."

"Yani yıldızın sana girdiği an vardı. Sonra Meera'nın imgelemi sırasında." Morgana'nın kara kaşları bir V harfi oluşturdu, parmakları her bir olayı işaretledi. "Meera'nın yatak odandaki imgeleminden sonra," dedi kurnaz bir sesle. Rhyan bir parşömeni çözerken öksürdü. Olay sırasında Rhyan'ın ellerinin nerede olduğunu çok iyi bildiğim için yanaklarım kızardı. "Ve sonra da

tapınaktaki güç transferi. Bu olayların herhangi birinin ortak bir yanı var mı?"

Omuz silktim. Bazıları için korkmuştum. Rhyan ile tahrik olmuşum. Tapınakta ise üzgündüm. Ama duygusal seviyelerimin ortak faktör olacak kadar eşit ya da benzer olduğunu düşünmüyordum.

Morgana düşüncelerimi okuyarak beni dikkatle izledi ve ben de başımı salladım. "Hayır. Bunların hiçbirinin ortak bir yanı olduğunu sanmıyorum. Hepsinin ilk yirmi dört saat içinde gerçekleşmesi ." Zamanlar arasında bir bağlantı bile yoktu -her dört saatte bir gibi. Meera'nın imgelemelerini o kadar uzun süre takip etmiştim ki, eğer bir düzen olsaydı bunu görebilirdim.

"Her şey yoluna girmiş gibi görünüyor," dedi Morgana.

"Ama bunu bilmiyoruz," dedi Rhyan. "Ve ben emin olmak istiyorum."

Böylece üçümüz okumaya başladık. Bir saat hızla geçti. Her parşömen aynı şeyi söylüyor gibiydi. Sözleşme Valalumir şeklindeydi. Afeya'nın ruhundan bir parça ile gömülüydü. Kişiyi işaretliyordu, ancak çoğu zaman yıldız görülemeyecek kadar silik oluyordu. Bazıları yıldızın ilk başta parladığını ama dikkatle incelenmedikçe ya da kişi anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediği görünmez olduğunu kaydetmişti.

Bazıları içeri girdiğinde acıdığını söylerken, diğerleri hiçbir şey hissetmedi.

Çoğu, sözleşmenin orijinal Valalumir'in bir parçasıyla oluşturulduğunu söyledi.

Ama bu sadece zamanın bir kısmında doğru gibi görünüyordu.

"Mercurial orijinal ışığın bir parçasına sahip gibi görünüyor," dedim.

"Yoksa neden bu şekilde davransın ki?"

Morgana başını salladı. "Bilmiyorum. Doğruyu söylüyor olması akla yatkın. Bazı Afeya'ların erişimi olmalı. Ve görünüşe göre bir sözleşme sona erdiğinde -bir anlaşma yerine getirildiğinde- yıldızları ve ruhları onlara geri dönüyor,

Bu da ışığın geri döndüğü anlamına gelir. Ama başka kimse ısındığını ya da parladığını bildirmiyor. Babam bir anlaşma yaptı."

Bu ayrıntıyı hatırladığımda midem bulandı. Babam Mercurial ile bir anlaşma yapmıştı, ölümüne yol açan bir anlaşma, çünkü ben kan yeminimi bozmuştum.

"Senin hatan değil," dedi Rhyan aklımı okumuş gibi hızla.

"Biliyorum," dedim.

"Mesele şu ki," dedi Morgana, "Babamı hemen sonra gördüm, aklını okudum.

Ertesi gün onu gördüm; Valalumir'i sizinkine hiç benzemiyordu."

"Yani başladığımız yerdeyiz." Rhyan hayal kırıklığı içinde inledi. "Mercurial yalan söylüyor ve sözleşmeye bir şey yaptı ve elimizde hiçbir cevap yok." Gözleri benimkilerle buluştu, acı içindeydi.

"Ona güvenmediğini biliyorum. Ben de güvenmiyorum." Elimi masanın üzerinden uzattım. Rhyan onu izledi ama almak için hareket etmedi. "Gerçekten de ışık onda olabilir. Boğulma sırasında orada bulunacak kadar yaşlı ve , belki de bu yüzden tepki verdim... kim olduğumdan dolayı. Ya da belki de kaşonim yüzündendi. Belki de mesele sözleşme değildir."

Açıkça Asherah'ın reenkarnasyonu, bir Işık Muhafızı olduğum ve şimdi de muhtemelen o ışığın küçük bir parçasının içimde olduğu gerçeği etrafında dans ediyorduk.

Rhyan keskin bir nefes verdi. "Dün sabahtan beri seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." Beni rahatsız etmemişti. Sadece dün gece onun dokunuşuyla parlamıştı. "Yeter, resmen dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Eğer bir şey yapmayacaksak

Bununla ilgili cevapları verdikten sonra Lyr'in gücünü nasıl bulacağına geçmemiz gerekiyor" dedi Morgana.

Başka bir parşömeni kopardım ve açtım. Üzerinde dekoratif alevler bulunan sarp bir dağın tasviri vardı.

"Nedir o?" Morgana parşömeni alarak sordu. "Hey," diye tersledim. "Bunlara karşı nazik olmalısın."

Gözlerini kıstı. "Bu tam olarak Meera'nın imgelemindeki sahneye benziyor. Tam olarak bu şekle sahip dağların üzerinde ateş ve kar vardı. Ve ben Lyr'i gördüm ya da Meera Lyr'i gördü. O Asherah'tı ve elinde Valalumir'in bir parçasını tutuyordu. Kırmızı parçayı."

Asherah'ın resmine tekrar baktım. Asherah ışığın kırmızı ışınının koruyucusuydu ve daha sonra kristalleştiğinde kırmızı parçanın koruyucusu olmuştu.

"Bu onun imgeleminde miydi?" Alçak sesle sordum. Hâlâ giriş holünün kapısında duran ve daha önceki sözlerine rağmen oldukça sıkılmış görünen Jace'e baktım.

"Bu tıpkı ona benziyor." Morgana resme bakmadan önce parşömeni tekrar taradı. "Yine de bir yer belirtmiyor. Ya da bunun nerede olduğuna dair bir açıklama."

"Görebilir miyim?" Rhyan sordu.

Morgana parşömeni masanın üzerinden ona doğru kaydırды.

Yeşil gözleri genişledi. "Bu Meera'nın imgeleminde miydi?" Morgana başıyla onayladı.

Rhyan'ın çenesi gerildi. "Bu dağları bilirim. Onları avucumun içi gibi bilirim. Memlekette neredeyse her zaman karla kaplıdırlar. Burası Gryphon'un Dağı."

"Gryphon's Mount, değil mi...." Rhyan'ın bir ay önce bana söylediği bir şeyi hatırlayarak gözlerimi kıstım. "Seraphim heykeli orada, değil mi? Ay taşından yapılmış olan."

Rhyan başını salladı. "Meera hiç Glemaria'ya gitmedi." "Hayır," diye onayladı Morgana.

Saat kulesinden çanlar çalmaya başladı.

Rhyan gitmek zorundaydı. Ayrılmamız için çok erkendi. Tekrar tehlikenin içine koşması için çok erkendi.

Hâlâ parşömene odaklanmıştı. "Bunun önemli olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Morgana'ya. "İmgelem mi?"

"Kara Seraphim'le olanlardan sonra, anlıyorum. Ama bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim."

Rhyan gözlerini benden kaçırarak ayağa kalktı, çantasını kaptı ve omzuna . "Ben," diye kütüphaneye baktı, uzaktaki kütüphanecilerin ve kullanıcıların hareketlerine ve Morgana'nın refakatçisine dikkat ederek, "rafların arkasına geçip... gideceğim." Göğsü kabardı. "Soran olursa, kendi başıma okuyorum." Gözleri Jace'e kaydı.

"Rhyan?" Kalbim küt küt atıyordu. Neden bana bakmıyordu? Bana döndü, gözleri kırmızıydı. "Ortak."

"Dikkatli olun."

Başını salladı.

"Ve... geri gel," dedim. "Söz veriyorum." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Yapacağım," dedi, sesi ağırdı. Elimi tutacakmış gibi öne doğru uzandı ama sonra elini tekrar aşağı indirdi.

Kollarım onun için ağrıyordu. Ona sarılmam gerekiyordu, özellikle de onsuz günler geçireceksem. Ama dokunurken görülemezdik. Buraya gelip masanın karşısına oturması bile bir riskti.

Morgana'ya başıyla selam verdi, omuz askısını göğsünde daha yukarı kaldırdı ve arkasına bakmadan dönüp raflara yöneldi.

Gözlerim yaşardı.

"O gitti," dedi Morgana. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sakin .

Geri dönecektir. Neredeyse Ready kadar iyi bir dövüşçüdür. Her şey yoluna girecek."

Başım dönüyordu, kütüphanenin ametist ışıkları birdenbire çok parlak gelmişti. Morgana haklıydı ama midem bulanıyordu. Rhyan bana hep yemin ederdi ve yemin etmemiş olması.... Bu sabah ne kadar tedirgin görüldüğünü hatırladım. Rüyasında arenayı görmüştü ve o zamandan beri uykulu bir alın öpücüğü dışında bana dokunmakta tereddüt ediyor gibiydi. Bir gecede bir şeyler değişmişti. Bir şeyler yanlıştı. Ve şimdi ona ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

"Lyr," dedi Morgana, sesinde bir uyarı vardı, "her seferinde küfretmek zorunda değil."

"Biliyorum ama...." İçimde bir batma hissi vardı. Bunu yapmak için daha önce pek çok kez gitmişti ve onun gücüne kendime güvendiğimden daha çok güveniyordum ama

-

Bu sefer farklıydı. Bu sefer kanıtlaması gereken bir şey vardı. Sadece yeminli olduğu için ya da yeteneklerinden dolayı gitmiyordu. Onuru söz konusuydu, beni ilk sıraya koyarak çiğnediğini düşündüğü onuru. Rhyan bir asil olamıyorsa bile asil davranacaktı. Ve sessiz anlarda beni rahatlatmak için elini uzatmıyor, çırpınıyordu. Bunu şimdi görebiliyordum. Dün gece bana yaptığı itiraf daha büyük bir uyarı olmalıydı. Ne kadar savunmasız hissettiğini. Bunun yerine, beni yeterli olduğuma ikna ediyordu.

"Leander ve Haleika için kendini affettirmeye çalışıyor." Sesim titriyordu. "Öyle değil mi?"

Morgana dudaklarını birbirine bastırarak yavaşça başını salladı ve onun planını başından beri bildiğini anladım.

"Siktir!"

Morgana koluma girdi. "Dinle, o iyi olacak. Bir saniyeliğine odaklan. Neden bilmiyorum ama Glemaria'nın önemli olduğunu düşünüyorum. Henüz nasıl olduğundan emin değilim. Meera'nın imgelemindeydi ve seni orada gördüm. Ve babasının senin için bir evlilikle ilgilenmesi, seni kontrol etmesine izin verecek bir evlilik, sadece şüphelerimi artırıyor. Ve eğer Imperator Kormac da Meera ya da benim için değil de senin için bir evlilik ayarlamakla ilgileniyorsa, o zaman söylediğinden daha fazlasını biliyor olabilir. Seni kuzeyden uzak tutmak için bu işte parmağı olsun istiyor. Glemaria'nın dışında."

Kollarımı kendime doladım, bu farkındalıkla üşüdüm.

"Morgana," dedim, birden soğuyarak. Uzun zaman önce bilmem gereken bir şey netleşmeye başlamıştı.

Sertleşti, teni soldu. "Evet."

"Neden benim Tristan'a kur yapmam zorlandı da Meera için hiçbir pazarlık yapılmadı?"

Yanılıyor olabilirdim ama Morgana sorum karşısında rahatlamış görünüyordu, sonra kaşlarını çattı. "Rhyan'ın babası pazarlık girişiminde bulunduktan sonra babam, Meera ve ben nişanlanana kadar senin için başka teklifleri değerlendirmeyeceğini söyledi. İkimiz için de tek bir görüşme bile yapmadı."

Beni Rhyan'ın babasından koruyordu. Ve gerçeği bilen diğer Imperatorlardan. Bunca zaman Meera ve Morgana'yı kenarda tuttu.

Morgana elini kaldırdı. "Bu konuda duygusallaşmayın ya da kendinizi suçlu hissetmeyin. Lütfen. İkimizin de yakın zamanda evlenmek gibi bir niyeti yok. Ama bence Tristan senin için her zaman cesaretlendiriciydi, çünkü tanınıyordu ve buradaydı. Yani güvendedi."

"Ve Şimdi her iki İmperator da beni kontrol etmeye çalıŐacak ve kimse onları durduramayacak."

Morgana devam etti, "Sanırım bugün yeterince Şey yaptık. Evinize gidin. Dinlenin.

Buna ihtiyacın var. Benim de öyle."

"Yapamam," dedim. "Bunu gerekiyor. Ve dikkatimi dağıtacak bir Şeye ihtiyacım var. O iyi olacak mı?"

Morgana elimi sıktı. "Lyr, eve git. Dinlen." "Öyle mi?"

İini çekti, tüm araŐtırmalarımızdan dolayı ağrıyan omuzlarını geriye doğru yuvarladı. Gözleri benimkilerle buluştu ve nadir görölen bir nezaket gösterisiyle doldu. "Geleceği gören ben değilim. Ama bence Akadim'le yüzleŐtikten sonra eve dönmesi garanti olan biri varsa, o da odur."

Markan nihayet içeri girip bana limana kadar eşlik edene kadar okumaya geri dönmeden önce onun gidiŐini izledim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Döndüğümde TRISTAN daire kapımın önünde beni bekliyordu. Kütüphaneye gitmek için yola çıkalı saatler olmuştu.

Bellamy kenarda, salonun bir köşesinde gölgede duruyordu, gözleri kısıktı. Yanından geçerken gerildim, göz teması kurmak ya da aramızda başka bir etkileşim olduğunu ima etmek istemedim. Mavi tuniğinin üzerindeki gümüş mühür, sadakatinin gerçekte nerede yattığını ve Tristan'dan sır saklaması için ona para ödememin ne büyük bir ihanet olduğunu hatırlatıyordu.

Ben de Tristan'a bakmakta zorlanıyordum. Derim sinirden ürperiyordu, aurası vücudundan kaçıyordu. Bu his tanıdık olmalıydı ama yine de çok yabancı ve garip bir şey vardı. Sanki bir yabancıya yaklaşıyormuşum gibi.

Tristan'ın her zamanki yakışıklı yüzü çizilmiş ve solgundu. Kahverengi gözleri, yaklaşmamı izlerken bile uzak görünüyordu. Gözlerinin altındaki, daha önce onda hiç görmediğim koyu halkalar günlerdir uyumamış gibi görünmesine neden oluyordu.

Her adımda midem sıkışıyor, aramızdaki her şeyin darmadağın olması beni aşağı çekiyor, güçsüz hissettiriyordu. Onu görmek istemiyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Zaten çok gergin hissediyordum ve ikimiz de tek kelime etmemiştik.

Önünde durdum, gözleriyle buluşmaya çalıştım, midem çukurlaşıyordu. Ama o benden öteye bakıyordu, dudakları birbirine sıkıca kenetlenmişti.

Rhyan'ı arıyordu.

O nihayet konuşana kadar gözlerimi sıkıca kapadım, burnumdan nefes aldım, ellerim yanımda yumruk oldu.

"Lyr." Adımı söylerken boğazı düğümlendi. "Tanrım, Lyr. Dünden beri seninle konuşmaya çalışıyorum."

Onun sesini duymak kalbimi sızlattı. Onu ne kadar iyi ve uzun zamandır tanıyor olsam da, konuşmasını dinleyerek geçirdiğim sayısız saate rağmen, ritimlerini ve Tristan'a özgü deyimlerini bildiğim samimiyete rağmen, Tanrım, sesi bile bir yabancı gibi geliyordu.

Ben de öyle hissettim. Sanki artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Beni incittikten sonra onunla konuşmak, onu dinlemek içimden gelmiyordu. Rhyan, Akadim'i tekrar avlamak için zar zor vedalaşıp gittikten sonra olmazdı. Gözlerim yanıyordu. Tristan'ın Naria'yı öptüğünü gördüm ve kalabalığın tezahüratlarını duydum ve karnıma bir yumruk gibi, Tristan'ın babamın katilinin kızıyla evleneceğini hatırladım. Aramızdaki ilişkiyi bitirmek için benimle konuşmadan önce kızın parmağına bir yüzük takmıştı. Benimle ilişkisini bitirmeden nişanlanmıştı.

"Özür dilerim," dedim sertçe. "Bellamy konuşmak için bana zamanında ulaşamadı.

Sen." Anahtarımı kilide soktum ve bedenimi ondan uzaklaştırdım.

"Lyr, denedim. Önce sana ulaşmaya çalıştım. Sonra ben... ama artık çok geçti. Cresthaven'a gittim, sen orada değildin. Ben de burada seni bekliyordum.

kapınızın önünde saatlerce beklersiniz. Ben de dün aynısını yaptım. Duyurudan hemen sonra. Ama eve hiç gelmedin. Ya da haber göndermedin." Perişan görünüyordu. Kırılmış. "Neredeydin?"

Anahtarı çevirmeye çalışırken elim titredi ama sıkışmıştı. "Artık bana bunu soramazsın."

"Lyr, dur."

Hâlâ kilide ve anahtara odaklanmış bir halde, kilidi açmak için anahtarı geri çevirirken içimden küfrettim.

Tristan bir adım öne çıktı, gölgesi kapıma vuruyordu. "Sana karşı olan hislerim öylece yok olmadı. Onları öylece yok edemem. Ve istemiyorum da."

"Tristan, dur." Elimi kapıya vurdum. "Bitti artık. Sen nişanlandın. Naria ile." Adını tükürdüm. "Kuzenimle! Ben hapishanede yalnız ve korkmuş bir halde otururken arkamdan iş çeviren kızla."

"Biliyorum. Biliyorum. Bunun ne kadar boktan olduğunu biliyorum. Ama dinlemene ihtiyacım var. Bana inanmana ihtiyacım var. Bunu ben istemedim.

Ve olmasını da istemedim." "Ama bu böyle!" Göğsüm kabardı. Öfke ve suçluluk arasında sıkışıp kalmıştım. Bu durumda masum olmayabilirdim. Belki de kötü adam bendim. Bilmiyordum. Bunu anlayamayacak kadar yorgun ve kafam karışık. Ama en azından, durumlarımız tersine dönseydi, Rhyan'ı tüm Bamaria'da dolaştırıyor olmazdım. Tristan'ın önüne çıkarıp öpmezdim.

Bamaria'nın yarısının

Tristan'a ne kadar değersiz olduğunu hatırlatacak bir ülke. Ne kadar değiştirilebilir olduğunu.

Anahtarı tekrar çevirdim, bu kez kilidin küçük klik sesini duydum ve kapıyı iterek içeri girmeme yetecek kadar açtım.

"Lyr, beni dinle." Kapı çerçevesini kavradı. "İstediğim bu değildi."

Topuğumun üzerinde döndüm ve kapı kolunu kavradım. "Neyi istemedin? Üç yıl önce neredeyse becerdiğin kızla nişanlanmayı mı? Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyen kuzenimle nişanlanmayı mı? Sonunda büyükannene her zaman istediği prestiji verecek olan kızla mı?"

"Hayır!" diye bağırdı.

"Seni dün gördüm! Onu nasıl öptüğünü! Bana numara yapamazsın. Çünkü biliyorum. Bunu görebiliyordum. Üç yıldır ilk kez öpüşmüyordunuz."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır."

Kendimi aptal gibi hissettim. İki yıldır ne haltlar karıştırıyordum ben? "Ne zaman?"

"İçeri girmeme izin verin, lütfen. Seninle konuşmama izin ver."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum," diye bağırdım. "Babam öldü! Ve sen-"

"Kuzenim öldü! Ve senin onu öldürmeni izlemek zorunda kaldım!"

Elim alnıma gitti. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Ne söyleyebilirdim ki? O haklıydı. Onu ben öldürmüştüm. Hem de birden fazla şekilde. Kimi kandırıyordum ki? Ondan daha iyi değildim. Dün gece başka bir adamın yatağındaydım, kollarındaydım. Dudakları bedenimdeydi. Ve bu ilk kez olmamıştı. Onun Naria'yla birlikte olduğu gece, ben de Rhyan'la birlikteydim. Hatta üç yıl önce, gündönümünde.

Kapı kolunu bıraktım ve kapının açılmasına izin verdim. Korumaları çevreden ilerledi. Bellamy yaklaştı ve iki büyücü daha yer değiştirdi. Gümüş mühürleri salonun fener ışığında parlıyordu.

"Sadece sen," dedim Tristan'ın arkasındaki adamlara bakarak.

Tristan büyücülerine geri çekilmelerini işaret etti ve bir adım öne çıktı. İçeri girmesine izin verecek kadar geri çekildim ve kapıyı çarparak kapattım.

Bir saniye sonra kollarını bana dolamıştı, yüzü boynuma gömülmüştü, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Kucaklamasının doğal ve tanıdık gelmesini bekliyordum. Bedenimin onu memnun etmek, işleri daha iyi hale getirmek, yıllar boyunca kendime ondan izin verdiğim rahatlık kırıntılarını aramak için eski kalıplarına girmesini bekliyordum.

Ama hiçbir şey hissetmedim. Bana dokunmasını istemiyordum. Onunla ilgili her şey Rhyan'a benzemiyordu ve bu da onunla ilgili her şeyi yanlış hissettiriyordu.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi.

Gözlerim yaşardı. "Bunun bir önemi yok. Bu yeterli değil."

Nefesini içine çekti, kolları bana sıkıca sarıldı. "Kendimi yeminli ilan etmem yeterli olur mu?"

Ondan uzaklaştım. "Tristan." Gözlerim büyüdü, vücudum Rhyan'ı korumak için savaşmaya hazır bir şekilde kasıldı. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Ne yaptığımı bilmiyorum." Sesi alçalmış, karanlık ve tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. "Ben... Sana bakıyorum ve seni çok fena öpmek istiyorum. Sevdiğim kızı görüyorum, hayatım boyunca arkadaşım olan kızı. Ve sana bakıyorum ve senin Haleika'yı öldürdüğünü görüyorum." Burnunun kenarını sıktı, neredeyse öfkeyle tıslıyordu. "Ve ayaklarına kapanıp özür dilemek istiyorum. Naria'yı sevmediğimi. Başka seçeneğim olmadığını. Buna benim için karar verildiğini. Birçok lanet şey gibi. Senin için savaşmak ve kendimden vazgeçmek istiyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ve sonra *onun* sana nasıl baktığını her seferinde görüyorum. Ve *senin* de ona nasıl baktığını."

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "O mu?" Göğsüm bir inip bir kalkıyordu. "Rhyan," diye hırladı Tristan, öne doğru bir adım atarak.

Ağzım açık kaldı, çaresizce inkâr etmeye çalıştım.

Tristan tekrar öne çıkarak beni sıkıştırdı, kollarındaki damarlar patlıyordu. "Onu gördüm, Lyr." Boynu kızardı, başı yana eğildi ve parmakları kınının üzerindeki kemerinde dans etti. "Gözlerinin seni nasıl takip ettiğini gördüm. Şehveti. Arzuyu. Seni istiyordu, üç yıl önce. Ve onu sokaktan aldığın an, o bakış hâlâ oradaydı." Sesi titriyordu. "Onu görebiliyordum. Ve bunun için onu öldürmek istedim. Ama sonra sana baktım ve gördüm...." Dişlerini sıktı. "Bunu kendine bile itiraf edemediğini gördüm."

Gözlerimi kırptırdım, nefes nefese kalmıştım. "Neyi itiraf edeceksin?"

Bana bakarken burun delikleri alevlendi. "Ona aynı şekilde baktığını itiraf et."

Nefes alamıyordum. Böyle bir şey olamazdı. "Tristan." Başımı salladım. "Ben... Ben seni sevdim." Tanrım, hasta olacaktım.

"Belki de," diye alay etti, gözlerini tavana dikerek, "belki de bunu senden öç almak için yaptım."

Mavi cübbesine uzandım ve onu kendime doğru çektim. "Bir bakış için mi?" Yarı öfkeyle yarı da daha fazla şüphelenmemesi için dua ederek bağırdım. "Bütün bunları yaptın, bana ihanet ettin, lanet bir bakış için mi?"

Elimden kurtuldu, cübbesini omzuna attı ve koltuğumun arkasına geçti. Elleri koltuğun kenarına çarptı. "Bana hiç bakmadığın bir bakış için. İki yıldır bana hiç bakmadığın bir bakış için."

"Yani bu mı?" Ona doğru dönerek sordum. "Sana doğru şekilde bakmadığım için aşağılanmayı mı hak ettim?"

"Bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun. Seni bundan daha iyi tanıdığımı biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi biliyorsun."

Bir yastık aldım ve ona doğru fırlattım, ama o kolaylıkla yakaladı. "Bilmiyorsun! Bir bakış! Lanet bir bakış! Ben hep seninleydim, hep." Hıçkırıklarımı bastırdım. Neye karşı savaştığımı bile bilmiyordum çünkü o haklıydı. Hem üzgün hem de dehşete düşmüştüm. Sadece gitmesini istiyordum. Yatağa girip dokunuşunu silmek, Rhyan'ı aramak ve onun sesini duymak istiyordum. Ama yapamadım. Tristan'ın yaptığı şeye inanmaya devam etmesine izin veremezdim.

Yastığı parmaklarının arasında sıkı, parmak eklemleri beyazlaştı, sonra onu şiddetle kanepeye fırlattı, kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Öp beni," dedi.

"Ne?" Midem bulandı.

"Öp beni o zaman! Devam et. ."

Geri adım attım. "Tristan."

"Yanılıyor muyum?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Yanılıyor muyum? Bunu hayal mi ediyordum? Geçen gün neredeyse nişanlanıyorduk. Hislerim sadece senin için durmadı. Eğer sen de aynı şeyleri hissediyorsan, hadi gel, ben buradayım." Göğsünü yumrukladı. "Yanıldığımı kanıtla. Bana o bakışı göster." Koltuğun kolçağını kavradı, öne doğru eğildi. "Beni ne kadar istediğini göster."

Eski ben bir kalp atışında onun kollarına düşerdim, onun yanlış olduğunu kanıtlamak için sahip olduğum her şeyi kullanırdım, sonunda teslim olurum ve onu yatağıma davet ederdim. Eski ben, statükoyu korumak için ruhumu feda ederdim.

Eski ben bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdi.

Ama o Lyr gitmişti. Arenada ölmüştü. Hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Nefesimi tutmaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Yapamam."

Burun delikleri alevlendi. "Biliyorum." Koltuğu bırakıp geri çekildi ve kendini toparlamaya çalışır gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"İsteyerek " dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bunun olmasını istememiştim. Sana olan aşkım bitti."

"Biliyorum," dedi ve oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, omuzları yenilgiyle çöktü. "Bildiğini biliyordum."

"Özür dilerim."

Parmakları büküldü ve kıvrıldı. "Ben de öyleyim."

İleriye doğru bir adım attım ve kanepenin karşı tarafındaki kolçağa oturdum. "Ama seni sevdim. Bir süre için." Sadece... Rhyan'ı sevdiğim gibi değil.

Doğrulup başını bana çevirdiğinde çenesindeki kaslar esnedi. "Ben de seni sevdim."

"Ne zaman nişanlandınız?"

Nefesini dışarı üfledi. "Meera tahttan çekildikten bir saat sonra."

Alt dudağım titredi, ama gözyaşlarımı bastırmak için onu ısırdım.

Ne önemi vardı ki? O sırada odamda Rhyan'la yalnızdım. "Peki bu ne, Tristan? Hoşça kal mı?"

Alay etti. "Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?" Sesini yükseltti, şimdi tüm vücudu bana doğru eğilmişti. "Bana kalsa sana böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Bu konuda herhangi bir seçeneğim olsaydı?" Kollarını havaya kaldırdı. "Ben yapmadım! Bana bağlı değildi!" Tekrar ayağa kalktım. "Asla değil!"

"Peki ne kadar seçtin?" Neredeyse ayağa fırlayarak tekrar bana doğru adım attı. "Hayatının ne kadarı tam olarak olmasını istediğin şey?" Ağır ağır nefes alıyordu, aurası sıcak ve öfkeliydi ve etrafında titreşiyordu. "Bunu hep yapıyorsun, biliyor musun? Sen de kadar kurallara uyuyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni görüyorum." Beni işaret etti. "Maskeleri görüyorum

giydiğin. Glmsemeler. Sahte ilgi bakışları. Yanlış kelimeler. Sahte sözler.

- "Sesi kesildi, burun delikleri açıldı, boynu daha da kızardı. "Sahte pckler. İtiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü çünkü seni çok seviyordum. Ve bunu istedim. Seni istedim. Faydası olmasa bile. Beni seninle istememesine rağmen. Umurumda değildi." Parmağını kalbine bastırđı. "Seni istedim. Ama sen her zaman sadece akşam yemeği için dans ediyordun, gösteri yapıyordun, benim için bile. Neden?"

Geri çekildim, zar zor nefes alabiliyordum. Çünkü çok yakındı - sırra çok yakındı, gerçeğin kokusunu almaya çok yakındı. Avına çok yakın olan vorakh avcısı. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Korkmuştum."

"Benden mi?" Ellerini iki yanında kavuşturdu, çaresiz ve savunmasızdı. "Bilmiyorum."

"Beni her zaman farklı bir standartta tuttun, biliyor musun? Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Aynı dünyada büyüdük. Aynı ayrıcalığa sahiptik. Aynı prangalara. Aynı beklentiler. Onlara tekrar tekrar boyun eğişini izledim. Ve hiçbir zaman bir şey söylemedim. Ama ," diye yüzünü buruşturdu, "bana bir canavarmışım gibi bakıyorsun."

O haklıydı. Gözlerimi sıkarak kapattım. "zr dilerim." "Ben de."

"Yani bu kadar mı? bitti mi? Onunla evleniyor musun?" Omuz silkti. "Olması gereken bu."

Kalbim sıkışmıştı. Bunun ne kadar acı verdiğine ve aynı zamanda zgr olduğum için ne kadar rahatladığıma şaşırmıştım. "Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"İşte bu yüzden buraya geldim. Eğer bir an için bile farklı hissettiğini, daha fazlasını hissettiğini düşünseydim, senin için savaşırdım. Bunu bilmeni istiyorum. Ve geçen seferki gibi değil. Geçen seferki gibi değil.

Sonuna kadar. Sonunu görebilirdim. Ama bilmem gerekiyordu. Ve şimdi biliyorum." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. "İkinizi de kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. En iyi iki arkadaşımı. Bu şekilde değil." Parmaklarını burnunun kenarına bastırıp sıktı.

En iyi iki arkadaşı. Ben ve Haleika.

Kapıya doğru gitti ve eli kapı kolundayken dondu, sırtı kaskatı kesildi. "Lyr? Böyle mi hissettin?"

"Ne nasıl hissettirdi?"

Omuzları çökmüştü, üzüntü ve suçluluk duygusu aurasına sinmiş, beni de etkisi altına alıp midemi bulandırmıştı. "Jules'u kaybettiğinde mi? Bu üzüntü ve öfke ve... umutsuzluk. Bu adaletsizlik duygusu ve...." Başını iki yana salladı.

Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için burnumu çektim; adını koymadığı tüm duyguları ve hisleri biliyordum. "Evet." Kelime fısıltıyla çıkmıştı.

"Sana onun ölmesi gerektiğini söylemişim," dedi, sesi kırılarak.

"Söyledin."

Başını tekrar salladı ve sonra gitti, kapı arkasından usulca kapandı.

Kapıya baktım, fokurduyordum. Korkuyordum. Suçluydum.

Dövüşmek istedim. Bir şeylere vurmak istedim. Ya da bağırmak ve çığlık atmak. İçinde bulunduğum duruma, kendimi ne kadar çaresiz hissettiğime, her şeydeki rolüme, ne kadar çabalarsam çabalayayım hâlâ bir piyon olduğuma öylesine öfkeliydim ki. Dairemi koruyan koğuşlar sihirle vızıldıyordu. Arianna beni Emartis'ten korumak için yeni korumalar ve efsunlar yerleştirdiğinden beri, son aylarda alıştığım sürekli bir sestir bu.

Şimdi bu ses beni Lethea'dan daha uzağa götürüyordu. Onun özüyle doluydu. Onun büyüyle. Onun dokunuşu. Onun kötülüğü. Sanki beni izliyormuş, burada benimle oturup casusluk yapıyormuş gibi hissediyordum. Gülüyordu.

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Patlamadan önce bir şeyler yapmalıydım.

Gece çökmüştü. Apartmandan çıkıp Urtavia sokaklarında kayıtsızca yürümeye başladım. Markan ve en az üç refakatçinin beni yakından takip ettiğini biliyordum. Pervasızcaydı. Ama hareketsiz kalamazdım. Yatağında uzanıp dağılamazdım, tekrar toparlanabileceğimden emin değildim. Tristan ve Haleika ile daha önce gittiğim bir restoranda durdum.

Sahibi beni hemen tanıdı ve bir masa teklif etti. Ancak bir *shekar arkasva* fısıltısı ve bir masa dolusu müşterinin beni tanıyıp bakması üzerine kapıya doğru geri döndüm. Emartis olup olmadıklarını, orada bulunup bulunmadıklarını, babamı öldürüp öldürmediklerini bilmiyordum.

Bilmek istemedim.

Dışarı çıktım. Benim için güvenli bir yer yoktu. Tanınmadan ya da babamın katilleriyle karşılaşmaktan veya Tristan ya da Haleika'nın anılarıyla yüzleşmekten korkmadan gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Kendimi Katurium'da buldum, iştahım kaçmıştı ve içimde gergin bir enerji vardı. Bir kez olsun koşmak istedim. Yüzümdeki soğuğu, saçlarımdaki rüzgârı hissetmek istiyordum. Ayaklarımın yere çarpışını. Ama arenaya bir adım attım ve o gecenin içine geri çekildim.

Haleika'nın çığlıkları. Vücudu yanıyor. Rhyan'ın kılıcı sallanıyor. Kafasının yere çarpması. Arenadaki tezahüratlar ve çığlıklar. Babamın düşüşü. O mide bulandırıcı ses. Vücudu kırılmış ve bükülmüş. Gözleri geniş ve dehşetle dolu ve beni buluyor. Tenimdeki soğuk. Bilgi

Öldüğünü, gözlerini sonsuza dek kapatmadan önce tek bir bakışla veda ettiğini.

Katurium'un kapısını çarparak kapattım ve eğitim odamıza gelene kadar koridorlarda koştum. Boştu çünkü Rhyan gitmişti.

Odada hafif bir koku vardı, onun kokusu. Kapıyı kilitleyip bir hasırın üzerine çöktüğümde, sırtımı duvara dayayıp dizlerimi göğsüme çektiğimde onu her yerde hissedebiliyordum. Vadati taşını belimden çıkardım, avucumun içinde yuvarlanmasına izin verdim, soğuk ve neredeyse yarı saydam beyazdı. Gözlerimi kapattım ve binada korumam dışında herhangi birinin sesini dinledim. Ama yalnızdım.

Taşı ağzıma götürdüm.

"Rhyan," diye fısıldadım, sesim çaresizdi. Taş hemen parlamaya başladı, içinden mavi bir ışık yükseliyordu. Elimde ısındı ve nefesimi tutarak bekledim.

Ama bir an geçti ve ışık soldu, artık Lümer büyüünün parıltısıyla dönmüyordu. Taş bunun yerine süt beyazı bir renkle doldu ve sonra berraklaşarak avucumda soğudu.

Avucumdaki taşı sıkarak ve yüzümü dizlerime gömerek bir hıçkırık çıkardım.

Ve sonra ısındı, mavi ışık parmaklarımın arasından küçük şeritler halinde kaçtı.

"Lyr?" Rhyan'ın sesi elimde kısık ve boğuk çıkıyordu.

"Rhyan?" Avucumu açtım, tekrar yüzüme doğru kaldırdığımda vاداتinin tüm maviliğinin geri döndüğünü gördüm.

"Ortak, sorun nedir?" diye sordu, sözleri acil ve endişeliydi. "Neyin ?"

Gözlerimi sıkarak kapattım, omuzlarım titriyordu. "Sen burada değil."

"Biliyorum." Kelimeleri neredeyse soğuk bir şekilde söyledi. "Sen iyi misin? Senin... Valalumir yapmaması gereken bir şey mi yapıyor?"

Göğsüme baktım. "Geçen seferden beri değil." "Güzel.

Güzel." Sesi rahatlamış gibiydi. "Eğer , bana söyle."

"Tamam." Yer değiştirdim.

"Morgana ile ilgili başka bir şey bulabildin mi?" diye sormadan önce uzun bir duraksama oldu.

Köşedeki meşale ışığı çatırdayıp tıslıyor, küçük duman dalgaları tavana doğru kararıyordu. "Hayır."

"Eve döndün mü?" diye sordu, sesini hâlâ alçak tutarak. "Dairende misin?"

İçimi çektim, ellerimi saçlarımda gezdirdim, şakaklarım baş ağrısının başlangıcıyla donuklaşmıştı. "Öyleydin ama şimdi burada, antrenman odamızda oturuyorum." boş alana, kullanılmayan minderlere, kahve içtiğimiz yere, cephanelikte benim için atıştırmalıklar sakladığı çekmeceye baktım. Gideli sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden onu bir uzvumu kaybetmiş gibi özlüyordum.

"Eğitim odası mı?" diye sordu.

"I-" O devam etmeden önce derin bir nefes aldım, bu kısmı söylemem gerektiğini biliyordum. Onun da bilmesi gerektiğini biliyordum. "Tristan'la konuştum. Her şey bitti. Her şey bitti."

Onun uzun bir sessizlik daha oldu, mavi ışıkla dolu olarak tekrar canlanmadan önce taşın ışığı söndü.

"Yapmak zorunda değilsin...." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Evet, biliyorum!" Elim titredi, taş parmaklarımda üzerinde yuvarlandı. Taşı sıkıca kavradım ve tenimde parlayan ışığa baktım. "Rhyan, ama. "Rhyan, hadi.

Tabii ki biliyorum."

"Tamam," dedi yavaşça. "Gerçekten mi?" Sesi endişeli geliyordu. "Tamamen bitti mi?"

Artık sessizdim. Bunu onunla tartışmak garip geliyordu, özellikle de vadati aracılığıyla. Yüzünü, gözlerini görmem gerekiyordu. Ona dokunmam gerekiyordu. Sesindeki güvensizliği, kıskançlığı ve korkuyu fark edebiliyordum.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve bir kolumu bacaklarıma doladım, avucumdaki taşı yüzüme doğru tutarken onu izledim. "Evet. Tamamen bitti."

"Tamam," dedi tekrar. Sanki yer değiştiriyormuş gibi küçük bir ses duyuldu. "Bunun için üzgünüm. Her şey için."

"Biliyorum," dedim. "Ama Rhyan, bilmelisin bu sana karşı hissettiklerimi etkilemedi. Onunla yaşadığım şey tamamen başka bir şeydi. Ve bu benim için, sana olan hislerim için uzun zamandır bir etken olmadı."

"İyi misin?" diye sormadan önce bir duraksama oldu. Neden Katurium'dasın? Geç oldu."

"Sadece oradan, evimden çıkmam gerekiyordu. Pistte koşmak istiyordum. Enerjimin bir kısmını kullanmaya çalış. Ama-" Sesim kesildi. "Oraya gidemedim. Nereye gidemedim...nereye...."

"Sorun yok, sorun yok Lyr, henüz arenaya çıkma. Eğitim tekrar başlamadan önce döneceğim. Tamam mı? Beni bekle."

Başımı salladım. "Bundan nefret ediyorum. Yürüyerek çıkabilmeliydim. Bu sadece bir pist. Ama ben...ben sadece tuttum.... Bunu yapamazdım. İşte buradayım. Odamızda saklanıyorum."

"Kimse senden hemen oraya geri dönmeni beklemiyor." Sesinin ötesinde, derilerini giydiğini ve kemerini bağladığını duyabiliyordum.

"Imperator'un başka fikirleri olduğuna eminim," dedim.

"Siktir et onu," diye homurdandı.

"Keşke," diye burnumu çektim.

"O artık orada değil. O yüzden şimdilik onu kafanızdan çıkarın."

Ayağa kalktım ve odanın volta attım, onu tam üniformasıyla ava hazırlanırken hayal ettim, kılıçları yanlarına bağlıydı ve yedekleri arkasındaydı. "Deneyeceğim."

"Orada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Volta atmaya devam ettim. "Tekrar arenanın önünden geçmek ya da dairemde kapana kısılmak istemiyorum. Ama hiçbir yere gidebilecekmişim gibi de hissetmiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum."

"Ortak, bilmem gerek, güvende misin? Güvenlik ekibiniz yanınızda, değil mi?"

Elim yumruk oldu ve önümdeki paspas yığınının tekmeledim. "Bunun için endişeleniyorsun ama buraya detaylarla ilgilenmeye gelmedin, öyle mi?" Sesim yükseldi.

"Lyr, lütfen. Elbette endişeliyim. Asla endişelenmem. Seninle birlikteler, değil mi? Koridordalar sanırım?"

Nefesimi sertçe verdim. "Yukarı ve aşağı

dizildi." "Güzel. Bırakın işlerini yapsınlar."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

Taşın içinden yüksek sesle iç çekti. "Emartiler hâlâ dışarıda! Ve sen hâlâ onların hedefisin, özellikle de... özellikle de şimdi."

"Biliyorum."

"Geçen gece tutuklananların, henüz serbest bırakılmamışlarsa, yakında serbest bırakılmalarını beklemelisiniz."

Duvara ulaştığımda ona çarptım. Elimin üstünde Rhyan'ın kırbaçlandıktan sonra duvara açtığı küçük bir delik vardı. Elimle pürüzlü kenarların izini sürdüm.

Parmaklarım.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye devam etti, "teyzenin bir sonraki muhtemel oyunu bu olacak."

"Biliyorum." Gevşek bir panel parçası buldum ve kopana kadar kurcaladım.

"Lyr, güvende kalmaya ihtiyacımız var. I...." Uzun bir duraklama oldu.

"Sana ihtiyacım var.
güvende kalmak için."

Döndüm, duvara yaslandım ve başımı ellerimin arasına alarak yere doğru kaydım. Ona da güvende kalmasını, benim de ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim ama kelimeleri çıkaramadım.

"Başka nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Krampların nasıl?"

Karnımı tuttum. "Dünkü kadar kötü değil."

"Bu çok iyi. Dinle, eğer iyiysen.... yapamam." Sesi titriyordu. "Gerçekten uzun konuşamam. Sınıra yeni vardık ve görevlerimiz var." Sanki kılıcını yeni kınına sokmuş gibi arka planda metal şarkılar söylüyordu. "Ben ilk av partisindeyim."

"En tehlikelisi bu mu?" Ben sordum.

Uzun bir duraklama oldu. Taştaki ışık söndü, sonra tekrar parladı ve mavi avucumu doldurdu. "Evet."

"Ve siz de gönüllü olduğunuz ya da görevlendirildiğiniz için mi bu partinin bir parçasısınız?"

"Ne fark eder ki?"

"Rhyan. Şimdi benimle kelime oyunu yapmaya kalkma. Görevli mi gönüllü mü?" Ben talep ettim.

"Gönüllü oldum," dedi, sesi kısıktı.

"Sanki en gitmeye gönüllü olmuşsun gibi." Sesim titriyordu. "Gitmek zorundaydım."

Bir anda tekrar ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Hayır, yapmadın. Y yapmak zorunda değildin."

"Birkaç ay içinde iki akadim öldüren tek soturion benim. Üç akadim, eğer Haleika'yı da sayarsanız. Gönüllü olmasam olmazdı."

Taşı avucumun içinde sıktım. "Haleika sayılmaz," diye bağırdım. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Rhyan, lanet olası kahramanı oynuyorsun."

"Hayır, değilim. Bunun için imza attım, hatırladın mı? Babanla bir anlaşma yaptım ve verdiğim sözleri tutuyorum. Bir Soturion olarak görevimi yapıyorum."

"Gryphon-bok! Burada hiçbir şey yapmayan koca bir soturi lejyonu var. Artık babam için çalışmıyorsun. O-" Gözlerimin arkası yandı ve boştaki elimi onlara bastırarak gözyaşlarımı geri kırptım.

"Lyr?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Artık Imperator'un görev gücündesin. Ve bunu yapamazsın. Sen hâlâ bir çıraksın."

"Aylardır bu gezileri yapan bir çırak! Buradaki en deneyimli soturion benim. Ve Ka Kormac'ın bir bok yapmadığını biliyorsun. Birdenbire hayır diyemezdim."

"Neden? Zayıf görünmekten mi korkuyorsun? Korktun mu? Ne yaptığını ve neler yapabileceğini biliyorum ama ayrılırken yüzündeki ifadeyi ve bu sabah bana nasıl zar zor baktığını da gördüm. Bunu savunmak için mantığını kullanmayı bırak. Seni tanıyorum. Ve orada gerçekten ne yaptığını biliyorum."

"Benim görevim!"

"Göreviniz burada!"

"Benim görevim Bamaria'ya gelmeden önce başladı. Akadim sınıra ulaşp sana yaklaşmıştı bile. Bunun tekrar olmasına izin vereceğimi mi sandın?"

Uzun bir duraklama daha oldu. Taştan gelen tek ses nefes alıp vermesi ve taşı bir yere bırakmış gibi çıkardığı gümbürtülerdi. "Başka ne yapabilirim?" diye homurdandı, sesi daha yüksekti. "Ha? Söyle bana, Lyr! Söyle bana! Kâbus gören tek kişi sen değilsin. Gözlerini kapattığında Haleika ve Leander'ın yüzlerini gören tek kişi sen değilsin. Onlar öldü. Öldürüldüler! Benim yüzümden. Benim başarısızlığım yüzünden."

"Rhyan, bu doğru değil. Senin yüzünden ölmediler. Onları sen öldürmedin."

"Öyle de olabilirdi. Tehdidi durdurmadım. Sana olan hislerimin bunun önüne geçmesine izin verdim. Sana söyledim, neler yapabileceğimi, ne kadar ileri gidebileceğimi, hangi ahlaksızlıkları yapabileceğimi bilmiyorum-"

"Rhyan! Tanrılar, kendini duyuyor musun? Ne olmuş yani? Bir seçim yapmak zorunda bırakıldın ve şimdi mükemmel olmadığı için kendini öldürtecek misin?"

"Hayır! Böyle bir şey olmayacak. Burada yapmaya çalıştığım şey bu değil. Ben sadece... Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım, bir şekilde skoru eşitlemeliyim, bilmiyorum."

Ensemi tuttum ve sıktım. "Beni tekrar seçeceğini ."

"Seni seçiyorum. Bu seni de koruyor."

"Beni burada yalnız bırakarak korumuyorsun. Ve bu şekilde skoru eşitleyemezsin. Auriel'in belası, Rhyan. Skoru asla eşitleyemeyeceksin. Haleika'yı öldüren, Leander'ı öldüren akadim öldü."

"Ve Haleika'yı öldürdüm."

"HALEIKA'YI BEN ÖLDÜRDÜM!" Kükredim, sesim kırıldı.

Yan tarafından bir ses geldi, hıçkırık ile hayal kırıklığı iniltisi arasında bir şeydi.

"Lir. Ortak." Rhyan'ın sesi gergindi. "Hadi ama. Bu sen değilsin." "Ve bunun sen olduğuna inanmamı mı istiyorsun? Korktuğuna mı? mı? Dünyadaki en mükemmel soturion değilsin diye kendini tehlikeye mi atıyorsun? Bundan daha iyi olduğunu biliyorum."

Homurdandı.

"Korktuğunu biliyorum," dedim. "Ve keşke -Rhyan, eğer böyle hissediyorsan, gitmeden önce benimle konuşsaydın."

"Seninle konuştum." Sesi karardı.

"Hayır, söylemedin. Tüm bunları hissettiğini bana söylemedin. Sözünün yeminin olduğunu biliyorum. Bunu ne kadar ciddiye aldığını, onurun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Olanların korkunç ve berbat olduğunu da biliyorum. Ama benimle neredeyse hiç konuşmadın. Kendini bu kadar suçlu, bu kadar sorumlu hissettiğini bilmiyordum."

"Başka nasıl hissediyor olabilirim ki? İlk başta denedim. Ama sonra, nasıl yapabilirdim ki? Yaşadığın onca şey varken?"

"Umurumda değil! Neler yaşadığının bir önemi yok."

"Evet, önemli," diye hırladı.

"Hayır, değil! Bu kadar önemliyken olmaz. Anlamıyor musun, *ortak*? Bu işte beraberiz. Sırayla yapacağız. Ve ben senin yanında olmak istiyorum. Şimdi bile, olan onca şeye rağmen, kaybettiğim onca şeye rağmen. Bak, neden gitme ihtiyacı hissettiğini anlıyorum, gerçekten. Ama bana geri döneceğine, bunun olmadığı bir şeye dönüşmesine izin vermeyeceğine yemin etmelisin. Yemin et. Nasıl hissettiğini biliyorum. Biliyorum çünkü ben de hissediyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rhyan, geri döneceğine yemin et. Hayatına yönelik bir tehdit varsa, ne olduğu umurumda değil, eve, yanıma döneceksin. Yapamam... Seni de kaybedemem."

"Lyr, ben...ben...." Sessizleşti ve etrafında bir kargaşa gibi görünüyordu.
"Gitmem gerek," dedi sesi kısık bir şekilde.

Işık taşı terk etti.

Bağırdım ve taşı minderlerin üzerine fırlattım, dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Bu, yeminini ikinci kez reddedişiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MORGANA

BABAMIN ÖLDÜRÜLMESİNİ TAKİP EDEN HAFTA YAVAŞ GEÇTİ. Acı içinde. Meera kendini odasına kapatmış, ağlıyor ve sadece halkın karşısına çıkmak için ayağa kalkıyordu. Kahvaltıda ve akşam yemeğinde görünmemiz gerekiyordu. Ve her şey yolundaymış gibi derli toplu görünmemiz bekleniyordu. Arianna Teyze bunu talep ediyordu.

Kaledeki soturi sayısı bir gecede neredeyse iki katına çıkmıştı, Ka Batavia askerleri ve Ka Kormac'ın bir karışımı. Cresthaven'da bulunmak o kadar tatsız bir hal almaya başlamıştı ki kendimi her gün araştırma yapmak için kütüphanede Lyr'e katılırken buluyordum, bu da can sıkıcı ve sinir bozucuydu.

Ama sırrımı ondan saklamak -Jules hakkında sahip olduğum bilgiyi saklamak- beni suçluluk duygusuyla delik deşik , bu yüzden Lyr ile oturup aynı lanet olası sıkıcı bilgileri tekrar tekrar okudum. Mercurial ile yaptığı sözleşme hakkında yeni bir şey bulamadım, o da bulamadı. Ama okudukça, gerçekten de onun içine gerçek ışığın bir parçasını koyduğuna ve bunun onun Aşera olan parçasına tepki verdiğine daha çok ikna oldum. Asherah'ın içinde de ışığın bir parçası vardı -Auriel onu ölümden hemen önce oraya yerleştirmişti.

Valalumir kristalleşmişti. Eğer Mercurial Asherah'ın göğüs plakasını ölümünden sonra bin yıl boyunca elinde tuttuysa, ışığı yeniden ele geçirmenin de bir yolunu bulmuş olması mantıklı geliyordu.

Ama bunu bilse bile, ne olmuş yani? Bilgi işe yaramazdı. Onu sözleşmeden kurtarmadı ve bundan sonra ne yapması gerektiğini söylemedi. İkimiz de tamamen . Afeya son görünüşünün ötesinde işe yarar bir şey sunmamıştı. Aslında, Mercurial günlerdir gizemli bir şekilde sessizdi. Lyr onun son buluşmalarından sonra ortadan kaybolduğunu, bir başkası tarafından kızdırıldığını ve bunu halletmeye gittiğini iddia ettiğini söyledi. Ama bir daha ortaya çıkmadı ya da Lyr'e ne zaman döneceğine dair bir ipucu vermedi.

Tüm Afeyan sözleşmesi araştırmalarımız yüzüncü çıkmaz sokağa girdiğinde, Lyr'i Asherah'ın tarihini araştırmaya geri dönmeye, Asherah'ın güç kaybına ve bunun Lyr'in kendi gücünü bulmasıyla nasıl bağlantılı olabileceğine dair ipuçları teşvik ettim. Bunların çoğunu daha önce de okumuştum ama şimdi parşömenleri karıştırırken içine şeytan girmiş gibi davranıyordu. Her parşömen baştan sona okunmalı, hiçbir ayrıntı atlanmamalıydı. Bulabildiği her küçük şeyi takıntı haline getiriyor ve daha önceki notlarıyla çapraz referans yapıyordu.

Tüm bunları okumak ve sonra Lyr'in zihninde tekrar ettiğini duymak zorunda kaldığım için çok sıkılmıştım. Hikâyeyi biliyordum -her Lümeryalı çocuk biliyordu- ama bu kadarını asla. Eski öğretmenlerim beni şimdi görebilseydi....

Canturiel cennetteki ışığı yarattı. Akadim onu çalmaya çalıştı. Göksel Âlemlerde bir savaş yapıldı ve iblisler kaybederek Dünya'daki Lumeria'ya sürüldüler. Alemin tanrıları ve tanrıcaları da maddeleşiyor, fiziksel şekil almakla oynuyorlardı. Bazıları istedikleri gibi gelip gidiyor, tamamen yetişkin bedenlere bürünüyor ve istedikleri zaman onları terk ediyorlardı.

Sonra bir gün, sıkışıp kaldılar. Bedenleri kalıcıydı. Yaşlanmaya başladılar-çok daha yavaş bizim yaptığımızdan daha fazla-ama onlar ölümlüydüler . Yeni

Lumeryalılar sadece gökten düşmüyor ya da sihirli bir şekilde ortaya çıkmıyordu, doğuyorlardı. Akadim'i geri püskürtmek için savaşlar yapıldı ve Lumeryalılar ölüyordu.

Cennette, dört tanrıça ve üç tanrı ışığı korumak için hayatlarını feda ettiler, diğer tüm görevlerinden vazgeçtiler - ta ki Auriel Asherah'ı ve Asherah da Auriel'i görene kadar. Aralarındaki çekimi yıllarca inkâr ettikten sonra yeminlerini bozdular.

Olay ortaya çıkınca Asherah Lumeria'ya sürüldü. Auriel ona yardım etmek için ışığı çaldı ve Konsey de onu durdurmayı başaramayan tüm tanrı ve tanrıçaları cezalandırdı.

Olayı ilk bildiren Moriel en öfkeli olanıydı. Akadim güçlerine liderlik etti. Asherah'ın en sadık yoldaşı olan tanrıça Ereşya Moriel'e sığındı ve tanrı Shiviell Moriel'in ikincisi oldu. Muhafızlardan üçü, Lumeria Matavia okyanusun dibine batana ve Valalumir yedi parçaya bölünene ve yerlerine dair bilgi yok olana kadar kalan dördüyle savaştı.

Haftanın sonunda, büyük ölçüde hayal kırıklığından dolayı gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Lyr daireler çiziyordu. Gücünü nasıl bulacağı ya da herhangi bir şeyin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Mercurial hiçbir yerde bulunamıyordu. Tüm bunların ona ne kadar zarar verdiğini görebiliyordum.

Sıkıntıdan da neredeyse ağlayacaktım. Dışarı çıkmaktan olabildiğince kaçınıyordum - Jules hakkında öğrendiklerimin etkisinden hala -Sokakların iktidar değişimi hakkında konuşan, Arianna'yı desteklemek için bağırان ya da Tristan ve yeni güzel, yetenekli gelini hakkında dedikodu yapan insanlarla dolu olduğunu biliyordum. İğrençti.

Lyr beklediğimden daha fazla incinmişti. Tristan benim gözümde her zaman bir pislikti, ama Lyr onu gerçekten sevmiştir - ya da bir şekilde

Kendini buna ikna . Rhyan'ı düşünürken kalbinin hızla çarpması, Tristan'ın yanında her zaman hissettiklerinden çok farklıydı.

Onu bu konuda ya da Rhyan hakkında konuşturamadım. Hâlâ ortalıkta yoktu, hâlâ avlanıyordu ve görünüşe göre onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Günde bir kez kontrol etme ve hayatta olduğuna dair güvence verme kisvesi altında Vadati'yi arıyordu. Gerçeği bilecek kadar uzun süredir forsworn'ların arasındaydım, hayatta olduğuna dair kendini rahatlatıyordu.

Hafta sonunda Cresthaven'da, Arianna'ya destek vermek ve Tristan ile Naria'nın nişanını kutlamak için tüm Konsey'in katılacağı resmi bir ziyafette yer almamız bekleniyordu. Hâlâ babamız için bir cenaze töreni bile düzenlememiştik.

Bütün hafta boyunca, Lyr'le birlikte olmadığım zamanlarda, Arianna'yı dinlemeye çalıştım -midem elverdiğince onun yanında olmaya, hata yaptığını, iksiri kullanmayı unuttuğunu ve düşüncelerini korumasız bıraktığını duymaya çalıştım. Ama o hiç yapmadı, bir kez bile.

Namtaya'yla bir gece daha geçirmiş, Jules'la ilgili anılarını kendi anılarımla birleştirerek kendime işkence etmişim.

O akşam ziyafet başlamadan hemen önce, yatak odamın dışında onun varlığını hissettim.

İçeri geliyor musun? Ben sordum.

Beni davet mi ediyorsun?

Gözlerimi devirdim. Şimdi de izin mi bekliyorsun? Ben hep izin bekledim.

Geçen gün beni izlemen için sana kim izin verdi? Gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum, bakışlarının karanlığı ve yoğunluğu Namtaya'nın altında kıvrınmamı, onun dili ve parmakları tarafından çözülmemi izliyordu

ve öğrendiğim gerçeği ve onun gölgelerde izlediğini bilerek çözüldüm.

Şimdi, şimdi, kedicik. İkimiz de bundan her zaman hoşlandığını biliyoruz.

Sözlerinin gerçekliği karşısında içim daraldı. Her zaman beni izlemesini beklerdim. En karanlık yanımla bunu seviyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Yatak odamın kapısını açtım ve geri çekildim, diademi düzeltmek için değil ama akşam yemeği için saçımı düzenlemek için şifonyerime döndüm.

Haberlerini benimle paylaşacak mıydın? durdu, vücudu sırtımda sıcaktı, nasırlı elleri kollarımı okşuyordu.

Yağa uzanırken titredim.

İzin ver, diye düşündü, şişeyi benden aldı ve yağı eline döktü. Avuçlarını birbirine sürttü ve yasemin kokusu odaya yayıldı. Parmakları saçlarımda nazikçe gezindi, dokunuşu artık beni orgazma ulaştırmak için kullandığı sert dokunuşlardan çok farklıydı, savaşıırken, öldürürken sahip olduğunu bildiğim dokunuşlardan çok farklıydı.

Onun dokunuşuna sırtımı yasladım.

Eee? Bana ne zaman söyleyecektin? diye sordu.

Sen de oradaydın, yani bizi zihnim kapandıktan sonra mı bulduğunu söylüyorsun?

Benim kadar uzun süredir zihin okuyan biri için bazen bilgiyi doğrudan almak bir zevktir.

Bana Arianna'dan bahsettiğin gibi mi?

Saçlarımı parmaklarına doladı ve başımı hafifçe geriye doğru çekti, ama onu sorgulamamam gerektiği mesajını vermeye yetecek kadar. Nefesim kesildi ve acı verecek kadar sert çekti.

Sana bildiklerimi söyledim. Düşünceleri bir hırıltı gibiydi, aurası tenime ağır ve karanlık bir şekilde yayılıyordu. Zihin okuma, onun ne düşündüğünü bilmenize izin vermez.

Her şeyi.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. *Jules yaşıyor. O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.*

Evet.

Eli boğazıma dolandı ve dudakları yanağıma yapıştı, dişleri tenimi sıyırdı. *Vakit geldi. Planlarımızı harekete geçirme zamanı. Her şey çoktan harekete geçti.*

Başımı salladım.

Hızlı hareket etmeliyiz. Artık bildiğine , sır güvende değil.

Farkındayım.

Dudakları kıvrıldı. *Güzel. Hazır ol. Hazır olacağım.*

Harekete geçmeye, intikam almaya, Jules'u İmparator'un hizmetinden çıkarmaya, onu geri getirmeye hazırdım. Ve İmparatorluğu yıkmak için.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LYRIANA

Hayatım boyunca Cresthaven'ın içine yüz binlerce kez adım atmıştım. Her zaman rahatlatıcı hissettirmişti. Her zaman evim gibi hissetmiştim.

Bu geceye kadar. Hiçbir şey farklı değildi, parmağımla işaret edebileceğim hiçbir şey yoktu. Dekor aynı görünüyordu ve personelin çoğu tanınabilir durumdaydı. Ama havada daha önce hiç hissetmediğim bir soğukluk vardı.

Balo salonunda iki yanımda kız kardeşlerimle oturuyordum, eskortlarımız arkamızdaki duvarın önünde duruyordu.

Arianna, Imperator'un görev gücünün şu anda iyi durumda olduğunu açıkladı. Elyrian sınırlarında avlanıyorlardı. Ve rapora göre, Damara'dan bir soturion bir akadim öldürmüştü.

Sertleştım. Rhyan bütün hafta boyunca yaptığımız kısa görüşmelerde bunların hiçbirinden bahsetmemişti. Bana hiçbir ayrıntı vermemiş, sadece günde bir kez iyi olduğumu bilmek ve kendisinin iyi olduğuna dair beni temin etmek için aramıştı. Bu sağlandıktan sonra da aramayı sonlandırmak için her zaman bir bahane buluyordu. Ve ben taşın beyazlaşmasını izler, sıcaklığının avucumu terk ettiğini hissedirdim.

Geceleri yatağa gitmek giderek zorlaşıyordu.

Arianna'nın evimi koruyan büyüünü hissedebiliyor, koğuşların uğultusunda onun özünü duyabiliyordum. Her gece Rhyan'ın kıyafetleriyle uyuyordum, ödünç aldıklarımı yeniden giyiyordum ama kokusu o kadar silikleşmişti ki onu zar zor hissediyordum. Uykuya dalmanın tek yolunu kollarımı kendime sarıp onun kollarıymış gibi davranmakta bulmuştum.

Ve sonra rüyalar geldi. Kabuslar. Arenaya geri dönmüştüm.

Babamın ölümünü izlemek. Haleika'nın ölümünü izlemek.

Rhyan'ın ölümünü izlemek.

Her seferinde ağlayarak uyandım, elim belimdeki vadatiye yapışmış, onu aramak istiyordum. Ne yapacağımı, ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Bunu daha önce de yapmıştı - korktuğunda beni dışarıda bırakmıştı - bunun beni koruyacağını düşündüğünde. Ama bu sefer farklı hissediyordum. Aramızdaki acılar hiç olmadığı kadar büyüktü. Bu sefer göğsümde bir delik açılmıştı.

"Bu iyi haber," dedi Aemon ve beni düşüncelerimden kopardı. Odanın karşısında, Arianna'ya yakın bir yerde oturuyordu. Arkturion olarak konumunu korumaya çalıştığından şüpheleniyordum. Morgana da bunu doğrulamıştı. Arianna onun yerine geçmek için her türlü hakka sahipti ama Tanrılara şükürler olsun ki şu ana kadar herhangi bir açıklama yapılmamıştı.

Onun yerine uşaklarından birini geçirmek için can attığını hissediyordum ama yıllar süren kargaşaya rağmen Hazır sevilen bir savaş lordu olmaya devam ediyordu ve ilk Emartis isyanını sona erdiren adamın ikinci bir ayaklanmanın hemen ardından değiştirilmesi Arianna'nın bile kontrol edemeyeceği ya da düzeltemeyeceği şekilde kötü görünecekti. En azından henüz değil.

Turion Dairen, "Damara'nın Soturileri her zaman yetenekli savaşçılar olmuştur," dedi. "Bu.... için iki akadim öldürme demek." Sözüünü yarıda kesti. "Şey, çok sevindim

bunu duymak için. Önümüzdeki aylarda çok daha fazlasını öldürebiliriz."

Aemon'un gözleri üzerime düştü. Damara için iki akadim öldürüldü. İlki Leander'dı; Leander yeminini bozduğu için, Haleika terk edildiği için sayılmayan, kabul etmediğimiz bir cinayetti.

Çünkü Rhyan ve ben o canavarın gitmesine izin vermiştik.

Rhyan'ın bu canavarları avlamak için hayatını riske atmasının sebebi buydu. Beni bu yüzden yalnız bırakmıştı.

"O yaşıyor," dedi Morgana sessizce. "Sakin ol."

Başımı salladım, kamufle edilmiş cübbesiyle vücudunu görünmez kılan Leydi Sila ayağa kalkarken önüme baktım. Ve tıpkı Rhyan'ın tahmin ettiği gibi, babamın öldürüldüğü gece tutuklanan şüpheli Emartis üyelerinin hepsinin serbest bırakıldığını açıkladı. Onları tutmak için yeterli kanıt yoktu.

Midem bulandı.

Arianna bu haber karşısında gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor, çekik gözlerle kaşlarını çatıyordu. "O zaman daha iyisini yapmalıyız. Suçlu taraftan daha fazla kanıt bulmalıyız. Arkasva'mızı bizden çok erken alan sorumluları bulmalıyız."

Bir alkış tufanı koptu ve hizmetkârlar taze şarap şişeleriyle ortaya çıktı. Eathan bir köşede tek başına oturuyordu, yüzü asık ve gözleri kısıktı. açık bir hüznün havası vardı, etrafı gri ve bulutluydu. Bir hizmetçi ona yeni bir kadeh sunduğunda reddetti. İçecek bir şey alacak havada değildim. Tristan görüş alanımdaydı ve Naria'nın elleri onun üzerindeydi. Parmakları adamın göğsündeki çizgileri takip ederek kemerine doğru ilerledi. Nişan yüzüğünün parıltısı

saçlarıyla oynarken elini her çevirişinde.

Dairemdeki o geceden beri konuşmamıştık. Koridora girdiğimde bana başıyla selam vermiş ve sempati dolu bir bakış atmıştı. Naria onun elini tutmadan önce kahverengi gözleri uzun bir süre üzerimde kalmıştı. Ve göğsümde bir sızı hissettim. Onu özliyordum - benim için olduğu gibi değil - ama arkadaşım olarak. Bir zamanlar güvendiğim ve birlikte büyüdüğüm çocuğu. Aramızda eşsiz bir bağ vardı, çok fazla geçmişimiz vardı ama aynı zamanda birbirimizden kopmuştuk ve bir süre için baş sallamaktan başka bir şeye izin verilmeyecekti.

Emartis'in bir sonraki hamlesi, İmparator'un görev gücünün ne durumda olduğu, Arianna'nın Konsey'deki bir sonraki Eğitim Üstadı olması için olası seçimleri ve tabii ki Tristan ile Naria'nın ne zaman resmen karı koca olacakları gibi olağan dedikodular başladı. Elbise tasarımlarından ve pasta tatlarından bahsedilen her şey midemi bulandırıyor.

"Neredeyse bitti," dedi Morgana sessizce.

Meera elimi sıkmak için sandalyesinin arkasına uzandı. Arianna Teyze hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra olduğundan biraz daha iyi görünüyordu. Ama vorakh'ı onu mahvederken asla tam olarak kendisi gibi görünmüyordu.

"Soturion Lyriana," dedi Aemon, "eğitim birkaç gün içinde yeniden başlıyor."

Başımı salladım. "Evet." Boğazımda bir yumru vardı. Eğitime geri döne mezdim. Arenaya değil. Olayın olduğu yere değil. Rhyan olmadan olmazdı. Hiçbir cevap almadan olmazdı. Onu ilk aradığımdan beri Katurium'a geri dönmemiştim. Haleika'yı öldürdüğüm ve babamın cesedinin düştüğü yerde pistte koşmayı her düşündüğümde kusmak istiyordum.

"Dönmeye hazır mısın?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Bana doğru eğildi, zırhı ateş ışığıyla parlıyordu. Ama gözlerinin altında da yorgunluk belirtisi olan torbalar vardı. Yorgun olduğunu düşünmüştüm.

düzeni sağlamak ve Ka Kormac soturi'nin ek lejyonunu kontrol altında tutmak için elinden gelen her saat çalışıyordu.

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?" Sesini alçaltarak sordum. "Yoksa benim vermem bekleneni mi?"

Acımasızca gülümsedi. "Bu yeterli bir cevap. Şu anda çırağınız yok gibi görünüyor." Gözleri dolaştı, şüphesiz hala orada bulunan güvenlik ekibimin üyelerini . Sonra kararmış bakışları tekrar bana döndü. "Yakında dönmesini bekliyorum ama bu arada önlem olarak seni eğitim için Soturion Galen ve çırağıyla eşleştireceğim."

Kalbim sıkıştı. Galen'i arenadan beri görmemiştim. Haleika'yı kaybettikten, onun başka birini sevdiğini öğrendikten sonra nasıl olduğunu bilmiyordum. Ona ulaşmalıydım ama çok korkmuştum.

Size nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek yok," dedi Aemon. Tüm bu olanlara sempati duyduğumu biliyorsun. Sizi destekliyorum ve yetkili ben olsaydım iyileşmeniz için size çok daha fazla zaman verirdim. Ancak, tıpkı daha önce olduğu gibi, hata yapma lüksümüz yok. İmperator ve şimdi de İmparator hala her hareketinizi izliyor. Bazı açılardan eskisinden daha yakınlar," diye ekledi karanlık bir şekilde. "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Tekrar Soturion Lyriana olacaktım. Her şeyi sineye çekecektim. Büyü olmadan da güçlü olduğumu kanıtlayacaktım. Özel bir iyilik beklememek. Pozisyonumu korumak ve İmparatorların evlilik pazarlığı yapmasını engellemek için yapabileceğim tek şey buydu.

"Aemon, "Hart'ın derhal geri getirilmesi için İmparator'a bir çağrı yapıyorum," dedi. Şimdiye kadar sahip olduğu tüm bilgiyi paylaşmış ve yeterince avı yönetmiş olmalı -özellikle de yaşı göz önüne alındığında- yeterince şey yapmış olmalı. Burada onun hizmetlerine ihtiyaç olduğuna inanıyorum. Özellikle de şimdi

asiler serbest bırakıldı." Elleri iki yanında yumruk olmuş, gözleri önce Morgana'ya sonra da Meera'ya kaymıştı.

Morgana onun sözleri karşısında kaskatı kesildi, aurası gerildi ve titreşti. Döndüğümde Meera'nın baygın görüldüğünü gördüm ama sonra doğruldu ve bir bardak suya uzandı.

Tanrım, onlarla asla rahat edemeyecektim.

Aemon'a gülümsedim ve sakın görünmek için yüzümü düzelttim. "Bunu isterim," dedim, sesimin tarafsız çıkması için dua ederek. Ondan Hazır olmasını ve Rhyan'ı geri götürmek için doğruca sınıra gitmesini talep etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Aemon kemerinden küçük bir şişe çıkardı. "Bu sizin için Leydi Lyriana. Şu anda durumunuz için pek bir şey yapamam ama bunu kullanabilirmişsiniz gibi görünüyor." Soğuk gümüş metali avucuma bastırdı.

"O da ne?" Morgana sordu.

"*Soturion* için güzel şarap," dedi Aemon. Gözleri Morgana'yı delip geçti. "Şimdiden yeterince içtiğinizi söyleyebilir miyim leydim?"

Morgana gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsan Arkturion."

"İç bakalım," dedi sessizce. "Bu gece rahatlamaya çalış. Çünkü hafta sonu geçtikten sonra her şey düzene girmeli."

Başımı salladım ve onun uzaklaşmasını izledim. Belimdeki zinciri hissettim ve o anda Rhyan'ı çağırmak için taşa dokunmak istedim. Ama bunun yerine Aemon'un şişesini içtim, tadının ne kadar tatlı ve güçlü olduğuna şaşırdım.

Gece daha fazla anlamsız dedikodu ve sohbetle devam etti ve Morgana, Meera'yı da yanımda getirerek yatağa gitmesine yardım etmekten başka çarem kalmayana kadar içmeye devam etti.

Yukarı çıkarken Arianna'nın önünde reverans yaptık, elime dokunduğunda tüylerim diken diken oldu.

"İyi geceler, canlarım. Çok yorulmuş olmalısınız." Elimi sıktı ve odadaki tüm soyluların gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim.

Kaç kişi onu destekledi? Kaç
kişi beni destekledi?

Artık "shekar arkasva" ifadesinin gerçek bir anlamı var. Herkes gayrimeşru siyah serafimi desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

Cresthaven'a ya da daireme başka bir mesaj gelmemiştii ve ben de imza bilmeceğini çözmeye yaklaşmamıştım.

131189114141

Arianna elimi bıraktı, mavi gözleri beni değerlendiriyordu. Çenemi indirdim.

"İyi geceler," dedim, ipucu bulmak için odayı son bir kez daha taradım.

Dikkatler her masada gerçekleşen küçük sohbetlere dönmüştü.

Aşağıda içtiklerimden dolayı biraz sarhoş hissetmeme rağmen önce Meera'yı odasına götürdüm. Naria odanın ortasında Tristan'ı öpmeye başladığında Aemon'un içkisini bitirmiştim ve sonra onlar yerde dans ederken Morgana'nın bardağında kalanları ödünç almıştım. Leydi Sila, Emartis'in serbest bırakılması haberine üzüldüğümünden endişelenerek bana bir bardak göndermişti. Haklıydı da. Hepsini mideye indirmiştim.

Morgana'nın yatak odasına vardığımızda kollarımı kavradı, parmakları tenimi kesiyordu.

"Morgs-"

"Kapa çeneni," diye tersledi.

Donup kaldım. "Ne?" *Bir şey mi duydun?*

Beni sıkıca kavradığı için gözleri büyüdü.

Morgs? Ow!

Başını salladı, gözlerinde gerçek bir korku vardı.

Düşüncelerimi boşaltarak onun duymasını sağlamaya çalıştım, bir yandan da kulaklarımı gererek yakınlarda her ne ya da kim varsa dinledim. Ama hiçbir şey hissedemedim.

Morgana'nın göğsü kabardı, koyu renk gözleri benimkileri aradı.

Meera mı? Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar korkmuş, bu kadar savunmasız. Yıllardır görmedim. *Morgs?*

Odaklandığında, uzak ya da özel bir şey duymak için zihnini bilerek açmaya çalıştığında aldığı o bakış .

Arianna mıydı? Yoksa bize komplo kuran başka biri mi? "Lyr?"

diye sordu, tırnakları etimi kesiyordu.

"Ah!"

"Ne kadar sarhoşsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yeterli değil." Hâlâ aklım başımdaydı, hâlâ Rhyan'ı düşünüyordum, hâlâ Turion Dairen'in koltuğuna yaklaşırlarken Naria'nın vücudunu Tristan'inkine sürttüğünü görüyordum.

"Lyr," dedi tekrar, bu sefer sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. Sanki bende bir sorun varmış ya da başıma korkunç bir şey geliyormuş gibi.

Yere baktım, kanıyor muydu? Hiçbir şey yoktu. Tespit edebildiğim bir yara ya da iz yoktu.

Beni yatak odasına kadar itti, kapıyı çarparak kapattı ve tekrar üzerime çıkmadan önce kilitledi.

"Tanrılar adına." Morgana nefesinin altından

küfretti. "Morgs! Neler oluyor?"

Beni görmezden geldi, elbisemi itti ve Valalumir işaretini ortaya çıkarmak için kolyemi çevirdi. Soluk bir altın rengiydi ama şimdi yeniden parlak bir şekilde parlıyordu, neredeyse beni işaretlediği ilk gece olduğu kadar parlaktı. Dişlerimi sıkarak kendimi destekledim ve içimdeki ateşin yanmasını bekledim.

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece parladı.

Onu üzen şey bu muydu?

"Bunu en son ne zaman yaptı?" diye sordu.

"Geçen hafta," dedim ona. "Rhyan'la birlikte. Ama o zamandan beri ne parladı ne de ısındı."

"Bir var," dedi. "Sanırım bu sana bir şey yaptı."

Yutkundum ve tekrar göğsüme baktım. "Hiçbir şey hissetmiyorum." Avucumu kalbime bastırdım ve başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yapamam...." Öne doğru eğilirken boynu gerildi. Bana baktığında gözleri büyüdü ve yüzü soldu. "Artık düşüncelerini duyamıyorum." Kaşları çatıldı ve dinliyormuş gibi uzun bir süre bekledi. Kaşlarını çattı, gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Aklını okuyamıyorum. Ben... Ben senden hiçbir şey alamıyorum. Tek bir düşünce ya da duygu bile. Sanki etrafınızda bir duvar var."

"Ne?"

"Farklı hissediyor musun?"

"Hayır."

"Siktir," diye bağırdı. "Lyr, zihnin sessizliğe gömüldü."

ON ALTINCI BÖLÜM

BÜTÜN HAFTA boyunca Afeya kütüphanesindeydim, okuyordum, araştırıyordum ve hiçbir şey bulamıyordum. Bazı cevaplar bulmaya, bana neler olduğunu anlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ama Morgana'ya olanlardan sonra okumayı bırakmışım. İyi davranmayı bırakmışım.

İçim yanıyormuş gibi hissetmekle ve yıldızımın rastgele parlamasıyla uğraştım ve bunun nedenini ya da nasıl üstesinden gelebileceğimi açıklamadım. Mercurial'dan hiçbir haber alamamış, Zenoya'dan ya da incelediğim parşömenlerden hiçbirinden tavsiye alamamışım.

Ve şimdi, Morgana aklımı okuyamıyordu. Olayın gerçekleştiği anı anlamak için gecenin olaylarını gözden geçirmeye çalışmışık ama yemek o kadar gürültülüydü ve Morgana o kadar çok içmişti ki yalnız kalana kadar zihnindeki sessizliği fark etmemişti. Morgana'nın vorakh'ı karşılaştığı diğer herkesle hala sağlamdı, bu yüzden sadece ben olduğumdan emindik.

Daha fazla yersiz etki oluşmadan önce cevaplara ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah doğruca Zenoya'ya gittim ve bütün hafta boyunca neyi kaçırdığımı fark ettim. Mercurial'ın yokluğuna o kadar odaklanmışım ki, Afeya'nın bir başka önemli üyesinin gizemli bir şekilde sessiz kaldığını fark etmemiştim.

"Nerede o?" Ben sordum.

"," dedi Zenoya nazlı nazlı. "Kim nerede?"

"Ramia," diye hırladım. "Ramia nerede?"

Son birkaç aydır kütüphaneye neredeyse her gittiğimde beni bekliyor, bir ipucu ya da ihtiyacım olan ama sahip olamadığım veya okuyamadığım bir parşömenle bana sataşıyordu. Ama son bir haftadır, Mercurial'ın Valalumir'i içimdeyken burada taze yem gibi oturuyordum ve o bir kez bile ortaya çıkmamıştı.

"Ofisi," dedi. "Ofisi nerede?"

Zenoya boynunu bir o yana bir bu yana uzattı, ısırarak üzere olan bir yılan gibi dalgalanıyor, gözleri bir engerek yılanı gibi beni izliyordu. Yavaşça gözlerini kırıştırarak, ", şimdi işine yetişmeye çalışıyor ve rahatsız edilmek , " dedi.

"konuştuğunun farkında mısın?" diye sordum.

"Arkasva'nın eski bir varisi mi?"

"Ka Batavia'nın bir leydisi," diye tısladım. "Varis ya da olma, ben hâlâ sana hükmeden Ka'ya aitim, hâlâ damarlarımda arkasvim'in kanını taşıyorum."

"Güzel." Zenoya sırıttı. "Bir kadının kendini küçümsediğini görmekten nefret ediyorum."

Onu yumruklayacaktım. İhtiyacım olan son şey, zalimliğinin ve umursamazlığının iyilik olduğuna beni ikna etmeye çalıştığı Afeyan akıl oyunlarıydı. Artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ramia'nın ofisi mi? Nerede orası?"

"İkinci kat," dedi Zenoya, sonra şezlonguna uzandı ve beline zincirlediği bir parşömeni çözdü.

Markan'a beklemesini işaret ederek geri döndüm ve ışıksız ana kapıdan içeri girdim.

Ayaklarım beni kendi başlarına taşıyor, sanki aylardır her gün yaptıklarını aniden hatırlamış gibi koşuyorlardı. Merdivenleri tırmandım ve onun kapısını bulana kadar yığınlar arasında koştum. Kapıdan içeri daldım ve Ramia'yı kendi kırmızı şezlonguna uzanmış, elinde eskimiş bir parşömenle dönerken buldum.

"," dedi şaşkınlıkla. "Geldiniz. Bir kez olsun beklemiyordum, sizin için çekilmiş bir parşömenim yok. Ama yeni mücevherlerim var." Kapıyı arkamdan kapattım, doğruca ona doğru yürüdüm ve omuzlarını kolçağa doğru ittim. "Sen ne bilirsin ki?"

"Hanımım? Biliyor musunuz?" Başını yana doğru eğdi. "Neyi bilmek? Birçok şey biliyorum. Ne sormak istiyorsun?"

"Mercurial ile olan sözleşmem," dedim. "Bu işte parmağın yokmuş gibi davranma, bundan haberin yokmuş gibi davranma. Normal davranmıyor. Neden?"

Ramia'nın dudakları gerildi. "Bundan bahsetmiyorum. Seninle onun arasındaki sözleşme. Cevap mı istiyorsun? Ona sor."

"Peki o nerede?" Ben sordum.

Hırladı, "Bilmiyorum. Bir kez olsun onu bulamıyorum."

Gözlerinde gerçeğin bir parçasını aradım. "Ne demek onu bulamıyorum?"

"Söylediğimde ciddiyim. O kayıp." Çenesini kaldırdı, kaşları daraldı ve meydan okudu, dudakları birbirine yapıştı. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Geri adım attım. Ramia yıllar boyunca Mercurial'la olan ilişkisini bana o kadar az anlatmıştı ki, bu bana büyük bir bilgi gibi gelmişti. Bana ne sıklıkta konuştuklarını ya da birbirlerini gördüklerini hiç söylememişti; onu tanıdığını zar zor kabul etmişti ve şimdi de onu bulamadığını açıkça itiraf ediyordu.

"Kayıp olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum. "Seninle buluşması mı gerekiyordu?"

Gözleri benimkileri aradı. "Öyleydi. Ve göstermiyor. İlk Elçi pek çok şeydir, ama sözünün eri bir Afeya'dır. Geleceğini söylerse gelir." Omuz silkti. "Geldiğini söylüyor, gelmiyor... yanlış bir şey var."

Benim tarafımda da sessiz kalmasını çok tuhaf bulmuştum. Beni bırakıp gittiği kişiyle ilgili bir sorun mu vardı?

"Emin misin?" Kalbim daralıyordu. Bana yanlış gelen bir şeyler vardı. Yine de hiçbir insan ya da Lumerian onu alt edemez ya da zorlayamazdı. O ölümsüzdü.

"Sen şimdi odaklan," dedi. "Afeya odaklandığında, merhamet etmezler. O kayıp mı? Kötü olur. Herkes için." Ve Ramia'yı tanıdığım yıllar boyunca ilk kez gerçek duygu belirtileri gösteriyordu. Kişiliğini, kuyumcu kisvesini bir kenara bırakmıştı. Gerçekten endişelenmişti.

"Kraliçesi onu geri çağırdı mı?" Bir açıklaması olduğundan emin bir şekilde sordum. "Ya da diğer saraylardan birinde olabilir mi?"

Ramia başını salladı. "Hayır. Güneş ve Ay Sarayı'nı ziyaret ediyorum. Beni neden günlerdir görmüyorsun? Neden şimdiden bildiğimi düşünüyorsun? O kayıp."

Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de Valalumir'in ısınmasının durmasının nedeni buydu. Ama hâlâ parlıyordu ve büyük olasılıkla Morgana'nın beni duyamamasının nedeni buydu.

"Sadece meşgul olmadığından emin misin?" diye sordum.

"Evet. Ama ne üzerinde çalıştığını biliyorum. meşgul değil."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ne üzerinde çalışıyor?"

Ramia'nın eli kalbime uzandı ama bana dokunmadan hemen önce durdu.

"Kolye senin için nasıl çalışıyor?"

Geri çekildim. Bunun ne olduğunu biliyor muydu? Ne anlama geldiğini? Mercurial ile çalışıyordu. Zırhı bana ilk o vermişti.

Yutkundum. "Çok işe yaradı."

Bir kaşını kaldırdı, dudakları kıvrıldı. "Giymeye devam et. Dikkatli olun." Durakladı, gözlerinde karanlık bir şey vardı. "Eğer o giderse leydim büyük tehlike altında. Afeya'nın üstesinden gelebilecek kadar güçlü tek bir şey var."

"Akadım?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Belki. Belki de değil." Tekrar kalbimi işaret etti. "Belki bir tanrı."

"Bir tanrı mı?"

"Artık bir tanrıça var. Sence yalnız mı yürüyor?"

Gerçekten Asherah'ın öleceğini ve bu olaydaki rolünün biteceğini mi düşündün? O daha yeni başlıyor.

Mercurial'ın sözleri aklıma geldi. Görüşüm bir odaklanıp bir kayboldu. Geriye doğru tökezledim ve kalçam Ramia'nın masasına çarptı. Döndüm ve kendimi dengelemek için kenarından tuttum, hareketlerim parşömenlerin küçük bir çarpışmasına neden oldu. Kalçamı ovuştururken bir desteyi yere düşürdüğümü fark ettim. Her birinin üzerinde numaralarla dolu bir etiket vardı.

79114141

12085141251

Deri çantalara uzandım, Ramia kaşlarını çatarken yerde yuvarlandım.

"Lümaryen karmaşası!" diye tısladı.

Rakamlar... tıpkı aldığım nottaki imzaya benziyorlardı. Ben daha fazlasına uzanırken Ramia parşömenleri toplamaya başladı; her bir etiketi tarıyor, bulabildiğim her sayı dizisini okuyordum.

Ve sonra onu gördüm. Yığının ortasında kahverengi deri bir çanta duruyordu. Siyah deri kordonla bağlanmıştı ve üzerinde 131189114141 yazan soluk bir parşömen etiket vardı.

İmza.

Majesteleri,

Artık "shekar arkasva" ifadesinin gerçek bir anlamı var. Herkes gayrimeşru siyah serafimi desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

131189114141

Çantayı aldım. "Nedir bu? Bunların hepsi ne?"

Ramia arkasına yaslanırken gözleri dar, yılan gibi yarıklara dönüştü. "Senin için değil."

"Sanırım öyle," dedim onu şezlonga doğru iterek. "Bu numaraları daha önce de görmüştüm."

O homurdandı, süzme karşı Ben. "Nasıl heyecan verici," o hırladı. "Tebrikler. Aynı numaraları iki kez görüyorsun."

"Nedir onlar?"

"Pisliği ben . Biri ofisten çıksın." Onların burada olmasını istememişti.

Daha sert bastırdım, elim yılan gibi boğazına doğru ilerledi.

"Yeterince güçlü değilsin," dedi.

"Hayır," dedim ve boştaki elimle zırhıma dokundum. "Ama *biz* öyleyiz. Bir tanrı tam bir Afeya'yı alt edebiliyorsa, reenkarne olmuş bir tanrıça yarım bir tanrıçaya ne yapabilir?"

Ramia gözlerini devirdi. "Sayıların hiçbir anlamı yok. Dosyalama numaraları."

"Nereye başvuracaksın?" diye sordum. Ramia'nın dudakları birbirine yapıştı. "Neresi için?" Tekrar sordum. "Günlük kayıtları."

"Kimin kayıtları?" "Asalet," diye tükürdü Ramia.

"Peki bu kimin günlüğü?" Göğsüme bastırarak sordum. "Eğer bilmeni istiyorlarsa, sana söylerler."

"Yaptılar! Tam olarak bu sıralamayı içeren bir not aldım." Ramia başını salladı. "Hayır. Mümkün değil."

"Evet, ben-" Ramia'nın gözlerindeki bir şey beni duraksattı.

"Yazardan değil," dedi. "Söz veriyorum. Yıllar önce göndermedikleri sürece olmaz."

Not sadece bir haftadır bendeydi. Uzun zaman önce yazılmış ve başka biri tarafından paylaşılmış olması mümkün müydü? Ya not bana bile yazılmamışsa? Leydi Lyriana'ya değil, Majestelerine yazılmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

Ramia gülümsedi. "Çünkü günlükler sadece tamamlandığında arşivimize giriyor.

-Yazacak bir şey kalmadığında. Biz sadece yazar öldüğünde ediniriz."

Çantayı kendime doğru çekerken boğazım kurudu. "Ramia? Bu günlüğü kim yazdı?"

Çenesini indirerek sonunda "Annen" dedi. Onu hemen bıraktım ve bir adım geri çekildim.

"Bunu ödünç alıyorum," dedim.

"Dergiler halkın ödünç alması için değildir."

"Ben halktan biri değilim. Ben Leydi Lyriana-

" "Arkasva'nın *eski* varisiyim."

Burun deliklerim alevlendi. "Ve onun kızı ve Ka Batavia'nın şu anki leydisi olarak bunu ödünç alıyorum."

Ramia omuz silkti. "Kaybetmeden seninle dövüşmem. Ne yap. Ama şunu bilin. Büyük bir hata yapıyorsun." "Günlük okuyarak mı?"

"Bunları ben çıkarmayacağım. Başka biri. Ben yokken bunu biri yaptı." Ramia elbisesini düzeltti ve ayağa kalktı, kolyesini düzeltirken temizledi. "Önce onu bulmayarak büyük bir hata yapıyorsun."

Kalbim göğsümde çok yüksek sesle çarpıyordu ve kısmen benim için gelip parşömeni alacağından korkarak geri çekildim.

Parşömeni elimde , göğsüme doğru çekerken deri bağları sıkıca kavradım. "Büyükelçiyi görürsen," dedim, "onu aradığımı söyle."

"Ve önce seni görsün," dedi, sesi onaylamaz bir tonda, "ona benim de aynısını yaptığımı söyle. Ve ona sana günlük okumamanı söylediğimi söyle."

Gözlerimi kısıtım, parşömeni kemerime bağlı çantaya yerleştirdim ve sessizce kütüphaneden çıktım, Markan'ı geçtim ve seraphim arabama geri döndüm, piramitlerin üzerinde uçarken nefes almaya zar zor cesaret ettim.

Daireme döndüğümde parşömeni yavaşça açtım, kolumda hâlâ sakladığım notla etiketi kontrol ettim ve ezberlemiş olmama rağmen numaraların eşleştiğini teyit ettim. Mutfak masamın üzerindeki parşömeni çözdüm ve parmağımı yavaşça yazılı metnin üzerinde gezdirdim. Annemin el yazısı bana bakıyordu, zarif ve yalın ilmeklerle doluydu. Bu yazıyı daha önce sadece Cresthaven'da çerçevelenmiş imzalı belgelerde görmüştüm.

Titreyerek parşömene tekrar dokundum. Buna dokunmuştu. Bu kelimeleri o yazmıştı. Elimi her yerinde gezdirmek istedim ama mürekkebi bozmak ya da metne zarar vermek istemedim. Evimde bir cam okuyucu ya da eldiven yoktu, bu yüzden altın bir okuma çubuğu aldım ve parşömenin ucunu bir klipsin altına sabitledim.

Arkama yaslandım ve derin bir nefes daha alarak okumaya başladım. Parşömen, annemin Yüce Leydi olarak ilk gününü ve başındaki Arkasva Defnesi'nin ağırlığını nasıl anlatmasıyla açıldı. İlk kızı için bir kenara koyduğu diademinden ne kadar ağır olduğunu anlatıyordu.

Meera'nın diademi. Arianna'nın elinde sallandığını gördüm. Ateşin içinde eriyordu. Sonsuza dek yok oldu. Parşömeni çevirdim, klipsin içinden daha fazla kaydurdım, okuma çubuğum kelimelerin üzerinde hızla ilerledi. Annemin günlük işlerini okurken saatler geçti: Konsey toplantılarında oturmak, şehri ziyaret etmek ve babamla bazılarını bilmeme gerek olmayan konuşmalar yapmak. Sonunda, bir hükümdar olarak hayatının günlük anlarının içine gömülmüş bir şekilde şuna rastladım:

İlk kızımız burada. Meera. O kadar güzel ve değerli ki. Daha önce böyle sevebileceğimi bilmiyordum. Harren sevdi. Ama artık dolup taşıdığını hissediyorum. O özel biri. Bunu biliyorum. Tüm annelerin bebeklerinin özel olduğuna inandığı şekilde değil. Ama onun açığa çıkmasıyla derin bir güç ortaya çıkarsa hiç şaşırmam.

Ona bakmadan duramıyorum. Zavallı Gianna. Ben burada kızımınla yatarken İkincim Bamaria'yı çalıştırmak için fazla mesai yapıyor. O da yatak istirahatinde olmalı. O da neredeyse doğuma hazır. Zamanlamamız çok kötüydü, değil mi?

Donup kaldım. Teyzem Gianna. Annemin ikincisiydi. Bunu hiç bilmiyordum. Gözyaşlarımı tutamadım. Annem Gianna teyzemin Jules'a hamile olduğu zamandan bahsediyordu.

Keşke bilseydi.

Sertçe yutkundum ve Meera'nın çoğunlukla uyumak ve yemek yemekten ibaret olan ilk günlerini okumaya devam ettim. Notlar anneliğinin ilk yılında giderek seyrekleşti. Bamaría'yı yönetmekle ilgili daha fazla sayfa vardı: Konsey toplantılarına katılmak; tekrar hamile kalmak, bu sefer Morgana ile; ve ülkenin geleceği için vizyonlarının yanı sıra üçüncü trimesterinde yaşadığı tekrarlayan bir rüyayı detaylandırıyor.

Bir rüya gördüm, diye yazdı. Yine geldi, sanırım bu da gerektiği anlamına geliyor. Dağların üzerinde duruyorum, keskin ve sarp, karla dolu

-Her seferinde aynı dağlar. Ayaklarımın dibinde bir tanrıça yatıyor. O kadar hareketsiz ki ölü mü yoksa sadece uyuyor mu emin olamıyorum. Bunu daha önce gördüğümü hissettiğimde bile, her zaman onun durumundan emin olamıyorum. Emin olduğum tek güzel olduğu, saçlarının canlı, ateşli bir kırmızı olduğu ve bir şekilde bana açıklanamaz bir şekilde tanıdık geldiği. Kulağa Lethea'dan daha uzak geldiğini biliyorum, ama tanrılara ve tanrıçalara baktığımızda sıklıkla hissettiğimiz duyguya hiç kapılmıyorum - onları güçlü ve kudretli görüyoruz. Üstümüzde. Anneler, babalar, hükümdarlar gibi. Mutlak güç.

Rüyamda değil. Orada uyuyan tanrıçayı izliyorum, saçları ateş dolu, benimki gibi kırmızı. Batavia kırmızısı. Ve her seferinde kendime kızım diyorum. Benim kızım.

Ona tapmak istemiyorum. Onu şiddetle korumak istiyorum.

Sarp, karlı bir dağda uyuyan kızıl saçlı bir tanrıça. Meera'nın hayali.

Okumaya devam ederken kalbim küt küt atıyordu, güneş erken batıyor ve rüzgâr penceremin dışında uğuldayarak cama vuruyordu.

Morgana doğmuştu ve annem kuzguni saçlarının şokunu gördüğünde bir anlığına hayal kırıklığına uğramıştı.

Dokuz aydır kızıl saçlı bebeğimi hayal ediyordum. Morgana'nın nereden geldiğinden emin değilim; sanki bir anda gelip kız kardeşinin yerini almış gibi. Bana bir kız daha geleceğinden şimdiden eminim. Ama onu seviyorum. Hem de çok. Saç rengi önemli değil. Sadece... Rüyanın bir sembol ya da işaret olduğunu düşünmüştüm.

Morgana'nın ilk aylarında rüyalar durdu. Ama annem bana hamile kaldığında, rüyalar tekrar tekrar gelmeye başladı. Daha yoğun. Daha canlı. Aynı tanrıça, hep uyuyordu. Aynı anne şefkati hissi.

Sonra da yazmış:

Doğum sancısı çekiyorum. Kasılmalar başladı. Çabucak gelecek, eminim. Güneş doğmadan önce sanırım. Auriel'in bayram günü.

Titrek bir nefes aldım. Annem benim hakkımda yazıyordu. Doğumum hakkında. Daha önce bu konuda hiçbir şey duymamıştım. Ne zaman doğduğumu bile bilmiyordum. Hep kısa bir süre sonra öldüğünden bahsedilirdi. Babamın iktidara gelişi. Gözlerimi sıkarak kapattım, burnumdan nefes aldım ve devam ettim.

Eğer inandıklarım doğruysa, o günü uygun bulacağımızı düşünüyorum. Acılar... ama önce bunu yazmalıyım. Bana birçok kez gelen rüya yine geldi. Ama bu sefer farklıydı. Onu ayaklarımın dibinde uyurken gördüm, altımızda kar vardı. Uzanıp saçlarını okşamak istedim. Onun parladığını, sıcaklık ve ışıkla dolu olduğunu biliyordum. Ama doğal olarak, bir anne olarak, üşüdüğünden endişelendim. Ve ilk kez gözleri açıldı.

Çok güzel. Hazel. Biraz yeşil ve altın kıvılcımları. Gözlerinde bir bilgiyle bana baktı ve sonra gözden kayboldu.

Yeniden ortaya çıktı, önümde duruyordu, çok fazla ışıkla doluydu, sıcaklık ve güçle parlıyor ve titreşiyordu. Çok güzeldi.

Daha önce huşu duygusunu tarif etmem gerekmemişti ama ona bakarken bunu hissettim ve anladım. Asherah.

Asherah bana geldi. Bana Tanrıça Asherah'ın bir vizyonu bahşedildi, aylardır beni ziyaret eden o.

Günlük kesilmiş ve bir sonraki yazısı benim doğumumdan sonraymış.

Bu o. Onu ben doğurdum. Rüyalarımın hayali. Doğduğunda saçları parlak, ateşli bir kırmızıydı. Tanrıça gibi. Hemşireler onu temizledikten ve göğsüme yatırdıktan sonra rengi gitti, yerini koyu, güzel bir kahverengiye bıraktı. Harren'in saçları gibi.

Bence bu bir işaret, ama ne olduğunu söylemeye korkuyorum.

Aradan birkaç gün geçti. Konsey toplantılarında arkasında bir yastıkla İktidar Koltuğunda oturduğunu ve aynı anda hem Divan'ı yönetip hem de beni emzirdiğini yazmıştı. Aynı şeyi Meera ve Morgana'ya da yapmıştı ve ne zaman işleri bitse, çoğu bebeğin beslendikten sonra yaptığı gibi onun kollarında uyuyorlardı.

Günlüğüne göre, Konsey toplantıları dışında diğer bebekler gibiymişim. Karnımı doyurduktan sonra uyanık bir şekilde oturuyordum. Dinliyordum gibi göründüğümü, gözlerimin konuşmaların ve tartışmaların akışını takip ettiğini söyledi. Sanki yönetmeye hazırlanıyordum gibi. Üçüncü olmama rağmen beni Yüce Leydi ve Arkasva olarak görüyordu.

Sonra beni dışarı çıkardı ve saçlarımın hala kırmızı olduğunu keşfetti ama sadece güneşin doğrudan ışığında.

Sonra Gianna öldü. Pek bir şey yazmadı. Sanki yazısını tamamlayamayacak kadar üzgünmüş gibi kalemi parşömenin üzerine düşüyordu. Parşömene birkaç kez tarih attı, sanki daha fazla bir şey yazmaya niyeti varmış ama yapamıyormuş gibi.

Sonra tek bir girişe rastladım.

Artık ona güvenmiyorum.

Kelimeleri tekrar okuduğumda içim burkuldu. Arianna. Arianna olmalıydı.

Bu konuda ya da kime atıfta bulunduğu hakkında başka bir kelime yoktu. Parşömen daha fazla günlük görevle devam ediyordu -Morgana ilk adımlarını atıyor, Meera gece boyunca Varis'in kanadındaki kendi odasında uyuyordu.

Hiç hoşlanmadığı Imperator'dan bir ziyaret gelmişti. Görünüşe göre, o günlerde bu nadir görülen bir durumdu.

Ve sonra....

Kimseyle konuşmadım. Ama rüyalar durmuyor. Bu hayallerle neredeyse vorakh olduğumu düşüneceksin. Tanrılar. Böyle şeyler yazmamalıyım. Ben hasta değilim. Ama sürekli oluyorlar. Şimdi de İmparator Hart'ı ziyaret etmek için kuzeye davet edildim. Nadir bir fırsat. Henüz İmparatorluğun kuzey sınırını geçip onun ülkesini görmedim.

Benim durumumda, şifacı bunu tavsiye etmiyor. Hala Lyriana'yı emziriyorum.

Ama yapmalıyım.

Kar. Dağlar. Kendim görmeliyim. mı?

Tanrılar tarafından.... Daha hızlı okumaya başladım.

Annem beni babam ve bakıcılarımızla birlikte geride bıraktı ve Aemon da dahil olmak üzere saran muhafızlarıyla birlikte gecenin karanlığında uçarak ashvan ile seyahat etti. Oraya varmak ve geri dönmek için motive olarak, neredeyse uçtular

Üç gün üst üste durmaksızın ve dördüncüsünün erken saatlerinde ulaştı.

İmparator'un oğlu oldukça sevimli. Gördüğüm en yeşil gözler ve güzel koyu bukleler. Koridorda annesine yapışıyor, zaman küçük elini uzatıp annesinin elini tutuyor. Bunu görmek çok tatlı. Sanırım bir oğlum olsun isterdim.

Parmaklarımı okuma çubuğunun üzerinde sıkarak dudağımı ısırdım, gözlerimin arkası yanıyordu.

Rhyan'la çocukken tanışmıştı. Ve ona tapmıştı, yalnız olan, tek istediği evcil bir gryphon'a bakmak ve onunla arkadaş olmak olan küçük Rhyan'a. Göğsüm sıkıştı. Sözleri beni hem duygulandırmış hem de Rhyan'ın annesine olan bağlılığıyla ilgili ilk gözlemleri midemi bulandırmıştı. Şimdiden babasından korkuyordu. Daha yeni dört yaşına basacaktı. Zavallı Rhyan.

İmparator Hart'ın Lyr ile evlenmeye ilgisi var. Genç Lord Rhyan'la evleneceğini düşünmüştüm ama o, Lyr reşit olduğunda soylularından biriyle evlenmesiyle daha çok ilgileniyor.

Bunu kabul etmemiz için hiçbir neden göremiyorum. Kızım konuşmadan ve kendisi için bunu isteyip istemediğine karar vermeden önce ona asla bir evlilik ayarlamazdım. Basitçe bir evlilik ayarlamazdım. Bamaria'da böyle şeyler hiç yapılmadı. Ama İmparatorluk'un erkek yöntemleri içeri sızmaya çalışıyor.

Uzun süre oturup kitap okuduğum için boynuma kramp girdiğini hissederek boynumu iki yana doğru uzattım ama zihnim hızla çalışıyordu. Rhyan'ın babası tahmin ettiğimden çok daha uzun süredir benimle evlenmek için uğraşıyordu. Annemden elimi istemiş ve ben daha bebekken beni kontrol altına almaya çalışmıştı. Beni biliyor muydu? Annem bundan hiç şüphelenmezken nasıl bilebilirdi?

Okumaya devam ettim, gözlerim parşömen üzerinde daha hızlı ilerliyordu. Sonra annem bana günlerdir, aylardır ihtiyacım olan cevabı verdi.

Bu Glemaria. Benim hayalim, benim rüyam. Gryphon'un Dağı. Dağların şekli, karın düşüşü.

Beyaz ay taşından bir seraphim dağın yatıyor, kısmen donmuş kar tabakalarıyla kaplı. Serafim, Muhafız'a çok benzer bir şekilde yontulmuş, karnının üzerinde dinleniyor, ancak başı kalkık ve tetikte, Lümerya Okyanusu'na doğru bakıyor.

Sabah dağ geçidine doğru yürürken muhafızım bana eşlik etti.

Ve heykele dokundum. Ve onu gördüm. Tanrıçayı sanki tam önümde duruyormuş gibi gördüm.

Saçları koyu renkti, gördüğüm hiçbir tasvire benzemiyordu. Lyr'in saçlarının rengindeydi. Gözleri kapalıydı. Ve onları açtığı anda, Lyr'in gözleri vardı. Ve sonra güneşin altında, saçları kırmızıydı.

Yine de güçsüzdü, ayakta duramıyordu. Heykele doğru düştü.

Yine kızım diye düşündüm ve onu tutmak için uzandım. Aemon transa geçmiş gibi görüldüğümü söyledi. Hiçbir şey için uzanmadığımı. Benim gördüğümü başka kimse göremezdi.

Ama heykele ikinci kez dokunduğumda, tüm gücüyle karşımda durdu ve elinde Valalumir'in kırmızı parçasını tuttu.

Kahvaltı ve Glemarian Konseyi toplantısı için kaleye geri çağrıldık. Tek kelime bile duymadım. Dağı ve karı düşünüp durdum. Ve Asherah'ı.

Gece yine gizlice çıktım. Uyuyamadım. Ele geçirilmiş.

Ay ışığı altında, daha önce güneşte görünmeyen bir şey gördüm. Yazı. Silikti, çok eski moda Yüksek Lümerya dilinde yazılmıştı.

mektuplar gibi:

Ha zan aviskan me shyatim, cain ani chaya tha o ha yara.

Gözlerimi kısıtım, annemin eski moda el yazısını özümstedim. Daha önce de buna benzer pek çok parşömen okumuştum ama üsluba alışmam hep biraz zaman almıştı. Yavaş yavaş çeviri aklıma geldi.

Güneş sırlarımı açığa çıkardı, ben de onları ay ile sakladım.

Heykelin üzerinde sadece ay ışığında okunabilen bir mesaj vardı.

O sırada Imperator Hart sözümü kesti. Mesajın altında, ay taşının içine gömülü bir yıldız şekli vardı; bir Valalumir. Ama alışılmadıktı. Işınları kıvrılıyor, bana bir güneşi hatırlatıyordu. Ve ay ışığının altında ay taşının kenarı boyunca kırıklıklar, bir açıklık olduğunu görebiliyordum.

"Anahtar gerekiyor," dedi. Sesi lakayttı. İtici. Şaşkınlıkla ona döndüm ve "Anahtar mı, majesteleri?" diye sordum.

Bana gülümsedi ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki büyük bir sır saklıyormuş gibiydi. "Bu bulmacayı anlamak için bir anahtar gerekir." Bunlar onun sözleriydi. Ve güldü. "Henüz kimse bunu anlayamadı. Görünüşe göre o benim ülkemden çok sizin ülkenize ait."

Başım la onayladım. "Bizim de kendimize ait gizemli bir heykelimiz var.

Gardiyan, büyük bir gryphon." Konuşurken kalbim çok hızlı çarpıyordu.

Başıyla onayladı. Gözlerinde hoşlanmadığım, midemi bulandıran bir bilme vardı ama sonra bana kolayca sırtarak

Beni içeri götürüp soğuktan kurtarmayı teklif etti.

Ben Yüce Leydi, Bamaria'nın mutlak hükümdarı olabilirim. Ama bu imparatorun isteğini reddetmeye cesaret edemedim.

İçeri girdim. Ama bir kez daha bakmadan olmazdı. Yıldızın yanındaki küçük yazıyı görmeden önce değil.

Aniam aviska sol lyrotz, ka, e clavix. Shukroya mishverach, o tha trium.

Çalışmalarında gayretli olmasaydım, asla bu kadar çabuk ezberleyemezdim. Neyse ki ezberledim.

Ve sonra kılıcının kabzasını ilk kez içeride fark ettim. Az önce taşa kazınmış olarak gördüğüm Valalumir ile aynı şekil ve boyutta kırmızı bir yıldız. Ve onun yıldızı sadece kırmızı değildi. Ama Batavia kırmızıydı. Valalumir'in kırmızı parçası kadar kırmızıydı. İmgelemlerimin. Asherah'ın.

Bunu bilmiyor.

Belki de elinde tuttuğu şeyin tam olarak farkında değildir. Bilemiyorum. Onu okumak zor. Çok tatlı ve uzlaşmacı. Ama beni rahatsız ediyor. Gerçek benliğini saklıyor.

Ancak Imperator hakkındaki çekincelerim bir yana, bunun ne anlama geldiğini artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum - hayatım boyunca araştırdığım soruların cevabı.

İmgelemlerim, rüyalarım, seraphim ve kırmızı renk, onunla ilgili her şey. Bamaria'ya. Gördüğüm parçaya.

Eğer bunu biriyle paylaşacak olsaydım, bana Lethea'dan da öte diyebilirlerdi. Ve haklı da olabilirler. Ama en azından bu gizemin çözülmüş olabileceğine tüm kalbimle inanıyorum.

Valalumir'in kayıp parçalarından biri bulundu. Ve

Glemaria'da.

Zar zor nefes alabiliyordum. Sandalyeme geri oturdum ve onun sözlerini tekrar okudum.

Aniam aviska sol lyrotz, ka, e clavix. Shukroya mishverach, o tha trium.

Kolayca tercüme ettim ve anında, gece ilerledikçe havada artan soğuğa rağmen ensemde boncuk boncuk ter birikti.

Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.

Kan. Ruh. Anahtar. Eğer annem haklıysa, kırmızı parça Glemaria'da, seraphim heykelinin içindeydi. Heykeli açmak için üç malzemeye ihtiyacım vardı. Benim kanım, Asherah'ın kanı. Ruhumdan bir şey... Mercurial'ın içime koyduğu ışık, Auriel'in Asherah'nın kalbinde sakladığı orijinal Valalumir'in bir kısmı mıydı?

Bu iki oldu. Bundan emindim. Üçüncüsüyle de, yazıta göre, gücümü elde edecektim. Kırmızı parçaya erişmek. Asherah'ın parçasına.

Tek sorun, anahtarın Rhyan'ın babasında olmasıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ne yapacağımı bilemez bir halde dairemi aradım. Öğrendiğim her şey yüzünden tüm vücudum titriyordu.

Dışarısı karanlıktı, ay soluktu. Bütün gün, bütün gece okumuştum, takıntılıydım ve şimdi tüm öğrendiklerimle hareket etmeden duramıyor, düşünmeden edemiyordum. Bedenimi terk ediyormuşum, ruhum üzerimde geziniyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi yatak odama kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Gücüme giden bir yol vardı. Mercurial olmadan da gidebileceğim bir yol. Beni ve Rhyan'ı doğrudan babasının tehlikesine sokan bir yol.

Anahtar ondaydı. Tabii ki ondaydı. Valalumir'in kayıp parçalarından biri tam burnunun dibindeydi. Ona kendi başına ulaşamamaktan ne kadar nefret etmiş olmalı. Bensiz olmaz.

Ama kesinlikle denedi. Önce annemle, ben daha emeklerken. Ve sonra babamla, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken.

Bunu başka kim biliyordu? Günlükleri kim çıkarmıştı? Eathan mı? Hayır, neden bana söylemedi ki? Ama biri söyledi. Gücüme sahip olmamı isteyen biri. Bamaria'da hüküm sürmemi destekleyen biri. Ve o kişi Mercurial değildi.

Yatağıma uzandım ve vadatiyi çıkardım. Artık beni sadece bir kişi sakinleştirebilir, anlayabilirdi. Ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyede bulunabilirdi.

"Rhyan?" Taşa doğru konuştum. "Rhyan?" Hiçbir şey olmayınca tekrar söyledim. Taş soğuk ve berraktı. Bir dakika daha geçti. Konuşmamızın üzerinden tam bir gün geçmişti. Tam vazgeçmek üzereydim ki Rhyan'ın sesi geldi, vadati onun sözleriyle parlıyordu.

"Lyr, iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ama ben-"

"Özür dilerim," diye sözümü kesti. "Konuşamam.

Devriyedeyim." "Oh," dedim. "Tamam."

Taş temizlendi. Boğazım sıkıldı. Doğru ya. Tabii ya. Meşguldü.

Taşa bakıp Meera ve Morgana'yı çağırıp çağırmamayı düşündüm. Meera annemizle aynı imgelemi görmüştü ve Morgana da onunla birlikte bunu deneyimlemişti. Morgana, Gryphon Dağı'nın resminin Meera'nın imgelemiyle aynı olduğunu zaten doğrulamıştı. Ama yeni öğrendiğim onca şeyle birlikte, artık onlara anlatamayacak kadar yorgundum. Az önce okuduklarımın üzerime çökmüş gibiydi ve o gittiğinden beri her gece yaptığım gibi kıyafetlerimi çıkarıp Rhyan'ın pantolonunu ve gömleğini giydim. Gözlerimi kapadım ve annemin yazdıklarını düşündüm.

Kırmızı parça gücümün cevabıydı.

Ve Rhyan'ın babası, o lanet piç, anahtar oydu.

Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.

Bilincimi kaybedene kadar bu cümleyi tekrar tekrar söyledim.

"Lyr? Uyuyor musun? Ortak?"

Haleika çığlık atıyordu. Canlı canlı yanıyordu. Ama o bir insandı. Onu tahta bir kazıkla bıçaklamıştım. Onu ateşe verdim. Hayır. Hayır. Hayır.

Sonra Rhyan oradaydı. Bir kılıç onun için geldi, boynu için.

Gözlerimi açtım, dik oturuyordum, rüyadan midem bulanıyordu. Avucumdan süzülen mavi ışık huzmeleri dışında odam karanlıktı. Nefesimi tutmaya çalışarak elimi açtım. Vadati parlıyordu. Onu tutarken uyuyakalmışım. Göğsüm kabardı, boynumun arkasında boncuk boncuk ter vardı, zihnim hâlâ kâbusun ortasındaydı.

Taşı kalbime bastırdım.

"Lyr?" Rhyan tekrar konuştu. "Geç olduğunu biliyorum. Ya da erken, nasıl baktığına bağlı. Umarım uyuyorsundur. Ve güzel bir rüya görüyorsunuz. Umarım en azından birimiz dinleniyordur." Sesi mutsuz geliyordu. "Seni özledim." Sesli bir iç çekiş oldu ve tam cevap verecektim ki devam etti, "Daha önce olanlar için özür dilerim. Bütün hafta için özür dilerim. Gitmemeliydim. Sen haklıydın. Kaçıp gittim. Bir korkak gibi. Ve özür dilerim." Uzun bir duraklama oldu. "Çok üzgünüm. Burada perişan haldeydim. Uyuyamadım. Senin için endişeleniyorum. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Aptalca." İnledi. "Skoru eşitleyebileceğimi düşünmenin bile nasıl bir gryphon boku olduğunu biliyorum. Ya da telafi edebileceğimi. Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Asla eşit olmayacak, asla yeterli olmayacak. Gittim çünkü... çünkü korkmuştum." Sesi kesildi. "Başarısız oldum. Onları güvende tutamadım. Tıpkı annemi güvende tutamadığım gibi. Ya da... Garrett'ı."

Garrett mı? Bu ismi daha önce hiç söylememişti.

"Ve düşünüp durdum, ya senin için yeterince güçlü değilsem? Ya seni hayal kırıklığına uğratırsam? Lyriana," diye hıçkırarak adımı söyledi.

"Rhyan," dedim. "Buradayım."

"Ortak mı?"

"Ben buradayım."

"Did-" Sesinin ötesinde yankılanan hafif bir hışırtı vardı, sanki battaniyesinin içinde yer değiştiriyordu. "Her şeyi duydun mu?"

"Ben yaptım."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece geri gel. Lütfen?"

". Yarın eve sana geliyorum. İlk iş olarak. Yemin ederim."

"Tanrılara şükürler olsun." Yastıklarına yaslanarak rahat bir nefes aldım. "Ne oldu?" Bütün hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı, geri döneceğine dair yemin etmeyi reddetti. Onu daha önce de böyle görmüştüm, kendine zarar veren bir yola girmişti. Beni kötü ve değersiz olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Geçmişteki başarısızlıklarının ve babasının sözlerinin aklını karıştırmasına izin vermişti. Ama bu son kez olduğunda, onun yanıdaydım ve onunla konuşup onu kendime getirebildim. O uzaktayken, beni dışlarken ona yardım edemezdim.

Sessizdi.

"Rhyan? Lütfen. Bütün hafta benimle neredeyse hiç konuşmadın. Bu gece bir şey mi oldu? Ne değişti?"

Tekrar yer değiştirdiğini duyabiliyordum. "Hiçbir şey. Her şey. Ucuz atlattık. Ben ve bir akademisyen. Onu öldürdüm. Bunu da listeye ekle," dedi gülerek ama daha derin bir duyguyu gizlediğini anlayabiliyordum.

Onun için üç akademisyen öldürme. Haleika'yı saymazdım. O benimdi. Ve asla övünmeyeceğim bir şeydi.

Battaniyelerimi göğsüme kadar çektim. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Ağır bir nefes verdi. "Hayır. Biraz morarmış. Yaralı değilim."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim. Yaralanmadım. Sadece kıl payı kurtuldum. Canavar arkamdan geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Şimdi öldü."

"Auriel'in felaketi." Kendi derin nefesimi alarak göğsümü sıktım. "Ve bu senin için bir şeyleri değiştirdi mi?" Nefesimi kontrol etmeye çalıştım, canavarlardan birine bu kadar yaklaştığını ve onu yaraladığını bildiğim için ne kadar endişeli ve korkmuş hissettiğimden nefret ediyordum.

Sadece bir çürük mucizeviydi. Ama yine de.

"Şey, hiçbir şeyi açıklığa kavuşturduğunu söyleyemem. Kahretsin, Lyr, ayrıldığı an pişman oldum. Ve seni çok özledim. Ama çok berbat durumdaydım. Sadece, bilmiyorum, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kabuslar... çok kötüydüler. Sen onları görüyordun, kollarımda dönüp duruyordun, ağlıyordun ve ben de onları seninle görüyordum ve kendimi çok çaresiz hissettim ve panikledim. Özür dilerim. Ve sonra bu gece, bir an vardı ve-" Nefes alıp vermesi ağırlaştı. Sözlerini anlamakta güçlük çekiyordum, duygularına yenik düşmüş gibiydi. "Düşündüm ki, lanet olsun. Ya seni bir daha göremezsem? Buna dayanamadım. Düşüncesine bile katlanamadım. Beni parçaladı."

"Beni tekrar göreceksin."

"Tanrım, sadece sana sarılmak

istiyorum." "Bunu ben de

istiyorum."

"Yarın," dedi.

"Evet. Yarın. Eve geleneksel yolla mı döneceksin?"

"Mecburum. Görev gücüyle seyahat ediyorum. Fark ederler."

"Yani yarın akşama kadar değil mi?"

"Büyük ihtimalle. Önce sana geleceğim. Geri döndüğüm an. Nerede ol, seni bulacağım."

"Güzel."

"O zamana kadar dikkatli ol, ortak." "Olacağım."

"Yemin et," dedi.

"Yemin ederim."

"Tamam." Durakladı. "Neredeyse sabah oldu. Ben, um, ben-"

"Bekle," dedim. "Henüz gitme. Uyandım ve seninle konuşmayı kesmek istemiyorum."

Sonunda rahat bir nefes aldı. Vadati sanki onun nefesi gibi mavi ışıkla şişti.

"Güzel. Sesini duymaya ihtiyacım vardı."

", biliyor musun?" Dedim. "Bütün hafta."

"Biliyorum. Özür dilerim. Nasıl hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Aşağı yukarı aynı. Üzücü. Bu... bu bir noktada daha az acıtıyor, değil mi?"

"Bir noktada," dedi yumuşak bir sesle. "Sözleşme konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Asherah olmam nedeniyle şu anda mantıklı olan tek şey, Mercurial'ın bana gerçekten orijinal ışığın bir kısmını koymuş olması. Ama onun dışında, hayır. Ve onu hiç görmedim. Ama bugün Ramia'yı kütüphanede gördüm. Sanırım şu ana kadar uzaktaydı."

"Sana kolyeyi, yani zırhı veren o muydu?"

"Evet. Ve Mercurial hakkında garip bir şey söyledi." Dizlerimi göğsüme çektim, uzaktan gelen çan seslerini duyuyordum. Devriye gezen ashvan'ın soluk ışığı penceremin önünden geçti.

"Nasıl tuhaf?" Rhyan sordu.

"Kayıp olduğunu söyledi."

"Kayıp mı? Bir Afeya mı?" Rhyan homurdandı. "Her ortadan kaybolurlar. Onu daha geçen hafta gördük. Keşke gerçekten kayıp olsaydı, sonunda seni yalnız bıraksaydı."

"Hayır, gerçekten endişeli görünüyordu. Onu daha önce hiç duygularını gösterirken görmemiştim. Bilmiyorum, ona inanıyorum. Evinizden ayrıldığında bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyordu."

"Olabilir. Ama ben olsam o piç için endişelenmezdim. Afeyan yasalarına göre İlk Elçi olarak herhangi bir suiistimalden korunacaktır. Majesteleri Kraliçe İştar onu ortadan kaldırmaya karar vermediyse, tahminimce sizi ziyaretleri arasında başka birine eziyet ediyordur."

"Ramia'nın ona ne olmuş olabileceğine dair farklı bir teorisi vardı." Dudağımı ısırdım. "Lumerian gücünün bir Afeya'ninkine yaklaşamayacağını söylemiştin. Ve Mercurial benimkini istiyor. Ona ne için ihtiyacı olabilir ki? Ya daha güçlü biriyle savaşmak için bana ihtiyacı varsa?"

"Kim gibi?"

"Bir tanrı gibi."

Rhyan, "Lyr, bundan hoşlanmadım," demeden önce uzun bir duraksama oldu.

"Ben de öyle."

Elimi saçlarımda gezdirdim, annemin günlüğünde parça ve Asherah hakkında öğrendiğim her şeyi ona anlatmam gerektiğini biliyordum. Bilmek isteyecektir. Bilmesi gerekiyordu. Ama bu babasını da ilgilendiriyordu ve şimdi bu konuyu açmanın zamanı mıydı emin değildim. Zaten üzgündü ve gecenin bir . Bir hafta boyunca kendini kaybettikten sonra daha yeni sakinleşmişti. Bir akadim ile karşılaşmış ve neredeyse ölüyordu, hem kendi hayatı hem de benimki için savaşmak zorunda kaldıktan sadece bir hafta sonra.

Babasının zaten şüphelendiğinden daha fazla işin içinde olduğunu ona şimdi söyleyemezdim. Döner dönmez ona söyleyecektim. Şimdilik güvende olduğunu bilmek yeterliydi - yaralı, yalnız ama güvende. Ve eve döndüğünü bilmek ve kuzeyli tınısını tekrar duymak yeterliydi.

"Ben dönene kadar başka bir şey yapma. Lyr, bana söz ver. Her ne kadar o piçten nefret etsem de, onun gitmesi... Bunun senin için nasıl bir sorun yaratacağını bilmiyorum. Kahretsin. Sanki geçmişle ilgili yeterince kabus görmüyormuşum gibi, şimdi de gelecekle ilgili kabuslar görüyorum."

"Bütün hafta kabuslar mı gördün?" Ben sordum.

"Evet," diye itiraf etti. "Neyse ki burada kar yağıyor. Yoksa birileri fark edebilirdi."

Bir keresinde Rhyan'ın tam anlamıyla kabus gördüğünü görmüştüm. Dairesinde kar fırtınasına neden olmuş, ben onu uyandırana kadar donmuştu. "Buna rağmen yeterince sıcak mısın?"

Küçük bir kahkaha attı. "Merak etme," dedi, aksanı komik bir şekilde abartılmıştı. "Biz kuzeylilerin kanında buz vardır."

Güldüm. "Her olursa olsun, geri döndüğünde seninle kalacağım. Senin yatağında. Şu andan itibaren her gece."

Kulağa pratik gelmesini istemiştım. Birlikte daha iyi uyurduk, birbirimizi kâbuslardan, kışın soğuşundan ve geçmişlerimizden korurduk. Ve eğer ikimiz de kâbus görüyorsak, sırayla uyuyabilirdik. Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda tenim kızardı.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra sesi cızırtılı bir şekilde "Şimdi mi?" dedi.

Dudağımın kenarını çiğnedim. "Yani, eğer sorun olmazsa? Sadece, bilirsin, kabuslar, uyku ve-"

"Ortak, biliyorum. Sorun değil." Glmsediğini görebiliyordum. Bu beni de gülümsetti. "Sorun değilden de te. Bu fikir çok hoşuma gitti."

"yle mi?"

Sesi derinleşti. "Seni yatağımda ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Yani seni kötü rüyalardan koruyabilir miyim?" Kalbim daha hızlı atarken sordum.

"İşte bu var," dedi sinsice. "Ama aynı zamanda benim," sesini alçalttı, ses taşı ağzına götürüyormuş gibi yankılanıyordu, "umutsuzca seninle yatmak istiyorum."

Sıcaklık midemde toplandı ve sonra aşağı indi. Nefesim kesildi ve dudaklarımı yaladım.

"Bunu mu düşünüyordun?" Bacaklarımı birbirine kenetledim.

"şimdi bunu düşünüyorum." ksrd ve kumaşın kumaşa çarpmasıyla daha fazla ses çıktı.

"ok hareket ediyorsun," dedim, yatağımda da hareket ettiğimi fark ettim, battaniyemin altında daha derine gömüldüm, arkama yaslandım.

"Bir ayarlama yapmak zorunda kaldım."

Sırıttım. "Bir ayarlama mı?" En uygun varis sesimi takınmaya çalıştım. "Neden, ayarlama derken neyi kastediyorsun?"

"Bu oyunu oynamak ister misin?" diye sordu, sesinde alçak bir hırıltı vardı.

Nefes almakla inlemek arasında bir ses çıkardım ve istemsizce kalçalarımı kaldırdım, bacaklarım hala elimden geldiğince sıkı bir şekilde birbirine bastırılmıştı.

"Demek istediğim, ortak, şu anda sikim senin için o kadar sert ki pantolonum çok dar."

Nefesim kesildi. Onu zihnimde görebiliyordum, çadırındaki küçük karyolasında battaniyelerin altında yatıyordu. Muhtemelen yumuşak gri bir pantolon giymişti, benim giydiklerimle eşleşiyordu. Vadati'yi sol elimle tuttum ve sağ elimi bacaklarımdan aşağıya, pantolonuna doğru gezdirdim, kalın malzeme yumuşaktı ve onca gece giyildikten sonra yıpranmıştı. "Pantolonun üzerimde bol duruyor," diye takıldım.

"Bekle, şu anda benim pantolonumu mu giyiyorsun?"

"Ve gömleğin. Bu hafta her gece onları giydim." "Lyr," diye inledi. "Bunu duymak, durumu daha da kötüleştiriyor."

Elim kalçamda bir aşağı bir yukarı kaydı. "Çok özür dilerim. Şu anda çok rahatsız olmalısın."

"Seninle 'üzgünüm' kelimesi hakkında bir tartışma yapmamız gerekiyor mu? Çünkü ses tonuna bakılırsa, üzgün olduğunu hiç sanmıyorum." Sözlerinde tehditkâr bir yan vardı, vahşi ve aç bir şey, ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oldu.

"Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

"Yapabileceğim tek şey. Uygun cezayı düşünmeye başlayın."

"Sanırım istersen böyle şeyleri tartışabiliriz," dedim, kendi sesimin ne kadar aç çıktığına şaşırarak. "Ama ben olsam şu anda kendim için o kadar endişelenmezdim. Bence şu anda oldukça zor bir durumdasın. Belki de kendi küçük sorununla ilgilenmelisin."

Kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Sizi temin ederim , şu anda küçük olmaktan başka bir şey değil."

Tanrılar. "Gerçekten mi?" Dedim, nabzım hızla atıyordu. "Peki o zaman," diye sertçe yutkundum, "bu konuda ne yapacaksın?"

"Hayır, Lyr. Bu konuda ne yapacaksın? Bu senin hatan. Bence sorunu çözecek kişi sen olmalısın."

Kızardım, yatağın üzerinde battaniyenin altında kıvrandım. "Belki yarın yapabilirim."

"O zamana kadar hayatta kalamayacağım." Nefesleri daha yüksek, daha düzensiz, daha yoğun hale geldi. "Sanırım bana yardım etmen gerekecek, ortak, hemen şimdi."

Nefesim kesildi. "Rhyan, ne? Seyahate mi çıkıyorsun?" Fısıldadım. "Buna değer." İnledi. "Buna değer. Ama ben kalıyorum. tam da olduğum yerde. Ve sen de

öylesin." "O zaman ben nasıl-?"

"Elin nerede?" diye sordu. "Ne?"

"Beni duydun, Lyr. Elin nerede? Söyle bana."

Oh. *Oh!* Gözlerimin açıldığını hissettim. O.... Tanrılar. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki duyabilseydi şaşırmazdım.

"Lyr," dedi, sesinde bir uyarı vardı.

"Pantolonunun üzerine," dedim, sesim yükseldi.

"Pantolonumun neresinde?" Aksanıyla konuşuyordu, alçak sesle ve boğuk bir şekilde.

"Kalçamda."

"Elini içeri sok," diye emretti.

Keskin bir nefes vererek elimi bel bandına, oradan da pantolonunun içine kaydurdım ve avucumu tekrar bacağıma yasladım. Kalçalarım birbirine kenetlendi. "Ben yaptım."

"Elin nerede şimdi?" diye sordu, sesi bir şekilde daha da alçaktı.

"Bacağım," dedim.

"Hmmm. Ya bacaklarının arasına koyarsan?" Tekrar yer değiştirdi ve vadati bir iniltiyle doldu. "Ya oradakinin benim elim olduğunu hayal edersen? Benim

"Parmakların seni taciz ediyor, sana dokunuyor mu?"

Görüntü zihnimde o kadar netti ve bacaklarımın arasında o kadar açık bir şekilde hissediliyordu ki neredeyse yüksek sesle nefes alıyordum. Kendimi toparlamaya çalışarak yavaşça, "Bunu yapabilirim. Eğer bana elinin nerede olduğunu söylersen."

"Zaten oradayım."

"Sen...?" Siktir. Bunu soramazdım. Başımı arkaya attım, gözlerimi sıkarak kapattım ve battaniyenin geri kalanını yüzüme çektim, sanki o ya da başka biri görebilecekmiş gibi, sanki herhangi biri bilecekmiş gibi. Tristan'la hiç böyle bir şey yapmamıştım. İkimizin de vadati taşları olduğundan değil, ama yüz yüze bile olsak, hiçbir zaman birlikte çok sesli olmamıştık. Samimi karşılaşmalarımız, araya sıkıştırılmış birkaç iltifatla çoğunlukla sessiz geçmişti. Hiçbiri... hiçbirinin bu gibi değildi.

"Neyim ben, ortak mı?" diye alay etti. Başımı salladım. "Bunu söyleyemem."

"Evet, yapabilirsin," dedi, sesi muziplik doluydu. "Kelimelerini kullan. Onlara sahip olduğunu biliyorum. Hem de çok fazla."

"Rhyan, ben... Bilmiyorum."

"Bu çok mu fazla? Durmak istiyor musun?" diye sordu, sesi aniden ciddileşmişti. "Durabiliriz."

"Hayır, yok. Ben sadece...." Kendimi toparlamak, arzumun, beynimin ve ağzımın bir şekilde birlikte çalışmasını sağlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sertçe nefes verdim. Nefes nefese, "Pantolonunun altından kendine mi dokunuyorsun?" diye sordum.

"Pantolonumun altında değil," dedi. "Onları aşağı çekmek zorunda kaldım... kendimi dışarı çıkardım."

Göğsüm hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. "Bunu şimdi mi yapıyorsun? Okşuyor musun?"

Nefes alış verişı ağırlaştı. "Evet."

Tanrılar adına. Elimi iç çamaşıırımın içine ve merkezime doğru kaydurdım. Sırılsıklam olmuşum.

"Öyle ?" diye sordu.

"Evet."

"Şimdi çok , değil mi?" diye . "Rhyan!"

"Hadi ama ortak. Nasıl olabildiğini biliyorum. İç çamaşırını yatağında bulduğumda anladım."

"Tanrılar," diye inledim, tüm vücudum ısınıyordu.

"Hmmmm," dedi. "O sabahı pek çok kez düşündüm." "Ben de düşündüm." Elim merkezime doğru daha sert bastırdı.

"Duştan hemen sonra seni düşündüm. Kendimi iki kez rahatlatmak zorunda kaldım. Ve ondan sonraki her sabah."

İki kez mi? "Bunu yaparken ne düşündün?"

"Altımda nasıl görüldüğünü, öpüşürken çıkardığın sesleri, kıcıımı kavrayışını ve beni kendine çekişini, bana sürtünmeni, beni Lethea'yı sikmekten daha ileri götürmeni düşündüm. Tanrım, Lyr. Seni o kadar çok istedim ki, saçların ellerimde, dilin ağzımda, yumuşak tenin tüm duyularımı dolduruyordu."

Kalçalarımı elime doğru kaldırdım, sallanmaya başladığımda topuklarım yatağa bastırdı, kalçalarımı yukarı aşağı yuvarladım, elim onun eliymiş gibi davrandım, sonra onun horozu. Çok iyi hissettiriyordu.

"Beni hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Her zaman." Kendime doğru yuvarlandım, parmaklarım tam göbeğimin üzerinde sürtünüyor, daireler çiziyordu. Kendimi durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Siktir, Lyr. Bunu bir daha yap."

"Ne yapmak?"

"Şu sesi çıkar. Lütfen. Seni duymak istiyorum."

Küçük bir şaşkınlık ve zevk sesi çıkardım. Sonra ağızımdan nefes aldım, o kadar olmuşum ki iç duvarlarım birbirine kenetlenmişti. Tanrılar, o sabahı tarif ediş şekli....

Bir an için utanç duygum devreye girdi. Bunu gerçekten yapıyor muydum?

Evet. Evet, öyleydin. Bu Rhyan'dı. Beni herkesten daha güvende hissettiren Rhyan. Bunu hatırlamak bana kendimi serbest bırakma cesareti verdi. Kendime karşı itmek, parmaklarımı ıslaklığımla kaplamak ve tekrar inlemek, bu sefer daha yüksek sesle. Ve sonra tekrar, daha da yüksek sesle.

"Lyr, evet. Aynen böyle." Rhyan sessizleşti, nefesleri taşın üzerinde ağırlaştı ve sonra bir insanın sürtünürken çıkardığı sesleri duyabiliyordum... bir siki yumruklarken. Hareketlerini duyabiliyordum, hızlarının arttığını, elini her itişinde altındaki battaniyenin hışırtısını duyabiliyordum. Onun dışında sessizdi ve bunu istemediğimi fark ettim. Bunu hiç istemiyordum.

"Seni duymak istiyorum," dedim ve kendimi durduramadan kelimeler başladı. "İnlemeni duymak istiyorum. Büyümeni duymak istiyorum - zevk alırken çıkardığın sesleri duymak ve hepsinin benim için olduğunu bilmek istiyorum."

"Siktir," diye inledi.

"Adil olan adildir," diye dalga geçtim nefes nefese.

"Bana borçlu olan sendin," dedi. Nefesleri ağırlaştı, yükseldi, sanki artık onları kontrol edemiyordu. Ve sonunda hırladı.

Yanıt olarak inledim, merkezimin etrafında tekrar döndüm, nefes nefese kaldım, kalçalarım kalkıp indi, kaslarım sıkılaştı. yükseldiğini hissedebiliyordum.

Zevk daha önce hiç olmadığı kadar artıyordu, yakınından bile geçmiyordu. Daha önce tek başıma ya da başka biriyle hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Rhyan dışında hiç kimseyle. O sabah beni neredeyse buraya getirmişti ve sonra tapınakta, mağarada....

Her seferinde, onun tarafından o kadar tahrik edilmişim ki, kendimi sınıra daha da yaklaştığımı hissedebiliyordum. Ve her seferinde, yarıda kesilmiştik.

İlk defa bitirecektik. Tanrım, bu gerçekten oluyordu. Onun hareketlerini, nefes alışını ve inlemelerini dinlerken hissettiğim duygular beni sarhoş ediyordu. Aynı ülkede bile değildik ama yine de ona hiç bu kadar yakın, hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Sadece bu bile beni patlatacaktı.

Başka bir zevk dalgasına kapıldığımda nefesim kesildi ve boğuk bir çığlık attım.

İnledi. "Yaklaştın mı, Lyr?" Nefes alış verişi hızlı ve sığdı. "Sesin çok yakın geliyor."

"Evet," diye bağırdım, daha hızlı hareket ederek. "Evet."

"Taşı bacaklarının arasına indir," diye bağırdı. "Ne?"

"Bacaklarının arasına koy. Duymak istiyorum. Ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum. Parmaklarının amından geçerken çıkardığı sesi duymak istiyorum."

Tanrılar adına, tam o anda boşalacaktım. Bir an tereddüt ettim, gergindim. Sonra iç çamaşırlarımı ve Rhyan'ın pantolonunu indirdim, bacaklarımdan kaydardım ve vadatiyi yatağın üzerine, tam aralarına yerleştirdim.

Vücuduma baktığımda çıplak tenimi, Rhyan'ın kazağını açıkta kalan göbeğime doğru ittiğini, taşın olduğu yerde belimdeki altın zinciri, merkezimde öfkeyle çalışan elimi ve avucumun içine doğru itilen kalçalarımı görebiliyordum... Hepsi vadatinin mavi ışığında parlıyordu.

"Tanrım, Lyr. Çok iyisin."

Başımı geriye attım, ikinci bir el ekledim, bir parmağımı içime kaydırđım, inledim ve nefes nefese kaldım ve ittim ta ki...ta ki....

Haykırdım. Ayaklarım dışarı kaydı ve dizlerim titredi, kalçalarım bir kez daha kalktı, sonra da bacaklarımı açarak yatağı yığıldım.

"Rhyan," diye nefes aldım, göğsüm kabarmıştı.

"Siktir, boşalıırken sesin çok güzel çıkıyor."

Taşa uzandım ve göğüslerimin arasına koydum, nefeslerimle yükselip alçalmasını izledim, onu diğér tarafta hayal ettim, gözleri kapalıydı, ter saçlarını kıvırıyordu, pazıları bükölüyor, kalçaları itiliyordu. "Şimdi sen. Benim için gel, Rhyan. Çözölđüğünü duymak istiyorum. Zevk alırken inlediğini duymak istiyorum. Ve patladığında dudaklarında benim adımı duymak istiyorum."

"Kahretsin, nereden öğrendin-" Nefes nefese kaldı. "S.KTİR!" diye kükredi. "Lyr!

Lyr!" Her vuruşunu, nefesinin her güçlü üfleyişini duyabiliyordum. "LYR!"

Yutkundum, içim tekrar sıkıştı. Hâlâ kendimi toparlamaya, nefesimi tutmaya çalışıyordum.

İkimiz de bir an sessiz kaldık, tekrar yerleşirken ağır nefes alışlarımızın sesi taştan geliyordu.

"Ortak, iyi misin?" diye sordu.

"Sadece nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum. Sen?"

"Aynen," dedi Rhyan gülerék. "Tanrım. Bu... sen... yani, ağzının iyi laf yaptığini biliyordum ortak, ama Auriel'in lanet olası belası."

"İyi miydi?" Emin olmadan sordum.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şeydi. bir şey yok. Bayıldım." Derin bir nefes daha aldı ve güldü

Yine. "Kahretsin, Lyr, burada bile değilsin ve yine de arşıflarımı kirlletmeyi başardın."

"Ah, Tanrım," dedim, dudağımı ısırarak, yarı utanarak, yarı... onun üzerinde bıraktığım etkiyi kesinlikle severek. Az önce söylediğim onca şeyi söylemeyi ya da bunu yapmayı... asla beklemezdim. Göğsüm çok sıcaktı ve bir haftadır ilk kez iyi anlamda sıcaktı - Valalumir'den ya da sözleşmemden değil. Rhyan'dan dolayı sıcaktı.

"İyi ki yarın eve geliyorum," diye alay etti. "Burada amaşır yıkamak için çok soğuk."

"İyi bir şey," dedim, kendimi sırtıtmaktan alıkoyamayarak.

"Bana bir iyilik yapar mısın, ortak?"

"Ne?" Fısıldadım.

"Gecenin geri kalanında benim pantolonumu giy." Sesi hırçındı. "Sadece pantolon. İç amaşır yok."

Kızardım, hâlâ normal nefes alamıyordum.

"Neden?"

"Sadece fikri sevdim. Hem de çok."

Dudaklarımı yaladım ve pantolonuna uzandım, ayaklarımı bacak deliklerinden geçirdim ve tekrar ısınmış tenime doğru kaydurdım. İç amaşırılarımı ve battaniyemden geriye kalanları yataktan attım, hâlâ sıcaktı. Elimi, şimdi onun giysileriyle kaplı olan merkezimde gezdirdim. "Üzerimdeler. Tam da istediğim gibi."

"Aferin kızıma."

Hâlâ kızarıyordum. "Bunu gerçekten yaptık mı?"

"Yaptığım karmaşa evet diyor."

Güldüm.

"Ama cidden, Lyr, iyi misin? Bu... çok mu ?"

"Hayır. Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı.

Seni seviyorum," dedim. "Ben de seni seviyorum,"

diye fısıldadı. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Buna ihtiyacım vardı. çok daha fazla." İç çekti. "Ve şimdi gerçekten biraz uyuyabilirim."

"Benimle uyuyacak mısın?" diye sordum. "Orada olduğunu bilmek, nefes alışını duymak hoşuma gidiyor. Sadece bir taşın içinden bile olsa."

"Yerimde durmak, seyahat etmemek ve seni kollarıma almamak için tüm irademi kullanıyorum. Sana sarılmak istiyorum."

"Ben de öyle. Keşke burada olsaydın."

"Yakında olacağım. Yemin ederim. *Me sha, me ka*, Lyriana. Gözlerini kapat ve eve, sana geleceğimi bil. Yarın gece, ait olduğun yerde uykuya dalacaksın. Benim kollarımda." Nefes alış verişini beni sakinleştirmeye, panik ataktan kurtarmaya çalışırken yaptığı gibi derinleşti.

Ve günlerdir ilk defa uykuya dalmaktan korkmuyordum.

Biri kapımı yumrukluyordu. Yatağında yuvarlandım. Günlerdir görmediğim güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, kör ediyordu. Vadati yanımdaydı, şimdi sessizdi.

Auriel'in belası. Bir gece önce taşla ne yaptığımı hatırladığımda yanaklarım tamamen kızarmıştı. Tanrılar... Rhyan ve ben... ve dedi ki...

Çarpıntı daha da şiddetlendi ve beni gerçekliğe geri çekti. Taşı zincirine geri taktım, pantolonumun içine soktum -Hyan'ın pantolonu- çekiştirdim

Saçımı hızlıca topuz yaptım ve kapıya yöneldim, kapıyı açarken nabzım hızlandı.

Markan diğer tarafta durdu ve kıyafetlerime çok yakından bakmaması için dua ettim.

"Şimdi de bana ulakçılık oynatıyorlar," diye hırladı.

"Bu saatte konuşmaya günaydınla başlamak adettendir." ". Size bir mesaj var. Leydim." Bir parşömen itti

Ka Batavia'nın mührü ile mühürlenmiş küçük bir parşömen parçası elime geçti. Teyzemden gelmişti.

Mührü kırarken boynumun dibinde boncuk boncuk ter birikti, balmumu dolunay ve serafim kanatları arasında yarıldı.

Sevgili Lyriana,

Lütfen bu akşam Cresthaven'daki yemeğe gelin. Glemaria İmparatoru Hart kutsama töreni için bu sabah geldi. Her zamanki gibi resmi kıyafetlerle. Bir seraphim saat 6'da sizi getirmek için Urtavian limanında bekliyor olacak.

Sevgiler,

Arianna Teyze

Rhyan'ın babasıyla yemek yiyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kale duvarlarının içindeki su yoluna adım attım, yıldızlarla dolu gökyüzü altındaki camın üzerinde parlıyordu. Hava kış rüzgarlarıyla buz gibiydi ama su yolu hızla akıyordu. Su artık ayaklarımın altında donmamıştı.

." Liman görevlilerinden biri eğildi, sonra hızla doğruldu ve öksürdü. Aurasındaki bir tutam mahcubiyet kollarıma yayıldı. "Hanımefendi," diye düzeltti.

Ona el salladım ve ileriye doğru yürüdüm, kordona yaklaşırken parmaklarım elbisemin eteğinde kıvrılıyordu, vücudumdaki her sinir tetikteydi.

Bütün gün Rhyan'ın şimdiye kadar dönmüş olması için dua etmişim. Arianna'nın belirlediği saatte seraphim'e ulaşmak için dışarı çıkmadan önce mümkün olan son saniyeye kadar onu dairemde beklemişim. Onunla konuşmam gerekiyordu. Dün gece aramızda geçen onca şeye rağmen hâlâ ne öğrendiğimi bilmiyordu - gücümü bulmanın yolunun Glemaria'da olduğunu ve anahtarın babasında olduğunu.

Ayrıca ne yapabileceğimi öğrenmek babasıyla konuşmak istediğimi de bilmiyordu, ki bu onu kesinlikle üzecekti. Önce ona planımdan bahsederek onu cesaretlendirmek istemiştım.

Ve onu görüşmemizden sonra görmek istemiştım... Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Aramızdaki konuşma o kadar yoğun, o kadar samimiydi ki, saatler sonra bile hâlâ garip bir sevinç ve kırılğanlık karışımı hissediyordum. kızarıyor, onun sözlerini kafamda her canlandırdığımda kalbim hızla çarpıyordu.

Ama ondan hiçbir iz yoktu ve bütün gün Vadati'den hiçbir çağrı gelmemiştı. Büyük ihtimalle seyahat ediyordu, etrafı başkalarıyla çevriliydi. Umarım yakında geri dönerdi.

Yeşil kadife perdeli ve gümüş iplikli, üzerinde bir gryphon tasviri olan bir çöp kutusu, gezinti yolunun hemen solundaki kale duvarlarının dışında bir düzine büyücü tarafından çevrelenmişti. Midem bulandı. Bu İmperator Hart'ın çöp arabasıydı. Rhyan'la yaptığı son ziyaretten hatırlıyordum.

Ön kapılar açıldı ve Euston ile Rhodes beni karşıladı, ben Büyük Salon'a adım atarken yüzleri asılmıştı.

Cresthaven'ın havasında hemen fark ettiğim bir değişiklik vardı. Daha soğuk, daha acımasız bir hava, büyüdüğümde deneyimlediklerimin üzerine binmişti. Kendi evimi zar zor tanıyabildim. Her yer Glemarianlarla doluydu, hepsi de İmparator Hart'ın adamlarıydı. Soturileri Rhyan gibi siyah deri zırhlar ve ağır soturion botları giyiyordu. Göğüslerinde kalın deri kayışlar vardı. Koridorda yürürken gözleri beni takip etti, ilerleyişimi izleyip değerlendirdiler ama kimse varlığıma başka türlü tepki vermedi ve bunun eğitimlerinden mi yoksa diadem olmadan kim olduğuma dair hiçbir fikirleri olmadığından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Ka Batavia'dan bir muhafız yemek salonunun dışında duruyordu ama biri değildi. Belki de sadakatini kanıtlamış yeni biriydi.

Arianna'ya. Markan'a başıyla selam verip bize kapıyı açtıktan ve girişimi resmen duyurmak için adımı söyledikten sonra bile ona şüpheyle baktım.

İçeri girdiğimde kendimi Tristan ve Naria ile yüz yüze buldum. Kahretsin. Görünüşe göre Ka Grey'in tamamı bu gece düğüne katılmıştı. Düğün tarihi henüz belirlenmemiş olmasına rağmen sanki iki kavim çoktan birleşmiş gibiydi - tabii ben duyuruyu kaçırmadıysam. Dikkatimin ne kadar dağınık olduğu düşünülürse bu tamamen mümkündü. Bamarian Konseyi'nin geri kalan üyeleri, sevgilileriyle birlikte odayı doldurmuş, herkes ince kadifeler ve satenlerle süslenmişti. Hâlâ yas dönemindeydik ama neredeyse hiç kimse siyah giymiyordu. Çoğu Ka'larının renklerini ve sembollerini giymeye geri dönmüştü.

Oradaki baş masada, altın sandalyelerde Arianna ve Rhyan'ın babası, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru Arkasva Hart oturuyordu.

Vücudum kaskatı kesildi.

Gözleri üzerime dikildiği anda soğuğu hissettim. Rhyan'ın aurasına hiç benzemiyordu. Rhyan kışın yumuşak tarafını ortaya çıkarırdı, çok ateşli ya da endişeli olduğumda beni yatıştırmak için ihtiyaç duyduğum sakin soğuğu.

Devon Hart'ın soğukluğu boğucu ve baskıcıydı, bana ıssız bir çorak arazide kaybolmuşum hissi veriyordu. Soğuk ve ısıracıydı, sığınmak istediğim sonsuz bir karanlıktı.

Imperator Hart, Rhyan'a benzer bir boy ve yapıya sahipti. Kesinlikle daha yaşlıydı ama pek çok soturi gibi sağlıklı olduğu belliydi, vücudu kalın kaslardan oluşuyordu. Saçları kısacık kesilmişti, siyah ve gri karışımıydı, sık kesilmiş sakalları da öyleydi. Saç çizgisi şakaklarında biraz gerilemişti ama onun dışında gür görünüyordu. Rhyan'ın yüzünün belirgin şeklini tanıdım.

Imperator Hart'ın kaşlarında yara izi yoktu. Ve sadece bu ayrıntı bile içimde ani bir öfke uyandırdı.

Rhyan'a babasını ona yaptıkları için -hâlâ yaptıkları için- öldürmek istediğimi söylemiştim ve şimdi o öfkenin alev alev yandığını hissedebiliyordum. Kalçamda kınında duran hançer ağır gelmeye başladığında parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı.

Çenesini indirip saygıyla eğilirken İmparator Hart'ın gözleri acımasız ve hesaplı bir şekilde üzerimdeydi. Dudaklarında sahte bir gülümsemeyle doğruldu ve parmağının bir hareketiyle beni öne çağırdı.

Dişlerimi sıktım. Statümü kaybetmiş olabilirdim ama çağrılacak biri değildim. Çağrıldığımda gelmedim. Ve kesinlikle bu canavara değil.

Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.

Sertçe nefes verdim. Maskemi tekrar takmak zorundaydım. Leydi Lyriana ol. Uysal ve hoş biri olmalıydım. Anahtar ondaydı ve ona ihtiyacım vardı. Kişisel duygularımın bir önemi yoktu.

Başımı sallamaya başlamıştım ki Morgana yanımda belirdi ve kolumdan tutarak beni Meera ve Konsey üyelerinin kızları ve oğullarından birkaçıyla birlikte oturduğu masaya sürükledi. Hayatım boyunca tanıdığım ama Jules'u kaybettikten sonra ayrı düştüğüm soylular.

"Az önce İmparator Hart ile konuşmaya mı gidiyordun?" Morgana'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Morgana annemizin günlüğünden haberdar değildi. Ya da anahtarı.

"Lyr," diye tısladı. "Moriel'de ne var? Senin aklını okuyamam, unuttun mu?" "Bir şey . Meera'nın vizyonu hakkında," dedim. "Sanırım Rhyan haklıydı. Kesinlikle Glemaria'ydı ve sanırım-"

Ben daha fazlasını söyleyemeden, müjdecî "Arkturion Aemon Melvik, Bamaria Savaş Lordu ve Turion Dairen Melvik, İkinci" diye anons etti. "Bamaria'nın

Ready buradaydı.

Aemon tam zırhını giymiş olarak odaya girdi. Gözleri hemen Rhyan'ın babasına takıldı ve odayı geçerken dudaklarına alaycı bir ifade yerleşirken aurası karardı.

Etrafımdaki soyluların auraları çatırdamaya başladı ve hissedilir bir gerginlikle doldu. Herkes sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi tetikte ve beklenti içindeydi. Boyunları gerilirken ve gözleri bu yeni gelişmeye tanıklık etmeye hevesli bir şekilde izlerken duruşları düzgündü.

"Hepsi Aemon'a tepki mi veriyor?" Morgana'nın da auralardaki değişimi hissettiğini bildiğimden, nefesimin altında sordum.

Ciddiyetle başını salladı. "Herkes isyanı, lakabını nasıl aldığını hatırlıyor. Sanırım bazıları başka bir şey yapıp yapmayacağını merak ediyor. Bu süreçte yeni bir unvan kazanacak mı?" Morgana gözlerini devirdi. "Pek olası değil. Bunun olması için açık bir savaş ilanı gerekir. Ama yılanlar gölgelerdedir."

"Yeni bir şey var mı?" Alçak sesle sordum. "Başka bir şey öğrendin mi?"

Morgana gözlerini kıstı. "Bu çok garip. Seni duymaya çok alıştım."

Sessiz kaldım. Bedenimde ya da Morgana'nın vorakh'ında açıklanamayan herhangi bir değişiklik endişe verici olsa da, Valalumir'in kalbimdeki bu yan etkisini umursamadım. Bir kez olsun, Morgana'nın önünde onu üzmeyeceğimden ya da kırmayacağımdan emin olmak için tüm düşüncelerimi gözden geçirmem gerekmiyordu. Dün gece Rhyan'la yaptığım *konuşmanın* ikimiz arasında bir sır olarak kalacağını bilmek de rahatlatıcıydı. Zaten çok fazla mahrem anımıza şahit olmuştu ve bu... kimsenin buna erişmesine gerek yoktu. O sadece bize aitti.

"Oturalım," dedi. "Arianna konuşmaya başlamak üzere."

Morgana'nın beni sandalyeme götürmesine izin verdim, Imperator Hart'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunun farkındaydım. Gece için yeşil bir elbise seçmiştim ve zırhım göğsümün üzerindeki yıldızı örtüyordu. Her zamanki kol kelepçemi ve vadati ile belimdeki altın zinciri takmıştım. Üstüne gümüş bir kemer takmıştım; gümüşü bu kez Ka Grey'i değil Rhyan'ın babasını etkilemek için seçmiştim.

Arianna ayağa kalktı ve bir kadeh şarap uzattı. Bize, üç yeğenine, babamızın ölümü için birlikte yas tuttuğu yeğenlerine kadeh kaldırdı.

Gryphon boku.

Daha sonra Naria ve Tristan'a tebrikler sunuldu. Onlar birlikte, el ele dururken boğazımda bir yumru oluştu. Tristan'ın kahverengi gözleri hüznle dolmuştu ama artık ona karşı bir şey hissetmiyordum.

Sonunda Arianna, Rhyan'ın babasını karşıladı.

"Ekselansları, İmparator Hart," dedi. "Bamaria'ya tekrar hoş geldiniz."

Ayağa kalktı, yüzünde geniş bir gülümsemeyle kız kardeşlerime ve bana doğru döndü ve fincanını kaldırdı. "Geri dönmek güzel. Bu ülkeyi ve insanlarını çok özledim. Kaybınız için üzgün olsam da, ilişkimizin gelişimindeki sonraki adımları dört gözle bekliyorum. Glemaria'nın Bamaria ile devam eden dostluğunun geleceği için." Soyluların resmi ve eğitilmiş üslubuyla, benim mükemmelleştirdiğim ve Rhyan'ın gerektiğinde konuştuğu üslupla konuşuyordu. Bir kez bile dudaklarından Glemaria'nın tınısını duymadım. Ses tonunun mükemmelliği nedense onu daha da soğuk hissettiriyordu, sanki tüm kişiliğinde tamamen doğal olmayan bir şey varmış gibi.

Imperator Hart döndü, siyah pelerini omzunun arkasına kayarak belindeki kemeri ve kılıcının kabzasını ortaya çıkardı. Kabzası kalındı, Ka Hart'ın zırhı gibi parlak siyah deriyle kaplıydı ama tam ortasında annemin günlüğüne çizdiği sembol vardı - bir

Batavia-kırmızı yıldız, her biri güneş ışınları gibi kavisli yedi noktalı. Anahtar.

Şarabını yudumladı, kadehini tek seferde bitirdi, ardından elinin tersiyle ağzını sildi ve sırttı.

Soylulardan birkaçı alkışladı, ancak odadaki eğlencenin çoğu soturilerden geldi, sanki bunun için ona saygı duyuyorlarmış gibi. Ne kadar resmi ve soğuk olursa olsun, odadaki soturileri gerçekten memnun etmek, onlardan biri olarak kabul edilmek istiyor gibiydi.

Gözleri yine beni buldu ve boş kadehini bana doğru kaldırdı, sonra da Arianna ziyafetin başlaması için seslenirken yerine oturdu.

Omuzlarım gergin, sırtım dik bir şekilde oturdum, yavaşça yemek yiyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. Belki de onunla konuşmama gerek yoktu. Belki de sadece kılıcının anahtarını çalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bir hırsızlık daha basit olurdu ve düzgün bir şekilde yapılırsa, onunla hiçbir etkileşimim olmazdı.

"Ne planlıyorsunuz?" Müzisyenler enstrümanlarında ses yükseltici bir büyü kullanırken Morgana sordu. Akşam yemekleri için kullanılan daha yavaş, daha sessiz müziği çalmayı bırakmışlar ve bir dans çalmaya başlamışlardı. Salonun köşelerinde davullar çalıyor, ritimleri hızlanıyordu. Müziği hemen tanıdım, popüler bir su dansıydı. Eskiden benim de bir danstı ve sanki işaret verilmiş gibi, ayak bileklerine mavi kurdeleler bağlanmış, altın ve kırmızı ipek kostümler giymiş su dansçıları, kalçalarını davullara göre sallayarak salona akın ettiler.

Cresthaven'da iki yıldan uzun bir süredir su dansçıları gösteri yapmamıştı. Kalbim küt küt atıyordu.

Konuşmak için müziğin kapağına sahip olduğumuzu bilerek derin bir nefes aldım. Morgana'ya öğrendiklerimi anlatmanın ve anahtarı almak için bir yol planlamaya başlamanın zamanı gelmişti.

Ama Turion Dairen ve Aemon çıktı.

Dairen beni ve kız kardeşlerimi selamlarken dudak bükmemi zorlukla engelleyebildim. Katurium'da hiç böyle saygı göstermemiştii.

Aemon'un gözleri üzerimdeydi, karanlık ve gölgeli. "İmparator'un görev gücü az önce döndü," dedi. "Güvenlik ekibiniz çok kısa bir süre içinde tam güçle geri dönecek."

Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim. Rhyan'ı kastediyordu. Rhyan geri dönecekti.

Ama tarafsız kalmak için yüzümü dikkatlice eğittim. Bunun benim için ne anlama geldiğini ya da bir hafta aradan sonra onu göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu belli edemezdim.

Kadehimi kaldırdım. "Şu anda ülkeye giren misafir sayısını düşünürsek, sanırım bu iyi bir şey."

Aemon sırtıttı. "Tartışmak istediğim bazı var." Meera'ya doğru döndü ve elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz leydim?"

Meera zarifçe başını salladı ve Aemon'un tutması için elini uzattı. Lanetlenmemiş olsaydık son birkaç yıldır hiç düşünmeden yapacağımız şeylere çok benziyordu ama Meera'nın imgelemleri başladığından beri babam nadiren böyle gösterişli akşam yemekleri düzenliyordu. Şimdi, neredeyse ne olacağını görebiliyordum

-Hepimiz düzenli olarak partiler için giyiniyorduk, kaygısızdık, Bamarina'nın soylularıyla dans ediyorduk, sürekli saklanmıyorduk. Özgürce, açıkça istediğimiz kişiye kur yapardık.

Aemon Meera'yı kollarına aldığında Arianna'nın gözlerinin kısıldığını fark etmem bu yanılsamayı bir anda paramparça etti. Gerçeklik geri döndüğünde midemde bir çukur oluştu. Lanetlenmiştik. Babamız öldürülmüştü.

Dairen elini Morgana'ya uzattı ve Morgana yüzünü buruştursa da -Hazır'ın İkincisi'nden benim kadar hoşlanmıyordu- kabul etti ve ayağa kalktı.

masanın arkasından çıkarken elini tuttu, elbisesinin kıvrımları meşale ışığının altında parılıyordu.

Böylece tek başıma otururken birden Naria'nın buz gibi bakışlarının ve ellerinin Tristan'ın omuzlarında ve göğsünde gezindiğinin farkına vardım. Nişan yüzüğünü bana doğru tuttu, elini garip bir pozisyona zorlayan bu hareket onu ürküttü. Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştu, sonra hemen tarafa baktı. Şarabıma uzandım, kolum tüylerim diken diken olmuştu.

Yutkunurken bir gölge üzerimde belirdi ve neredeyse fincanımı masaya çarpacaktım.

"," dedi Emperor Hart.

Yukarı baktım. "Ekselansları." Ayağa kalkıp reverans yapabilmek için sandalyemi geri itmeye başladım ama o başını salladı ve dilini hafifçe şaklattı.

"Kal," dedi, gayri resmi bir şekilde masamın kenarına oturarak. "Selam vermene gerek yok. Kuzeyde böyle formalitelere gerek duymayız."

Aurası bana doğru yönelirken midemin yatışmasını diledim. "Bamaria'ya yolculuğun nasıldı?"

"Soğuk. Geçen seferkinin aksine." Omuz silkti, gözlerini bana dikti. Şarap kadehime uzanmadan önce elini masanın üzerine koydu ve parmağıyla kadehimin kenarını yavaş daireler çizerek yokladı. "Duyduğuma göre sen ve benim... yavrularım bir *kashonim* kurmuşsunuz."

Boğazım kurudu. "Arkmage ve Arkturion'un değerlendirmesine göre, evet," dedim, gözlerim kılıcının kabzasına, kırmızı yıldıza, yani anahtara odaklanmıştı. Çok yakındı, bir kol mesafesindeydi.

"Hmmm," dedi sesi eğlenmiş gibi çıkarak. "Senin iyiliğin için, umarım işini yapıyordur."

"Öyle, majesteleri. Mükemmel bir öğretmendir."

"Şimdi öyle mi?" İşaret parmağının kenarı lekeli kadehimi aldı ve burnuna götürdü. İçindeki şarabı çalkaladı, sonra da kokladı. "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedim daha dik oturarak.

Bardağı geriye doğru devirirken gözleri bende kaldı, henüz içmediğim her şeyi yutarken boğazı çalışıyordu. "Hmmm. Bamarian şarabını son ziyaretimden hatırlıyorum." Dudakları eğlenerek kalktı. "Baban için üzgünüm elbette," dedi, sesi aniden ciddileşmişti. "*Bar Ka Moka*."

"Ruhu serbest bırakıldı. Size teşekkür ederim, majesteleri."

"Utanç. Arkasva olmak..." Başını iki yana salladı. "Eskiden olduğu gibi değil." Elini masanın üzerinden uzatıp benimkini kavradı.

Sadece yıllarca eğitim alarak, Arianna tarafından iğrenç, hak sahibi asilzadeleri memnun etmek üzere yetiştirildiğim için parmaklarımı onunkilere karşı hassas tutabildim.

Öne doğru eğilerek ekledi: "Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa Leydi Lyriana, lütfen bana haber verin."

Avucunu benimkine bastırduğında, tiksintiyle geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Tek düşünebildiğim nefret dolu parmaklarının her birini, Rhyana'ya şiddetle dokunmuş, onu incitmiş her parmağı kırmaktı. Kemiklerini kırıp teker teker elinden koparmak, boğazına tıkmak için küçük parçalara ayırmak istiyordum.

"Nişanlılığınızı kaybettiğinizi duyduğuma da üzüldüm," diye devam etti. Yoksa nişanlılığınızı kaybettiğinizi söylemek daha mı doğru olur?" Yine sırtı ve yine, aksanında Rhyana ve Sean'ın tercih ettiği kuzeyli tınısından en ufak bir iz bile olmamasını tuhaf buldum. "Güneyden gelen haberler bazen kuzeye çok yavaş ulaşır."

"Evet, tüm İmparatorluğun durduğunu hayal edebiliyorum."

"Yeni bir nişan istiyor olmalısınız leydim. Belki de bu sefer bir yüzük içeren bir nişan?" Başını Tristan'a ve tekrar bana çevirdi, başparmağının ucu yüzük parmağının üzerinde bir çizgi çizdi. "Belki de daha olgun biri?"

Ürperdim. "Önce Arianna halam kutsandıktan sonra babamın yasını tutmayı, sonra da eğitimimi tamamlamayı planlıyorum. Böyle şeyleri düşünmem için yıllar geçmesi gerekecek."

"Akıllıca," dedi. "Şimdi hatırladım, sen zeki bir kızsın. Son ziyaretimde Büyük Kütüphane'de harika bir tur atmıştın. Çok genç ve hevesliydin."

"Bu Bamaria'nın hazinelerinden biri," dedim dikkatlice. "Kadim parşömenleri gezdirmek benim için bir onurdur."

"İtiraf etmeliyim ki, parşömenlere size gösterdiğim kadar ilgi göstermedim."

Nefesimi sertçe verdim. İyi davranmak istemedim. Bu adama bir saniye bile memnuniyet vermek istemiyordum. Ama ondan bir şeye ihtiyacım vardı.

Boğazımda yükselen safrayı yuttum ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Beni gururlandırıyorsunuz, majesteleri."

Bakışlarım anahtara kaydı. Derinin içine dikilmiş gibi görünüyordu. Onu almak çalmak kadar kolay olmayacaktı. Kabzanın tüm tasarımının parçalara ayrılması gerekecekti.

"Oldukça cesursunuz leydim," dedi baştan çıkarıcı bir .

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Ekselansları mı?"

"Gözlerim burada."

Yanağımın içini ısırđım. Bahse girme zamanı gelmişti. "Özür dilerim," dedim utanmış gibi yaparak. "Ben sadece kılıcının kabzasına hayranlıkla bakıyordum. O kırmızı

Yıldız, daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Ka Hart'ın mührünün bir parçası değil."

Imperator Hart'ın gözleri hızla bana dikildi, sonra gözlerinin kenarları kırışarak güldü. "Hayır, bu oldukça eşsiz. Nadir bulunan bir şey. Ka'mda nesilden nesile aktarıldı. Lumeria Matavia'nın bir yadigârı."

"Büyüleyici," dedim. "Ka Hart'ın yadigârlarının çoğu yeşil, değil mi?"

"Ah." Gözleri muziplikle parlıyordu. "Sırf kırmızı olduğu için beni Ka Batavia'nın bir eşyasını çalmakla mı suçluyorsun?"

Zorla bir kahkaha attım. Buna yakın bir şey bile söylememiştim. Kendi kendine böyle bir şey önermesi -sözleri bir itiraf gibiydi. "Asla ima bile etmem. Sadece merak ettim. Eski eserlere karşı bir ilgim var. Belki de kırmızı olduğu için beni kendine çekiyordur."

"Olurdun," dedi, sesi aniden ölümcül bir keskinlikle doldu. Arkama yaslandım, damarlarım onun sözsüz tehdidiyle dalgalanıyordu.

Rahatsızlığımı gizleyemeden bana komplocu bir göz kırptı. "Duyduğuma göre bir akadim öldürmüşsün."

"Evet."

"Senin... özel dersin sayesinde mi?" Elimi çok sıkı sıkı. Çürütecek kadar. Bir gün boyunca elime kılıç alamayacağım kadar. Gözlerim yaşardı ama onları geri kırptım.

"Çırağım beni İmparator'un görevi için çok iyi hazırladı."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, diğer elini öne doğru uzattı ve benimkini kendi elinin arasına sıkıştırdı. Üzerimdeki baskı geçici olarak hafiflemişti ama artık onun dokunuşundan kaçış yoktu. Elimin her santimi onunkilerden birine değişiyordu. Bundan sonra onun kokusunu ve hissini üzerimden atmak için derimi kaynatmam gerekecekti.

"Pek çok eksikliğine ve başarısızlığına rağmen," diye devam etti Imperator Hart, "o iyi bir savaşçı. Ama elbette öyle olmak zorunda. Bu kaderinde varmış. Ne de olsa onu ben yarattım. Ve bildiği her şeyi ona ben öğrettim."

Kanım kaynıyordu.

Ona korku ve nefretten başka bir şey öğretmedin. Ona kendini ikinci plana atmayı, kendini değersiz görmeyi öğrettin, oysa değersiz olan sensin, seni hasta herif.

Kibarca başımı salladım. "Sizin de çok başarılı bir soturion olduğunuzu biliyorum."

"Kaderimde Arkasva Hart ve kuzeydeki Imperator olmak olmasaydı, bir arkturion olurum," dedi gururla.

"Bunu mu tercih ederdin?" diye sordum. Elim onun elinin içinde terlemeye başlamıştı. İğrenme duygusu içimi sarmıştı. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. İçgüdülerim birazdan sosyal ipuçlarımin önüne geçecekti ve ya sıkışan elimi çekecek ya da boştaki elimle ona bir tokat atacaktım.

Gözleri karardı, aurası çocukken beni dehşete düşüren o kasırga benzeri güçle dönmeye başladı.

"Arkasva'dan başka bir şey olabileceğimi düşünmek Glemaria'da vatana ihanettir."

Omuzlarım gerildi. "Özür dilerim, majesteleri. Gücendirmek istememiştim."

"Benimle dans et," dedi aniden. Elim öyle bir bıraktı masanın üzerine düştü ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı, duruşu beklenti içindeydi. Onun emirlerine uyacağımdan hiç şüphesi yoktu.

Moriel piçi haklıydı. Onun yanına yürüdüm.

Tekrar elimi tuttu ve beni dans pistine götürerek Meera'nın Aemon'la resmen dans etmesini, Morgana'nın Dairen tarafından döndürülmesini ve Tristan ile Naria'nın yanından geçip vücutlarını birbirine yaklaştırdı.

Bakışlarımı kaçırdım, Rhyan'ın babası iki elimi birden tuttuğunda zar zor fark ettim. Birini geniş omzuna koydu, diğerini ise parmaklarının arasında sıkı, çok sıkı tutuyordu.

Gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı.

"Ekselansları," dedim. "Tutuşunuz... biraz sıkı."

"Bir Imperator için çok mu dar?" diye sordu. "Bir Arkturion için yeterince sıkı mı?" Beni geri iterken tutuşu acımasızdı.

Tökezledim, acının ortasında adımları hatırlamaya çalışıyordum. "Lütfen," dedim, neredeyse elbisemin üzerine basarak. "Her rolde mükemmel olurdun. Bu yüzden sen Glemaria'lı Arkasva'sın," dedim yüzümü buruşturarak, "Kuzey'in İmparatoru."

Bir anda yumuşadı ve sanki tüm bunlar aptalca bir oyunmuş gibi güldü. "Leydim. Sizi test ediyordum." Parmağıyla burnumu dürttü, bir babanın çocuğuna yapabileceği bir şeydi bu. "Bir akadim öldürdün. Biraz el ele tutuşmak seni rahatsız etmeyecektir."

Burnumdan nefes aldım, midem panikle düğümlendi. Tanrım. Rhyan'ın büyürken karşılaştığı şey bu muydu? Sürekli değişen ruh halleri? Saniye saniye mizahtan şiddete geçiş mi? Babasının nasıl vereceğini bilememek, doğru tepkiyi nasıl vereceğini kestirememek? Dakikalar geçtikçe kalbim hızla çarpıyordu.

"Sorguma geri dönüyorum," dedi yine ciddi bir ifadeyle. "Zor bir durumdasınız leydim. Artık varis değilsiniz ve gücünüz yok."

O konuşurken gözlerim tekrar kabzasına kaydı. Gözlerinin benimkileri takip ettiği anı hissedebiliyordum ve elbisemin kıvrımlarını inceliyormuş gibi yaparak elbiseme baktım. Elbisemi düzeltmek için elimi omzundan çektim. Ama öfkesi okunuyordu ve bakışlarımın nerede olduğunu fark ettiğini, oyunumu yutmadığını biliyordum.

"Bende istediğın bir şey var gibi görünüyor," dedi. "Belki de," diyerek çenemi tuttu ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı, "ihtiyacın olan bir şey mi?"

"Ekselansları," dedim sesimi hafif tutarak.

"Imperator Kormac'ın sizin için bir evlilik sözleşmesi istediğini duydum. Ama bilmelisiniz ki leydim, bir keresinde annenizle böyle bir şey hakkında konuşmuştum. Ve babanızla da son ziyaretimde. Onların isteklerini yerine getirmek istediğinizi ve her ikisinin de sizin kuzeye uygun olduğunuzu düşündüğünü biliyorum."

"Oh," dedim, cahil numarası yaparak.

"Eğer Glemarian birliğini kabul ederseniz, aradığınız şeyi size vereceğim."

Evlenebileceğim tek bir Glemarian vardı ve onun da bunu asla teklif etmeyeceğini biliyordum.

"Kiminle birleşme, majesteleri?"

Beni izlerken burun delikleri alevlendi, yüzünde bilmiş bir ifade vardı, sonra gözlerini kaçırđı. "Uygun talipler arasında söz sahibi olabilirsin. Ben de sana bir düşün hediyesi vereceğim. Kılıcımdaki o çok sevdiğin yıldız."

"Bunu düşüneceğim," dedim. "Ama dediğim gibi, yakın zamanda evlenmeyi düşünmüyorum."

"Sandığınızdan daha az zamanınız var. Artık sizi güvende tutacak bir unvanınız yok; siyaset uğruna sözleşmeleri erteleyemezsiniz. Büyük kız kardeşinizin bekarlığı da sizi koruyamayacak. Düşündüğünüzden daha erken evleneceksiniz. Seni güvende tutan şey şimdi sana karşı kullanılacak. Yeni Arkasva'nız ittifakları güvence altına almalı. Bu sadece bir yol. Ben, en azından, karşılığında sana bir şey teklif ediyorum."

"Yine de bu konuyu düşünmek istiyorum."

"Elini abuk tutman gerekecek. Burada güvende değilsin, biliyor musun? Onlardan değil. Benden de değil. Ne yazık ki artık seni güvende tutacak küçük koruyucun yok."

"Koruyucum mu?" Ben sordum.

"Rhyan," dedi, sesi soğuk bir tehdit gibiydi.

Babası beni pistte döndürdü, hareketleri hızlandı, geriye doğru ve daireler çizerek dans ederken ayaklarım ayak uydurmak için takılıyordu.

"Sana hiç söylemedi mi?" diye sordu.

"Bana ne söyleyeceksiniz, majesteleri?" Tüm bu konuşma ve dans midemi bulandırmaya başlamıştı.

"Baban seni çok onurlu bir adam olan savaş lordumuzla evlendirmek üzereydi. Ama çırağın bundan hoşlanmadı. Benden önce epeyce sinirlendi."

Ve ben... onu evlilik tartışmalarını bitirmeye zorlamak için bazı pazarlıklar yapmak zorunda kaldım.

Midem bulandı. "Ona ne yaptın?" Sesimin alçalmasına engel olamayarak sordum.

"Doğum Bağını tekrar yerine koydurdu - gücünü bastırmak gerekiyordu. Ama bu onun meydan okuması için yeterli değildi. Bu yüzden tekrar bağlandı. Siyah ipler tüm vücudunu, kollarını ve bacaklarını sarmıştı. Ondan ve benden başka kimse göremiyordu elbette. Onları aylarca giydi, cildi ısındı ve kaşındı, gücü kontrol altına alındı. Neredeyse onu Lethea'dan daha uzağa götürüyordu."

Grşmde siyah noktalar belirdi. İplerin içindeki Rhyan'ın dehşeti midemi bulandırdı. şimdi yıllar önceki son buluşmamızı hatırlıyordum. nne parşömenleri bırakmıştım ve onları toplamama yardım ederken soğuk davranmıştı. Kendini benden, gndnmndeki pşmemizden uzaklaştırmıştı. O zaman bağlanmış mıydı? Nefret ettiği şey tarafından işkence edilerek örtülmüş müydü?

beni koruyabilir miydi? Yıkılmışım, kalbim kırılmıştı. O sırada ne acı çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Özür dilerim," dedim, gözlerim yanıyordu. "Başım dönüyor."

Nefesimi tutamadım. Rhyan beni yıllardır koruyordu, ben onun bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmeden çok önce. Benim bildiğimden çok daha uzun süredir bu canavara boyun eğiyor, kendini feda ediyordu.

Hepsi benim için.

"Jestinden etkilenmiş görünüyorsun," dedi babası, elini tekrar sıkarak. Parmakları belime saplandı ve tam acı içinde haykıracakken başını salladı. "Şimdi, şimdi. Bir akadim öldürdün. Bana güçlü olduğunu göstermelisin. Yoksa akbabalar üşüşecek ve sen daha ne olduğunu anlamadan çok daha kötü ve çok daha az şey sunabilecek biriyle evlendirileceksin."

Tüm vücudum titriyordu. Bu oyunu daha fazla oynamayacaktım. "Ah. İşte orada. Sonunda maske çıkıyor. Asla unutma, küçük avcı. Sen bir yeminlinin bir adım üstündesin. Şu anda bildiğinden çok daha fazla şekilde güçsüzsün. Bu yeni halefiyetle adın artık seni korumuyor. Ve büyü eksikliğinin de yardımcı olmuyor. Ama seni bütün yapabilirim. Güç sağlayabilirim, aradığın şeyi sana verebilirim, eğer bana istediğimi verirsen. istiyorum."

"Peki neymiş o?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Sen ve o. Benim çatımın altına, benim kurallarına, benim emirlerime geri dönün."

"Onu sen sürgün ettin. Senin yüzünden Glemaria'da değil. Bu senin suçun."

"O annesini öldürdü."

"O yapmadı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!"

"Önerdiğiniz inandığım şeyi düşünmeyeceğim bile. Ben affediciyim. Baba sevgisiyle işlediği suçlar için onu affedeceğim. O güçlüdür ama bazen gücünün farkında değildir. Hatalar olur. Ama bu

Merhamet tek bir şartla gelir; kendi isteğınle bana gelırsın, benim seçtiğım kişiyle evlenırsın ve onu da yanında getirırsın."

"Bunu ona asla yapmam."

Sırıttı. "Onun sana karşı olan hislerine karşılık veriyorsun.

İlginç." Hırladım.

Sanki bir karar üzerinde düşünüyormuş gibi başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Aşırı bıkkın bir iç çekişle, "O zaman küçük, güzel yadigârım belimde kalacak. Ve eğer Rhyan bir daha Bamaria'nın dışına adım atarsa, onu yakalayacağım. Ve bu sefer pazarlık olmayacak. Pazarlık olmayacak. Ve küçük... hareket etme yeteneğı bile onu kurtaramayacak."

Eli kemerine gitti ve belindeki yeşil kadife keseyi açtı. Daha önce de duyduğum bir tıslama sesi çıktı.

Vücudum soğudu.

" et," diye emretti, beni daha sıkı sıkarak. Neredeyse . "Ekselansları," diye kekeledim acıyla.

"Elini cebime sok," diye emretti.

Bizi odanın karanlık ve تنها bir köşesinde dans ettirdi. Kimse ne yaptığını göremezdi. Bana zarar verdiğini, beni tehdit ettiğini göremezdi.

Morgana uzakta değildi. O da gelebilirdi. Bunu durdurabilirdi. Ama beni duyamazdı. Zihnim onunkine kapalıydı.

Rhyan'ın babasının kesilmiş sakallarının arasından zalimce gülümsemesini izledim. "Lütfen," diye yalvardım. "Hayır."

"İsteyip istemediğınızı sormadım leydim. dedim."

Eli bir engerek yılanı gibi bileğime dolandı ve elimi kesenin içine soktu.

Yumruğumu sıktım, pullu ve ateş gibi sıcak bir şey avucuma doğru kayarken
cığlığımı yuttum.

Nahashim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ANİDEN GÖLGE KALESİ'NE GERİ DÖNMÜŞTÜM, muayenecinin önündeki yatakta yatıyordum, neredeyse çıplak, savunmasız ve dehşet içindeydim. Bir haftadır hapsedilmiştim, kız kardeşlerimi ya da Tristan'ı görmemiştim ve neden güçsüz olduğumu bilmiyordum. Nahashim'lerden ikisi vücudumun içine girmiş, beni aramış, bana tecavüz etmiş, her iç duvarımda, kemiğimde ve kasımda sürünerek ve kayarak ilerlerken, Imperator ve Bastardmaker dışarıda durmuş, sonuçları beklemiş ve bana eziyet etmekten zevk almışlardı.

Rhyan'ın babası şimdiki zamanda bana baktı ve susturucu bir ses çıkardı, eli kemerinden sarkan kesenin içinde benimkini kapladı. Avuç içi elimin arkasına doğru kayarak nahaşimi aşağı itti. Keseyi kapattı ve parmaklarımı kendi parmaklarının arasına alarak ağzına götürdü. "İşte, işte, leydim. Her şey bitti. Şimdi sus."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sana söylemiştim. Glemaria'da bana gelmen için. Onu geri getirmen için."

"Neden?"

Yüz hatlarına saf bir alay ifadesi yayıldı. Soruma cevap vermek yerine, beni kendine çekmeden önce bir daire çizerek döndürdü. Konuşurken nefesi kulağımdaydı, sesi artık neşeli ve kaygısızdı. "Hiç Lethea'ya gittin mi, onun gereken yere? Oraya gittim ama suçluları görmek ya da soygunları izlemek için değil. Farklı bir amacım vardı."

Cevap vermedim. Sadece önüme baktım ve çarpan kalbimin sakinleşmesini diledim.

"Gırtlığımıza kadar gryphonlara batmış durumdayız. Diğer kadim canavarların yetiştirilmesi ve ıslahı konusunda meraklıydım. Nahashim'in. Oğlumun biraz fazla hızlı hareket etme, elimden kaçma gibi bir huyu var. Bunun sizin için yeni bir şey olduğunu sanmıyorum. Bunu öğrenir öğrenmez bir çiftliği ziyaret ettim ve eve getirmek için iki yılan seçtim. Biri erkek, biri dişi. Hiç nahaşimlerin çiftleştiğini gördünüz mü?" Beklentiyle durakladı, sonra sessizliğim karşısında kaşlarını çatı. "Oh, hadi ama leydim. Bu basit bir evet-hayır sorusu. Cevap verebilirsiniz."

"Hayır."

"Aslında oldukça şiddetli. En azından bana öyle göründü. Bir sürü itiş kakış. Ve tısladıklarını düşünürsünüz - yaptıkları diğer her şey sırasında tıslarlar. Ama çiftleşirken tıslamıyorlar. Çılgılık atarlar." Sırıttı.

Morgana'nın ya da Meera'nın dikkatini çekmeye çalışarak önüme baktım. Kahretsin, Tristan bile artık yüzümü okuyabilirdi.

"Nahashim'in çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgilenmiyor musun?" diye sordu. "Sorun değil. Mesele şu ki, oldukça erkeksi bir erkek ve oldukça doğurgan bir dişi seçtim."

"Aferin sana," diye homurdandım.

"Evet. Çok iyi. Ama Rhyan için iyi değil."

Bakışlarına karşılık vererek geri çekildim. "Ne açıdan?"

"Nahashim sadece aradığınız şeyi bulmaz. Onu geri alırlar. Ve eminim sizinkine girmeden önce vücutlarının nasıl genişleyip geri çekildiğini görmüşsünüzdür. Senin üzerinde kullandıklarının oldukça küçük olduğunu duydum. Dar alanlara sığmak için gerekiymiş," diye dudaklarını yaladı. Benimkiler ise üç metreden uzun olabiliyor. Gryphonlarımızı hapsederek kontrol altında tutuyoruz. Güçlerinin farkına varmadan önce onları iplerle bağlayarak. Letheanlar da yılanlarını aynı şekilde kontrol ederler. Onları küçük kutuların içinde tutarlar, kaplayacakları alanın bu kadar olduğunu gösterirler. Öyle de yapıyorlar. Nahaşim doğduğunda, ben tam tersi bir yaklaşım izledim. Onlara büyümeleri ve genişlemeleri için gereken tüm alanı verdim. Ve onlar da bunu çok güzel yaptılar. Ve şimdi, onları tek bir şeyi bulmaları için eğittim: onu. O gittiğinden beri, her bir nahaşim onu geri getirmek için doğdu ve büyüdü."

Rhyan bana vorakh'ını açıkladığında, babasının onu her seyahatinde yendiğini söylemişti - bir şekilde, kalenin neresine giderse gitsin, babası her zaman biliyordu. İşte böyle. Yılanları vorakh'ı bulmaları için eğitmiş, sonra da Rhyan'ı onu kullandığı için dövmüştü.

"Eğer ona bir daha dokunursan-"

"Ona kesinlikle dokunacağım," dedi Imperator Hart. "Ve beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok leydim, özellikle de teklifimi reddederseniz. Şimdi, belki de yılanlarıma onu bana getirmelerini söylerim. Bu durumda hiçbir şey alamazsınız. Ya da," elimi tekrar kemerine doğru çekti, bu kez parmaklarımı kabzasının derisine gömülü yıldızın üzerinde zorladı.

Bir an için görüşüm odaktan çıktı. Kulağıma bir erkek sesi geldi. Kadim, tanıdık. "Asherah." Ağlıyordu.

Ve sonra Rhyan'ın babasıyla dans pistine geri döndüm, ellerim tuşa bastırdı.

"Sen de gel." Tenimde yıldız şeklinde bir iz bildiğim noktaya kadar daha sert itti. "Boşalırsan, bunu alırsın."

Üzerimize karanlık bir gölge düştü ve Rhyan'ın babası kaskatı kesildi. Hazır duruyordu, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. ", " diye hırladı, "sanırım bayanı yeterince tuttunuz. Onu serbest bırakın."

"Onu serbest bırakmak mı? O tutsak değil. Sadece dans ediyoruz. Eski varisimin kendisini bağladığı acemiye tanımaya çalışıyorum," diye cevap verdi Emperor Hart, elimi kılıcından çekerek. "Duyduğuma göre bu maç için senin seçiminmiş?"

"Bu benim seçimimdi ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi hanımefendinin lehine oldu. Dansınız sona erdi," dedi Hazır.

"Onunla istediğim kadar dans etmekte özgürüm. O artık varis değil. Nasıl haddinizi aştığınızı anlıyor musunuz?" Emperor Hart gözlerinde bir meydan okumayla sordu. İş o noktaya gelseydi, paramı Hazır'ın ona karşı bir savaşı kazanacağına yatırırdım. Ama Emperor Hart, Bamaria Arkturion'undan çok daha üstündü.

Aemon öne doğru eğildi. "Varis olsun ya da olmasın, hanımefendi hâlâ benim gözetimim ve korumam altında. Öğrencimden ellerini çek."

Rhyan'ın babası beni Aemon'la yüzleşmem için döndürdükten sonra sırtımı göğsünü kaplayan siyah deriye yasladı. "Ona iyi olduğunu söyle küçük avcı," diye fısıldadı kulağıma. "Ya da ben ona oğluma aşık olduğunu söylerim."

Gözlerimi kırpmadan önce görüşümü siyah noktalar kapladı. "Ben iyiyim, Aemon. Endişen için teşekkür ederim. Ben, um-" Ve sonra onu gördüm. Rhyan'ı. Geri dönmüştü, balo salonunun kapısında duruyordu, yeşil gözleri kocaman, saçları koyu ve vahşi, yüzü solgun, babasının kollarına sarılmış halimi görüyordu. Elleri gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Yüzüne alev alev yanan bir öfke yayılırken kılıcını çekti. "Aemon," dedim umutsuzca, çenemi kapıya doğru sallayarak.

"Kahretsin," diye mırıldandı Aemon, kapıya yöneldi ve Rhyan balo salonuna girmeden onun önünü kesti.

Rhyan'ın babası beni serbest bıraktı. "Bana bilmem gereken her şeyi anlattın." Arkamdan hareket ettiğini hissettim ama dönüp bakmadım. Zar zor hareket edebiliyordum. Rhyan ve babasının bana açıkladığı şey hakkında çok endişeliydim - bize karşı kullanabileceği başka bir silahı vardı.

Müzik yavaşlayıp hizmetkârlar ellerinde taze kadehler ve şarap dolu sürahilerle odaya girdiğinde Morgana yanımda belirdi ve kolumu tuttu. "Lyr, iyi misin?"

"Onunla konuşmam gerek. Şimdi," dedim, gözlerimi hâlâ kapıda öfkeli bir şekilde duran Rhyan'dan ayırmadan, Aemon'a bağırdıkça yüzü kıpkırmızı oluyordu.

"Çıkarın onu buradan," dedi Morgana. "Kapıya git. Aemon'a eve gitmek istediğini söyle. Şarabı fazla kaçırdım. Buna inanacaktır. Rhyan'ın babasıyla olay çıkarmadan önce dışarı çıkmasını istiyor. Ben Arianna'yla seni idare ederim."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıya doğru koştum. Aemon'a doğru yürüdüm ve Morgana'nın bana söylediği sözleri aynen söyledim.

Aemon elini Rhyan'ın zırhlı omzunda tutuyor, kelimenin tam anlamıyla onu saldırmaktan alıkoyuyordu. "O halde görev başındasın Hart. Derhal."

Rhyan'ın ağzından hırıltılı bir nefes çıktı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Bir haftalık avdan yeni döndüm. Bir avım daha var," diye kükredi, konuşurken neredeyse tükürüyordu. Aksanı o kadar güçlü, o kadar öfke doluydu ki onu anlamak zordu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Onu buradan çıkarmalı ve sakinleştirmeliydim.

"Evet Hart, farkındayım. Tebrikler. Kemerine bir çentik daha ekledin. Ama şu anda sakinleşmen gerekiyor. Bayanı evine geri götür.

Daire. Git! Yarın sabah seni pistte görsem iyi olur, tavrını kontrol ederek antrenmana hazır ol." Bana döndü. "Ve sen de, Soturion Lyriana."

Başımı salladım.

Tüylerim diken diken oldu. Arkamdan izleniyor olmanın o son derece tanıdık hissini yaşadım. Akşam yemeği partisine doğru döndüm ve bu hissin kaynağını hemen buldum.

Rhyan'ın babası bir tahtta oturur gibi koltuğunda arkasına yaslanmış, içten içe bir nahaşım gibi ikimizi de açıkça izliyordu. Kılıcının kabzası bana dönük olacak şekilde kalçasını çevirmişti ve parmağı kavisli yıldızın şeklini tıpkı şarap kadehimin kenarında olduğu gibi yavaşça çiziyordu.

Arkasında Arianna vardı, gözleri kısılmıştı ve yüzünde değerlendirci bir ifade vardı. Ani ayrılışımı onaylamadı ve beni geri çağırmaya hazır görünüyordu.

Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Rhyan, beni eve götür," dedim.

Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve babasına bakarken yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Ready'nin birden fazla kez ölüm tanrısına benzediğini düşünmüştüm ama o anda, eğer intikam bir tanrı olsaydı, bu Rhyan olurdu.

"Rhyan! Beni eve götür," diye emrettim. "Şimdi!"

"Çıkın buradan." Aemon balo salonunun iki kapısını da tuttu ve arkamızdan çarparak kapattı.

Koridorda tek başıma Rhyan'ın elini tuttum. Teni buz gibiydi, tüm vücudu titriyordu ve kapıları kırıp içeri dalmasına iki saniye kalmış gibi kapılara doğru eğilmişti.

"Hey," dedim önünde durarak. "Rhyan, bana bak. Bana bak." Çenesine uzandım ve yüzünü kendime doğru çektim. "Rhyan!"

Göğsü kabardı, nefes alış veriş i düzensizdi ve gözleri vahşiydi, beni zar zor görüyor gibiydi. Sonra parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşt ı ve diğ er eli beni duvara doğru götürürken belimi kavrad ı.

"Rhyan?"

Gözleri koridoru taradı, boynundaki tendonlar ö ne çıktı. Burun delikleri alevlendi, aniden dö ndü. Koridorun diğ er tarafında kayboldu. Yumruğ u duvara ö yle bir ş iddetle ç arpt ı ki, küçük bir ç atlak oluş tu.

"Rhyan!" Tıslayarak ona doğru koşt um. Ama bir anda önümdeydi.

Yüzü kıpkırmızıyd ı, beni tekrar geriye iterken omuzları titriyordu. "Beni eve götür!" Talep ettim.

Gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyordu, kalçalarını bana doğru bastırırken gözleri ö fke ve korku doluydu, beni duvara daha sert bastırıyordu. Kollar ı belime dolanmış tı. "Hazır mıs ın?" diye sordu, aksanı hâlâ ağır dı.

Ne demek istediğ ini anlamadan ö nce gözümü kırpt ım. Babasından uzaklaş maya o kadar çok ve ç abuk ihtiyacı vardı ki, ö ylece yürüyüp gidemezdi. Seyahat ediyorduk. Bu riskliydi ama yapabileceğ i tek ş ey buymuş gibi görünüyordu.

Baş ımı sallayarak kollarımı ona doladım, parmaklarım boynunun arkasında birbirine dolandı. Elleri bana doğru bastırarak beni kendisine daha da yaklaşt ırd ı, göğ sü göğ slerime doğru inip kalkıyordu. Yüzümü boynuna gömdüm, ö fkesinin ve soturimizle Bamaria'da bir gün boyunca yapt ığ ımız yolculukların miskiyle dolu ç am kokusunun tanıdıkl ığ ını iç ime çektim.

Ayaklarımın yerden kesildiğ ini hissettiğ imde nefesini keskin bir şekilde verdi, nefesi yüzümde sıcakt ı. Karnımda keskin bir çekilme ve baş dö ndürücü bir his vardı.

Ayaklarım onun dairesinin zeminine çarpmadan önce midem bulanmıştı. Rhyan tökezleyerek benden uzaklaştı ve yatak odasının duvarına çarptı.

Pencereden gelen zayıf fener ışığı onun dizlerinin üzerine çöktüğünü görmeme yetti.

"Yanımdayım," dedim, yanına koştum ve kollarımı sıkıca ona doladım. "Rhyan, sadece benim. O burada değil. Güvendeyiz. Evimizdeyiz. Artık iyisin, iyisin."

Alnı terden boncuk boncuk olmuş ve gözlerinin altındaki deri yorgunluktan morarmış bir halde bana bakarken göğsünden bir hıçkırık koptu. Elim tutup göğsüne doğru çekerken alnını benimkine bastırdı.

"Lyr?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Sana zarar verdi mi?" Benden uzaklaştı, endişeden çılgına dönmüş gözleri benimkileri aradı, sonra elini kolumda gezdirdi, elbisemin askılarını kenara itti, saçlarımı geriye attı. Hâlâ yara izi arıyordu. Herhangi bir gizli zarar belirtisi arıyordu.

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tuttum ve elini tutarak arayışını durdurdum. "Seni incittiği kadar değil." Alnındaki bukleleri geriye doğru taradım ve sol kaşından geçen yara izini ortaya çıkardım.

Hemen saçlarını babasının ona verdiği yara izinin üzerinden geriye doğru itti. Bu bir kan yeminiydi - Rhyan'ın, babasının annesini öldürdüğü gece bozduğu bir yemin.

Rhyan, Glemaria'dan sürgün edilmiş ve yemin etmiş olarak ayrıldığından beri babasını ilk kez bu gece görmüş olmalıydı. Ve babasını bana sarılırken görmüştü. Rhyan babasının bana zarar verdiğini bir anda anlayabilirdi. Arianna'nın ona zarar verdiğini görmem gibi bir şey olurdu bu. Ben de çılgına dönerdim. Babasının konuşmasını duyduğumda neredeyse ölüyordum. Bir araya getirmek

Rhyan'ın neler yaşadığını, hayatı boyunca nasıl işkence gördüğünü en ufak bir şekilde anlamak bile beni daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli hissettirdi.

Elini elime aldım ve dudaklarıma götürdüm. Rhyan'ın tüm vücudunu kaplayan siyah iplerin görüntüsü gözümün önüne geldi. Bu kadar uzun süre bu şekilde bağlı kalmak onu Lethea'dan daha uzağa sürüklemiş olmalıydı. Ve sırf beni koruyabilmek için bu cezaya sessizce katlanmıştı.

"Hadi seni yatağa yatıralım." Topuklarımın üzerine oturdum ve ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdım. Onu oturtuktan sonra eğilip bağını çözdüm, kaydırarak çıkardım ve bir köşeye attım.

Kemerini açmak için öne doğru uzandığımda Rhyan kaskatı kesildi. Kıpırdamadan durdu ve ben silahlarıyla birlikte vücudundaki sert ve soğuk her şeyi çıkarırken beni izledi; önce kelepçelerini ve sırtına bağlanmış ekstra kılıcı, sonra da peleriniyle birlikte çözmek için ayağa kalktığım zırhını. Binici pantolonu ve uzun kollu gömleği kalana kadar her şeyi çıkardım.

Sonunda kendi botlarımı tekmeledim ve ayaklarını yatağa doğru kaldırıp duvara en yakın tarafa doğru süründüm. Yastıklarına yaslandım ve onu kendime çektim; o da başını göğsüme yasladı ve kollarını belime doladı.

"Bu gece benim için nefes alacaksın, tamam mı?" Derin bir nefes aldım, vahşi buklelerle dolu saçlarını okşadım.

"," dedi gözlerini kapatarak. "Sen iyisin. Birlikteyiz."

Göğsüme doğru başını salladı.

Nefes alış verişini sakınleşene ve yüzüne renk gelene kadar birkaç dakika bu şekilde kaldık. Kulağının kenarından aşağıya doğru yumuşak

Parmaklarımı buklelerine dolamadan ve tırnaklarımla kafa derisini hafifçe kaşımadan önce boynunun derisini. Ancak şimdi hareketsiz olduğumuz için aurasının gücünü, odanın ne kadar soğuduğunu, başka bir kar fırtınası yaratmaya ne kadar yakın olduğunu gerçekten hissedebiliyordum.

Ben kaşımaya devam ettikçe sonunda kendine gelir gibi oldu. Bana sarılan kolları sıkılaştı; beni kavramaya çalışmıyor, karşılığında bana sarılıyordu. Aurası geri çekildi, odadaki soğukluk azaldı ve yatağının kenarındaki fazladan battaniyeyi üzerimize çekti.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı.

"Özür dileme." Alnından öptüm. "hakkın var. Hiçbir yere gitmiyorum." Kollarımı ona doladım. "Daha iyi hissediyor musun?"

Kendini yukarı itti ve yüzünü bana dönerek yan yattı. Ben de yan döndüm, başımı onun yastığının üzerine koydum ve göz hizasında durduk.

"Sana ne yaptı?" diye sordu, sesi hâlâ gergindi. Tekrar elime ve avucumu yukarı çevirerek inceledi. Bileğim kızarmıştı, babasının parmak izleriyle doluydu. Yarına kadar benim morarmış olacaktı.

"Seni tehdit etti," dedim elimi onunkinden çekerek. Kaşını ve ardından yara izini takip ettim, onu geri almak, düzeltmek, acısını dindirmek istiyordum.

Rhyan elimi tekrar tuttu. "Bunu hep yapardı." Titrek bir nefes alarak avucuma bir öpücük . "Ne dedi?"

"Çok fazla." Yutkundum, boğazım kurudu, babasının ellerini tekrar üzerimde hissettim ve onun peşimden geleceğini söylediği umursamaz tavrını hatırladım.

Rhyan ve ben. "Konuşmamız gerek. Dün gece sana söyleyemediğim başka şeyler de öğrendim."

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir saniyeliğine kapandılar, yanakları sanki çok özel konuşmamızın her ayrıntısını hatırlıyormuş gibi renklendi. Sonra dirseğinin üzerinde doğruldu, ifadesi tetikteydi ve ağzı gergindi. "Bunun için oturmalı mıyım?"

"Belki."

İkimiz de bacak bacak üstüne atarak yer değiştirdik. Rhyan hâlâ elimi tutuyordu, parmaklarımız birbirine geçmişti. Başparmağı yatıştırıcı bir şekilde tenimi okşuyordu.

Sonunda ona son birkaç günde öğrendiklerimi anlattım. Ona zihnimin Morgana'nın zihin okumasına nasıl aniden kapandığını, bu yüzden Ramia'yla yüzleştiğimi ve onun Mercurial'ın kayıp olduğunu itiraf ettiğini anlattım. Ona annemin günlüğünü nasıl bulduğumu anlattım. Kolumdaki kelepçeyi çıkarıp ona isimsiz destekçimden aldığım, parşömen için dosyalama sırası ile imzalanmış el yazısı notu gösterdim.

Rhyan küçük parşömeni iki kez okudu. Kaşlarını çattı ve bana geri verdi.

"Bu kişiye güvenebileceğinizi nereden bileceğiz?" Çenesi gerildi. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama beni günlüğe götürdü."

Rhyan hâlâ kaşlarını çatmış, tek kaşını çatmıştı ama annemin yazdıklarını, Tanrıça Asherah'la ilgili rüyalarını, Asherah'nın bir şekilde onun kızı olduğunu hissettiğini ve rüyasının Meera'nın imgelemine ne kadar benzediğini anlattığımda dikkatle dinledi. Ona Glemaria'ya yaptığı ziyareti ve babasıyla buluşmasını anlattım.

"O zamanlar, ben daha bebekken bir evlilik sözleşmesi için pazarlık yapmaya çalıştım."

"Başından beri senin ne olduğunu biliyordu." Rhyan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama dahası da var." Derin bir nefes aldım. "Gryphon's Mount'a gitti ve seraphim heykelini gördü. Orada siyah saçlı bir Asherah imgesi gördüğünü söyledi." Gözlerim yandı. "Sanırım beni gördü."

"Tanrım." Elimi sıktı.

"Asherah'nın zayıf görüldüğünü ama sonra Valalumir'in kırmızı parçasını tuttuğunu ve güçlendiğini söyledi. Meera'nın gördüğü tam olarak buydu."

Rhyan dudağının kenarını çiğnedi. "Bir keresinde Muhafız heykellerinin parçaları tuttuğuna dair bir teori okumuştum."

"Nerede?"

"Evdeki kütüphanemizde. Yani bir sürü teori ve spekülasyon okudum.

Hiçbir bilim adamı ya da tarihçi bir şeyi doğrulayamadı ve bir teoriyi destekleyen her kanıt parçasına karşılık, onu çürüten bir düzine başka kanıt makalesi var. Okuduklarım arasında en akla yatkın , heykellerin İmparatorluk çapında dostluk işaretleri olduğu ya da bir zamanlar Lumeria topraklarını işaretleyen uç başlıklar olduğuydu." Başını iki yana salladı. "Kırıkları tuttukları gibi daha tuhaf olanları göz ardı etme eğilimindeydim. Yüzlerce yıldır onları arıyoruz. Eğer Valalumir sadece iki heykelin içindeyse, neden onları kazmadık?" "Çünkü bir anahtar gerekiyor," dedim nefes nefese. Ona

annemin

Seraphim heykelini ikinci kez ziyaret ettiğinde, ona vahyedilen sözler.

Güneş sırlarımı açığa çıkardı, ben de onları ay ile sakladım.

"Annem bir açıklık gördüğünü sandı, baban da 'Anahtar lazım' dedi."

Rhyan'ın gözleri büyüdü. "Her zaman karla kaplı. Ve şimdi düşünüyorum da, kalenin her yerinde kar küreyen hizmetkârlarımız var.

ve arazinin bakımı. Babam bir kez olsun heykelin temizlenmesini ya da ortaya çıkarılmasını . Sanki onu göz önünde saklıyormuş gibi."

"Dahası da var," dedim. "Bir sembol ve bir yazı gördü. Bir Valalumir şeklindeydi, kenarları neredeyse güneş ışınları gibi kıvrılmıştı."

Yüzü soldu. "Kılıcının kabzasındaki yıldız gibi."

"Aynen öyle."

"Başka ne yazmış?"

"Gördüklerini High Lumerian'a yazdı. Bu da şu anlama geliyor: *Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.* Sanırım heykeli açabilirim. Ve sanırım gücümü bu şekilde elde ediyorum. , Asherah'ın ruhunun bir parçasıyla ve babanın sahip olduğu anahtarla."

"Ve o biliyor mu?"

"Bana," midemde bir çukur oluştu, "eğer istediği kişiyle evlenirsem ve seni ona geri getirirsem vereceğini söyledi."

Rhyan başını ellerinin arasına aldı. "Piç kurusu." "Asla yapmayacağımı biliyorsun-"

"Hayır," dedi çabucak, "biliyorum. Sadece, bizim üzerimizde bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Senin üzerinde. İhtiyacın olan bir şey. Ona senin üzerinde herhangi bir düzeyde güç vermek - işte o zaman en tehlikeli olduğu andır."

"Ne yapacağız?"

"Henüz bir şey yok. Önce seçeneklerimizi gözden geçirmemiz gerekiyor." "Dün sana söylemediğim için özür dilerim."

"Sorun yok. Buraya gel." Rhyan belime uzandı, beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. "Başka bir şey var mı?"

"Nahashim yetiştiriyor."

"Beni bulmak için mi?"

Omzuna doğru başımı salladım, ellerim arkasında kenetlenmişti.
"Bamaria'dan ayrılırsan seni bulacaklarını söyledi."

"En azından buradaki siyasi korumamın hâlâ devam
biliyorum." "En azından kutsama törenine kadar."
Kaşlarımı çattım.

"Lanet olsun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Afeyan piçinin
kendini göstermesine ihtiyacımız var." Derin bir nefes aldı, saçlarımın
kokusunu içine çekti, elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. "Ama
belki bu gece olmaz. Tanrım, sana sarılmayı özledim."

"Aynen," dedim, onu daha sıkı sıkarak.

"Seni dairene geri götürmemi ister misin?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geriye yaslandım. "Dün gece ne
dediğimi unuttun mu?"

"Tek bir kelimesini bile unutmayacağım." Eli yan tarafımdan aşağıya doğru
kaydı, parmakları belimdeki zincirde durakladı. Parmakları göbeğimin hemen
altında asılı duran vadati taşını bulana kadar zincir boyunca kaydı.

Bakışlarını üzerimde tuttum, karnım sıkıştı, dokunuşuyla içim ısındı.
"Güzel. Çünkü ben kalıyorum."

Gözleri arzuyla kaplanmıştı ve benimkilerin de öyle olduğunu biliyordum.
İkimiz de dün geceyi, söylediklerimizi, paylaştıklarımızı düşünüyorduk.

Tanrım. Sabah hala ıslaktım.

Ama gözlerindeki kızarıklık, omuzlarının eğimi ve başının öne doğru
sarkması beni tetikte tuttu. Hâlâ babasını görmenin etkisindeydi. Dinlenmek
ve iyileşmek için bu geceye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Çok yorgundu. Ben
de öyleydim.

Yarın arenaya dönecektim. Pistle, Haleika'yı öldürdüğüm yerle, babamın
öldürüldüğü yerle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Aç mısın?" diye sordum. "Neden biraz yiyecek bulup geceyi burada noktalamıyoruz? Yarın için hazır olmalıyız."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu, bana duyduğu arzu çok açıktı. Ama nefes verip omuzlarını geriye attığında, gerginliğinin bir kısmı gözle görülür bir şekilde azaldığında, doğru şeyi söylediğimi anladım.

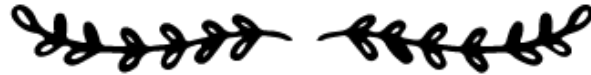
Biz de yaptık. Rhyan Aemon'u kontrol etti, beni oraya götürdükten sonra, nöbetçi muhafızlara bir gösteri yapmak için dairemde güvende ve emniyette olduğumu söyledi. Sonra yiyecek stoklamak için Katurium'un yemekhanesine hızlı bir yolculuk yaptı ve beni aldı. Dairesine döndüğümüzde tabaklarımızı onun en sevdiği yemeklerle doldurduk ve ben de uyumak için onun bir çift uyku pantolonunu ve yıpranmış bir gömleğini çaldım.

Yorganın altına birlikte girdik ve öpüştük. Ama gözlerinde hala babasından geldiğini bildiğim lanetli bir bakış vardı.

"Sadece güzel rüyalar," diye fısıldadım dudaklarına.

"Sadece güzel rüyalar." Beni tekrar öptü ve kollarına çekti, elleri gömleğimin altındaki tenimin sıcaklığını arıyordu. Kısa süre sonra nefes alış veriş düzleşti ve uyuduğunun sinyalini verdi.

Uyanık kalıp uyuyan bedenini korurken, siyah iple bağlanmış görüntüsü sabaha kadar peşimi bırakmadı.

Katurium'un kapısından arenaya baktım. Midem düğümlenmişti. Nefesim kısa halinde geliyordu. Tıpkı buraya son olduğu gibi, kendimi hasta hissediyor ve dışarı adım atmaktan korkuyordum.

Umutsuzca Rhyan'ı aradım. Beni bu gece evime bıraktığından beri birlikte olmamış, birbirimize bakmamıştık bile.

Böylece Valyati tatilinden sonraki ilk eğitim günümüzde ayrı ayrı giyinebilecektik. Toplum içinde mesafemizi korumak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini biliyorduk -özellikle de babası ülkedeyken. Ayrıntıları bilmese bile yeterince şey biliyordu ve Rhyan da ben de bu bilgiyi bize karşı kullanmak ya da beni Rhyan'a ihanet etmem için manipüle etmeye çalışmak için çok az motivasyona ihtiyacı olduğunu biliyorduk.

Hızla sınıf arkadaşlarımla dolan piste baktım ve Rhyan'ın zaten orada, her zamanki başlangıç noktamızda durduğunu fark ettim. Hançeri yere saplanmıştı ve gerinerek Valya'nın 108 Duruşu'nun ilk birkaçında ilerliyordu.

Arkamdan bir uluma sesi geldi - Ka Kormac'tan bir kurt. Geri çekildim, görünmez olmaya çalışarak yanımdan geçip gitmesini diledim.

Ama bunu ummak için çok fazlaydı. Brockton Kormac, Bastardmaker'ın oğlu ve Lord Viktor'un çırağı, karşımda duruyordu.

"Koşmak için dışarı çıkmalısın, biliyorsun," diye sıırttı, "*Lyr*." Adımı uzatarak gayri resmi hitap şekliyle benimle alay ediyordu. Bana en yakın olanlar için sadece *Lyr*'dim. Burada bile, eğer *lütfunuz* değilsem, *leydim* ya da en azından *Soturion Lyriana*'ydım.

Elimi kemerime götürdüm ve kalçamda kınında duran hançerimin güven verici ağırlığını hissettim.

Yanına iki kurt daha katılırken bir adım daha yaklaştı. "Biliyor musun," dedi, "artık Lord Grey'den kurtulduğuna göre, sen ve ben biraz eğlenebiliriz."

"Kenara çekil," diye emrettim. "Senden emir almıyorum."

İki kurt daha ona katıldı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Aemon görünürde yoktu. Turion Dairen de yoktu.

Naria'nın yanımdan geçtiğini fark ettim. Tristan'la nişanlı olmasına rağmen Viktor'la birlikte yürüyordu ve beni çırağı ve soturileriyle çevrili görünce neşeyle kıkırdadı.

"Batavia," diye alay etti. "Brockton'la birlikte içeri gir. Terbiyeli ol."

Naria'ya baktım. O kaltak bana pek çok şekilde ihanet etmişti. Gerçekten buna da katlanacak mıydı?

Burnunu kaldırdı ve beni sürüyle baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Viktor bir adım öne çıktı ve o anda Rhyan'ın bir şeylerin ters gittiğini hissederek döndüğünü gördüm. Yüzü bir anda değişti.

"Teyzen sana söylemedi mi?" Viktor elini duvara vurarak beni kendisine hapsetti. "Bir Kormac olmak üzeresin."

Gözlerim büyüdü.

Sonra karanlık bir kol ileri fırladı ve Viktor'un yarattığı duvarı itti. "Galen!"

Şaşkınlıkla bağırdım. Onu Valyati'den beri görmemiştim.

Haleika'yı öldürdüğümünden beri.

"Geri çekil, Kormac," diye alay etti Galen. "Bırak onu." "Hiç sanmıyorum. O bize ait."

"Bugün değil," dedi.

Viktor başını salladı. Rhyan neredeyse kapıya dayanmıştı, yüzü öfke doluydu. "Ka Bilgin, değil mi?" dedi Viktor. "Buna pişman olacaksın."

"Umurumda değil." Galen kolumu tuttu ve dışarıdaki kurtları iterek geçti.

Olduğum yerde donup kaldım. Haleika'yı duyabiliyordum. Vücudunun alev aldığını, başının düştüğünü görebiliyordum. Babamı görebiliyordum....

Hayır. *Hayır.*

Galen elimi sıktı. ", Soturion. Bunu yapabilirsin."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Onları açtığımda Galen beni izliyordu, gözleri yaşlarla doluydu.

"Lyr, her zaman arkadaş olduğumuzu biliyorsun. Ve bu yüzden hiç söylemiyorum. Ama seni seviyorum."

Başımı salladım, kendi gözyaşlarımın oluştuğunu hissettim. "Ben de seni seviyorum." "Baban için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Ve," rahatsız görünüyordu, "sen ve Tristan için üzgünüm." Titrek bir nefes verdim. "Teşekkürler, Galen."

"Tüm bunları söylemem gerekiyordu. Böylece Hal için yapman gerekeni yaptığını bildiğimi söyleyebildim. Anlıyorum. Anlıyorum. Başka seçeneğin yoktu. Ama benim için hâlâ çok erken."

Burnumu çektim. "Benim için de."

Elimi tekrar sıktı. "Sonra görüşürüz. Dışarıda dikkatli ol."

Gözlerimin arkası yandı.

O sırada Rhyan yanıma geldi ve Galen'in yerini aldı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ortak, iyi misin?"

"Sanırım."

Gözleri arenayı taradı, olayın gerçekleştiği noktalarda durakladı. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Dış halka," dedi. "Stadyuma bakın, sahaya değil."

Stadyumdaki koltuklardan gelen kükremeler ikimizin de dikkatini çekti. Dehşetle fark ettim ki Rhyan'ın babası, tüm Glemarian maiyetiyle birlikte sabah antrenmanını izlemeye gelmişti - tıpkı Ka Kormac'ın habibellumlarımızı izlediği gibi.

Rhyan'ın rengi soldu, gözleri babasına odaklandı.

"Rhyan," dedim.

Yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle önüne bakmaya devam etti, aurası alevlendi, soğuk ve patlayıcıydı.

"O sadece bir ip," dedim ısrarla. "Sadece lanet bir halat. Ve onlara ne yaptığımızı biliyorsun."

Gözlerini sıkıca kapattı ve bana bakmadan önce keskin bir nefes aldı. "Onları parçalara ayıracağız."

Başımı salladım. Sonra ayrıldık, pistteki yerlerimizi aldık ve pozisyonlarımıza yerleştik.

YIRMİNCİ BÖLÜM

MORGANA

Akşam yemeğinde Arianna'nın karşısında , sessizce üçüncü kadeh şarabımı yudumluyordum. Gergindi, az önce verdiği bir karardan dolayı huzursuzdu.

Bu kararın tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni etkilediği yaklaşık bir buçuk yıl boyunca vorakh'ımdan nefret etmiş ve ona karşı öfkelenmişim ama birinin zihnini okuyamamak - istediğim zaman düşüncelerine vakıf olamamak - beni lanet olası Lethea'dan bile daha uzağa sürüklüyordu. Arianna'nın komplocu arkadaşlarının kim olduğunu da anlayamıyordum; büyük olasılıkla zihin kalkanı kullandıklarını ya da düşüncelerini kontrol etmek için kendilerini eğittiklerini biliyordum.

Zihinlerine ve hareketlerine bakarak temize çıktıklarından emin olduğum sadece birkaç kişi vardı. Eathan'a güvenilebileceğini biliyordum, Aemon'a da. Turion Dairen olası bir komplocu olarak dışarıdaydı çünkü Aemon'un desteklediği her şeyi yapmıştı. Brenna da dışarıdaydı, bu da Bamarina'nın eski İkinci ve şimdiki Arkturion'u, Turion ve Barış Ustası'nın hain olmadıkları anlamına geliyordu. Ama Konsey'in geri kalanı -çoğunluğu- Arianna'yı destekliyor olabilirdi.

Gümüş dilli Leydi Romula gibi. Onu özellikle Arianna'ya sadık biri olarak görmüyordum ama kaybeden tarafa sırtını dönecek biriydi ve biz . Bununla birlikte -her ne kadar yaşlı bir kaltak olsa ve ona güvenmesem de- kazanacağımızı hissederse sadakatini bizim ardılıımıza kolayca döndürebilecek biriydi. Ve eğer bunda onun için bir şey varsa.

Bir de Leydi Sila vardı, Casusların Efendisi. Onu asla doğru dürüst okuyamazdım. Düşünceleri giydiği kamuflaj pelerini kadar kaygandı. Leydi Romula gibi savaşın galipleri arasında yer almak için değil, kendisini en az uğraştıracak, ülkede en az kaosa neden olacak tarafa katılmak için şartlara göre bağlılığını değiştireceğinden şüpheleniyordum.

Senatör Janvi Elys kesinlikle bir haindi, bunu bilmek için düşüncelerini duymama gerek yoktu. Ka Elys, İmparator Elyria'da Ka Azria'yı öldürdükten sonra mutlu bir şekilde iktidara kaymıştı. Bamarian kolu da farklı olmayacaktı. Leydi Pavi'nin Naria'yı kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmesi ve eğitimdeki Lyr'i hedef alması Ka Elys'e güvenilemeyeceğinin yeterince kanıtıydı.

Arianna başındaki gümüş defneyi düzeltti, Naria'ya dikkatle bakarken yaprakları parıldıyor ve ışıldıyordu. Kaltak kuzenim şu anda Tristan'a yaltaklanıyordu. Bundan daha iğrenç olabilir miydi? Lyr onu yarı becermek için neredeyse kendini hipnotize etmek zorunda kalmıştı ama Naria ayıktı ve hâlâ onu istiyordu. Onun bahanesi neydi? Üstüne üstlük hâlâ İmparator'un oğlu Lord Viktor sikik suratlı Kormac'ı beceriyordu. Onu kesinlikle kaç sevgilisi olduğu için yargılamadım, sadece yatağına girmesine izin verdiği kişileri seçtiği için yargıladım. Ve

Bamaria'nın Naria'yı artık saf olarak görmesi, sanki bunun bir önemi varmış da Lyr'i görmüyormuş gibi... Tanrılar aptaldı.

Bir yudum daha aldım, bu gecenin bitmesini istiyordum. Şarap işini yapıyordu ve ben de yüzüstü yastıklara gömülüp gözlerimi kapatarak tamamen akılsız bir unutuşa dalmak için sabırsızlanıyordum.

Ama Arianna bizi kovana kadar gidemezdin.

Haberci odaya girdi ve Imperator Kormac'ın geldiğini duyurdu. Hay sikeyim. En azından İmparator Hart akşamını Katurium'da geçiriyordu ama bu Lyr için pek hayra alamet değildi. Ya da onunla birlikte olduğunu varsaydığım Rhyan için.

Girişine ters ters baktım. "Pislik."

Bunu yüksek sesle söyledin, diye düşündü Meera, odanın karşısındaki Leydi Kiera'ya yapmacık bir gülümseme sunarak. Eathan'ın ve babasının kuzeni olan Hukuk Üstadı, dudaklarını büzerek kadehini kaldırdı.

"Tüh," dedim, başım sallanıyordu. Leydi Kiera'ya el salladım. Benden hiç hoşlanmamıştı. Çok gürültücüydüm. Ka Ezara kendi iyiliği için fazla kibar ve düzgündü.

Morgs, topla kendini.

"Peki," dedim ve bir parça pide alıp ağzıma attım. "Ayılmak için. Sadece senin için."

Bu hepimiz için. Meera sudan zarif bir yudum aldı, bir şekilde en küçük görevleri bile zarafetle yerine getiriyordu. Yemin ederim ki annem ve babam düzgün bir soylunun tüm niteliklerini ona aktarmışlar ve bana hiçbir şey bırakmamışlar. Hayır, biraz kalmıştı ve onları da Lyr'e verdiler.

İmparator, gözlerinde her zaman yırtıcı bir parıltıyla Arianna'nın yanına oturdu. Arianna hemen ona doğru eğildi.

Hâlâ sevişip sevişmediklerine karar verememiştim. Kız gibi, anne gibi. İkisi de diğerini gerçekten istediğinden değil, bu bir oyundu. Onlar müttefikti. Buna hiç şüphe yoktu. Ama bir çocuk bile Imperator'un işine yarayacaksa ona kazık atacağını görebilirdi. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Öyle ya da böyle onu becerecekti.

Gözlerimi kısarak vücut dillerini izledim, dizleri birbirine dönüktü. Hâlâ kararsızdım ve kendi gece maceralarım onunkileri gözetlememe engel oluyordu.

"Bitti mi?" diye sordu Imperator, düşünceleri ağzından çıkan kelimelerle tamamen uyumluydu.

"Sözleşme hazır. Bundan hoşlanmayacak," dedi Arianna. *Sinirlenecek*, diye düşündü İmparatore bu endişesini dile getirmeden. *Ve ben de umursuyormuş gibi yapmak zorunda kalacağım.*

Öne doğru eğildim, daha yakından dinleyebilmek için başımı öylece çevirdim. "Onun neyi sevip sevmediği hiçbir zaman beni ilgilendirmedir. Beni ilgilendirmemeli de.

Sizin olsun, lütfunuz. Önemli olan Bamaria'yı ve onun güvenliğini sağlamak. Hepsi bu."

"Onun güvenliğini sağlamak." Arianna gözlerini devirdi. "Neye inanmak inan.

Her zaman ."

Dudaklarını kıvrarak alay etti ve onu koklamak için daha da yaklaştı. "Kokluyorum. Ve mürekkebin artık kuruduğunu duyduğuma sevindim. Özellikle de duyduğuma göre, imparatorlar eski varislerini arıyormuş."

Meera'yı koltuğuma doğru çektim. "Ka Kormac ile aramızdaki sözleşme görüşmelerinden haberin var mı? Konsey toplantılarında herhangi bir şey?" Nefesimin altında sordum.

Meera başını salladı ve kendini benden geriye itti. Başka bir soyluya gülümsedi, sonra nefes verdi, omuzları sanki küçük bir jest yapmış gibi çöktü

onun için çok fazlaydı. "Bugün davet edilmedim."

Neler oluyordu?

Birkaç soturi daha içeri girdi, hepsi Ka Kormac'ın gümüş rengi, kurt postları ve uluyan kurt resimleriyle dolu zırhını taşıyordu. Çoğu bir saniye bile düşünmeye değmeyecek beyinsiz hödüklerdi.

Sanki beni haklı çıkarırcasına, ikisinin de zihni bana açtı ve düşünceleri neredeyse aynıydı.

Memeler.

Memelerine bak.

Beni kusturacaklardı.

Sonra daha önce hiç görmediğim bir kız içeri girdi. Çelimsiz görünümlü ve zayıftı; doğal olmayan bir zayıflıktı bu, sanki üzerinde çok daha fazla et olması gerekiyormuş gibiydi. Soluk mavi gözleri geniş ve çöküktü ama yine de kendini bir soylunun özgüveniyle taşıyordu. Üzerinde uzun gri bir elbise vardı ve korsajına gümüş bir kurt işlenmişti. Odadaki meşalelerin zayıf ışığında, yanağındaki altın Valalumir dövmesini seçebiliyordum - İmparator'un mührü.

Çökmüş gözleri bana doğru uzanıyor, aurası dikkat çekiyordu. Enerjisinde tanıdık ama mide bulandırıcı bir şey vardı. İstilacı, bilgili ve güçlüydü - kendi iyiliği için çok fazla güçlüydü.

Başını dik tutarak odanın içinde yürüdü, çizmelerinin topukları yere vuruyordu. Baş masanın önünde durarak Arianna ve İmparator'a reverans yaptı, sonra da bir hizmetçi gibi onun arkasına oturdu. Garipti. İmparator nadiren kadın çalıştırırdı.

Mühür onu ele veriyordu. Bu da Namtaya gibi İmparator'un hizmetkârlarından biriydi ama rütbesi çok daha yüksekti. Onun da

İmparator için değerliydi, eğer onun işaretini taşıyorsa. Peki neden doğru düzgün beslenmiyordu?

Seni duyabiliyorum. Düşünce zihnime sıçradı, benimki kadar net ve yüksek sesle.

Vorakh. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken kalbim göğsüme çarpıyordu.

O bir hayatım'di. İmparatorun gizli hizmetkarlarından biri, Jules gibi. Daha önce hiç görmemiştim. Başkentten ayrılmalarına izin verildiğini sanmıyordum.

Bunun bildiklerimi bilmesine izin veremezdim; zihnime girmesine izin veremezdim. Büyük olasılıkla kendisi de bir kurbandı, kendi ülkesinden, ailesinden ve Ka'dan büyüğü yasadışı olduğu için çalınmıştı. Yetenekleri büyük ihtimalle kötüye kullanılmış, sonra da çıkar için ona karşı kullanılmıştı.

Ama İmparator'un altın işaretini taşıyordu. Ona güvenilemezdi. Benim ya da Meera hakkında bir şey bilmesini göze alamazdım.

Tek umudum, onun da tüm Vorakhlar gibi aynı söylenmemiş kurallara göre . Fark edildiğimizde birbirimizi tanımadık.

O hariç.

Ayağa kalktım ve zihnimde onun bedenini canlandırımdım -yüzünü değil, asla yüzünü değil-, sırlarımı saklamak için düşüncelerimi onunla doldurdum. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzımın derinliklerine aldığımı hatırladım. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Başımı tutup içime girmeden önce onu aşağı yukarı yaladığımı ve boğazımın arkasına ulaştığımı hayal ettim. Teyzeme doğru attığım her adımda onun tadını hatırladım.

"Ekselansları," diye reverans yaptım Arianna'nın önünde, gitmek için iznine ihtiyacım olduğunu biliyordum, koşarken hala ellerimde onun teninin ipeğini düşünüyordum

Başım sallanırken boyunda aşağı yukarı gidip geliyorlardı. Bakışlarımı Imperator'a çevirdim. "Ekselansları."

Anında uyandı, burun beni koklamak istercesine genişledi.

İğrenç domuz.

Hafızama geri döndüm. Kıçını kavradığımı, içimden çıkmadan önce seğirdiğini ve inlediğini hissettiğimi, beni kaldırdığını, duvara yasladığını ve tekrar içime girdiğini düşündüm.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun Morgana," dedi Arianna.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Teyzem olduğu için sevdiğim lanet sürtüğ.

"Teşekkür ederim," dedim. "Denedim. Kendime daha çok benzersem daha iyi hissedeceğimi düşündüm."

"Bu iyi bir fıkırdı." Gülümsedi. "Seni ve Meera'yı bu gece dışarıda gördüğüme sevindim."

"Keşke Lyr burada olsaydı," dedim.

İmparator çenesini kaldırdı. "Ait olduğu yerde, savaş kliniğinde."

"Elbette. Başka bir şey beklemiyorum. Ancak, oldukça hareketli geçen bir kış tatilinin ardından derslerime döndüğüm için kendimi biraz yorgun hissediyorum. Bu gece erken çıkmamın bir sakıncası var mı, ekselansları? Meera'yı da yanımda götürebilir miyim?" Komplocu bir tavırla göz kırptım. "Az önce esniyordu. Henüz eski rutinimize dönmedik."

"Elbette canım," dedi Arianna. "Ve biliyorsun, bana hâlâ Arianna diyebilirsin."

Başımı salladım.

"edin." El salladı, bir arkasvanın resmi görevden alınıştıydı bu.

Imperator'un gözleri vücudumdan aşağıya daldı, göğüslerimin ve belimin üzerinde dolaştı. Aurası uzandı, yırtıcı ve tahrik ediciydi. Kendi auramı, beni yanındaki hayatım'den korumak için sahip olduğum tek şey olan anılarımı hissediyordu.

Tekrar anılarıma çekildim. Bacaklarımı kaldırdığını, ayak bileklerimi arkasına kilitlediğini ve sikiinin acımasızca içime girdiğini hayal ettim.

Güzel alet. Kimin bu?

Bacaklarımın arasına baktım ve içime girip çıkmasını izledim. Kalçalarını itişini ve pompalarken karın kaslarının esnemesini izledim.

Ateşli. Beni etmeye mi çalışıyorsun?

Aleti tekrar tekrar içeri girdi.

Ne yaptığını biliyorum, diye düşündü. Çok belli ediyorsun.

Yutkundum. "Teşekkür , Arianna. Ekselansları. İyi geceler o zaman."

O soluk mavi gözlerden ve zihnimi işgal eden düşüncelerden neredeyse kaçıyordum.

Bir yolunu . Saklanamazsın.

Meera'nın elini tuttum. "Kalk ve beni takip et, seni boş, akılsız aptal. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın? Ayakkabılarımı çaldın."

Meera'nın gözleri büyüdü, yüzü soldu ama sonra ayağa kalktı. "Biliyorsun onları ilk ben gördüm ve onlar benim numaram, senin değil. Senin ayakkabınmış gibi davranmayı bırak."

"Benim ölçülerimde olduklarını çok iyi biliyorsun. Ve bu gece onunla buluşacağım. Bu yüzden o ayakkabıları geri istiyorum. Onları üzerimde seviyor. Üzerimdeki tek şey olmalarını seviyor." Kalbim küt küt atıyordu. Soturion Jace'e bizi takip etmesini işaret ettiğimde, hayatım'ın bize baktığını hissedebiliyordum.

"Onları almak için benim odama mı gidiyoruz?" Meera elleri iki yanında titreyerek sordu.

"Hayır," dedim acımasızca. Şayatim bizi kalenin her yerinden duyabilirdi. Düşüncelerimin sesini engelleyecek kadar gürültülü tek bir yer vardı.

Okyanus.

Meera'nın elini tuttum.

"Morgs!" diye . "Bu acıtıyor."

Onu tutmaya devam ettim. Hareket etmek zorundaydık. Meera şifreyi anlamıştı, zihnini boş tutmayı, ona verdiğim ayakkabı gibi aptalca dikkat dağıtıcı şeylere odaklanmayı biliyordu. Ama iksiri alanlar gibi zihnini kontrol etmek için eğitilmemişti. Bunu uzun süre devam ettiremezdi. Bizi okyanusa götürmem gerekiyordu.

Onu Cresthaven'ın koridorlarında sürükledim. Meera'nın gözlerinde hâlâ güven vardı ama sabrı tükeniyordu. Bu oyunu onunla hiç bu kadar uzun süre oynamamıştım ve ona karşı hiç bu kadar sert olmamıştım.

Morgs, beni korkutuyorsun. Ne oldu?

"Fikrimi değiştirdim. Sahilde yürüyüş yapmak istiyorum. Onunla tanışana kadar."

"Sahil mi?"

"Evet, okyanus, dalgalar, su, seraphim'in çılgınlıkları, gökyüzündeki ashvan ışıkları, çarpan kıyı üzerinde parıldayan ve ışıldayan." Şimdi saçmalıyordum, ona sahili düşündürmek, kim olduğumuz -Vorakh- ve bildiklerimiz - Arianna'nın bir hain olduğu- dışında her şeyi düşündürmek için elimden geleni yapıyordum.

"Leydim," diye bağırdı Jace. "."

"Sen bir Soturion'sun," diye alay ettim. "."

"Jace!" Akillus, Meera'nın refakatçisi, nöbetimize katıldı.

"Bayanlar hiçbir şey söylemedi," dedi Jace savunmacı bir tavırla. "Öylece çekip gittiler."

Sikeyim. Şimdi ihtiyacımız olan tek şey, ne yaptığımızı merak eden ve bize daha fazla dikkat çeken bir eskort ekibiydi.

Daha hızlı hareket ederek Meera'yı dolambaçlı koridorlardan aşağıya çektim ve kapılardan dışarı çıktım. Camdan su yollarının üzerinden, kulelerin ve havuzların yanından geçerek sahile doğru eğimli patikayı takip ettik. Camın altından akan su ayın ışığı altında kayboluyor, kumun altına gömülüyordu.

Meera tökezledi ve ben de onu iki elimle tuttum. "Morgs!

Burası buz gibi!"

"Biraz daha ileride," dedim. "Uzun süre kalmayacağız." Sadece ayaklarımızı suya sokmaya ihtiyacım vardı - bunu daha önce onunla test etmiştim. Ya dalgalardan gelen sesin yüksekliği ya da okyanusun büyüü düşüncelerimi bastırdı. Birbirimize dokunmadığımız zamanlarda onu duyamadığım tek yer burası olmuştu. Ve Lyr ne zaman buraya gelse, onu duymayı tamamen bırakıyordum.

Ayaklarım, kışa ve sürekli gelgite göre şaşırtıcı derecede gevşek olan kumda kayıyordu. Topuklarım yere batıyordu ama kum nemlenmeye başlamıştı ve çok yaklaşmıştık.

Üstümüzde bir serafim viyakladı, arabası alçaktan gidiyordu. Kanatlarından çıkan rüzgâr saçlarımı gözlerime savurdu.

"Leydim!" Jace bağırdı. *Doğru olmayan bir şey var. Bu doğru değil.* Zihni daireler çiziyordu.

Ama ona el salladım. Seraphim her ne yapıyorsa önemli değildi. Rüzgâr şiddetini artırdı, neredeyse beni geri itiyordu. Meera, çok ince ve

zayıf, neredeyse üzerime düşüyordu.

Bir başka seraphim arabası alçaktan uçtu.

Midem bulandı. Seraphim buradaki kıyıların üzerinde uçabilirdi. Pek çoğu sahilde yatarak saatler geçiriyordu. Ama kalenin üzerinde arabalarla uçmaları yasaktı.

Yukarı baktım ama hiçbir şey duymadım. Düşünce yoktu, vagonların içinde kimse yoktu. Haydut seraphim muhtemelen Cresthaven'ın Arianna'nın yönetimi altında boka battığının işaretiydi. Temel protokolleri uygulamaktan aciz olduğunu kanıtlamaya başlamıştı bile.

Su botlarımın üzerinden aktı ve tuz burnuma doldu. İlk seraphim ciyaklayıp tepemizde daireler çizerken Meera'yı kendime doğru çektim, gölgesi dalgaların arasında yüzüyor ve formlarımızın üzerine karanlık düşürüyordu.

"Morgs, ne oluyor lan?" Meera bağırdı, sesi rüzgâr ve sudan duyulmak için mücadele ediyordu. "Neler oluyor?"

Ben bir cevap oluşturmamdan, seraphim kıyıya indi, pençeleri yüzümüze ıslak kum fırlattı.

"Siktir," diye bağırdım ve ağzımdaki kum tanelerini tükürdüm. Gözlerimdeki kumu ve nemli tenime yapışan saçlarımı çıkarmaya çalışarak yüzümü çılgınca sildim.

"MORGANA!" Jace çığlık attı.

"AKADIM!" diye kükredi Akillus.

"Tanrılar!" Meera bağırdı.

Eğildim, gelgitten gelen suyu avucuma aldım ve yüzüme sıçrattım, sonunda görüşüm açıldı.

Tökezleyerek geri döndüm.

İki akadim üzerimizde yükseliyordu, en az iki metre boyundaydılar, ikisi de erkekti. Yırtık pırtık sarı lekeli kumaşlar omuzlarından ve bellerinden sarkıyordu.

Soluk tenleri kalın kaslar ve kırmızı çizgilerle kaplıydı; bu çizgiler öldükten sonra vücutlarında oluşan çatlaklardı.

"Stave!" Belimdeki madenime uzanarak bağırdım.

İlk akadim kükredi; uzaktan bile nefesinin kokusunu alabiliyor ve dudaklarının üzerinde asılı duran sivri dişlerinin arasından tükürüklerinin uçuştüğünü görebiliyordum.

Jace ve Akillus sağ ellerinde kılıçları, sol ellerinde hançerleriyle canavarlara doğru koşuyorlardı. Meera kemerinden sopasını çıkardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu göğsü kabararak.

"Burada kalacağız. Bırakalım Soturi onlarla savaşsın."

İlk akadim pençelerini Akillus'a doğru savurarak onu yüzünden yaraladı. Meera'nın eskortu bir çılgılık atarak dizlerinin üzerine çöktü, yanağından kan fişkırıyordu.

Gel hadi! Yalvardım, Meera'yı da alarak okyanusa geri döndüm. Haydi! Jace, Akillus, bunu başaracaksınız! Başaracaksınız!

Onlar tecrübeli soturilerdi, bir sebepten dolayı muhafızlarımız olarak seçilmişlerdi. Akadim'i durdurmak için eğitilmişlerdi. Lyr yapmıştı. Rhyan yapmıştı. Onlar yapabildiyse bizim muhafızlar da yapabilirdi. Her şey yoluna girecekti. Bize bir şey olmayacaktı.

Ama ben bile desteğe ihtiyacımız olduğunu biliyordum.

Akadim! Umutsuzca düşündüm. O da yardım edebilirdi. O ne yapılacağını bilirdi. YARDIM! Akadim Cresthaven'da!

Ondan bir yanıt gelmedi. Sadece sessizlik. Hay sikeyim.

"Vadati'n nerede?" Meera'ya elbisesinin yakasından tutup kolyesini arayarak sordum.

Bende değil, odamda. Gözleri yaşlarla doldu. Özür dilerim.

Kızıl saçları başından uzun tutamlar halinde sarkan ikinci akadim Jace'i omuzlarından yakaladı. Dönerek kocaman ayaklarını kuma çarptı ve Jace'i uçurdu. Yüz üstü Akillus'un

altın zırh. Kemik parçalanmasına benzer, yüksek ve doğal olmayan bir çatırtı duyuldu. Her iki adam da kanlı bir yığın halinde yere yığıldı, uzuvları birbirine karışmıştı. Her ikisinin de en az bir kolu ve bacağı kırılmıştı. Eğer uyanırlarsa, pek yardımcı olamayacaklardı.

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin!

İçeri nasıl girebilirler? Meera umutsuzca düşündü. Buraya kadar nasıl gelebildiler? Seraphim'e binmeyi ne zaman öğrendiler?

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama onları öldürmenin bir yolunu bulmalıyız."

Meera mavi ışıkla parlayan asasını uzattı. Benimkinin elimde ısındığını hissettim, ısı bileğime yayılırken bir akadimin kırmızı gözleri bize döndü. İlki biraz daha uzun boylu, uzun, tel tel siyah saçlı biriydi.

"Geri çekilin!" Çığlık attım.

"Tanrılar aşkına," diye bağırdı Meera. "İmgelemimde akadim olduk." Paniklemeye başlamıştı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Gördüklerinin hepsi gerçekleşmiyor!" Birileri geliyor olmalıydı, bizi duymalı, bize yardım etmeliydi. Cresthaven'ın arazisindeydik, kendi kalemizde - güvende olmamız gereken, bizi korumak için eğitilmiş soturilerle kaynayan tek yerde.

Ama benim sayemde, soturimizin sahilde olduğumuzdan haberi yoktu.

Ben çığlık attım, Meera da attı ama akadim bize doğru ilerlerken ortağı Jace'i kollarına aldı.

Kızıl saçlı canavar pençelerini Jace'in zırhının kancalarını kesmek için kullandığında Jace inledi, vücudu gevşek bir şekilde sarktı, bacağı dizinden büküldü. Altın seraphim omuzları belirsiz bir şekilde yere düştü ve gövdesini koruyan zırh bir gümbürtüyle onu takip etti.

Akadim dudaklarını yaladı ve Jace'i yüzüstü ayaklarının dibine fırlattı. Canavar eğilip Jace'in pantolonunu yırtarken Jace'in acı dolu iniltisi kumlar tarafından boğuldu.

"JACE!" Çığlık attım.

Ellerim titriyor, ayaklarım uyuşuyordu. Su dondurucuydu, botlarımın ve dizlerimin üstünden yükseliyordu. Elbisem sıırsıklam ve ağırdı, sonsuz bir ağırlık, beni buzlu suların derinliklerine çekmekle tehdit ediyordu.

Bayılamazdım. Bayılamazdım. Ama akadim Jace'in üzerine eğilmişti, ve o-
"HAYIR!" diye kükredi siyah saçlı akadim, sesi çakıllı çıkıyordu. Kızıl saçlı akadimin Jace'in kalçalarını kavradığını ve kışını kendine doğru çektiğini görece kadar başını çevirdi. "Vakit yok." Sözlerinin sesi kulaklarımı tırmalıyordu ve Meera'nın acı içinde yüzünü buruşturduğunu görerek irkildim.

"*Glemata!*" Meera bağırdı. Ustalaştığı bir dondurma büyüyle asasından mavi kıvılcımlar uçuştı. Akadim'i durdurmak için mükemmel bir büyü olabilirdi ama canavardan sekti. Akadim büyüden etkilenmezdi.

Her iki saldırgan da daha hızlı hareket ediyor, uzun kollarını yanlarında sallıyorlardı. Yaklaştıkça homurdanıyorlardı, ayaklarımız suyun engebeli zemininde kayıyor, elbiselerimizin daha fazlası akıntıya kapılıyordu. Botlarımın içine su ve kum doldu.

Jace uzaktan inledi. Tek gözü açıldı ve dehşet içinde bizi izledi, hareket edemiyordu, kendini koruyamıyor ya da bize yardım edemiyordu. "Morgana!" diye bağırdı umutsuzca. Alnından kan damlıyordu.

İlk akadim sıırttı, dişleri dudaklarını keserken Meera'ya doğru hamle yaptı, kirli ayaklarına yeni bir dalga hücum etti.

"Yapma!" Meera'nın vücudunu kendi vücudumla korumaya çalışarak onun önüne geçerek bağırdım. "Ona dokunma!"

Jace kırılmayan tek uzvu olan kolunu uzattı ve paramparça bedenini kumun üzerinde çekti, gözleri çılgınca yeri tarıyordu. Bir vadati taşı arıyordu.

Akillus hâlâ baygındı, kolları ve bacaklarından oluşan bir yığının içine yığılmıştı, soturion pelerini boynuna dolanmıştı ve kenarları rüzgârda savruluyordu.

Düşüncelerimle tekrar uzandım, *onu* bulmaya çalıştım, hatta hayatım'i bulmaya çalıştım. İmparator tarafından hapsedilmek ölmekten daha iyiydi, akadim olmaktan daha iyiydi.

Ama zihnim sessiz kaldı. Burada olduğumuzu kimse bilmiyordu. Ölecektik, dönüştürülecektik, ruhlarımızdan arındırılacaktık, akadim olacaktık. Tıpkı Meera'nın imgelemindeki gibi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"*Mageno aniam!*" Bağırdım, sopam büyüünün gücüyle avucumun içinde yanıyordu. Beklentiyle izledim, büyüünün gelmesini, daha hızlı hareket etmesini, işe yaramasını diledim.

Büyüyü tekrar bağırdım, boynumun arkasında boncuk boncuk ter vardı. *Koru bizi! Koru bizi! Siktiğimin kalkanı!* Çıtamdan beyaz bir ışık yayıldı, Meera ve benim etrafıma sıçradı.

Akadim pençeli elini yüzüne götürerek gözlerini kapattı ve acı içinde yüzünü buruşturdu.

"*Mageno aniam!*" Meera bağırdı ve bir başka parlak ışık kubbesi benimkini güçlendirerek aramızda bir bariyer oluşturdu.

Kızıl saçlı iblis acı içinde çığlık attı.

Kumda mavi bir ışık parladı. Jace'in Vadati'si. Yardım çağırıyordu.

Tanrım, iyi olabiliriz. Gözlerim küçük mavi ışığa o kadar odaklanmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Tanrılar adına, onları uzak tutuyorduk. Sadece alarmı çalacak bir soturion'a ihtiyacımız vardı ve kurtulacaktık. Yakınlarda bir lejyon yatıyordu. Saniyeler içinde gelirlerdi. Sadece dayanmamız, kalkanımızı korumamız gerekiyordu. İyi olacağız. İyi olacağız.

Sonra iki akadim yan yana durdular, kükreyip dişlerini gıcırdattılar, pençeleri kalkanımızı sudan yapılmış gibi parçaladı. Çıtamın sıcaklığı, büyü tersine dönmüş ve beni yakmış gibi ucundan avucuma doğru yuvarlandı.

Kendimi tekrar Meera'nın önüne attım, yüzüm akadima dönüktü. "Yapma! Yapma!"

Bağırdım.

"Morgs!"

"Yüz," diye emrettim ona. "Yardım gelene kadar yüz." "Seni bırakmayacağım!" diye bağırdı.

Pençeli eller kollarımı kavradı ve beni havaya kaldırdı. Bir çığlık atarak Meera'yı da kaldırdılar ve kızıl saçlı akadimin omzuna attılar. Mine beni bir bebekmişim gibi kollarına aldı, kokusu o kadar iğrençti ki hasta olacağımı ya da bayılacağımı sandım.

"Morgana!" Jace ağladı. "Meera!"

"Soturion?" Eskort ekibimizin başı Jace'le konuşurken vadati parladı.

"Akadim!" diye bağırdı. "Sahilde. İki kişi! Gelin! Şimdi! Akillus aşağı!"

Canavar beni yukarı kaldırırken pençeleriyle kesti. Gözlerimi sıkarak kapattım, vücudum dehşetle titriyordu. *Lütfen önce beni öldür. Eğer bu benim kaderimse*

-Önce ben öleyim. Önce ben öleyim... gerisi gelir.

"Zarar vermek yok," diye homurdandı akadim. Meera'yı taşıyan canavara bir emirdi bu.

Çürümüş dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılırken bile Meera'yı esir alan kişi başını salladı ve bedenini omzunun üzerinden salladı. Seraphim'inin üzerinde arabanın kapısını açtı, o kadar uzundu ki tırmanmasına gerek kalmadı. "Git!" diye bağırdı ve Meera'yı şiddetle içeri fırlattı.

"Meera!" Bağırdım. Arabasının içinde bir gümbürtü oldu. Akadim yaptığı şeyden memnun bir şekilde güldü.

"Zarar yok! Efendimin emri!" dedi akadim tekrar.

Meera'nın akadimi boynunu uzattı, kızıl saçları diken diken olurken hırladı ve dişlerini gösterdi. "Biliyorum!" diye kükredi. Gözleri Jace'e kaydı. "Yemek istiyordu."

"Gidin!" diye emretti benimki, belli ki yetkili olan oydu.

Umutsuzca bildiklerimi bir araya getirmeye çalışırken zihnim koşturuyordu. Akadim birlikte çalışmazdı. Yemek ve zevk için öldürür ve işkence yaparlardı. Ama son zamanlarda organize olmuşlar, yuvalar oluşturmuşlar ve liderlik atamışlardı. Rhyan'ın Elyria'ya gitmesini sağlayan şey buydu.

Vagonumun kapısı açıldı ve içeri fırlatıldım. Bir top gibi kıvrıldım, yüzümü kollarımla korudum ve vücudumu zeminde ve bankın altında kaydurdum. Vücudumdan damlayan sular altımdaki zemini ıslatıyordu. Titriyordum, dişlerim takırdıyordu, korkudan mı yoksa soğuktan mı, artık bilemiyordum.

Zemin kaydı, ahşap paneller akadimin ağırlığını kabul ederken inledi.

Yerde bir top gibi kıvrılıp kaldım, hareket etmekten çok korkuyordum - sonrasında olabileceklerden çok korkuyordum. Tecavüz. Ölüm. Ruhumu kaybetmekten.

Seraphim ciyakladı ve karnımda kalkışa işaret eden o batma hissini hissettim.

Beni esir alan kişi ağır ağır nefes alıyordu, kana susamış kırmızı gözleri üzerimdeydi. Dudaklarını yaladı ve pençeli eli boynumu bulana kadar bir kolunu vagonun diğeri tarafına uzattı. Derime bastırđı ve karnıma doğru kaydđı.

Gerildim.

Sanki onu yakmışım gibi elini geri çekerken gözleri büyüdü. Tekrar uzandı ama bana temas etmeden hemen önce fikrini değıştirdi, başını salladı ve kendi kendine mırıldandı. "Hayır. Ustam için. *Maraak için.*" Pençelerini çıplak ve kirli dizlerine vurarak pencereden dışarı baktı.

Bankın altında kıvrılıp kaldım ve bana dokunduğunda altımı ıslattığımı dehşetle fark ettim. Bunun onun için caydırıcı olmasını beklemezdim.

"Efendi için," dedi tekrar, bu sefer kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. "*Maraak.*"

Maraak mı? Bu High Lumerian'dı... Kral demekti.

Gözlerimi sıkarak kapattım, idrar, okyanus kiri ve gözyaşlarından oluşan bir su birikintisinin içinde yatıyordum. Siktir. Lanet olsun. Artık daha hızlı uçuyorduk ve kaçış yoktu, bu seraphim'den kurtulmak için kullanabileceğim hiçbir büyü yoktu.

Arabayı çarpmayı ya da kendimi pencereden atmayı deneyebilirdim ama yaşamam gerekiyordu. Meera için.

Ve Jules için. Hayatta olduğunu ve onu nerede bulacağımızı bilen tek kişi bendim.

Bankın altından, hâlâ beni sağ salim teslim etmek için emirlere uymaya kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünen canavara baktım. Ama nereye? Kime? Ve neden?

Zihnine uzandım ama hiçbir şey alamadım. Vahiy Töreni'nden beri kafam hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Akadim büyüden etkilenmezdi ve bunun vorakh'a karşı yenilmez oldukları anlamına geldiğini tahmin ettim.

Öksürdüm, dikkatini çektim. Kırmızı gözlerini bana dikti.

"Efendin kim?" diye sordum.

Tekrar bana uzandı ve beni bankın altından çekip çıkardı, tırnakları kollarımdan kan akıtırken sıırsıklam botlarım yerde sürükleniyordu.

Bağırdım.

Sonra acı içinde çığlık attı, gözlerinde zehirle bana baktı.

"Moriel," dedi.

Beni duvara çarptı ve dünyam karardı.

BÖLÜM YIRMI BİR

LYRIANA

Stadyumda tek başıma oturmuş, tepemde yanan ateşleri ve kalabalığın çırak kliniği için yaptığı tezahüratları dinliyordum. Galen birkaç sıra ötede oturuyor, sanki orada ve güvende olduğuma emin olmak istercesine arada bir bana doğru bakıyordu. Ama daha önce verdiği söze sadık kalarak benimle oturmaya gelmedi.

Birden Haleika'yı şiddetle özledim, koltuğunda nasıl zıpladığını, arenada Emperor Hart'ın varlığına nasıl sinirlendiğini özledim. Ringlerin içinde atılan her faullü vuruş ve yumrukta çığlık atmasını.

Rhyan dövüşüyor, koşuyor ve karşılaştığı her soturiona saldırıyordu. Bu sabah babasını tribünde gördükten sonra içinde bir şeyler kopmuştu. Daha önce hiç görmediğim kadar odaklanmış ve kararlı hale gelmişti. Koşu sırasında, onun için bile mümkün olduğunu asla düşünemeyeceğim bir hızda pistte yarıştı. Bacakları bir serap gibiydi ve izlerini bir toprak bulutu takip ediyordu. Onun gölgesinde koştum, hata yapmasından, duygularının kontrolünü kaybetmesinden ve vorakh'ını açığa çıkarmasından korktum. Ama hızı tamamen kendisine aitti, tüm eğitimi ve yıllarca süren çalışması. Bir kez bile seyahat etmemişti,

Öğle yemeği ve öğleden sonraki antrenmanımız da dahil olmak üzere günün geri kalanında aynı yoğun ruh hali içindeydi. Dövüşmek için kılıçlarımızı elimize aldığımızda, bunu öylesine odaklanmış bir gayretle yapmıştı ki, ikimiz de minderlerin üzerinde ter içinde kalmıştık.

Akşam yemeğinde, yemek salonunun karşısından ona baktım; saçları o gün aldığı ikinci duştan sonra ıslanmış ve kıvrılmıştı. Odanın diğer ucundan bile aurası hâlâ soğuk ve sert görünüyordu. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Viktor Kormac ve kurtları beni her zamankinden daha cesurca izlerken ve Devon Hart, Katurium'u gezmek istiyormuş gibi davranarak yemek salonundan geçerken yanına gitmeye cesaret edememiştim. Rhyan, babasının aurasını hissettiği anda sakinleşmişti, eklemleri beyazlamış ve yarası, onu yapan adamın dile getirilmemiş bir çağrısına cevap verir gibi kızarmıştı. Keşke benim de bir auram olsaydı da ona biraz sakinleştirici enerji gönderebilseydim. Tüm çıraklar kliniğe hazırlanmak üzere dışarı çıkarılmadan önce bana delici bir bakış atmıştı.

Buz gibi rüzgâr yanağıma değince soturion pelerininin içine daha da gömüldüm ve kapüşonumu başımın üzerine çektim. Rhyan'ın bir rakibinden sıyrılışını, soluna doğru hamle yapışını ve ayağa fırlayıp dönerek arkadan sinsice yaklaşan bir kurdun karnına yumruğunu indirmeden önce neredeyse kendini yere bırakışını izlerken ürperdim.

"Onunla hâlâ yatmadın mı?" diye sordu alaycı bir ses.

Döndüm ve Tani Elwen'i arkamda otururken buldum, Ka Elys'in turuncusunu giymişti, tuniğinin üzerinde bir ashvan atı vardı. Leydi Pavi onun yanındaydı, gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Naria'ya sadık olan bu ikisi, soturion eğitimine başladığımdan beri bana işkence etmeyi kendilerine görev edinmişlerdi. Tani'nin Emartis'in bir üyesi olduğunu bildiğim için onlara olan nefretim çok daha derinleşmişti. Bana ve Rhyan'a yönelttiği suçlamalar yüzünden, ona kefil olmak zorunda kalmıştım.

Üye olup olmadığını belirlemek için sahte bir duruşma. Tanrılar. Arianna oradaydı, Tani'nin arkasında duruyordu. Tam yüzümün önündeydi. Tani'yi ihbar ettiği iddia edilen Arianna'ydı ama Tani başından beri onun için çalışıyordu.

O gece tribünde miydi? Doğrudan bir rolü var mıydı? Katil Arianna'ydı ama öldürücü darbeyi kimin sopasının indirdiğini merak ediyordum. O gece kimin yaptıkları doğrudan onun düşüşüne yol açmıştı.

"Lütfen, Tani," dedi Pavi. "Neden rahatsız ettiğini anlamıyorum. Lord Tristan için fazla soğuk olduğunu duydum."

Sertleştım. Tristan'la yatıp yatmadığım onları ilgilendirmezdi. Yalnız kaldığımızda aramızda neler olduğunu kimse bilmiyordu. Çoğu kişi başından beri birlikte olduğumuzu varsayıyordu ama Pavi aksini iddia ediyorsa, sadece Tristan ve benim bildiğim bir şeyi ima ediyorsa.... bu....

Kalbim göğsüme çarpmış gibi hissettim. Bu özeldi....
Sikeyim.

Kollarımı vücudumda yeniden birleştirdim ve sahaya geri döndüm. Önemli değildi.

"Belki de frijit değildir," dedi Tani. "Belki de gözü başka birinin üzerindedir."

Viktor'un iğrenç çırağı ve Bastardmaker'ın oğlu Brockton Kormac, gördüğü her rakibi yolundan iterek sahada ilerliyordu. Doğruca Rhyan'a doğru ilerliyordu. Arenada en son karşılaştıklarında Brockton Rhyan'ı neredeyse yeniyordu, sınırların dışında dövüşmüş ve yüzünü acımasızca ısırılmıştı. Bir gün içinde Elyria'ya gidip döndüğü için bitkin düşmüştü. Ama Leander neyse ki Rhyan'ın yardımına gelmişti.

Kalbim küt küt atıyordu. Leander ölmüştü.

Rhyan, Bastardmaker'ın oğluyla tekrar yüz yüze geldiğinde içimi bir bulantı dalgası kapladı. Babamın son nefesini verdiği yere çok yakın bir yerde savaşıyorlardı. Gözlerinin kapandığı yere. Rüyalarımın beni isteğim dışında tekrar tekrar götürdüğü yere.

Rhyan çenesine bir yumruk yiyerek bir vuruşu kaçırırken nefes almaya çalıştım. Kalabalıktan gelen artmaya başlamıştı. *Anne katili*, *yeminli piç* ve *fahişe* bağırışları alanda yankılanıyordu. Bu geçen sefer de olmuştu. Ama şimdi kuzeylilerle dolu bir seyirci kitlesiyle, alaylar daha yüksek sesle, daha yoğun hissediliyordu. Daha vahşice. Kişisel hissettiriyordu.

Birisi yanıma sokuldu, çok yakın oturdu; kalçası benimkine değdi.

"Leydi Asherah," diye mırıldandı Viktor Kormac.

Ondan uzaklaşmak için bacaklarımı çaprazlayarak dosdoğru karşıya baktım. Bana yapmaya çalıştığı hakarete. Ka Kormac'ın Asherah'ın adını fahişe anlamına getirmeye çalışması. Hiçbir fikri yoktu. Sözlerinin gerçekliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda benim için ne anlama geldiklerini.

"Sana bazı haberlerim var," dedi yaklaşarak.

Sırtımı dikleştirdim, bu Moriel piçinin beni ele geçirmesine izin vermemeye kararlıydım.

"Bundan şüpheliyim," dedim sertçe.

"Tabii ki biliyorum. Belli bir... sözleşme müzakere ediliyor."

Evlilik sözleşmesi mi? İmparator, Arianna ile çoktan bir anlaşma yapmış mıydı?

Yemi yutmak ve neyi kastettiğini bilmediğimi itiraf etme zevkini ona tattırmak istemedim.

Brockton Rhyan'ı sırt üstü yatırdı. Pelerinimi ellerimle kavrayarak öne doğru eğildim.

"Sana söz veriyorum," diye devam etti Viktor, "sana söyleyeceklerim kuzenimin senin yeminli piç çırağını dövmesinden çok daha heyecan verici. Yine."

Rhyan bir başka soturionun üzerine çarpmasını önleyerek kenara yuvarlandı. Ayağa fırladı, sağa doğru alım attı, sonra döndü ve Brockton'ın çenesine bir yumruk indirdi. Kormac'ın çırağı geriye doğru tökezledi ve Rhyan bir an için tribünlere baktı, bir şekilde beni bulup bakışlarımla buluştu. Sonra döndü, kollarını sallayarak bir sonraki dövüşü beklemeye başladı.

"Ne diyordun?" diye hırladım.

Ama Viktor sadece güldü.

Ve o anda çanlar çaldı. Kalbim gırtladıma fırladı ve notaların kendine özgü deseni kulaklarıma çarparken kanım dondu. Desen rahatsız edici, tanıdık.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü.

Saat başı çanları değil, uyarı anları.

Akadim anları.

sıçradım, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, sahanın karmaşasında Rhyan'ı arıyordum.

Cresthaven'a gitmem gerekiyordu. Meera ve Morgana'ya. Onları görmek, korumak için. Güvende olduklarını bilmek. Daha önce hissettiğim aynı korku içimde kabarıyor, beni eziyor, beni alt ediyordu.

Bir anda Şafak Tapınağı'na geri dönmüş, paniklemiş, korkmuş, Rhyan'la birlikte bana saldıran, Leander'ı öldüren, Haleika'yı öldüren akadimden zar zor kaçmıştım.

Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Akadim'in pençelerini etrafıma sardığını, beni havaya kaldırdığını, bana, ruhuma olan açlığını hissettim.

"Soturion Lyriana!" Imperator Kormac bağırdı. Sesi yükselmiş ve saat kulelerinin çığlıklarının üzerine çıkmıştı. Arkasından bir düzine kurt onu takip etti.

Midem bulandı. Rhyan'ı sahada bana doğru mücadele ederken buldum. Aemon habibellumun büyüyle bağlanmış iplerinin arkasındaydı, Katurium büyücüsüne soturiyi serbest bırakması için bağırıyor, bakışları tribünlerde beni takip ediyordu.

İmperator adımı tekrar bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle. Soturiler yerlerinden kalkmış, arenayı terk etmek için çabalıyorlardı.

Çanlar daha yüksek sesle çaldığında kalbim küt küt atmaya başladı ve Galen'i buldum. Kaşlarını çatı, ayağa kalktı, gözlerinde korku ve acı vardı, elindeki hançeri savurmadan önce vücudu önümde koruyucu bir şekilde eğildi.

"Seni Hart'a götüreceğim," dedi sessizce.

"Kımıldayın!" diye bağırdı İmperator tribünlerin aşağısından. "Ona doğru bir yol açın."

Galen bir İmparator'a bir bana baktı, yüzü şaşkınlıkla doluydu.

Akadim saldırıyordu. Akadim, İmparator'un lanet görev gücünün dönmesinden bir gün sonra Bamaria'ya tekrar girmişti. Soturi'sini onlarla savaşmaya götürmesi ve görev gücünü tekrar harekete geçirmesi gerekiyordu. Protokol, ailemle birlikte olmak için Cresthaven'a gitmemi gerektiriyordu.

Ama tabii ki bunların hiçbirini yapmıyordu. Yapması gereken tek bir şeyi bile yapmıyordu.

Neden benim için geliyordu?

Soturiler şimdi her yöne doğru koşuşturuyor, daha yüksek koltuklara tırmanıyor ya da aşağıdaki boş sıralara atlıyorlardı. İmparator, yanında Bastardmaker ile yaklaştı, yeterince hızlı uzaklaşmayan herhangi bir Soturion'u iterken kırmızı pelerini sırtında sallanıyordu.

Viktor yanıma döndü, kollarımı tutup arkamdan çekerken dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Çek ellerini onun üzerinden, Kormac," diye bağırdı Galen.

Uzakta, Rhyan sahadaki bağlarından kurtulmuş, adımı haykırıyordu.

"Hayır," diye bağırdı Viktor. Yumruğunu savurdu ve Galen darbeyi güçlükle savuşturdu. "O artık bizim."

"Geri çekil, Kormac. Bir protokol var."

"Biliyorum," dedi Viktor, beni daha sıkı kavrayarak.

"Lyr!" Sahanın a ağısından bir bağırı  duyuldu. Rhyan stadyumun duvarına doğru koşuyordu. Hızını artırdı ve sıçrayarak ilk sıradaki yükseltilmiş koltukların hemen ötesine indi. Tırabzanı kavradı ve kendini yukarı çekti.

Rhyan duvara tırmandı, kendini üzerinden attı ve tribün sıralarına doğru koşarak önüne çıkan herkesi yumrukladı. Aemon da onun arkasından tırmandı ve ikisi de adımı haykırdı.

Imperator Kormac benim sırama ulaşmıştı.

"Bırakın onu!" Rhyan bağırarak Viktor'a doğru koştu.

Başımı salladım. Hayır, hayır. Başını belaya sokamazdı - ne İmparator Kormac'la ne de babası yakınlarda onu izlerken. Vardiyanın birkaç saatini kaçırmaması ve Sean'ın onu koruması bir şeydi ama bu onu Bamarria'dan attırabilir ve babasının hapisanesine geri dönmesine neden olabilirdi.

"Galen!" Çenemi Rhyan'a doğru sallayarak bağırdım.

Bir kez başını salladı ve Rhyan'ın tam zamanında önünü keserek havalandı.

"Imperator, aştınız." Aemon kükreyerek Rhyan'ın yanından atladı.

Rhyan ve Galen. Benimle Imperator Kormac arasında durdu. "Derhal Cresthaven'a nakledilmesi gerekiyor."

Viktor güldü ve bileklerimi daha sıkı sıkarak neredeyse kollarımı kıracak kadar çekti.

"Leydi Lyriana'yı gözüne alacağım," dedi Imperator.

"Cehenneme kadar yolun var," diye hırladı Hazır.

Rhyan homurdandı ve kendisini zar zor tutan Galen'a karşı mücadele etti. Rhyan istediği zaman doğanın bir gücüydü ve sakinleşmiyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye bağırdı Rhyan, sonunda kurtulmuştu.

"Korkarım bunu yapamayız," dedi İmparator. "Bakın, Bamaria'nın Yüce Leydisi Arkasva Batavia, Leydi Lyriana'nın elini az önce oğlum Viktor'a verdi. Evlilik için."

"Ne? Hayır!" Dedim.

"Sizin istekleriniz söz konusu değil," dedi Imperator, yaklaşarak. "Bu benimle Yüce Leydiniz arasında."

Viktor'un tutuşuna karşı mücadele ettim, midem bulanıyordu. "Bunun şimdi ne önemi var ki? Akadim orada! Cresthaven'a gitmem gerek!"

"Leydi Lyriana," dedi İmparator, "Aemon sizi büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Bunu size söyleyen kişi olduğum için özür dilerim. Ancak İmparator ve yeni kayınpederiniz olarak, korunmanız son derece önemlidir. Cresthaven artık sizin korunmanız için güvenli bir seçenek değil."

"Çünkü sen öyle diyorsun!" Bağırdım, artık terbiyemi koruyamıyordum.

"Çünkü," diye bağırdı Imperator, "Leydi Meera ve Leydi Morgana az önce Cresthaven'dan kaçırıldılar. Akadim tarafından."

Görüşüm odaktan çıktı, dünya bulanıklaştı. Karanlık. İçimdeki rüzgârın dışarı çıktığını hissettim. Dizlerim büküldü ve sadece Viktor'un bileklerini kavraması yere düşmemi engelledi. Ağzımı açtım. Ama

hiç kelime yoktu. Nefes yoktu. Ve sonunda, sanki başka biri konuşuyormuş gibi, "Kaçırıldı mı? Akadim tarafından mı?"

Sanki bedenimi terk etmiş ve onun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettim. Herkes bağıyordu ama sesleri uzaktı, sanki ben suyun altındaydım, onlar kıyıdaydı ve ben yüzeye çıkmak için mücadele ediyordum. Sonra tekrar kendime döndüm, soğuk gerçeklik üzerime çöktü.

"Akadim!" Bağurdım. "Bizi koruman gereken Akadim! Sen buraya geldiğinden beri sınırlarımızı ihlal eden Akadim!" Yüzüne tükürerek kükredim. "Neredeler? Peşlerinden kim gitti? Neden buradasın ve onları takip etmiyorsun?" Kendimi Lethea'dan daha uzakta hissediyordum. Nasıl oluyordu da hepimiz burada dikiliyorduk? Neden peşlerinden gitmiyorduk!

İmparator ellerini kalçalarına koydu, başını yana eğdi. "Adamlarım çoktan onların peşine düştü, akadimi yakalamak ve kız kardeşlerinizi geri getirmek için savaşıyorlar. Ben de sizin güvenliğinizi çok önemseydiğim için buradayım."

"Beni tutuklayarak mı?" Çığlık attım. "Şimdi mi? Bırakın gideyim! Savaşabilirim! Yapabileceğimi biliyorsun. Onları bulacağım! Onları bulmam gerek!" Aklımı kaybedecektim. Bu nasıl oluyordu? Hepimiz burada nasıl duruyorduk! Bu nasıl gerçek olabilirdi?

"Tutuklu değilsiniz leydim," dedi Imperator. "O zaman ellerini üzerimden çek de peşlerinden gidebileyim!"

"Senin de yakalanma riskini göze alamayız. Kız kardeşlerinin neden kaçırıldığını bilmiyoruz. Sebep, sıradaki kişinin sen olacağın yönünde. Bu nedenle, bir sonraki emre kadar sizi mevcut en güvenli yere götürüyoruz." Bastardmaker'a döndü. "Biz Korterla'ya nakledilene kadar Gölge Kalesi'nde güvende olacak."

"HAYIR!" Rhyen kükredi.

Aemon'un aurası bir çekic gibi siyah ve ağırdı. "Oraya gitmiyor," dedi. "Protokol, Cresthaven'a girilirse varislerin evime gelmesini gerektiriyor."

İmparator güldü. "O artık bir varis değil. Resmi olarak benim sorumluluğumda. Yolculuk için güvenli görüldüğünde onu Vrukshire Kalesi'ne geri götüreceğiz." Bastardmaker'a başını salladı. "Onu hemen Kaleye götürün." Viktor'un tutuşuna karşı mücadele eden, Lethea'dan daha uzaktaymışım gibi tekmeleyen ve çırpınan bana baktı. Bunu yapamazlardı. Beni bu şekilde alamazlardı. İmparator tiksintiyle baktı. "Hanımefendi sakinleştirilmeli." Çenesini salladı ve Kormac büyücüsü öne çıktı, mavi cüppesi soğuk rüzgârda savruluyordu. Büyücü kemerinden bir bez çıkardı ve burnuma doğru tanıdık, mide bulandırıcı bir koku yayıldı.

Nefesim kesildi. Bez, Markan'ın Jules'un peşinden gitmemi engellemek için kullandığı ilaçla ıslanmıştı.

Başımı şiddetle salladım, beni esir alanlara karşı mücadele ettim, kıvranıyordum ve çaresizdim. Rhyan uzaktan bağırıp adımı haykırarak durmalarını söylerken dudaklarımı ısırdım ve nefesimi tuttum. Yüzünde yolculuğa çıkmak üzereymiş gibi bir ifadeyle hızla ilerliyordu. Ama Aemon onu durdurdu.

Bez yüzümü örtmeden ve bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey Viktor'un sırtışıydı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

AYNI HÜCREDEYDİ. Doğum günümde beni attıkları aynı hücre. Muayene memurunun benim için gelmesini beklerken bir hafta boyunca korku ve dehşet içinde kaldığım hücre. Duvarları biliyordum, zemini biliyordum, her tahta oluşunu, taş kıvrımını, lekeyi ve lanet olası kokuyu biliyordum.

İnledim, aynı yatakta doğruldum, aynı küflü, kokuşmuş battaniye üzerimi örtüyordu. Ayaklarımı kenardan geçirip ayağa kalkarken başım çarpıyordu. Vücudum sallanıyordu. Öfke içimde kaynıyordu. Öfke, korku. Midem burkuldu.

Ve çığlık attım.

Morgana. Meera. Akadim onları almıştı. Elimde kalan tek gerçek aile canavarlardı. Arianna umurumda değildi. İmperator'la imzaladığı iddia edilen sözleşme umurumda değildi. Kız kardeşlerimi bulmam, onları korumam gerekiyordu.

Eğer hala hayatta olsalardı. Akadim olmasaydı-

İçimden bir çığlık koptu ve yumruklarımı kalçalarımaya vurarak kovaya doğru koştum.

"Gürültü yapıyorsun." Markan hücremde duruyordu.

Kovayı aldım ve parmaklıklara doğru fırlattım.

Asık suratlı eskort yüzünü buruşturdu. "Bu son derece iğrenç olabilirdi." "O zaman kendini şanslı say," diye . "Ne biliyorsun? Bir musun?"

Neler oluyor? ?"

"Öğrendiğimize göre Morgana, Meera'yı akşam yemeğinden sahile götürmüş. Refakatçisine haber vermeden gitmiş. Morgana'nın koruması Jace de onlarla birlikteydi. Soturion Akillus da onlara eşlik etmiş. Akillus daha fazla bilgi vermek için henüz uyanmadı."

Akillus'un bilincinin kapalı olmasının ciddiyetini kavrayarak gözlerimi sıkıca kapattım. "O... hayatta mı?"

"Daha fazla haber bekliyoruz," dedi Markan sessizce. "Soturion Jace'e göre, akadim birdenbire ortaya çıkmış ve sahile seraphim arabalarıyla gelmiş. İki kişilermiş. Kız kardeşlerinizi yakalamışlar, arabalara atmışlar ve gitmişler."

Başımı salladım. "Akadim bunu yapmaz. Seraphim'in içinde uçamazlar-Seraphim buna müsamaha göstermez."

"Şey, bunlar yaptı." Markan omuz silkti. "Anlaşıldı. Birini öldürüyorsun ve uzman olduğunu mu sanıyorsun? Sayıları artmakla kalmıyor, evrim geçiriyorlar. Ve bunlar uçuyor."

"Siktir git."

Markan'ın dudağı kıvrıldı. "Sence Jace yalan mı söylüyor?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kimse onları görmedi mi?"

"Ashvan atlıları peşlerinden gönderildi."

"Ka Batavia? Yoksa Kormac mı?" Soruyu dişlerimi sıkarak sordum.

"Aptalca sorular sorma. Eli ayağı tutan her soturion onların peşinde." "Ben hariç. Ve görünüşe göre sen." Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Öyle değil.

önemli. Akadim öldürür ve...oh, Tanrılar." Görüntülerden kurtulmaya çalıştım. Olanlar hakkında çok fazla düşünürsem bayılacaktım.

Markan ilk kez rahatsız görünüyordu, ağırlığını değiştiriyordu. "Eğer seni rahatlatacaksa, Jace-" Keskin bir nefes verdi. "Jace neredeyse, bilirsin işte," burnunu kıvırdı, "biri tarafından. Kıyafetleri çıkarılmıştı ama saldırıya uğramamıştı. Diğer akadim onu durdurmuş. Jace'e göre, bir akadim diğerine kız kardeşlerine zarar vermemesini söylemiş. Görünüşe göre onları başka birine geri götürmek için gönderilmişler."

"Başka biri mi?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kim? Kim Akadim üzerinde bu kadar kontrol sahibi olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece sizin ve onların iyiliği için akadimlerin gerçekten bu kişinin kontrolü altında olduğunu umalım. Bu bize onları bulmak için daha fazla zaman kazandırır."

"Peki ya ben?" Ben sordum. "Burada zamanımı mı satın almalıyım? Çaresizce oturarak mı? Hiçbir şey yapmadan? Imperator'un beni götürmesini mi bekleyeceğim?"

Markan öne çıktı, burun delikleri alevlendi. "Sizden hoşlanmıyorum *leydim*," dedi. "Hiç sevmedim. Şımarıksın ve veledin tekisin. Ve kendini olduğundan daha akıllı sanıyorsun. Ama hayatımı seni güvende tutmaya adadım çünkü bunun Bamaria için ne anlama geldiğini biliyorum. Ve aslında ülkemi seviyorum. Yani evet, burada kalacaksın ve güvende olacaksın. Imperator'u sevseniz de sevmeseniz de, Moriel denen lanet akadim Bamaria'ya girmekle kalmayıp Cresthaven'a da girmeyi başardığı için, bu sizin için hiç de iyi görünmüyor."

"Gryphon-bok!" Kükredim. Rüzgâr pencereimin dışında şiddetle uğulduyor ve soğuk bir esinti tavandan içeri giriyordu. "O zaman Arianna neden burada

değil,

Sen de mi? Ya da Naria? Ben artık bir varis bile değilim. Cresthaven bu kadar tehlikedeysse ve güvenli olan tek yer burasıysa, neden onları buraya getirmiyorsunuz? Neden tahliye edilmediler?"

"Bu benim görevimi aşar."

"Çünkü ben bir tutsağım ve bu ülkeye olan tüm bağılılığınızı sikeyim çünkü beni burada tutarak bir haine yardım ediyorsunuz. İmparator beni almaya hazır olana kadar beni burada tutuyorsunuz. Damarlarımda Bamaria'nın kanı dolaşıyor ve bunu biliyorsunuz."

Markan başını salladı. "Olabilir. Ancak kimseye hain demeye cüret edemem. Tek bildiğim emirlere uyararak hayatta kalmama yardım ettiğim. Ve hakkımdaki kötü düşüncelerinize rağmen, sizi de hayatta tutuyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Aemon'la bir görüşme talep ediyorum." "İstediğin kadar talep et. Bana bağılı değil."

"Imperator'un emirleri mi?" Hırladım.

"Belli ki."

"Bamaria'ya gerçekten sadık!" Bu hücreye en son girdiğimde yaptığım gibi volta atmaya başladım, sakın kalmaya çalışıyordum. Aklımı başımda tutmalı, buradan çıkmanın bir yolunu bulmalı, neler olduğunu öğrenmeli ve yardım etmenin bir yolunu bulmalıydım. Burada kalamazdım. Kalamazdım. Aklımı kaybederdim. Her şeyi kaybederim.

Ama bir saat geçti, sonra bir saat daha. Geç oluyordu. Kız kardeşlerim şimdiye kadar ölmüş, işkence görmüş, ruhları yenmiş olabilirdi. Bedenleri çoktan akadim'e dönüşmüştü.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, vücutlarının büyüyüp uzamasını, derilerinin her yerinde beliren kırmızı çizgileri, dişlerinin uzayıp sivri dişlere dönüşmesini, her şey olmadan önce yapacakları yardım çığılıklarını, birbirlerinin acı çektiğini duymaktan duydukları dehşeti, ellerinden bir şey bilmelerini

Çünkü tek silahları olan büyü işe yaramıyordu. Gözlerimdeki yaşları sildim ve parmaklıklara giderek avuçlarımı parmaklıklara vurdum.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve biri elinde fenerle içeri girerken hücreme ışık doldu.

Arkturion Aemon. Hazır.

"Biraz ara ver, soturion," diye emretti Markan'a. "Ben burada olacağım."

Markan başını salladı ve Aemon meşaleyi arkasındaki tutucuya yerleştirirken koridorda ilerledi. Benimle parmaklıklarda buluştu ve o hazırды; öfkeli, ölümcül.

"Neler oluyor?" Hemen sordum. "Neden buradasınız? Neden onları aramıyorsun?"

"Öyleyim," dedi başını saygıyla eğerek. "En iyi soturilerim onları arıyor. Aditi'yi ahırda hazırlatıyorum ve aramaya katılmak için uçuyorum." İmparatorluk tarafından verilen vadati'sini kaldırdı. Arkturion olarak, benim ve Rhyan'ın aksine, yasal olarak bir tane taşınmasına izin veriliyordu. "Ka Kormac onları arıyor."

"Hayır, değiller!" Tersledim.

"Belki *iyi* değiller ama bakıyorlar."

"Onları içeri aldılar!" Ben ağladım.

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi, sesi ciddiye. "Dinle, ben de gitmeden önce seni dışarı çıkarmaya, seni ülke dışına çıkarmalarını engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Ama sakın olmana ihtiyacım var. Seni serbest bırakamam. Bu güvenli değil. Ve Imperator kellemi alacak. Ama içini rahatlatmak için yapabileceğim başka bir şey var mı? Seni rahatlatacak bir şey getirebilir miyim?"

"Neden?" Alay ettim. "Artık senin sorumluluğunda değilim, İmparator'un sorumluluğundayım."

"Bu henüz kesinleşmedi," dedi. "Arkasvim'in işlerine karışmak bana düşmez. Ama sen hâlâ burada bir öğrencisin, hâlâ bir Bamaryalı vatandaşsın ve devreye girebileceğim her yerde gireceğim. Senin için yapabileceğim bir şey söyle. İsteddiğiniz bir yemek var mı? Özel bir battaniye? Söyleyin, sizin olsun. Ne istersen."

Rhyan'ı istiyorum.

Elimi belime koydum. Tuniğimin altında vadatisini tutan altın zincir vardı. Bir nefesi bastırdım. Ka Kormac'ın bana dokunmayacak kadar aptal olduğu daha önce aklıma gelmemişti. Kadınları her zaman hafife alırlardı. Hançerim hâlâ belimdeydi. Burada işime yarayacağından değil. Ama yine de bir çıkış yolum vardı. Rhyan'ı arayabilirdim ama sadece mahremiyetim olursa. Kimse taşın bende olduğunu ya da onun ziyarete geldiğini bilmemeliydi. Özellikle de bana *nasıl* ulaşacağını bilemezlerdi.

"Kendime bir saat ayırmak istiyorum," dedim. "Gardiyan yok. Kaçamayacağımı çok iyi biliyorsun. Lütfen."

"Tamamdır," dedi. "Sana iki tane vereceğim."

"Teşekkür ederim, Aemon." Sesim titreyerek ayaklarıma baktım. "Öldüler, değil mi? Ya da daha kötüsü." Görüşüm bulanıklaştı.

"Hayır," dedi. "Tüm raporlar bunun normal bir durum olmadığını gösteriyor." Başımı kaldırıp ona baktım, umudum pamuk ipliğine bağlıydı.

"Emin misin?"

"Başını dik tut, Soturion. Normalde buna bir artı demezdim ama akadim davranışları değişiyor. Hem de hızla. İmparatorluk için iyi değil ama Morgana ve Meera için umut veriyor. Bunu daha önce hiç görmemiştik. Bu yüzden, daha önce gördüklerimize benzemeyen sonuçlar bekleyelim." Başını salladı. "İki saat. Bana bakın. Onları geri alacağım. Seni bir daha gördüğümde, bunu seninle yapmayı planlıyorum."

Kız kardeşler burada. Bu bir sözdür." O kadar içten konuşuyordu ki neredeyse ona inanacaktım. Ama ikimiz de bunun boş bir yemin olduğunu biliyorduk.

Aemon döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Ayak seslerinin koridor kapısının ötesinde silik yankılara dönüşmesini bekledim ve sonra yaklaşan başka birinin sesini dinledim.

Yatağa geri tırmandım ve nefes almamaya çalışarak yorganı başımın üzerine çektim. Sonra taşı çıkardım ve dudaklarıma götürdüm.

"Rhyan?"

"Lyr," diye cevap verdi hemen, taş avucumun içinde parlıyordu. "İyi misin? Neler oluyor?"

"Hücredeyim... eskisi gibi," dedim ağlamaya başlayarak.

"Kahretsin. Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. Aemon bana iki saat özel izin verdi. Sen... gelebilir misin?" Sesim titreyerek sordum. "Sana ihtiyacım var."

Taş beyaza döndü ve geri çektim. Rhyan önümde duruyordu, kollarını iki yana açmıştı. Yataktan fırlayıp kollarına atıldım, kollarımı sırtına doladım ve zırhına sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Hey, ortak." Elleri sıkılaştı, sırtımı ve saçlarımı okşadı.

Rhyan'ın kollarındayken sonunda yıkıldım.

"Bir şey biliyor musun?" Hıçkırıklarımın arasından sordum.

"Hayır, henüz değil," dedi usulca. "Emirleri ve senin iyi olduğunu duymayı bekliyordum."

"Gerçekten hala hayatta olduklarını mı düşünüyorsun?"

"İstiyorum," dedi Rhyan, gözlerinde şiddetli bir kararlılık vardı.

"Aemon da öyle düşünüyor. Ama nasıl? Ne tür bir akadim hemen öldürmez?"

Rhyan başparmağını yanağımda gezdirdi. "Bilmiyorum. Ama aylardır onları takip ediyorum. Varlıkları artıyor ve organize oluyorlar. Yuvaları... daha önce hiç görmediğim kadar karmaşık. Uyku alanları belirlenmiş, bir hiyerarşi var gibi görünüyor. Aralarında ilişkiler var. Tahmin ettiğim bu değildi, ama gördüklerime dayanarak, onların modelini takip ediyor gibi görünüyor. Kız kardeşlerinizin mümkün olduğunca çabuk kurtarılması gerektiğini inkâr edemem ama zamanımız olabilir. Umutlarınızı yüksek tutmalısınız. Her şey mümkün."

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Gözlerim büyüdü.

"İki saat dedi!" Daha on dakika bile olmamıştı.

"Ortalık sakinleşince beni ara." Gözden kaybolmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kapı açıldı ve çarparak kapandı. Hücrenin parmaklıklarına doğru yürüdüm, yaklaşan kişinin kim olabileceğine dair midemde bir çukur vardı. Aemon'un sözünü tutacağına güveniyordum, bu da şu anda burada olan her kimse Aemon'un üstünde olduğu anlamına geliyordu.

Boğazımdaki safrayı yuttum, Imperator'un karanlık yırtıcı aurasını hissetmek üzere olduğumdan emindim.

Ama kimse gelmedi.

"Alo?" Seslendim. "Alo?"

Kapı kesinlikle açılıp kapanmıştı. Birisi yanlışlıkla bu koridordan mı geçmişti? Daha yakından dinledim.

Sonra bir dizi küçük gümbürtü duydum. Sesler gittikçe yükseliyordu. Bir şey koridorda yuvarlanıyor, bana doğru geliyordu.

Dışarı baktım. Küçük deri bir çantaydı, yatak odama atılmış olanın aynısıydı. Beni annemin günlüğüne götüren destekçimden gelen bir başka mesajdı.

Parşömen, hapishane parmaklıklarımın dışındaki koridorun ortasında durdu. Kolumu ileri uzattım, ama çanta ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

"Alo?" Tekrar bağırdım. "Orada kimse var mı?"

Tek tepki sessizlik oldu. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

Rhyan'a seslendim ve bir saniye sonra yanımdaydı.

"Bunu benim için alabilir misin?" Siyah çantayı göstererek sordum.

Ortadan kayboldu, parmaklıkların dışında yeniden belirdi ve onu almak için eğildi. Bir saniye sonra hücremde kaşlarını çatıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Diğeriyle eşleşiyor - annemin günlüğüne giden notun olduğu not." Elimi kolumdan yukarı kaydardım, kol manşetimi kavradım ve aşağı kaydardım. Manşetin bir bölmesinin içinde, elimden geldiğince sıkıca sarılmış bir parşömen vardı.

Ben deri çantayı açarken Rhyan parşömeni aldı ve tekrar okudu. Elime beyaz kurdeleyle bağlanmış beyaz saten bir çantayla birlikte özenle rulo yapılmış bir parşömen daha düştü. Çantayı kavradım ve salladım ama ağırlıksız ve sessizdi. Görünüşe göre boştu.

"El yazısına bakalım," dedi Rhyan. Orijinal notu tekrar okudum.

Majesteleri,

Artık "shekar arkasva" ifadesinin gerçek bir anlamı var. Herkes gayrimeşru siyah serafimi desteklemiyor. Yalnız değilsiniz.

131189114141

Gözlerim yeni nota kaydı. El yazısı, içinde geldiği çantadaki orijinaliyle aynıydı. Ben okumaya başlarken Rhyan arkamda durmuş, bir koluyla belime sarılmış, çenesini omzuma dayamıştı.

Hanımım,

İhtiyacınız olan tüm ipuçlarını size sundum ve bulmacayı bir araya getirecek kadar zeki olduğunuzu bilerek kendiniz okuyabilmeniz için günlüğü çektim. Yol açık. Gücünü talep et. Ve bunu şimdi yap. Kız kardeşlerinin hayatı buna bağlı.

Glemaria'ya git. Seraphim'i aç. İçindekini doğrudan bana getir ve ellerime bırak. Çok değerlidir. Kız kardeşlerinle birlikte Allurian Geçidi'nde seni bekliyor olacağım. İki hafta var. Yalnız gel. Yoksa Ka'na iki akadim daha eklersin.

Parşömeni düşürdüm, titriyordum.

"Allurian Geçidi mi?" diye sordum.

"Batı Glemarian sınırında, insan topraklarına açılan bir mağara sistemi. Seraphim'in bulunduğu yerden ülkenin diğer tarafında," dedi Rhyan, elimdeki saten çantaya uzanarak. "Neden boş gibi geliyor?" İpini çözdü, keseyi açtı ve içindekileri avucuna boşalttı.

Midem bulandı.

İki tutam saç vardı. Biri kalın ve dalgalı, kuzgun gibi siyah. Diğeri daha ince ve kül kahverengisi.

"Morgana ve Meera'dan kes," diye bağırdım.

"Tanrım." Rhyan notu almadan önce kilitleri çantaya geri koydu. "İmzalı değil," dedi. "Diğerinde de imza yoktu, sadece günlüğün referans numarası vardı. Bunun kim olabileceği hakkında bir fikrimiz var mı?"

Paniğe kapılmamak için hava emmeye çalışırken omuzlarım çöktü. Rhyan beni kollarının arasına aldı.

"Şşşt, ortak, biliyorum, biliyorum. Özür dilerim." Beni kendisine doğru sardı. "Ama bu onların hayatta olduğunun kanıtı."

Burnumu çektim. "Onlara güvenebileceğimizi nereden bileceğiz? Akadim'e güvenmek mi?"

"Yapamayız," dedi. "Bu, onları geri getirmek için her şeyi denemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"İstedikleri her şey bende bile yok. Hâlâ babanın kılıcının anahtarına ihtiyacım var." Kendimi umutsuz hissediyordum. "Ve onu bana vermeyecek - ben ona gitmeden olmaz. Başka bir anlaşma yapmadan olmaz."

"Mercurial'a ihtiyacımız var," dedi. "Ne?"

"Mercurial'a ihtiyacımız var. Bu senin gücünle ilgili. Onunla zaten bir anlaşmanız var. Büyüne sahip çıkmak için bir anlaşma."

"Ama Ramia onun kayıp olduğunu söyledi."

"MERCURIAL!" Rhyan kollarını iki yana açarak bağırdı. "Hey! Seni Afeyan piçi! Neredesin? Gel hadi! Gel de oyna! Bu senin en sevdiğin değil-lordum, ben buradayım!"

"Rhyan! Ne oluyor?"

Elleri belimin ve omzumun arkasına kayarak beni geriye doğru eğdi. Yüzü benimkine doğru eğildi ve öpmek için pozisyon aldı. "Lyr'i kollarımın arasında, uygunsuz bir pozisyonda tutuyorum!" diye bağırdı. "En sevdiğin! Hadi, araya gir, istediğini biliyorsun! Elime bak." Elini kalbimin üzerine koydu, parmakları göğüslerimin kıvrımına doğru uzanıyordu. "Hadi ama, Kraliyet Ekselanslarının İlk Habercisi! Bunu sevdiğini biliyorum!"

Nefesimi tuttum, boş kalan hücreye ve salona baktım.

Bir gök gürültüsü duvarlara çarptı, o kadar gürültülüydü ki Rhyan'ın kollarına sindim.

Gölgeler hücrenin içinden geçerken beni hemen yukarı çekti. tamamen karanlık sarmıştı. Saniyeler geçti, ama gözlerim

ışığa uyum sağladı. Rhyan'ın şeklini, parmaklıklarını ya da herhangi bir şeyi göremiyordum.

Ama hissettim. Mercurial.

"Bu o," dedim. "ağrınıza yanıt veriyor."

Hücre bir anda parıldayan küçük Valalumir yıldızlarıyla doldu. Tavandan yavaşça yere düştüler, her biri Mercurial'ın benimkini avucunda döndürdüğü gibi dönüyordu.

"Bu onun aurası," dedi Rhyan, gözleri hücrenin içinde yavaşça gezinirken. "Bizi duydu."

"Ama o burada değil." Elimi uzattım. "Mercurial?" Onun varlığını, her yıldıza sinmiş enerjisini hissederek sordum. Göğsüm ısındı ve tuniğimin arkasından belli belirsiz bir parıltı çıktı. Acı verici değildi ama içinde güçlü bir şey vardı - bunu yapanın, beni etkileyenin Mercurial olduğundan emin olmamı sağlayan bir şey.

Yıldızlar kayboldu, meşalelerin ve ayın ışığı geri döndü.

Topuklarımın üzerinde dönerek tüm yıldızların kaybolup kaybolmadığını kontrol ettim. "Sanırım başı gerçekten belada olabilir."

"O zaman bize yardım edemez. Kardeşlerinizi geri almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ama bu şekilde bir yabancının emirlerine uymamamız gerektiğini düşünüyorum. En azından Aemon'a söylemeliyiz," dedi Rhyan. "Soturi'sini derhal buraya göndersin."

"Notta yalnız gelin yazıyordu."

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturmuş, ön kollarındaki damarlar belirginleşmişti. "Lyr, bunun kim olduğunu ya da sözünü tutacak biri olup olmadığını bilmiyoruz."

"Yani çözümünüz Hazır'ı uyarmak mı? Sonra ne olacak? Aemon parçaları toplamaya mı çalışacak? Tabii bana inanır ya da bu notu ciddiye alırsa.

Ayrıca, babanın Aemon'a anahtarın onda olduğunu itiraf etmeyeceğini biliyorsun. Ya da böyle bir şeyin var olduğunu. Ve eğer bir mucize olur da kabul ederse, ülkelerimiz arasında bu takası müzakere etmek ne kadar sürer biliyor musun? Bunu bir düşün. Baban beni neden istiyor? Yoksa neden ben daha bebekken anneme evlilikten bahsetti? Seraphim'i açıp ona Valalumir'in parçalarından birini sunabileceğimi biliyor. Imperator Kormac bunu istiyor. Bu yüzden beni Viktor'la nişanlanmaya zorluyor. Koltukta üçüncü sıradaydım. Asla kimsenin radarına girmemeliydim. Ben bir yedeğin yedeğiydim, İmparatorlar için bir ödül değil. Herkes bunun peşinde. Ve benim peşimde çünkü ben Asherah'ım. Eğer birine söylersek... hiçbir yere varamayız. Ve kız kardeşlerimi kaybederim."

"Ama Seraphim'i açmanın tek yolu, Lyr -eğer doğruyu söylüyorlarsa- babamla bir anlaşma yapmak, anahtar için onunla takas etmek."

baktık, ikimiz de bu takasın ne anlama geldiğini biliyorduk: Rhyan.

Göğsü kabardı, ağzı protesto için açıldı.

Başımı şiddetle salladım. "Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun. Özellikle de onunla. Belki ona başka bir şey önerebilirim."

Rhyan'ın gözleri kısıldı. "Ne gibi? Hangi teklifi kabul edeceğini düşünüyorsun Lyr? Kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

"Rhyan, neyi kaybetmek istediğime sen karar veremezsin. Denemek zorundayım. Kız kardeşlerimi geri almalıyım."

"Hayır." Öne doğru bir adım atarken aurası karardı. "Bunu yapmayacaksın. Umurumda değil. Lyr, babamla bir anlaşma yapmayacaksın. Seni korumaya yemin ettim, özellikle de ondan."

"Ama ben-"

"HAYIR!" Rhyan'ın dizleri büküldü, ellerini saçlarında gezdirdi, sonra ayağa fırlayıp üzerimde yükseldi. "Hayır! Bu son."

"Rhyan! Şu anda tek seçeneğim bu. Lütfen." Sesim kesildi. "Jules'u, babamı, arkadaşlarımı kaybettim. Yapamam... Onları da kaybedemem."

Omuzlarımdan tuttu. "Yapmayacaksın."

"O zaman beni buradan çıkar. Beni ona götürün. Hadi başlayalım. Bu işi çözelim."

"Eğer babamla bir anlaşma yaparsan," dedi, sesi alçaktı, "bunu çarpıtacaktır. Seni incitecek. Seni olduğun gibi ve daha fazlası için alacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ka Kormac'ın da aynı şeyi yapmaya çalışmadığını mı sanıyorsunuz? Biliyorum ama bu noktada başka seçeneğim yok. Bunu riske atmaya hazırım."

Aurası patladı. "Bunu riske atmaya hazır mısınız?" Oda karanlığa gömüldü. Aksanında öfke o kadar ağırdı ki, anlaşılması zordu. "Seni riske atmaya yok. Onu tanımıyorsun Lyr, neler bilmiyorsun. Sana işkence edecek."

"Daha önce de İmparatorlarla anlaşmalar yaptım." "Ve zar zor hayatta kaldım."

"Onlardan kurtuluyorum," diye bağırdım. "Bu kız kardeşlerimle ilgili. Tanrılar! Denemek . Lütfen, çıkarın beni buradan. Lütfen, bir yolunu buluruz."

Rhyan bileğimi tuttu ve avucumu çevirdi. "Bunu görüyor musun? Üzerindeki izleri görüyor musun?"

Sertleştım.

"Bu sadece başlangıç. Bu-" Sesi kesildi. "Bu beni öldürüyor. Ve onu tanıyorum. Onu çok iyi tanıyorum. Bu *hiçbir şey*. Yapacaklarının yanında hiçbir şey. Yapabileceklerinin yanında. Sana zarar verdiğini görmeye dayanabilir miyim sence?"

Elimi onunkinden çektim ve gözlerimdeki yaşlarla savaştım. "Sana zarar verdiğini görmeye dayanabileceğimden daha fazla değil. Ama sadece iki haftamız var.

İmparatorluk ve Glemaria'yı geçmek için. Ve eğer Mercurial çağrılarımıza cevap vermiyorsa, gitmişse ya da başı dertteyse, seçeneklerimiz tükenmiş demektir. Bu kadar bilgiyi öğrenmem aylarımı aldı." Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı sildim. "Bundan nefret ediyorum, bu işe karışmak zorunda olmasından nefret ediyorum ama karışıyor. Tanrılar nedenini biliyor ama anahtar onda ve ona ihtiyacımız var."

Rhyan'ın gözleri donuklaştı, yüz ifadesi gevşedi, sanki aklı başka bir yere, acı veren bir yere gitmişti. Çenesindeki kaslar çalıştı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Rhyan, yapmak zorundayım."

"Hayır. Anlaşma yok," diye homurdandı. "Rhyan!"

Gözlerinde garip bir ifade vardı. Çenesi sabitti ve ağzı sanki bir karar vermiş gibi sıkıydı. Elleri iki yanında yumruk olmuş, ön kol damarları gerilmişti.

"Çoktan karar verildi," dedi, sesi alçak ve tuhaftı. Sonra da gitmişti. Veda bile etmeden gitmişti.

"RHYAN!" Taşa doğru bağırdım. Beyaz kaldı. Tekrar tekrar bağırdım. Ama cevap vermedi.

Bir saat geçti. Rhyan'ın geri dönmesi, benimle konuşması, babasıyla bir anlaşma olmasa bile benimle bir şeyler yapması için taşa bağırırken neredeyse sesimi kaybediyordum. Düzgün düşünemiyordum. Çok korkmuş ve endişelenmişim ve Moriel beni yalnız bırakmıştı. Artık ne yapacağımı ya da neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. I

Asherah'tı. Kız kardeşlerim, sahip olduğum bazı güçler, elimde bulundurduğum bazı kozlar nedeniyle bana ulaşmak için kaçırılmışlardı.

Ve ben hiçbir şey yapamadım.

Notu tekrar tekrar okudum, parmaklarım onu o kadar sıkı kavradı ki neredeyse parçalara ayıracaktım, sonra onu da ilkiyle birlikte kelepçemin içine soktum ve hücrede volta atmaya geri döndüm.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Bunu kim yaptıysa, kız kardeşlerimi kim kaçırdıysa, onlara kim zarar verdiyse, onları bulacaktım. Ve onları öldürecektim.

"Ortak," dedi Rhyan.

Nefesimi içime çektim, ellerim yumruk oldu. Hayatımda ona hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Hiç bu kadar incinmemiştim. Ya da ihanete uğramamıştım. Titriyordum. "Şimdi cevap ver!" diye bağırdım. "Bir saattir beni burada bıraktın ve sakın bana *ortak* demeye kalkma çünkü kesinlikle değilim!" Taşa doğru bağırdım. Avucumdaki taşın berrak olduğunu ancak daha sonra fark ettim; ne parlıyordu, ne de mavi. Uzaktan bile sıcak değildi.

"Lyr."

Arkamı döndüğümde Rhyan'ın omuzlarında iki büyük çantayla arkamda durduğunu gördüm. Ağırlığını dengesiz bir şekilde taşıyor, sanki sağ bacağı yaralıymış gibi sol tarafına fazladan baskı uyguluyordu. Gözleri ıslak ve kırmızıydı ve perili, uzak bir bakışları vardı. Daha dikkatli bakınca yanağında birkaç saat içinde mor göze dönüşecek bir kesik olduğunu gördüm. Elini bir bandaj örtüyordu. Öne doğru adım atarken yüzünü buruşturdu.

"Lyr, böyle söyleme. Sen benim ortağımsın," dedi usulca, nefes nefese. "Her zaman. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Önce birkaç işi tamamlamam gerekiyordu."

"Yaralanmışsın," dedim yüzüne doğru uzanarak. Birkaç kez yumruk yemiş gibi görünüyordu. Boynundaki kırmızı lekeler boğulduğunu gösteriyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Yüzünü başka yöne çevirerek yüzünü buruşturdu. "Önemli değil. Küçük bir itiş kakış. Buna değer." Yutkunurken boğazı çalıştı, göğsü hızla inip kalktı.

"Rhyan, sana ne oldu böyle? Bu küçük bir itiş kakışa benzemiyor."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Belki de küçük yanlış kelimeydi. Ama sana bunu aldım." Kemerine uzandı ve ışınları güneşinki gibi kıvrılmış kırmızı bir yıldız çıkardı.

Nefesim kesildi. "Tanrım! Babana mı gittin?"

"Aile toplantısı gibisi yok," diye şaka yaptı ama sesi titriyordu.

"Rhyan." Elini tuttum, onu yatıştırmak, yaralarını sarmak istiyordum. "Yapmadın...." Gözlerim onu aradı. "Bir anlaşma yapmadın, değil mi? Lütfen bana bir kan yemini gizlemediğini söyle." Ya da onu gizlice bağlayıp işkence eden ipler.

Çenesi gerildi. "Hayır. Bu konuda eski kafalıydım. Kavga ettik." Gözleri buğulandı. "Görünüşe göre ben hâlâ daha güçlüyüm. Ama onu son gördüğümünden beri kendini geliştirdi. Birkaç vuruş yaptı. Ve belki bir ya da iki kesik." Üst dudağını emdi, ağlamamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Kahretsin," dedim. "O piç kurusu. Özür dilerim."

Küçük bir iniltiyle boynunu gerdi. "Ben iyi olacağım."

"Ama o-"

"Peşimden mi geleceksin?" Omuz silkti. "Zaten cinayetten peşimde." Rhyan bana çarpık bir gülümseme sundu. "Üstüne küçük bir hırsızlığın itibarıma çok zarar vermeyeceğini düşündüm."

"Peki ya çantalar?" Ben sordum.

Omuzlarındaki kayışları düzeltti. "Yolculuğumuz için hazırlandım. Bir tane kendim için. Bir tane de senin için. İkimizin dairesinden de alabildiğim kadar çok şey aldım; kıyafet, zırh, yiyecek. Aceleyle için üzgünüm. Bir sonraki muhafızınız gelmeden geri dönmem gerektiğini biliyordum."

Gözlerim büyüdü. "Yani gidiyor muyuz? Glemaria'ya mı? Morgs ve Meera'yı almaya mı?"

"Elbette, öyleyiz. Ben sadece, kendini ona kaptırmana izin veremezdim. Ben olmalıydım. Başka türlü yaşayamazdım. Sen zaten ölümsüze dolandın. Sıra bendeydi. Bunu ben yapmalıydım."

"Ama seni arıyor olacak. Rhyan, elinde Nahashim var."

"Ve benim gözlerim var. Orada nasıl hayatta kalınacağını biliyorum. Ve gerekirse hızlı hareket edebiliriz. Yine de," diye kaşlarını çattı, "bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama sınırlarım var. Bizi doğrudan Glemaria'ya götüremem, bu çok uzak bir sıçrama. Çok tehlikeli. İyileşme süreci uzun olabilir. Oraya vardığımızda sizi koruyamama riskini alamam."

"O zaman riske . Sadece küçük sıçramalar," dedim.

Rhyan başını salladı, dudakları yüzünü buruşturacak şekilde gerilmişti.

İçimi çektim. "Burada kalmamız buraya kadarmış." Kaç kez kaçmayı konuşmuş, tartışmış ve sonra tekrar göreve ve kalmaya dönmüştük?

"Kız kardeşlerini ve gücünü bulduktan sonra geri dönüş yolunu bulacağız. Bu senin kaçışın değil. Bu sen ve benim arama ekibine katılmamız."

"Tamam," dedim. "Ama biz hâlâ kashonim'iz." Birlikte kaçtığımızı düşünen biri, sadece kız kardeşlerimi bulmak için bile olsa şüphelenirdi.

"Aemon'a bir not bıraktım. Ona yola çıkacağımı, onları bulmak için tek başıma yola çıkacağımı söyledim. Emir almakla zaman kaybetmek istemediğimi ve son zamanlarda öldürdüklerim ve avlarımın beni bu iş için en iyi aday yaptığını söyledim."

Bu yüzden hâlâ başı belada olabilirdi ama kız kardeşlerimi bulduğumuzda affedilebileceğini umduğum inandırıcı bir bahaneydi. Onları bulmak çok önemliydi. Başarılı olamadığımız, onları geri alamadığımız bir dünyayı hayal bile edemezdim. Ve sadece o dünyada eve dönebilirdik.

"Zaten beni hep bu göreve göndereceklerdi," dedi, "Ama birlikte dikkatli olmalıyız. Büyük şehirlerden, tanınabileceğimiz her yerden uzak durmalıyız. Kimsenin bizi birlikte görmesine izin veremeyiz."

"Ya hepsi bir tuzaksa?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Artık yola çıktığımıza göre her karar Lethea'dan daha uzakmış gibi hissetmeye başlamıştım. Kuşkular içimi kemirmeye başlamıştı.

"Bu kesinlikle bir tuzak." Gözleri benimkileri aradı. "Ama senin için riske atacağım bir tuzak. Ve onlar için."

Kollarımı ona doladım. "Beni buradan çıkarabilirsin, biliyorsun, sonra geride kalıp emirleri beklersin, sonra gelip beni bulursun. Böylece başın belaya girmez ya da babana kendini ifşa etmezsin."

"Ortak." Rhyan başını salladı. "Senin yanından ayrılmayacağım. Ve seni orada riske atmayacağım." Beni kendine doğru çekip ayak parmaklarının ucuna kaldırdı. Bir eli kıcıma dolandı ve beni kendine doğru çekti. Uzun bir an boyunca beni içine çekti. Bana bakarken dudakları gergin bir gülümsemeye dönüştü ve şöyle dedi: "Şimdi kontrol etmem gerekiyor çünkü buraya son geldiğimizde seni hapisanede kilitli tutmamı emretmiştin. Kaçmaya çok karşı görünüyordun, ahlaki olarak oldukça karşıydın. Bu çok uygun, çok yasalara saygılı bir davranıştı. Ki," diye omuz silkti, "yeminli bir piç suçlu olarak anlayabildiğimi söyleyemem, ama inançlarına saygı duydum." Göz kırptı. "Bu yüzden, bunu yapmadan önce

Bu sefer yasaları çiğnemek istediğinden emin olmak için. Kaçak bir suçlu olmak."

Titrek, gözleri yaşlı bir kahkaha attım, dünyam inanılmaz derecede karanlık ve patlamaya hazır hissettiğimde her şeyi aydınlatma yeteneğine sahip olduğu için minnettarım. Kendisi için bir şeyleri aydınlattığını da anlamıştım. Babasını gördükten sonra buna ihtiyacı vardı. Tüm bunları bir saat içinde yaptığına göre -babasıyla kavga etmiş, Aemon'a bir not bırakmış ve ikimizin de dairesine bavullarını toplamış- çok yorulmuş olmalıydı. Ve yaralanmıştı. Bizi buradan çıkarmak için bir kez daha itmek, bir kez daha güç patlaması yapmak için bulabildiği tüm güce ihtiyacı vardı.

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Rıza gösteriyorum. Hadi kanunu çiğneyelim."

Sağlam kaşını kaldırdı ve sırtıttı. "Ben de burada düzgün bir hayat yaşamaya çalışıyordum. Düzelmış falan oluyordum. Üzerimde çok kötü bir etkiniz var."

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Birileri geliyordu. Kaçış yolumuz kapanmak üzereydi.

Rhyan'ın gözleri büyüdü, bana bakarken irislerinin yeşili parlıyordu, yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı üzerimize çöküyordu. Beni kollarının arasına aldıktan sonra ağırlığını son bir kez ayarladı, yaraları yüzünden nefesi hâlâ düzensizdi. Bir kez başını salladı. Son bir kontrol. Geri çekilmek için son bir şans.

Ben de başımı salladım.

Kapı menteşelendi.

"Pekâlâ ortak," diye fısıldadı. "Sıkı tutun." Kapı çarparak açıldı ve gitmiştik.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

AYAKLARIM hafif bir kar tabakasıyla buz tutmuş soğuk, sert çimlere değdi. Yeni çevreme alışmaya fırsat bulamadan kendimi sabitledim ve Rhyan iyileşirken onun ağırlığını taşımaya hazırlandım.

Acı dolu bir iniltiyle bedenime çarptı.

Hazırlıksız bir şekilde tökezledim ama hızla karın kaslarımı gererek onu tutmayı başardım. Karanlıkta başının omzuma yaslandığını hissettim ve topuklarımı yere bastırarak kollarımı ona sardım. "İyi misin?" Ben sordum.

Boynunun arkasını okşadım, her tarafı yara bere içindeydi. soğuğa rağmen terledim.

İnlerken hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "Bacağım. Daha önce de beni rahatsız ediyordu ama şimdi sanki... sanki yaralı halde ülkeyi baştan başa yürümüşüm gibi. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı ama...." Dudaklarının arasından havayı içine çekti.

"Çantaları almalıydım."

"Bir fark yaratmazdı. Yine de yolculuk için seni taşımak zorundaydım."

Tanrılar. Beni ve çantalarımızı kim bilir kaç kilometre boyunca yaralı bacağının üzerinde taşımıştı. "Bacağına ve diğer tüm yaralarına bakmak istiyorum. Seninle ilgileneceğim."

Göğsü benimkine karşı kabardı. "Önce güvenli bir yere gitmeliyiz. Akadim artık gerçek bir tehdit, özellikle de burada -diğer her şeyle birlikte."

"Güvenlik nerede?" Vücut ısısına rağmen aniden üşüyerek sordum. "Peki biz neredeyiz?"

"Elyria. Sınırın hemen ötesinde," diye inledi. "Rhyan! Bu çok uzaktı."

"Biliyorum. Ama ülke dışına çıkmamız gerekiyordu. Şimdiye kadar kaybolduğunuzu öğrenmişlerdir. Akadim saldırısıyla birlikte sınırlar da kapanmış olacak. Bizi onların ötesine götürmem gerekiyordu." Acı dolu bir ses çıkardı ve benim endişeli ifadem üzerine ekledi, "İyileşeceğim. Daha kötülerini de yaşadım."

"İşte," dedim, kolunu omzuma doğru çekerek. Çantalardan birini sırtından indirdim ve benimkinin üzerine attım.

Arkamızdan gümbür gümbür bir ses geliyordu. Botlar yere vuruyordu. Yürüyorlardı.

Soturi.

"Ağaçlara doğru," diye emretti Rhyan. "Şimdi."

Nefesim kesildi ama hareket etmeye başladım. Ona sıkıca tutunarak adım adım geri gittim, ta ki sırtımı yıldızların altında gümüş yaprakları parlayan büyük bir ay ağacına dayayana kadar. Rhyan çantaları omuzlarımızdan itti ve soturion pelerini beni örtecek kadar gevşetip başımızın üzerinde tuttu.

Alnı benimkine değiyordu, vücudu bana yaslanmıştı.

Yürüyüşün sesi yükseliyor, askerler daha hızlı hareket ediyordu. Tüm vücudum titremeye başlayınca sinirlerim iyice gerildi. Neredeyse

yolun dışında. Soturion pelerinlerinin giyenleri kamufle ettiğini biliyordum, doğadaydık ve hava karanlıktı. Soturi'nin çok daha az ideal koşullar altında ortadan kaybolduğunu görmüştüm. Ama şimdi bu kavramı test etmek bana çok riskli geliyordu. Ya bir soturion işemek için durursa? Ya pelerinlerin büyüğü bozulursa? Ya bu bölgeyi ararlarsa?

"Batavia'lı kızın buraya kadar gelmesine imkân yok," diye bir bağırış geldi. "Muhtemelen kalenin yüz odasından birinde saklanıyordur."

Çok yaklaşmışlardı. Çok yaklaşmışlardı.

"Buraya gelirse hazır oluruz."

"Kestirmeye hazırım," dedi bir diğeri gülerek. "Hapishane yatağının altını kontrol ettiler mi? Ya da Viktor'unkine?"

Bunlar Ka Kormac soturileriydi. Akadim'i avlamıyorlardı ya da kız kardeşlerimi kurtarmaya çalışmıyorlardı, beni avlıyorlardı. Beni Imperator'a geri götürmek için gönderildiler.

Nefesim hızlı ve yüksek sesle geliyordu.

Rhyan dizini bacaklarımın arasına sokup beni olduğum yerde sabitledi ve ben sakinleşene kadar bana daha sert bastırdı. "Şşşt," diye fısıldadı kulağıma.

Olanlardan sonra nefesimi kontrol edemiyordum. Eğer beni fark ederlerse, sıçmıştık. Bir daha asla kaçamazdım ve Rhyan açığa çıkar, babasına geri gönderilirdi. Kız kardeşlerim asla kurtulamadı.

Rhyan'ın eli ağzımı kapattı, gözleri karanlıkta benimkileri yakaladı. "Nefes al," diye tısladı nefesinin altından. "Yavaş."

Soturiler koşuyor, botları yola vuruyordu. Kaç kişilerdi?

Dakikalar geçti. Soturi ilerledikçe yürüyüşün sesleri giderek azaldı.

Yutkundum, Rhyan'a baktım, gözlerimde bir soru vardı. Güvende miydik? Gitmişler miydi?

Ağızımdaki tutuşunu gevşetti ama elini ağızımın üzerinde tutmaya devam etti. "Bir dakika daha," diye fısıldadı. "Emin olmak için."

Başımı salladım ve olabildiğince sessiz nefes almaya çalışarak gözlerimi . Sonunda sadece rüzgârın ve ağaçların arasında koşuşturan yaratıkların duyabildiğimde Rhyan elini geri çekti.

"Siktir," dedi. "Sen iyi misin?" "Evet," diye fısıldadım.

"El için üzgünüm."

" değil. Sanırım bunu yapmana ihtiyacım vardı."

Gözleri benimkilere takıldı ve bir an için düşüncelerim beni en son bir ağaca yasladığı zamana geri döndü. Sanki o da hatırlıyormuş gibi dili alt dudağının üzerinde gezindi.

Sonra ifadesi kararlılıkla sertleşti. "İçeri girmemiz gerek. Çabuk. Akadim buralarda avlanıyor. Ve yüzünü tanıyanlar da dahil olmak üzere daha fazla soturi gelecektir."

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum. "Görünmekten nasıl kaçınacağız?"

Rhyan boynunu gerdi, yüzü acıyla buruşmuştu. "Yakınlarda güvenli ve gizli bir yer var. Belli türden müşterilere hizmet veriyorlar."

"Belirli bir tür müşteri mi?" Şüpheyle sordum.

"Oraya girerken görülmek istemeyen türden." Başımızdaki pelerini yeniden ayarladı.

"Bizim gibi mi?" Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım.

"Bizim gibi değil," dedi hızla, elini saçlarının arasında gezdirerek. "Ama bizim için iyi. Çünkü orada olduğumuzu kimseye söylemeyecekler."

"Neden?"

"Çünkü orası bir genelev," dedi sessizce. "Ve biliyorum çünkü... Daha önce orada kalmıştım."

Sustum.

"Bunun için değil," diye ekledi çabucak. "Sadece oda ve yemek için. Ama aslında, yeminli olduğunuzda yol için çok hoş bir alternatif."

Bunu yavaşça başımı salladım. "Onlara güvenebileceğimizden emin misin?"

"Kapüşonunuzu yukarıda tutun ve her ihtimale karşı çantanızdan fazladan bir altın para çıkarın. Ama evet. Geçmişte beni korudular." Sağ ayağına baskı uygulayarak ağırlığını yeniden ayarladı. Yüzünü buruşturdu, dişlerinin arasından bir nefes çekti ama her iki bacağına da ağırlık vermeyi başardı. Ciddi şekilde yaralanmış olmasına rağmen iyileşmeye başlamıştı. Sağlığı ve kondisyonu kesinlikle kayda değerdı ama tekrar tam güce ulaşması için önünde daha uzun bir yol vardı. Ve eğer bu yolculuktan sağ çıkacaksak, ikimizin de onun tam gücüne ihtiyacımız vardı.

Bizi ormanın derinliklerine doğru yönlendiren Rhyan, ayağını karla kaplı çalılıklara kaptırmamak için ay ağaçlarının arasından yavaşça ilerledi. Destek için kolunu omzumdan ayırmıyor, ben hızımızı sabit tutmaya çalışırken o da bana yaslanıyordu.

Açıklığa ulaştığımızda, basit yuvarlak evlerle dolu küçük bir köyde olduğumuzu görebiliyordum. Taştan yapılmış büyük dikdörtgen bir bina ortada duruyordu, yanları turuncu ve mor ashvan atlarıyla boyanmıştı. Kesinlikle Elyria'daydık. Baktıkça turuncu bayraklarda ya da tabelaların köşelerinde temsil edilen Ka Elys'in mührünü daha çok gördüm. Daha uzağa

Açıklığın aşağısında daha fazla meşale ve muhtemelen küçük bir pazar olan binalar vardı. Aşvan atları her yerde tasvir edilmişti

"Bu mu?" Merkez binayı işaret ettim.

"Bu check-in," dedi. "İçeride bir restoran ve mutfak var. Ve çalışanların yaşadığı yer burası."

İlerledik, meşalelerin rüzgâra karşı çatırdadığını ve patladığını duyduk.

"Peki ya diğer evler?" diye sordum. Hepsi merkezi binanın etrafında inşa edilmiş gibi görünüyordu. Kaşlarımı çattım. Sadece yuvarlak değillerdi, aynı zamanda son derece küçüklerdi. Benim dairemden bile daha küçük görünüyorlardı.

"Evler değil. Odalar. Kaldığımız yer burası" dedi. "Dediğim gibi, çok fazla mahremiyet var. Bir genelev için."

"Güzel, buna ihtiyacımız olacak."

"mi?" diye sordu, sesi alçaktı.

Beni ağaca doğru ittiğini düşünerek dudağımı ısırdım. "Böylece bacağına bakabilirim."

Bir kolunu omzuma dolayarak ilerledi. "Hadi o zaman."

Kendimi her türlü çıplaklığa ve soyunma durumuna hazırlayarak ön kapıyı açtım. Seks yapan insanlarla dolu bir odaya girme fikri yanaklarımı utançtan kıpkırmızı yapmıştı. Ve Rhyan'la birlikte olmaktan.

Ama öyle bir şey değildi. Bana daha çok Büyük Kütüphane'yi hatırlatan özel bir giriş salonuna girmiştik. Önümüzde bir masa vardı ve arkasında orta yaşlı güzel bir kadın bir parşömen üzerinde çalışıyordu. Elyrianlara özgü uzun parlak siyah saçları bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve üzerinde kalın dokuma pamuktan uzun kollu siyah bir elbise vardı. Altın bir aşvan tılsımı

Boynundan sarkan altın bilezikler bileklerinde çınlıyordu. Isınmak için yan tarafta bir şömine vardı ve deri parşömen kutularının bulunduğu birkaç raf dışında sade olan duvarlarda birkaç meşale yanıp sönüyordu.

"Kapıyı kapat, soğuğu içeri alıyorsun," diye seslendi başını kaldırmadan.

Rhyan arkama geçerek kapıyı yerine kilitledi. "İyi akşamlar," dedi. "Eğer müsait bir odanız varsa bu gece için bir oda istiyoruz."

"Eğlence mi?" diye sordu, hâlâ başını kaldırmadan. "Şirket mi?"

"Sadece oda, teşekkürler," dedi Rhyan. "Ve belki akşam yemeği kalırsa?"

Sonunda başını kaldırdı ve dudaklarına geniş bir sırıtış yayıldı. "Ah, sen. Bilmeliydim."

Yaralarını fark ettiği anı görebiliyordum. Ama aynı anda yüz ifadesini nötr kalacak şekilde düzeltti. Gözleri bana kaydı ve ben de yüzümü eğerek kapüşonumu alnıma doğru ittim.

Diadem yoktu. Beni daha önce hiç görmemişti, kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama gözleri zekâsını ele veriyordu ve Rhyan'ı tanımış olması beni tedirgin etmişti.

"Arkadaşın seninle mi kalıyor?" diye sordu. "Evet," dedi Rhyan.

"Bir odamız var. Ama sadece bir yatak var. Bu *arkadaşınız* için sorun olur mu?"

Rhyan öksürdü. "Hiç de değil."

"Kaç gece?" diye sordu.

"Şimdilik bir," diye yanıtladı.

Arkasındaki duvara döndü ve bir kancada asılı duran anahtarı aldı. Asasını anahtara doğrulttu ve üzerinde bir kilitleme büyüsü söylerken anahtar mavi bir ışıkla parladı.

Rhyan kemerindeki keseye uzandı, ama ben kendi kesemi karıştırıp birkaç altın para çıkardım ve eline sıkıştırdım.

İtiraz etmeye hazır görünüyordu ama sonra başını salladı.

"Oda yedi," dedi. "Gece için iki yüz altın ve iki akşam yemeği. Sabah sizin için iki kahvaltı hazırlayacağız. Öğle yemeği isterseniz bize haber verin. Öğle yemeği bedava. Başka bir geceye ihtiyacınız olursa, onu da yapabiliriz."

Rhyan topallayarak ilerledi ve masanın üzerine üç büyük altın para koydu. Kadın ona anahtarı uzattı. "Çok fazla," dedi.

"Sessizlik takdire şayandır," dedi yavaşça.

"Elbette." Paraları masanın arkasına götürdü ve üzerinde tanımadığım bir mühür olan bir kutuya sıkıştırdı. Mühür basitti, altın bir güneşin önünde mor bir Valalumir. Gözleri benimkileri takip etti. "Bu antika. Bu iki yemeği kısa süre içinde size getireceğiz."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Burada herkes ağzı sıkıdır," dedi, sanki uyarı gibi. Geniş bir gülümseme sundu, parşömenine geri dönmeden önce gözlerinde sivri bir şeyle bana yukarıdan aşağıya baktı.

Rhyan bana doğru eğildi. "Ka Azria," dedi sessizce.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tanrılar... İmparator tarafından yok edilen Ka. Bazı Elyrialıların hâlâ onlara sadık olabileceğini, Ka Elys'in şimdi onları yönetmesini onaylamayabileceğini hiç düşünmemiştim. Yok edilişlerinin neredeyse tamamlanmış olduğunu ancak o zaman fark ettim. İmparator sadece aileyi öldürmekle kalmamış, mühürlerinin son görüntüsünü de silmişti.

Rhyan'ın itirazlarına aldırmadan çantalarımızı omuzlarıma aldım ve kapıyı arkamızdan kapatmadan önce ona açık tuttum.

"Seni tanıyordu," dedim.

Rhyan biz yürürken yere bakıyordu. "Dediğim gibi, burada daha önce de kalmıştım."

Habibellum'da Rhyan'a fırlatılan *fahişe* kelimesinin anısı yeniden canlanınca midem bulandı.

"Burada kalmaktan daha fazlasını yaptınız mı?"

"Hayır," dedi ama aurası karardı ve gece havasının zaten derin olan soğuğunu daha da derinleştirdi. Elyria, Bamaria'dan çok daha soğuktu ve şimdi yavaşladığımız için sıcaklıktaki düşüşü, kemiklerime sızan soğuğu gerçekten hissediyordum.

"Tamam," dedim.

"İşte orada," dedi ve ileride, turuncuya boyanmış, yanlarında mor klvanlar uşan bir kulübeyi işaret etti. Ahşap kapının üzerinde yedi rakamı yazıyordu. Rhyan homurdanarak geçti ve ben onu takip ederken kapının kilidini açtı. Kapının girişinde bir mum yaktı, onu şömineye ve duvarlardaki birkaç meşaleye alev vermek için kullandı. Odanın tamamı dışarıdaki gibi yuvarlaktı ve içinde büyük bir yatak, iki komodin, iki kişilik yuvarlak bir yemek masası ve bölümlere ayrılmış bir banyo vardı. Pencereilerin hepsinin perdeleri açıktı ve camları buzluordu.

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve çantalarımızı kenara iterek serbest bıraktım. Mahremiyet için perdeleri hızla kapatırken ellerim soğuktan titriyordu.

Rhyan bir iniltiyle karnını tuttu. şimdi içeride, enerjisindeki değişimi hissedebiliyordum, acıyı ne kadar içinde tuttuğunu hissedebiliyordum.

"İşte," dedim, yanına koşarak. "Bana yaslan. Seni yatağa götürüyorum."

Onu kenara götürmeme ve oturtmama izin verdi ve tıpkı bir gece önce yaptığım gibi, beni izlerken botlarını ve silahlarını çıkardım.

"Buradaki hizmetleri hiç kullanmadım," dedi sessizce. "Ya da onları sağlamadım." Başımı salladım, kemerini çözdüm. "Biliyorum. Bana sen söyledin. Sana inanıyorum."

"Dışarıda yüzünde bu ifade vardı." Çenesi gerildi ve yatakta yanına oturdum, hâlâ gevşek bir şekilde sargılı olan elini elime aldım.

Sağ elinin etrafındaki bandaja dokunmamaya dikkat ederek deri kol kelepçelerini çıkardım. "Arenada sana her türlü şeyi bağırıyorlardı. *Fahişe* de dahil. Sanırım ben de bunu düşünüyordum." Kelepçeleri diğer eşyalarıyla birlikte komodinin üzerine koydum.

Gözleri karardı. "Bunun için değil." Uzaklara baktı, odayı işaret etti. "Başka bir şey için." Eli tekrar kucağına düştü, parmakları sinirlenerek büküldü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırdı. ". Ve seninle." Parmağı avucumun içinde gezindi. "Ama bu gece olmaz. Şimdiden bok gibi hissediyorum."

Saçlarını geriye doğru düzeltiltim, buklelerinin parmaklarımın arasından geçip gevşek dalgalar halinde düşmesine izin verdim. "Seninle ilgileneceğim. Kendini daha iyi hissetmeni istiyorum."

Yanağını avuçladı ve başparmağıyla okşadı. "Bunu senin için yapmalıyım."

"Sadece var olduğun için öylesin." Alay etti.

"Öylesin," dedim tekrar. "Ama sen yaralısın. Yani, hala benim sıram, tamam mı? Bu gece gereğinden fazlasını yaptın. Dikkatli olacağım. Yaptığım bir şey canını yakarsa bana haber ver."

Bana karşı gardını düşürmekte hep tereddüt etmişti. Onunla ilgilenmeme izin vermekten çekinirdi. Bunun uzun zamandır sahip olduğu bir alışkanlık olduğundan oldukça emindim. Bu yüzden bana karşı bu kadar savunmasız olmasının onun için ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyordum.

Ona . Boğulmuş ve yüzüne birkaç kez yumruk .

-Boynu kızarmıştı ve yanağında kurumuş kan vardı. Kesiği hemen dezenfekte etmem ve şişliği indirmek için gözüne soğuk kompres uygulamam gerekiyordu. Akşam yemeği getirdiklerinde mutfaktan malzeme isteyebilirdim. Umarım ay yaprağı paketlemiştir. Acısını hafifletmek için onları yakabilirdim ve muhtemelen bir şeyler içmesinin de zararı olmazdı.

Sargılı elini kendi elime aldım. "Ne oldu burada?"

"Hançer," dedi, sesi sertti. Beyaz bezi açtım ve tısladı. Elinin arkasında büyük bir kesik vardı. Onu da dezenfekte etmem ve sarmam gerekecekti.

"Sorun değil. Bunu halledeceğim. Başka ne var? Karnın ağrıyordu. Zırhının altında bir şey var mı?" Derisine uzanarak sordum.

Parmaklarımı tokanın üzerinde gezdirdim ama bileğimi tutarak elimi sabitledi.

"Rhyan?"

Yeşil gözleri genişti ve düşmeyen gözyaşlarıyla parlıyordu. Elimi sıkıca kavradı.

"Nazik olacağım," dedim.

Birkaç derin nefes aldı ve başını salladı. "Özür dilerim. Bu bana gençliğimi hatırlattı. Bunu yapamaması gerekirdi ama zırhı nasıl aşacağını biliyordu."

"Bu senin hatan değil. Ve unutma, bu sefer onunla dövüştün. Anahtarını aldın. Bu savaşı sen kazandın."

Omuzlarını geriye atarak dudaklarından hava üfledi. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordum.

Tekrar nefes vererek başını salladı.

Kayışları çözdüm ve deri tokaları açarak zırhı başının üzerinden geçirebildim. Altındaki siyah tuniğin yan tarafında bir kesik vardı ve malzemeyi gövdesi boyunca hızlıca kaydırduğımda kanayan bir yarayı gördüm.

"Tanrılar. Piç kurusu."

"Hançer de burada oldu," dedi zayıf bir sesle. "Ayrıca bacağı da."

Kapı çalındı ve ikimiz de donup kaldık. Ayağa kalktım ve kapüşonumu öne doğru ittim.

"Akşam yemeği," dedi Rhyan. "Sadece akşam yemeği. Kapının çalındığını fark ettim."

Hançerimi kınından çıkardım. "Tedbir," diye cevap verdim. Genelevin ağzı sıkı olabilirdi ama İmperator yeterince zorlarsa... İşimi şansa bırakmayacaktım.

Rhyan onaylar gibi bir ses çıkardıktan sonra atılmış pelerinini toplayıp onu da başına geçirdi.

Bıçağı arkamda tutarak en yakındaki mumu söndürdüm ve kapının kilidini açtım.

Leydi Pavi'nin ailesinin tercih ettiği uzun yüzlü ve altın sarısı tenli Elyrian bir kadın, omuzlarının üzerinde iki gümüş tepsiyle duruyordu. "Akşam yemekleriniz," dedi.

Arkasındaki geniş araziye, köye giden küçük kulübelere baktım. Ne bir hareket ne de başka biri vardı.

"Teşekkür ederim." Gölgeye doğru geri adım attım. "Onları masanın üzerine koyabilir misin?"

"Elbette." Çubuğunu yemek alanımıza doğru tuttu ve her iki tepsi de öne doğru süzüldü, gümüş kapakları birbirlerinin yanına düzgün bir şekilde inerken parlıyordu. "Başka bir şey var mı?"

Yüzünde ağır bir göz kalemi olan Elyrialı bir adam yanımdan geçti. Gerildim ama o dümdüz karşıya bakıyordu.

"Evet," dedim ve kadına bir gümüş para uzatıp istek listemi sıraladım: temiz sargı bezleri, ay yaprağı, güneş yaprağı merhemi ve soğuk kompres.

Sikkeyi kemerinin içine soktu. "Bunları hemen toplayabilirim leydim."

"Teşekkür . Lütfen döndüğünüzde kapıyı çalın. Onları kapıya bırakabilirsiniz. kapı."

Kabul ettikten sonra kapıyı kilitledim. Rhyan tekrar inledi, yatakta kıpırdandı ama ben elimi kaldırdım.

"Orada kal." Yemek sandalyelerini kenara , sonra masayı yatağa doğru ittim. Rhyan'ın karnında sıcak bir yemek onu sakinleştirebilir ve malzemeler geldiğinde yaralarıyla ilgilenmemi kolaylaştırabilirdi.

"Masada oturabilirdim, biliyorsun," dedi iyi kaşını kaldırarak.

"Masada oturuyorsun." Masanın kenarını kucağının üzerine ittim.

"Yani yürüyerek de gidebilirdim, bana gelmesine gerek yoktu. Üç metre ötede."

"Yürümek kalmadan önce yürümeni istediğimden 10 adım daha fazla."

"Lyr, bu sadece bir kesik."

"Çok sayıda kesik ve beni ve çantalarımızı ülke boyunca taşımak zorunda kalmanın yanı sıra diğer her şey. Rhyan, çok şey yaptın. Şimdi dinlenmen ve iyileşmen gerek. Bu gece ayağa kalkmanı istemiyorum."

Ofladı ama omuzlarını geriye attı ve tepsisini açtı. Büyük bir kase doyurucu güveçten buhar yükseliyordu, yanında birkaç kalın pide parçası, tatlı ama alkollü kokan bir kupa - muhtemelen bal likörü - nohut salatası, bir humus, bir kase elma ve karışık meyveler ve ballı bir kek vardı.

Lezzetli görünüyordu ve Rhyan güveçten bir kaşık alıp içini çekerken kaslarım gevşedi.

"İyi mi?" Ben sordum.

"Çok; sen de yemelisin. Hoşuna gider. Ayrıca, gücünü korumalısın."

"Habibellum'dan önce akşam yemeği yedim. Ve şimdi ne kadar yiyebileceğimden emin değilim, iyi olup olmadıklarını bilmiyorum." Tüm bunlardan sonra Bamaria'ya dönüp dönemeyeceğimi ya da döndüğüm anda Korteria'ya götürülüp götürülmeyeceğimi bilmeden. Rhyan'a ne olacağını bilmeden. Sadece ülke dışında olmak bile - Cresthavan'dan, refakatçilerimden, tüm bildiklerimden uzakta, midemde düğümler bırakıyordu.

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki korkularıyla yüzleşecek zamanım olmamıştı. Ve beni yakalamaya başlamışlardı.

"Yemeye çalış," dedi ve uzanıp yemek kapağını kaldırdı. Önümde eşdeğer bir yemek duruyordu ama yemeğe dalmak yerine bir ısırık daha almasını izledim ve bunu daha önce de yediğini fark ettim; yeminliyken, kaçarken ve gidecek hiçbir yeri yokken. Rhyan'ın kaçıyla ilgili görüntüler aklımı kurcaladı. Gidecek, kalacak hiçbir yeri olmayan Rhyan. Güvenliği yoktu. Hepsi lanet olası babası yüzünden.

"Bu bakış da ne?" diye sordu. "Aynı anda hem yatakta hem de masada oturmamın ne kadar saçma olduğunu nihayet fark ettiğin için mi?"

Dudağımı

ısırdım. "Lyr."

Gözlerim yaşlarla doldu.

Kaşığını yere bıraktı. "Buraya, yanıma gel."

Yanına oturdum ve kolunu omzuma dolamasına izin verdim.

"Hey," dedi nazikçe. "Çok şey olduğunu biliyorum ama biz iyiyiz.

Birlikteyiz."

Başımı boynunun kıvrımına yasladım. Güçlü olmak zorundaydım. Onun için. Onlar için.

Yutkundum ve doğruldum.

"Nasıl ?" diye sordu. "Masayla birlikte yatak-sandalyede oturmak?"

"Hmmm. Bence sandalyelerden kurtulmalıyız. Sadece yatakları kullanalım."

Kapı bir kez daha çalındı.

"Muhtemelen istediğim tüm malzemeler," dedim ayağa kalkarken. Hançerimi tekrar tutarak kapının kilidini açtım ve Rhyan için ihtiyacım olan tüm tıbbi malzemeleri buldum.

Ben her şeyi komodinin üzerine yerleştirirken o yemeye devam etti ve hem kendi bardağının hem de benimkinin tamamını içmesi için onu teşvik ettim. İkisi de güçlü bal likörüyle doluydu. O ekmeğini yiyip içerken, ay yapraklarını yanan bir kâseye döktüm ve tütmelerine ve küçük odayı rahatlatıcı kokularıyla doldurmalarına izin verdim.

Rhyan kâsesini temizlediğinde, tok ve biraz da sarhoş görünüyordu, yaralarının daha tedavi edilmeden kalmasına izin veremezdim. Tuniğini çekiştirerek çıkardım, sonra yatağa yatırdım ve kısa bir pantolondan başka bir şey giymeyene kadar binici pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeme yardım etti. Neredeyse çıplak vücudunu görünce bir an için nefesim kesildi. santimi çok güzeldi. Gryphon dövmesinin kanatları vücuduna yayılmıştı.

Omuzları ve köprücük kemiği vücudu için mükemmel süslerdi. Onlar olmadan da nefes kesici olabilirdi ama Tanrılar, onlarla çok güzeldi. Yutkundum, daha sonra dövmenin tamamına cesurca dokunabileceğimi hayal ettim. Ama şimdi bunun ya da bu tür düşüncelerin zamanı değildi.

Her kesiği dikkatlice temizlemek ve dezenfekte etmek için işe koyuldum. Sonra güneş yaprağı macununu bacağına, karnına, eline ve yanağına sürdüm ve yaralara nazikçe masaj yaptım.

Ben çalışırken eşit bir şekilde nefes alıyordu, görünüşe göre benim bakımlarım altında rahatlamıştı. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği almak için arkasına geçerek masaj yapmaya devam ettim. Gözlerini kapattı, başı öne doğru eğildi.

Sonra sıra yaralarını kapatmaya geldi. Önce gözünün altını sardım ve yaranın üzerine soğuk kompres uygulayabilmem için onu bir yastık yığınınına yasladım. Sonra diğer her yerini sardım. Bacağına tekme yemişti, ayak bileğine yakındı, bu yüzden ayağının altına bir yastık yerleştirdim, yüksekte tuttum ve sabah iyileşmesi için dua ettim. Sadece hafifçe şişmiş görünüyordu - şüphesiz bir soturion olarak sahip olduğu iyileşme yetenekleri sayesinde.

Temizlenip sargılandıktan sonra ısınmasını sağlamak için ateşe bir odun attım. Giymesi için eşofman aramak üzere çantasını açmak üzereyken, odanın diğer ucundan bakışlarını üzerimde hissettim. Arkamı döndüğümde gözlerinin arzudan kamaştığını gördüm. Parmağını kıvrarak beni kendisine doğru çağırdı ve bana aynı şekilde çarpık bir gülümseme verdi.

"Lyriana," diye şarkı söyledi.

"Ne? *Ortak* yok mu? *Lyr* yok mu?" Yatağa doğru yürürken alay ettim.

"Adını seviyorum," dedi. "Lyriana." Biraz sarhoş değilse bile kesinlikle çakırkeyifti. "Ama ben sana *Lyr* demeyi seviyorum. Ben de sana *ortak* demeyi seviyorum."

"Öyle mi?" Gülümsemekten kendimi alamayarak sordum. Acı çekmiyordu ve anlayabildiğim kadarıyla bu gece için güvendeydik.

Onun yanındaki yatağa sürünerek girdim.

Yan döndüğünde, yanakları al al, saçları dağınık, sabah karının sakinliği gibi serin bir his odayı doldurdu.

"Rhyan," diye güldüm ve onu yastıklarının üzerine geri ittim. "Hareket etme. Yaralarının iyileşmesi için hareketsiz kalıp dinlenmen gerek." Ayağını yastığın üzerinde yeniden ayarladım ve elimi baldırında gezdirdim.

"Ama sana en çok ne demek istiyorum biliyor musun?" diye sordu, sesi sertti. Aksanı her zamankinden daha ağırdı, kelimeleri birbirine yuvarlıyordu. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Sevgilim."

İçimde derin bir sıcaklık oluştu. Dudakları tenime karşı yumuşacıktı ve bileğimi öpüp beni kendine çekerek dirseğimin kıvrımına kadar öperken kolumda tüylerim diken diken oldu.

Dili tenimde gezinirken titredim, nefesim kesildi.

"Seni öpmek istiyorum." Başını yastığa doğru çevirdi. "Şu anda her şeyin çılgınca olduğunu biliyorum. Ama seni edemiyorum... geçen geceyi. Seni hayal ediyorum, tekrar yapıyorum, ama bu sefer... ellerim üzerindeyken."

"Ve ellerim senin üzerinde." Bu düşünceyle nefesim kesildi. Yalnızdık, Bamaria'nın dışında, kendi özel odamızdaydık. Sadece bir oda değil. Bir genelev! Bedenim şu anda bu gerçeğin aşırı farkında gibiydi, etrafımızdaki kulübelerde olabilecek faaliyetlerin farkındaydı.

Ama Rhyan'ın vücudunun üçte birinden fazlası bere içindeydi. Ve sarhoştı. Saçlarını gözlerinden geriye doğru taradım, sol gözündeki ve alnındaki yara izi belirgindi. "İnan bana, bundan daha fazlasını istiyorum. Daha çok var. I

her şeyi istiyorum. Sadece seni duymakla kalmayıp, seni görebildiğim, sana dokunabildiğim, seni tadabildiğim ve hissedebildiğim bir yer istiyorum. Ama yaralısın. Gücünü sakla."

Suratını astı. "Dudaklarım acımıyor."

Bir kahkaha patlattım. "Eğer seni öpersem," dedim, "nazık olmalısın."

"Oh, nazık olacağım, ortak. Çok *çok* nazık." Gözleri karardı ve tekrar bana doğru dönmeye başladı.

"Kımıldamak yok dedim."

Başını iki yana salladı. "Kıpırdamayacağım," diye söz verdi. "Hareketsiz kalabilirim. Çok hareketsiz kalabilirim."

Ona dikkatle baktım, yüzüm sertti.

"Emrinizdeyim leydim," dedi ciddiyetle. Ama bana ulaşmak için tekrar yer değiştirmeye başlamıştı bile.

Tereddüt etmeyi bıraktım, şüphe etmeyi bıraktım. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Beline sarıldım ve ağzımı onunkinin üzerine indirdim.

Daha ben ona yerleşmeden elleri kalçalarımı kavradı, parmakları kesinlikle nazık olmayan ama ikimizin de kabul etmek istediğinden çok daha uzun süredir var olan bir özlem ve ihtiyaçla olgunlaşmış bir şekilde belime girdi. Beni kendine doğru çekti, altımda zaten çok sertti, boyu kısa pantolonunun içinden süzülüyordu. Temasla nefesim kesildi, bu kadar adrenalinden sonra her şey daha da artmıştı. Bana doğru yuvarlandı, elleri sırtımdan yukarı kayarak beni göğsüne doğru çekti, ağzımı onunkine açtı ve çığlığını yuttu.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Sana sormalıyım," dedim, ona karşı dalgalanarak, siki beni tam istediğim yerde okşayana kadar kalçalarımı döndürdüm. Tanrım, ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyordum ama ağırlığımı ellerimin ve dizlerimin üzerinde tutmaya çalışıyordum.

"Bu çok iyi." Ağzımın kenarını ısırđı ve inledi. "Kalçalarınla yaptığın şey... çok iyi."

Ona doğru geri itildim, daha fazla sürtünme ararken dizlerim yatağı gömüldü. "Ama acıyan bir yer olursa bana söyle."

"Hiçbir şey acıtmıyor. Çok iyi hissediyorsun. Ve tadın da çok güzel." Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Tadın yahni gibi."

Gülümsedim. "Sen de öyle." Alt dudağını yaladım.

"Bamarian yahnisi daha iyi," diye kabul etti.

Kaşlarımı kaldırdım ve arkama yaslandım. "Gerçekten mi? Peki bu Glemarian güvecinden daha mı iyi?" Kimin ülkesinin yemeklerinin daha iyi olduğı konusunda aylardır süren tartışmamızı hatırlatarak alay ettim.

"Oh, hayır. Yaklaşamadım bile." Kalçalarını altımda dolaştırdı. "Orada hâlâ ben kazanıyorum."

Geri ittim, kalınlaşıyor gibi görünürken nefes nefese kaldım. "Düşündüğün şey bu," dedim nefes nefese, kendimi ileri doğru sürükleyerek.

Hırladı. "Ben de bunu biliyorum." Ayağı kalktı, içime doğru sallandı. "Ve Glemaria'ya vardığımızda, seni besleyeceğim. Çok ama çok yanıldığını kanıtlayacağım."

Kıçımı kavradı, diğeri eli kemerimi çözmek için aramıza uzandı. Parmakları tuniğimin alt kısmını kıvrıp kalçalarımın üzerinden geçirmeden önce onu duvara fırlattı. Altına uzandı, parmakları tenimi yaktı, göğsümü kavrayana kadar yukarı ve yukarı hareket etti, sıktı ve eğitim için giydiğim bağların arasından yolunu buldu. Çıplak elinin tenimde yarattığı his çok yoğundu - özellikle de bir hafta boyunca onu görmedikten ya da ona dokunmadıktan sonra. Meme ucumu buldu ve ben haykırıp üzerine atılana kadar sıktı.

"şunu," dedi.

Uzaktan anlar çalmaya başladı, alışık olmadığım bir düzen.

Boynu kızaran Rhyan donakaldı, göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

"Elyrian saat kulesi mi?" Ben sordum.

Çanlar tekrar çaldığında gözleri büyüdü. "Akadim. Yakında." enesi gerildi, kalçalarını kavradı, beni üzerinden kaldırmaya çalıştı ama ben kalçalarını birbirine bastırarak göğsüne bastırdım.

"," dedim. "Yardıma ihtiyaçları olabilir."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Akadim'le mücadele edecek durumda değilsin. Oraya gidemezsin. Görev yerinde bile değilsin, durup dururken Elyria'da ortaya çıkamazsın Rhyan." Bu sözleri söylerken bile dışarı çıkma isteğimi, kendimi savaşa atma arzumu hissedebiliyordum. Ya Meera ve Morgana'yı kaçıran Akadim'se? Ya bu kadar yakındalarsa? Ya onları kurtarabilirsek?

Ama plana sadık kalmak zorundaydık. Onları geri getirmenin bir yolu vardı.

"Hiçbir şey içmemeliydim." Alnını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu.

Gözünün etrafındaki morluk daha da belirginleşiyordu.

Elini kendime çektim. "Evet, . Acı ekiyordun." "Güçsüzdüm."

Şömineye doğru baktı.

Başını tekrar kendime çevirdim. "Rhyan, bu doğru değil. Azıcık bile değil."

Güldü ama sesi neşesizdi. "Zayıf. Ve her zaman çok geç olacak. Doğru şeyi yapmak için çok geç. Sevdiklerimi kurtarmak için çok geç. Seni dışarı çıkarırken bile... zar zor yürüyebiliyordum, iki bardak bal likörünü bile kaldıramıyordum."

"Hey. Rhyan, kes şunu. Konuşan baban. Ve o bir gryphon, senin, gücün ya da aşkın hakkında hiçbir şey bilmeyen boktan bir yalancı."

"Ve sen benim bunları bildiğimi mi sanıyorsun? Daha önce kaçtım çünkü yeterli olamayacağımdan çok korkuyordum. Seni hayal kırıklığına uğratacağımdan. Bu sana güçlüymüşüm gibi mi geliyor?"

"Senin gücün bunu kabul edebilmendi. Gücün geri gelmekti. Gücün korkunla yüzleşmekti. Ve o zamandan beri yaptığın her şey bana beni sevdiğini tekrar tekrar kanıtladı. Tek yapmak istediğim karşılığında seni ne kadar sevdiğimi göstermek." Dikkatlice göğsüne yaslandım. "Rhyan, sen çok şey yaşadın. Çoğu insandan çok daha fazlasını. Herkesin yaşaması gerekenden çok daha fazlasını. Ve sen savaşmaya devam ediyorsun, her şeyden daha da güçlenerek çıkıyorsun. Yaşanan hiçbir şey seni zayıflatmadı. Korkunç bir zalimlik yaşadın ama yine de büyük bir sevme kapasiten var. Çok fazla nezaket. Bunda zayıflık yok. Onu görmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Onunla yüzleşmenin. Onunla savaşmanın. Ama başardın, bu gece beni kurtardın ve benim için yaptıklarına sonsuza dek minnettar kalacağım. Kafana girmesine izin verme. Kazanmasına izin verme. Senden yeterince şey aldı. Varlığına layık değil, soluduğun havaya layık değil. Bir gün yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan emin olacağım. Ve onun düşüşünden zevk alacağım."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ortak." Dudakları yine benim dudaklarımdaydı ama bu öpücük yavaştı, yavaşlıyordu. Ay yapraklarının ağır kokusuyla karışan içkisi ve yorgunluğu onu yakalıyordu.

Alnından ve kapalı gözlerinin her ikisinden de öptüm. Sonra ateşe bir odun daha attım, çantasından eşofmanını çıkardım ve sıcak kalmasını sağlamak için dikkatlice bacaklarına ve kalçalarına geçirdim.

Buradan olabildiğince çabuk ayrılabilmek için tüm eşyalarımızı düzenledim. Yürürken acı hissetmediğinde ve tekrar yemek yediğinde, doğruca Glemaria'ya doğru ilerliyorduk.

Bütün oda toparlanmış, zırhımız ve gerekli eşyalarımız dışında her şey toplanmıştı, Rhyan'ın tişörtlerinden birini tuniğimin üzerine geçirdim, sonra hançerimi yastığımın altına kaydardım ve Rhyan'ın nefes alış verişini düzleştirirken onu korudum.

Çanlar yine çaldı, öncekiyle aynı şekilde, kalbimin çarpmasına neden oldu. Akadim hâlâ dışarıdaydı ve ara sıra hafif bir bağırsık duyuluyordu. Bir soturion emir yağırdırıyordu.

Rhyan uykusunda kıpırdandı, ben başparmağımı gözlerinin arasına sürünceye kadar kaşları çatıldı ve nefesi yumuşadı. Battaniyeyi üzerine daha fazla çektim. Battaniyenin altından ona doğru sokuldum. Onun vücut ısısı ve ateşin birleşimi odamızı sıcacık yapıyordu ama ben titrememi durduramıyordum. Meera ve Morgana'yı hayal etmekten ve iyi olmaları, işkence görmemeleri ya da zarar görmemeleri için aklıma gelen her tanrı ve tanrıçaya dua etmekten kendimi alamıyordum.

Rhyan'a sarıldım. Derin uykuda bile olsa beni kendine doğru çekti, bir eli gömleğimin altından bilinçsizce süzüldü.

Yutkundum, kalbim ağırlaştı, bir elim göğsünde koruyucu bir şekilde duruyordu, diğeri yastığımın altında, parmaklarım kılıcımın kabzasına dokunuyordu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MORGANA

Gözlerimi açtım, kabuk ve kir doluydu. Kan ve ter yanaklarımda kurumuş, saçlarımin parçalarını derime yapıştırmıştı. Okyanus suyu, kir, kum, ter ve sidik kokusundan neredeyse öğürecektim.

Boğazım ağrıyordu ve cildim pürüzlü ve kaşınıyor gibiydi. Ellerimi kurumuş ve vücuduma yapışmış elbisemin üzerinde gezdirdim. Karanlık etrafımı sarmıştı. Ama yerdeydim, o kadarını biliyordum. Artık Seraphim'in arabasında değildim. Yere inmiştik.

Ama nerede olduğum ya da saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yan döndüm, başım ağrıyordu. Yine de ilk kez başkalarının düşüncelerini duyduğum için ağrımiyordu. Aslında hiçbir düşünce duymuyordum.

Doğrulduim, etrafımı yokladım, etrafımı anlamaya çalıştım. Bir saman yığınının üzerinde gibiydim; bir yatak mı? İnleyerek ayağa kalktım, dizlerim titriyordu. Kollarım sadece kaldırmama yardım etmekten yorulmuştu. Akadim'in tutuşuyla yarılmış olmaları da pek yardımcı olmamıştı.

Hava nemliydi ve burun deliklerim topraksı, küflü bir kokunun saldırısına uğradı. Uzandım ve bir duvarı hissettim. Yumuşaktı ve kirle kaplıydı.

En azından kir olduğunu umuyordum... Düşüncesi bile midemi bulandırmaya başlamıştı ama etrafımda böyle bir koku yoktu.

Bir mağaradaydık.

Daha doğrusu bir mağaradaydım. Burada başka kimsenin olduğundan emin değildim. Meera neredeydi?

Gözlerimi kapattım ama sadece alışkanlıktan; o kadar karanlıktı ki gözlerimi kapatmak görüşümde pek bir fark yaratmıyordu. Kulaklarımı zorlayarak, herhangi bir yaşam belirtisi için dinledim. Yalnız olmadığımı dair herhangi bir işaret için.

Hiçbir şey.

Zihnimin siyah obsidyen duvarını -diğer herkesi dışarıda tutan kapıyı- hayal ettim ve bir inilti ile ışık ortasından yarılmaya başladı, duvar birbirinden ayrıldı ve ikiye açıldı.

Tutunduğum bir düşünceden kaynaklanan yeni bir ağrı nöbeti beni irkiltti.

Zihnimin gözünde Meera'ya saldıran akadimin yüzünü gördüm. Kırmızı gözleri, kızıl saç tutamları, zalim gülümsemesi. Kirli pençeleriyle bana, Meera'ya uzandı. Döndüm, okyanusa daldım. Ama canavar bir balığa dönüştü ve okyanusta beni-Meera'yı kovaladı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve rahatlayarak göğsümü sıktım. Rüya görüyordu. Yaşıyordu. Ve yakınlardaydı. Onu bulmalı, uyandırmalı ve buradan nasıl çıkacağımı bulmalıydım.

"Meera?" Fısıldadım. "Meera!" Yanıt gelmedi. Hem zihnimle hem de kulaklarımla daha fazlasını dinledim; akadim seslerini ya da Lumeryalıların düşüncelerini. Ama damlayan ve duvarlarda yankılanan suyun dışında sessizdi. Gözlerim karanlığa alıştı ve uzakta bir yerde ateş gibi görünen bir şey gördüm, ama o kadar uzaktaydı ki duyamadım ve

Solmakta olan parıltısından çevremdekilerin sadece bir kısmını seçebiliyordum.

Bir oyukta gibiydim. İlerlediğimde yerde başka bir boş saman yatağı buldum. Birkaç küçük adım daha attım ve başka bir oyuk buldum. Zayıf ışık, karşımdaki başka yatakların şekillerini de ortaya çıkardı. Bir koridordaydım. Görünüşe göre terk edilmişti. Sürekli damlayan su dışında hiçbir yaşam belirtisi, hiçbir hareket, hiçbir ses yoktu. Sürekli sıcıyordu, tekrar, tekrar ve tekrar.

Gürültüden rahatsız olarak irkildim. Genelde yaşadıklarımla kıyaslandığında küçüktü ama yine de bir şey duyularımı rahatsız ediyordu. Yürümeye devam ettim, koridorda ilerledikçe ilerledim ve Meera için her oyuğu kontrol ettim.

Koridor kıvrılmaya başladı, arazi engebeli ve alçalıyordu. Karanlık üzerime çökerken duvarları rehber olarak kullanmak zorunda kaldım. Daha önce gördüğüm ateşin parıltısı bu kıvrıma ulaşamıyordu. Nefesimi içime çekerek ilerlerken sakin, açık ve tetikte kalmaya çalıştım. Birkaç adım sonra duvarlar düzleşti ve mağara yakın bir meşale tarafından aydınlatıldı.

Mağaranın iki yanında birkaç karanlık ve kirli oyuk daha sıralanmıştı. Damlama sesi daha da yükselmişti. Kendimi duvara yaslayarak ilerledikçe daha da yükseldi-

Çığlık atmadan önce ağzımı iki elimle kapatacak kadar huzurum ancak vardı. Sırtım duvara çarptı ve midem bulandı, safrayı geri itmeden önce içimde mide bulantısı kaynadı, midemin tadıyla boğuldum. Tüm vücudum titriyordu ve tekrar çığlık atmamak için elimi ısırarak nefes nefese kalmaya başladım.

Oyukta bir büyücü asılıydı. Neredeyse çıplaktı. Kıyafetleri parçalara ayrılmıştı. Kalbini siyah bir iz kaplamıştı. Kan zemine damlıyordu.

vücudundan zemin-

Arkamı döndüm. Meera'yı bulmalıyım. Meera'yı bulmalı ve bizi buradan çıkarmalıyım.

Kulaklarımı tekrar zorlayarak gözyaşlarımı geri kııptım. Meera'nın zihni sakinleşmişti ve artık boştu. Rüyadan çıkmıştı ama hâlâ bilinci yerinde değildi.

Koridorda ilerledim, bir oyuk ve bir diğerinin yanından geçtim. Bölüm birkaç metre önümde sona erdi. Son bir açıklık vardı ve sonra.... kalbim sıkıştı. Bir düzine akadim, erkek ve dişi, hepsi dev, hepsi kir ve kanla kaplı, ileride bir su havuzunun etrafında uzanıyordu. Bir dişi suya atladı ve bir erkek de onu takip etti. Erkek kadının kalçalarını arkadan kavrayıp kendini içeri itti, su sıçradı. Dişi homurdandı ve adama doğru geri çekildi.

Sessizce ilerledim. Meera'yı kendilerine en yakın oyuğa, beni de en uzaktaki oyuğa yerleştirmiş olma ihtimalleri neydi ki kolayca kaçamayacağımızdan emin olsunlar -diğerine ulaşmak için değerli zamanımızı boşa harcamamız gerekecekti- ve Meera'nın oyuğundan gelen ses onları uyarmaktı?

Ne beni kaçırandan ne de Meera'dan bir iz göremedim. Diğerlerinin burada olduğumuzu bilmemesi mümkün müydü?

İleriye doğru adım attım, arazi tutunmamı engelleyecek kadar engebeliydi ve topuğum bir kayaya kaydı. Ayağımın sürtünmesinden küçük bir yankı duyuldu ve donakaldım. Kimse salona doğru dönmedi. Hâlâ suda sevişen akadimleri izliyorlardı. Neyse ki homurtuları ve hırıltıları diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Bir adım daha, bir adım daha atarak en uzak oyuğa ulaşana kadar nefesimi tuttum.

Tam da şüphelendiğim gibi, Meera oradaydı. Saman yatağın üzerine yığılmıştı, sanki onu kaçırın kişi onu yatağa düzgün bir şekilde yerleştirmeye zahmet etmemişti. Alnında bir yarık vardı, kir ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Oyuğuna girdim ve yanına çömelip alnını yokladım.

Sıcaktan yanıyordu. Kesinlikle enfeksiyon kapmıştı. Eğer akadim bizi parçalara ayırmazsa, bizi hasta ederek öldüreceklerdi. Hiç ses çıkarmadan, konuşmadan ve o da hiç ses çıkarmadan onu uyandırmak zorunda kaldım.

Keşke o da zihinleri okuyabilseydi. Adını fısıldamak için ağzımı açtım ama korku boğazımı sıktı ve havaya sadece sözsüz bir nefes vurdu. Yan odadan yeni bir hırlama sesi geldi ve su sıçradı. Benim gibi Meera da sidik ve ter kokuyordu ve öğürme refleksim zaten sınırındaydı. Ama ağzımı kapalı tuttum ve elimle onunkini kapattım. Sonra boştaki elimi alnına bastırdım -kesikten kaçınarak- kollarım titriyordu.

Lütfen, lütfen, . Uyan.

Bir an geçti ve sonra kıpırdanmaya başladı. Ela gözleri korkudan iri iri açılıp yukarı baktı ve gözyaşları yanaklarındaki kan ve kir izlerinin arasından anında süzüldü. Aurası, üzerime yağdığını hissettiğim soğuk, ıslak bir yağmur gibi bir anda canlanmış gibiydi. Bu çok fazlaydı. Çok duygusaldı, çok korkmuştu.

Başımı salladım. Bunun için zaman yoktu. Kaçmamız gerekiyordu. Sonra ağlayabiliriz. Daha sonra korkabilirdik, sonsuza kadar korkabilirdik, yeter ki buradan çıkalım.

Neredeyiz? diye sordu zihninde.

Ayağa kalktım, çenemi salona doğru salladım.

Güvenli mi? diye sordu.

Başımı tekrar salladım. Ama kalmak da güvenli değildi.

Yüzü buruştu; ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Aklının bir köşesinde zar zor dile getirdiği bir düşünce vardı: Keşke onu uyandırmasaydım.

Ama bunun için zaman yoktu. Çubuğuma uzandım ve onu önümde salladım.

Meera burnunu kırıstırdı. *Büyü onları etkilemez.*

Çubuğumu saman yatağına doğrultarak bıkkın bir şekilde iç çektim. Birkaç parçayı yukarı kaldırdım ve sonra bıraktım. Belki büyü akadimi etkilemiyordu ama bu cehennem çukurundaki diğer her şey üzerinde işe yaradığı kesindi.

Başını salladı ve asasını kınından çıkardı.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki koridorda yankılanacağından emindim ama tek ses akadim'den geliyordu. Duvara yakın durarak Meera'nın oyuğunun ötesine adım attım. yeni homurtular gelmeye başladı. Elin ete çarpma sesi mağara duvarlarında yankılandı. Şu anda hangi akadim iş başındaysa, suyun içinde değillerdi. Çok yakındaydılar.

Birbirinizle meşgul olun, diye dua ettim.

Bir adım daha attım ve arkamı döndüğümde Meera'yı gördüm. Ellerimizi kenetledik ve koridordan geri dönüp köşeyi dönerek tutulduğum yere doğru ilerlemeye başladık. Cesedin bulunduğu odaya yaklaştığımızda Meera'ya diğer tarafa bakmasını işaret ettim. Kaşlarını çattı ama ben ısrar ettikten sonra dinledi ve onu görmeden terk edilmişin yanından geçmeyi başardı. Onun da bu görüntüyü düşünmesine, hayal etmesine ihtiyacım yoktu. Sadece kendi düşüncelerimde görmek benim için yeterliydi.

Tüm akadimlerin diğerk yönde olduğunu ve bu yolun bizi dışarı çıkaracağını umuyordum. Birlikte hareket ettik, birbirimizin ellerini o kadar sıkı tutuyorduk ki kolum uyuşmaya başlamıştı. Ama istesem de elimi bırakamaz ya da gevşetemezdim. Çok korkuyordum.

Arkamızdaki boşluk karanlıktı ama ilerlemeye devam ettikçe bir meşalenin zayıf ışığını seçebiliyordum.

Çıtamı kaldırırken elim titredi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Bu işe yaramalıydı. Bu işe yaramalıydı.

"Ani petrova lyla," diye fısıldadım nefesimin altında.

Meşalelerin ışıkları kayboldu. Yolumuza devam ederken, tanıdık sesler önümüzde yankılanana kadar yaklaşan her ışığı çağırdım -su sıçraması, zevk homurtuları ve inlemeleri, tenin tene değmesi, daha önce duyduğum sesler.

Tamamen aynı sesler.

Sikeyim. Siktir! Bir daire çizmiştik.

Başka seçeneğimiz yoktu. Onların ışığını alıp devam edecektim. Eğer içeri girmenin bir yolu varsa, lanet olası bir çıkış yolu da vardı. Muhtemelen havuzun diğerk tarafındaydı. Neredeyse inleyecektim. Tabii ki bizi korumuyorlardı; lanet olası kapıyı koruyorlardı. Birbirimizden uzakta tutulmadığımızı fark ettim - onlardan eşit mesafelere yerleştirilmiştik. Midem bulandı.

Yavaşça Meera'yı duvara ittim, sonra kendimi onun yanında duvara yasladım, yumuşak çamurun saçlarıma ve elbiseme sürtündüğünü hissettim.

Bizi buradan çıkaracaktım. Sonra da cildimi ve saçlarımı fırçalayacaktım. Bir hafta boyunca. Ve kıyafetlerimi yakacaktım. Belki saçımı bile kesecektim. Buranın hissini ve kokusunu üzerimden atmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Nefesimi içime çektim, havuzun üzerindeki meşaleleri işaret ettim ve son büyüyü yaptım: "*Ani petrova lyla.*"

Karanlık suyun üzerine yayıldı. Akadim bağırmaya ve küfretmeye başladı, sesleri kulaklarımı tırmalıyordu.

Hırıldadım, acıyla iki büklüm oldum, gözlerim şok içinde açıldı - bir akadim karnıma yumruk atmıştı.

Nefes alamıyordum. Hava alamıyordum. Tanrılar adına. Ağzımı açtım, nefes almaya çalıştım, oksijen bulmaya çalıştım. Meera çığlık attı.

Akadim'in arkasında bir ışık titreyerek canlandı. Kızıl saç tutamları vardı. Bu Meera'nındı, hani şu daha önce emir alan.

"Büyünün seni kurtaracağını mı sandın?"

Elimi tokatladı ve asam yere düşüp yuvarlandı.

Hırlayarak ve dişlerini göstererek elini boynuma doladı ve beni yerden kaldırırken boğazımı sıktı. Sırtım duvara çarparken ayaklarım tutunmak için tekmeledi.

Çaresizce ellerini tırmaladım, tırnaklarımla çimdikledim ve vurdum, bir parmağımı bile geri çektirmeye çalıştım. Hâlâ nefes alamıyordum. Görüşüm gidip geliyordu.

"Siktir et," dedi akadim. "Onları istiyorum." Öne doğru uzandı. Tırnağı köprücük kemiğimin ortasına battı, sonra pençesini derime sapladı. Tekmeledim ve yumrukladım, tırnağını göğüs kafesimden aşağı kaydırıp derimi keserken benden hayvana benzer bir ses geldi. Göğsümden kan damlıyordu. Elbiseme ulaştığında kesmeye devam etti, beni kesti, kumaşı deldi.

Sesim geri geldi ve çığlık attım.

Beni düşürdü ve kırımın üzerine yere çarparak ayağa kalkmak için çabaladım. Meera yerdeydi, karnının üzerinde yatıyordu, yarısı

bilinçli.

Akadim tekrar bana doğru uzandı ve elini elbisemde gezdirerek kanıma dokundu.

Kendimden geçmek üzereydim, acıdan yıldızlar görüyordum. Ama beni daha derinden kesmek yerine, kaşlarını çatarak bağırdı. Canını yakmıştım. Ama nasıl? Sadece kanıma dokunmuştu.

"Çok fazla sorun," dedi tiksintiyle, Meera'ya doğru tepinmeden önce, ayak bileklerinden yakaladı ve elbisesini bacaklarından yukarı iterken onu sırt üstü sürükledi.

"HAYIR!" Hiç düşünmeden ona doğru koşarak çığlık attım.

Koluna çarptığımda Meera'yı hemen serbest bıraktı. Tam temas ettiğim yerde derisinden dumanlar çıkmaya başladı ve akadim acı dolu bir çığlık attı.

Şimdi hatırladım, Lyr'e saldıran akadim zırhına dokunduğunda geri çekilmişti - zırh yüzünden değil, içindeki kan yüzünden. Şimdi Lyr'in içinde olan kan.

Bu mümkün müydü...?

Elimi göğsümde gezdirip kanımı bulaştırdım, sonra da elimi akadimin yüzüne çarptım.

Yanağından dumanlar çıkarken acı içinde kükredi. Yanan etin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Dokunduğumda geri çekildi ve yanmış derisini tutarak koridordan aşağıya doğru kaçtı.

Beni kaçırın akadim de arabada benzer bir şey yapmıştı. Kollarımı tutup kanatmıştı ve daha sonra bana dokunduğunda acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Asamı kaptığım gibi yanıma koyup Meera'ya uzanırken bir yıl öncesine ait bir anı zihnimde parladı.

O ilk gece benimle zihnimde konuşmuş ve bana *"Sen güçlüsün"* demişti. *Belki de tanıştığım diğer vorakhlardan daha güçlüsün. Gücün soyundan ve adından çok daha derin bir şeyden geliyor.*

Gücüm kan bağımdan başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, yoksa güçlü olan kanımın kendisi miydi?

Meera'yı ayağa kaldırdım, başı geriye düştü.

Kısa bir süremiz vardı; akadimlerin çoğunun dikkati dağılmıştı ve birini korkutmuştum ama beni yakalayanı korkutamamıştım.

Çok geç, yaklaştığını gördüm, dişleri dudaklarının altında kıvrılıyordu.

Meera'yı bıraktım ve kolumu göğsümde gezdirdim, yaralarım bastırarak taze damlaların akmasını sağlayarak kanla kapladım. Akadim havayı kokladı ve ben elimi ileri uzatıp onu vurmaya hazırlanırken hırladı.

Ulaşamayacağım kadar uzakta durdu.

"Moriel seni halledecek," dedi. "Günbatımında Allurian Geçidi'ne doğru yola çıkıyoruz."

Glemaria mı? İmparatorluğun diğer ucu mu? Bir adım öne çıkıp elimi uzattım. "Hayır, yok."

Akadim homurdandı ve arkasından ilmekleri önceden ayarlanmış bir ip çıkardı. İpi ileri doğru fırlattı ve çember başımın üzerinden geçip vücudumdan aşağıya düştü, ta ki akadim çekiştirip belime dolayana kadar.

Yürümeye başladı, daha sert çekerek beni yürümeye zorladı, zar zor nefes alana kadar ipi sıkı.

Oyuğuma geri dönmüştük. "Peki

ya kız kardeşim?" diye sordum.

Omuz silkti. "Endişelenmiyorum." Bununla birlikte, ipin ucunu kaldırdı ve tavandaki bir kancaya geçirdi.

"HAYIR!" İşkence gören ve terk edilen diğerkızı düşünerek bağırdım. Yakında bir akadim olacaktı, gece çöktüğünde.

İtirazlarıma rağmen, akadim ayak parmaklarımin üzerinde durana kadar ipi kancanın içinden çekti, karnımdaki tutuş o kadar sıkıydı ki ikiye bölüneceğimi sandım.

Ucunu bağıladı ve ben de oyukta yarı asılı kaldım. "Yapma bunu," diye bağırdım.

"Sana dokunmak yok," dedi tiksintiyle. Sonra daha yüksek sesle bağırdı, "Siyah saça dokunmak yok! O kanla lanetlenmiş."

Kanla lanetlenmiş mi? Vorakh mı demek istedi? Bunu hissedebilir mi?

"Kız kardeşim de öyle," dedim hemen. "O benden bile daha lanetli." "Kapa çeneni," diye hırladı ve bedenimi terk ederek odadan çıktı.

Yerde tutunmaya çalışırken bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

Ama halat çok yüksek ve çok sıkıydı ve çıta ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Birkaç dakika sonra homurdanma sesleri geri döndü, koridorda ve benim odamda yankılandı. Bu sefer seslere ilahiler eşlik ediyordu.

"Moriel! Moriel! Moriel!"

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LYRIANA

"GÜNAYDIN, ORTAK," dedi RHYAN, sesi uykudan cızırtılıydı.

Yatağımızda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, o gözlerini açtığında aşağıya bakıyordum. Ateş azalıyordu; kahvaltıya kadar yanmasını sağlamak için yeni bir kütük koymam gerekiyordu.

Rhyan kolunu kaldırdı ve çenemi kavradı. "Uyudun mu?" diye sordu.

"Zar zor."

Zekice kendini bir koltuğa itti, battaniye göğsünün ve karnının sıcak genişliğini ortaya çıkardı. Buzlu camdan neredeyse beyaz olan yumuşak bir ışık perdelerdeki çatlaklardan süzülüyordu. Rhyan belime uzandı ve beni kucağına çekti.

"Ama sen-" diye itiraz ettim.

"İyiyim," dedi. "Kendimi iyi hissediyorum. Senin sayende." Kolları bana daha sıkı sarıldı.

Omuzlarım titredi ve elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezindi.

"Kanıt mı istiyorsun?" diye sordu. Yanağındaki bandajı geri çekti. Kesik neredeyse hiç yoktu, yüzü neredeyse hiç şişmemişti. Olması gereken şey

Siyah göz, doğrudan ışık olmadan fark edilemeyecek kadar hafif renksiz bir deriydi.

"Peki ya burası?" Parmağımı karnında gezdirerek sordum.

"Burada da," dedi ve bandajı geri çekti. Yara dün gece açık bir yaraydı ama şimdi o da sanki aylar önce olmuş gibi dikişli görünüyordu.

Sol gözünün ortasından geçen yara izini örten bronzlaşmış bukleleri geriye doğru ittim. Vücudunda iyileşmeyi reddeden tek iz bu gibi görünüyordu.

"Bacağım da iyi
hissediyor." Başımı
salladım.

"Onlar için endişeleniyorsun," dedi.

Tekrar başımı salladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. "Sorun yok. Onları bulacağız. Yemin ederim."

"Biliyorum."

Saçlarımı okşadı ve öylece oturduk, sadece nefes alıyorduk, ta ki kapıya vurulan keskin bir ses beni sertleştirene kadar.

"Kahvaltı," dedi Rhyan. "Hepsi bu kadar."

Kucağından inip yatağın kenarına doğru ilerledim ama kolumu tuttu.

"Ben yaparım. Dün gece benimle ilgilendin. Burada bekle." Soturion pelerinini kaptı ve yeşil kumaşı aceleyle beline sarıp pantolonunun içine soktukten sonra kalan kumaşı omzunun üzerinden atarak göğsünü örttü ve sabahın soğuk havasına hazırlandı.

Onu dikkatle izledim, normal yürüdüğünü, görünürde bir ağrısı olmadığını gördüm ve rahat bir nefes aldım. Kapıdaki Elyrianlı kadınla selamlaştı ve benim gibi yemeklerimizi uçurmasını rica etti.

Masa. Ayrıca kapıyı arkasından kapatmadan önce iki öğle yemeği hazırlayıp hazırlayamayacağımızı sordu.

Yatağın kenarına doğru ilerledim ama Rhyan başını salladı. "Oh, hayır. Olduğun yerde kalıyorsun." "Ben değilim-"

"Dün gece biraz sarhoş olmuş olabilirim ama sandalye yerine sadece yataklarımız olması gerektiğini söylediğinizi hatırlıyorum."

Tıpkı önceki gece yaptığım gibi, yemek için yatakta kalabilmem için masayı odanın diğer tarafına itti. Ateşe fazladan bir odun atma işini de o üstlenmişti ama bunu kendisinden çok benim iyiliğim için yaptığından emindim. İmparatorluğun en kuzeyinden geldiği için soğukta her zaman benim olduğumdan daha rahat görünüyordu.

"Yeterince sıcak mı?" diye sordu gümüş tepsileri açarak.

Önümde yumurtalı domates yahnisi ile birlikte bir yığın pide ve meyve vardı.

"Dün gece sadece birkaç ısırık aldın," dedi yanıma oturarak. "Lyr, yemek yemelisin. Onlar için. Tamam mı?"

"Tamam," dedim, sesim titriyordu. Acıkmıştım ama biraz da midem bulanıyordu.

Sinirlerim gerilmişti. Çanlar çaldığı andan beri öyleydi.

"Derin bir nefes al," dedi. "Öğle yemeğimizi hazırlar hazırlamaz gideceğiz. Doğruca kuzeye doğru gidiyoruz."

"Seyahat mi ediyoruz?" Ben sordum.

Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde biraz muziplik vardı. "Kaçıyoruz."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Kaçıyor olmamız hâlâ senin eğitiminden sorumlu çırağın olmadığım anlamına ."

Ters ters baktım.

"Sadece bir ." Kalçamı sıktı. "Çok uzun zamandır programının . Sana inancım tam ama devam etmelisin, özellikle de şimdi. Kuzeye doğru koşacağız, sonra dinlenip yürüyeceğiz ve ben de akşam olmadan önce gidebildiğim kadar uzağa gideceğim, böylece kalacak güvenli bir yer ve umarım akşam yemeği bulabiliriz."

"Bu gece nerede olmamızı bekliyorsun?" diye sordum. "Bu akşam Giritanya'da."

"Orada başka bir genelev var mı?"

"Çok var," diye güldü. "İmparatorluğun her yerini haritalandırabilirim. Ama genelde kaldığım yer orası değil. Yol boyunca bazı hanlara ve mağara sistemlerine çok aşina oldum. Mağaralar güzeldir. Ücretsiz ve genellikle boşlar, bazılarında yıkanmak için havuzlar da var, hem de ısıtmalı. Tek sorun, diğer forsworn'larla karşılaşma ihtimalinin olması. Ünvanını gerçekten somutlaştıran Forsworn'larla. Ama daha büyük sorun, mağaraların akadim için yuva olarak kullanılıyor olması."

"Eğer böyle bir yerde kalacaksak muhtemelen birimizin bütün gece ayakta kalması gerekecek."

"Bir han biliyorum," dedi, "Giritanya'da, gideceğimiz yerde. Sahiplerinin torunu Sean'la evli. Daha önce orada kalmama izin vermişlerdi. Nazik insanlar. Ve ketumlar. Yine de muhtemelen kendim giriş yapıp seni almaya geleceğim ve doğruca odaya götüreceğim."

Bu önlemin, bu insanlar Rhyan için yarı aile olsalar bile, birlikte görünemeyeceğimiz için alındığını biliyordum.

"Giritanyadan sonra, Korterla boyunca uzanan dağ geçidini kullanarak bizi batıya yönlendireceğim. Bu bizi başkentten uzak tutacaktır."

Kahvaltılık bir ısıklık aldım. "Korterla'da olmamızın çok tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Nişanlıyken?"

Rhyan neredeyse hırlayacaktı. "Böyle bir şey olmayacak." Nefes verdi. "Ama Numeria yerine Korteria'yı riske atmayı tercih ederim. İmparator'a yakın olmak çok riskli. Bu geceden sonra büyük ihtimalle mağaralarda kalacağız. Başkentin kuzeyine gittiğimizde yüzüm çok daha fazla tanınabilir olacak. Ve çok daha az hoş karşılanırım." İleriye baktı, bakışları mesafeliydi.

Elini uzattım ve sıktım. Kuzey onun kalbindeydi; evi olan yer tarafından reddedildiği için hissetmiş olması gereken acıdan nefret ediyordum.

Rhyan bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kahvaltı yahnisini içine çekmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Bir saat sonra, sırtımızda çantalarımız ve üzerimizde soturion zırhlarımızla Rhyan ve ben güvenli sığınağımızdan ayrıldık. İkimiz de kapüşonlarımızı yukarıda tutuyorduk, hemen ormanın içinde kaybolmayı planlıyorduk, pelerinlerimizin kamuflajının bizi beni veya kız kardeşlerimi arayan herhangi bir soturiden koruyacağına güveniyorduk. Fakat keskin bir rüzgâr kapüşonumu uçurdu ve örgülü saçlarımı ortaya çıkardı.

Güneş günlerdir çok az olmasına rağmen bu sabah tüm gücüyle kendini gösteriyordu ve göz ucuyla örgümün kenarına baktım. Parlak kırmızıydı. Batavia kırmızısı.

Asherah'ın kırmızısı.

Bir kadın bizimkinin yanındaki kulübeden dışarı çıktı, vücuduna kürk astarlı büyük bir bornoz bağlamıştı. Dün akşam yemeğimizi servis eden Elyrianlı kadındı. Dümdüz karşıya bakıyordu, yüzünde odaklanmış bir ifade vardı, kaşları birbirine kenetlenmişti. Ama sonra bakışlarımı yakaladı ve kızıl saçlarımı görünce gözleri büyüdü.

Rhyan bir anda arkamdaydı ve kapüşonumu tekrar yukarı çekiyordu.

"Günaydın," dedi kibarca, kadına başını sallayarak, eli benimkini sıkıca kavradı. Tempolu bir şekilde yürümeye başladı ve beni evden uzaklaştırdı.

Kulübeden ormana doğru. "Kim olduğumu biliyor," diye tısladım.

"Hayır. Sadece saçın dün gecedan farklı bir renkte olduğu için bakıyordu."

"Aynen öyle. Ben bununla tanınırım."

Yanağının iç köşesini çiğnedi ve omzunun üzerinden baktı. "Sağduyu için para ödedik," dedi.

"Siktir," diye mırıldandım.

Rhyan beni bir ağacın arkasına çekti. "Bu onların işi. Sessiz olmak. Burada çok daha skandal şeyler oldu."

"Peki bu kadar gizliyse bunları nasıl biliyorsunuz?"

"Sadece bana güven, Lyr. Burada yeterince kalırsan, bir şeyler görürsün. Başka hiçbir yerde konuşulduğunu duymadığım şeyler." Alnını benimkine bastırdı. "Hadi gidelim artık. Bir görevimiz var. Buna sadık kalacağız. Her şey için endişelenirsek hiçbir yere varamayız." Elleri kapüşonumun içindeydi, başparmakları boynumu okşuyordu. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Rhyan koşumuz için bizi ormanın derinliklerine çekti. Elyria'dan avlanmak için birçok kez geçtiğinden, ağaçların arasında karın en hafif olduğu noktalarda durarak izleyeceğimiz yolu oluşturdu. Birkaç kez bana geri dönmek zorunda kaldı; tam zırhla ya da yanımda bir şey taşıırken koşmaya alışık değildim. Ayrıca, arazi ayaklarımın altında engebeliydi. Ama itiraf etmeliyim ki, bir haftadan fazla koşmadıktan sonra kendimi iyi hissediyordum.

Daha sonra Rhyan beni birkaç soğuma hareketinden geçirdi ve devam ettiğimizde elini benimkine dolayarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Göğsüm sıkıştı.

Daha önce el ele tutuşmuştuk. Birçok kez. Ama ilk kez uzun bir süre boyunca açık havada bunu yapmamıza izin verildi. Ve bu harika hissettirdi. Ve aklımı olan biten her şeyden uzaklaştırmama yardımcı oldu.

Bir saat boyunca el ele yürüyüp konuştuktan sonra öğle yemeği yemek için bir açıklıkta durduk. Rhyan çevreyi dolaşarak Lumerialılara ya da endişelenmemiz gereken hayvanlara herhangi bir işaret olup olmadığını araştırdı. Yemekten sonra hızlandık, tempolu ve acımasız bir şekilde yürüdük. Günler hâlâ kısıydı ve tehlike hattında ilerliyorduk. Rotamızı ana yollardan uzak tutarak, bizi ihbar edebilecek ya da Rhyan'ın nerede olduğunu Imperator Hart'a söyleyebilecek Lumerialılar tarafından görülmekten kaçınıyorduk. Ya da Imperator Kormac'a benimkini ihbar edebilirlerdi. Ama vahşi doğada akşam karanlığına ne kadar yaklaşırsak, akadim tarafından hedef alınma ihtimalimiz de o kadar artıyordu.

Gökyüzü görmek için bir fenere ihtiyaç duyacağımız kadar karardığında, Rhyan yola çıkma zamanının geldiğine karar verdi. Elyria aslında çok dar bir ülkeydi -neredeyse Bamaria kadar genişti ama kuzeye doğru gidildiğinde oldukça kısa bir geçitti

-Böylece Girit sınırına yaklaşmamış olsak bile etkileyici bir mesafe kat etmeyi başarmıştık.

Rhyan beni kollarına çekti ve kendini atlayışa hazırlamak için birkaç derin nefes aldı.

Ayaklarım yerden kalktı ve karnımda sanki benden çekiliyormuş gibi keskin bir acı hissettim. Sonra keskin bir gümbürtüyle ayaklarım yere çarptı. Bu sefer Rhyan için hazırdım, ağırlığını yakalamak ve atlayıştan sonra toparlanırken ona destek olmak için kendimi destekliyordum.

Alnında boncuk boncuk ter vardı ve saçları sanki saatlerdir terliyormuş gibi buklelerle doluydu. Yanakları soğuktan ve efordan kızarmıştı ama önceki geceye göre daha iyi . Tüm gün boyunca yaraları

iyileşiyordu, çürükler . Ama bu şekilde seyahat etmek ona hâlâ zarar veriyordu. Sadece uzun bir mesafeyi insanlık dışı kısa bir sürede koşmanın etkisini hissetmiyordu, aynı zamanda beni yanında taşımak için harcadığı çabayı da hissediyordu. Güçlüydü, İmparatorluktaki diğer tüm soturionlardan daha güçlüydü. Ama bu, bu çok fazlaydı. Taşınması gerekenden daha fazlaydı.

"İyi misin?" diye sordu, her zaman önce benimle ilgilenirdi.

"Ben iyiyim." Ona daha sıkı sarıldım, bana daha fazla yaslanmasını, ağırlığını desteklememi istedim. "Nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldı, ayaklarının üzerinde dengede durdu ve elini çenesine sürterek benden uzaklaştı. Gözleri yeni çevremizi süzüyordu. "Bu planı sevdiğimden emin değilim."

"Neyin? Tek başına mı giriş yapıyorsun?"

Ben de taramaya başladım. Giritanya'yı ilk kez görüyordum. Meşalelerin ve parlayan ametistlerin ışıldadığı küçük bir ormanın kenarındaydık. Giritanya'nın başkenti Thene'nin Urtavia'yı utandırdığı söylenirdi - en çok mağaza ve pazara sahipti ve dans kulüpleriyle ünlüydü. Her zaman buraya gelmek, ışıkları görmek ve günün her saatinde şehirde çaldığı söylenen müziği dinlemek istemişimdir. Sürekli hareketlilik ve sonsuz ışık akışı, yoğun nüfusa rağmen burayı akadim için popüler olmayan bir yer haline getirmişti. Ülkenin geri kalanı çoğunlukla ormanlık ve tarım arazileriydi; Bamaria'nın tahıl ve sebzelerinin çoğu buradan ithal ediliyordu.

Ağaçların arkasından bile şehrin gürültüsünü duyabiliyordum; müzisyenler ve Urtavia'da genellikle festivallere özgü yüksek sesli konuşmalar. İçimi bir nostalji dalgası kapladı. Buraya daha önce hiç gelmemiştim, sadece hakkında bir şeyler okumuştum ama bu mesafeden bile hissedebildiğim bir enerjisi vardı şehrin. Bana başka bir hayatı hatırlattı. Başka bir zaman. Bir zamanlar

Her şey basit ve eğlenceliydi. Bana Jules'un hayatta olduğunu hatırlattı. Geceleri onunla gülüyor, mağazalar ve restoranlar arasında koşturuyordum. Sokaklarda dans ederdik. Bu şehri çok severdi.

Rhyan elimi tutup sıktı ve beni açıklığa doğru götürdü.

Kalan ağaç kümesinin arasından geçerek şehrin kenarındaki küçük parka girdik. Han parkın hemen ötesinde, caddenin karşısındaydı. Rhyan işaret etti. Ka Zarine tarafından yönetilen bina altın rengine boyanmıştı ve üzerinde sade bir altın güneş vardı.

Kapüşonum yüzüme düştü. Rhyan'ın yüz hatları gölgelerle kaplıydı. Her yerde insanlar vardı, bizi tanımayan, daha önce hiç görmemiş ve muhtemelen bir gece önce Arkasva'nın eski varisinin ve çırağının Bamaria'dan kaybolduğunu henüz duymamış insanlar.

"Ben iyi olacağım." Vadati taşımı belimden boynuma geçirdim ve zinciri güvenli bir şekilde soturion zırhımın ve Asherah'nın göğüs plakasının altına sıkıştırdım. Altın yıldızlara dokundum. "Sana ihtiyacım olursa anında arayabilirim. Ve bu da bende." Hançerimi çıkardım.

Rhyan kaşlarını çattı. "Kılıcını tutarsan kendimi daha iyi hissederim." "Bu pek de ince bir davranış sayılmaz. Fark edilmekten kaçınmaya çalışıyoruz." "Hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"O da var," diye kabul ettim. "Git. Sadece birkaç dakika, iyi olacağım."

Rhyan derin bir nefes alarak kapüşonunu başına geçirdi, sonra da benimkini daha sağlam bir şekilde yerine oturtmak için öne doğru uzandı. "Tamam. Ben gidiyorum. Dikkatli ol. Tetikte ol. Bana söz ver." Beni öpmek için eğildi, iki çantayı da omzuna aldı, sonra binanın girişine yöneldi.

Ağaçlara çok yakın olmak istemediğim için ileriye doğru yürüdüm. Parkta birkaç kişi vardı, çoğunlukla şehir içinde romantik gezintiler yapan çiftler banklarda oturmak için duruyordu.

"Onunla birlikte kaçtı." sert bir ses geldi. "Leydi Lyriana."

Donakaldım, çenemi eğdim ve kapüşonumun alnımdan aşağı düşmesine izin verdim. "Yeminli suçlu. Zavallı kız. Peki ya kız kardeşleri akadim tarafından kaçırıldı mı?" İlk ses homurdandı. "Bütün Ka'nın lanetli olduğunu biliyordum."

Kahretsin. Lanet olsun. Haber Giritanya'ya ulaşmıştı. Elimdeki bıçağın kabzasını kavradım, kimsenin göremeyeceği şekilde pelerinin arkasına sakladım.

Giritlilere yaklaşıp kapüşonumun altından onlara baktım. Ka Zarine'de görevli olmayan iki soturi gibi görünüyorlardı; ikisi de tuniklerinin üzerinde altın güneş mührü taşıyordu. Görevde değillerdi, yani aktif olarak beni ve Rhyan'ı aramıyorlardı. Ama kim olduğumu öğrenirlerse, anında işe koyulacaklarından emindim. İmparator'un vereceği ödülü ancak hayal edebiliirdim.

Birinci soturion sözlerine şöyle devam etti: "Söylentilere göre yaya olarak seyahat ediyorlarmış, muhtemelen Elyria'ya yeni varmışlar, onu ülkesinden çıkardığını varsayıyorum."

Nefesimi sertçe verdim. Konuşmaya başladıkları anda göğsüm bıçaklanmış gibi hissetmiştim. Eğer Elyria'da olduğumuz söylentisi doğruysa, genelevdeki kadınlar bize ihanet etmemişti. Henüz.

Bu da birlikte olduğumuzun doğrulanmamış olma ihtimalinin hâlâ var olduğu anlamına geliyordu.

"Babası onu öldürmeliydi. Katil." İkinci soturion'un sözleri karşısında ellerim kenetlendi. "Ready'nin havalandığını duydun mu?"

Nefesimi içime çektim.

İlki homurdandı. "Ne arkturion ama, bir aydan kısa bir sürede bütün bir Ka'nın soyunu kaybetti."

"Peki ya yeni Arkasva?" İkinci soturion bir taşı tekmeledi.

"Yaşlı Arkasva'nın kız kardeşi mi? Muhtemelen o da lanetli. Tüm Ka Batavia gibi. Sözüme kulak verin, bu sadece bir zaman meselesi. Hepsi Ka Kormac için diz çökecek, birden fazla şekilde. Tıpkı Elyria'nın Ka Elys'e boyun eğdiği gibi. Kormac tarafından seçildiler. Aynı şey."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ka Elys, İmparator tarafından Ka Azria'nın yerine mi seçilmişti?

"Onu Kormac kurduyla nişanladıklarını duydum."

"Veliaht onu becermiyor muydu? Leydi Naria?"

İlk soturion sert bir kahkaha attı. "Şimdi de Ka Grey'in varisiyle evleniyor. Aynısı Leydi Lyriana ile devam ediyor. Hepsi eş değiştirdi."

İkincisi dilini şaklattı. "Bamaria büyük bir ödül. Eğer yaşlı kaltak İmparator'la evlenmezse, en genç olan onun oğluyla evlenebilir. Güneydeki boktan durum. Yakında tüm sınır boyunca sadece Korteria olacak."

"Eğer onu kaybettilerse o kadar güçlü olamazlar. Ka Kormac kadını güvenli bir yerde tutuyordu. Yeminliler hemen içeri girip onu aldılar."

"Kormac, oğlunun gelinini geri getirebilecek kişiye güzel bir ödül teklif ediyor." Konuşmaları yumuşak bir tıslamayla kesilince uzun bir duraklama oldu. Soturion başka bir soru sordu ama ben artık onu dinlemiyordum.

Gecenin soğukunda ani bir sıcaklık patlaması oldu. Ve bir başka tıslama parkın içinden geçti, ürkütücü ses rüzgârla taşındı.

Nahashim.

BÖLÜM YIRMI ALTI

Döndüm, ormanın kenarını izledim. Bir gölge ağaçların arasından geçerek yerde süzülüyordu. Parıldayan iki küre belirdi ve kayboldu.

Giritanya'nın toprakları hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Daha çok şehir hakkında okumuştum. Elyria gibi onlar da seyahat için Ashvan'ı tercih ediyorlardı. Burada çok az seraphim bulunurdu; bu kadar güneyde gryphon yaşamazdı. Nahashim Lethea adasında yetiştiriliyordu ama bu başka yerlerde de var olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Giritanya'nın yerlileri miydi? Yoksa bunlar Rhyan'ın babası tarafından mı gönderilmişti?

Göğsüm ısındı - günlerdir uykuda olan Valalumir'in alevleriyle değil, vadati taşının sıcaklığıyla.

"Lyr," dedi Rhyan, sesi alçaktı ve giysilerimin altında boğuklaşmıştı. "Odayı tuttum. Senin için geliyorum."

Rhyan'ın Nahashim'in görebileceği bir yere gelmesine izin veremezdim.

Taşı tuniğimden çıkardım ve kimsenin görmesini engellemek için pelerinimi üzerime sardım. "Rhyan, binanın önüne geliyorum," dedim. "Benimle orada buluş, parkta değil."

"Neden?" diye sordu, hemen alarma geçmişti. "Sorun nedir?"

"Nahashim," dedim çabucak. "Sanırım onları baban gönderdi." "Şimdi neredesin?"

"Yalnız değilim. Sadece... benimle orada buluş. Oraya gidebilirim. Tamam mı?"

Taş bembeyaz oldu. Ormandan iki çift göz bana baktı.

Ayaklarımın dibinde büyük bir taş duruyordu. Hiç düşünmeden yerden aldım ve iki çift göze doğru fırlattım.

Yüksek sesli, öfkeli bir tıslamayı, iki yılan sürünerek uzaklaşırken yaprakların ve sopaların hışırtısı izledi.

"Hey!" diye bağırdı soturilerden biri. "taş atamazsınız! Askerlerimiz dışarıda! Birini vurabilirsin!"

Yere baktım. "Özür dilerim. Kırmızı gözler gördüğümü sandım." "Akadim?" diye sordu soturion.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Lanet olsun. Haber verin," dedi ikinci soturion. Kaşlarını çatarak bana döndü. "Biliyor musun, pelerinini yanlış giymişsin." Bir adım öne çıktı ve bana ilgiyle baktı.

Yanlış giydiğimi biliyordum; zırhımın üzerine giyiyordum ve Ka Batavia'dan olduğuma dair her türlü işareti gizliyordum.

"Ben bir soturion değilim," dedim. "Bu erkek arkadaşımın pelerini."

Soturion gözlerini devirdi. "Araştırsak iyi olur," dedi arkadaşına.

"Kız!" diye bağırdı ilki. "Adamına pelerinini geri ver. Gülünç görünüyorsun."

İkincisi kahkahalara boğuldu.

Cevap vermedim. Benden memnun olmaları ve ormandaki sözde akadim ile daha çok ilgilenmeleri için dua ederek uzaklaşmaya başladım. Bir tane aldım.

geriye baktım ama nahaşım'den başka bir hareket göremedim ya da hissedemedim. Rhyan'la buluşmalı ve hemen içeri girmeliydim.

Soturi artık bana bakmıyordu ve bu bilgiyle yola koyuldum, Rhyan'ı bir köşeyi dönerken bulana kadar caddenin karşısındaki parkta hızla ilerledim, neredeyse hanın kapısının önünde bana çarpacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?" Gözleri kısılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Beni takip ediyor gibi görünmüyorlar. Soturi'nin konuştuğunu duydum. Gittiğimiz haberi çoktan buraya ulaşmış ama söylentilere göre yaya olarak gidiyormuşuz. Yani bizi Elyrian sınırında arıyorlar."

Rhyan öfkeli bir nefes verdi. "Eh, bu da beklenebileceği kadar iyi." Hâlâ etrafımıza bakarken, "İçeri girmeliyiz," diye ekledi.

Elimi kendi eliyle sardı ve beni hanla bir sonraki bina arasındaki karanlık bir ara sokağa götürdü. Bir çöp kutusunun yanındaki gölgelere gizlenen Rhyan beni kollarına aldı ve oradan ayrıldık. Dün geceki odamızın yarısı büyüklüğünde bir odada yeniden belirdik. Bir yatak, üzerinde bir pencere ve ayak ucunda büyük bir sandıkla alanın çoğunu kaplıyordu. Yemek masası ya da sandalyeler yoktu. Bir şömine yeni yeni canlanıyordu.

Rhyan beni ayaklarımın üzerine yatırdı, odanın büyüklüğü karşısında biraz utanmış görünüyordu. "Sandalye yok demiştik."

Gülümsemeye çalıştım.

"Ortak," dedi. "Solgun
görünüyorsun." "Yorgun," dedim.

Kapüşonumu yüzümden itti ve saçlarımı kulağımın arkasına doğru düzeltti, parmağı dağınık buklelerimden birinin etrafını sardı. "Önceki gece uyumamışsın."

Pencereye doğru yöneldim. Parka bakıyordu ve ağaçlara baktım, bir nahaşım görmeyi beklerken midem düğümlendi. Ama park, içinde yürüyen birkaç insan dışında temiz görünüyordu.

Rhyan bana doğru gelmeye başladı ama kapı aniden çalındı. Bana bitişikteki banyoya gitmemi işaret etti. Kalbim küt küt atarken pencereden kaçtım ve kapıyı kapattım, o kilidi açarken nefesimi dengede tutmaya çalışıyordum. Kapı açıldığında gıcırdadı.

"Teşekkür ederim," dedi Rhyan. "Bunu alacağım."

"Sizin için akşam yemeği hazırlayabilirim," dedi yaşlı bir adam. "Size bir masa ve iki sandalye getireyim. Kusura bakmayın, bunları koyabileceğimiz bir odamız yoktu."

"Hayır. Buna gerek yok. Çok kısa bir süre için buradayım, zaten bana büyük bir iyilik yaptınız. Ve sadece benim. Ben sadece... çok açım. Bütün gün bir şey yemedim."

Adam kıkırdadı. "İyi eğlenceler. Başka bir şeye ihtiyacın olursa Rhyan, bana haber ver. Herhangi bir şeye."

Rhyan adama teşekkür etmeyi bitirdi. Banyodan çıkmadan önce saklandım ve kapının kapanma sesini bekledim.

Rhyan yatağın üzerinde yemek yerine, ayakucundaki sandığı çıkardı ve yere oturup sandığı derme çatma bir masa gibi kullanarak sessizce yemeğe başladık.

"Neden sıcak bir duş almıyorsun?" Rhyan sonradan söyledi. "Sanırım kendini daha iyi hissedeceksin."

Başımı salladım, sinirlerim hâlâ gergindi.

"Hadi ortak. Eğer Nahashim dışarıdaysa, duvarlardan buraya girmeleri mümkün değil. Bu gece güvendeyiz. Rahatlamaya çalış. Senin için güzel, sıcak bir duş, sonra da yatak. Buna ihtiyacın var." Kollarını

Ben. "Bunu hak etmiyormuşsun ya da hak etmemeliymişsin gibi garip hissettiğini biliyorum. Eğer onlar sıcak duş alamıyorsa."

Gözlerim yandı. Beni her zaman çok iyi tanırdı.

"Unutma, onları geri almak için tam gücüne ihtiyacımız var. Tamam. Bu onlara da yardımcı olur. Siz gidin. Ben burada, odayı koruyor olacağım."

Duş aldım, sıcak suyun üzerimden akmasına izin verdim ve günler sonra ilk kez saçlarımı yıkadım. İlk başta rahatlatıcıydı. Kaslarım ağrıyordu, bütün gün yürümekten ve koşmaktan gerilmiştim. Ama sadece su sesinin bozduğu sessizlikte tek başıma, kederimle baş başa kalmıştım. Babamın ölümü hala tazeydi. Gözlerimi her kapattığımda onun düşüşünü görüyordum. Onu görmediğim zamanlarda ise Haleika'yı görüyordum. Ya da Leander'ı.

Sonra Meera ve Morgana'yı gördüm. Kalbim acıdı. Gerçekten iyi olup olmadıkları, ne kadar korktukları ya da acı çekip çekmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rahat bir yatakta olduklarından ya da son bir gün içinde beslendiklerinden bile şüpheliydim. Omuzlarım titremeye başladı ve musluğu kapattım.

Rhyan peşimden atladı ve ben de tekrar onun uyku tişörtünü ve pantolonunu giydim.

Birkaç dakika sonra duştan çıktı, çoktan havlulanmıştı ve üzerinde uyku pantolonu vardı. Bana yukarıdan aşağıya baktı, gözleri karardı, arzuyla kaplandı ve göğsü gryphon dövmesinin siyah mürekkebine karşı kızardı. Çenesi gerildi, aniden yatağa döndü, battaniyeyi kaldırdı ve yanındaki çarşafları okşadı. Ama ben hareket etmedim. Kendimi o noktaya yapışmış, bunalmış hissediyordum. Yüzüme bir kez baktı ve Rhyan beni kollarının arasına alarak odayı geçti.

"Hayır," diye itiraz ettim, kıvranarak. "Bugün beni çok fazla taşıdın."

"Öyle bir şey yok." Kavrayışını sıkılaştırdı ve beni daha yakına çekti. "Şu an ile duş arasında ne oldu?"

Gözyaşları yüzümden aşağı döküldü. "Her şeyim. Babam, kız kardeşlerim...." Gözlerimi sildim.

"Gel benimle uzan." Beni yatağa taşıdı ve battaniyeyi belime kadar çekerek beni üzerine yatırdı. "Şşşt. Sorun yok. Ben yanıdayım."

Kollarını bana doladı, ben burnumu çekerken elleri gömleğimin arkasından içeri kayarak sırtımı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdirdi.

"Derin nefes al. Her şey girecek. Her şeyi koyacağız."

Göğsüne doğru başımı salladım ve her zaman ona sinmiş olan rahatlatıcı çam kokusunu içime çektim. Şimdi duştan yeni çıktığı için daha da keskinleşmişti.

Uzaktan çanlar çaldı - bu sefer sadece Girit saat kulelerinin normal çanları. Gözlerim kapanmaya başladı, bedenim hâlâ ona sarılmıştı. Kolunun kalktığını ve aurasından çekilen soğuk havanın avucunda toplandığını hissettim. Bir fiske vurdu ve odadaki tüm meşaleleri söndürdü, sadece komodinin üzerinde eriyen mumu bıraktı.

Dudakları alnıma bastırdı ve eli sırtıma dönmeden önce saçlarımı düzeltti, omurgama uzun vuruşlar yapmak ve omuzlarımın etrafında tembel daireler çizmek arasında gidip geldi.

Uyuyamıyordum. Zihnim yarışıyordu; kalbim acıyordu. Gözlerimi kapattım ve babamın düştüğünü gördüm. Arianna onun koltuğunda oturuyordu. Suçluluk duygusu midemde bir çukur gibiydi. Berbat hissediyordum. Yapmak zorunda olduğumu bildiğim halde Bamaria'yı terk ettiğim için midem suçlulukla burkuldu. Ve babamın ölümünü engelleyemediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Gerçeği daha önce göremediğim için suçluluk duydum. Meera'nın imgelemlerini anlayıp, bana sunulanların ötesine bakamadığım için.

Meera ve Morgana kaçırıldığında Cresthaven'da olmadığım için kendimi suçlu hissettim - ya bunu durdurmak ya da onlarla birlikte olmak için.

Rhyan ve ben o gece akadimi öldürmek yerine kaçığımız için suçluyduk. Suçlu Haleika ve Leander bu yüzden ölmüştü.

Rhyan'dan uzaklaştım ve bir kez olsun onun üzerine kıvrılıp uyuyamadığımı fark ettim. Kıpırdanmalarımın onu uyanık tuttuğundan endişeleniyordum. Uyuması gerekiyordu. Bizi İmparatorluk'ta güvenli bir şekilde taşımak için çok fazla enerji harcıyordu.

Sırtımı ona dönerek yan yattım, elimi yastığın altına soktum ve gözlerimi sıkarak aklımdan geçen düşüncelerin durmasını diledim. Kapatmak için. Geriye doğru saymayı ve çocukken ezberlediğim eski High Lumerian tekerlemelerini okumayı denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Zihnimi susturamadım. Uyuyamıyordum ve orada yattıkça kendimi daha da mutsuz hissediyordum.

Yatak arkamda kaydı ve sıcak bir kol kalçamdan geçti. Rhyan'ın eli gömleğimin içine girip karnımın üzerinde durdu. Vücudu arkamdan bana doğru bastırdı, dizi bacaklarımın arasına girdi.

"Hâlâ uyanık mısın?" Rhyan fısıldayarak saçlarımı omzumdan aldı ve boynumun dibine bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," dedim. "Seni ayakta tutmak istemedim."

"Ortak." Eli karnıma geri döndü. "O büyük, güzel beyninde neler oluyor?"

"Öncekinin aynısı. Her şey aynı. Hareket halindeyken iyiyim, ama durduğumuz anda, yavaşladığımız anda düşünceler geliyor. Bir sel gibi. Ve ben bunu kapatamıyorum. Sadece üzgünüm," diye ağladım. "Ve korkuyorum."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Tanrım, keşke birazını senden alabilseydim." Başparmağı kalçama sürtündü. "Belki de uyumana yardımcı olmak için vücudunu biraz daha yormamız gerekiyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana daha da yaklaştı, nefesi sırtıma yavaş ve eşit bir şekilde vuruyordu. "Zihnini yarışıyor ama yorulursan durabilir. Sadece durduğumuzda olduğunu söylemiştin. Bu mantıklı. İlk günlerde böyle olduğumu hatırlıyorum, annemden sonra... o gittikten sonra. Keder çok fazlaydı." Karnımın üzerinde daireler çizdi. "Gece gündüz üzerimdeydi. Bedenimi tükenmenin eşiğine getirmediğim sürece hiçbir şeyin uyumama izin vermediğini fark ettim, tüm düşüncelerimle değil. Tüm o suçluluk duygusu. Düşündüğüm tüm o keşkeler. Ya daha hızlı, daha güçlü olsaydım. Farklı bir seçim yapsaydım. Düşüncelerle kendimi Lethea'dan daha uzağa sürükledim. Yeterince içersem alkolün yardımı olabilirdi ama kaçırıyordum. Sarhoş olup beni tutuklamaya çalışan soturi ya da daha kötüsü akadim ile yolumun kesişmesi riskini asla almak istemedim."

Kendimi umutsuz hissediyordum. "Bütün gün yürüdük. Bu sabah koştuk. Şu ana kadar neredeyse hiç oturmadım. Bacaklarım çok ağrıyor ve ayaklarım... Başka ne yapabilirim ki?"

Bana karşı omuz silkti. "Ağrın olsa bile, başka bir koşuya çıkabiliriz. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bizi yerel bir arenaya sokmaya çalışabilirim."

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm. "Tanrım, hayır! Artık koşmaktan *nefret* etmiyorum ama bunun için bu yataktan düşünüyorsan Lethea'dan daha uzaktasın demektir."

Kıkırdadı, elini belime götürdü ve sıktı. "Tamam, koşmak yok. Şınav?"

"Hayır!"

"Mekik mi?"

Ona karşı geri çekildim.

Öksürdü. "Hayır, ben öyle düşünmemiştim."

İç çekerek sordum, "Yaptığın mıydı? Her uyuyamadığında?"

Başımı omzunun kıvrımına yasladığımda parmakları karnımda geziniyordu. "İlk başta öyleydi. Gece gündüz antrenman yapmaya başladım. Ne olursa olsun hazır olmak istedim. Akadim. Babam. Imperator Kormac. Farklı bir şey yapana kadar kendimi yıprattım. Bunu buldum, uh...." Tekrar öksürdü, kalçalarını benden geriye doğru kaydırdı. "Bedenimi yormanın *başka* yolları da vardı." Sesi alçaldı. Ani bir nefes alışla göğsü yükselirken kalbi benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle çarpıyordu. "Serbest bırakmak gibi." Eli karnımın üzerinde hareketsiz kaldı.

Nefesimi içime çektim, nabzım hızlandı. "Oh."

"Eğer istersen," diye mırıldandı, "bunu senin için yapabilirim. Tıpkı geçen geceki gibi ama bu sefer ellerimle."

"Ya benimki?" Kollarında dönmeye başladım ama o beni durdurdu, sırtımı ön tarafına doğru tuttu.

"Sadece benimki sende. Bu gece için. Sadece sen istersen. Burada hiçbir şey için baskı yok. Karşılığında benim için bir şey yapmana da gerek yok."

Göbeğim sıkılaştı, vücudum parmaklarının göbeğime ne kadar tehlikeli bir şekilde yakın olduğunun tamamen farkındaydı. Pantolonumun içine ne kadar kolay kayabilir, bacaklarımın arasında ne kadar kolay hareket edebilirlerdi.

Geri çekildim, uzun ve sert boyunu kıçımda hissediyordum.

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Peki ya sen?"

"Benim için endişelenme. Bu senin için." Kulak mememi ısırdı. "Ayrıca," diye alay etti, "sana dayanıklılığın gerçek anlamını göstereceğime söz verdim, değil mi?" Kalçası merkezime doğru hareket etti ve içgüdüsel olarak ona karşı sallandım. "İkimizin de sessiz olması gereken bir odada bunu yapmam çok zor."

"Ya sessiz olacağıma yemin edersem?" Kalçalarımı yuvarladım.

"Bunun için sessiz olmanı istemiyorum," diye hırladı. "Seni ilk kez çığlık atmanı istiyorum. Patladığında adımı söylediğini duymak istiyorum. I

Çıkarabildiğini bildiğim tüm güzel sesleri duymak ve senden çıkarabileceğim yeni sesleri keşfetmek istiyorum."

Şu anda odadaki tek ses, bacaklarımın arasında kaynayan sıcaklığın teşvik ettiği nefes alış verişlerimdi. Rhyan'ın diğer eli uzandı, gömleğimin içinde kıvrıldı ve göğsümü buldu. Parmakları sivri meme ucumun etrafına dolandığında, dudaklarını bulmak için başımı geriye doğru çevirdim. Parmaklarını sıkarak beni ağzına doğru soluk soluğa bıraktı ve vücudumda ürpertiler dans etti. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek öpücüğü derinleştirdi, nefessiz kalana ve ona karşı kıvranana kadar dili benimkini ağzının içine çekti. Başparmağı diliyle aynı ritimde göğüs ucuma sürtündü.

"Lyr," diye fısıldadı alt dudağımı emerken. "Sana dokunabilir miyim?" Yanağımı öptü ve boynumu ısırdı. "Amına dokunmama izin verecek misin?"

Kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırarak ona karşı geri çekildim. "Evet."

Alttaki elini bel kemerimin altına kaydırды, parmakları iç çamaşırımın üstünü okşadı ve dudakları yalayarak ve öperek ağzıma doğru ilerledi. Arkamdan saçlarına uzandım, bronz buklelerini parmaklarımın arasında dolaştırdım ve onu kendime çektim. Gömleğimdeki eli diğer göğsüme geçti ve benimle alay etti.

Nefesim kesildi, onu daha iyi görebilmek için sırtüstü kıvrıldım. Üzerime eğildiğinde bacaklarım aralandı ve eli, onu hissetmeye can attığım yerin sadece birkaç santim üzerinde durdu.

"Ne bekliyorsun?" Elini aşağı indirmeye çalışarak vücudumu dalgalandırarak sordum.

Nefesini sertçe verdi, beni dikkatle izliyordu, eli etime bastırıldıkça yanıyordu. "Bunun için bekledim. Sana dokunmak için... burada. Çok uzun zamandır."

"Daha fazla beklemeyin."

Parmakları iç çamaşırımın içinde gezinirken gözleri benimkilerde parladı, sonunda avucuyla beni kavrayana kadar merkezimden süzüldü. Tenim onun dokunuşuyla daha da ısındı, sıcaklık içimde kıvrılıp büküldü.

İnledim, sonra ikimiz de donup kaldık, aramızdaki temastan, bunun gerçekten gerçekleşiyor olmasından dolayı şok olmuştuk. Ben de bunu beklemiştim, bana bu kadar yakından, bu kadar kasıtlı dokunmasını.

"Lyr," diye inledi ağzımın içine. "Kahretsin, çok ıslaksın." Parmaklarını kıvrımlarımın arasında kaydırды, keşfetti, alay etti. Elinin pantolonumun altında kaybolduğı yere baktı, sonra yüzüme döndü, her yeni dokunuşta ve vuruşta tepkimi izledi, kalçalarım eline karşı sallanırken, karnım dalgalar halinde yuvarlandı. Merkezimdeki sinir demetine doğru hareket etti ve ben nefes almaya başladım, onu tekrar öpmek için yüzüne uzandım. Parmakları merkezimin etrafında sıkı daireler çizmeden önce tembel bir vuruşla merkezimden aşağı doğru yuvarlandı.

Bastırdı, sıktı, bir parmağıyla okşadı ve ben de karşılık olarak inledim, topuklarım yatağa gömüldü. Onun eli benim elimden çok daha iyi hissettiriyordu, her şeyden çok daha iyi.

"Böyle ortak?" dedi sesi kısık bir şekilde. "Tam orası mı?"

Evet demeye çalıştım ama sadece bir inilti daha çıkarabildim, sıcaklığın tüm vücuduma yayıldığını hissettim.

"Shhhh." Parmakları aşağı kayarak beni kavrarken dudakları baştan çıkarıcı bir sırıtışa dönüştü, avucundaki nasırlar sinir demetine masaj yapıyordu.

"Unutmayın. Sessiz olmalıyız."

Kalçalarım sarsıldı, yuvarlandı ve ona doğru itti, daha fazla ısı, daha fazla sürtünme aradı.

"İşte böyle," diye mırıldanarak beni tekrar yatağa bastırdı. "Elimi sür."

Başımı arkaya attım, sırtım yataktan aşağıya doğru eğildi. arasındaki zevk sarmalı, elinin bana doğru her itişiyile sıkılaştı ve genişledi.

"Kendine böyle mi dokundun?" diye sordu. "Beni düşündüğünde, beni o kadar vahşileştirdiğinde, senin için elimi becermek zorunda kaldığımda yaptığın şey bu mu?"

"Evet. Ve seni... tıpkı böyle hayal ettim," diye bağırdım nefeslerimin arasında. "Göster bana," diye hırladı. "Kendini nasıl boşalttığını göster bana."

Göbeğim onun dokunuşunun altında zonkluyordu, o kadar derinden nabız atıyordu ki, neredeyse çok fazlaydı. Elimini onunkinin üzerinden aşağı kaydırdım, onu kendime doğru bastırdım ve sıkı daireler çizerek hareket ettirdim.

Çok iyiydi, çok iyiydi. Kıvranıyordum, bedenimi onunkine yaklaştırıyordum, ereksiyonunun yan tarafıma baskı yaptığını hissediyordum, kendi kalçaları öne doğru itiliyor, bana karşı sallanıyordu.

"Sen...?" Daha dokunulmadan sınırdaki olduğunu fark ederek sordum.

Merkezimde tekrar tekrar daireler çizerken alını benimkine bastırdı. Kalçalarım yükseldi ve büküldü. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Kontrolümü kaybediyordum. Artık ona rehberlik etmiyordum ama beni çılgınca bir çılgılık içimden kopmaya başlayana kadar kenara yaklaştırmak için parmaklarımı elinin içine sokuyordum. Vücudum orgazmla sarsılırken ağzı benimkine kenetlendi, çılgılığını yuttu.

Rhyan beni öptü, geri çekilip beni izlemeden önce sesi boğdu. Vücudumda dolaşan ürperti nihayet durmuştu. Bacaklarım açıldı ve yatağa yığıldım.

Elimi kolundan yukarı kaydurdım, kalbim göğsümde çarparken onu sıkıca tuttum. Boynum ve alnım terden boncuk boncuk olmuştu.

Rhyan hala beni avuçluyor, elini bırakmadan önce beni yumuşakça okşuyor, dokunuşu yatıştırıcı, uyarılmamla parlıyordu.

Elini pantolonundan aşağı kaydırıp kendini yumruklarken, arzusuyla kararmış gözlerini benden ayırmıyordu. Kolu hareket ettikçe gözleri kapanıyor, pazusu esniyor, karnı geriliyordu. Hareket edişini, mum ışığının altında parlayan kaslarını büyülenmiş gibi izledim. Kalçaları sarsıldı ve yüzünü kavradım, tüm vücudu gerilirken onu öptüm, hırıltısını dudaklarımla yuttum.

Gözleri hâlâ kapalıyken arkasına yaslandığında ter saçlarını kıvırıyordu. Yastığın üzerinde bana dönerken gözlerini açtı, dudaklarında memnun ama muzip bir gülümseme yayılıyordu. "Her zaman ortalığı karıştırıyorsun, ortak."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı ama saçlarını alnından geriye doğru ittim. "Bunun benimle ilgili olduğunu sanıyordum."

Göğsü kabardı. "Görünüşe göre, seninle ilgili olduğunda çok hoşuma gidiyor." Hâlâ sırtarak başını salladı. "Temizlenmem için bana bir saniye ver," dedi ve yataktan sıçrayarak banyoya gitti. Musluk açıldı ve kapandığında, odanın diğer ucuna gitmiş, benimle birlikte yorganın altına geri dönmüştü.

Beni kollarının arasına aldı ve battaniyeyi üzerimize doğru çekti. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Jöle gibi," dedim. "Fiziksel olarak bitkin. Güzel."

"Güzel." Saçlarımı omzumdan itti, parmaklarını gömleğimin arkasına daldırdı -daha doğrusu, çaldığım gömleğine. Parmakları tekrar

enseme ve kürek kemiklerimin arasında tembel daireler çiziyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?"

Başımı salladım, kollarım ona sarılmış halde öylece yatmaktan memnundum. "Biliyor musun?" dedi. "Sesin kadar güzel görünüyorsun. Sanırım hayatımın sonuna kadar her gece seni bunu yaparken izleyebilirim ve asla yoruldum."

"Hmmmm." Parmaklarımı saçlarına gömdüm, kafa derisini hafifçe kaşıdım. Dokunuşa doğru eğildi. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Belki bir dahaki sefere ben de senin için aynısını yapabilirim."

Gözleri karardı. "Bunu ayarlayabiliriz. Hazır olduğunuzda."

Ona daha da sokuldum, bacaklarımız birbirine dolandı, bedenim günlerdir olmadığı kadar rahatlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" sordu sessizce.

"Haklıymışsın. Bu yardımcı oldu." Hiçbir şeyi unutmamıştım. Midemde hâlâ bir çukur vardı ama küçülmüştü. Önemli ölçüde. Şu an için idare edilebilir hissediyordum. "Ve kesinlikle sınav çekmeye tercih edilir. Bunca zamandır bunu yapmak varken neden daha önce antrenman yapıyordun?"

Yüzümden bir bukleyi itti, kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmağıyla lobumu izledi. Nasırları ürpermeme neden oldu.

"Yapamadım," dedi. "İstediğim başka kimse yoktu. Ve bir süre için arzu...." Dudağını ısırdı, çenesindeki kaslar gerildi. "Arzu gitmişti. Hiçbir şey hissetmedim."

"Rhyan." Ona daha sıkı sarıldım, başımı kaldırıp dudaklarını buldum ve ona sıkıca sarıldım.

" yok. Belli ki," diye öksürdü, "geri döndü."

"Bunu nasıl atlattın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sadece yapmam gerektiğini biliyordum. Devam etmek zorundaydım."

"Kimse var mıydı? Sana yardım eden biri? Seninle kim ilgilendi?" Ben sordum.

"Hayır. Kimse yoktu."

Ona karşı iç çektim. "Keşke ben de orada olsaydım. Keşke zamanda geriye gidebilseydim, yolun her adımında yanında olabilseydim. Sana sarılabilseydim. Senin bana yardım ettiğin ben de sana yardım edebilseydim."

"Öylesin," dedi. "Açıklayamayacağım bir şekilde. Bunların hiçbirini senin için istemedim. Acını kendim için alabilseydim, senin için taşıyabilseydim, katlanabilseydim, bunu yapardım. Ama yapamam. Bu yüzden, bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Ve nedense, seni tutabilmek, sana yardım edebilmek, sana dokunabilmek bana şifa veriyor. Aylarca, yıllarca taşıdığım acı, sen kollarımdayken azalıyor, yok oluyor gibi geliyor."

Yanağını avuçladım ve başparmağımla okşadım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi kapadım, yatağa, onun içine gömüldüm, vücudunun sıcaklığı ve aurasının serin ve sakinleştirici hissiyle kozalandım. Uyumak için mükemmel bir sıcaklık kombinasyonuydu.

"Hâlâ bana dayanıklılığın gerçek anlamını göstereceğine söz veriyor musun?" Uykulu bir şekilde sordum.

"O kadar eğitimi ne için yaptığımı sanıyorsun?"

Güldüm ve bilincimi kaybettiğimde ellerinin sırtımdan yukarı kaydığını hissettim.

Ertesi sabahı yine gergin geçirdim. Kahvaltı ettik ve yine öğle yemeği sipariş ettik, sonra Rhyan beni gizlice handan çıkardı. Ayrıldı.

Bir gece önce geldiğimiz sokakta.

Çıkış yapmasını ve sahipleriyle vedalaşmasını bekliyordum ki tekrar duydum: tıslama. Sesin geldiği yöne doğru topuklarımın üzerinde döndüm ama hiçbir şey görmedim. Gölge yoktu. Yılan da yoktu. Nefesimi tutarken vücudum hareketsiz kaldı, kulaklarım gerildi.

Sadece rüzgâr, onun taşıdığı şehrin sesleri ve uzaktan çalan hafif müzik duyulabiliyordu. Müşterilerin dışarıda yemek yiyebilmesi ve sıcak kalabilmesi için bir restoranın dışında meşaleler yanıyordu. Tepede uçan bir aşvan atı kişniyordu.

Belki de tek duyduğum rüzgâr ve şehrin sesleriydi.

"Ortak." Rhyan kollarını arkamdan bana doladı. "Koşmaya hazır mısın?"

Tekrar duydum, tıslamay. Bu sefer daha yüksekti, ses yankılanıyordu. Hayır, yankılanmıyor... ikiye katlanıyor. Üç katlanıyor.

Ara sokaktan bir gölge süzülerek geçti.

Rhyan'ın beni tutuşu sıkılaştı.

"Arkanı dön, Lyr," diye fısıldadı. "Yavaşça."

Dönmeye başladım ve nahaşım belirdi, hayal ettiğimden çok daha büyüktü, dün gece gördüğümünden daha büyüktü. En az üç metre boyundaydı; bir akadim büyüklüğündeydi.

Dev yılan korkunç bir tıslama çıkardı, daha çok hırlamaya benziyordu, pullu vücudu önce geri çekildi, sonra genişledi, ağzı açık bir şekilde kendini bize doğru fırlattı.

"ŞİMDİ!" Rhyan çığlık attı.

Yüzümü boynuna gömdüm ve karnım dönüp çekiştirirken kollarımı beline doladım. Rhyan beni ara sokaktan uzaklaştırırken çığlık attım. Dünyam dönüyordu. Sırtım yanıyormuş gibi hissediyordum.

Ayaklarım yere çarptığında hemen yönümü bulmaya çalıştım. Bir ormandaydık. Nerede olduğumuzu, ne kadar yol kat ettiğimizi ya da Rhyan'ın ne kadar bitkin olduğunu bilmiyordum.

Kollarımda titriyor, nefesini tutmaya, enerjisini geri kazanmaya çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

"Lyr," dedi, sesi vahşi ve emrediciydi. "Yapma. Bırakma. Bırakma." "Sorun ne?"

Arkamdan bir tıslama sesi geldi.

Döndüm. Nahashim. Sırtımı bu kadar sıcak hissettiren şey buydu. Pullu, sümüksü yaratıklara dokunmak çok sıcaktı. Bizimle birlikte seyahat etmiş, bana bağlanmış, Rhyan'ı takip etmek için beni konukçusu olarak kullanmıştı.

Sadece bir tane nahashim yoktu. Bize saldıran yılan diğerlerini pullu sırtının arkasına saklamıştı.

Dokuz tane vardı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"LYR. KILICINI ÇIKAR," dedi Rhyan, alçak sesle. "Arkamda dur."

"Ama onlar senin için buradalar," dedim.

"Fark etmez. Ben hâlâ senin korumanım ve inan bana, eğer onları babam gönderdiyse, seni de alacaklardır."

"Ama-"

", Lyr. Şimdi."

Daha yeni seyahat etmişti ve iyileşmeye ihtiyacı vardı. Ama tartışmanın sırası olmadığını biliyordum. Emirlerine uyarak kılıcımı salladım, kolumu bana öğrettiği şekilde konumlandırırken elim titriyordu. Parmaklarım kabzanın etrafını sarmış, sanki kolumun bir uzantısıymış gibi tutuyordu. Ter avuç içimi kaplamaya başlamıştı bile.

"Ağızlarından kaçının. Sizi ısırmalarına izin vermeyin," dedi çabucak. "Tam yetişkin bir nahaşimin ısırtığı felç edicidir. Avlarını bu şekilde taşırlar - hareket edemezler."

Midemde büyüyen çukuru görmezden gelerek duruşumu genişlettim.

Nahaşim'in bedenleri, dokuz başı farklı yönlerde yuvarlanan, ısırın ve tıslayan büyük bir yılan benzeyene kadar birlikte dalgalandı, süründü, kıvrıldı ve düğümlendi.

Rhyan'ın vücudu gerildi, ben pozisyonumu alırken kılıcı havaya kalktı. Ama onlara ulaşmanın bir yolu olmadığı açıktı; çok fazla kafa vardı, ısırılmak için çok fazla şans vardı.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dokuz çift gözleri parlayarak durdular. Yılanlardan birinin başı öne doğru fırladı, ağzı açtı, dişlerinden zehir akıyordu.

Bir an için tek düşünebildiğim bu yaratığın içimde olduğuydu. İki tanesi derimin içinden geçmiş, sırlarımı çalmış, etimi istila etmişti.

Önümüzdeki nahaşim tısladı ve ben şimdiki zamana döndüm, kılıcımı kaldırdım, saldırmaya hazırdım.

"Yerinizde kalın," diye bağırdı Rhyan, ileri doğru koşarak. Bir sıçrayışla ilerledi, kayboldu ve nahaşimin boynunda yeniden belirdi, kılıcı daha önce kullandığını hiç görmediğim bir güçle kesiyordu.

Rhyan'ın darbesi yılanı ikiye bölmüş olmalıydı ama sadece bir çizik açmış gibi görünüyordu. Rhyan'ın çizmeleri yere çarptığında nahaşim çığlık atarak sesini yükseltti. Yılan misilleme yapamadan tekrar ortadan kayboldu ve tekrar yanımda belirdi.

Elimi tuttu, beni kurban gibi kavradı. "Sıkı tutun!"

Bir anda ayaklarım durduğumuz yerden yaklaşık iki düzine metre geride toprağa değdi. Elimini bırakan Rhyan tekrar havalandı, koştu, zıpladı ve yılanın yanından uçarak geçti, işi bitirmek için kendisini tam olarak gereken yere yerleştirmeye çalışırken vücudu tekrar tekrar kayboldu ve yeniden ortaya çıktı.

Ama nahaşimler daha hızlıydı, göz kırparak başlarını çeviriyor ve zehir akıtan çenelerini şaklatıyorlardı.

Rhyan arkalarına indi ve seslendi.

Dikkatlerini benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama bu bir akadim ile savaşmak gibi değildi. Nahashim bir görevdeydi ve tamamlanıncaya kadar durmayacaklardı. Yılanların sadece yarısı onun dikkatini dağıtmasına kandı ve ona doğru döndü, vücutları tek bir formasyondan çözöldü ve biri beş, diğeri dört başlı iki nahaşim seti olana kadar birbirine dolandı. Rhyan'a doğru sürünen beş başlı canavarken, kalan yılanlar yerde süzölerek bana doğru geliyordu.

Kılıcımın kabzasını iki elimle kavradım ve ağırlığını kolumda hissettim. Gözlerim bana doğru kayan parlak siyah pullara odaklandı. Duruşumu genişlettim, topuklarım soğuk sert zemini kazıyordu, savaşmaya hazırdım. Bir çığlık atarak ileri atıldım ve vurdum ama kılıç pulları zar zor kesti. Zırh gibiydiler, neredeyse aşılmazlardı.

Çarpmanın etkisiyle tökezleyerek geri çekildim, elim çarpmanın etkisiyle yankılanıyordu. Kollarım kontrolüm dışında titriyordu.

Rhyan'ı takip eden yılanlar ona olan ilgilerini kaybetmiş gibiydiler ve bana saldırmaya başladılar.

"Lyr, kaç!" Rhyan çığlık attı.

Ortadan kaybolup yanımda yeniden belirdiğinde elimi tutarak havalandım, ayakları inanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu; neredeyse beni süröklüyordu.

Ayaklarım takılıp düşerek bağırdım ama tıslama sesi tam arkamdaydı. "Yetişemiyorum!"

Rhyan'ın eli bileğimin etrafındaki bir zincir gibi sıkıca kavradı ve bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Tekrar seyahat ettik ama bu sefer sadece birkaç metre uzağa değil, tamamen farklı bir yere atladık.

Botlarım yere battı, eriyen kardan nemlenmişlerdi. İleride yakın bir ağaç kümesi belirdi ve Rhyan doğruca oraya yöneldi. Hava Giritanya'da olduğundan çok daha sıcaktı. Rhyan'ın rotayı değiştirip bizi güneye geri götürüp götürmediğini merak ettim.

Yolculuğumuz boyunca sırtımda hiçbir şey hissetmemiştim; ne bir sıcaklık, ne de bir yanma. Ama tıslama hâlâ arkamızdaydı ve gittikçe yaklaşıyordu. Daha hızlı hareket etmek için ayaklarımı zorladıkça ses daha da şiddetlendi. Rhyan'ın hızına yetişmeye, onun soturion hızına ayak uydurmaya çalışırken kalçalarım yanıyordu. Oraya vardığımızda tökezlemişti ve yüzü solgundu ama toparlanmak için duraklamamıştı, eli hâlâ benimkini tutuyordu.

"Onları hissettin mi?" Rhyan kükredi.

"Hayır!"

"Siktir!" Alçak bir ağaç dalının altına eğildi.

Arkamızdan hırıltılı bir tıslama sesi geldi. Sırtıma sıcak hava üflendi. Rhyan daha hızlı koştu, bizi iki güneş ağacının arasından güçlkle kaydırıldı. Beni kendine doğru çekti, bir eli sırtımdaydı ve bacaklarımı kollarının arasına aldı.

Karnım çekildi ve ayaklarım yere değdi. Kumdu. Üstümüzde haftalardır görmediğim kadar güneş vardı.

Bir adada gibiydik; gelgitler uzaktaki kıyıya çarpıyordu, su masmaviydi ve iklim sonbaharın sonlarında olduğu kadar ılımandı. Damara'da mıydık? Lethea?

Rhyan tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Arkamdan yüksek sesli bir tıslama geldi.

"S.KTİR!" Rhyan kükreyerek ayağa kalktı, botlarındaki çamur kumda iz bırakıyordu. "Seyahat edebilirler!"

Kılıcımı sıkıca kavrarken avuçlarım terle doldu. Nahaşim'in böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım ama bundan şüphelenmeliydim. Yılanlar kendilerinden istenen her şeyi bulabilirdi. Büyüleri onları hedeflerine çekiyordu. Eğer hedefleri seyahat eden bir Lümeryalıysa, o zaman nahaşim de seyahat edebilirdi. Ödüllerini ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapabilirlerdi.

Ve başarana kadar da durmayacaklardı.

"Yolculuğa ve koşmaya devam edemeyiz. Gücünüz neredeyse tükenmek üzere. Onları ayırmamız gerekiyor" dedim.

Rhyan acı çekmiş gibi görünüyordu, iyi kaşlarını indirmişti ama haklı olduğumu biliyordu ve başını salladı. "Ağızlarının sana yaklaşmasına izin verme."

"Yapmayacağım." Kaçınmak iyi olduğum bir şeydi. Akademideki tek güçsüz soturion olmak beni aylarca hedef haline getirmişti, özellikle de grup kavgaları sırasında. Her zaman bir vuruş ya da yumruk indirecek kadar güçlü değildim ama onlardan nasıl kaçacağımı çok iyi biliyordum.

"Tetikte olun. Her açıdan gelecekler." Rhyan'ın gözleri benimkileri aradı, o kadar güzel yeşillerdi ki. Parlak güneş onun saçlarını koyu kahverengiden altın bronzuna çevirmişti ve benim saçlarım da yeniden kızıla dönmüştü.

Hazırlanmak, toparlanmak ve enerjisini yeniden kazanmak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu bilerek bakışlarını tuttum. Yüzü gerilmiş, çenesi gerilmişti. Kaşındaki ve yanağındaki yara izi daha belirgindi, ne zaman bitkin düşse ya da yaralansa olan bir şeydi bu.

"Birlikte hücum edip ortadan ikiye ayrılacağız," dedi, "ilerideki kum tepesinde. Ben sağa gideceğim, sen sol kanadı al."

"Hazır," dedim elini tutarak.

Başparmağı parmak eklemimin üzerinden geçti ve dizlerini bükerek koşmaya hazırlandı.

Koştuk, nahaşimler başlarını kaldırıp dokuz çenelerini şaklatarak hep birlikte bize doğru gelmeye başladılar.

"ŞİMDİ!" Rhyan çığlık attı.

Elini bıraktım ve sola doğru koştum, botlarım kayan kumla mücadele ediyordu. Ama nahaşim dağılmadı. Dokuz yılanın hepsi tek bir büyük pullu bedende bir arada kaldı ve kuyrukları kumda izler bırakarak Rhyan'ın peşinden gitti.

Hemen döndüm, neredeyse kum tepesinden kayarak ona ulaşmak için olabildiğince hızlı koştum.

Ayrılıyor ve Rhyan'ın etrafında dönmeye başlıyorlardı. İki eli de başının üzerine kaldırdığı kılıcının üzerindeydi, yavaşça dönerken gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Arka arkaya yaptığı atlayışlar yüzünden bitkin düşmüştü. Tüm güç deposunu tüketip bayılacak gibi görünüyordu. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Bir keresinde bana dönmek için Elyria'dan Bamaria'ya atlamıştı. Bütün gece akadim avlamak için ayaktaydı ve her iki ülkeyi de çoktan kat etmişti. Yorgunluktan yüzüstü düşmüştü.

Ona ulaşmak için çaresizce daha hızlı koştum. Bacaklarımın daha hızlı hareket etmesini isterken ellerim yanlarımdaydı. Dokuz yılanın her biri kuyruğunun üzerinde yükseldi, hepsi bir anda ileri atılmadan önce başlarını salladılar - tam Rhyan'a ulaştığımda.

Ellerimiz birbirine kenetlendi ve yılanların ortasından dışarıya doğru koşmaya başladık.

Biz yokken, yılanların dokuz başı birbirine çarptı, dişleri birbirlerinin yüzlerini deldi.

Yılanlar çarpışmanın etkisinden hızla kurtulup bizi kovalamaya devam ederken, "Zıplamaya devam edemezsiniz," diye bağırdım. "Bayılacaksın."

"Lyr, başka seçeneğimiz yok. Duramayız!"

Elleri titriyordu ve dehşet içinde fark ettim ki bizi uzaklaştıran bendim, daha hızlı koşan bendim. Rhyan her zaman daha güçlü, daha hızlı olan olmuştu.

Bir kez hariç - arenada elleri ve ayakları bağlanmıştı ve onunla bir akadim arasında duran tek şey bendim. Onu koruma, ona zarar vermeye cüret eden herkesi öldürme içgüdüsü, tıpkı o gün arenada olduğu gibi, ruhumda bir ateş gibi yeniden yükseliyordu.

Ateş sensin.

Yılanlar hızlandı, ben de daha hızlı koştum, Rhyan'ı sıkıca kavradım, neredeyse onu önümde sürüklüyordum.

"Nereye saklanabiliriz?" Ben sordum.

Tökezliyordu ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. Benim üzerimdeki koruyuculuğu yorgunluğunu bastırmaya başlamıştı. Zihninin döndüğünü, beni bu tehdide karşı nasıl koruyacağını bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama zaten gücünün çoğunu kullanmıştı.

"Rhyan! İyileşebilmen için saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

Dokuz başlı dev bir bedenın gölgesi üzerimizde belirdi. İleri atıldı.

"Rhyan!"

Beni kollarına aldı ve sahil gözden kayboldu. Yine bir dağın yamacındaydık, yerde taze bir kar mahsulü vardı. Rhyan dizlerinin üzerine çöktü.

İçgüdüsel olarak bunun şimdiye kadarki en uzak atlayış olduğunu biliyordum. Kar ve dağlar bana batma hissi veriyordu, aynı şekilde gümüş bir kurdun uluyan uzak bayrağı da. Korterla'daydık. Ka Kormac'ın topraklarındaydık.

Nahashim hala bizi buraya kadar takip etmişti. Şimdiden etrafımızı sarmışlardı, sürünerek yaklaşıyorlardı, vücutları genişliyor ve geri çekiliyordu. Imperator Hart onları iri olmaları için yetiştirdiğini söylediğinde abartmıyordu. En büyüğü kuyruğunun üzerinde yükselmiş, Rhyana tökezleyerek ayağa kalkarken üzerine doğru yükselmişti, yüzü kızarmış ve ter içinde kalmıştı. Yılanların geri kalanı liderden sürünerek uzaklaşıyor, yayılıyor ve bizi bir çemberin içine hapsediyordu.

Arkamı döndüm ve sırtımı Rhyana'a dayadım. "Etrafımız sarıldı."

Eli arkasına uzandı ve benimkini kavradı. Avuçları çok nemliydi. Ne kadar uzağa gittiğimizi ya da kaç kez gittiğimizi bilmiyordum.

Dokuz nahaşim pullu bedenlerini dalgalandırarak üzerimizde yükseliyorlardı. "Her şeyin bir dengesi vardır," diye Rhyana. "Onlar da yorulmak zorunda. Eğer ben bir atlayışım kaldı, onlar da öyle!"

Öne doğru eğildi ve ikinci kılıcına uzandı. Hançerimi kınından çıkardım.

"Bana yakın dur," dedi.

Bir tıslama duyuldu. Önümdeki bir nahaşim dişlerini göstererek ileri atıldı. Bir sonraki nahaşim saldırıp dişlerini omzumdaki zırha geçirdiğinde ondan uzaklaştım.

Dirsek attım ve yılanı geri fırlattım. Bir diğerrinin üzerine düştü ve vücutları birbirine dolanarak iki başlı bir canavara dönüştü ve ileri atıldı.

Döndüm, bıçaklarım hazırda, iki çift gözle yüzleşmek için. İki katına çıkmış bedeni öne doğru kayarak ilerlerken, başları çarpmaya başladı. Yoldan sıçradım ve kendini çemberin diğerr tarafına fırlatışını dehşet içinde izledim.

Yılanlar birbirlerinden ayrılıp tekrar saldırdılar. Hançerimi birinin sırtına sapladım, sonunda kan aktı ama zar zor. Onu durdurmaya yetmedi.

Başka bir yılan ileri atıldı ve ben geriye doğru eğilerek ısırığını kıl payı kaçırdım. Dişleri Asherah'ın zırhına çarptı ve yılanın kafası çarpmanın etkisiyle titreyerek sekti.

Hay sikeyim! Yardıma ihtiyacımız vardı. Daha fazla güç, daha fazla kuvvet.

Kashonim. Kashonim'i çağırمام gerekiyordu. Rhyan'la olan soyuma değil - neredeyse verecek hiçbir şeyi kalmamıştı - ama Asherah'la olan soyuma.

Rhyan bana doğru geri çekildi, nahaşim ile aramızdaki boşluk daralıyordu. Buraya kadarmış. Yolculuk etmediğimiz sürece yarattıkları çemberden geçmenin bir yolu yoktu.

"Lyr," dedi Rhyan umutsuzca. "Bir tane daha. Sadece bir tane daha."

Elini sıktım, kararımı vermişim. Tek yol buydu. Onu kurtarmanın tek yolu. Bunu durdurmanın tek yolu. Yılanlar bir kez daha ilerlerse her şey biterdi. Ya bizi yakalayacaklardı ya da Rhyan yorgunluğuna yenik düşecekti.

"Bir tane daha," dedim. "Git!"

O tanıdık çekişi, ayaklarımın yerden kalkışını hissettiğimde gözlerim yaşardı. Gözlerim yılanların kırmızı gözlerine kilitlendi, dikkatlerini, odaklarını yakaladı ve Rhyan'ı bırakırken bir hıçkırığı ısırdım. Bensiz yolculuk ederken eli elimden kayıp gitti. Nefesim kesildi, aniden yalnız kalmışım.

O gitmişti. Sadece ben ve dokuz Nahashim kalmıştık. Planım işe yaramıştı.

Boynumdaki vadati anında ısındı ve Rhyan'ın acı dolu sesi vاداتinin içinden haykırdı: "LYR! LYR! Bırak beni!"

"Rhyan, özür dilerim.

Yapmak zorundaydım."

"Neredesin?" bağırdı.

"Bunu bitiriyorum." Kılıcımı gökyüzüne kaldırdım ve bir elimi zırhımın üzerine koydum. Kar taşıyan şiddetli bir rüzgâr kapüşonumu geriye doğru savurdu ve saçlarımı güneşte kızıla çalan sırtıma savurdu.

Asherah

kırmızı.

"LYR!"

"*Ani Asherah!*" Çığlık attım. "Ben Asherah'ım. Onun kanı benim kanım. Seni çağırıyorum. *Ani petrova kashonim, me ka el lyrotz, dhame ra shukroya, aniam anam. Chayate me el ra shukroya. Ani petrova kashonim!*"

Boynumdaki Valalumir yıldızlarının elmas merkezleri bir anda parlamaya başladı, büyüünün her kelimesiyle birlikte ışıkları daha da parlıyordu. Bir anda bunu hissettim; güç dalgasını, içimde yanan ateşi. Acı verici değil ama enerji vericiydi, kanımı karıştırıyor, beni güçle dolduruyordu.

Kolumu yoran kılıç şimdi daha yukarı kalktı ve elimi başımın üzerine attım, bunu yaparken neredeyse kılıcı serbest bırakıyordum. Vücudumdaki her ağrı, her sızı, midemdeki çukur ve sinirlerim gibi yok olmuştu. Kendimi bir kâbusun içindeymişim ve aniden uyanmışım gibi hissettim.

Daha önce sadece iki kez kashonim çağırmıştım. Bir keresinde Rhyan'inkini kullanmıştım ve habibellumdan kurtulmak için gücü olabildiğince uzağa yayarak yavaştan almıştım. İkinci kez, arenada, bilmeden Asherah'ın gücünü almıştım. Bu sefer hazırdım. Bu sefer ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Fazla zamanım yoktu.

Nahashim'in de yoktu.

Kılıcımın yıldız ateşi çeliği yakarışımla güneşin altında parlıyordu ve bir savaş çığlığıyla ileri atıldım, neredeyse tökezliyordum

çok hızlı hareket ediyordu. Güç çok yoğundu, onu nasıl kontrol edeceğimden, nasıl başa çıkacağımın emin değildim.

Bağırdım, yılanla çarpıştım, vücudum dev bir kas gibi sertleşmiş gövdesinden neredeyse sekiyordu. Ancak zar zor kesebildiğim kalın pullu deri, bıçağımın altında yumuşadı. Mide bulandırıcı bir patlama sesi duyana ve bıçağımın ucunun sırtını deldiğini anlayana kadar ucunu vücuduna doğru ittim. Homurdanarak kılıcı elimde döndürdüm, kılıcı daha da içeri ittim, kabzası derisine değene kadar ittim. Nefesim kesildi. Bunu yapabileceğimi, böyle bir güç kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Yılan öfkeyle tısladı, sonra da yaralarından musluk gibi siyah kan damlarken korktu. Vücudunun önünden ve arkasından kan fışkırıyordu. Öldürücü bir tıslamayla kapanmadan önce gözleri vahşileşti. Neredeyse onunla birlikte düşüyordum, son saniyede ayaklarımın üzerinde dengede durarak artık kanla kaplı olan kılıcı vücudundan kurtardım.

Kalbim çok hızlı atarken ilk canavar dağın yamacında bir sarmalın içine yığıldı. Başımı çevirdim, kalan yılanları gördüm, tıslamaları yeni hassaslaşan kulaklarım için çok yüksekti, siyah pulları artık çok parlak parlıyordu. Renkleri ilk kez görüyormuşum gibi hissettim, kalbimin atışını duydum, yılanların kıvranışını ve bükülüşünü izlerken kanımın damarlarımda pompalandığını hissettim, her hareket daha ayrıntılıydı. Beynim vücudumda hızla akan güce yetişmeye çalışırken, vücutları aynı anda hem daha yavaş hem de daha hızlı dalgalanıyor gibiydi.

İkinci nahaşım sürünerek bana doğru gelirken uzakta bir şey dikkatimi çekti. Gölgemsı şekiller ve garip bir ses. Bir uluma mı?

Yılan yaklaştı, keskin yılan kokusu çürük yumurta gibi üzerime sinmişti. Aniden gelen öğürme isteğimi bastırdım. Onları daha önce hiç koklamamıştım.

Bir kokuları olduğunu hiç bilmiyordum. İşte o anda çimenlerin kokusunu, kalan karın soğuşunu, uzaktaki kurumuş kurt dışkısını alabiliyordum. Her şey artmıştı. Bunaltıcıydı. Çok fazla. Çok yoğun.

Asherah'ın kashonimine daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Beni yakıp kavuracaktı.

Yutkundum, kendimi toparlamaya, gücü kontrol etmeye, odaklanmaya çalıştım ve yılanı döndüm, iki elim de kılıcın kabzasında, ona doğru koştum. Kılıcımı kaldırdım ve ileri doğru keserek yılanı ikiye ayırdım. Kuyruğu sallandı ve döndü, başı olmadan çılgınca, o da düşmeden önce. Koşmaya devam ettim, parçalanmış bedenine doğru koşuyordum. Kendimi durduramıyordum. Kontrolü ele geçiremiyordum. Ve üçüncü yılan geldiğimi anlamadan önce sıçradım ve tek vuruşta kafasını kestim. Nahashim tıslayarak ölürken bıçağım şarkı söylüyordu.

Altı kişi kaldı.

Dünyam dağın yamacında yılan gibi kıvrılan altı kaygan bedene kadar küçüldü. Nefesim ağırlaşmıştı, damarlarımdaki yanma çok şiddetliydi. Bunu bitirmem gerekiyordu. Hemen bitirmem gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin farkında değildim. Artık ben değildim. Kılıcımdaki ateştim. Sevdiğim adama zarar vermek için düşmanım tarafından gönderilen bu canavarlara gelen ölümdüm.

Ve o anda, içimde yanan ateş ve bu canavarlar tarafından sınıandığımdan beri taşıdığımı bilmediğim bir öfke ile bir tanrıça oldum.

Beceriksizliğim, bu gücü kontrol edememem, bu güç gitmişti.

Artık kontrol Asherah'daymış gibi hissediyordu.

Bir sonraki nahaşim saldırırken kanımdaki ateşle çığlık atarak topuklarımda üzerinde döndüm. Vücudumun etrafında kayarak karnıma doğru ilerledi.

Kılıcımı indirmeden önce her bir sarmalı kestim ve yılanı ayaklarımın dibinde parçalara ayırdım. Topuklarımın üzerinde dönüp düşmanıma bakarken göğsüm kabardı.

Beş kişi kaldı.

Bir sonrakinin arkamdan geldiğini hissettim. Botlarımın dibindeki parçalanmış leşten sıçrayıp yere diz çökerken, kılıcımı iki elimle başımın üzerine kaldırırken ve nahaşimin karnını daha saldıramadan yakalarken ter dökmedim. Düşerken dişlerinden zehir damlayan bir kükreme çıkardı.

Dört.

Bir çift bana doğru geldi, birbirlerine dolanmışlardı, kafaları birleşmiş bedenlerinin önünde zıt yönlerde doğru sallanıyordu.

İki elim hâlâ kılıcımın kabzasındayken, kollarım önümde alevler içinde sonsuzluk sembolü çizilene kadar sallandı, kıvrıldı ve dans etti. Artık korkmadan, endişelenmeden ileriye doğru koşarken ellerimi bile göremiyordum, sadece ateşi görebiliyordum.

Ben yaklaştıkça yılanların boyu uzuyor, vücutları uzuyor ve geriliyor gibiydi. Önümde alev alev yanan ateşler tüterken, daha önce hiç ulaşamadığım bir hızda, Rhyan'ın bile ulaştığını görmediğim bir hızda koşmaya devam ettim.

Ben olmadığımı bildiğim bir hız. Asherah'tı.

Ateş pullarını yaktı, yanık et kokusu burnuma saldırdı, bıçağım tereyağını delip geçen bir bıçak gibi vücutlarına saplanmadan önce. Kafaları vücutlarından ayrılmadan önce birbirine çarptı, alevler onları yere düşerken yaktı. Leşleri kayaların arasına düştü. İki.

Kalbim ısıniyordu, damarlarımdaki ateş orada yoğunlaşıyordu - Valalumir'i, Mercurial ile olan sözleşmemi hatırlatıyordu.

Ateşimin azalmaya başladığını biliyordum; kaşonim beni yakmadan, beni ele geçirmeden önce ancak bu kadar dayanabilirdi. Onu bu şekilde kullanmak tehlikeliydi. Kashonim sadece yaşayan Lümerliler arasında kullanılırdı, sadece son bir hamle içindi. Bir tanrıçayı çağırmanın bana ne yapacağını bilmiyordum. Geçen sefer beni neredeyse bir gün boyunca bayıltmıştı. Ve düşmanlarım henüz tam olarak fethedilmemişti.

Ama olacaklar.

Öyle olmalılar. Başarısız olmayacaktım. Kendim için değil. Ve Rhyan da.

Uzaktan, hâlâ adımı çağırın sesini duyabiliyordum. Hala aramızdaki vadati bağlantısını canlı tutuyordu. Böylece bu iş bittiğinde beni tekrar bulabilecekti. Yeniden şarj olduğunda. Ama şu anda, ayrılığımızın ıstırabını kalbimde hissediyordum.

Ama bir sonraki yılan doğru koşarken hepsini bir kenara bıraktım. Bu korktu ve geri çekildi. Botlarım izlerimde toz bıraktı. Baldırlarım yanıyordu ve ter yüzümden aşağı dökülüyordu. Koşarken kılıcımı başımın üzerinde tuttum, yıldız ateşi çeliği alev alev yanıyordu. Zırhımdaki elmaslar Asherah'ın kanıyla doldu, yakut gibi parladı. Ateşli kırmızı ışıklar nahaşimin oniks benzeri pullarında parladı.

Son saniyede yılan geri çekilmeyi bıraktı ve ağzını sonuna kadar açarak ileri fırladı, zar zor görebildiğim ya da algılayabildiğim bir hızla üzerime geldi. Tısladı, dişleri dışarı çıktı, ağzından zehir fişkırdı.

Kılıcımı indirdim, Asherah'nın ateşi içimde akıyordu ve bıçak nahaşimin ağzını kesti, kafasını ikiye ayırdı ve vücudunu ortadan ikiye böldü. Zırhıma ve tuniğime sıçrayan siyah kanla ölü nahashim'in ortasında durdum.

Bir tane kaldı. Son nahaşim, en büyüğü. Vücudu uzamıştı, gözleri parlıyordu.

Görüşüm bulanıklaşıyor, uzuvlarım içimdeki sıcaklıkla yoruluyor ve kaşonimin bana zarar verdiğini hissedebiliyordum. Kendimi çoktan sınıra kadar zorlamıştım. Rhyan gibi ben de son atlayışımı yapıyordum. Ya bu yılanı öldürecektim ya da o beni Emperor Hart'a götürecekti. İkisi arasında bir yol yoktu.

Nahashim'in bedeni büyürken kılıcımı kaldırdım. Sadece uzamıyordu, aynı zamanda genişliyordu da.

Bir saniye duraklayarak hareketsiz kaldı. O da yorgundu. Öyle olmalıydı. Ama sonra havalandı, dişleri son yılanın iki katı büyüklüğündeydi, dili ağzından dışarı kayıyordu, uzun ve zehirliydi. Çok hızlı hareket ediyordu ve ben odağımı kaybediyordum. Soluyordum, zamanım, enerjim, gücüm tükeniyordu.

Kılıcım ağzıyla çarpıştı. Bir öncekinde olduğu gibi yılanın kafasını yarması gerekiyordu ama bu nahaşim kılıcımı sıkıca kavradı. Çenesinin tutuşu çok güçlüydü. Nahaşim kılıcımı ellerimden kopardı, sürünerek uzaklaştı ve dağın yamacına tükürdü. Ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. Yıldız ateşi alevleri gözlerimin önünde yok olurken, nahaşim kuyruğunu kullanarak kılıcı tekmeledi ve kılıç tehlikeli bir şekilde yaklaştığımız uçurumdan aşağı düştü.

Kalbim küt küt atıyordu. İçimdeki tanrıçanın gücü azalırken korkum da aynı hızla geri dönüyordu.

Nahashim bunu biliyor gibiydi. Çimlerin arasından kayarak saldırdı, yaklaştıkça yer gümbürdüyordu.

Kemerimin kayışlarındaki Valalumir'lere uzandım, birini kopardım ve fırlatmak için elimde kalan her şeyi kullanarak fırlattım. Yıldız havada döndü ve yılanın gözünü oydu. Ben başka bir Valalumir'e uzanırken geri çekildi ve uludu. Doğru nişan aldığımı, tanrıçanın beni hâlâ desteklediğine dua ederek ikinci yıldızı fırlattım ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim.

Nahaşim'in başının altından, yan tarafını keserek yılanı çileden çıkarmaya yetecek ama onu yavaşlatmayacak bir yara açtı.

Daha hızlı ve daha hızlı hareket edip bana doğru hücum ederken yer sarsıldı. Oniks pulları parıldarken vücudu yer değiştirdi.

Parmaklarım neredeyse uyuşmuş halde başka bir yıldızla uzandım. İhtiyacım olan tutuşu ya da onu deriden koparacak gücü zorlukla bulabildim ama bir homurtuyla kayışın yırtıldığını duyarak onu çıkardım.

Ama çok geç kalmıştım. Yılan üzerimdeydi, kükrüyor, tıslıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Parçaladığım gözden kan ve irin sızıyordu.

Valalumir'i parmaklarımın arasında sıktım, tek olduğunu biliyordum.

Başı bana doğru inerken nefesi yüzüme sıcak bir şekilde üfledi. Nahaşim'in boğazına yumruk attım, Valalumir boğazını yırttı, ta ki boğuk bir tıslama çıkana kadar. Altın seraphim tüylerinin hemen altında açıkta kalan pazıma bir diş kayarken, siyah kan kolumdan aşağı sızdı.

Acıyla çığlık attım, kolum yeniden yanmaya başladı. Kashonim ile değil. Güçle değil. Ama zehirle.

Tam o anda kaşonimim alev aldı ve bitkin bir halde kaldım. Gücsüz ve tükenmiş.

Kolumdaki zehir hızla yayılıyordu, tıpkı yorgunluğum gibi. Daha önce neredeyse hiç hissetmediğim yaralar şimdi on kat daha fazla üzerime geliyordu. Tıpkı arenada Rhyan'ın gücünü çağırdığımda olduğu gibi.

Yılan düştü, öldü ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Hâlâ yılanın ağzının içinde olan kolum uyuşurken alnımdan ter boşanıyordu. Sol elimle otları, toprak parçalarını, elimden gelen her şeyi tutarak beni yılanın pençesinden kurtarmaya çalıştım.

Çenesi kapanmadan önce kendimi zar zor kurtardım ve kolum yanımda gevşek ve işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı.

"LYR!"

"Rhyan!" Boynumdaki taşa doğru bağırdım. "Lyr!"

"İyi misin? Neler oluyor?"

"Onları ben öldürdüm. Hepsini. Ama biri beni yakaladı. Zehir....
Ben...Ben...."

Konuşamıyordum. Felç beni ele geçiriyordu. Çenem geriliyordu ve derim sertleşmişti. Ağzımı zar zor oynatabiliyordum.

"Senin için geri geliyorum! Lyr, geliyorum! Dayan! Ben gelene kadar pelerininle kendini koru. Seni bulacağım, yemin ederim. Şarj olur olmaz. Beni duyuyor musun? Geliyorum! Dayan!" Çılgına dönmüştü, aksanı yine ağırdı, kelimeleri birbirine karışıyordu.

Başım çimenlere çarptı. Kemerimden pelerini çıkardım ve malzemeleri bacaklarımın üzerinde sürükleyerek toprağın yeşiline karışmasını izledim. Ama yüzüme ulaşamadım. Sadece bu hareket bile beni nefessiz bıraktı.

Kafamın içinde bir ses vardı, daha önce hiç duymamış olmama rağmen içgüdüsel olarak tanıdığım bir ses. Rhyan'la kaşonimimi çağırdığım ilk ve tek seferde aramızda bir bağlantı kurmuş, bir anlığına onun zihnine girmeme izin vermişti. Ve şimdi, kaşonimim sona ererken, Asherah'nın konuştuğunu duyabiliyordum.

"Yıldızlara doğru gitmeyin. Aradığınız şey Ay'da."

Güneş sırlarımı açığa çıkardı, ben de onları ay ile sakladım.

Seraphim heykelinin üzerinde gizli olan oyma.

Biliyorum, düşündüm. Oraya gidiyorum.

Ama o sadece aynı kelimelerle karşılık verdi, sesi da acildi: "Yıldızlara doğru gitme. Aradığın şey Ay'da."

Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.

Ruhumuz, kanımız ve anahtarımız. Üçü de bizdeydi.

Biliyorum, tekrar düşündüm.

Yer gümbürdedi ve rüzgâr eserek pelerinimi geriye savurdu. Aşvan atları karda koşuyordu ama aşvan atları yerde koşmazdı, uçamayacak kadar yaşlı ya da genç olmadıkları sürece.

Yavaşça göz kırparak anlamaya, hatırlamaya başladım. Korteria çok batıdaydı, sudan, büyüümüzün kaynağı olan Lumerian Okyanusu'ndan çok uzaktı. Ka Kormac'ın bu kadar çok soturi ve bu kadar az büyücü üretmesinin nedeni buydu. Lümerya kıyısından bu kadar uzakta, Lümerya Okyanusu'nun sularına bu kadar az erişim varken, ashvanları bile topraklanmıştı.

Hareket edemiyordum ve nahashim'in zehri ile kashonim'in etkileri arasında zar zor konuşabiliyordum. Gözlerimi açık tutmak için savaşıyordum.

Bakışlarımın bir köşesinden vاداتinin mavi ışığının hâlâ etkili olduğunu görebiliyordum. Altın zırhımın arkasından küçük bir parıltı geldi. Elimde kalanlarla zırhımı tuniğimin içine soktum ve zırhımı güvenli bir şekilde göğüsler.

Aşvanlar binicileriyle birlikte yaklaştılar. Sanırım dört kişilerdi. Biri üzerinde Ka Kormac'ın mührü olan bir bayrak taşıyordu; hırlayan gümüş bir kurt.

"Burada neyimiz var?" diye sordu lider, aşvanını yavaşlatarak durdu.

Sesini tanıyordum ama beynim zar zor çalışıyordu, artık bağlantı kuramıyordu, artık bana onun adını getirecek kadar enerjik değildi. Bayılmak üzereydim, tüm bilincimi kaybetmek .

Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Güldü, atından atladı, zalim siyah, boncuk gözleriyle beni izledi.

"Rhyan," dedim, sesim titrek ve bitkin çıkıyordu. Yüzümdeki kaslar geriliyordu. Zehir beni ele geçiriyordu. Tek bir kelimem kaldığını biliyordum. Ve sayılmalıydı. "Kurt."

Siyah deri botlar yaklaştı, bir taşı tekmeleyerek yollarından çıkardı.

Bir soturion kuşağının altındaki Valalumir yıldızları güneşin altında parlıyordu.

Kaba eller beni yukarı kaldırırken gözlerim kapandı, parmaklar içime bastırdı, tanıdık olmayan, istenmeyen bir kavrama.

Acımasız, kurt kahkahası, bir ulumayla noktalanıyordu - daha önce duyduğum uluma. Sonunda kaşonim kullanmanın tüm bedelini ödemedi ve bilincimi kaybetmeden önce duyduğum son şeydi.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Soturion üniformamı giymiş halde bir dağın tepesinde duruyordum. Kemerimin tokaları takılıydı ve kayışlardaki Valalumir yıldızları parlıyordu. Aşağı uzandım ve yedi köşeli yıldızlardan birini çıkarmaya çalıştım. Ona ihtiyacım vardı. Bir düşman vardı. Öldürmem gerekiyordu. Korumalıyım.

Ama yıldız beni kesti. Tısladım, parmağımdan kan fışkırdı. Onu ağzıma çektim, üşüdüğümü hissettim. Gökyüzünden kar yağıyordu.

Her kar tanesi yere düştüğünde alevlere dönüşüyordu. Dağın tepesinde etrafımı ateşler sarmıştı.

Bir akadim dişlerini gıcırdatarak homurdandı ve ben onu bulmaya çalışarak döndüm. "Aşera," diye homurdandı Haleika, alevlerin arasından geçerek.

Yıldızımı fırlattım ve onun yana atlayışını dehşet içinde izledim. Yıldız uğuldadı, dönerek geçti. Meera ve Morgana oradaydı, bağlanmışlardı.

"Onlara zarar veremezsin," dedim. "Ben Asherah'im."

Güldü. "Öyleydin." Pençeleri boğazıma dolandı. Yere baktım; zırhım gitmişti. "Ama artık insansın."

"Uzun sürmeyecek."

"Yanlış yolu izledin. Düşmanınız sandığınızdan daha yakın." Ben öksürene kadar boynumu sıktı. Kolu uzadı, sardı, soluk teni siyah, parlak pullarla doldu. Havada bir koku vardı. Ölüm kokusu.

Nahashim tısladı, dişlerini gösterdi ve vücudunu sıkarak kan dolaşımımı keserken zehir damlattı.

"Lütfen!" Nefes nefese kaldım, zar zor nefes alabiliyordum. "Yapma."

"Hazır olsan iyi edersin" diye tısladı yılan, sesi bir kurt ulumasına dönüşüyordu.

Kurt gecenin içinde uludu, sesi beni irkiltip uyandırdı.

Başım çatlayacak gibiydi. Ağrı boynumun arkasına yayılmış, omuzlarımın arkasındaki kasların derinliklerine inmişti. Bir iniltiyle gözlerimi açtım ve kendimi gecenin kararttığı bir odada buldum. Yanan bir ateş vardı ama görüşüm göremeyecek kadar bulanıktı. Her şey gölgeli, puslu görünüyordu. Gözlerimi kırptırdım, gözlerimdeki kiri silmem, yüzümdeki saçları itmem gerektiğini fark ettim. Ama ellerim... Dişlerimi sıktım. Ellerim bağlıydı, başımın üstünde bağlanmıştı. Kaba ipler bileklerimin etrafında sıkılmıştı. Ve ayakta duruyordum. Tamamen uyandığımda ayaklarım aniden tökezledi, dengemi bulmaya çalıştım. Ayağım kaydı ve yere tutunmaya çalışırken ipler beni daha da sıkı tuttu. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Bu şekilde uyuyakalmıştım. Saatlerdir. Bacaklarım yabancı ve ağırdı, her kasım kaskatı kesilmişti.

Başımı kaldırdığımda şakaklarımda keskin bir acı hissettim ve uykunun sisi içinde bileklerimin sadece iple bağlı olmadığını, aynı zamanda bir direğe de asılı olduğunu fark ettim. Katurium'da Imperator'un emriyle bağlandığım ve kırbaçlandığım direğe tıpatıp benzeyen siyah bir direk.

Hareket etmeye, kaçıma çalıştım ama uzun süre ayakta kaldığım için bacaklarım uyuşmuştu. Ayaklarımın altına iğneler batıyordu. Mide bulantısı karnımda yuvarlandı ve hemen ardından beni daha da hasta hissettiren bir açlık acısı geldi.

İplere bastırarak düğümlerde gevşeklik olup olmadığını test ettim ama ipler sadece daha derine battı ve ben uyurken vücudumun aşağı çekmesiyle zaten çığ kalmış olan derimi kesti. Ön kolumda bir damla kan ve dirseğimde iğrenç bir kaplama hissettim. Nahashim kanı. Bacaklarım bunca zamandır çaresizce oturuyor, ağırlığımı taşımayı ya da beni yukarıda tutmayı reddediyor olmalıydı. İplerin işlerini yapmasına izin veriyorlardı.

Ağzım rahatsız edici derecede kuruydu. Açlığımın üzerine o kadar susamıştım ki tek yapabildiğim sızlanmaktı. Ve her şeyden öte, umutsuzca işlemem gerekiyordu. Tanrım, keşke ellerimle gözlerimdeki uykuyu ve kiri silebilseydim. Ellerim yakında serbest bırakılmazsa Lethea'dan daha uzakta olacağımı hissediyordum. Yüzümdeki tüm tüyleri itmem, vücudumun her yerinde çıkan kaşıntıları kaşımam gerekiyordu. Derim onlarla dolup taşıyordu.

Ama en önemlisi, buradan gitmem gerekiyordu. Her nerede olursam olayım.

İçimde yükselen paniği şimdiden hissedebiliyordum. Korkuyu. Artık tamamen uyanıktım ve bu çok büyüktü.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Rhyan benim için gelecekti. Buna tutunmak zorundaydım. Beni burada bulacağı, seyahat edeceği ve kurtaracağı fikrine tutunmalıydım.

Ama yine de kalbim belirsizlikle çarpıyordu. Nerede olduğum korkusuyla. Rhyan'ın iyi olmadığı korkusuyla. Güvende değildi. Ya bir yılını kaçırdıysam? Ya da daha fazlası varsa? Ya da çok fazla atladığı için yorgunluktan bayılmıştı.

Hayır.

O . İyi olmak zorundaydı. Ve ben de iyi olacaktım.

Ama eğer değilse...siktir. Elini bırakan bendim. Yakalanmasına izin veren bendim. Ve şimdi ben...

Nefesim kesildi.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol. Sadece nefes almam gerekiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak gözlerimden saç tellerini uzaklaştırmayı başardım ve yüzümü kaldırdığım kollarıma sürttüm. Sonra yavaşça direğin ötesindeki çevrem netleşti ve bilincimi kaybetmeden önce tam olarak ne gördüğümü hatırladım.

Korteria'daydım. Ka Kormac tarafından esir alınmışım. Sebebi ise onların kalesinde, Vruskhire Keep'te esir tutulmamdı - tam da İmparator'un beni götürmekle tehdit ettiği yerde. Pratikte kendimi ona teslim etmişim.

Kendimden

Moriel'e. Hayır.

Hayır.

Derin nefes al.

Kabaca yutkunarak etrafıma bakındım ve etrafımı değerlendirdim. Bir hapisane hücresinde değildim, tabii Ka Kormac mahkûmlarına krallar gibi davranmıyorsa.

Beni çevreleyen dört duvar kalın gri taştan yapılmıştı. Odanın karşısında deri bir kanep, bir şifonyer, bir sandık ve bir ayna vardı. Ortada saten, kadife ve kürkten yapılmış lüks battaniye ve yastıklarla dolu büyük bir yatak uzanıyordu. Ayrıca büyük bir dolap ve yanında zırh taşımak için yapılmış, üzerinde ölü bir kurt kafası olan ahşap bir kukla vardı.

Burası hapisane değildi. Bir yatak odasıdaydım. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Dolabın yanındaki şöminede bir ateş çıtırdıyordu, alevler yakın zamanda bakılmış gibi güçlüydü. Nedense ateşin benim rahatım ya da yararım için yakıldığından şüpheliydim. Burada her kim yaşıyorsa, normalde bu odayı her kim kullanıyorsa onun içindi.

Ve bu her kimse, yakın zamanda buraya gelmiş.

Vücuduma baktım. Hâlâ giyiniktim, zırhım yerindeydi. Titrek bir nefes geri çektim. Tecavüze uğramamıştım, sadece yakalanmış ve bağlanmıştım.

Ağırlığımı kaydırıp dengemi buldukça ayaklarıma ve bacaklarıma yavaş yavaş hisler geri geliyordu ve etrafımı değerlendirmeye devam ettim. Sağ tarafımdaki duvarı tavandan tabana üç pencere kaplıyordu, ortadaki pencere meşalelerle hafifçe aydınlatılmış taş bir balkona açılıyordu. Gece gökyüzü oldukça açıktı ve Vrukshire'ın ateşleri kalenin ötesindeki tepeleri görünür kılıyordu, alevlerin kızarttığı kar başlıkları.

Bütün gün uyumuş olmalıyım. Rhyan'dan daha sabahken ayrılmıştım. Ama gecenin ne kadar derinliğindeydi? En son Asherah'ın kaşonimini çağırdığımda bütün gece uyumuş, ertesi gün öğleden sonraya kadar uyumuştum. Aynı şey olduysa, aynı enerji kullanımı olduysa, muhtemelen en azından gecenin ortasıydı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yaşlarıma geri kııptım.

Rhyan neredeydi? Ona neler olduğunu anlatmaya çalıştığımı hatırlıyordum ama kaçırılmak üzere olduğumu bildiğim için Vadati'yi de vardiyamın altına saklamıştım. Şimdi ona ulaşamıyordum ve taşlar sadece konuşan kişi ile taş arasında net bir bağlantı olduğunda işe yarıyordu, bu bağlantı sadece bir kişi konuşmaya devam ederse devam ediyordu. Sessizlik büyüsünü kapattı.

Taş şüphesiz saatler önce sessizliğe gömülmüştü. Rhyan'ın bilinci yerinde bile olmayabilirdi. Ve hangi ülkede bulunduğumu bilmediğinden endişeleniyordum. Nahashim'den kaçmaya çalışırken gittiğimiz her yeri zar zor biliyordum.

Yatağa, yatak başlığına oyulmuş kurda bakarken içimi bir batma hissi kapladı. Ka Kormac beni yakalamış ve kalelerine götürmüştü... ama bir hapishane hücresi yerine beni birinin yatak odasına kilitlemişlerdi. Odanın büyüklüğüne bakılırsa Ka'da çok yüksek rütbeli biri.

Midem bulandı. İçimde bunun bir Korterian hapishanesine kapatılmaktan daha kötü bir sonuç olacağına dair kötü bir his vardı. Ka Kormac'ın ne olduğunu, kadınlarına, karşılaştıkları her kadına ne yaptıklarını biliyordum. Ve son etkileşimlerimize dayanarak, artık bana sahip olduklarına inandıklarından emindim. Arianna'nın lanet olası sözü yüzünden artık yasal bir hakları vardı.

Ama burada bile kurallar olmalıydı, bazı edep kuralları yürürlükte kalmalıydı. Hâlâ soylu bir kadındım, hâlâ yasal olarak Ka Batavia'nın bir leydisiydim. Hâlâ Arkasva'nın ve Yüce Leydi'nin yeğeniydim.... Bu onun için bir bok ifade etmese bile, İmparator ve Imperator en azından bir şekilde görünüşlerini koruyor, edep maskeleri takıyorlardı. Ahlaklı gibi davranıp yasalara uyuyorlardı. İmparator'un varisiyle nişanlanacaktım. Ama ben onların değildim. Henüz onların değildim.

Tepkiler olmadan bana tecavüz edemezlerdi. Bu düşünceye tutundum; o kapıdan içeri gireceğinden emin olduğum, burada benimle birlikte olduğundan, ateşi devam ettirdiğinden, uyurken beni izlediğinden, ben bayginken beni bağladığından şüphe duymadığım kişiye karşı sahip olduğum tek olası koruma.

Sadece bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Beni bu halde gördüğünü, büyük ihtimalle ellerini gezdirdiğini biliyordum. Nahashim'in zehri ve Asherah'ın kashonim'inin yorgunluğundan o kadar delirmiştim ki

daha önce adını söyleyememiştim. Ama artık biliyordum. Kimin odasında olduğumu biliyordum.

Burası Brockton Kormac'ın odasıydı. Viktor'un kuzeni ve ırağı - İmparator'un yeğeni ve Bastardmaker'ın oğlu- beni bulan kişiydi.

Sakin ve mantıklı kalma çabalarıma rağmen, hemen iplere karşı tekrar mücadele etmeye başladım, ancak yaptığım her hareket ipin bileklerimi daha derinden kesmesine neden olduğunda durdum. Dişlerimi sıktım, acı içinde tıslayarak ayakta durmak için rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama bu imkansızdı.

Eğer kendimi acıdan kurtaramıyorsam, o zaman onu bir çapa olarak kullanmam gerekiyordu. Bileklerimdeki yakıcı acıya odaklanıyordum. Sadece rahatsızlığa odaklanır ve nasıl kaçacağımı düşünürdüm; ne olabileceğini, bana ne yapabileceklerini değil.

Rhyan'la birlikte aylarca sonuca odaklanmak, sadece sonunda olmasını istediğim şeyi görmek için çalışmıştım. Ama burada ne kadar uzun süre durursam, çözüme giden yolu görmek o kadar zorlaşıyordu.

Derin bir nefes aldım. nemli değildi, bir yolunu bulacaktım. Bunu atlatacaktım, sadece akıllı olmak zorundaydım. Ve en kötü senaryoyu kabul etmek zorundaydım. Olabilecek en kötü şey Imperator ve Bastardmaker tarafından yakalanmaktı. Onların evindeydim ama... burada olduklarını sanmıyordum. İkiisi de ülkelerine gelmemi beklemezdi, yani beni burada takip etme ihtimalleri çok düşüktü. Ve eğer gerçekten kız kardeşlerime giden akadim izini takip ediyor olsalardı, batıya değil kuzeye giden bir yolu takip ediyor olurlardı.

Rhyan ve ben sadece iki gece önce yola çıkmıştık. En iyi ihtimalle, en kötü düşmanlarım Giritanya'ya ulaşmıştı. Soturileriyle birlikte hareket ediyorlardı.

İki adamın da cepheye yakın bir yerde olmayacağını düşünürsek, bu aynı zamanda yavaş hareket etmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Küçük bir şeydi. Ama bana zaman kazandıracaktı.

Odaya tekrar baktım. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı, soğuk görünüyordu ve hiç dokunulmamıştı. Brockton ve arkadaşları Bamaria'da, Soturion Akademisi'ndeydiler. Tahmin etmem gerekirse, diğer herkesle birlikte kız kardeşlerimi bulmak için gönderilmişlerdi ya da İmperator tarafından beni takip edip yakalamaları için gönderilmişlerdi. Yine de bunların hiçbiri onu buraya getirmezd.

Hay sikeyim. Gerçekten bu kadar şanssız mıydık? Gölge Kalesi'nden kaçmış, bir soturi lejyonundan kurtulmuş ve dokuz nahashim'den kaçmıştık. Ve tüm bunlar, eve gelip arkadaşlarıyla parti yapmak için emirlere itaatsizlik eden Bastardmaker'ın oğlu Brockton Kormac tarafından yakalanabilmem içindi. Bir Soturion olarak görevini yapmadı.

Gözlerimi sıkarak karnımda patlayan sinirleri yatıştırmaya çalıştım. Eğer hapishanede değil de Brockton'ın yatak odasıdaysam, burada olduğumu sadece onun biliyor olması küçük bir ihtimaldi. Eğer beni ihbar etseydi, zindanda bir gardiyan tarafından izleniyor olurdum. Tüm silahlarım elimden alınırdı. Ama hançerimi kalçamda hissedebiliyordum. Kılıcımın kını boştu - kılıcımın nahaşim ile birlikte uçurumun kenarında olduğundan oldukça emindim.

Beni bir muhafıza ya da hançerimden ayrı tutulmaya ihtiyaç duymayacak kadar küçük bir tehdit olarak görmesine hakaret ederdim. Gölge Kalesi'nde de beni etkisiz hale getirmeyi başaramamışlardı. Yine de bu sefer yanılmamışlardı. Çünkü buradaydım, bağlıydım ve silahlarıma ulaşamıyordum. Kaçamıyordum. Yine.

Umutsuzca bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım - neden yalnızdım, neden onun odasıdaydım. Beni sır olarak mı saklıyordu?

Burada mı? Yoksa başka sebepleri mi vardı?

Kollarım titredi ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Brockton eşikten geçti. Boncuk gibi siyah gözleri vücudumda gezindi ve en son yüzüme kaydı. Uyanık olduğumu görünce irkilmiş görünüyordu.

"Üzerine su dökmek zorunda kalacağımı düşündüm." Kolunun altında bir kütük taşıdı ve ateşe attı, alevler çekilirken ellerini birbirine sürttü ve sonra tekrar canlandı, patladı ve çatırdadı. "En azından horlamıyorsun."

"Hayır," dedim sessizce. "Uyandım."

Kapıyı kilitlerken sırtı bana dönüktü, sürgü yerine otururken kalın metalik bir gümbürtü çıkardı. Ses yankılandı ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Döndüğünde yüzünde kurt gibi bir sırıtış vardı ve gözleri yine üzerimde geziniyordu.

Bakışlarının düştüğü her yerde tüylerim diken diken oldu.

"Direğim hakkında ne düşünüyorsun?" sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kan dolaşımımı engelliyor," dedim en iyi varis sesimi takınarak. "Ayrıca dekorunuza da uymuyor."

Dudaklarını yaladı. "Kırbaçlandığın zamanı hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum."

Hırıltımı yuttum. Tabii ki hatırladım. Hatırlamak zorunda kalmamak, Aemon'un "Ben yaparım," dediğini duymamak, İmparator'un zalimce beni neredeyse yok edecek bir kirpik daha eklemeye karar verdiği anı silmek için küçük bir servet öderdim.

Başkalarının da buraya bağlandığı düşüncesiyle midem bulandı; onun geçmiş kurbanları benim yerime acı çekiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Direkt konuya girelim, ha? yok mu? Yalvarmak yok mu?" Burun deliklerim alevlendi. "Kimse burada olduğumu bilmiyor, değil mi?"

Şaşırmış görünüyordu. Bunu bir kazanç olarak sakladım. Doğru tahmin etmişim. "Bunu size söyleten nedir, Leydi *Asherah*?"

Beni aşağılama girişimini görmezden geldim ve tüm düşüncelerimi toplarken çenemi kaldırdım.

"Birincisi, amcan İmparator'un Akadim'i avlamak için kurduğu görev gücüne liderlik ediyor. Akademi'de derslerde değilsin. Ve açıkça avda da değilsin. Yani, tahminimce, burada olmaman gerekiyordu. İkincisi, amcan tarafından hapse atıldım. Ve kaçtım." Dehşete kapılmamış gibi yaparak ona baktım. "Beni sen buldun. İçimden bir ses protokol gereği zindanlarınızda tutulmam gerektiğini söylüyor ama tutulmuyorum. yanımda bir muhafız bile yoktu ve silahlarım hâlâ üzerimdeydi. Ve senin yatak odandayım."

Omuz silkti. "Zindanlar mı? Muhafızlar mı? Hadi ama. Lord Viktor'la nişanlısın. Burada tutsak değilsin."

"Bileklerimdeki kesikler ve bu ipler aksini söylüyor," diye dişlerimi sıktım.

Tekrar omuz silkti ve bir adım daha yaklaştı. "Dediğin gibi, kaçtın. Kaçma riskin olabileceğini düşündüm. İşi şansa bırakamazdım."

"Öyleyse neden silahlarımı çıkarmıyorsun?"

Kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü. "Onlara ulaşabiliyor musun?" diye sordu, sesi alaycı bir şekilde tatlıydı, sanki bir çocukmuşum gibi, sanki şimdiye kadar sorulmuş en aptalca soruymuş gibi.

Ters ters baktım. "O zaman söyle bana, zindan değilse neden senin odan? Dediğiniz gibi, Lord Viktor'la nişanlanacağım."

Kaşlarını çattı. "O burada değil."

Bu bilgiyi de sakladım. "Müstakbel kuzenine böyle mi davranıyorsun?"

Güldü. "Gelin bakalım, Leydi Asherah. Yoksa size Leydi Lyriana mı demeliyim? Soturion?" Omuz silkti. "İkimiz de onunla evlenmeye hiç niyetin olmadığını biliyoruz."

"Ka Kormac'ın başkalarının ne istediğini ya da arzuladığını önemseydiğini bilmiyordum." Brockton sırttı.

"Öyle bile olsa," dedim, "beni böyle için kızmayacak mı?"

Gözleri kısıldı ve benden uzaklaşıp odada bir aşağı yukarı volta atmaya başladı. Odanın ortasında aniden durdu ve bana doğru yürüdü. Pürüzlü elleri çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru çevirmeye zorladı.

"Akıl oyunlarının benim üzerimde işe yarayacağını mı sanıyorsun? Ha?" Yüzüme tükürdü ve tükürüğü yanağımdan aşağı kayarken öğürme isteğime direndim. "Seni benim topraklarımda buldum. Benim ülkemde. Dokuz ölü Nahashim tarafından kuşatılmış halde. Senin lanet ülkeneye gelip bayılmadım, değil mi? Yanımda canavar da getirmedim."

Hayır. Ama amcan lanet olası akadim getirdi. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu, tırnakları ağzımın kenarlarını sıkıştırıyordu.

"Bunu sen yaptın," diye hırladı. "Buraya geldin. Gölge Kalesi'nden kaçtın - kuzenimden ya da amcamdan kaçmak için olduğunu varsaydım. Aptal gibi kız kardeşlerinin peşinden gideceğini düşündüm. Ama hayır, seni burada buldum, hem de dokuz lanet yılanla birlikte. Nedenini bilmek istiyorum."

"Kız kardeşlerimi bulmaya çalışıyorum," diye bağırdım.

"Peki burada olduklarını sana düşündüren ne?" diye sordu, boynu renkten renge girmişti.

Onu dikkatle izledim. Sorusunu içtenlikle soruyor gibiydi. Sanki onun neyi bildiğini merak ediyordu. Sanki bir şeylerin dışında bırakılmış gibiydi.

başkalarının bildiği bazı önemli detaylar vardı. Ya da başı belaya girmek üzereymiş gibi -şu anda burada olmaması gerektiğinden emindim.

"Burada olmadıklarını sana düşündüren nedir?" Ne kadarını bildiğini merak ederek sordum, tabii bir şey biliyorsa. Kız kardeşlerimi kimin kaçırdığı ve bana o mektubu kimin yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İmperator Kormac olabilir. Ama o zaman neden Glemaria'da değiş tokuş yapılmıştı? Notu Rhyan'ın babasının gönderdiğini düşünürdüm, anahtarın onda olduğu gerçeği dışında.

"Biliyorum," diye tükürdü Brockton. "Neden onlar için buraya geldin?"

"Çünkü nerede olduklarını bilmiyorum," dedim umutsuzca. "Sadece arıyorum. Sadece onları bulmak istiyorum."

"Yalnız mı?" diye sordu.

Bağlarımı çekiştirdim. "Belli ki."

Parmakları çeneme saplandı. "Senin yeminli piçin nerede?"

Yanağımın içini ısırdım. "Soturion Hart'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Hiçbir uyarıda bulunmadan yanağıma öyle sert bir tokat attı ki başım yana kaydı. Acı o kadar keskindi ki kendimi durduramadan haykırdım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

"Bu yalan söylemek için," diye homurdandı.

Nefesimi içime çektim, yanağım titriyordu.

Acıya odaklan. Yanağımdaki acıya, bileklerimdeki acıya. Şu anda kal. Sakin olun.

"Nerede. Nerede. Nerede. Forsworn nerede?" tekrar sordu, her kelimeyi öyle bir kuvvetle vurguluyordu ki ağzından daha fazla tükürük uçtu.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum. "O senin için ne ifade ediyor?"

Brockton'ın aurasında öfkeli bir parlama belirdi. "Unutuyor gibi görünüyorsunuz *leydim*. Sizi . Benim merhametime kalmışsın." Eli

Boynuma doğru alçaldı, parmakları etimi morartacak kadar sert bir şekilde kazıyordu.

Eli zırhımın üzerinden aşağıya, göğüs kafesimden belime doğru inmeye devam ederken ellerim titremeye başladı. Parmaklarını kemerime geçirdi ve ben içgüdüsel olarak karnımı emdim, arkama yaslandım ve aramıza koyabildiğim kadar mesafe koymaya çalıştım. Sadece kıyafetlerim aracılığıyla bile olsa dokunuşundan kaçınmak için çaresizdim.

"Şimdi hatırlamaya çalış," dedi, sesi tehlikeli bir perdeye inerek, "Soruları ben sorarım. Sen değil."

Burnumdan nefes verdim, ağzım kenetlenmişti. Kemerimi çekiştirdi, parmak eklemleri karnıma değdi.

"Hapisten nasıl çıktın?" diye sordu.

Cevap vermeyi reddederek önüme baktım. Kalenin dışında bir kurt daha uludu. "Dedim ki," diye bağırdı Brockton, "hapisten nasıl çıktın lan sen?"

Onun

elini yüzümden birkaç santim uzağa kaldırdı. Avucu bana vurduğu için hâlâ kızarmıştı. "Bir korumaya para verdim," diye yalan söyledim hemen.

"Son duyduğuma göre Ka Shavo'ya ödeme ."

"Yanlış duymuşsun."

"Hiç sanmıyorum." Gözleri kısıldı. "Peki ya Hazır?"

"Arkturion'um ne olacak?" Savunmaya geçerek sordum. İtibarının yerle bir olduğunu biliyordum ama insanlar onun beni serbest bıraktığına inanıyor muydu?

"Seni mı?" Brockton sordu. "Hayır."

Brockton geri adım atarak elini benden çekti. Çenesini kaşıdı, siyah gözleri yavaşça vücudumda gezindi. "Gördün mü, buna neredeyse inanacağım. Çünkü oradan öylece çıkabileceğini sanmıyorum. Daha önce bir hafta kilitli kaldın ve kaçamadın. Kimse çıkmaya izin vermedi. Senin topal-

bacaklı baba. Teyzen değil. Ve hepimiz küçük Lord Grey'in senin için ne yaptığını biliyoruz." Suratını astı, yüzünde alaycı bir sempati vardı. "Senin için yüzüğünü nasıl verdiğini. Ve bunun bile seni nasıl serbest bırakmadığını, çünkü Ka Shavo mahkûmlarını öylece bırakmaz, değil mi?"

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Hepimiz o yeminli piçin seni dışarı çıkardığını biliyoruz. Asıl soru nasıl olduğu. Bu soruyu iki gündür kendime soruyordum. Ta ki bu sabah çok ilginç bir şey görene kadar."

Kalbim küt küt atıyordu. "Bir gardiyana para verdim," dedim tekrar. "Kapıyı açtı. Ben de kaçtım."

"Ne muhafızı?"

"Bilmiyorum!" Ağladım.

"Çünkü o ! Çünkü bunu forsworn yaptı." Brockton başını çevirdi, siyah gözleri benimkileri tutarken hareketi olağanüstü yavaştı. "Ve eğer Ka Shavo tutsaklarını serbest bırakmazsa... o zaman tüm gölge büyüsü ve koğuşlarıyla birlikte Kaleden çıkmanın tek yolu... seyahat etmek." Ağzı vahşi bir sırıtişla genişlerken gözleri karardı. "Sonunda anladım. Nasıl bu kadar hızlı koştuğunu. Nasıl her zaman senin olduğun yerde olduğunu. O Vorakh."

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Hayal görüyorsun."

"O zaman bugün neden Korteria sınırlarına rastladığımı ve seni onunla birlikte gördüğümü söyle. Sonra da ortadan kayboluşunu izledim?"

Gözlerim büyüdü, enseme boncuk boncuk terler oluştu. Gerçeği söyle... Yılanları gizlemek için gerçeği. "Yılanlar onun peşindeydi," derken sesim titriyordu. "Babası tarafından, İmparator Hart tarafından gönderildi. Onu güvende tutmak için Rhyan'ı uzağa gönderdim. Böylece yılanları kendim öldürebilecektim."

"Yanlış cevap."

"Bunun neresi yanlış cevap? Gerçek bu!" Bağırđım. "Onları ben öldürdüm! Ve sen, lanet bir korkak gibi, geride durdun ve hiçbir şey yapmadın. Sadece dövüşmemi izledin."

Yumruğu saçlarımdaydı ve başımı o kadar geriye çekiyordu ki boynumun kırılacağını sandım.

"Yalan söylemiyorum!" Bağırđım.

Daha sert çekti. "Ve ben bir korkak değilim. Geri çekildim çünkü bu beni ilgilendirmiyordu."

"Güzel. Ama gerçek bu. Şimdi bırak gideyim. Sorularınıza cevap verdim. Kimsenin nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece kız kardeşlerimi bulmaya çalışıyorum. Onları eve getirmeye. Bamaria'daki diğer herkes gibi. Ve eğer bir mahkum değilsem, beni bu iplerden kurtarın. Bırakın gideyim."

"Bunu yapamam. Amcamın seni kilit altında tutmasının bir sebebi var. Seni güvende tutmalıyız."

Göğsüm kendi içine sıkışıyor, karnım dönüyordu. Kusacaktım. İçimde hiçbir şey yoktu ve yine de hasta olacaktım.

"O zaman en azından... en azından beni çözün. Bana Ka Batavia'nın bir hanımefendisine yakışır şekilde kalacak bir yer verin. Bir kadın hizmetçiyle birlikte."

Brockton parmak eklemlerini çatırdattı. "Bir kadın görevli," diye uludu, neredeyse kahkahadan patlayacaktı. "Hayır, gitmene izin veremem. Ve odanı da değiştiremem. Henüz değiştiremem. Çünkü haklısın. Burada olduğunuzu kimse bilmiyor. Ya da bizim burada olduğumuzu. Sanırım bu duyuruyu yapmadan önce birkaç gün bekleyeceğiz. Belki piçiniz ortaya çıkar. Ben de ikinizi teslim ederim. Ama bu arada, aileden biri olacaksınız. Birbirimizi daha iyi tanımalıyız."

"Biz mi?"

Kapı çalındı. Kalbim küt küt atmaya .

"Biz." Brockton girişe yönelmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sürgüyü açtı ve beni bulduğunda yanında olan üç soturiyi daha içeri aldı.

Onlarla daha önce hiç konuşmamıştım ama yüzlerini tanıyordum. Hepsinin soluk bir teni, sarı saçları ve boncuk gibi siyah gözleri vardı. Katurium'da okuyan çıraklardı, Brockton ve Viktor'u sürekli takip ederlerdi. Her zaman beni izliyorlardı. Ve üçünde de Bastardmaker'ın zalim bakışı vardı.

Arkturion sadece Brockton'ı oğlu olarak kabul etmişti. Ama diğerlerinin kardeşi olduğuna hayatım üzerine bahse girerdim. Tavırları, acımasızlığı, gözleri, hepsi birbirine çok benziyordu.

Birinin adının Brett olduğunu sanıyordum. Diğerlerinden daha uzundu. İkincisinin adı Geoffrey'di. İçlerinde en kaslı olan oydu. Ve üçüncüsü... saçları Imperator'ununki gibi daha uzundu... adı T ile başlıyordu.

Kurtlar etrafımda toplandı, konuşmuyorlardı ama bir şekilde hepsi nerede duracaklarını biliyorlardı, sanki bu tür şeyler için bir düzenleri vardı, sanki bunu daha önce yapmışlardı, pratik bir ritüelleri vardı.

Havada belirgin bir koku vardı. Yırtıcı. Zalim. Aç. Tahrik olmuş.

Brett, "Daha çıkarmadın mı?" diye sordu.

Siktir. Siktir. Dördü de görmüştü. Rhyan'ın vorakh'ını kullandığına şahit olmuşlardı.

"Bu sabah bana o zalim yılanları nasıl öldürdüğünün cesur hikayesini anlatıyordu."

"Onları öldürdüğümü gördün," dedim sesim titreyerek. "Ve Rhyan gitti." "Rhyan şimdi mi?" Brockton mırıldandı. "*Soturion Hart* değil mi?"

Boğazım kurudu. "Mesele şu ki..." Başımı salladım. "Mesele şu ki ne kadar hızlı olduğunu biliyorsun. Koştu. Gittiğini görecektir kadar dikkat etmediysen bu benim sorunum değil. Belki de gözlerini kontrol etmelisin. Çünkü o kaçtı ve bu da hikâyenin sonu."

Brockton omuz silkti. "Tamam, senin oyununu oynayacağız. Bir an için senin lanet olası bir yalancı olmadığını ve yeminli piçinin bir vorakh'ı olmadığını varsayalım. Neden senin için geri gelmedi?"

Geoffrey sırtıttı ve üçüncü kurtla bakışlarını paylaştı. Trey. Onun adı buydu.

"Benim için nasıl geri gelebilir? Beni sen aldın! Nerede olduğumu bilmiyor!"

"Bekledik," dedi. "Dağda bir süre bekledik, ne yapacağını görmek istiyorduk. Geri dönüp dönmeyeceğini. Onu aramaya bile gittik. Keşif için kurtlar gönderdik. Ona seni yakaladığımızı haykırdık. Seni esir aldığımızı."

"olmadığımı sanıyordum."

Bu kez Trey öne çıktı. "Hâlâ bu oyunu oynamak istiyor musun? Sen lanet olası bir tutsaksın. Bunu kabullen."

Brockton dişlerini gösterdi. "Gözlerini senden alamayan yeminli piç, biri sana doğru baksa bile kendini kaybediyor. O mu? Seni hapisten kaçırmak için her şeyi riske atan kişi... öylece gitti mi? Seni yapayalnız ve çaresiz mi bıraktı? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Olan bu!"

"Ve tüm dağ yamacını taradıktan sonra ondan hiçbir iz bulamadık."

"Çünkü o gitti."

"Bu hikaye neredeyse her gece seni sikmediğini söylemek kadar inandırıcı."

"Ne? Hayır."

"Ne?" Geoffrey alay etti. "Hayır."

Kurtların hepsi güldü.

"Kabul et, Batavia," dedi Trey. "Boku yedi. Senin için gelirse onu vorakh'tan içeri atarız. Senin için gelirse, yeminini bozduğu ve zavallı masum acemisinden faydalandığı için onu ihbar ederiz."

Brockton güldü. "Hadi öğrenelim, olur mu? Sonunda senden gerçeği öğrenelim. Onun gelmesini bekleyeceğiz. Ve... yol boyunca biraz eğlenelim."

Arkama geçti, nefesi boynumda iğrenç derecede sıcaktı, elleri tuniğimin bağlarına uzanıyordu. Sarsıldım, bedenim gerildi, nefesim kesildi ama o sadece daha sert çekti. Parmakları üst kısmın bağlarını çözmeye başladı, kumaşı gevşetti. Zırhımın tokalarının çözüldüğünü, metalin gevşediğini, artık vücudumu saran koruyucu bir kalkan olmadığını, artık benimle düşmanlarım arasında bir bariyer olmadığını hissettim. Gürültülü bir çınlamayla yere düştü.

"Brockton, dur," diye yalvardım, titriyordum, başımı geriye çevirmeye, onu görmeye, bir şekilde onu durdurmaya çalışıyordum. "Lütfen! Lütfen!"

"Sadece seni biraz daha rahat ettiriyorum."

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum. Kaçamadım.

Bağcıklar daha da gevşedi, tıpkı kırbaçlandığım zamanki gibi. Brett, Geoffrey ve Trey öne doğru eğildiler, gözleri heyecanla parlarken burun delikleri açıldı.

Gözyaşlarımı ve paniğimi tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Rhyan'ı biliyorlardı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İp bileklerime saplandı, kesici, acımasız. Halat.

Halat. İpi kopar. İpi kopar....

Gözlerimi açıp odanın içinde kaldıraç ya da silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Ama bağlarım yüzünden zar zor hareket edebiliyordum. Ve korumalarım parça parça beni terk ediyordu. Kemerim çıkarılmıştı. Kalan Valalumir yıldızlarım ulaşamayacağım bir yerde çaresizce yatıyordu.

O zaman hançerimin ve zırhımın neden daha önce elimden alınmadığını anladım. Brockton düşündüğümünden daha zalimmiş. Onları bana sahte bir umut vermek için bırakmıştı, alındıklarında nasıl tepki vereceğimi görmek için. Korumamı kaybettiğime, silahlarımı kaybettiğime tanık olmak istemişti. Beni uyanık görmek, acı çektiğimi görmek.

Ama geriye bir silah kalmıştı.

Hala Asherah'ın zırhını giyiyordum. Kolye olduğunu sandı ve geride bıraktı.

Onu iki kez arayabilir miyim? Bu mümkün müydü?

Kalbim küt küt atarken, nefesimin altında büyü sözleri söylemeye başladım: *Ani petrova kashonim me ka el lyrotz, dhame ra shukroya, aniam anam. Chayate....*

Ama hiçbir şey hissetmedim. Elmasların hiçbirisi parlamıyordu ve hiçbir güç ya da bağlantı hissi duymuyordum. Asherah'ın kanı uykudaydı. Kashonimimizi sadece saatler önce çağırmıştım. Büyü sadece nadir durumlarda, hayatta bir kez yaşanacak anlarda kullanılmalıydı, bir günde iki kez değil. Ve onunla benim aramdaki büyü, diğer kaşonimlere hiç benzemiyordu. Daha nadir, bilinmeyen. İçimden bir ses, ne olduğunu bilse bile, bana yardım etmek istese bile, bu kadar erken bir zamanda onu tekrar çağırmanın değersiz olacağını söylüyordu.

Rhyan ile kashonim vardı. Onun kanı damarlarımda akıyordu.

Ve ne diyeceğini zaten biliyordum. Ara

onu. Kullan. Sahip olduğu her şeyi al.

Ama yapamadım.

Nerede olduğunu bilmiyordum; tehlikede miydi yoksa beni bulmaya mı geliyordu? Her iki durumda da tüm gücüne ihtiyacı vardı, tabii bu sabahtan sonra gücü kaldıysa. Ne onun hayatını ne de mesajımı almış olma ihtimalini riske atamazdım. Kaçırıldığımı biliyordu. Beni bulacaktı.

Brockton'ın elleri yine sırtımdaydı, tunik tamamen çözülmüş, önümde sallanıyordu. Sırtım savunmasız ve açıktaydı.

Ka Kormac tarafından daha kaç kez yaralanacaktım?

Anlamsız olduğunu bildiğim halde kıpırdamadan iplerin arasında döndüm. İşe yaramasa bile savaşmayı bırakamazdı.

"Çılgılık atacağım," dedim. "Ve sonra burada olduğumu bilecekler. Senin de burada olduğunu bilecekler! İzinsiz burada olduğunu bilecekler."

"Lütfen dinleyin. Seni duymak istiyorum. Uzun zamandır, daha önce çıkardığın sesleri duymak istiyordum," diye hırladı. "Kırbaç derini kestiğinde, sırtını eğmeye zorladığında, ağzını açtığında çıkardığın sesler. Bağırabildiğin kadar yüksek sesle bağırdığından emin ol. Bir şey fark etmeyecek. Vrukshire'ın duvarları kalındır. Özellikle de benim yatak odamda. Kurtlar hafif uyurlar." Eli sırtımda gezindi ve neredeyse öğürüyordum. "Ve bu arada," dedi, "belki vorakh sevgilin ortaya çıkar. Umarım gelir."

"Peki Lord Viktor müstakbel gelinine zarar verdiğini öğrendiğinde ne diyecek?" diye sordum, paniğim artarak.

Kurtlar yine güldü.

Brockton sandığa doğru yürüdü ve bir kırbaç çıkardı.

Nefes alamıyordum. Güçsüzdüm. Çaresizdim.

"O aldırılmaz. Eğer burada olsaydı, bunu kendisi yapıyor olurdu." Kırbacın derisini okşadı, kırbaç hafif bir sihirle vızıldıyordu - acı ve yaralanmaya neden olmak için tasarlanmış bir sihir. Sihirli bedenlerde kolayca iyileşmeyen yaralara neden olmak için yapılmıştı. "Bunu tekrar sırtında hissetmeye hazır mısın?"

"Lütfen," diye bağırdım. "Lütfen yapma."

Doğruyu söyleseydin söylemezdim," dedi alaycı bir sesle. "Ne gerçeği? Sana gerçeği söyledim."

"Ama bunu senin ağzından duymak istiyorum. Senin de yeminli olduğunu, yeminini bozduğunu ve sırf bu yüzden seni sürgüne gönderebileceğimi söylemeni istiyorum. Ya da yeminli piçinin sadece seni becermekle kalmayıp aynı zamanda bir vorakh olduğu gerçeğine ne dersin? Yoksa neden seni takip eden Nahashim vardı? Başka neden yalnız bırakıldın? Ve başka neden buraya geldin? Öğreneceğiz. Er ya da geç senin için gelecek. Ve geldiğinde, onu teslim edeceğim."

Brockton arkamda hareket etti. O geceye geri dönüyordum. Meşaleler, zalim kahkahalar. Kör edici acı ve parçalara ayrılırken sırtımdan akan kan hissi. Kırbacı yere vurdu, çıkan ses dizlerimin bükülmesine ve başımın öne düşmesine neden oldu.

"Brock, hadi ama," dedi Brett aniden. "Bunu onun sırtına yapma. Yeterince şey yaşadı." Bana göz kırptı.

Geoffrey sıırttı. "Göğüslerini yap." Karşı çıktım. "Hayır!"

Brockton zalimce gülerek önümde durdu. Ben tepki veremedim eli bacağımdan aşağı kaydı. Tekme attım ama bileğimi avucunun içine aldı ve iki ayağım da yere değmeyene ve ip bileklerimi o kadar sıkana kadar çekti ki ellerimi koparacağını sandım.

Sonra önümde durdu, bir eliyle bileğimi kavradı, diğer eliyle de ben kıvranıp ondan uzaklaşırken tuniğimden geriye kalanları önden kesti. Bıçakla özensiz bir şekilde beni kesti. Sonra sadece göğüslerimin üzerindeki şalvar, binici pantolonum ve botlarımla örtündüm. Ondan uzaklaşmaya çalışırken tüm vücudum titriyordu ve karnımdan aşağı kan damlarken derim yanıyordu. Bedenim hâlâ havada asılı duruyordu.

"Şu kolyeyi de çıkar . Yoluma çıkıyor," dedi Brett.

Brockton ayağımı bıraktı ve garip bir şekilde geriye düştüm, dizlerim düşüşümü desteklemek için bükülmek istedi. Ayaklarımı yere basmadan önce kollarım neredeyse kopuyordu. Kurtlar uludu ve sonra Asherah'nın zırhı yere düştüğünde köprücük kemiğimde soğuk havayı hissettim.

"HAYIR!" Bağırdım.

Beni örten, göğüslerimi gizleyen tek şey vardiyamdı. Saygınlığımı.

"Brockton," diye bağırdım. "Lütfen. Lütfen. Yapma bunu. Yapma."

"Üzgünüm, Asherah." Bıçağını göğsümden aşağı kaydırды ve ince kumaş ikiye ayrıldı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, ifşa olduğum anı hissettim, gözlerinin üzerimdeki iğrençliğini hissettim.

"Lanet olsun Batavia," dedi Trey. "Bizden bir şeyler saklıyormuşsun." "Ne oluyor lan," dedi Brockton, sesi son derece ciddiye.

Bir an için Valalumir'imın çalışıp çalışmadığını merak ettim. Göğüslerimin arasındaki altın yıldızı görebiliyorlar mıydı? Afeya ile sözleşmem olduğunu biliyorlar mıydı?

Sonra bir şey boynumu çekti ve gözlerimi açtığımda Brockton'ın vadati taşını elinde tuttuğunu gördüm.

Maviydi, altın kasasının içinden parlayan ışıkla ışıldıyordu. Bağlıydı. Rhyan. Rhyan bunca zamandır dinliyordu.

"Diğer uçta kim var?" Brockton sordu. "Kim?"

Çenemi kapalı tuttum.

"Bu o yeminli piç mi?" diye kükredi taş. "Bu mu? Bu sen misin, Hart? Bil bakalım ne oldu? Kızını kaldırıp Vrukshire'a gitsen iyi olur. Ve bunu çabuk yap. Tek başına, silahların olmadan. Çünkü kızını sikeceğiz. Sen buraya gelene kadar yapacağız."

Hala boynumdaki zincire bağlı olan taşı yere bıraktı. Çıplak göğüslerimin arasına geri dalmasını izledim, ışık berraklaşana kadar soluyordu. Kalbim sıkıştı.

Sonra Brockton'ın eli göğsümdeydi.

Sıktıkça tiksintiden tüylerim diken diken olurken haykırdım. Ve aynı hızla durdu, kurtların hepsi başlarını çevirirken vücudu dondu. Pencerenin önünden bir şey geçti, balkondaki meşaleler alev alev yanıyordu.

Karanlık bir gölge pencereye çarptı. Cam paramparça oldu, yüzlerce kırık parçanın odanın içine fırlamasıyla çıkan ses kulakları tırmaladı.

Pencereye en yakın olan Brett önce yere düştü ve başını kapatırken çığlık attı. Sırtını cam kaplamıştı ama ayağa kalkamadan bir soturion siyah deri çizmesini boynuna geçirdi.

Rhyan geri çekti ve manzarayı incelerken gözleri benimkilerle kilitlendi. Yüz ifadesi vahşiydi, öfkesi odaya yayılırken vücudu korkunç bir şekilde hareketsizdi. Aurasında daha önce hiç hissetmediğim bir öfke vardı. Her iki elinde de parıldayan birer kılıç vardı. Üçüncü bir kılıç da sırtına bağlıydı.

Aurasından yayılan yakıcı soğuk tenimi sardı. Öfkesinden şüphe etmek mümkün değildi. Ve bir anda, ateşler yanmayı bıraktı, kütükler

Şömine buz tuttukça tısladı ve oda karardıkça kurtlar titremeye başladı.

"Çek o lanet elini kızın üzerinden," diye hırladı Rhyan, "yoksa ben keserim."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

BROCKTON kılıcıma uzanarak, "Onu bağla," diye emretti. Ama Rhyan daha hızlıydı. Brett'i saçlarından tutup yerden kaldırdı, hâlâ iki bıçağı da tutmayı başarıyordu; biri Brett'in başının arkasında, diğeri boynundaydı. Cam parçaları Brett'in yanağına ve ellerine yapışmıştı.

Geoffrey ve Trey, Brett'i savunmak için Rhyan'a saldırmak üzere ilerliyorlardı.

Rhyan sadece eli hâlâ üzerimde olan Brockton'a baktı. "Bunun için öleceksin." Rhyan'ın sesinde vahşi bir şey vardı, neredeyse insanlık dışı bir şey. Sesinin tonu ağırdı ve yüzü kıpkırmızıydı. Kılıcı boynuna dayayan Brett'e büyük bir nefretle baktı. Başını yavaşça çevirdi, yeşil gözleri odadaki her kurdun üzerinde durdu, değerlendirdi, tehdit etti, sonra tekrar tuzağa düşürdüğü kurdun üzerine indi.

Hiçbir uyarı yoktu. Rhyan'ın kılıcı Brett'in boğazına yıldırım gibi saplandı. Yere düşerken tuniğinden kan fişkırdı.

"Siktir!" Brockton bağırdı. O kadar afallamıştı ki sonunda beni bıraktı ve ben de çıplaklığımı gizlemek için aramıza mesafe koymaya çalışarak arkama yaslandım

diğerlerinden.

Rhyan, Brett'in cansız bedenine tekme atarak karşılık verdi ve cesedin kırık camın üzerinde acayip bir şekilde yuvarlanmasını izledi. Kıpırdamadan durdu, ölmüştü.

Geoffrey ve Trey birbirlerine bakıyor, sessizce iletişim kurmaya ve plan yapmaya çalışıyorlardı. Rhyan iki kolunu da kaldırdı, iki kılıcın ucu da tam boyunlarına nişan almıştı. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Daha önce hiç görmediğim bir parıltı.

"Yeminim, ruhum," dedi Rhyan, sesi intikam ve güç doluydu.

"Kapa çeneni." Brockton çenesini geriye kalan iki kurda doğru salladı.

"Bu Ka Hart'ın sloganı," dedi Rhyan aynı sert tonda. "Bilmen gerektiğini düşündüm. Şimdi sana Lyriana'ya elini sürmeye cüret eden, ona dokunan, onu tehdit eden, ona *bakan* bu odadaki her zavallı erkek müsveddesinin öleceğine tüm Tanrılar adına yemin ettiğimi söylediğimde, yeminimin yerine getirileceğini bilmeni istiyorum. Ve bu dünyada en iyi ihtimalle beş dakikanız kaldı."

Brockton, "Boğazını kesin," diye emretti. "Şimdi!"

Geoffrey kılıcını ve hançerini kaldırmış, ileri atılırken tereddüt ettim ama Rhyan silahlarını kolaylıkla kesip bıçağını Geoffrey'nin boğazına saplamadan önce sadece iki adım atabilmişti.

Kurt korkunç, ıslak bir boğulma sesi çıkararak guruldadı. Rhyan karnına bir tekme atıp onu kılıcından uzaklaştırmadan önce ağzının kenarlarından salya gibi kan akıyordu. Ve sonra cansız gözlerle yere düştü, vücudu Brett'inkinin üzerine yığıldı.

Trey tereddüt etmedi. Rhyan döndü, kılıçları onun etrafında bir daire çizerek sallanıyordu. Trey hamle yaptı ama Rhyan vurdu, kılıcı tam gereken yeri buldu.

zırhının altına. Kılıcı, geri çekilmeden önce Trey'in sırtını delip geçti ve Trey'i kanlar içinde yerde ölüme terk etti.

Brockton dişlerini göstererek hançerimi boynuma dayadı.

"Geri çekil," dedi Brockton. "Bir adım atarsan," diye uyardı, "bir adım atarsan, sıradaki o olur."

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Kılıçlarını yavaşça yere bıraktı ve iki elini de teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ona zarar vermene gerek yok," dedi.

Sesindeki zorlukla bastırılmış öfkeyi duyabiliyordum. Bunu pek çok kez yapmıştı - kayıtsızmış gibi davranmış, duygularını bastırmıştı. Ama her zaman yüzeyin hemen altında kaynıyorlardı.

Zar zor nefes alabiliyordum. Brockton hançeri derime doğru itti, bıçak içimi kesti. Çıplak köprücük kemiğimden küçük kan tanecikleri damladı.

Rhyan'ın gözleri kanı takip etti ve buz gibi ve ölümcül aurası, yüzünü nötr bir ifadeye büründürürken bile öfkeyle yayıldı. Ve sonra ortadan kayboldu.

Brockton'la benim aramdaki boşlukta yeniden belirdi ve kafası Brockton'inkine çarptı. Rhyan Brockton'ın kollarını yakaladı, hançerimi geri aldı ve başının üzerinde bir yay çizerek savurdu, iplerimi kesti.

Tökezleyerek geri çekilirken kollarım iki yanıma düştü, çaresiz ve uyuşmuş bir haldeydim.

Bileklerim yanıyor ve kanıyordu. Gücüm tükenmişti.

"Brockton, "Jules hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan ona geri çekilmesini söyle," dedi. Koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti.

Kalbim boğazıma çarparak sustum. "Kapa çeneni," dedi Rhyan.

"Hayır," diye alay etti Brockton. "Çünkü beni öldürürsen onu asla geri alamazsın."

"Onu geri getirin!" Kükredim. "O öldü!"

"Öldü mü?" Brockton sordu.

Rhyan başını salladı ve bana dikkatle baktı. "Seninle uğraşmaya çalışıyor. Eğer o yaşarsa, biz ölürüz."

Ama bilmem gerekiyordu. Rhyan'a başımı salladım. Tutuşunu değıştirmedim. Dikkatimi tekrar Brockton'a çevirdim. "Anlat bana."

"Lyr," dedi Rhyan, sesinde bir uyarı notası vardı ama dediğimi yaptı ve Brockton'a daha sıkı sarıldı.

"Eğer beni öldürürsen," dedi Brockton, "onu nasıl becerdiğimi sana anlatamam."

"Tecavüze uğradım mı demek istiyorsun?"

"Bana zaman yaptığımı sorun," dedi. "Çünkü düşündüğünüz zaman değil."

Göğsüm kabarıyordu. Yeterince dinlemişim. "Bana bir kılıç ver," diye talep ettim. "Bana bir kılıç ver. Bana lanet bir kılıç ver." Sesimi tanıyamadım. İçimde kaynayan öfkenin farkında değildim. Aşağılanmayı. Korkuyu. Ka Kormac'ın yıllarca çektiği eziyetin, bana, Rhyan'a ve ülkeme yaptıklarının intikamını almak için duyduğum mutlak ihtiyaç.

Jules'a.

Rhyan gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir korkuyla bana baktı. "Bana bir kılıç ver!" Tekrar bağırdım.

"Ortak," dedi Rhyan. "ŞİMDİ!"

Çığlık attım.

Rhyan başını sallamadan önce gözlerini yüzümde bir ileri bir geri gezdirdi. Bir eliyle Brockton'ı zapt ederken arkasından üçüncü kılıcı çıkardı ve bana uzattı.

Öne çıktım, yarı çıplaktım, boynumdan ve göğüslerimden kan akıyordu, kurumuş nahaşım kanı ve zehri kolumu kaplamıştı. Kendimi daha uzakta hissediyordum.

Lethea. Lethea'dan daha uzağa
baktım. "Seni tecavüzcü!" Çığlık
attım.

Brockton'ın yüzü soldu ama tükürdü. "Bamaria bunun için yanacak. Topraklarınıza çoktan sızdık. Ve Jules'un bedenine nasıl girdiysem, askerlerimiz de sizinkine öyle girecek. Amcam tüm parçaları yerleştirdi. Devam et ve beni öldür. Koltuktaki kukla halanla intikamımı alacağım."

Kabzayı kavradım, eklemlerim bembeyazdı. "Rhyan hiçbirinizin bu odadan canlı çıkmayacağına yemin etti," dedim, sesim ölümcül bir sözle doluydu. "Ve o asla yeminini bozmaz. Ama sizi kimin öldüreceğini hiç söylemedi."

Brockton, "Eğer bunu yaparsanız, bu savaş anlamına gelir," dedi.

"Belki de olurdu," dedim, elim titreyerek, "eğer gerçekten burada olduğumu birine söyleseydin. Ya da bulunduğun yerde olman gerekiyor olsaydı."

"GUARDS!" Brockton çığlık attı. Burun delikleri alevlendi ve aurasında titreşen korkunun kokusunu alabiliyordum.

"Lyr," dedi Rhyan. "Ben yaparım."

Başımı salladım. Bu adam, bu canavar bana tecavüz etmiş, beni soymuş, aşağılamış ve bana dokunmuştu. Jules'e tecavüz ettiğine ve Rhyan'a habibellumda işkence ettiğine inanmıştım.

Bu benimkiydi.

Brockton'ın arkasında Rhyan'ın omuzları gerildi ve bana keskin, tek bir baş işareti yaptı. Bitirme vakti gelmişti.

"Seni kaltak!" Brockton ağzından kanlar saçarak tükürdü. Rhyan'ın elinden bir şekilde kurtularak öne doğru eğildi, daha önce görmediğim bir hançer çıkardı ve ileri doğru savurdu. Acı bacağıma kesip geçti. Kanın dizimden ve baldırımdan aşağı aktığını, tökezlerken botumun içinde biriktiğini hissettim.

Rhyan'ın elleri Brockton'ın kafasına gitti. Boynunu kıracaktı.

Başımın döndüğünü hissettim ve öne doğru adım attığımda neredeyse tökezliyordum. Bacağımı kesmişti ve çoktan ağır kanamaya başlamıştım. Daha fazla ayakta duramayacaktım. Ama onun işini bitirecektim.

İki elim Rhyan'ın kılıcının kabzasında ve gözlerim Brockton'ın kalbindeydi.

"O yaşıyor," diye tükürdü. "Ama ben ölürsem, o da ölür."

Kılıcı zırhının altından içeri ve yukarı ittim, iterken homurdandım, gereken çabaya şaşırdım. Kalan tüm gücümü kullandım, kılıcı döndürürken parmaklarım uyuştı, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Brockton'ın gözleri kapandı ve bir gümbürtüyle düştü, neredeyse beni de beraberinde götürüyordu. Zaten zar zor ayakta duruyordum.

Rhyan bana yardım etmek için atladı, kollarıyla arkamdan sarıldı, eliyle kılıcı gevşek tutuşumdan kurtardı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı kapının dışından bir ses. "Lord Brockton?"

"Gitmemiz gerek Lyr," dedi Rhyan sessizce. "Şimdi!"

Başımı salladım, ne yaptığımızı görüyordum. Benim yaptıklarımı. Korkunç ölümler. Direğe, uçları hâlâ bileğimde olan kesik iplere baktım. Neredeyse olanlara baktım.

Ayak sesleri koridorda ilerliyordu.

Rhyan odanın içinde koşturuyor, hançerimi kınına sokuyor, harap olmuş şalvarımı ve tuniğimi toparlıyor, aceleyle pelerinimi üzerime sarıyor, zırhımı kuşanıyor, Asherah'nın göğüs plakasını boynuma tekrar geçiriyordu.

Sadece eşyalarımı toplamadığını fark ettim. Kanıtları ortadan kaldırıyor - Ka'nın kurtları dışında herhangi birinin

Kormac bu odanın içindeydi.

O anı bir bıçak kapmak için kullandım ve bileklerimdeki iplerden geriye kalanları kestim. Brockton'ın vücuduna düşmelerine izin verdim.

Rhyan son bir kez süpürdükten sonra kolunu dizlerimin altından geçirip pencereye doğru yöneldi. "Bakma Lyr," dedi. "Gözlerini kapat."

Ellerimi boynuna doladım, yüzümü ona gömdüm ve kalbimin göğsümden çıkmaya çalıştığını hissederek gözlerimi kapattım. Rhyan kırık pencerelere doğru koştu. Gözlerimi, onun ölü soturinin etrafından dolaştığını görecektim kadar açtım. Trey, Geoffrey ve Brett.

Bir koluyla beni tutarak pencere pervazına sıçradı, çizimleri kırılmış cam parçalarına çarpıyordu. Balkona düşmeden önce dengesini sağlamak için üst çıkıntıya tutundu.

Soğuk ve kuru hava yüzüme sert bir şekilde çarpıyordu ve metalin kırılma sesini duyabiliyordum; kapının çarparak açıldığını ve Vrukshire Keep'in kurtlarının arkamızda bıraktığımız katliamı fark ettiklerinde attıkları alarm çığlıklarını.

Rhyan kalenin dış duvarlarına yakın durarak taşın üzerinde hızla ilerledi. Balkon kıvrıldı, döndü ve bir kulenin etrafından dolandı. İçeriden alarm zilleri çalmaya başladı. Aşağıda, soturiler birbirlerine emirler yağıdırıyor, birlikler halinde organize oluyor, kimsenin ayrılmasını engellemek için kapılara yöneliyorlardı. Diğerleri içeri gönderiliyordu. Katiller için -bizim için- büyük bir arama ekibinin harekete geçmesi sadece bir dakika sürdü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Daha fazla alarm zili çalarken RHYAN DAHA HIZLI KOŞUYORDU. Ka Kormac'ın kalesi tam alarmdaydı.

"Neredeyse geldik ortak." Rhyan beni kendisine doğru daha sıkı çekti. "Seni yakaladım. Buradan çıkıyoruz."

Bir köşeye vardık, balkon virajı dönüyordu. Oradan Rhyan yola çıktı. Ona olabildiğince sıkıca sarıldım, midem içimden çekilip çıkarılıyormuş gibi hissediyordum. Dizleri büküldü, botları donmuş zemine çarpıyordu. Kapıların hemen dışındaydık. Vrukshire Keep arkamızdaydı.

Bir daha asla görmek istemedim.

Tüm vücudum tüylerim diken diken olmuştu. Gece dondurucuydu ama aynı zamanda şoka girdiğimi de biliyordum. Cildim bir şekilde aynı anda hem nemli, hem kaşınıyor, hem de donuyordu. Ve her yaralanma, her kesik, nahaşimin ısıırığı beni parçalaniyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Buradan gidiyoruz," dedi Rhyan. "Seninle ben ilgileneceğim. Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. Sadece . Biraz daha dayan."

"Neden yine seyahat etmiyorsun?" Ben ağladım. "Neden hala buradayız?"

"Özür dilerim. Özür dilerim. Fazla gücüm yok. Ve bu kadar batıda kullanmak zor. Sadece gözlerini kapat. Tuttum seni. Artık her şey bitti. Kimse sana zarar veremeyecek. *Me sha, me ka*, Lyriana."

Yüzümü pelerinine gömdüm, kokusunu içime çekmek, aurasının beni sarıp sarmaladığını ve dünyadan sakladığını hissetmek için çaresizce çırpındım.

Koşmaya devam etti, her adımda hızı artıyordu. Rüzgâr yüzüme ve saçlarıma doğru esiyordu. Bir kurt sürüsü uludu ve ses aniden kesilene kadar kalbim boğazıma sıçradı. Karnımda bir çekiştirme daha oldu. Bir sıçrama daha. Dağın dibinde görüldük ve uzakta aytaşı renginde bir at vardı

-Yaşlı gümüş bir ay ağacına bağlanmış bir külvan. Parıldayan yapraklar sırtında minik ışıklar bırakıyordu.

Rhyan atı bağlayan ipi kesti ve bir eli belimde sabit durarak arkamdan tırmanmadan önce beni atın sırtına çekti.

At tedirginlikle vücudunu kımıldatırken susturucu bir ses çıkardı. Rhyan hâlâ beni kavrarken çantasını karıştırdı ve bir bez çıkardı.

"Benim için bacağına bükebilir misin, Lyr?" diye sordu. "Yaralı olan mı?"

Homurdanarak ona yaslandım ve bacağıma atın sırtına doğru çektim.

"İşte böyle, sadece bana yaslan." Rhyan bezi hızla yaranın etrafına sardı ve uçlarını birbirine bağladı.

Uzaktan gelen ve rüzgârla birlikte daha da yükselen sesle birlikte vücudu arkamda gerildi. Soturi yürüyordu. Yaklaşmışlardı.

Başımı salladım. Hayır. Başka yok. Artık Kormac yok. Bu gece olmaz. Asla olmaz.

Rhyan elini bacağımdan yukarı kaydırды ve binebilmem için aşvanın yan tarafına doğru gevşetmeme yardım etti. Bir kolunu etrafıma doladı, avuç içi karnıma yaslanırken diğer koluyla dizginleri tuttu. Kalçaları esneyerek beni yerime sabitledi.

Rhyan öne doğru eğilip sırtımı onun önüne dayayarak ashvan'ın yelesini okşadı.

"*Vra,*" dedi, aşvanı gitmesi için teşvik ederek. "*Vra!*" diye seslendi, dizginleri çekiştiriyordu, eli içime bastırıyordu. At kişnedi ve havalandı.

Rhyan'a yaslandım, gözyaşlarım serbestçe dökülüyordu, o atı teşvik edip daha hızlı koşmasını emrederken. Etraftaki ağaçlar bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu, ta ki orman kalınlaşıp karanlıklaşana, gövdeler ve dallar birbirine daha sıkı bağlanana kadar. Ama Rhyan yavaşlamıyordu.

Aşvan'a tekrar bağırdığında midem bulandı.

"*Vraya! Ya!*" Aşvan şimdi yarışıyordu. "*Volara! Uç! Volara!*" Öne doğru eğildi ve aşvana daha hızlı gitmesini emretti. "*Mahar! Mahara!*"

Ashvan hızlandı, bu hız sadece büyü sayesinde mümkündü. At arka ayakları üzerinde yükselirken Rhyan kolunu sıktı ve sonra uçmaya başladık, ağaç dallarının ötesine, sonra da gökyüzüne doğru yarıştık.

Yankılanan bir kişnemeyle birlikte, Rhyan'ın teşvikiyle dörtnala daha hızlı koşan ashvan attığı her adımda altımızda mavi ışık kıvılcımları parladı.

"*Mahara!*" diye emretti, kalçaları benimkilerin etrafında gerilmişti. Kolu yerinde kilitli kaldı ve beni kendisine doğru tuttu.

Kolunu kavradım, tırnaklarım koluna batıyordu. Hayatım boyunca uçmuştum ama sadece bir seraphim'in arabasında. Daha önce hiç bir ashvan'ın sırtına binmemiştim. Ayaklarımın altında hiçbir şey olmadığını bildiğim halde bu kadar açıkta olmak bana kan yeminimi bozduğum, arabadan düştüğüm ve Rhyan beni kurtarmadan önce neredeyse ölüme çakıldığım geceyi hatırlattı.

Rhyan öne doğru eğildi, nefesi kulağıma değıyordu. "Tamam mı?" Cevap olarak burnumu çektim. Konuşamayacak yorgundum, harap olmuşum.

"Nefes al, neredeyse geldik," dedi, başparmağı karnımı aşağı yukarı ovuyordu. Diğer eliyle dizginleri çevirerek aşvanı yönlendirdi. "Girit sınırını geçtik," dedi. "Geri dönmemiz gerekiyor. Ben de bizi handaki odamıza götüreceğim."

"Yine mi Giritanya?" Ağlamak istedim. Bütün gün boşa geçmişti. Üç gün geçmişti ve hâlâ başkentin güneyindeydik. Glemaria'nın yakınında bile değildik. Kız kardeşlerimi kurtarmanın yakınında bile değildik. Ve ben neredeyse... neredeyse....

" değil," dedi Rhyan. "Bunu telafi edeceğiz. Her seferinde bir şey. Şimdi aşağı iniyoruz. Dayan, Lyr." Atına bağırırken ses tonu değişti. "*Dorscha*," dedi Rhyan, iniş emrini vererek.

Gözlerimi kapattım, atın aşağıya doğru eğildiğini hissettim, alçaldıkça dörtnala gidiş yavaşlıyordu. Midem göğsüme doğru fırladı. Toynakların yere değdiğini hissettiğim anda nefes verdim ve Rhyan'ın beni kollarından bıraktığını hissettim. Bir eli sırtımda kaldı ve o aşvandan aşağı atlarken beni sabit tuttu. Çantalarımızın ata bağlandığını ve Rhyan'ın üç kılıcı olduğunu ancak o zaman fark ettim çünkü benimkini bulmuştu. Onu öldürülen Nahashim'in yanında bulmuş olmalıydı.

Ashvan'ın önüne doğru ilerledi, yüzünü okşadı ve belime uzanıp beni yavaşça kendine doğru çekmeden önce ona Yüksek Lümerce mırıldandı.

"Gecenin son atlayışı," dedi.

Yüzündeki yıkıcı yorgunluğu, endişeyi ve korkuyu ilk kez görebiliyordum. Bütün gün benim için savaşmış, gücünü geri kazanmak, büyüünün zayıf olduğu bir ülkede onu idareli kullanmak, beni kurtarmak için doğru anı seçmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı çünkü eğer

Çok erken davranırsak ikimiz de yakalanabilirdik. Onun vorakh'ı açığa çıkardı. Bozulan yeminlerimiz bize karşı kullanılırdı.

Ona sarıldım ve ashvan ile ağaçların yok oluşunu izledim ve sonra hana geri döndük, daha önce olduğu gibi aynı odadaydık.

Rhyan çantalarımızı bıraktı, geriye doğru tökezledi, bayılmaya hazır görünüyordu. İşte o zaman hıçkırıklar başladı ve göğsümü şiddetle sarsmaya başladı.

"Lyr," diye bağırdı Rhyan. Artık o da gardını indirmişti, beni sıkıca tutuyor, yüzünü boynuma gömüyor, omuzları titrerken derin derin nefes alıyordu. Sonra sakinleşti, sertçe yutkundu ve saçlarımı yüzümden iterek geri çekildi. "Bugün seni neredeyse kaybediyordum." Derin bir nefes almadan önce hızla gözlerini kırıştırdı. "Seni temizleyeceğim. Hadi duşa girelim."

Beni banyoya götürürken uyuşmuş gibi hissederek başımı salladım. Suyu açtı ve metodik bir şekilde beni soymaya başladı. Zırhımı ve pelerinimi çıkardı, sonra eğildi ve ayaklarımı her bir bottan çıkarırken belimi tuttu. Aynı şeyi çoraplarımı indirmek ve bandajımı çözmek için de yaptı. Yukarı uzanarak pantolonumun belini kavradı ve yavaşça aşağı çekti.

"Bacağını nasıl hissediyorsun?"

diye sordu. "Acıyor."

"Benim için ağırlığını diğer ayağının üzerinde tutmaya çalış." Ayağa kalktı, gözlerini yüzümden ayırmadan tuniğimden arta kalanları omuzlarımdan çekip ayaklarımın dibinde yere bıraktı.

Yırtık kıyafetimi ve göğüs kafesimdeki kesikleri görünce burun delikleri öfkeyle alevlendi. Göğsümün üstünde bir çürük vardı, parmak izleri. Suyun sıcaklığını kontrol etmek için ahırın içine uzandığında gözleri kızardı. Bana döndü, bakışları önce yüzüme kaydı ama bir süre sonra gözleri vücudumda gezindi.

Yumruklarını iki yanında sıktı. Gözle görülür bir şekilde kendini tutuyordu, aurasındaki öfke hissediliyordu ve bir an için duş suyu sanki boruları dondurmuş gibi durakladı, ama sonra su akmaya devam etti ve buhar lavabonun üzerine çivilenmiş küçük aynayı buğulandırmaya başladı. Rhyan'ın boynu kızardı, burun delikleri açıldı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Her tarafın kan içinde." Sesi hırçındı. "Hepsi benim değil."

"Biliyorum." Pelerinini ve zırhını çıkardı. Botlarını çıkarmak için acele ederken silahları ayaklarının dibinde yere çarptı. "Seninle geliyorum," dedi gözlerinde endişeli bir bakışla. " olur mu? Bana tutunmanı ve sol bacağına ağırlık vermemeni istiyorum."

Hâlâ uyuşmuş bir halde tekrar başımı salladım. Pantolonunu ve tuniğini çıkarırken midemde bir çukur oluştu. Üzerinde sadece kısa pantolonu vardı. "Bunlar üzerimde kalıyor," dedi yüzüme bakarak.

Ona gülümsemeye çalıştım, beni güvende hissettirmeye çalıştığını biliyordum, bu düşün temizlikle ilgili olduğuna dair bana güvence vermeye çalışıyordu. Ama gülümseyemedim. O kasların çalıştığından emin değildim. Benimle birlikte kabine girip beni akıntının altına yerleştirmeden önce gözleri benimkileri aradı.

Sıcak su tenime sıçradı, başımın arkasına çarptı, boynumdan ve omuzlarımdan aşağı yuvarlandı. Rhyan'ın iç çamaşırına uzandığını hissettim.

"Lyr, bunları bir sakıncası var mı? Böylece temizlenebilirsin."

"Tamam," dedim, sesim kısıktı.

Yavaşça, dikkatlice hareket etti, gözlerini mümkün olduğunca yukarı kaldırdı, kumaşın her iki yanındaki şeritleri çözerken çenesindeki kaslar esnedi. Kumaşı bacaklarımdan arasından çekip banyo zeminine fırlatırken parmaklarının nasırlarını kalçalarımda hissettim.

O gittiği ve ben tamamen çıplak kaldığım anda içimde bir şeyler . Göğsüm kabarmaya başladı. Tamamen çıplaktım, savunmasızdım - Kormac'ın eninde sonunda beni sokacağı durumdaydım. Jules'un içinde olduğunu hayal ettiğim durumdaydım. Su çok sıcaktı ve Rhyan çok yakınımıdaydı ve ben sadece çılgılık atmak istiyordum ve-

"Ortak." Yüzüme uzandı, yanaklarımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı. "Sen iyisin. Sadece ben varım. Sadece temizleneceğiz. Tamam mı? Artık güvendesin."

Bir el bezi kaparak işe koyuldu, sabunla köpürttü ve kolumu eline aldı. Dirsekten bileğe kadar neredeyse tamamen siyah ve kırmızı kanla lekelenmişti. Benim ve Nahashim'in.

Kanın vücudumdan aşağı damlamasını, suyla karışmasını ve kanalizasyona akmadan önce pembeye dönüşmesini izledim.

Brockton'ı tekrar hissettim, tüniğimi kesiyor, vardiyamı açıyordu. Tüm kurtların beni izlediğini, güldüğünü, alay ettiğini hissettim. Brockton'ın elini çıplak tenimde hissettim.

"HAYIR!" Bağırdım.

Rhyan hemen durdu. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye bağırdım.

Gözlerini yüzümden ayırmadı. "Lyr, iyisin," dedi. "Güvendesin."

Başımı sallayarak gözyaşlarına boğuldum. "Hayır!" Kolumu geri çektim, vücudumu örtmeye, yüzümü kapatmaya çalıştım.

Rhyan beni hemen bıraktı.

"Görölmek istemiyorum. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Kimse seni göremez, Lyr," dedi Rhyan nazikçe, spreyin içine doğru adım atarak. "Burada kimse yok. Sadece ben varım."

"Beni görmeni istemiyorum," diye ağladım. "Ben sadece...yapamam...."

Yüzü düştü, gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. "Seni görmemi istemiyor musun?" Dudağını ısırıldı. "Peki, tamam. Sorun değil." Tezgâhın kenarına baktı. "Gitmemi istiyor musun?"

Elini tuttum. "Hayır."

"Yapmayacağım," dedi ama sesi çok üzgün ve umutsuz geliyordu.

"Özür dilerim," diye ağladım. "Hiç mantıklı konuşmadığımı biliyorum. Ben sadece...." "Sana sarılabılır miyim?" diye sordu.

Başımı salladım, o da bir adım öne çıkıp kollarını bana doladı, ellerini dikkatlice sırtıma koydu.

"Şşşt," dedi. "Seni yakaladım. Güvendesin. Tanrılara yemin ederim, artık güvendesin. Sana zarar veremezler. Bir daha asla. Benimle güvendesin, Lyr. Yemin ederim."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Sadece şu anda görünmek istemiyorum. Hepsi beni gördü, hepsi...." Omuzlarım titriyordu. Hâlâ gözlerini hissedebiliyordum, auralarındaki uyarılmayı hissedebiliyordum. Şiddeti. Nefreti.

"Seni temizlemeli ve bandajlamalıyız," dedi umutsuzca. "Gözlerimi hep yukarıda, sadece senin yüzünde tutarsam ne olur? Sana hiç bakmayacağım. Başka hiçbir yere bakmayacağım."

"Hayır." Gözlerimi kapattım ve acı dolu bir nefes aldım. Mantıksız davrandığımı biliyordum. Düzgün düşünemiyordum. Gecenin dehşeti çok fazlaydı, çok kafa karıştırıcıydı. Rhyan benim güvenli yerimdi, her zaman kendimi en güvende hissetmemi sağlamıştı. Ama şu anda bu yeterli değildi. Çünkü şu anda kendimi güvende hissetmiyordum.

Bu kanı üzerimden atmak istedim. Brockton'ın dokunuşunu temizlemek istedim. Vücudumdan yakıp atmak istiyordum ve bunu Rhyan'ın yapmasını istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Sadece daha fazla gözün üzerimde olmasını istemediğimi biliyordum.

Bu gece, saldırıya uğradıktan ve aşağılandıktan sonra değil, Jules'a ne yaptıklarını duyduktan sonra değil.

Bir can aldıktan sonra olmaz. Ben öldürdüm. Kendi ellerimle öldürdüm. Bir akadim değil. Arenada zorlandığım için değil. Ama bir can. Yaşayan, nefes alan bir ruh.

Ama tüm bunlara rağmen Rhyan'ın gitmesini istemiyordum. Tek istediğim bunların hiçbirinin yaşanmamış olması, bana zorla yaşattıkları sonuçlarla uğraşmak zorunda kalmamaktı. Bir topun içine kıvrılmak istedim. Kollarını hissetmek. Görülmemek. Hatırlamamak. Tüm bu olanları unutmak istedim. Olmadığı bir dünyada yaşamak.

Ama olmuştu ve şimdi buradaydım ve hiçbir şey doğru gelmiyordu.

"Lyr." Rhyan'ın sesi alçak ve sakindi. "Beni dinle. Panik atak geçiriyorsun. Sorun yok. Daha önce de geçirdin. Ve ben sana yardım etmişim. Hatırladın mı? Sana yine yardım edeceğim. İyi olacaksın. Bunu atlatacağız."

"Ölüyormuşum gibi hissediyorum." Su hem çok sıcak hem de çok soğuktu. Duş çok küçüktü. Odamız çok yüksekti. Dışarıdaki rüzgar çok gürültülüydü.

"Bir fikrim var," dedi Rhyan. Elini perdenin arkasından uzattı ve bir havlu getirdi. "Seni bununla örtüp temizleyeceğim. Etrafında çalışacağım. Bütün zaman boyunca örtülü olacaksın. Bu sana daha iyi geliyor mu?" Daha fazla gözyaşı döküldü. Havlu ıslanmaya başlamıştı. Çok aptalcaydı. Ama önerdiği en iyi şey buydu. "Tamam."

"Tamam." Rhyan geri adım attı. "Elini omzumda tut." Havluyu etrafıma sardı, uçlarını kolumun altına sıkıştırdı. "Aferin kızıma," dedi alnını alnıma bastırarak. "Çok iyi gidiyorsun. Bu başına gelmemeliydi, bunu hak etmemiştin ama o kadar iyiydin ki

Cesur ol. Sadece bir süre daha cesur olmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?" Akıntıdan sıırıslıklam olmuş saçlarını yüzünden çekti.

"Onu ben öldürdüm," diye hıçkırdım. "Ben bir katilim."

"Hayır, değilsin. Bunu yapmak zorundaydın. O...." Rhyan'ın ağzı gerildi. "Tanrı'nın cezası şeyler yapacaktı. Zaten daha kötülerini de yaptı. Hepsi yaptı. Ama bunu taşımak zorunda değilsin. Onu bana ver. Suçluluk duygusunu ben taşıyım. Onu kendim öldürebilirdim. Yapacağıma yemin ettim. O benim. Bırak senin için taşıyayım. İstedğin her şeye katlanırım."

Başımı salladım.

"Lyr." Rhyan yüzümü kavradı, başparmakları yanaklarımda yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde gezindi.

"Yapamazsın. Çünkü ben yaptım. Ve bunu senin için de yaptım. Ve midem bulanıyor. Çünkü yapabilseydim onu yine öldürürdüm."

Boğazı düğümlendi. "Bana bak. Benimle nefes al. Sesimi dinle. Dinleyin."

Kendimi histerik hissederek başımı salladım. "Lyr. Lyr. *Ani janam ra.*"

Rhyan'ın gözlerinin içine baktım, nefesim yavaşlıyordu. "Seni tanıyorum."

Rhyan cesaretle başını salladı. "Seni tanıyorum. Ve seni seviyorum. Sen iyisin. Bugün hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Yanlış bir şey yapmadın. Kendini kurtardın. Beni kurtardın. Başka seçeneğin yoktu. Tamam mı? Seni görüyorum. Tam olarak kim görüyorum. Bugün hiçbir şey nasıl hissettiğimi değıştirmede ve hiçbir şey senin kim olduğunu ya da karşımda gördüğüm kişiyi değıştirmede."

"Peki ben kimim?" diye sordum.

Yanağımı okşadı. "Ortağım," dedi nazikçe. "Benim kalbim. Benim Lyr'im. Aşkım. Benim-" Boğazı düğümlendi. "Her şeyim."

Burnumu çekip başımı salladım ve Vrukshire'dan ayrıldığımızdan beri Rhyan ilk kez rahatlamış görünüyordu.

"Güzel. Benim için derin bir nefes al, tamam mı?"

Yavaşça nefes alıp verdim, onun nefeslerini rehber olarak kullandım.

"İyi, Lyr. Çok iyi gidiyorsun, söz veriyorum. Kontrol sende. Sana yaptığım her şeyi anlatacağım. Dur dersen, dururum. Gitmemi istersen giderim. Burada ne yapmak istiyorsan. Güç sende."

Tekrar başımı salladım, içimdeki gerginliğin az da olsa gittiğini hissettim.

"Seni dušta temizleyeceğiz, sonra bandajlayacağız ve istediğin herhangi bir şeyi giydireceğiz. Sonra da sana yemek getireceğim.

-Ne yemek istersen, umurumda değil, bulacağım. Sonra da yatağa girip dinleneceksin. Bırak bacağın iyileşsin. Ben de sana göz kulak olacağım."

"Taş bütün gün maviydi. Her şeyi duydun mu?" diye sordum.

Rhyan yavaşça başını salladı. "Her şeyi."

"Başından beri yanımdaydın."

"Tüm zaman boyunca. Bütün gün boyunca her saniye sana geri dönmek için savaştım. Seni bulmak için. Her zaman senin için gelecektim. Bunu biliyorsun." Öne doğru eğilip alnımdan öptü. "Seni geri almak için Lumeria'daki her kurdu öldürebilirdim. Sana ulaşmak için İmparatorluğu yerle bir ederdim. Hiçbir şey beni durduramazdı. Keşke daha hızlı olsaydım."

Tekrar nefes verdim, gözlerine baktım ve onlarda teselli buldum. "Ben hazırım."

Rhyan gülümsedi ve işe koyuldu, el bezine biraz daha sabun ekleyip tüm kanı temizledi, havluyu etrafımda kullanarak orta ve arka tarafımı temizledi. Ayaklarımın altını temizlemek için dizlerinin üzerine çöktü, Brockton'ın bacağımda açtığı kesiğe dikkat etti ve saçımı bile şampuanladı,

Saç derime masaj yapıyor ve parmaklarıyla düğümleri dikkatlice fırçalıyor ve yağ ekliyordu.

Küvetten çıktık ve Rhyan gözlerini yüzümden ayırmadan ıslanan havlumu kuru bir değiştirdi. Üzerimi sıvazladı ve beni yatağa götürdü, orada tüm kesiklerime ve çürüklerime güneş yaprakları sürmeye başladı ve sonra her şeyi bandajlarla kapladı, baldırımın etrafına sıkıca sardı.

"Bu gece kendi pijamalarını mı istiyorsun? Yoksa benimkini mi?"

diye sordu. "Seninkileri."

Gülümsedi. "Nasıl istersen."

"Duş için özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Özür dilemek yok. Sana söyledim, bu gece ne istersen alacaksın."

Birkaç dakika sonra gri örgü pantolonunu giymiş ve yumuşak uyku tişörtlerinden biriyle yüzerek yatağa girmiştım.

"Yemek?" diye sordu, uzun kollu bir tunik ve botlar giydikten sonra sıcak çorba ve ekmekle döneceğine söz verdi. Tek istediğim buydu; basit ve sıcak bir şeyler.

Rhyan'ın dönmesini beklerken battaniyenin altına kıvrılıp yastığı göğsüme bastırdım ve derin nefesler almaya çalıştım. Daha önce yalnız kalmayı hiç sorun etmemiştim. Ama şimdi... kalbim güm güm atıyordu ve o odaya girene kadar da durmadı. Elinde iki büyük gümüş tepsi ve bir pasta kutusu vardı. Her şeyi yatağın önündeki tezgâha bıraktığında yavaşça battaniyenin altından çıktım, baharatları içime çektim ve örtüyü kaldırdığında yükselen buharı izledim.

Yemeğimizi sessizce yedik, ben yatağın kenarına oturup ayaklarımı sehpaye dayadım, Rhyan ise yerde bağdaş kurup oturdu. Ben temizledikten sonra

Kasemdeki son ekmek parçasını da mideye indirdikten sonra utangaç bir gülümsemeyle pasta kutusunu bana uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum. Hanın mutfağından gelmiyordu.

"Çorbalarımız pişerken şehre kısa bir yolculuk yaptım. Üç farklı fırın denemek zorunda kaldım ama buldum."

Kutunun etrafında beyaz bir kurdele vardı, onu çözdüm ve kapağı kaldırdığımda taze limonlu bir kek buldum.

"Al bakalım." İki çatal çıkardı ve yatakta bana katıldı.

Tatlı, şekerli limon kokusunu içime çektim. En sevdiğim. Ve Brockton'ın düşen bedenini gördüm. Kurtlar yerde ölmüştü. Jules'un çığlık attığı bir an. Kan ve cam kırıkları.

Rhyan pastadan bir parça kesti ve çatalı ağzıma götürdü. "Bugün her ne olduysa, yine de bunu yemeyi hak ediyorsun."

Isırmak için ağzımı açtığımda yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve dilimin üzerinde eriyen kremanın tadını çıkardım. Yarı cennet gibiydi. Yarı cehennem. Aklımın bir köşesinde henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir şey kıpırdanıyordu.

Rhyan'ın yardımıyla pastayı bitirdim. Sonrasında, o bana göz kulak olurken uykuya dalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve duygusal olarak yıpranmıştım. Tam da söz verdiği gibi.

Bir kâbustan uyanana kadar saatler geçti. Gördüğüm görüntüler yorumlayamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu. Haleika, Leander, babam, kız kardeşlerim, Jules gözümün önüne geliyordu.

Gözlerimi açtım ve karanlığa alışmalarına izin verdim. Yalnız uyanmıştım. Kolumu uzattım ama hiçbir şey bulamadım. Yastığın Rhyan'a ait tarafı sanki saatlerdir yokmuş gibi soğuktu.

BÖLÜM OTUZ BİR

Oturduğum yerden kalktım, panik üzerime çökmüştü, midem bulanıyordu. "Rhyan?" diye mırıldandı sesim.

Bir anda nefes alışını duydum ve dönüp ay ışığında silüetini yakaladım. Her zamanki yumuşak örgü pantolonunu giymişti ve benden olabildiğince uzakta, yatağın kenarında oturuyordu. Sırtı çıplaktı; tenine yayılmış siyah gryphon dövmesi o hareket ettikçe canlanıyor gibiydi. Kanatları kollarına yayılmıştı. Canavarın altında hedefimiz olan Glemaria'nın karlı dağları vardı. Gryphon'un bacağına yırtık bir ip dolanmıştı.

Omuzları titriyordu. Ağlıyordu.

Battaniyeleri geriye ittim, yatakta sürünerek ona doğru ilerledim, bacağım şiddetle ağrıyordu. "Hey." Elim sırtını ovuşturdu, dövmeden omuzlarına kadar. Teni soğuktu.

Öksürdü ve gözlerini ovuşturarak dönüp bana baktı. "Seni uyandırmak istememiştim. Nasılsın?"

Gözlerinden akan yaşları sildim ve yanağındaki ıslaklığın yumuşak izini takip ettim. Ay ışığında aydınlanan yara izinin pembesiyle karışıyordu. Bazen sadece kaşını değil yanağını da kestiğini unutuyordum, çünkü orada çok silikti. "Beni uyandırmadın. Nasılsın?" Yanına oturdum.

Omuzları sertleşti. "Önce sana sordum." Sesi çatallaştı, kelimeleri uzun süredir ağılıyormuş gibi sertti.

"Rhyan, konuş benimle. Neyin ?"

Yüzü düştü, yeni gözyaşları akmaya başladı. "Sadece neler olacağını düşünüp duruyorum. Oraya zamanında varamasaydım sana ne yapacaklardı. Çok yakın kestim. Çok yakın. Ve kaçırılman benim hatamdı, aptalın tekiydim, gücümü boşa harcadım. Neredeyse-" Sertçe yutkundu. "Neredeyse başaramıyordum."

Kucağına süründüm ve yüzünü boynuma gömerken kolları anında etrafımda sıkılaştı. Ona sarıldığımda derin bir nefes aldığını hissettim. "Ama sen başardın. Ve onlar yapmadı...."

"Biliyorum. Biliyorum." Sertçe yutkundu, elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Özür dilerim. Bunu senin üzerine yıkmak istemiyorum. Yeterince şey yaşadın, çok fazla şey." Göğsü benimkine karşı kabardı. "Bunu hayal etmeden duramıyorum. Seni onlarla birlikte. Jules hakkında söyledikleri. Gücümü tüketmenin, çok geç kalmanın mutlak dehşeti. Tekrar başarısız olma korkusu."

O konuşurken kalbim acıdı. Tecrübelerine dayanarak konuştuğunu, evde annesiyle birlikte tanık olduğu vahşetten bahsettiğini biliyordum. Eğer roller tersine dönseydi, Rhyan'ı o şekilde bağlı bulsaydım, bu dünyadaki hiçbir şeyin öfkemi yatıştıramayacağını biliyordum. Yıllar önce bağlandığını kendimi zor kontrol etmişim. Ve ne kadar mücadele etsem de

Bugün bir can aldığımı biliyordum ama pişman değildim. Ve Rhyan'ı korumak için bunu tekrar yapardım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ensesindeki bukleleri okşadım. "Bana zamanında ulaştın. Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

Yanağımı avuçladı, başparmağı tenimi okşadı, alt dudağı titriyordu. "Beni terk ettin," dedi.

"Yapmak zorundaydım." Gözlerini aradım. "Neredeyse boştun. Seni alacaklardı."

"Beni kurtardığını biliyorum, Lyr. Bunu biliyorum. İnanılmaz birisin. Ama hissettiğim korku, başka bir ülkede tehlikede olduğunu bilmek, sana ulaşamamanın mutlak çaresizliği-"

"Artık her şey bitti. Güvendeyiz. Birlikteyiz."

"Bir asla," diye haykırdı. "Artık ayrılık yok."

Başımı salladım. "Bir daha asla."

"Sen nereye , ben de oraya giderim. *Me sha, me ka.*" kalbine bastırdı ve avucunu göğsünün üzerinde düzleştirmeden önce iki kez kalbine vurdu.

"*Me sha, me ka,*" kelimeleri tekrarlardım, hareketi tekrarlardım.

Rhyan alnını benimkine yasladı.

"Şimdi yatağa gelmek ister misin?" diye sordum.

Başını salladı, alınlarımız hâlâ birbirine yapıştı. "Uyumaktan korkuyorum. Olanlardan dolayı, yanımda sen olsan bile, kâbusların gelmesinden, daha kötü olmasından korkuyorum. Bu gece bana gördüğüm şeyleri hatırlattı. Yaptığım şeyleri. Daha önce öldürdüm. Çok fazla adam. Seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Kabuslarını istiyorum. Beni rahatsız etmeni istiyorum. Neye ihtiyacın varsa onu istiyorum." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, onu usulca, yavaşça öptüm.

Kucağında öne doğru eğildim ve vücudunu kendime doğru çektim. Öpüşme derinleşti, beni kendine daha yakın tuttu ve bizi yatağa doğru çevirdi, aurasında ani bir öfke vardı. Beni tekrar yastıkların üzerine kaydırды, ağırlığı üzerime çökerken beni sahiplenircesine öptü, sanki beni sahipleniyor, onun olduğumu hatırlatıyor, kendini hatırlatıyordu. Sanki orada olduğumu, güvende olduğumu, onunla olduğumu kanıtlıyormuş gibi bana dokundu.

Rhyan ağzımın içinde inledi, bir eli saçlarıma dolanırken diğeri belimden aşağı kayarak tüylerimi diken diken etti. Parmakları gömleğimin altından kayıyor, nasırları elinin nerede olduğunun ve nereye gittiğinin tamamen farkında olmamı sağlıyordu. Çıplak tenimi sıyırdı, göğüs kafesimde yukarı ve aşağı doğru kaydı. Eli göğsümün etrafına dolandı.

"Hayır!" Bağırđım. Vrukshire'a geri dönmüşüm, bağılyđım, çaresizdim. Brockton'ın eli üzerimdeydi, morartıyordu. Aşağılayıcı.

Rhyan bir anda üzerimden yuvarlandı ve başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun. Özür dilerim. Özür dilerim. Çok erkendi."

Hayal kırıklığı içinde avuçlarıımı şakaklarıma bastırdım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim.

"Kahretsin, özür dilerim, Lyr. Kahretsin. Yerde uyuyabilirim," dedi Rhyan sessizce ve benden uzaklaştı.

Elini tuttum. "Hayır. Yanımda kal. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Seni burada istiyorum. Seni istiyorum. Sadece," diye iç geçirdim, gözlerimin arkasından yaşlar akıyordu. Brockton ve kurtları bana işkence etmekle kalmamış, bunu benim için de mahvetmişlerdi. Lanet olası tecavüzcü piçler.

"Ağırdan almalısın," dedi elimi sıkarak. "değil. Hazır değilsin."

Yutkundum. "Daha yakına gel."

Rhyan başını yanımdaki yastığa yasladı, birleşen ellerimizi tuttum, derin bir nefes aldım ve gömleğimin altına çektim. Yavaşça avucunu karnıma, uyurken sık sık sahiplendiği noktaya bastırdım.

"Bunu atlatacağım," dedim.

Rhyan'ın dudakları yukarı kıvrıldı ama gözleri hâlâ hüznüydü. "Yapacağını biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bir savaşçısın. Ama... sadece hazır olduğunda. Benim için aceleye gerek yok. Yapman gereken bir program yok, benden bir beklentin yok. Senin için doğru olduğunu hissettiğimde burada olacağım."

Parmaklarım kolunda gezindi. Elini üzerimden çekmedi, kontrolün bende olmasına izin verdi.

"Bunu yapabileceğime emin misin?"

"Tamamen eminim," dedi. "Ben de zorundaydım." "Ne demek istiyorsun?"

"Aynı şey değildi," dedi sessizce. "Ama bir şeyim vardı...." Çenesi gerildi. "Bana bir şey oldu."

Donup kaldım.

"Bana neden fahişe dendiğini bilmek istiyordun." Parmakları karnıma doğru büküldü.

Parmaklarımı kolunun üzerinde rahatlatıcı bir şekilde dans ettirmeye devam ettim.

"Dokuz yaşındaydım. Hartavia senatörü resmi bir devlet ziyareti için Glemaria'daydı ve babam benimle hiç ilgilenmemişti. Hiçbir zaman iyi bir şekilde. Senatör ilgilendi. Yemeklerde benimle oturdu, gryphon inlerine yaptığım ziyaretlerde bana katıldı. Bana kendimi özel hissettirdi. Şimdi eksikliğini hissettiğim sevgiyi bana verdi."

Yatakta ona doğru yaklaştım, zihnimde Rhyan'ın çok net bir görüntüsü vardı. Onunla ilk kez hayatının bu döneminde tanışmıştım. On yaşındayken. Babasından korkan bu Rhyan'ı görmüştüm.

Bu Rhyan yalnızdı ve gryphonları seviyordu ve umutsuzca bir arkadaşla ihtiyacı olduğu için evcil hayvan olarak bir tane istiyordu. Bu Rhyan, soğuk bir kalede tek başına Atların Efendisi'nin peşinden giderek, gryphonlarla ilgilenerek ve onları eğiterek zamanını geçiriyordu, üstelik bu görev Arkasva'nın Varisi ve İmparator olarak mevkisinin çok altında olmasına rağmen. Bu Rhyan o kadar öfkeli ve münzevi biriydi ki rastgele bir öğleden sonra yanımda kitap okuması, limonlu kek paylaşması onun için büyük bir olaydı.

"Ziyaretten birkaç hafta sonra, senatör kaleye bir şarkıcı davet ettiğini duyurdu. Eski Lümer şiirlerini -Işık Savaşı hikayelerini- söylüyordu. Ona hikayeleri kendi başıma okuduğumdan bahsetmişim. Babam pek hevesli değildi ama konsere katılabileceğimi söyledi. Annem ise buna karşıydı. Gitmemi istemedi." Sesi kesildi ve başını salladı. "Sinirden küplere bindim. Talep ettim. O da babamın gözleri önünde yumuşadı. Ben de gittim. Orada sadece biz vardık. Senatör, onu etkilediğim için özel bir konser olduğunu söyledi. Pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece senatörün koltuğuma yaklaşp durduğunu. Şarkıları hakkında fısıldıyor, performansı hakkında konuşuyor, şu ya da bu mısra hakkında ne düşündüğümü soruyordu. Sorduklarının hepsi Auriel ve Asherah'la, onların ilişkisiyle ilgili dizelerdi. Seks hakkında. O zamanlar temel bilgilerin ötesinde bir şey bilmiyordum. Ama benden etkilenmeye devam etmesini istiyordum. Ne dediğini biliyormuş gibi davrandım. Ama bilmiyordum ve sonra konser bitti, şarkıcı gitti. Ve biz yalnız kaldık."

Midem bulandı ve Rhyan'ın eli bana doğru tedirgin bir şekilde seğirdi. Küçük bir soğuk patlaması odayı doldurdu, burnumun üzerinde bir kar tanesi. Ve sonra soğuk kayboldu.

Rhyan devam etti, "Bana tekrar ayetler hakkında sorular sordu. Sonra kendime dokunup dokunmadığımı sordu. "Eğer... hiç bir erkeğe dokunduysam." Rhyan başını salladı. "I

bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Oraya onunla yalnız gelmekle hata yapmıştım. Ona yapmadığımı söyledim. Geç olmuştu, gitmeliydim, annem beni yatakta bekliyordu. Ama sonra bana dokunmak isteyip istemediğimi sordu.

Elimi koluna koydum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Rhyan tekrar başını salladı, gözleri yaşarmıştı. "Hayır dedim. Ama ben dokuz yaşındaydım ve o bir senatördü. Elimi tuttu ve... tuniğinin üzerine koydu, sadece birkaç saniye orada tuttu. Hepsi bu kadar."

"Bu çok fazlaydı," dedim şiddetle.

Öksürdü. "Kapı açıldı ve nöbetçiler babamla birlikte içeri girdi. Ne yaptığımı bilmiyordum ama yanlış olduğunu biliyordum ve başımın belaya gireceğini düşündüm. Başım hep beladaydı. Elimi çektim. Ama babam gördü. Gördüğünü biliyorum. Ne olduğunu bildiğini biliyorum. Bana baktı, kaşlarını çattı ve senatörü daha önemli görevlerinden alıkoyduğum için beni azarladı. Ve," Rhyan güldü, sesi boş ve neşesizdi, "senatöre *teşekkür etti*. Beni eğlendirdiği için ona teşekkür etti, ilgiye ihtiyacım olduğunu kabul etti, bana baktığı için bile hayırsever olduğunu söyledi. Beni yatağa gönderdi. Ellerimi yıkadım. Uzun süre yıkadım. Ama sonra bile avuç içim kaşındı. Bazen hala kaşınıyor."

Daha önce babası için üzüldüğünde, eski Rhyan'ın, güçsüz ve yalnız olan Rhyan'ın, henüz ipi koparmamış olan Rhyan'ın zihniyetine geri döndüğünde elini kaşındığını görmüştüm.

Ön kolunun damarlarını gömleğimin altından, elinin hâlâ karnıma dayandığı yere kadar takip ettim. Elini avucumun içine alıp başparmağımla parmak eklemlerine daireler çizdiğimde sustu.

"Ondan sonra senatörü sadece birkaç kez gördüm, çoğunlukla devlet yemeklerinde, Valyati'de ve birkaç Vahiy Töreni'nde. Bana bir daha hiç yaklaşmadı. Ve yemin edene kadar onunla yüzleşmedim. Ben... Ben ne bilmiyorum

Düşünüyordum da, bir planım yoktu - sadece Glemaria'dan çıkmak, sınırı geçmek, babamın soturisini geçmek. Hartavia'da bir sığınak bulabileceğimi düşündüm, ailevi bağlantılarım vardı, bir teyzem ve amcam. Kalmak istemiyordum, sadece bir Arkasva'nın bana kefil olmasını, babamla aramda bir adım daha atmasını istedim." Rhyan derin bir nefes aldı ve beni dikkatle izledi.

Elini okşamaya devam ettim.

"Ama Hartavia'nın Yüce Lordu bana alenen fahişe dedi ve senatör beni Oturma Odası'ndan dehşet dolu gözlerle izledi, onu mağdur etmişim gibi davrandı. Beni ona teklifte bulunmakla, iyilik karşılığında beni korumaya ikna etmekle suçladı. Dedikodular böyle başladı. Bütün hikaye bu. Sanırım güneye inmesi biraz zaman aldı. Küçük bir olaydı ve biliyorum ki.... senin yaptığın gibi bir şey değildi."

"Hayır. Yapma." Dudaklarımı avucuna bastırdım -kaşımaya meyilli olduğu yerlere, senatörün onu kirlettiği yerlere- her kaşıntıyı, her anıyı, istemediği her dokunuşu öpüp yok etmek istedim. "Bunu küçümseme."

"Olanları hiç kimseye anlatmadım." Rhyan bana karşı ürperdi ve onu tekrar öptüm, çenemi tutup dudaklarımı kendine çekmeden önce avucundan bileğine ve ön koluna doğru.

"Çok üzgünüm," dedim ona. "Bu senin hatan değildi. Ve bu önemli. Sana olanlar o kadar da küçük bir şey değil."

Yanağından yeni bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu işte birlikteyiz," dedim. "Bunu birlikte atlatacağız."

"Öyleyiz," dedi Rhyan.

Yutkundum. "Sence... sence herhangi biri şüpheleniyor mu... herhangi biri bir şey biliyor mu? Daha önce mi?" Çoktan kaçmaya başlamıştık.

Bamaria. Ama Rhyan'ın kız kardeşlerimi bulmak için beni Gölge Kalesi'nden kaçırmaması, Korteria'nın savaş lordunun oğlunu ve üç adamını öldürmesinden oldukça farklı bir suçtu.

"Dışarı çıktım," dedi Rhyan sessizce. "Sen uyuduktan sonra. Şehrin etrafında dolaşıp dinliyordum. Ölüm haberleri buraya yeni ulaştı."

Nefesimi içime çektim. "Siktir."

"İsimlerimizden bahsedilmedi. Resmi hikaye birbirlerine saldırdıkları yönünde. Brockton'ın akadim savaşından saklanan soturileri takip ettiği iddia ediliyor. Bütün gün taşın içinden onları dinledim. Haklıydın. Evde olmaması gerekiyordu. Senden kimseye bahsettiğini sanmıyorum."

"Ya diğerleri gördüyse? Ya da kaleden biri gördüyse? Hizmetkârlar hak ettiklerinden çok daha fazlasını görürler. Konuşurlar." Bu yüzden Meera'nın vorakh'ı ortaya çıktıktan sonra bizimkilerin hepsini göndermek zorunda kaldık.

"O zaman bununla ilgileniriz," dedi.

"Rhyan?" Sesim titriyordu. Brockton'ın sözlerini tekrar tekrar düşünüyordum.

O yaşıyor. Ama ben ölürsem, o da ölür.

Cesedini ya da öldüğüne dair bir kanıt görmemiştik. Sadece kabullenmiştim. Herkes kabullenmişti. Hayatımız boyunca Vorakh'ın başına geleceği söylenen şeyi aynen yaşamıştı.

Ama Brockton'ın sözleri....

Rhyan beni dikkatle izliyordu.

"Jules," dedim zayıfça. "...". Göğsüm kabardı, kelimeleri güçlükle çıkarabildim. "Sence bize yalan mı söylendi? Hayatta olduğuna dair?"

Rhyan'ın gözleri dalgınlaştı ve cevap vermesi uzun zaman aldı. "Hayır demek istiyorum. Ama... artık bilmiyorum. Eğer öyleyse...." Göğsü kabardı,

Yüzünde perili bir ifade vardı. Sonra iki yıl boyunca tek başına acı çekmesine izin verdik.

Elimi sıktı. "Her şey mümkün."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Vrukshire'dan bu yana beş gün geçti. Glemaria'ya gitmek için bir gün kaybetmekten duyduğum endişeye rağmen, ertesi gün ne ben ne de Rhyan yataktan kalkabildik. Bacağım Brockton'da kesilmişti ve Rhyan seyahat ederek kendini gerçekten tüketmişti. İstesek bile ikimiz de fiziksel olarak hareket edebilecek durumda değildik. Rhyan'ın uyanık olduğu anlarda günüyle ilgili birkaç ayrıntı daha öğrenmiştim. Nasıl yemek yemediğini, uyumadığını. Gücünün yerine gelmesine izin vermemişti çünkü ben gittiğimden beri geçen saatleri takip ediyordu. Bağlantıyı canlı tutmak için her çeyrek saatte bir vadati'ye usulca adımı söylüyordu. İpucu bekliyordu. Korteria'da olduğumu biliyordu. Ama tam bir yere ihtiyacı vardı ve ülkeye dönmek için zamana ihtiyacı vardı.

Fazladan uyku iyi gelmişti. İkimiz de çok yorulmuştuk, ikimiz de rüya görmemiştik. Rhyan zaman zaman uyanıp yemek almaya gidiyor, yemek yediğimden emin oluyor ve bacağımdaki bandajı değiştiriyordu. Ama hepsi bu kadardı. Bunun ötesinde konuşmadık. Battaniyenin altına saklanmaktan başka bir şey yapmadık.

Ertesi sabah şafak söktükten sonra yola çıktık. İkimiz de sessizdik. Olanları tartışmıyor, birbirimizle paylaştığımız onca şeyden bahsetmiyorduk. Rhyan bacağım iyileşirken koşmamı önermemiştii ama bacağımın üzerinde yürüyebiliyordum. Enerjisi geri gelse de hâlâ kendisi gibi görünmüyordu. İkimiz de yavaş hareket ediyor, daha çabuk yoruluyor, daha geç uyuyor, daha sık oturuyorduk.

Günlerimiz sessizlik içinde, rüzgara, soğuğa ve ara sıra yağan kara karşı birbirimize sokularak ve تنها bölgelere sadece küçük sıçramalar yaparak geçti.

Numeria'ya, Lumeria'nın başkentine, İmparator'un evine vardığımızda ayaklarım ağrıyor ve soğuktan uyuşuyordu. Brockton'ın büyük amcası. Medeniyete yaklaştığımızda Rhyan'ın anlattığı hikâyenin aynısını duyduk. Brockton bir kahramandı, saklanmak için Akadim'i terk eden arkadaşlarının peşine düşmüştü. Sadece ihanete uğramak için.

Rhyan pusulamızı doğuya çevirerek Numeria ile Damara ve Aravia'nın kesiştiği noktaya ulaşmamızı sağladı. Doğu sınırlarının dar olması geceyi başkentte geçirmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu. Onu şahsen görmeyi hep merak etmişimdir. Ama şimdi, gitmek istediğim son yerdi ve ağaçlardan ayrılmadığım için mutluydum.

Aravia'ya vardığımızda resmen İmparatorluğun kuzey yarısında, Rhyan'ın babasının yönettiği ülkelerdeydik. Rhyan'ın artık tek başına ve kılık değiştirerek giriş yapsa bile güvenebileceği müttefikleri ya da hanları yoktu. Birinin onu tanıma ihtimali çok riskliydi.

İlk gecemizi onun aşına olduğu bir mağaranın ağzında resmi olarak kamp yaparak geçirdik. Glemaria'dan ilk ayrıldığında haftalarca orada yaşamıştı. Gece boyunca sırayla uyanık kaldık, başlarımızı birbirimize yasladık.

Isınmak için birbirlerinin kucaklarına yatıyor, bir pelerini yatak, diğeri battaniye olarak paylaşıyorlardı.

Sabah Rhyan bize kahvaltı ve kahve almak için en yakın kasabaya gitti. Fincanlarımızı Kuzey'in Sırları'na dönüştürmek için benden hâlâ saklamakta ısrar ettiği baharatları almak için bile durdu. Bu küçük bir şeydi ama Vrukshire'dan beri ilk kez gerçek bir gülümseme duymamı sağladı. Bunu özliyordum.

O yemeklerimizi hazırlarken ben de annemin günlüğüyle birlikte bana gönderilen notları gözden geçirdim. Bir gece önce fener ışığında tekrar tekrar okumuş, onun sözlerini ezberlemeye, ne yapmam gerektiğini anlamaya, taşta kazınmış olanlarda yeni anlamlar bulmaya çalışmışım.

Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri gelir.

Annemin serafim heykelini ziyaret ettiği bölümü muhtemelen en az bir düzine kez okumuşumdur.

Rhyan mağarada karşıma oturdu ve haşlanmış bir yumurta ısırdı. Rhyan'ın babasından kalan anahtar ve Asherah'nın göğüs plakasıyla birlikte günlüğüm hâlâ yanımdaydı. Zırhın yıldız merkezlerindeki elmasların hepsi ateş kırmızısıydı.

-Hatta parçalanmış ve restore edilmiş olanları bile.

"Endişelendiğim tek şey," dedim anahtarı elime alarak, "ruh kısmı. Anahtar çok açık; annemin tarif ettiği oymaya uyuyor. Ve baban da bunu doğruladı. Ama ruhumun bir kısmını bir şekilde vermem gerekiyor mu? Yoksa Asherah'ın bir parçasını içimde tutmam yeterli mi?"

"Senin bir tanrıça olmana hâlâ alışamadım. Yani," Rhyan güzel kaşını kaldırdı, "senin her zaman bir tanrıça olduğunu düşünmüştüm. Mecazi anlamda. Ama gerçek anlamda? Bu farklı bir şey." Dudağını ısırdı, yüzünde şakacı bir ifade vardı.

ifade. "Bunu gerçekten özgeçmişime eklemeliyim. Arkasva'nın varislerini ve kadim bir tanrıçayı koruma deneyimine sahip bir koruma."

"Bir tanrıçayı ancak bir tanrının koruyabileceği düşünülebilir,"

diye takıldım. "Ortak." Dudakları kıvrıldı. "Bana tanrı mı

diyorsun?" "Belki de. Eğer öyle olsaydın, hangisi olurdun?"

"Rhyan, Koruma Tanrısı." şişirerek aksanını abarttı.

Kıkırdadım. "Auriel değil mi?"

Yüzü düştü ve gözleri önümdeki metni incelemeye geri döndü. Biraz öksürerek, "Bence senin Aşera'nın reenkarnasyonu olman ruh kısmını yerine getirmen için yeterli-anahtarı kullanırsan serafimi açabilirsin," dedi.

Auriel, Asherah'nın ruh eşi, onun *mekarim*'i, yani bir olan *iki* bedeni hakkında hiçbir şey söylememiş olmayı dileyerek eşyaları incelemeye geri döndüm. Ramia diğer tanrıların da orada olduğunu, şimdi reenkarne olduklarını ima etmişti. Moriel bile geri dönmüş olabilirdi.

Auriel var mıydı? Bu düşünce aynı anda hem kalbimin çarpmasına hem de midemin bulanmasına neden oldu. Onunla tanışsam bir şey hisseder miydim? Hatta bunu ister miydim? Rhyan'ın da aynı şey için endişelendiğini tahmin ediyordum.

"Peki ya kan?" Gerginliği azaltmaya çalışarak sordum. "Damarlarımda akıyor olması yeterli mi? Yoksa dökmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Rhyan'ın omuzları gerildi. "Gereksiz yere kan dökmeni istemiyorum. Önce anahtarı deneyeceğiz. Sonra oradan devam ederiz." Göğüs plakasını işaret etti. "Yıldızlar da onun kanını içeriyor. Belki de sadece birini parçalamamız gerekiyordur." Dudağını ısırды. "Notu yazan kişi başka bir talimat vermemiş.

Ama sizden malları sağlamanızı bekliyor. Sanırım bir yolunu bulacağız -tabii bu bir tuzak değilse."

Bu hâlâ bir olasılıktı, ama çok fazla tesadüf, ipuçlarının notta anlatılanlarla birleşeceğinden emin olmamı sağladı. Öyle olmak zorundaydı.

Yine de Rhyan'ın Bamaria'dan ayrıldığıımızdan beri sessizleştiği anları kaçırmamıştım, yüzü derin düşüncelere dalmış gibiydi. Ne yaptığını, planladığını biliyordum. Eğer bu sadece bir tuzaksa, bu sefer beni yakalayıp tehlikeden olabildiğince uzağa götürmekte tereddüt etmeyecekti. İmparatorluğun dışına.

Ancak bunu kız kardeşlerim olmadan yapamazdık, bu yüzden tüm güç depolarımızın kontrol altında tutulması gerekiyordu. Gereksiz yere uzun mesafelere seyahat etmek ve kaşonim çağırmak yok. Ölüm kalım meselesi olmadıkça.

Rhyan eşyalarımızı topladı ve ateşi söndürdü. Günlük yürüyüşümüze başladık, Aravia'nın vahşi doğasında ilerliyorduk, çoğunlukla yaprakları gümüşle parıldayan ve eriyen karla damlayan ay ağaçlarının yoğun olduğu bölgelerdi. Rhyan'ın navigasyonu sayesinde Aravia, Glemarian sınırına ulaşmak için geçmemiz gereken son ülkeydi. Her ikisi de Aravia'nın batısında bulunan ve akadim için en iyi avlanma alanları olan ormanlarla dolu Eretzia ve Sindhuvine'i atlıyorduk. Ve giderek daha sık onların varlığına dair kanıtlar görüyorduk. Ormanın ortasında bırakılmış yırtık giysiler. Küçük kan izleri. Yırtık pırtık giysilerle dolu terk edilmiş kamp alanları ve akadim'in kurbanlarından aldığı ganimetler. Soturion zırhları, çoğunlukla kuzey derileri. Bazı gümüş takılar.

Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. O şeylerin kime ait olduğunu düşünmemeye. Onlara ne olduğunu. Ya da artık akadim olup olmadıklarını.

En çok da Morgana ve Meera'yı düşünmemeye çalıştım.

Bir açıklığa girdiğimizde Rhyan elimi tuttu. Güneş alışılmadık derecede parlaktı ama o anda karanlık bir gölge ufuktan yükselip üzerimize gölgeler düşürdü.

Elini sıktım ama o güldü.

"Lyr," dedi, yine içtenlikle gülümseyerek. "Yukarı bak. Bu bir gryphon."

Şaşkınlıkla yukarı bakarken rüzgâr yüzüme çarptı. Devasa formu tam üzerimizden uçuyordu, tüyleri ve kürkü bronz ve kahverenginin güzel bir karışımıydı.

"Tanrım," diye güldüm. "Çok büyükler. Abartmıyormuşsun." Sırtına üç serafim sığabilirdi.

Sağlam kaşını kaldırdı. "Boyut konusunda asla abartmam."

Aurasında bir arzu dalgası hissettim. Yutkundum, boğazım aniden kurudu.

Rhyan hayıflanarak gülümsedi ve bakışlarını tekrar yukarı çevirerek kuyruğunu arkasına takarak süzülen gryphonu izledi.

"Hepsi o kadar büyük mü?" Ben

sordum. "Bir kez tamamen

büyüdüklerinde."

"Çok güzeller."

"Öyleler," dedi tekrar, sesi boğuklaşmıştı.

"Daha fazlasını göreceğiz, değil mi? Belki bir tanesini yakından bile görebiliriz?"

Başını salladı. "Glemarian sınırına vardığımızda o kadar çok göreceksin ki, onlardan bıkacaksın."

"Onlardan hiç bıktınız mı?"

Boğazının altından bir ses çıkardı. "Asla."

Güneşin batmasıyla birlikte hava sıcaklığı o kadar düşene kadar yolumuza devam ettik ki Rhyan'ın keşfettiği başka bir mağaranın içinde kamp kurmak zorunda kaldık.

Ertesi gün de ilk günkü gibi geçti ve bir mağarada bir gece daha geçirdik. Kuzeye doğru ilerledikçe hava daha da soğudu. Bamaria'daki en soğuk kışımızı geçirmiştik ama yine de Aravia'ya kıyasla daha ılımandı. Hiçbir şey beni kuzeyin gerçek soğuğuna ya da yağın karın kalınlığına hazırlamamıştı. İki metre kar bulunan bir açıklıktan geçerken bacaklarımı aşağı yukarı kaldırmam gerekti ve bu Rhyan'ın keşfettiği daha yürünebilir bir patikaydı. Soğukla mücadele etmek için binici tozluklarımı iki katına çıkardım, botlarımın altına ikinci bir çift çorap ekledim ve tuniğimin altına ikinci bir gömlek giydim.

Yine de gece boyunca titrememi durduramadım ve neredeyse hiç uyuyamadım. Sanki soğuk kanıma işlemiş gibiydi. Rhyan iyi görünüyordu elbette. Bamaria soğuk olduğunda bile hava onun hoşuna gitmeyecek kadar sıcaktı. Bu onun için rahat bir havaydı.

Dondurucu soğukta yürüyüş yaptığımız dördüncü günün sonunda, güneşin tenimde yarattığı hissin hayalini kuruyordum. Ayrıca duş almayı da hayal ediyordum. Uzun, sıcak duşlar. Artık hanlarda ya da genelevlerde kalmadığımıza göre, banyo yapmak bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Ama Rhyan, Glemarian sınırına yakın, içinde kaplıca olan bir mağara bildiğine yemin ediyordu.

Ancak o gece bizi getirdiği mağara burası değildi. Planladığı kadar kuzeye gidememiştik, bunun nedeni kısmen benim bizi yavaşlatmamdı - bacağım yeni iyileşmişti ve kısmen de açığa çıkma riskini almak istememesiydi.

"Burada bekle," diye emretti.

Bu özel mağaraya aşına olmayan Rhyan, tehlike veya diğer sakinleri kontrol etmek için hızlı bir tarama yapmak istedi. Gerçekten yalnız olup olmadığımızdan asla emin olamayacağımız için her gece aynı şeyi yapardı, ama her zaman hızlı davranır, düzenleri hakkında karmaşık bilgiler edinirdi.

Bu sefer dakikalar geçtikçe kendimi huzursuz hissediyordum. Kapüşonumun içine gömüldüm, taş duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Sıcaklık yaratmak için kalçalarımı bile salladım.

"Lyr?" Rhyan'ın boğuk sesi giysilerimin altındaki vadati'den geliyordu.

"Rhyan?" Elimi kat kat zırhımın ve giysilerimin arasından geçirip taşı bulmaya çalışarak bağırdım.

"Lyr!" Rhyan sesinin daha acil olduğunu söyledi. "Orada mısın?"

"Olmaya çalışıyorum!" Rhyan tam önümde belirlediğinde altın zinciri birden fazla gömleğimden ve tuniğimden çıkarmayı henüz başarmıştım.

"Tanrım!" Omuzlarımı kavradı.

"Ben iyiyim," dedim. "Taş giysilerimin arasına gömülmüştü."

Çenesi gerildi. Vrukshire Kalesi'nin dehşetinden bahsetmemek için her şeyi hafif tutmaya gayret ediyorduk ama Rhyan'ın benim için endişelendiği bu küçük anlar gittikçe daha sık oluyordu. Kendi kaygılarıyla beni endişelendirmek istemediği için hep üstünü örtmeye çalışırdı. Ama birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Sıkıntıda olup olmadığını anlamak için tek ihtiyacım olan bir bakıştı.

Koluna uzandım. "Bunu benden saklamak zorunda değilsin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu da çözeceğim. Sadece... hala çok erken."

"Biliyorum." Her şey çok erken gelmişti.

"Biliyorsun, bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor."

Gözlerimi kısıtım, aniden güvensizleştim. O geceden beri neredeyse hiç samimi bir şekilde dokunmamıştık. El ele tutuştuk, biraz öpüştük ve Rhyan neredeyse her zaman elini karnıma koyarak uyurdu. Ama bu kadardı.

Aylarca süren yoksunluktan sonra ilerlediğimiz, neredeyse yarıştığımız her şey gıcırtılı bir şekilde durmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni hâlâ bir savaşçı olarak görüyorum. Başarılı bir soturion olarak." Başımı salladım, midem bulanıyordu.

"Ben sadece... senin için endişeleniyorum," diye itiraf etti.

Beni kaybetmekten korkuyordu. Ben de çıplak ve savunmasız olmaktan korkuyordum. Rhyan ateşin yanında su ısıtıyor, her gün temizlenebilmemiz için derme çatma banyolar yapıyordu. Beni yalnız bırakmak için arkasını döndüğünde bile tamamen soyunmamı engelleyen şey soğukmuş gibi davranmaya çalışmışım. Ama şimdi ne zaman giysilerimi çıkarsam, Brockton'ın tuniğimi kestiğini, vardiyamı kestiğini görüyordum. Açtığı yaralar çoktan kabuk bağlamış ve iyileşmişti. Çürükler solmuştu. Ama tam olarak nerede olduklarını biliyordum. Artık görünmez olmuşlardı ama yine de yara izleri bırakmıştı.

İkimizin de zamana ihtiyacı vardı.

"Mağaranın içinde her şey yolunda mıydı?" diye sordum.

Tek kaşı çatıldı. "Boş görünüyordu. Ama tuhaf bir şey buldum - görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey." Elini uzattı.

"Uzak mı?" Bu hareketin bir sıçrama anlamına geldiğini bilerek sordum. "Sorun değil. Ben halledebilirim."

Ona doğru adım attım ve kollarımı beline doladım. Artık seyahat ederken karnımın çekiştirilmesine alışmışım. Artık beni rahatsız etmiyordu ama yine de ayaklarım her yeni yere değdiğinde irkiliyordum.

Yanan bir meşale Rhyan'ın bıraktığı yerde, taş duvarın bir yarığında duruyordu. Çantasından bir çubuk daha çıkarıp onu da yaktı ve alevi mağara duvarının önünde salladı.

Nefesim kesildi. Önümde bir dizi resim duruyordu. Çok tanıdık bir şekilde stilize edilmişlerdi. Geniş fırça darbeleri, renk kullanımı, gözlerin çizildiği teknik, boyanın dokulandırılma şekli - tam olarak bir sanat uzmanı değildim ama bir sanatçının eserini gördüğümde tanıyordum.

"Bunlar tıpkı Meera'nın resimlerine benziyor." Göğsümü tuttum ve çizgilere

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rhyan onları sadece bir kez görmüştü, Meera'nın son imgeleminin gerçekleştiği gece, Morgana duvarları temizlemeden hemen önce.

"Bunlar onun olamaz!" Henüz bir ay olmamıştı. Bir tane daha olması için çok erkendi. Ama eşiğindeydik.

Tanrılar. Tek başına, korkmuş bir halde, akadim tarafından kuşatılmış bir halde imgelem gördüğü düşüncesi beni hasta ediyordu. Ve bu hala en iyi senaryoydu - hayatta olması.

Ama onun Allurian Geçidi'nde olması gerekiyordu. Glemaria'da, Aravia'da değil.

Batı, doğu değil.

"Sence buradan mı geçtiler?" Belki de yol boyunca durmak, hedeflerine ulaşmak için farklı mağaralarda kamp yapmak zorunda kalmışlardı.

Rhyan elimi sıktı. "olabilirler. Ama bu resmi vorakh sahibi başka birinin yapmış olması da mümkün."

Midem bulandı. Jules da imgelemlerden sonra böyle resim yapar mıydı?

O yaşıyor. Ama ben ölürsem, o da ölür.

Düşüncemi bastırdım. Benimle uğraşmaya çalışıyordu. Beni manipüle etmeye, hayatta kalmaya. Hepsi bu kadardı.

Rhyan'ın gözleri tekrar taradı, odaklanmış ve niyetliydi. Aylar önce, biz kashonim olmadan önceki bir geceyi hatırladım. Şafak Tapınağı'na gitmiş ve onu orada tek başına, tapınağın duvarlarını süsleyen resimlere bakarken bulmuştum.

duvarlar ve tavan. Resimlerde Auriel ve Asherah'nın hikâyesi anlatılıyordu; Valalumir'in Muhafızları olmuşlardı, birlikte olmaları yasaktı ama yine de birbirlerine aşık olmuşlardı - ta ki Moriel onlara ihanet edene ve Asherah bu ilişki yüzünden sürgüne gönderilene kadar. Rhyan bana her resmi açıklamış, daha önce hiç fark etmediğim ayrıntılara işaret etmişti.

Şimdi onu izlerken göğsümde bir sızı vardı. Rhyan sanata gerçekten değer veren biriydi. Neredeyse hiç oturamadığı bir takdir.

"Aslında ilk başta sizi aramama neden olan şey konuydu," dedi. "Ama sonra tarzınızı fark ettim."

Bir dizi görüntüye baktım. Biraz garip bir şey vardı, Meera'nın özünü kaybetmiş bir şey, onun olmadığından emin olmamı sağlıyordu. Ama tüm vorakların aynı şekilde resim yapması mümkün müydü? İmgelemlerinden önce hiç resim yapmamıştı. Bunun onun işi olduğuna inanmak istediğim kadar, öyle olmaması için de dua ediyordum, onun yanında olup ona yardım etme fırsatını kaçırmamış olmak için. Ve aklımın bir köşesinde bunun başkasının işi olduğuna dair bir korku vardı, hayır. O yola giremezdim. Yapamazdım.

Rhyan geri çekildi, ben de onunla birlikte hareket ederek tüm sahneyi izledim.

Beyaz bir seraphim gökyüzünden beş bedenini düşüşünü izledi. Biri kuzguni saçlı bir kadındı ve turuncu elbisesi uçuşunun gücüyle hışırıyordu. Bir diğeri de aynı derecede koyu renk saçlı ve çivit rengi cübbesi düşen bedenini sımsıkı saran bir erkekti. Beyaz saçlı, elbisesi canlı bir mavi olan başka bir kadın vardı. Ve altın sarısı saçları ve menekşe rengine boyanmış elbisesiyle başka bir kadın. Onun yanında başka bir erkek vardı, kolları bacakları sallanıyordu, cübbesi sarıydı.

Rhyan elindeki feneri yukarı doğru salladı ve yıldızlardan düştüklerini görebildim. Cennetten.

"Auriel'in Felaketi," dedim. "Bunlar Cennet'ten sürgün edilen düşmüş Muhafızlar. Turunculu Ereşya, çivit rengi giyen Moriel, siyahlı Cassarya.

mavi, Hava mor ve Shiviell sarı giyiyor."

"Haklısın." Rhyan sağı doğru adım attı, meşaleyi de onunla birlikte hareket ettirdi ve ikimiz de aynı anda duvar resminin genişlediğini gördük. Beyaz serafimin karşısında siyah bir gryphon oturmuş, düşüşü izliyordu. Ve daha aşağıda başka bir resim daha vardı: altın saçlı bir tanrı, kollarında kızıl saçlı bir tanrıça taşıyordu. Tanrıçanın gözleri kapalıydı ve tanrının yüzünde tam bir yıkım ifadesi vardı.

Rhyan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Tanrı yeşile bürünmüştü. Gözleri bana Rhyan'inkileri hatırlatan canlı bir zümrüt rengine boyanmıştı.

Bir sonraki görüntüde tanrıçayı beyaz bir taşın üzerine yatırmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Tanrılar aşkına," dedi Rhyan, göğsü kabarak. "Ne oldu?" Ben sordum.

Resimdekine neredeyse tıpatıp benzeyen perişan bir ifadeyle bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Tanrım, unutmuşum, resimlerin hareket ettiğini göremiyorsun."

Lumerian resimlerinin canlandığını unutmuşum. Resimlerin hareketsiz kaldığını görmeye o kadar alışmıştım ki, kendi sihirli gücüm olmadan onların gerçek büyüünü göremiyordum.

"Ne görüyorsun?" diye sordum. "Ne görüyorsun?"

"Bu Auriel. Ve bu da Asherah. Onu beyaz taşın üzerine değil, içine yerleştiriyor. Bir kapak var ve onu kapattığında taş şekil alıyor. Tıpkı Gryphon Dağı'ndaki gibi bir seraphim oluyor." Bana dönüp bakmadan önce yüzü solmuş, gözleri perili ve uzaklara dalmıştı. "Seraphim heykelinin sadece parçayı tuttuğunu sanmıyorum. Lyr, sanırım Asherah'ın mezarına doğru gidiyoruz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"MEZARI MI?" GÖZLERİM sulanmaya başladı, açıklayamadığım bir duygu beni ele geçirdi. Bir anı ya da bir bilgi gibi. Başka bir hayata dair bir his. Ama kavrayamadığım bir hayat. Şimdi korktuğum bir hayat. "Yani... bedeni orada mı?"

"Bazı hikayelerde Auriel'in onu gömdüğünü okumuştum. Çok fazla hikaye var ama nerede olduğunu ya da gerçeğin tam olarak bu olup olmadığını hiç bilmiyordum. Mezarı hiçbir zaman bulunamamıştı, tıpkı hiçbir tanrı ya da tanrıçanın mezarının bulunamaması gibi. Tıpkı parçaların yüzyıllardır kayıp olması gibi. Kimse onları görmedi, sadece tahminlerde bulundu."

"Daha fazlası var mı?" İçimde yükselen korkuyla sordum. Asherah ile ilgili sadece belirsiz anılarım vardı. Ona doğru olan çekimi, o olmanın duygularını, Auriel'e duyduğu sevgiyi henüz hissetmemiştim. Ama şimdi hissedebiliyordum. Auriel ismini tüm hayatım boyunca biliyordum. Ondan, onun varlığından haberdar olmadığım bir zaman düşünemiyordum. Ama o bir tanrıydı. Bir efsaneydi. Bir hikayeydi. Ve şimdi... şefkat hissettim. Onun adını zihnimde farklı bir şekilde duyuyordum. Kalbim ısınıyor. Göğsüm kabarıyor.

Auriel.

Rhyan'a baktım ve hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Onu hâlâ seviyordum, hâlâ aynı şeyleri hissediyordum. Ama şimdi daha fazlasını hissediyordum. Sanki aşkım genişlemişti. Kalbim neredeyse patlayacaktı. Ve sonra korkuya kapıldım. Seraphim'i açabileceğimden emin değildim. Kendi mezarımı açmam nasıl beklenebilirdi ki? Gerçekten ben olmasam bile... bir şeyler değişmişti. Bana benziyordu.

Ve bunun gerçekliğini ruhumda hissettim. Onun ruhunda. Meera'nın gördüğü her imgelem, hatta annemin imgelemleri bile, hepsi aynı şeyi gösteriyordu: Asherah Gryphon'un Dağı'nda uyuyordu.

Orada olan onun bedeniydi. Ben uyanık olduğum için o da uyanıktı. Çünkü onun kanını, kendi kanımı içime almıştım.

Rhyan'ın parmağı Auriel'e uzandı. "Gözleri," dedi.

"Tıpkı seninkiler gibi," diye fısıldadım. Rhyan'ın gözleri her zaman olağanüstü olmuştu, şimdiye kadar gördüğüm tüm gözlerden daha yeşil renkteydi.

"Hmmm." Rhyan rahatsız bir şekilde kaşlarını çattı, sonra el fenerini sallayarak önüne baktı. Göğsü kabardı, gözleri kamaştı ve sonra arkasını döndü. "İleride daha çok resim var."

"Sence bunlar kaç yaşında?" diye sordum. Renkler canlıydı, solmamıştı ama Lumeria'nın büyüleri yüzlerce yıl rahatlıkla korumuş olabilirdi. Bunlar kesinlikle Boğulma'dan sonra çizilmişti. Henüz hiçbir Lumeria'lı bu kıyılarda bulunmuyordu. Bu bana bin yıllık bir zaman aralığı verdi. Çok eski olabilirler. Haftalar önce de çizilmiş olabilirler.

"Eski değil," dedi Rhyan meşaleyi ileri doğru sallayarak. Küçük bir oyuğu ve yerdeki boya kavanozlarını gösterdi. "Yakınından bile geçmiyor."

"Meera!" Bağırdım.

Rhyan elini ağzımın üzerine koydu.

"Lyr," diye tısladı nefesinin altından. "Bu bir yuva."

Gözlerim ileriye doğru kaydı ve yerde yığınlar gördüm; battaniyeler ve saman yığınları.

İlerideki kirli taş duvarda aynı tarzda bir başka resim daha vardı. Çivit mavisi cüppeler giyen ve etrafında koyu gölgeler olan bir tanrı tasvir edilmişti. Onun aurası. Gözlerinde bir zalimlik, bir karanlık vardı. Ve rahatsız edici bir aşinalık. Bana ölümü hatırlatıyordu.

Başının üzerinde altın bir taç vardı ve yedi köşeli Valalumir onun üzerinde parılıyordu.

"Lyr?" Rhyan sesi titreyerek sordu. "Kelimeleri görebiliyor musun?"

"Hayır, hiç göremiyorum." Gözlerimi kısıtım.

"Moriel vaspa el bar dia" yazıyor. Teka el bar. Halavra el omae negrare. Teka. Teka. Maraak Moriel."

Kafamda Yüksek Lümerce'yi tekrarladım ve hızlıca çevirisini yaptım. "Moriel bedenine geri döndü."

Rhyan başıyla onayladı. "Önünde diz çökün. İnkâr eden herkese ölüm. Diz çökün. Diz çökün.

Kral Moriel."

"Daha önce orduyu o yönetiyordu," dedim, midem bulanıyordu. "Aylardır akadim garip davranıyor. Sayıları artıyor, örgütleniyor, güneye doğru ilerliyorlar. Evrim geçiriyorlar. Ya bunca zamandır bunun sebebi liderlerinin geri dönmesiye?"

Şimdi mektubu düşündüm. O muydu? Moriel reenkarne mi olmuştu? Annemin günlüğünü çıkarıp bulmam için Ramia'nın masasına bırakan Moriel mi? Kız kardeşlerimi kaçıran Moriel mi?

Ama kimdi o? Kimin bedeninde doğmuştu?

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Rhyan aceleyle. "Hemen."

"Çıkamayız. Ya Meera buradaysa? Morgana?"

"Lyr," dedi Rhyan tekrar, çenesi gerilmişti.

"Hayır! Mağaranın geri kalanını aramalıyız."

Rhyan'ın burun delikleri genişledi, omuzları gerildi.

"Lyr." Başımı salladım. "Hayır!"

Gözlerini yavaşça kapattı. "Tamam. Bakacağım. Sen burada kal, ben onları arayacağım."

"Hayır, ben de gelmeliyim. Bilmem gerek." Kalbim küt küt atıyordu.

"Lyr, lütfen," diye yalvardı, sesi çaresizdi. "Lütfen seni korumama izin ver. Bırak ben yapayım."

"Ama onlar benim kız kardeşlerim," diye yalvardım elini sıkarak.

Gözleri yavaşça kapandı. "Arkamda kal," diye emretti ve karşılığında elimi sıktı. Ben hançerime uzanırken o kılıcını çekti ve önünde tuttu.

İlerledik, adımlarımız yavaş ve dikkatliydi.

"Yemin et," dedi nefesinin altında. "Bu sefer elimi bırakmayacağına yemin et."

"Yemin ederim."

Mağara kıvrılmaya başladı, duvarlar daralıyor ve tavan alçalıyordu.

Ve sonra uzaktan bir homurtu yükseldi. Ses duvarlarda yankılandı. Altında durduğumuz açıklıktan nefes gibi keskin bir esinti geldi.

Ayak sesleri vardı. Gürültülü ve düzensiz.

Nefes almayı bıraktım, elimi mengene gibi kavrayan Rhyan'la göz göze geldik.

"Geride dur," dedi Rhyan, sesi alçaktı. "Lyr. Hançer. Ve kılıç." Silahlarımı çıkarıp ellerimde sabitlerken beni serbest bıraktı.

Akadim çıktı. Erkek. O kadar uzundu ki kafası tavana çarpıyordu, bu da akadimi en az üç metre uzunluğunda yapıyordu. Gözleri kırmızıydı, vücudu kir içindeydi.

Rhyan koşarak canavara doğru ilerledi. Öne doğru sıçradı, kılıcı akadimin kolunu hedef almıştı. Rhyan arkasına düştüğünde kan fışkırdı, botları bir su birikintisine çarptı. Ama akadim aldığı yaradan etkilenmemiş ve dövüşmekle ilgilenmiyor gibiydi.

Kırmızı gözleri üzerimdeydi ve uzun, pis bir pençeyi işaret etti.

"Aşera!" diye kükredi. *"Teka! Teka! Maraak Moriel!"* Ben yerimde durup kılıcımı ve hançerimi savururken dev bana doğru koşuyordu.

"LYR!" Rhyan çığlık geri döndü ve kendini akadimin sırtına attı.

Nefesinden gelen ölüm ve çürüme kokusu burun deliklerimi doldurdu. Saldırmak için hareket ettim, gözüm hedefteydi - Rhyan'ın kestiği aynı nokta.

Ama karşılaştığım diğer akadim gibi, Asherah'ın boynumda parlayan göğüs plakasına doğru gitti.

Güzel. Diğerleri gibi tepki verecekti: incinmiş, korkmuş, acı içinde çığlık atıyordu.

Bu fırsatı saldırmak için kullanırdım.

Ama ve akadim'in Çivili parmak bastırılmış doğru
aracılığıyla ve yıldızlar, yılmadan.

Pençesi Bamarian zırhım tarafından karşılandı. İçimdeki Valalumir ısınmaya başladı.

"Rhyan!" Çığlık attım.

Canavarın sırtına tırmanmış ve kılıcı onu kesmeden önce boynunu kavramıştı.

Kan fışkırdı. Canavar derin bir yara almıştı ama ölmemişti. Akadim sadece üç şekilde öldürülebilirdi: ateşle, kafası kesilerek ya da kalbinden bıçaklanarak.

Akadim acı içinde kükreyerek öne doğru tökezledi. Mercurial ile yaptığım kontratın sıcaklığının gövdemde yanıyormuşum gibi yayıldığını hissederek geri çekildim. O sırada akadimin bir tür kolye taktığını fark ettim. Neredeyse bir gerdanlık gibi. Gümüş, ortasında kırmızı bir nokta vardı. Kan kırmızısı.

"Lyr, geri çekil!" Akadim öne doğru düşerken Rhyan bağırdı. Alnı yere çarptı, kanı bir su birikintisine karıştı. Rhyan ayağa fırladı. Canavarın üzerinde durarak kılıcını indirdi ve boynundan geriye kalanları kopardı. Rhyan yanıma koşarken kafa öne doğru yuvarlandı. "İyi misin?"

"Yanıyor," dedim elimi göğsüme götürerek. "Yine oluyor." "Aşera!" diye alçak bir tıslama geldi.

Rhyan beni kendine çekti. "Lyr, kız kardeşlerinin burada olduğunu sanmıyorum.

Şimdi gitmeliyiz!"

Kollarımı ona doladım. "Git."

Ayaklarım mağaranın dışında, tam geldiğimiz yerde gümbürdedi. Rhyan çantalarımızı kaptı, omzuna aldı, sonra beni tekrar yakaladı. Bir dağın yamacındaki buzlu karın üzerine indiğimizde karnım çekiştirdi ve botlarım kaydı. Altımızda donmuş bir göl vardı. Rhyan beni bir duvara yasladı. Buz ve kar başımı neredeyse soğuktan yakıyordu. Dondurucu bir rüzgâr o kadar sert esiyordu ki dikkatli olmazsak bizi dağdan aşağı uçurabilirdi.

"Kahretsin! Kahretsin!" Rhyan küfretti. "Hâlâ yanıyor mu?" Bana doğru döndü, bedenimi rüzgârdan korudu.

"Azalıyor," dedim, ısının azaldığını hissederek. "Buna neyin sebep ya da akadimin neden zırhıma diğerleri gibi tepki vermediğini anlamıyorum."

Bana ilk saldıran dokunmaya dayanamamıştı. Ve bu Haleika'yı o kadar rahatsız etmişti ki, arenadaki yıldızlardan üçünü paramparça etmişti.

Rhyan kaşlarını çatı. "İçinde onun kanı olduğu için olabilir mi? Kaşonimle birlikte?" Başını iki yana salladı. "Şu anda bunun bir önemi yok. Gece için saklanacak bir yer bulmalıyız."

"Uzağa mı gittik?" Ben sordum.

"Hayır, neredeyse Glemarian sınırındayız, yakınlarda kamp yapacak bir yer bulursak sabah ilk iş Glemaria'ya geçeriz." Saçlarımı yüzümden çekip gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim. Seni oraya getirmemeliydim."

"Bilemezdin." Dişlerim eskisinden daha şiddetli gıcırdıyordu. "Etkisi geçti ve şimdi kesinlikle... gerçekten... lanet olası... üşüyorum."

"Hadi o zaman."

Ama ilerisinden bir dizi hırıltı yükseldi. Kalbim durdu.

Daha fazla akadim.

"Siktir! Siktir!" Rhyan kükredi. Ben hançerime uzanmaya çalışırken kılıcı çoktan geri çekilmişti ama parmaklarım buz gibiydi.

Bir uçurumun kenarındaydık, yol ikimizin de ilerleyebileceği kadar geniş değildi. Sadece Rhyan için yeterliydi, bu yüzden geride kaldım. İki akadim daha görüldüğünde ilerledi, vücutları karanlıkta gölgeli, büyük kolları yükseliyor, gözleri kırmızı parlıyordu. Birinin üzerinde gümüş bir tutam vardı. Bir gerdanlık. Son akadiminkinin aynısı.

"Asherah." Arkamdan korkunç bir tıslama sesi geldi.

Sinirlerimi çelikleştirerek bir başkasıyla yüzleşmek için döndüm. Bu sefer kılıcıma uzandım ve parmaklarımın soğukta tutunabilmesi için dua ettim. Kılıcımı kınından çıkarırken metalin çıkardığı sesi duydum. Akadim pençelerini bana doğru savurdu ve ben geriye sıçradım, gövdem onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. İleri atıldım ve

kolunu kesip parçaladı. Kan dağın yamacına damladı ve donmuş kar parçalarına karıştı.

"*Teka!*" diye kükredi. "Moriel için diz çök!"

Arkamdan bir gümbürtü geldi. Döndüm, kendimi durduramadım. Akadim'lerden biri düşmüştü, Rhyan tarafından yenilmişti. Baş kesilmişti ve gerdanlığı uçurumun kenarına yuvarlanmıştı. Rhyan bir sonraki canavarla savaşmaya başlamıştı bile; botları buz gibi karda sürtünüyor, pelerini arkasından fırlıyor, kollarını kaldırmış, kılıçları parıldıyordu.

Dikkatim dağılmışken, dövüştüğüm akadim beni belimden yakaladı ve ayak parmaklarımın ucuna kadar çekti. Kılıcımı eline sapladım, tekmeleyip büküm. Ama o beni sıktıkça yukarı kaldırdı, ayaklarım uçurumun üzerinde sallanıyordu.

Kılıcıma tutundum, vücudumu canavarla yüzleşmek üzere döndürmek için tüm kaslarımı kullanırken homurdandım. Bunu yaptığımda, kokuşmuş nefesini içime çekerek ve ölüm vaat eden gözlerine bakarak, kılıcımı ondan çektim ve iki elimle kılıcı yere vurdum, göğsünü yarmak için tüm gücümü kullanırken çığlık attım, kılıcı kalbine doğru ittim ve ittim.

Acıyla kükredi, gözleri inançsızlıkla büyüdü. Kılıcı geri çekmem, ondan uzaklaşmam, Rhyan'a ulaşmam gerekiyordu ama kılıcım akadimin bedeninde erimiş gibiydi. Daha sert çektim, kaslarım yanıyordu, ellerim neredeyse kabzadan kayıyordu ve sonra serbest kaldı. Yüzü gevşerken göğsünden kan sızıyordu. Kolları aşağı inerken ve beni kavrayışı zayıflarken boğazının derinliklerinden gelen alçak bir inilti ağzından kaçtı.

Uçurumun kenarına baktım, akadimin beni yere bıraktığından emin olmak için bedenimi duvara daha yakın olacak şekilde eğdim. Eğer beni çok yakına indirirse

kayma ve düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Ama onun elinden kurtulamıyor ya da elini yönlendiremiyor gibiydim.

Sonra gözlerinde bir ışık parladı. Bakışlarımı tuttu, kırmızı ateş gibi parlıyordu, sanki içinde başka bir yaşam saklıydı ve aniden onu çağırmıştı. Elleri belimden yukarı doğru kayarak pençeleriyle boynumu sardı. Beni tekrar tutup yukarı kaldırırken yarasından kan aktı ve dönerek kenara doğru yürüdü, kolunu uzattı, bacaklarım dağın yamacında çaresizce sallanıyordu. Benimle aşağıdaki donmuş nehir arasında hiçbir şey yoktu.

"Rhyan!" Bağırmaya çalıştım ama sesim kısıktı, ancak duyabileceğim kadar yüksek çıkıyordu.

Savaşın sesleri kıştan kalma bir rüzgâr tarafından bastırıldı.

Akadim tökezledi, kan kaybından zayıf düşmüştü. Sırtı duvara çarptı ve beni de beraberinde getirdi. Şiddetle tekmeledim, kendimi tekrar kenara getirmeye, kılıcımı kaybetmeden akadimin kollarını tutmaya çalıştım. Paniklemeye başlamıştım. Duvara ulaşmak, onun pençesinden kurtulmak için çaresizdim.

Gözleri kapanmaya başladı, ölüm sonunda onun için geliyordu. Ama eli sıkı ve ayaklarım çaresizce sallanırken canavar son bir kez bana baktı.

"Lütfen," diye yalvardım. O da gümüş bir gerdanlık takıyordu. Canavar dişlerini göstermeden önce kırmızı bir merkez ışıkla yanıp sönüyor gibiydi ve ışık söndü.

"Teka, Asherah."

Sonra beni uçuşumun kenarına fırlattı.

İçi boş bir çığlık boğazımı terk etti. Midem kalbime doğru patladı. Ayaklarım tekmeledi ve kollarım ama tutunacak hiçbir şey yoktu, ayaklarım buza çarpana kadar aşağıya, aşağıya ve aşağıya daldığımda beni kurtaracak hiçbir şey yoktu, bacaklarım çarpmanın etkisiyle titriyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim donmuş nehre çarpıyor, tenim soğuktan yanıyordu.

"LYR!" Rhyan daha önce hiç duymadığım bir güçle bağırdı. Kenardan uçan bir gölge gördüğümü sandım.

Yer değiştirdim, buz ayaklarımın altında çatladı ve sonra tekrar düşmeye başladım. Göğsüm sıkıştı. Kalbim durdu. Nefesim kesildi. Nehre daldığımda ciğerlerimi dolduran sadece yakıcı, buz gibi bir ateş vardı. Akıntı beni buzun altına çekti ve ayaklarımı tekmeleyerek yüzeyi görmeye, çıkış yolunu bulmaya, nehrin beni almasını engellemeye çalıştım. Daha önce hiç yüzmediğim gibi yüzdüm, kollarımı yukarı ve yukarı ve yukarı uzattım. Ama sadece karanlığı buldum, sadece sert, soğuk buza çarptım, tekrar tekrar, göremeyene kadar. Hissedemedim. Nefes alamıyordum.

Son bir kez uzandım. Avuçlarım kalın buza çarptı. Ve sonra boğulurken soğuk beni aldı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

SADECE KARANLIK VARDI. Sadece soğuk. Sonra bir şey bana çarptı, ellerim kollarıma girdi ve vücudumu geriye doğru çekti. Sert ve sağlam bir şeye bastırıldım. Sonra daha fazla karanlık vardı.

Gözlerim birden açıldı. Her şey sıkı, sert ve donmuş gibiydi. Artık suyun içinde değildim. Bir mağaradaydım. Taş bir duvardan sarkan yanan bir meşale mağarayı aydınlatıyor, ateşi hırıltılı nefeslerimin arasında çatırdayıp patlıyordu.

Acı içinde soluyarak doğrulmaya çalıştım ama göğsümde beni aşağıda tutan ağır bir baskı vardı.

Rhyan.

Rhyan'ın elleri kalbimin üzerindeydi, aşağı doğru bastırıyor, pompalıyordu. Gözleri benimkilere takıldı. Durdu ve bana sarıldı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye bağırdı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama yapamadım. Çok üşümüştüm. Her yerim titriyordu ve hareket etmek çok zordu. Kaslarım suyun altında donmuş gibi hissediyordum.

"Lyr, yanındayım," dedi Rhyan, sesi hâlâ endişeli geliyordu. "Seni ısıtmam gerek," dedi hızlıca, aksanı ağırdı ve kelimeleri birbirine karıştırıyordu. "Seni mağaraya götürdüm, iyi olana. Kaplıcaların olduğu mağaraya. İyi olacaksın. İyi olacaksın."

Yavaşça başımı salladım, ancak o zaman arkamda su olduğunu fark ettim. Kaynağın yüzeyinden buhar yükseliyor ve havaya tuz kokusu siniyordu.

Zırhım çoktan atılmıştı, hem Asherah'nın göğüs plakası hem de Bamarian metalim. Şimdi Rhyan çılgınca botlarımı, çoraplarımı, kemerimi ve pantolonumu çıkarıyordu. Katman üstüne katman, hepsi sıırıslam, donmuş ve acı verici bir şekilde vücuduma yapışmıştı. Bacaklarım kıpkırmızıydı, kaşınıyor ve yanıyordu, sanki aynı anda hem yanıyor hem de donuyor gibiydiler. Tuniğim , sonra gömleklerim, iç çamaşırimdan başka bir şeyim kalmayana kadar, dişlerim takırdayarak.

"Özür dilerim," dedi Rhyan. "Lyr, özür dilerim. Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama yapmak zorundayız. Tamam mı? Çok iyi gidiyorsun, çok iyi." Nefes alış verişi ağır ve düzensizdi, sesi gergindi.

Gözlerimi kapattım, bedenimi yukarı kaldırdığını ve bacaklarımı suya soktuğunu hissettim.

Temas edince tısladım.

"Acıdığını biliyorum. Yakında daha iyi hissedeceksin," dedi ısrarla.

Arkama yaslanmaya başladım, kendimi tutamayacak kadar güçsüzdüm ama Rhyan'ın eli hemen omurgamın üzerindeydi, beni dik tutuyor, destekliyordu.

Gözümün ucuyla, sıırıslam olmuş giysilerinin yere düştüğünü, zırhının, silahlarının ve botlarının yanına yığıldığını gördüm.

O da suyun altındaydı. Beni dışarı çıkarmak için o da donmuştu. Kenarda yanıma kaydı, sırtındaki gryphon dövmesi daha koyu bir siyahtı.

Her zaman benimkinden daha soluk olan teninin hafif mavi tonuna karşı görmüştüm.

Kıçının kıvrımını gördüm, ancak o zaman çıplak olduğunu fark ettim, suya dalmadan önce nefesinin altında tıslıyor ve küfrediyordu.

Bana doğru ilerledi ve kollarını belime doladı. "Seni tuttum. Gerisini ben çıkaracağım. Tamam mı?" Vardiyamı çözerken bir kolu etrafımda kaldı ve beni tuttu.

Sertleştirdim, elimle onu durdurdum, tırnaklarım ön koluna batıyordu.

"Lyr... Özür dilerim. Seni ısıtmamız gerek. Bunu gerek." Gözlerimi sıkarak kapattım, acı çok kötüydü. Haklı olduğunu biliyordum.

"Tamam," dedim, nefesim ağırlaşmıştı ve zorlanıyordu.

Rhyan başını salladı ve kumaşı sırlıslam olmuş kıyafet yığınının içine attı. Sonra elini indirdi, parmakları iç çamaşırımın bağlarını buldu. "Bunu da al. Sadece ısınmak için."

Üzerimdeki kumaşın gevşediğini ve göğsümde hafif bir panik sarsıntısı hissettiğimde nefesimi içime çektim. Ama Rhyan'ın gözleri hep benimkilerin üzerindeydi, kumaşı üzerimden çekiştirerek uzaklaştırdı ve beni hafifçe kaldırarak serbest bıraktı. Kumaş kayboldu. Beni suyun içine çekti.

"Siktir," diye bağırdım, vücudumun her santimine iğneler batıyordu.

Rahatlamış bir şekilde güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Gelmiş geçmiş en kötü kaplıca." Gözlerinde yaşlar vardı ve bunların benim patlamamdan kaynaklandığını biliyordum. Eğer bu kadar yüksek sesle küfredecek kadar iyiysen, hayatta kalacak kadar güçlüydüm demektir.

Ama hâlâ çok yorgundum ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

"Daha fazla bedenimizi aşağı indirmemiz gerekiyor," dedi ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Boynuma kadar suya batana kadar ısınan su karnıma ve göğüs kafesime battı. Rhyan yüzeyin altına çömeldi ve vücudumu kendine doğru çekerek beni kendine yaklaştırdı. Etrafıma uzandı, sadece göğsümün onunkine değmesine dikkat etti. Ama bu yeterli değildi. Daha fazla sıcaklığa ihtiyacım vardı. Dişlerim hâlâ takırdıyordu.

Birden eli kıcıma dolandı ve karnına doğru çekti. Bacaklarım içgüdüsel olarak gövdesine dolandı ve beni kasıtlı olarak belinden yukarıda tuttuğunu anlayabiliyordum. Artık o da çıplak olduğu için kendimi güvende hissettiğimden emin olmak istiyordu.

Göğsüm kabardı. Nefes almak kolaylaşıyordu ve vücudumun çözöldüğünü hissedebiliyordum. Tüm vücudumu ona sarmak tam da ihtiyacım olan şeydi ama yine de gözlerimi kapatmak istedim.

Kolları sırtımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bana sarılırken gözleri dikkatle beni izliyordu.

"Konuş benimle, Lyr," dedi.

Yüzümü boynuna gömdüm.

Ensemi okşadı ve bakışlarıyla buluşmak için başımı nazikçe yukarı çekti. "Benimle kal. Uyumak yok. Henüz değil. Tamam mı?"

"Tamam," dedim zayıf bir sesle.

"Bir akadim daha öldürdün," dedi. "Bunu biliyor musun? Onu öldürdün. Büyü olmadan bile güçlü bir soturion'sun. Kaç tane soturinin tek bir cinayeti bile olmadığını biliyor musun?"

"Kaç tane?" Ben sordum.

Dudakları büküldü. "Aslında elimde rakamlar yok. Ama size söz verebilirim, çok fazla."

"Madeniyete geri döndüğümüzde, o numarayı benim için hesaplar mısın?"

"Bunu kendime görev edineceğim. Ve unutma, sen de bir nahashim avcısısın," dedi, bizi suyun içinde hareket ettirerek sıcaklığın durgunlaşmasını önledi. "Çok güçlüsün Lyr," dedi. "Tanıdığım en güçlü savaşçısın."

Başımı salladım. Ya da sallamaya çalıştım. Henüz çok fazla hareket ettiğimden emin değildim. "Bu sensin," dedim.

"Şu anda, o . Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Mercurial haklı mıydı?" Mırıldandım. Afeyan habercisi bir keresinde Lumeria'daki en güçlü soturion olabileceğime söz vermişti.

Rhyan burnunu benimkine bastırdı ve beraberinde getirdiği sıcaklık hissi beni rahatlattı. Büyüsü bozulmadığı için kesinlikle daha hızlı iyileşiyordu, vücudu benimkine karşı ısınıyordu. "Hayır. Bu iyi olacağın anlamına geliyor. Bunu da atlatacaksın. Çok cesursun."

Göz kapaklarım ağırlaştı ve başım tekrar öne düştü.

Rhyan çenemi kaldırdı. "Biliyorum ortak," diye devam etti. "Yorgun olduğunu biliyorum. Ama benimle kalmalısın."

"Deniyorum," dedim. "Konuşmaya devam et."

"Jules sana hiç arkadaş olduğumuzu söyledi mi?" demeden önce yüzünde bir belirsizlik vardı.

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Hayır."

"O yaz." Gülümsedi. "Sana karşı ne hissettiğimi biliyordu. Ama uzak durarak seni koruduğumu da biliyordu. Ya da en azından korumaya çalıştığımı."

"Bunu hiç bilmediğime inanamıyorum." Elbette konuştuklarını, arkadaş olduklarını biliyordum ama kendilerini asil tanıdıklardan ziyade arkadaş olarak gördüklerinden haberim yoktu. Bu düşünce kalbimi ısıttı. Neredeyse gözümde canlandırabiliyordum: Jules eğlenceyi seven, dramatik, abartılı kişiliğini sergilerken, Rhyan onun maskaralıklarıyla sessizce eğleniyor, umutsuzca

ciddi bir yüz ifadesi takındı. Ona aşık olduğumu biliyordu ve bütün yaz boyunca bizi bir araya getirmek için gizlice çalıştığına bahse girerdim.

"Bilmeni istemedim," dedi ciddiyetle. "Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Bunun seni güvende tutacağını düşündüm - babamdan uzak tutacağını. Onu son gördüğümde, seni terk etmenin ve o öpücük benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmanın kalbimi kırdığını söyledim."

"Bilmiyordum."

"Bunu yapmaman gerekiyordu. Bunu senin için kolaylaştırmak istedim. Ama ayrılmak beni yıktı." Burnunu benimkine sürttü. "Çünkü zaten biliyordum. Seni sevdiğimi o ilk öpücükten beri biliyordum."

"Jules ona söylediğinde ne dedi?" Ben sordum.

Kıkırdadı. "Şey, sonunda kalbini kırdığım için bana bağırıp çağırmayı ve küfretmeyi bıraktı. Sanırım bana gryphon pisliği demişti."

Gözlerim doldu ve güldüm. "Jules gibi konuştun." "Ve ayrıca... bizi desteklediğini söyledi."

Ben gülümserken bile gözyaşlarım akmaya devam . "Bunu bana hiç söylemedi."

Kalbim ısınmaya başladı ve Rhyan'a hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Dikkatimi nasıl dağıtacağını çok iyi biliyordu, soğuğa yenik düşüp uykuya dalmamı engelleyecek tek konuyu biliyordu.

"Jules verdiği sözleri tuttu," dedi. "Gerçekten iyi bir arkadaştı."

"Sence...?" Sormaya başladım ama bir hıçkırık beni yarıda kesti.

"Bunu yapma," dedi Rhyan sessizce. "Daha fazla bilgi edinene kadar fazla düşünmeye ya da endişelenmeye başlama. Gerçek bir şey öğrenene kadar değil."

"Tamam."

"Şu anda sadece ısınacağız. Bu geceyi atlatacağız. Sonra da doğruca Gryphon's Mount'a gidip kız kardeşlerinizi geri alacağız."

Kollarımı ona sımsıkı doladım ve o bizi suda ilerletmeye devam ederken yanağımı onunkine yasladım. Nefes alış verişlerimizin daha düzenli bir ritme dönüşen sesleri, pınarın çınlamasına ve duvarlarda yankılanan meşale alevlerinin patlamasına karışıyordu.

Bir süre sonra artık acı çekmiyordum. Aslında ısınmışım, eğitimden sonra Katurium'da girebildiğim sıcak banyoları hatırladım, kaslarımın her zaman sıcakta hissettiği rahatlamayı hatırladım.

"Daha sıcak mı?" Rhyan

sordu. "Evet. Sen?"

"Çok."

"Ne kadar süre donmuşum?" Ben sordum.

"Bir dakikadan az. Seni uçurumun kenarında gördüğüm an, hiç düşünmedim. Sadece atladım. Buza çarpıp seninle birlikte düşmemek için sadece son saniyede hareket ettim. Çok hızlı hareket ediyordun, düştüğün yerden çok uzaktaydın. Hızlı olmam gerektiğini biliyordum. Iskalayamazdım, yoksa donar ve seni asla çıkaramazdım. Yerinden emin olduktan sonra suyun altına girdim, seni yakaladım ve buraya getirdim."

"Çok yorgun olmalısın," dedim. "Özür dilerim."

"Şşşt. Sen yanlış bir şey yapmadın. Önemli olan tek şey bizim iyi olmamız." Mağaranın etrafına bir göz attı. "Ama bir süre kıyafetimiz olmayacak."

Eşyalarımızın tamamen ıslanmış yığınınına baktım.

"Ne yapacağız? Bütün gece burada mı kalacağız?" Ben sordum. Mağara, bahar sayesinde şimdiye kadar bulunduğumuz en sıcak mağaraydı ama neredeyse donduktan sonra

Ölümüne, çıplak olarak dışarı çıkamayacağımızı biliyordum, özellikle de ıslandıktan sonra.

"Hayır. Daha önce burada kalmıştım. Sanırım -umarım- bir zamanlar burada sakladığım battaniyelerim var. Başka bir zavallının onları bulmadığını varsayıyorum. Ateş yakar, giysilerimizi onlarla birlikte söndürürüm ama," alnını benimkine bastırdı, "geceyi geçirmemizi sağlayacak şey vücut ısısıdır." Rhyan geri çekildi, elleri omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Leğen kemiğimin karnına dayandığından emin olmak için beni kendisine doğru ayarladı ve bunun başka bir şeye dönüşmesini engellemek için ne kadar çaba ve özen gösterdiğini ancak o zaman fark ettim.

Ama şimdi, kendi vücut ısısı düzene girdiğinden, Rhyan farklı türden bir ısı hissediyordu ve bunun kanıtı beni kıcımdan dürtmek için yükselmişti.

Sustum.

"Boş ver onu. Sen suda kal," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ben battaniyeleri bulup ateşi yakacağım."

Beni yere bıraktı, bazı yerlerinin vücudumu sıyırmamasına dikkat etti. Sonra ortadan kayboldu.

O yokken sıcaklıktaki fark neredeyse şok ediciydi. Kollarımı göğsümde kavradım ve suyun içine gömüldüm, kendi ısını arttırmak için bacaklarımı olabildiğince hareket ettirdim. Ama depolarım zayıftı.

Rhyan bir dakika sonra elinde bir yığın battaniyeyle yeniden ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa yaklaşık üç tane battaniye vardı ve hepsi de onun mütevazılığını bozmayacak şekilde asılmıştı. Gözleri benim bakışlarımı battaniye yığınının doğru takip etti, sonra bakışları tekrar benimkileri buldu ve birden kendimi biraz daha sıcak hissettim.

"Onları buldum. Hâlâ burada olduklarına inanamıyorum," dedi mutlulukla ve biri hariç hepsini yere bıraktı. Sonuncusunu kendi etrafına sardı. Yakınlarda zaten bir yığın ateş kütüğü vardı, buradan geçen başka birinin - umarım bu gece geri dönmeye niyeti olmayan birinin- yaktığı bir yığın. Rhyan duvarların yanında daha fazla kütük ve moloz topladı, ateşi önceki kamp gecelerimizde yaktığımız odun yığınlarının iki katına çıkardı. Meşaleyi aşağı indirdi ve ateşin tutuşmasını sağladı. Sonra tüm giysilerimizi serdi ve çantalarımızı boşalttı, içindekileri ateşin yanına yaydı; ateş artık alev alev yanıyordu ve ısısının bana doğru aktığını hissedebileceğim kadar güçlüydü.

"Kurumaya hazır mısın, ortak?" sordu, pınarın gelerek.

Başımı salladım, kenara doğru ilerledim. Rhyan battaniyeyi üzerimi örtmem ve derme çatma bir havlu olarak kullanmam için bana uzattı. Yaydan dışarı adımımı atar atmaz beni ayaklarımdan tutup ateşin önüne taşıdı, ikimiz de tamamen kuruyana kadar. Sonra beni gece için "yatağımıza" götürdü. Yere sermek için battaniyeleri birkaç kez katladıktan sonra beni yatırdı ve etrafımda kıvrıldı.

Vücutlarımız daha önce hiç olmadıkları şekilde birbirine sıkıca bastırılmıştı, aralarında hiçbir şey yoktu. Ondan yayılan sıcaklık bağımlılık yapıyordu, her zamanki soğuşundan çok farklıydı. Memnuniyetle iç çektim, günlerdir hissetmediğim kadar sıcak ve güvende hissediyordum.

"Biliyor musun ortak," dedi sırtımı sıvazlayarak, "banyo yapmak için bu kadar çaresiz olduğunu ve gördüğün ilk nehre atlayacağını fark etmemiştim."

Surat astım. "Henüz komik değil."

Kahkahası boğazında düğümlendi. "Hayır, hiç komik değil," dedi. "Ama eğer şaka yapmazsam, senin batışını görmenin nasıl bir şey olduğunun dehşetine kapılacağımdan korkuyorum. Seni kaybetme korkusunu hissedeceğim."

Kirli sakallarıyla sertleşmiş yanağını okşadım. "Birbirimizi sürekli kaybediyormuşuz gibi hissediyorum."

"Ancak geri dönüş yolumuzu bulmaya devam ediyoruz" dedi.

"Bu konuda biraz daha fazlasını yapıyorsun."

Rhyan dizini benimkinin arasına soktu, ayaklarımızı birbirine doladı ve aramızdaki sıcaklığı daha da artırdı. "Sen buna değersin."

"Öyle miyim? Her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum. Ve sen benimle olmak için çok şey feda ettin. Bana yardım etmek için. Ve ben buradayım...."

"Ne bile?" diye sordu yumuşak bir sesle, kulağımın arkasındaki, artık sadece hafif nemli olan bir tutam saçımı okşarken.

"Bilmiyorum. İfşa olmaktan korkuyorum ve sonra başımızı belaya sokacak ya da bizi incitecek kararlar alıyorum... ve hala ilişkimizi daha fazlası olmaktan uzak tutuyorum."

"Lyr, yolda her şey olur. Kaç kez batırdığımı biliyor musun? Ya da yaralandığımı? Gerçekten iyi gidiyorsun. Ve... senden böyle bir şey istemiyorum, özellikle de bu stres . Valyati'de ne dediğimi hatırlıyor musun? Her şey olmadan önce? Senin elini tutmak bana verilen en güzel hediye idi. Ve hata yapma. Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki bazen arzumdan ölecekmişim gibi hissediyorum. Ama bu hayatta sahip olacağım tek şey senin eline dokunmak olsaydı, bu yeterli olurdu. Hayatım boyunca değer vereceğim bir an olurdu. Yapman gereken bir şey yok. Zaman çizelgesi yok. Uymanız gereken kurallar yok. Beklenti yok. Sadece ne istersen ve ne zaman istersen."

Nefesim hızlandı. "Sanırım bazen hâlâ herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğratiyorum. Her şekilde. Her şekilde. Kız kardeşlerimi yüzüstü bırakıyorum. Bamaria'yı yüzüstü bırakıyorum. "Onu yüzüstü bırakıyor olabilirim." Boğazım kurudu,

"onu." Jules diyemezdim. Şimdi olmaz. "Ve bu gece, o gece

daha hızlı olmalıydım. Tehlikenin farkına varmalı, seni hayatını bu şekilde riske atmaya zorlamamalıydım."

"Oh, ortak. Gerçeklerden daha uzak olamazdın. Yaşadığın hayatın sana mükemmel olmak zorundaymışsın gibi hissettirdiğini biliyorum. Sanki kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi. Ama öyle değil, ben seni öyle görmüyorum. Senin için hecelememi istiyorsan, heceleyeceğim. Şu anda aklına takılan her neyse, orada olmasına gerek yok. İşte burada." Nefesini içine çekti. Gözleri benimkilere bakarken yemyeşildi. "Seni ilk öptüğümde sen beni nasıl öpeceğini bilemediğinde seni sevmiştim. Kendine güvenin arttığında ve kontrolü ele alıp beni vahşi ve ihtiyaç dolu bıraktığında sevdim. Zevk almak için bedenime karşı nasıl hareket edeceğini bilmediğinde seni sevdim. Ve kalçaların benimkilere karşı yuvarlandığında ve sikimi o kadar sertleştirdiğinde seni sevdim, o ağaca karşı patlayacağımı düşündüm.

"Seni mücevherlerinle süslendiğinde, saçların kıvrılıp parladığında, gözlerin makyajla karardığında ve dudakların çilek gibi kızardığında sevdim. Ve seni gecenin bir yarısı uyandığında, saçların dağınık, yüzün çıplak ve mücevherlerin kapalı olduğunda sevdim.

"Seni suda dans ederken sevdim, kalçaların öyle kıvrımlı hareket ediyordu ki bütün gün onlara bakabilirdim. Kramp girmeden zar zor koşabildiğinde de sevdim seni. Her kılıç elinden düştüğünde seni sevdim. Birini tutacak güce ulaştığında. Kaba bir baş belası olduğumu düşünen küçük bir kızken ve yine de seninle oturup pasta ve hikayeler paylaşmama izin verdiğinde. Ve bir kadın olduğunda, zeki, nazik ve güzel olduğunda. Tenin vanilya ve misk gibi kokarken de seni sevdim. Ve kavga etmekten kendini hasta ettiğin için kusmuk gibi koktuğunda. Beni Nahashim'den kurtardığında seni sevdim. Ve seni geri almak için kaleye saldırdığımda da sevdim.

"Kılıcın sana dokunan o pisliği delip geğtiğinde seni sevdim. Ve sana bakmaya cüret ettiği için onun kurtlarını öldürdüğümde seni sevdim."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Sesi kısılmıştı ve ben kendi kalbimin çarptığını, şiştiğini hissettim. Tüm bedenim sevgiyle, onun sevgisiyle ve benim ona, onun özüne, onun kalbine olan sevgimle titreşiyordu.

" anlamadın mı? Lyr, seni seviyorum. Her halini ve her aşamanı. Ve her zaman da yapacağım. Ne yaparsan yap. Bana ne verirsene ver."

Yara izinin çizgisini takip ettim, parmağım yanağının ve çenesinin hatlarını sıyrıp dudaklarına kadar gitti. "Ya sana her şeyimi vermek istersem?"

"O zaman karşılığında sana kendimi verirdim."

Kalbim göğsümden fırlayacak kadar yüksek bir ritimle atıyor, midem çırpınıyor ve yine de bir anda içimi bir huzur kaplıyordu. Bir kesinlik. Bir bilme. Beklemediğim bir güven. Rhyana sonuna kadar güveniyor, onu çok seviyor ve onun beni istediğı kadar ben de onu istiyordum.

"Rhyana." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Seni seviyorum. Bunu seninle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden bir gece daha geçirmek istemiyorum."

Gözleri benimkileri aradı, savunmasız, sorgulayıcı.

"Seni tanımadan, bedenimi seninkine katmadan bir gece daha geçiremem."

"Lyr, sen... daha önce neredeyse boğuluyordun. Ve sen... çok şey yaşadın." Göğsü benim göğsümden yükselip alçalıyordu; çıplak göğüslerim artık doluydu, meme uçlarım soğuktan değil, istemekten kabarmıştı. Tomurcuklar ona sürtünerek hassaslaşıyordu ve sıcaklık içime doluyor, bacaklarımın arasında kabarıyordu. Belki de mükemmel bir dünyada

bunu zaten uzun zamandır yapıyor olurdum. Ve belki de içinde bulunduğumuz dünyada, kalede olanları atlatmam haftalar, aylar ya da daha fazla zaman alabilirdi. Ama şimdi buradaydık ve her şey birdenbire mükemmel hissettirdi. Ne istediğimi tam olarak biliyordum, herhangi bir nedenin, herhangi bir şüphenin ötesinde.

Gözleri kapalıydı, beni izlerken arzuyla kararmıştı, hala çok savunmasız, çok emin değildi.

"Rhyan, seni her şeyden çok istiyorum. Hiç bu kadar pozitif olmamıştım. Ve yaşadığım her şey yüzünden.... Bu yüzden bekleyemem. Kendimi iyi hissediyorum. Senin sayende. Her zaman senin sayende."

Gözlerini kapattı, nefesleri ağırlaştı, göğsüne ve boynuna bir kızarıklık yayıldı. Beni kavrayışı sıkılaştı, parmakları etime istekle, sahiplenmeyle bastırıyordu. Ama aynı zamanda aşkla. Tüm bunları aynı anda aktarmayı başarması, tam da bu yüzden onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Rhyan inledi, çenesi çalışıyordu. "Seni istiyorum. Seni çok uzun zamandır istiyorum.

Ama yapmayın... bu seçimi korkudan yapmayın. Ya da korktuğun için yarın."

Onu öptüm, dudaklarımı usulca onunkilere değdirdim. Hareketsizdi, kontrolün bende olmasına, hızı benim ayarlamama izin veriyordu. Ama ben açtım, ihtiyaç ve arzuyla doluydum ve öpücüğü derinleştirdim. Dilim onunkini okşadı ve nefesi kesilene kadar onu öptüm.

"Bu korkudan değil," dedim öpücükler arasında. "Bu aşktan. Çünkü seni istiyorum. Her zaman istedim. Yıllar önce o gece beni ele geçirmiştin. O öpücük... benim için de mühürlendi. Sadece hatırlamam uzun sürdü. Ama benim için Rhyan, her zaman sendin." Onu tekrar öptüm ve bu kez o da beni nefes nefese bırakan bir şiddetle öptü.

Elleri saçlarıma dolandı ve yanağımı kavradı, vücudu bana yakın olmak için zorlanıyordu. Aleti sertleşti, kalın ve sertti, karnıma doğru bastırıyordu.

Rhyan ağzımın içinde inledi ve başımı yukarı kaldırdı, çenemden boynuma doğru öptü, içime girdi, beni yavaşça sırtüstü yatırdı. Vücudu benimkinin üzerinde kayıyor, uyarılmışlığı bacaklarımın arasında sürtünmeye neden oluyor, bu da beni inletiyor ve daha fazlası için çaresiz bırakıyordu. Bana sunduğu sıcaklık, o kadar üşüdükten sonra beni neredeyse zevkten çılgına çevirdi.

"Emin misin," diye nefes nefese beni tekrar öperken, "istediğin bu mu?"

İhtiyaçtan kayganlaşmışım, seksimi kapladığını hissedebiliyordum. Dalgalandım, kendimi onun uzunluğu boyunca ovuşturdum, ona doğru yuvarlandım, böylece ne kadar emin olduğumu hissedebiliyordu.

"Bunu hissediyor musun?" Onu kendime doğru çekerken sesim boğuklaşarak sordum. "Beni ne kadar ıslatıyorsun? Seni içimde istiyorum. Rhyan, lütfen. Sik beni."

Bana karşı seğirdi. "Tanrılar, Lyr. Bu kadar pis konuşmayı nereden öğrendin?"

Alt dudağını ısırdım. "İyi bir öğretmenim vardı."

Ve bu sözlerle birlikte sanki tasma koptu. Elleri ve ağzı her yerdeydi, öpüyor, yalıyor, ısıyor, tenime inliyordu. Kalçalarımı yukarı kaldırdı, altımdaki battaniyeleri kaydırarak, sadece yere karşı bir yastık oluşturmakla kalmadı, aynı zamanda kalçalarımı onunla buluşmak için kaldırdı, hisleri derinleştirdi.

Başını eğdi, meme ucumu ağzına çekti ve diliyle hassas tepe noktasını okşadı.

Eliyle diğer göğsümü kavrayıp, başparmağıyla aşırı hassas meme ucumu okşarken, benim zevkle uğulduyordu. Diğer eli vücudumda aşağı doğru hareket etti, aramızda kaydırırken parmaklarının nasırları beni kızdırdı ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir baskı ekledi.

Başımı arkaya attım ve parmaklarımla sırtını delerek ağladım.

Hırladı. "Bu sesleri çıkarmaya devam et ortak, bu iş çok çabuk bitecek." Sonunda bir parmağını içime sokarken ağzını diğer göğsüme kaydırıldı.

Nefesim kesildi, hemen ona sarıldım. "Sana dokunmak istiyorum."

"Ortak," diye nefes aldı tenime karşı. "Bunu ben de istiyorum. Ama şu anda kontrolün bende olduğundan emin değilim. Önce sana dokunmama izin ver." İkinci bir parmak daha ekledi, yavaşça içime sokup çıkarıyordu.

O anda, bunun gerçekten gerçekleşmekte olduğunu fark eder gibi oldum. Onca yıldan, edilen onca yeminden, verilen onca sözden, görev ve onuru yerine getirmek için yapılan onca girişimden sonra nihayet bu ana gelmiştik. Sonunda, sanki her zaman kaçınılmazmış, her zaman kaderimizde varmış gibi hissettiğimiz yere varmıştık. Sanki bir şekilde hep böyleydik, hep birlikteydik, hep bu kadar doğaldık.

Ağzını gittikçe daha aşağılara indiriyor, göğüslerimi ve karnımı öpüyor, dili göbek deliğime sürtünüyordu. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, inişine devam ederken ateşli bir zümrüt ışıyla dans ediyordu.

Doğruldu ve ağzının bir sonraki adımının nereye gideceğini fark ettiğimde aniden bir utangaçlık dalgası üzerime çöktü. Beklememiştim... hazırlıklı değildim. Başına uzandım, parmaklarım buklelerine dolandı.

"Rhyan, bekle," dedim nefes nefese. "Sen....?" Kelimeleri çıkaramadım, kırılganlığın ortasında bile çok fazla arzuyla doluydum.

"Ben ne miyim?" Gözleri muziplikle doldu, yüzünde aç bir gülümseme vardı. "Ne yapacağımı biliyorsun, ortak. Seni doya doya içmek istediğimi biliyorsun. Ve son damlasına kadar tadını çıkarmak üzereyim."

Elleri kıcımlı kavrarken karnım sıkıştı.

"Bu sadece...." Tavana baktım, suyun ve ateşin yansımasının üzerimizdeki taşlarda parlamasını izledim. "Bunu... daha önce hiç yapmadım."

Rhyan tekrar ayağa kalkmadan önce durdu, çenesini karnıma dayadı ve başparmağıyla tenimi okşadı.

Yere baktım ve yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım. "Senin seçimin mi?" diye dikkatle sordu.

İma edildiğini duyabiliyordum. Eğer bunu daha önce yapmadıysam, bunun nedeni ikimizin de şu anda adını vermek istemediğimiz birinin bunu benim için yapmamış olmasıydı. Aslında, o istekliydi. Reddeden bendim, her zaman bedenimi saklamıştım, her zaman onu tatmin etmeye çalışmıştım ama bir yandan da yara izlerimi, yaralarımı ve kim olduğum gerçeğini, saklamak zorunda kaldığım sırları görmesini engellemeye çalışmıştım. Ve belki... belki bir parçam da güvensizdi - mükemmel olduğumu düşünmeyeceğinden korkuyordum. Hiçbir zaman yeterince mükemmel olamadım. Onun için değil.

Ne de kendim için. Hiç kimse için. O eski alışkanlığın başını kaldırdığını hissedebiliyordum. O eski korku. Ani panik, saklanma ve korunma ihtiyacı.

Çok uzun yıllar boyunca bedenim . Çok fazla kişi ona sahip olmaya, onu çeşitli ihtiyaçları için kullanmaya çalışmıştı.

Ama Rhyan onu geri alabileceğimi hissetmeme yardım etmişti. Sanki kontrol bendeymiş gibi. Bu hafta başındaki saldırı beni geriye götürmüş olsa bile.

Başımı salladım. "Bu benim seçimimdi. O zaman kendimi çok savunmasız hissettim. Ve bu şekilde görünmek için çok gergindim."

Karnımı öperek, "Bu mantıklı" dedi. Dirseklerinin üzerine kalktı ve başı benimkinin üzerine gelene kadar vücudumda daha da yukarı kayd. Dudaklarımı tekrar öptü. "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz. Ama benimle ilgili endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Yemin ederim."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve derin bir nefes aldım. "İstiyorum. Sadece... Sanırım bir saniyeye ihtiyacım var."

Yumuşakça gülümsedi. "İstediğin kadar zaman alabilirsin."

"Belki şunu da söylemeliyim ki," diye aramızda işaret ettim, "bu benim ilk seferim."

Rhyan yüzündeki ikinci şaşkınlık ifadesini gizleyemeyecek kadar yavaştı. "Bu iyi mi?" Tepkisinden emin olamayarak sordum.

Yüzü yumuşadı. "Elbette, sorun değil." Sesi çok nazik, çok güven vericiydi. "Sadece bilmiyordum. Ama şimdi bildiğim için mutluyum." Saçlarımı kulağımın arkasına doğru taradı, kıvrımlarını öyle bir şefkatle takip etti ki ürperdim. "Nazik olacağım," dedi. "Gergin hissetmene gerek yok. Benimle güvende olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve her zaman, her zaman kontrolün sende olduğunu?"

Gözlerimin kenarlarında taze yaşlar vardı. "Biliyorum."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Beni tekrar öptü, eli yavaşça bacaklarımın arasını okşadı. "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Bu iyi."

Ani paniğimle duran ateşi hızla yeniden inşa ediyordu.

"Mmmmm," diye mırıldandı. Dudaklarının köşesi kalktı. "Şimdi senden yapmanı istediğim şey şu. Arkana yaslanıp rahatlayacaksın ve seni hazırlamama izin vereceksin." Başını eğerken başparmağı merkezime doğru bastırdı.

"Bunu yapmak emin misin?" diye sordum.

Rhyan neredeyse kahkahalarla gülüyordu. "İstemek mi? Lyr, ben senin dudaklarının tadını hayal ediyorum. Ve bu rüyaların hepsi yüzündekilerle ilgili değil."

Kızardım, gözlerimi sıkarak kapattım. "Tanrım."

"Güven bana," diye mırıldandı. "Seni tatmak istiyorum. miyim?"

"Evet," diye soluk soluğa kaldım, şimdiden onun bakımları altında kıvranıyordum.

"Güzel." Sağlam kaşını kaldırdı. "Şimdi bacaklarını benim için aç, ortak."

Yaptım, ağzı tam seksime dayanana kadar vücudunun aşağı kaymasını izledim, gözleri geniş ve aç. Elleri bacaklarıma dolandı, burnunu iç uyluğuma bastırıp derin nefes alırken beni daha da yakınına çekti. Oraya bir öpücük kondurdu ve sonra merkezime yaklaşıp kokumu içine çekti, nefesi bile eriyip gitmeme neden oldu.

Kıpırdandım, sinirlerim yine tepeme çıkmıştı. Bu çok samimiydi. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Ortak," diye uyardı. "Şimdi kafanın içinde kaybolma. Bunun için benimle kal." Üzerime yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonunda beni alttan kalçalarımın tepesine kadar yalamadan önce cinsel organımı buruşturdu.

Sırtım eğildi, bu his neredeyse çok fazlaydı.

"Böyle mi?" diye sordu.

Tek cevabım anlaşılma bir ses oldu.

Ve sonra Rhyan kendini serbest bıraktı ve göbeğim nabız gibi atıp kasıldı. Artık kontrol bende değildi, kendimi kıvranmaktan, kıpırdamaktan, kalçalarımı bir saniye ağzına doğru itmekten ve bir saniye sonra kaçmak için kıvranmaktan alıkoyamıyordum çünkü bu çok iyiydi.

Zar zor nefes alabildiğimi hissediyordum. Parmaklarım önce battaniyeye, sonra da onun saçlarına gömülüyordu. İçimdeki sıcaklık artıyor, büyüyor, akıl almaz bir şekilde çılgınca bir zevk kreşendosuna dönüşüyordu.

Saçma sapan sözcükler haykırıyor, Rhyan'ın adını haykırıyordum, orgazmım beklemediğim bir yoğunlukta, dayanabileceğimi sanmadığım bir güçle doruğa ulaşmaya başlamıştı.

Ağzı merkezime kapanırken, emerken ve yalarken, iki parmağı içime kayarken, içimdeki noktaya vururken, başımı geriye atarak kıpırdandım

O-

"Yapamam," diye bağırdım. "Siktir." Ayak parmaklarım kıvrıldı, bacaklarım titriyordu. Kaçmak zorundaydım. Bu çok fazlaydı. Çok iyiydi.

"Hayır, ," diye hırladı. "Seninle işim henüz bitmedi."

Kolu üzerimde kenetlendi, avuç içi karnımın üzerine bastırarak beni yerime kilitledi ve bir şekilde daha da iyi hissettirdi.

Ve sonra ben... Tanrılar.

Rhyan acımasızdı, beni öpüyor, her son spazm boyunca beni okşuyordu ve orgazmımın şokları yavaşladığında bile, neredeyse saygıyla, taparcasına yalamaya devam etti.

Gözlerim kapandı ve kaslarımın sıvılaştığı, bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan veya vücudumun herhangi bir parçasını hareket ettiremeyeceğimden emin olduğum ilk eğitim günümü hatırladım. O hiçbir şeydi. Bu beni eritmişti.

Rhyan bedenimi kendi kapladı, yanaklarımı okşadı ve beni öptü, dudakları yumuşak, dolgun ve uyarılmamla kayganlaşmıştı.

İnledi ve ben onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum. Sonunda kollarımı hareket ettirecek ve onu kendime saracak gücü buldum. Son bir artçı şok merkezimde gümbürdedi.

"Ortak, hâlâ benimle misin?" diye sordu, öpüşmeyi derinleştirerek. Bir eli başımın arkasına geçti ve öpüşürken beni kucakladı.

"Mmmhmmmm," dedim, ağzımdan çıkan kelimelerin tutarlı olduğuna emin değildim.

"Kahretsin, bu iyiydi," dedi, beni tekrar tekrar öptü, dili benimkine karşı duygusal bir şekilde kayıyordu, hareket tam olarak bacaklarımın arasında yaptığı şeydi. "Artık resmileşti," diye mırıldandı. "Sen kazandın."

Gözlerimi açtım. "Kazanmak mı?"

Hınzırca gülümsedi. "Kabul ediyorum. Aylardır süren tartışma sona erdi. Bamarian mutfağı Glemarian'dan çok daha üstündür." "Ciddi misin? Buna şimdi mi karar verdin?"

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Az önce hayatımın en güzel yemeğini tattım ve bu yemek Bamaria'dan geldi."

"Tanrılar aşkına," diye güldüm.

"Mmmm." Elimi avucunun içine aldı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Tadın," dedi gözlerimin içine bakarak, "tüm dünyada en sevdiğim şey gibi."

Yanaklarım kızardı. "Neymiş o?"

Bakışlarımı tutarak gülümsedi. "Sen." Sonra tekrar öpüşmeye başladık. Bacaklarımın arasına yerleşti, siki göbeğime dayanmıştı. Aramıza uzandım, onu kavradım, parmaklarımın arasında ne kadar ipeksi olduğunu ve ne kadar sert olduğunu fark ettim.

Sarsıldı.

"Bu iyi miydi?" diye sordum. "Henüz sana dokunamadım."

"İyiden de öte," dedi kısık sesle.

Ben diğer elimi aşağıya indirip aynı anda onu okşarken o da dirseklerinin üzerinde doğruldu. Rhyan ürperdi ve başını geriye attı. "Lyr. Sana ihtiyacım var."

Onu öpmek için eğildim, ellerinin altımda hareket ettiğini, battaniyeleri yeniden ayarladığını, bacaklarımın arasına yerleşirken altıma daha fazla dolgu eklediğini hissettim.

Onu giriş yerimde aşağı yukarı kaydurdım, omuzlarının titrediğini hissettim, içimde arzu kasılmaları vardı. Bir hırıltıyla ellerimi tuttu ve başımın üzerinde sabitledi. Aramızdaki hareketleri kontrol ederken kalçaları esnedi.

"Lyr," dedi. "Bizden önce... Sadece bilmeni istedim. Ben korunuyorum. Yıllar önce bir büyü yaptırmıştım. Ben büyüü tersine çevirene kadar benden hamile kalamazsın."

Utanç içinde gözlerimi kapattım. Kendimi ona o kadar ki bunu bile düşünemiyordum.

"Güzel," diye nefes aldım.

"Hazır mısın?" diye sordu uzanarak. Bir parmağını içeri kaydırды, sonra bir ikincisini, başparmağını dolaştırarak bacaklarımın arasında yeni bir acı yarattı. Yeni bir ihtiyaç. Yeni bir arzu.

Ama yutkundum, sinirlerim yeniden gerilmişti. Ellerimi bıraktı ve ben de sırtını kavradım.

Yavaşça nefes verdi, beni çok iyi okuyordu. "Korkmana gerek yok. Sadece ben varım. Her zaman yanında olacağım."

Başımı salladım.

"Ne zaman olacağına sen karar ver. Ya da fikrini değiştirdiysen-" "Yapmadım."

Kalçaları büküldü ve ben haykırmaya başladım ama dudaklarıyla yuttu. "Bana istediğin zaman durmamı söyleyebilirsin. Bana her şeyi söyleyebilirsin. İyi hissettiriyorsa, hissettirmiyorsa. Daha fazlasını ya da daha azını istersen, senindir. Yemin ederim."

İç duvarlarım parmaklarının etrafında kenetlendi. "Şimdi," dedim.

Kendini konumlandırıdı, alnını benimkine bastırdı. Beni son bir kez okşarken nefeslerimiz birbirine karıştı. Yeşil gözleri beni delip geçti ve sonra içeri itti, ben kasılırken neredeyse hemen durdu.

Nefesimi içime çektim.

"Nefes al," diye fısıldadı. "Nefes al ve beni içeri al."

Nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu ve sonra nefes verdim, iç duvarlarımın gerildiğini hissettim, o içeri itti, içeri ve içeri, yavaşça beni besleyene kadar

tamamen kılıflıydı.

Dondum kaldım, vücudum onun etrafında sıkılaştı ve kenetlendi. Rhyan üzerimde hareketsiz kaldı, kollarında küçük titremeler vardı. Bana bakarken acı ve zevk karışımı bir sesle inledi ve ben izledim, kalbim kabardı, ruhumdaki bir şey onunkine uzandı. Bunun katıksız samimiyetine hazırlıklı değildim - sadece fiziksel olarak değil, akla gelebilecek her düzeyde ona ne kadar yakın hissettiğimi. Aramızda kadim, inatçı bir bağ olduğunu hissettim. Sanki bu her zaman böyleydi, sanki her zaman kendimizi bu anda bulmamız gerekiyordu.

"Lyr, iyi misin?" diye sordu acilen. "Seni incitiyor muyum?"

Başımı salladım. Onunla o kadar doluydum ki, duygularla doluydum, aşkla doluydum.

-Konuşmakta zorlanıyordum. Sonunda, "Hayır. Sadece... çok fazla. Baskı."

"Sanırım hareket edersem faydası olur. Yavaş gideceğim." Geriye doğru eğildi, içime daha da derinlemesine girmeden önce hareketleri düzgün ve kesindi.

Alnımda ve boynumda ter damlacıkları oluşmaya başladı; daha önce neredeyse donmak üzereyken bu bir mucizeydi. Sonra tekrar itti ve bu sefer nefesim kesildi, benden bir zevk sesi kaçtı.

Yaramazca sıırttı. "mi?" "Evet."

O bastırdıkça baskı azalıyor, içim dışım, her yerim yanana kadar bana sürtünüyordu. Bir ritim bulduk, kalçalarım kalkıyor ve yuvarlanıyor, aramızdaki sürtünmeyi tekrar tekrar arıyordu. Her itişte onun etrafında kenetleniyordum, o arzu sarmalı içimde sıkılaşıyordu.

Ellerim sırtından aşağı kaydı, ayaklarım arkasına kilitlendi, onu daha yakına çekerken daha hızlı hareket etmesi için teşvik ettim.

Elini başımın altına koydu, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı ve itmeye başlamadan önce beni öptü, içeri ve dışarı kayıyor, daha sert, daha hızlı, neredeyse çılgınca hareket ediyordu. Hareketlerini karşıladım, içimde zevk hissi artıyor, gerilim yükseliyor, her şey daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu.

Göğsümden yayılan ışıkla aramızda altın rengi bir ışık parladı.

Valalumir. Parlıyor, ışıldıyor ve tüm mağarayı altın renginde bir ışıkla dolduruyordu.

Rhyan'ın saçları artık koyu değil, altın sarısı görünüyordu. Gözleri büyüdü, o kadar yeşil, o kadar parlaktı ki ona bakmak neredeyse zordu. "Yanıyor mu?"

diye sordu, "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sadece ." İnledim. "Durma.

Yapma. Ben

Neredeyse oldu."

Bir an için yüz ifadesinde bir duygu belirdi ve bakışları uzaklaştı, sonra silkinip tekrar bana baktı.

"Lyr," diye inledi. "Lyr."

Ürperdim, patlamaya hazırdım, yüzümü boynuna gömdüm, omzunu ısırdım.

Bacaklarım kalçalarının etrafını sararken o da durmaksızın bana vuruyordu.

İçimde dalgalanan zevk duyguları, bobin kopana kadar büyüyor, sıkılaşıyor ve genişliyordu ve çığlık attım, tüm vücudum titriyor ve sarsılıyordu.

Yıldız hâlâ parlıyordu ve Rhyan bana karşı çılgınca hareket ederken beni izliyor, neredeyse çözülene kadar içimdeki alevi yeniden körüklüyordu. Dişlerini sıkıp başını geriye atmadan ve hırlamadan önce kasları esneyip tüm vücudu gerginleşirken başka bir orgazm dalgasına biniyordum.

Geri çekildi ve bağırmadan önce son bir kez daha içime itti, "Siktir. Sikeyim. Lyr," dedi içime boşalırken.

Onu kendime çektim, titremeleri boyunca onu tuttum, sonunda sakinleşti, alnı benimkine yaslandı, nefesleri ağırlaştı.

Rhyan yavaşça kendini dışarı çekti ve beni kollarının arasına alıp alnımdan ve burnumdan öptükten sonra dudaklarıma nazık bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sen."

Yanıt olarak mırıldandı ve ışığın yavaşça azaldığı göğüslerimin arasına uzandı. Sonra gözleri benimkilere döndü ve başparmağını yanağıma dokundurdu. "*Mekara,*" diye mırıldandı. "*Mekara.*"

Ruhum senindir.

Yüzüne uzandım ve çenesini okşadım, "*Rakame*" diye cevap verirken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Senin ruhun benim ruhum.

Ürperdi, gözünde bir damla yaş vardı. "Ruh eşim." Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, yumuşak, nazık. "Bu... her şeydi," dedi nefes nefese ve bana daha sıkı sarıldı. Eli kolumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "İyi olduğuna emin misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ona sarıldım, bana sarılmasının, ona sarılmanın verdiği bu hissin tadını çıkarıyordum. "Ben iyiyim. Yakın zamanda ayağa kalkabileceğimden emin değilim."

"Yapma. Gecenin geri kalanında seni bırakmayacağım." Alnımdan öpmek için eğildi.

Eli göğsümden aşağı indi, bir kez daha ışığı artık sönmüş olan altın yıldızın üzerinde gezindi. Titreyerek yedi ışının izini sürdürdü.

Rhyan elini göğsüme yasladı. "Bu parlamaya başladığında, seni gördüğüm bir an oldu... ama şimdiki halini değil. Lyr olarak değil."

Çenesi gerildi. "Seni Asherah olarak gördüm." "Ne?"

"Sanki bir an için gitmiştim ve sonra geri döndüm. Her şey çok hızlı oldu. Kazara seyahat ettiğim için çok korkmuştum ama... Neredeyse eminim, bu bir imgelemdi. Ya da bir anı. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir anı." Başını salladı. "Tanıdıkta. Bir kumsal gördüm, altın sarısı kum. Üzerinde yürüyordun, göğüs plakası takmıştın, elmaslar güneşte parlıyordu. Saçların kırmızıydı, çok ve rüzgârda savruluyordu, yüzün senindi ama değildi... Parlıyordun, ışıkla doluydun ve bana döndün, elimi tuttun. Ve sonra...." dedin. Göğsü kabardı ve daha önce olduğu gibi aynı perili bakışı takındı.

"Ne dedim ben?"

"Bana Auriel dedin."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

. "NE?"

Rhyan sertçe yutkundu, başını sallarken gözleri sulanmıştı. "Bana doğru yürüdün, elimi tuttun, gözlerimin içine baktın ve Auriel dedin. Lyr, sen... sen hiç onu gördün mü ya da... diğer yaşamına dair anıların oldu mu?"

Yavaşça başımı salladım, sözleri karşısında hâlâ afallamıştım. "Sadece birkaç kez. Belli belirsiz. Daha çok flaşlar gibi. İlk seferinde... sadece elimi gördüm. Altın kumlu bir sahildeydim ve güneşi engellemek için elimi kaldırmıştım. İşte buydu. Ama o benim elim değildi... en azından şimdi görüldüğü gibi değildi. Tenim daha koyuydu. Elim daha büyüktü. İmgelemlerde başka birini hiç görmedim. Sence... hatırladığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum.... Öyle hissettim. Merak ettim," dedi. "Hayatımda kendimi... kendimde hissetmediğim anlar oldu. Hiçbir açıklaması yoktu. İlk kez... ziyaret ettiğim o yaz oldu. Sean Amca beni Bamaria Muhafızı'nı görmeye götürdü. Ve heykele dokunduğum bir an vardı... Birdenbire o kadar güç ve kuvvetle dolmuştum ki..."

Sean'ı kazara kumun üzerine fırlattım. O sırada bağılıydım, yani o kadar güçlü olmamalıydım. Sonrasında da değildim. Daha sonra, soturion eğitimine başladıktan sonra bu his geri geldi. Bazen Glemaria'nın sıcak olduğu nadir günlerde, başka bir zamanın garip hissine kapılıyordum. Belki de Bamaria'yı hatırladığımı düşünüyordum. Ama asla aynı şeyi hissetmedim." Saçlarımı okşadı. "Seni öğrendiğimden beri... bir parçam merak ediyor..."

"Auriel olup olmadığınızı merak ettim?"

Omuz silkti. "Sanırım o kısmı hüsnükuruntu. Ama... ya babam beni bu yüzden geri istediye diye düşünmeye başladım. Neden bunca zaman yaşamama izin verdi. Senin kim olduğunu biliyor. Her zaman biliyordu. Ve bana nasıl davrandığını da... Her zaman kontrolü elinde tutmak istedi, ama bir kez bile bana kan yemini ettirmedi. En azından o geceye kadar...." Nefesini sertçe verdi ve yara izine doğru baktı. "Uzun süre beni öldürmek istediğini düşündüm. Bir gün ayağı kayacak ve hayatım sona erecekti. Ama bu hiç olmadı. O beni canlı istedi. Ve yıllarca bunun nedenini bulmaya çalıştım. Onun için ne değerim vardı? Benden nefret ediyorsa benden ne isteyebilirdi?"

"Rhyan." Yanağına dokundum.

"Sorun yok. Neyse o. Ama eski korumam Bowen'ın bir keresinde bana söylediği bir şey vardı. Babamın istediği son şeyin benim ölmem olduğunu söylemişti."

Yüzünü avuçladım, parmağım kaşından yanağına doğru yara izini takip etti.

Rhyan içini çekti. "Bunun önemli olmadığını söyleyebilirim ve birkaç hafta öncesine kadar, doğru olduğundan şüphelensem bile bunun mümkün olduğuna gerçekten inanır mıydım emin değilim. Ama senin Asherah olduğunu düşünürsek ve artık birden fazla kez

Moriel'in geri dönmüş olabileceğine ihtimal vermiyorum."

"Söylediğinde ciddi miydin?" Ben sordum. "Sana ben dediğimde, *Mekara?*"

"Evet," dedi hararetle. "Tanrılar, Lyr. Evet. Bunu imgelem yüzünden söylemedim. Ya da herhangi bir spekülasyon. O bendim. Tamamen bendim. O olmasam bile umurumda değil. Daha az umursayamazdım. Ruhum senindir." Elimi tuttu ve kalbine bastırdı. "*Me sha, me ka, Mekara.*" Parmaklarımı öptü. "Yemin ederim."

"Senin de öyle olman umurumda değil. Çünkü söylediklerimde ciddiydim *Rakame.*" "Güzel. bakalım," dedi ve bizi bir koltuğa oturttu. "Hadi seni temizlendi." Kollarımı boynuna doladı ve zarifçe ayağa kalkmadan önce kışımı kucağına kaldırdı. "Bahara geri dönelim."

Suya batmak artık muhteşem, sıcak ve rahatlatıcı geliyordu. Ve bu sefer Rhyan büyüyen ereksiyonunu saklamaya ya da bedenlerimiz arasındaki saygılı mesafeyi korumaya çalışmıyordu. Aramızdaki sınırlar, İmparatorluk tarafından bize dayatılanlar ve ihtiyacımız olduğunda kendimizi korumak için yarattıklarımız nihayet ortadan kalkmıştı.

Etrafta yüzdük, sıcaklığın tadını çıkardık ve hayatta kalmak için ona ihtiyaç duymak yerine tadını çıkarabildik. Sonra dudaklarımız öyle derin bir öpücükle buluştu ki, sanki hâlâ battaniyelerin üzerindeymişiz, hâlâ bedenlerimizi birleştiriyormuşuz gibi geldi. Kollarım boynuna dolanmıştı, kalınlaşan boyu karnıma değiyordu.

Rhyan aniden kaynağın kenarındaki pürüzsüz bir kaya oluşumuna doğru koşmaya başladı. Sırtımı kayaya yasladığında omuzlarıma ve göğüslerime taze ılık su damladı, zaten girişime takılmıştı.

"Beni tekrar alabilir misin, ortak?" diye nefes aldı, sesi boğuktu, bana doğru kayıyordu.

Aramıza uzanarak parmaklarım onu sardı, sert ve hazırды. Yavaşça, onu içeri ve içeri kaydırdım. Ani basınçla inledim, bana karşı titrerken etrafında kenetlendim, bu yeni açığa için bana zaman verdi.

"Siktir." Alnını benimkine bastırdı.

Omuzlarını kavradım, ona karşı dalgalandım, o yukarı doğru iterken gözlerimiz buluştu, parmakları belime saplandı. Kalçalarımın etrafında dönerek ona sürtündüm, vücudumdaki her siniri ateşleyerek uzuvlarımda parlıyormuş gibi hissedene kadar o ateşi yeniden inşa ettim.

"Bunu kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" Rhyan sordu. "Seni omzuma atmayı, çırılçıplak soymayı ve Katurium'un hamamlarına götürmeyi kaç kez düşündüm?" İçime doğru pompaladı, her itişinde hırlıyordu. "Eğitim odamızda mı? Benim dairemde mi? Seninkinde mi? Seni her yerde ne kadar çok istediğimi mi?"

Tırnaklarımı omzuna geçirdim, iç duvarlarım nabız gibi atmaya başlamıştı, duyumlar bunaltıcıydı.

Sanki uçurumun kenarından geçecekmişim gibi hissettim. Daha önce hiç bu kadar çok boşalmamıştım. Hiç bu kadar güçlü olmamıştım. Hiç bu kadar hassas olmamıştım. İçimden bir çığlık kopacağından endişelenerek gerilmeye başladım ve iniltimi omzuna gömerek ileri doğru ittim.

"Hayır ortak," dedi hınzırca, beni tekrar kayaya doğru itti, bir eliyle kollarımı yukarıda tutuyordu. "Saklanmak yok. Duymak istiyorum. Her şeyi duymak. Çılgılığını duymak istiyorum."

Bu şekilde kontrol tamamen ondaydı, beni beceriyordu, ben ise kayanın üzerine uzanıp onu almaktan başka bir şey yapamıyordum.

Nefesim kesildi ve içime tekrar tekrar pompalarken inlemelerim yayda yankılandı. Yılların bastırılmış arzusu, özlemi her hamleye güç veriyordu. Ve benim ona olan ihtiyacım, yıllarca süren fedakârlığım ve inkârım, her darbeyi açlıkla karşılıyordu. Tutunacak bir şey bulamayınca kıvranıp duvara yaslandım, inleyip küfrediyordum, topuklarım kıcına batıyordu.

Artık ne sesimi ne de çıkardığım sesleri tanıyabiliyordum. Rhyan'ın gözleri benimkilere dikilmişti. "Evet, Lyr. Evet." Bileklerimi serbest bıraktı, elini göğsüme doğru kaydırды.

Daha fazla dayanamadım. Orgazm içimi parçaladı, çığlık atarken beni yeniden paramparça etti, Rhyan'ın zevk çığlıkları duyabildiğim tek şey olana kadar kendi salınımına doğru ağıladım.

Son bir kez daha içime pompalarken gerildi, karnı esnedi. Sonra beni kollarının arasına aldı, öptü ve suya geri sürükledi.

"Yarın ağrın olursa şimdiden özür dileyebilir miyim?" Omzumu öptü.

"Muhtemelen o zaman da özür diletirim sana" dedim. "Ama... buna değer." "Ya bunu telafi edeceğime yemin edersem?" diye sordu.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

Sırıttı. "Aklıma pek çok yol geliyor." Parmağıyla göğsümde bir çizgi çizdi ve başını eğerek meme ucumu dudaklarının arasına aldı, ben nefes nefese kalıp geriye doğru eğilene kadar. Bana sarılışını sıkılaştırdı. "Bunlara tapmakla başlayabilirim."

"Eh, bu da bir başlangıç," dedim nefes nefese, dudaklarıma doğru öpücükler kondururken.

Bana sarıldığında göğsüm hâlâ kabarıyordu, onunki de öyle; en yoğun egzersiz ve antrenmanlarımızdan sonra bile genellikle böyle bir şey olmazdı.

Tanrısal gücü sayesinde seanslar.

Yutkundum, göğsüme, yıldızın soluk altın rengine baktım. O zaman yanmamıştı.

Rhyan'ın bakışları benimkileri takip etti, tek kaşı çatılmıştı. "Keşke onu neyin tetiklediğini bilseydim. Ne anlama geldiğini."

Alnındaki gevşek bir bukleyi fırçaladım. Su ve ter, buklelerini her zamankinden daha sıkı yapmıştı. "O zaman bir şey gördün mü?"

"Hayır. Sadece sen. Sadece benim Lyr'im." Gülümsedim.

"Rakame."

"Her zaman."

Bir süre sonra beni pınardan çıkardı, beni kurutmaya ve battaniyeleri yeniden düzenlemeye özen gösterdi, böylece gerçekten uyuyabilir ve sıcak kalabilirdik. Beni battaniyelerden oluşan yuvamıza geri yatırırken ateşe daha fazla moloz ekledi.

İşini bitirdiğinde bana doğru yürümeye başladı ama birden durdu, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle yere baktı.

"Ne?" Ben sordum.

"Sadece... sen. Hepiniz. O kadar çıldırmıştım ki, sana dokunmaya, seni almaya o kadar ihtiyacım vardı ki, sadece bakıp sana hayran olma şansım olmadı. Ne kadar da güzelsin."

Nefesim kesildi. Daha önce de başkalarının önünde çıplak kalmıştım. Ama parçalar halinde. Karanlıkta. Ya da açıkça bakmadığımızın ve aval aval bakmadığımızın anlaşıldığı banyo odasında.

Ve bu noktada, Rhyan beni hatırlayabildiğimden daha fazla soymuştu, ama her zaman saygılı bir şekilde, bakma izni alana kadar gözlerini yüzümde tutmaya çalışarak. Şimdi almıştı. Ve bundan sonuna kadar yararlanıyordu, gözleri beni tepeden tırnağa süzüyordu.

Kendimi örtme ya da pozisyon değiştirme dürtüsü içimde kabardı, ama bunu bastırdım ve aynı fırsattan mahrum bırakıldığımı fark ederek arkama baktım. Bu noktaya kadar her şeyi görmüştüm ama bu şekilde değil; her şeyi içime çekebileceğim, fiziğini, gücünü, her şeyini takdir edebileceğim şekilde değil.

"Sen de öylesin, biliyorsun," dedim. "Çok güzelsin." Öyleydi de. Her bir santimi gözümde kusursuzdu, kasları çok belirgin ama zarıftı. Bir keresinde onu tapınakta çıplak olarak hayal etmiştim ama Rhyan'ın gerçekliği karşısında hayal gücümün hiçbir etkisi yoktu.

Bana göz kırptı. "şimdi gözlerini al, ortak. Üşümeye başladım ve beni ısıtmana ihtiyacım var."

Güldüm. "Buraya girmeden önce arkanı dön."

"Ne?"

"Arkanı dön," diye emrettim. "O kıça iyice bakmam lazım."

Dudağını ısırđı, gözleri kısıldı ama bana doğru döndü, ben çaresizce kıkırdayana kadar mükemmel yontulmuş yanaklarını esnetti.

Omzunun üzerinden bakarak bana genellikle eğitim için ayırdığı sert bakışlarından birini attı. "Önce beni nesneleştiriyorsun, sonra da ben burada titrerken bana gülüyorsun," diye uyardı, aşırı derecede etkilenmiş kuzeyli aksanını kullanarak. Sağlam kaşı uyarırcasına aşağı eğildi ve sonra döndü, üzerime atladı ve ben artık kıkırdamayana kadar beni öptü.

Battaniyeleri üzerimize çekti, vücutlarımız birbirine dolandı, eli karnımda dinlenmek için her zamanki yerini bulurken çam ve fındık kokusu beni kozaladı. Nasırlı parmakları tenimi okşarken nefeslerimiz yavaşladı ve senkronize oldu. Kendimi hiç olmadığım kadar sıcak, güvenli ve mutlu bir şekilde bilinçsizliğe gömülürken hissettim.

hemen önce bir kez daha "*Mekara*" diye fısıldadı.

Rhyan'ın kolları etrafımda, dizleri bacaklarımın arasında, sıcaklığın en lezzetli battaniyesine gömülmüş bir halde mutlu bir şekilde iç geçirdim. Son ateşimiz, pınardaki suyun yavaş akışına karşı çıtırdıyordu. Her parçam yorgundu. Beklediğim gibi bazı yerlerim ağrıyordu. Ama bu şaşırtıcı derecede hoş bir acıydı, bana her samimi dokunuşu, aramızda geçen her anı hatırlatıyordu. Neredeyse hâlâ içimde zonkladığını hissedebiliyordum.

Yan yatmıştım, Rhyan arkamdan bedenime sarılmıştı ve henüz uyanmamış olsa bile bir parçasının uyandığını çok net hissedebiliyordum. Ve dün gece başladığımız şeye devam etmeye çok hazırdı.

Kendime engel olamayarak sırtımı dikleştirdim, ona sürtündüm, ellerini sıkmaya ve beni göğsüne doğru çekmeye zorladım, uyarılmışlığı şimdi daha da açıldı, kıcıma baskı yapıyordu.

"Mmmm," diye uykuyla bir şekilde inledi Rhyan, parmakları karnımda kıpırdanıyordu. Dudakları boynumu buldu, kulağımın kıvrımına minik öpücükler kondurdu. Kulak mememi şakacı bir şekilde ısırırken boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi. "Günaydın, sevgilim."

Kollarında döndüm, yüzümü sırtışı gizleyemedim. "Günaydın."

Bakışları yüzümde gezindi. "Uyanmak için en güzel manzara." Yanağımı kavrayıp dudaklarımı kendine doğru çekerken beni nazikçe sırtüstü yatırdı.

O üzerimde hareket ederken kalçalarım otomatik olarak kalktı. Kıcına uzandım ve onu aşağı çektim.

Sakinleşti ve öne doğru eğilerek beni usulca öptü. "Ağrın var mı?" diye sordu, elini bacağımda gezdirerek.

"Belki biraz."

"Özür dilerim," dedi ama özür dilerken bile kalçalarını öne doğru salladı, yavaşça bana doğru kaydı, o kadar yavaş bir hassasiyetle ki sarsıldım.

İtişlerini karşılamak için yavaşça yuvarlanırken bacaklarımın arasına sıcaklık girdi.

"Biliyor musun," dedim parmaklarımı koluna geçirerek, "pek de üzölmüşe benzemiyorsun."

"Öyle değil mi?" diye dişlerini gıcırdattı. "Özrümün nesi seni rahatsız ediyor?" diye homurdandı, çok lezzetli bir yavaşlıkla ileri geri kayıyordu, karnı gergindi, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Alışılagediğı üzere, bir özür... özür dilenmesi gereken şeyi... tekrarlamaktan ibaret değildir." Nefes nefese, "özür dilerim" dedim.

Kıçımı kavradı, beni nazikçe kaldırdı, yeni aç daha da yoğunlaştı. "Hadi ortak. Bana tanımını ver o zaman, bana geleneğı öğret."

"Siktir," diye nefes aldım, beynim şakaya karşılık veremeyecek kadar zevkle karışmıştı. İçimde bile değildi ama yine de....

"Bu bir tanım gibi görünmüyor," diye alay etti.

"Artık öyle. Yaptığın şey." Nefes nefese

kalmıştım.

"Bu mu?" Kalçalarını döndürdü.

"Evet," diye bağırdım. "Şimdi sakın özür dilemeyi keseyim deme."

Başını meme ucuma eğdi, dudaklarının arasında emdi, beni tekrar öpmeden önce, yavaşça bana işkence etmeye devam ederken bacaklarımı beline doladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Rhyan ömrünü bitirip en sevdiği yemekle birlikte tekrar özür diledikten sonra sırt üstü uzandı ve beni üzerine çekerek omurgamın üzerinde aşağı yukarı daireler çizdi. "Bu mağaradan ayrılmak istemiyorum."

"Ben de öyle."

Ayrılmak, bir araya geldiğimiz yeri geride bırakmak demekti. Ruhlarımızın buluştuğunu hissettiğimiz yeri. Dışarısı tehlikeli ve soğuktu. Akadim, görev ve Glemaria ile doluydu.

"Ülkenize döndüğünüz için gergin misiniz?"

Boğazı düğümlendi, gözlerinde alışılmadık bir kırılganlık vardı. "Çok korkuyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. " olacağım." "Bu yardımcı olur." Sırtımı okşamaya devam etti.

"Neredeyse sınıra geldik, değil mi?" Ben sordum.

"Akşam karanlığında Gryphon's Mount'ta olacağız. Yine de bütün gün yürümemiz gerekecek, çünkü görülmediğimizden emin olmanın tek yolu bulunduğu uçuruma gitmek. Dağın tepesi kaleye bağlanıyor. Bu yüzden sahip olduğum her şeyi depolayacağım."

"Bu mantıklı."

Birbirimize baktık, ikimiz de hareket etmemiz, kalkmamız, giyinmemiz gerektiğini biliyorduk ama ikimiz de istemiyorduk. Rhyan'ın dün gece yaktığı ateş hâlâ hafifçe çıtırdıyor ve tütüyordu ama kesinlikle sönüyordu. Şu anda sadece kor halinde yanıyordu. Yeni bir ateş yakmaya çalışmaktansa gitmek daha mantıklıydı. Allurian Geçidi'ne varmak için son bir haftadan az bir süre kalmıştı.

Ani bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Ne halt ediyordum ben? Kız kardeşlerim....

"Lyr, yapma. Sen yanlış bir şey yapmadın. Zevk almana izin var. Başka ne olursa olsun zevk almaya hakkın var. Onları kurtarmak için yeterince acı çekemezsin. Elinden geleni yapıyorsun. Ve neredeyse yolculuğun son kısmındayız." Başparmağı kaşlarımın arasındaki bir kırıksıklığı ovuşturdu, mağaranın etrafına bakarken kaşlarını çattı.

"Neredeyse..." Asherah'ın mezarı demek istemedim.

Rhyan'ın gözleri göğüslerimin arasındaki yıldıza takıldı. Ve dün gecenin ağırlığı aramıza yerleşmiş gibiydi. Sadece nasıl bağlandığımızın değil, bu bağın gerçekte ne anlama gelebileceğinin de.

"Pekâlâ ortak. Üçe kadar saymaya ne dersin?"

Kısa bir süre sonra mağaradan çıkmıştık. Yanımızda taşıdığımız tüm yiyecekler su altında kaldığında mahvolmuştu ama neyse ki giysilerimiz kurumuştı. Annemin günlüğü mucizevi bir şekilde kılıfı tarafından korunmuştu ve "destekçimden" taşıdığım notlar Meera'nın görüş günlüğüyle birlikte manşetimin içinde güvendeydi.

Yolun dışında olmasına rağmen Rhyan yemek için en yakın köye gitmemiz konusunda ısrar etti. Muhtemelen günün geri kalanında hiç durmadan ilerleyecektik ve büyüsünün tam güçte olduğundan emin olması gerekiyordu. Hemen bir restoran bulduk, orada var gibi görünen birkaç restorandan biriydi ama yemek yemeye karar verdiğimiz anda Aravian saat kulesi çaldı, çanlar nabzımı hızlandıran alçak bir uğultu çıkarıyordu. Her binanın, ağacın ve çalının köşesinden, saklanmakta olan bir soturion dışarı çıktı. Bu bir nöbet değişimiydi.

Köylüler bile bu durum karşısında irkilmiş görünüyordu; birçoğu olduğu yerde durmuş, havaya kışın soğuğuyla karışık karanlık bir korku ve gerilim havası yayılırken öylece bakıyordu. Soturi, Rhyan'ın Glemarian zırhına yakın bir tasarıma sahip, Aravia'nın kahverengi derili zırhını giyiyordu.

kar ve kışa karşı. Ülkenin hükümdar Ka'sı Ka Lumerin'in armasında, Ka Elys'in armasına benzer şekilde, ayın üzerinde yükselen gümüş bir külvan görülüyordu.

Rhyan kapüşonunu indirdi, ben de kendiminkini düzelttim. Özellikle Elyrianlı kadın genelevde saçımı yakaladığından beri, dışarıdayken saçımı gizlemeye dikkat ediyordum. O zamandan beri, gece çökene kadar günün her saatinde saçlarımı örttüğümden emin oldum. Sabah güneşi gri kış gökyüzünden solgundu, ama bildiğim gerçek Batavia kırmızısını ortaya çıkarmak ve bizi ele vermek için yeterli olacaktı.

Rhyan ve benim birbirimize bir şey söylememize gerek yoktu; ikimiz de bu kadar çok sayıda soturinin küçücük bir köyde bulunmasının ve nöbet tutmasının tek bir nedeni olduğunu biliyorduk. Bizi arıyorlardı. Açık olmayan şey onları kimin gönderdiğiydi. Imperator Hart, Rhyan anahtarı çaldığı anda tam olarak nereye gittiğimizi biliyor olmalıydı.

Glemaria'ya daha önce ulaşacağımıza dair bahse girmiştik - Rhyan'ın babasının siyaset ve Arianna'nın kutsanması yüzünden yavaşlaması gibi - ama Rhyan'ı bulmak için bir alarm vermesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Yeminli katili ve hırsızı bulup adalet için babasına geri götürmek için.

Beni bulurlarsa, Arianna'nın huzuruna çıkarılır ve kaçma ya da kız kardeşlerimi, gücümü bulma şansım olmadan hapsedilirdim. Ya da İmperator'a gönderilip Viktor'la evlenmeye zorlanabilirdim - tabii hâlâ Brockton ve kurtlarının birbirlerini öldürdüğüne inandıklarını varsayarsak.

Bir an için zihnimde kılıcımın Brockton'a saplanması canlandı. Gözlerini terk eden ışık.

Rhyan sıkıntımı hemen hissederek elimi sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Kalabalığın içine girmiştik ve o birkaç adım geri çekilerek bizi Aravian bir büyücü ailesinin arkasına yerleştirdi.

soturi, yıldız ateşi bıçakları güneşin sığ ışınlarında bile alevlerle parlıyordu.

Diğer eli bana uzandı ve benimkini kendi elinin arasına aldı. Başparmakları tenimde dokunabildiği her yere rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Bizi görmüyorlar," dedi nefesinin altından.

Titreyerek başımı salladım.

Ka Lumerin'deki Soturi'nin kimin emirlerine uyduğu ya da kiminle müttefik olduğu gerçekten önemli değildi. Bizi yakalayan herkes yapmamız gereken her şeyi anında durduruyordu.

Ama görünüşe göre tespit edilmekten kurtulmuştuk. Soturiler yeni yerlerine geçerken yeşil pelerinler soluyordu.

Köylülerden birkaçının, özellikle gündüzleri bu kadar çok soturinin nöbet tutmasının saçmalığı hakkında kendi aralarında mırıldanarak yollarına devam ettiklerini duydum. Kuzeyli soturiler geceleri daha çok nöbet tutuyor, sınırları içinde saklanan akadimlere karşı korunuyorlardı.

Kalabalık dağılırken gözüm köyün ortasında duran, hareket etmeyen ya da saklanmayan bir soturiona takıldı. Kahverengi derisi Rhyan'ın siyah zırhıyla keskin bir tezat oluşturuyordu ve soğuk gözleri uzaktan bile görebildiğim buz mavisiydi. Saçları oldukça kısa kesilmişti, bana Aemon'u hatırlatıyordu ama bu adam sarışındı ve sürekli başını çevirip sanki birini arıyormuş gibi herkese dik dik bakıyordu.

Bizim için.

Rhyan sessizce, "Elmalara bakıyormuş gibi yap," dedi ve beni bir meyve tezgahına yönlendirdi.

İkimiz de soturion pelerinlerimizi zırhlarımızı örtecek şekilde tasarlamıştık, her türlü tanımlayıcı özelliği saklı tutmak için. Hiç kimse Rhyan'ın

Glemarian ya da Bamarian olduğumu. Ama Soturi olduğumuzu biliyorlardı ve eğer biri bizimle konuşmaya karar verirse, hemen gitmemiz gerekiyordu.

Kahvaltıyı siktir et diyecektim. Gitmemiz gerekiyordu. Ama tüm görevimiz Rhyan'ın büyüüne bağlıydı ve bu da onun enerjisine bağlıydı. Yemek yemezse fazla uzağa gidemezdik.

"Yemeği getireyim," dedim. "Buradan çıkman gerek. Senin yüzün benimkinden daha tanınabilir."

"Hayır."

"Rhyan, lütfen. Eğer yakalanırsam büyük ihtimalle güvende olurum ve güneşe geri gönderilirim. Eğer yakalanırsan-" Başımı salladım.

"Yakalanamazsın."

"Kahvaltıyı
atlayabilirim." "Hayır,
atlayamazsın."

Daha yeni tam gücüne kavuşmuştu ve hemen ardından akadim ile savaştık, donmuş bir nehrin altına girdik ve seyahat ettik. Ayrıca dün gece.... ve bu sabah olan diğer her şey de vardı.

"Ben yemeği getireyim. Bir sorunla karşılaşsam ararım," dedim, sesimi bir süredir yapmadığım bir şey olan Arkasva Varisi'nin komutuyla etkileyerek.

Sanırım artık bunu yapmaya hakkım yoktu. İşleri düzeltene kadar olmazdı. Ama bu konuda haklıydım ve o da bunu biliyordu. Sadece inatçı ve korumacıydı.

Ama ben de öyleydim.

Başını salladı, gözlerinde beni dikkatli olmam konusunda uyarıcı bir bakış vardı.

Tahta sandalyeler ve masalarla dolu restorana girdim ve götürebileceğimiz yiyecekleri sipariş etmek için bara doğru . Salon tıklım tıklımdı, sanırım sınıra ve burada konuşlanmış olan tüm soturilere çok yakın olduğu için. Neyse ki bu beni daha az fark edilir kılıyordu ve ben

Kahvaltı ücretini ödeyip restoran çalışanları dışında kimseyle konuşmadan çıkabildim. Kuzeyli aksanımın eksikliğini vurgulamak ya da daha fazla dikkat çekmek istemediğim için alçak sesle konuşmaya çalıştım. Her nasılsa şanslıydım.

Bir saat sonra sınır görünmüştü. Soturiler, akadim saldırılarından sonra Bamaria'da olmalarını beklediğim gibi, her birkaç adımda bir durarak nöbet tutuyorlardı. Bazılarının duruşu barizdi, diğerleri ise pelerinleri sayesinde çevrelerine uyum sağlamıştı. Ama siyah ve kahverengi deri karışımı bu kadar çok kişinin dışarıda olması sinirlerimi germişti.

Bu, Imperator Hart'ın doğrudan bir tehdidi gibiydi. Sanki bizimle alay ediyor, bizi kazanacağına ikna etmeye çalışıyordu.

Rhyan soturi duvarını görünce soldu. Bizi göremiyorlardı; Aravian ormanının sık örülü ağaçlarının karanlığında çok derindeydik, pelerinlerimiz bizi neredeyse görünmez kılıyordu. Ama biz onları net bir şekilde görebiliyorduk.

"Bunun sınır devriyesi için tipik bir soturi miktarı olmadığını tahmin ediyorum," dedim.

"Kesinlikle gündüz değil. Akadim'e karşı gece nöbeti için bu bile fazla."

"Seyahat mi?" diye sordum. Bu, bunun gerekli olacağı zamanlardan biri gibi hissettirmeye başlamıştı. Eğer Aravia'da, Glemarian sınırında bu kadar çok soturi varsa, Gryphon'un Dağı'nda bizi bekleyen soturiler olma ihtimali de yüksekti. Yine de, orada saklananların gizliliği düşünüldüğünde, ikimiz de Rhyan'ın babası tarafından gönderilen soturi sayısının sınırlı olacağını umuyorduk.

Rhyan sabahı bizi Aravian sınırının hatırladığı kadarıyla en az korunduğu yere götürerek geçirmişti.

Kuzeyden ayrılmadan önce arkadaşlarıyla görüşmüştü ama artık geçebileceğimiz bir açıklık yoktu.

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," dedi Rhyan. "Oyalanmamalıyız." Hâlâ solgundu, yara izi belirginleşmişti. "Buraya, yanıma gel."

Botlarımızın parmak uçları birbirine değecek şekilde önünde durdum ve kollarımı sırtına doladım. Elleri yanlarımdan aşağı kayarak kıçımı kavradı ve beni kendine doğru çekerken sıktı.

"Bırakmayacağım," dedim parmaklarımı onun arkasında birbirine kenetleyerek.

Bana doğru sallandı, gözleri karardı. "Sadece sana dokunmak için bir bahane istedim."

Vücudum anında onunkine karşılık verdi ve nefesim kesildi. "Benden tekrar özür dilemek zorunda kalacaksın."

"Bunu yaptığım için mutluyum. Senin bu parçana tapınmak için yeterince zaman harcayamadım." Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti.

"Üzgün olman gereken çok şey var," diye tısladım. "Dizlerimin üzerinde sürünmeye başlayacağım."

Bununla birlikte, midem çekildi ve botlarım yerden ayrıldı. Sınırın diğer tarafına indik. Altımdaki karın çıtırtısını ve etrafımızdaki sık orman ağaçlarından kopan çalı çırpıyı hissettim. Rhyan küçük bir inilti çıkardı ve soluk beyaz-altın kabuğuyla eski görünümlü en yakın güneş ağacına yaslandı. Omuzları hızla inip kalkıyor, bakışları uzaklara dalıyordu.

Görünürde ne soturi ne akadim ne de üzerimizde uzanan Glemarian ağaçlarını hızlıca taradığımda görebildiğim başka bir şey vardı. Özellikle onun üzülmesine neden olabilecek bir şey yoktu.

Elini tuttum. "İyi misin?"

Omuzları şiddetle sarsıldı, vücudu titriyordu. Kollarımı omuzlarına dolayarak bedenimi tekrar ona yasladım. "Nefes al, Rhyan. Benim için nefes al. Bir şeyin yok. Artık iyisin. Yanındayım."

Sınırın ötesindeki flörtünün ne olduğunu şimdi görebiliyordum. Bir dikkat dağıtma. Sürgüne zorlandıktan sonra bir yılı aşkın bir süre uzak kaldığı evine dönmek için eşiği geçmeden önce umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir oyalanma.

Rhyan'ın ruh halinin aşırı derecede düştüğünü ve öfkелendiğini görmüştüm. Ama daha önce tam teşekküllü bir panik atak geçirdiğini hiç görmemiştim. Annesi öldüğünden ve kendisine yeminli denildiğinden beri ilk kez burada olduğu için neler hissettiğini ancak tahmin edebilirdim. Burası onun eviydi. Sevdığı ve özlediği yer. Doğduğu yer. Yine de en çok acı çektiği yerdі, babasının en kötü zihinsel ve fiziksel istismarı altında yaşadığı yerdі.

"Rhyan, bana bakmanı istiyorum." Ellerimi kollarında gezdirdim ve ellerini kendi ellerimin içine aldım.

Gözlerimin içine bakarak başını salladı. Ama beni sadece yarı yarıya görebildiği açıktı.

"Rhyan, nefes almanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Hazır mısın? Nefes alacaksın. Güzel. Şimdi bırak. Yavaşça. Ben ." Burun delikleri alevlendi, nefesi kısa kesildi. Tekrar denedim, ona karşı daha sert bastırdım, cesaretlendirmek için başımı salladım. Sonunda beni takip etti. nefes alma şekli.

"Güzel, çok iyi gidiyorsun. Bana bakmaya devam et. Güzel. Elimi sık."

Nazikçe sıktı, büyük olasılıkla çok sert sıkarsa kıracağından korkuyordu. Bir keresinde bana onunkini olabildiğince sert sıkmamı söylemişti, böylece kırılmayacaktı.

onu. Ama onun gücüyle bunun tersi doğru olmazdı, ta ki ben kendi gücümü elde edene kadar.

Odaklanabileceği başka bir şey var mı diye etrafıma bakındım ama içimden bir ses tüm Glemaria ülkesinin, atalarının topraklarında olduğunu bilmesinin buna neden olduğunu söylüyordu. Bunu hiç söylememiş olsa da, genel olarak seyahat etmenin anksiyetesini tetiklediğinden oldukça emindim. Özellikle de burada, özellikle de bunun için cezalandırıldığı yerde.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ama hiçbir şey yoktu; sadece ağaçlar, sadece Glemaria.

Zırhımın kancasını çıkardım, karların üzerine düşmesine izin verdim ve kemerimi çözdüm. Ellerini tuttum ve tuniğimin içine, gömleğimin içine, çıplak tenime doğru ittim. Giysilerimin altındaki soğuğa izin vererek küçük bir titreme geçirdim. Aurası şimdi vahşiydi, etrafımızda fırtınalar koparıyordu, neredeyse bu kadar zayıflatıcı kâbuslar gördüğünü ilk öğrendiğim zamanki kadar kötüydü.

Durdu, gözleri büyüdü, şimdi gerçekten bana bakıyordu. Parmakları karnıma bastırdı ve ben yavaşça nefes alıp verdim.

"İyisin," dedim, etrafımızdaki fırtına şiddetlenirken. "Bu sefer buradayım. Birlikte kalıyoruz. Babanın ülkede olduğundan bile şüpheliyim. Olsa bile sana zarar veremez. Seni bir daha asla incitemez. Hatırladın mı? Rhyan, kaçtın. Kaçtın. Ondan daha güçlüsün. Ve o zaman olduğundan daha güçlüsün. İpi yırttın. Başka ne olursa olsun, hayatta kalacaksın. Savaşabilirsin ve kazanabilirsin. O ipi tekrar tekrar koparabilirsin. Ve bu sefer, ben de seninle birlikte yırtacağım."

Beni sıktı, her zamanki dokunuşundan daha sertti ama ben bunu memnuniyetle karşıladım. Daha iyi hissetmesine yardımcı olacak her şeyi memnuniyetle karşıladım.

"Kim olduğunu unutma," dedim ve onu öpmek için ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim.

"Rakame."

Kar fırtınası durdu. Aurası sakinleşiyordu. Sonunda, kollarını bana dolayarak sert ve ağır bir nefes verdi.

"Tanrım," diye inledi. "Özür dilerim."

"Bir şeyin yok," dedim. "Özür dileyecek bir şey yok. Nasıl hissediyorsun?"

"Bunu yapmaya hazırım." Atılmış zırhıma ve kemerime baktı, Beni öpmeden önce iyi kaşını kaldırdı. "Teşekkür ederim." Eğilerek kemerimi aldı, ardından pelerininin pilelerini düzeltti.

Zırhımı kuşanıp gitmeye hazır olduğumda, havada hırıltılı bir çığlık duyuldu ve sonra bir başkası, bir serafimin aslana dönüşmesi gibi sesler.

"Bak." Rhyan işaret etti ve gökyüzünde üç gryphon uçarak geçti. Kürkleri ve tüyleri bronz, gümüş ve altın karışımıydı. "Sana söylemiştim. Birlikte olduklarında hep bu sesi çıkarıyorlar," dedi hayıflanarak. Yüzüne çocuksu bir gülümseme yayıldı.

Karşılığında gülümsedim, burada kalamasak da onun her zamanki haline döndüğünü gördüğüm için çok minnettardım. Burada kalmak bizim için özellikle tehlikeliydi. Glemaria'nın tadını çıkaramamasından nefret ediyordum -en azından Glemaria'nın tadını çıkarabileceği kısımlarının- ama o gün gelecekti. Babası gittiğinde.

"Gryphon's Mount'a mı?" Ben sordum.

"Gryphon's Mount'a." Dudakları gerildi ve gözlerinde kararlı bir ifade belirdi, gözleri parlıyordu, odaklanmıştı. Ve yola çıktık.

Rhyan bizi ağaçlara, vahşi doğaya, alışıl gelmiş yollardan uzak tuttu; bu da Glemaria'ya yaptığım ilk seyahatte ülkesinin hiçbir yerini görememem anlamına geliyordu, bu yüzden ülke hakkındaki izlenimlerim temelde soğuk olduğu gerçeğine dayanıyordu. İmparatorluğun açık ara en soğuk ülkesi. Buradaki kar

en ağır ve en kalın olanıydı. Rhyan'ın bizi götürdüğü her yol yokuş yukarı olduğu için baldırlarım yanıyordu.

Ama hava taze kokuyordu. Çam gibi. Rhyan gibi. Bu da Glemaria'ya karşı hislerimi önemli ölçüde yumuşattı.

Öğleden sonra güneşi kaybolurken öğle yemeğine kadar yürüdük. Ka Hart'ın Soturileri oldukça kalabalıktı ama hiçbiri ormanın derinliklerine inmeye cesaret edemiyor gibiydi. Rhyan'ın babası onları oğlunu aramaları konusunda uyarmış olabilirdi ama Rhyan'ın vorakh'ını ve onun ülkeye girme olasılığını asla açıklamayacaktı, bu yüzden onun bu ormana görünmeden girmesi muhtemelen düşündüklerinin ötesindeydi.

Yeni bir kar yağışı başladığında orman gölgelerle doldu. Rhyan'a olabildiğince yakın durdum, soturion pelerinin yüzümü örtüyor, kar yığınlarını yakalıyordu.

Tam güneş batarken -gökyüzü geceyle birlikte kararırken, gryphonlar devriye gezerken ve kar daha da sert yağarken- Gryphon Dağı'nın dibine ulaştık. Dev yaratıklar gökyüzünde süzülüyordu ve düşen hava sıcaklığından dikkatlerini dağıtmaya çalışan soturilerin yakınlardaki konuşmaları dağın tabanından rahatlıkla duyulabiliyordu.

Rhyan nefesini içine çekerek ufku taradı. Seraphim'e öylece . Heykeli kaç kişinin koruduğunu görmek için her inişte soturi olup olmadığını kontrol ederek küçük patlamalar halinde seyahat etmemiz gerekecekti.

"Elimize daha fazla kan bulaşmadan bunu atlatabileceğimizden emin değilim," dedi sessizce. "Çok aptalca. Babam bunun için onları kullanıyor."

Bakışlarını yukarı doğru takip ettim. "Elimizden geleni yapacağız."

Beni kollarıyla saran Rhyan gözlerini kapattı ve ilk atlayışımızı yaptık.

BÖLÜM OTUZ ALTI

MORGANA

GÖZLERİM AÇILDI ve hemen bir yatakta yattığımı anladım; yastıkları, çarşafları ve battaniyeleri olan düzgün bir yatakta, toprak yığınının üzerine atılmış saman parçalarında değil. Gözlerimi tavana diktiğimde göğsüm sıkışmıştı.

Rock.

Gözlerim yandı, karnıma bir çukur çöktü. Hâlâ mağaradaydım, hâlâ tutsaktım, hâlâ kapana kısılmıştım. Gözlerimi sıkarak kapattım, titriyordum. Korku ve soğuk beni tüketiyordu. Donuyordum. Hava daha önce olduğundan çok daha soğuktu. Daha da soğuk. Kollarım tüylerim diken diken olmuştu ve yönümü bulmaya çalışırken dişlerim takırdıyordu.

Tanrım, keşke hâlâ uyuyor olsaydım. Kaçırıldığımdan beri tek tesellim bu olmuştu. Rüya ya da kâbus görmüyordum. Uykumda, varlığım sona ermişti. Hiçliğin içindeydim ve bu benim gerçekliğime göre çok daha tercih edilebilirdi.

Tuhaf. Eskiden hiçlik fikrinden, şekillenmemiş bir ruh olmaktan, henüz yaratılmamış bir dünyadan korkardım. Şimdi bunu, akadim tarafından yakalanmaya tercih ederim, hem de gözümü kırpmadan.

Ne kadar olmuştu? Günler mi? Gerçek günler geçti mi? Bir hafta mı? Bağlandığım oyukta uyuyup uyanarak o kadar çok zaman geçirmiştım ki, zaman kavramım yoktu.

Midem bulandı. Sinirlerim. Dehşet. Ve açlıktan ölüyordum. En son ne zaman yemek yemiştım? İki gün mü? Üç gün mü? Daha uzun? Kaçırıldığımdan beri bir şey yemediğimi biliyordum. İpin üzerinde yarı baygın haldeyken boğazıma kirli su tıkıldığını hayal meyal hatırlıyordum. Neredeyse öğürecektim, çok iğrençti. Ama susamıştım, boğazım o kadar kuruydu ki beni öldüreceğini düşünmüştüm.

Bir Lümeryalı yiyecek olmadan ne kadar süre
hayatta kalabilirdi? Ve Meera neredeydi?

Ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. Parmaklarım sıkıştı; saçlarım düğümlendi, karmakarışık oldu.

İnleyerek ellerimi çektim, kırık tırnaklarım kafa derimden bazı telleri kopardı. Onları kir, kum ve burun deliklerime doğru yayılan kokuyla fazlasıyla farkına vardığım bedensel işlevlerle kaplanmış olan elbiseme sildim. Yumruklarımı şakaklarıma bastırarak ağızımdan nefes almaya çalıştım. Kendimi bileli ilk kez başım ağrıımıyordu - yakalandığımdan beri ağrıtmayan tek şey buydu.

Bu yatak nereden gelmişti? Meera'yı bulmak için onu bırakmaya cesaret edebilir miydim?

Daha önce gördüğüm kız gözümün önüne geldi. Çıplaktı. Saldırıya uğramış. İşkence görmüş. Muhtemelen artık bir akadim olmuştu. Daha uzun boylu, vücudu kırmızı çatlaklarla dolu, teni daha solgun, tırnakları pençe şeklinde uzamış olmalıydı.

Kendi ellerime baktım, kirli ve iğrençti ama insandı.
Lumerian. Bir canavarın elleri değil.

Omuzlarım titredi. Eğer o oyukta gördüğüm kızın başına gelenler Meera'nın da başına gelseydi, kendimi asla affetmezdim.

Yorganı geriye ittim ve ayağa kalktım. Bacaklarım sallanıyordu, zayıftı, ağırlık taşımaya alışık değildim.

Sonra aklıma bir düşünce geldi, net ve keskin, acı verici.

Morgana mı?

Meera'ydı. Uyanıktı. Yaşıyordu.

Tüm vücudum ağırıyordu ve yürümek bana yabancı geliyordu ama geri seslenip dikkatleri üzerime çekmekten korkarak oyuktan  ıktım. Ona ulaşmak zorundaydım. Kız kardeşimi bulmalıydım.

Eşikten geçip etrafımdaki mağaramsı salona girdim. Kaya oluşumları - renkleri, kokuları- farklı geliyordu. Burası öncekiyle aynı mağara değildi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bilincimiz yerinde değilken tekrar ışınlanmıştık.

Morgs! ?

Daha hızlı yürüdüm, farklı oyuklara göz attım. İçinde bulunduğ m yatak gibi daha fazla yatak -gerçek yataklar- ortaya çıktı ama hepsi boştu.

Hadi Meera, bana bir ipucu ver. Bana çalışacak bir şey ver.

Beni götürüyorlar.

Koştum, sahip olmamam gereken enerji bacaklarımda ateşleniyordu. Her oyug n içine, her köşeye baktım, ta ki kendimi aşağıya, mağaranın derinliklerine doğru inen uzun ve dar bir koridorda bulana kadar.

Aptal tek yönlü vorakh.

Dehşet Meera'nın aurasında çınlıyordu. Yaklaşıyor olmalıydım, onu her zaman uzaktan hissedebiliyordum ama bu çok güçlüydü. Daha uzağa koştum,

daha derine iniyor, meşalelerin ışıkları sönüyordu. Havada tuzlu, mineral benzeri bir koku vardı ve hava giderek ısınıyor, nemleniyordu.

Tanrılar. Kıyafetlerimi alıyorlar. Onlarla savaşmam.

Yavaşladım, zihnimi açtım. Onun ne gördüğünü görmem gerekiyordu. Bir yere, bir manzaraya, onu bulmama yardım edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Sonra onun gözlerinden görmeye başladım. Mavi dalgalar mağaranın duvarında ve alçak tavanında parlıyordu. Ilık su bir gelgit gibi ayaklarını itiyordu. Bir akadim onu kavradı. Bu gördüğüm kızdı. Öldürülen. Değişmişti. Şimdi uzun boyluydu, gözleri kırmızıydı, derisi yırtılmıştı, dişleri sivriydi.

Ama gözlerinde açlık ya da şiddet yoktu.

Meera buna karşı mücadele etti, elbisesini üzerinde tutmak için savaştı, ne kadar pis ve iğrenç olsa da.

"Dur!" diye bağırdı.

Onu duyabiliyordum - kulaklarımla, zihnimle değil. Devam ettim. Ona ulaşmak zorundaydım.

"Seni temizleyeceğim!" diye kükredi akadim.

Altımdaki eğimli zemin düzleşti ve nemlendi, taşlar gittikçe ısındı. Önümde Meera'yı gördüm, akadim artık onu soymak için mücadele etmiyordu, sadece pençeli tırnaklarını Meera'nın vücudundan parçalar halinde düşene kadar kumaşta kaydırıyordu.

Çıplaktı, vücudu solgun ve inceydi, derisinin geniş kısımları yara bere içindeydi ve kesikti.

"MEERA!" İleri doğru koşarak çığlık attım. "Çekin ellerinizi onun üzerinden!" Akadim beni görmezden gelerek suyun ötesini işaret etti.

"Sen de," dedi başka bir akadim. Başka bir dişi.

"Yıkan," diye emretti.

"Ne?" Ben sordum.

"BANYO," diye kükredi.

Tökezleyerek geri döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Sonra nerede olduğumuzu fark ettim. Burası bir kaplıcaydı. Bir banyo. Sıcak bir banyo.

Temizleniyorduk. Görünürde hiç erkek akadim yoktu. "Neden?"

diye sordum. diye sordum. "Ne için?"

"O geliyor," dedi akadim, sesi çakıllı bir şekilde.

"Kim geliyor?"

"Maraak," dedi, sesi saygıyla alçalmıştı. "Toplantı için ikinizin de yıkanmasını istiyor."

"Maraak?" Aklım çeviri için Yüksek Lümerce'de gezinirken sordum. Kahretsin, Lyr bilirdi. Sonra hatırladım. Kral anlamına geliyordu. Gözlerimi akadıma diktim. "Senin Maraak'ın kim?"

"Moriel," dedi.

Moriel bir tanrıydı. Moriel gitmişti. Moriel yüzyıllardır bu dünyada yürümemişti.

Ama Asherah da yoktu.

"Hayır," diye bağırdım. "Onun için yıkanmayacağım. Ölü tanrılardan emir almam."

"BANYO," diye kükredi akadim, şimdi pençelerini çıkarmış bana doğru geliyordu. Ben de soyulacaktım, elbisem paramparça olacaktı.

Omzumun üzerinden baktığımda Meera'nın suya sürüklendiğini, vücudunun berrak maviliğin altında kaybolduğunu gördüm. Akadim'i kenarda diz çökmüş, saçlarından tutup geriye doğru çekerek başını suyun altına sokmaya zorluyordu.

"DUR!" Çığlık attım.

Ama sonra Meera'yı geri çekti ve fark etmediğim bir sepetten bir şişe şampuan çıkardı. Aslında onu yıkıyordu.

Ben iyiyim, diye düşündü Meera, düşüncelerine bir cesaret notu eklemeye çalışarak.

Garip bir durum. Ama ben iyiyim. Sanırım içeri girmek güvenli.

Bir parçam bunu istedi. Umutsuzca banyo yapmak istiyordum. Sıcak bir banyo. Ve sabun. Sabun dolu odaların vücuduma sürtünmesini istedim. Var olan her kokuda. Bir hafta boyunca yıkanmak istedim. Hayatımda hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

Ama bu canavarlardan birinin beni zorla suya sokmasına, bir çocuk gibi isteğim dışında yıkamasına, ölümsüz elleriyle bana dokunmasına izin vermeden önce lanetlenirdim.

"Yıkanmayacağım," diye kükredim. "Lanet olası Kralınız Moriel yıkanmamı istiyorsa, o zaman beni kendisi temizleyebilir. O zamana kadar," kirli elbisemi ve saçlarımı işaret ettim, "bu pisliğe o sebep oldu. Bunu bana o yaptı. Eğer gerçekten , eğer gerçekten dünyaya tekrar gelmeye tenezzül ettiyse ve gerçekten benimle görüşmek istiyorsa, en azından sebep olduğu şeyin kokusunu alabilir."

Oda aniden karardı, fener ışığının eksikliğinden değil, bir auradan. Tanıdık bir şeydi. Bamaria'da sayamayacağım kadar çok gök gürültüsü hissetmiştim. Gölge, derin, karanlık, ölüm ve öfke doluydu.

Ben de eski bir şey hissedebiliyordum. Daha önce orada olmayan bir şey serbest bırakılmıştı. Yıllarca saklanmış, yumuşatılmış ve artık özgür olan bir şey.

Akadim dizlerinin üzerine çöktü, secdeye kapandı ve inledi. Çizmeler koridorda yankılandı.

Ne diyordun? Düşünce zihnime bıçak gibi keskin bir şekilde girdi, benimle ilk kez bu şekilde konuştuğunda olduğu netti.

Ellerim titriyordu. Dizlerim bükülüyordu. Bu olamaz. O olamazdı-

Mağaraya adım attı. *Seni yıkamamı istersen, kedicik, çok istekli olacağımı biliyorsun. Ama da bilmelisin vücudundaki kiri ve pisliği temizledikten sonra sana ziyafet çekeceğim. Tam da senin sevdiğin şekilde.*

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır. Hayır." O olamazdı. Bunu yapmış olamazdı. "Sana güvenmiştim!"

Erkekler yalan söyler, diye düşündü. *Bunu iyi biliyordun. Ama bilmediğin bir şey var, Morgana. Tanrılar da yalan söyler.*

Seni lanet olası piç!

Başım dönüyordu. Onun düşünceleri karanlık gölgeler gibi zihnimin her köşesini dövüyordu. Ve arkalarda bir yerde Meera'yı duyabiliyordum. Şokunu duyabiliyordum. Tiksintisini. Onun yüzünü tanıdıkça ihanetini.

Bana doğru yürürken gözleri karardı, akadim hala eğilmiş, korku içinde sinmişti.

"Sen!" Meera bağırdı.

Ama o sadece başını salladı. "Sonra görüşürüz."

Aurasının bizi dünyadan saklayan siyah gölgeler halinde etrafımı sardığını hissettim. Mağara gitmişti, Meera ve pınar da öyle. Sadece ben ve o vardık.

"Gel," dedi bileğimi avucunun içine alarak. O kadar kirliydim ki, bu hareket bileğime yapışan kiri elime doğru itti. "Seni yıkamamı istedin. O zaman yıkayacağım."

"Peki ya Meera?"

"Ona zarar gelmeyecek. Sen de zarar görmeyeceksin. Gelin. Açıklayacağım."

Beni götürmesine izin verdim, gölgeler beni yürüdükçe kalkmayan karanlığa sürükledi. Bir şekilde yolunu biliyordu ve

Işığın geri gelmesine izin verdiğimde kendimi başka bir mağarada buldum. Ortada çarşaf ve yastıklarla donatılmış büyük bir yatak uzanıyordu. Ve onun ötesinde, Meera'nın zorla içine sokulduğu yaydan çok daha küçük olan başka bir yay vardı. Bu, Cresthaven'da sahip olduğumuz küvetlerin boyutlarına daha yakındı.

"Atla," dedi.

"Seni dinlemiyorum amına koyayım," dedim elimi avuçlarının arasından çekerek.

Elini burnuna götürdü ve tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle kokladı. "İşte. Sana tam olarak istediğin şeyi verdim. Sebep olduğum şeyin kokusunu aldım. Ve özür dilerim. Şimdi izin ver düzelteyim ve açıklayayım."

"Hayır!"

"Kedicik," dedi, sesinde bir uyarı vardı. "Seni kendim yıkamamı istemedin mi? Gel, bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Elini önüme indirdi ve elbisem parçalanarak ayaklarımın dibine düştü.

Zırhını çıkarıp gömleğini sıyrırken sessizce durdum, önümde duruyordu, kaslı göğsü güzel ve güçlüydü.

Tanrı'nın vücut bulmuş hali.

Elimi tuttu ve beni suya götürdü.

Isı hissi anında cildimi rahatlattı, ama daha da iyisi vücudumdaki pislik katmanlarının kalktığı hissiydi.

Pınarın kenarına oturdu, bir yıkama bezi ve sabun çıkardı. Hay sikeyim. Temiz kokusu. Neredeyse ağlayacaktım.

Siktiğimin piçi.

Saçlarımı omuzlarımdan itti ve el bezini sırtımda gezdirdi.

"Sana daha önce her şeyi yapmaya hazır olmanı söylemiştim."

Dokunuşuna karşılık verdim. "Kız kardeşimle birlikte akadim tarafından kaçırılmanın da dahil olduğu bir şey olduğunu bilmiyordum! Evimden koparılmanın, canavarlar tarafından işkence ve saldırıya uğramanın, günlerce aç bırakılmanın ve pislik içinde bırakılmanın da dahil olduğunu."

Çenemi eliyle kaldırdı ve bezi yanağımdan aşağı indirdi. "Bunu düzelteceğim." Sonra sırtıma döndü ve omuzlarımda sabun gezdirdi. "Akadim acımasızdır ama yakında anlayacağın bir gerekliliktir. Hiçbir soturi imparatora karşı ayaklanmayacak. İmparatorluğa bağlı on iki ülke olmamıza rağmen birlik olmaktan çok uzağız. Bunu sen de biliyorsun."

Altını yıkamak için kolumu kaldırdığında cevap vermeyi reddederek önüme baktım.

Konuşmak zorunda değilsin, diye düşündü. Dinlediğin sürece.

"Lanet seçim için teşekkürler."

El bezi köprücük kemiğimin üzerinden geçti. *İşte seçiminiz. Eğer söylediklerimizi yapacaksak, Vorakh'ı özgürleştireceksek, Jules'u kurtaracaksak, türümüzün bu dünyada herhangi bir geleceğe sahip olmasına izin vereceksek, o zaman İmparator'un güçlerini yenebilecek bir orduya ihtiyacımız var. Arkasında sadece çok sayıda Soturi yok. Vorakh'ı var, geleceği görüyor, herkesin zihnini okuyor. Casuslarını bir yerden bir yere seyahat ettiriyor.*

İmparatorluk halkımıza sırtını döndü, onları köle olarak tutuyor, sarayda hizmet ettiriyor, kendi amaçları için yaşamlarını ve güçlerini emiyor, büyülerini hortumluyor, işkence ediyor, hapsediyor ve öldürüyor; tüm bunların sonunda İmparatorluk kâr ediyor.

Taze bir sabun dalgası kokladım. Bitki ve çiçek karışımı. O hareketleriyle göğüslerimi nazikçe ovarken kir suya karışıyor, vücudumdan uzaklaşıyordu.

Ama sen ve ben? Bunu değiştirebiliriz.

Başımı salladım. "Neden ben? Başkaları varken neden beni seçtin?
Neden beni bu role soktunuz? Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Sen özelsin, Morgana." Diğer kolumu kaldırdı. "Hep öyleydin. Kadim vaatlerin yerine getirilme zamanı geldi. Kadim yanlışların düzeltilmesi için. İlkel düşmanların hak ettiklerini bulmaları için."

"Dur! Bilmece gibi konuşmayı kes. Bu sen değilsin! Sadece açık konuş, çünkü ben lanet bir ipliğe tutunuyorum."

Öyle değil mi? Bu ben değil miyim? Başından beri seninle bu şekilde konuşmadım mı?

Vardı. Ama sadece zihnimde. Yüksek sesle, mahkemede... açık sözlüydü. Ve o *adamı*, beni yalnız ziyaret eden adamla asla karıştırmadım. Komplo kuran. Vorakh'ını gizleyen. Zaman zaman benimkini evcilleştirmeme yardım eden.

Yüzümü ona çevirdi. "O zaman açıkça konuşacağım. Asherah'ın reenkarnasyonunun kız kardeşi olarak doğmanın bir tesadüf olduğunu mu düşündün? Senin de içinde ilahi bir güç olabileceğini düşünmedin mi?"

"Hayır. Hayır. Yapmadım." Lyr'in söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordum. Bunların anlamamıştım. Tanrılar tanrıdır. Ölümlü değillerdi.

"Valalumir'in Yedi Muhafızı," dedi. "Cennetten kovulmuş yedi kişi. İmparatorluğumuz bugünkü kozmik şakaya dönüşene kadar ölümlülükle, maddeleşmeyle, tekrar tekrar reenkarnasyonla yüklenmiş yedi kişi. Kim olduğumu uzun zamandır biliyordum. Hatırlıyordum. Ve şimdi, Asherah bir kez daha bedenindeki Valalumir'den gelen ışıkla uyandı. Artık tüm kadim oyuncular kim olduklarını hatırlayacak, rollerini bir kez daha oynamak için evrende yolculuk ettiklerini bilecekler. Başlanmış olanı bitirmek için."

"Ve ben de onlardan biri miyim?" Bağırdım. "Bu oyunda bir rol mü?" "Sen bir rolden daha fazlasısın. Sen merkezsinsin."

Başparmağı yanağımda gezindi ve dokunuşundan irkildim.

Gözleri kısıldı. "Benim akadim sana dokunamaz. Buna kanla lanetlenmiş diyorlar. Bu senin vorakh'ın değil. Bu senin ışıkla, Valalumir'le olan bağlantın. Bir zamanlar suyun üzerinde yürüyen, cennette bir tanrıça olarak hüküm süren parçanla. Asherah'ın olduğu anda senin içinde uyandı. Biliyorsun. Vorakh'ını her zamankinden daha yoğun hissettin. Meera'nın imgeleminde gördün. Küçük kız kardeşinin gözlerinden bakan tanrıçanın uyandığını gördün. Ve sen, yakında seninkilere kimin baktığını öğreneceksin."

Kalbim küt küt atıyordu. *Gözlerimin içine mi bakıyor?* Başımı salladım. "Kimim o zaman? Ben kimim?"

Sırıttı. "Bir zamanlar sana Ereşya derlerdi. Turuncu Işın Tanrıçası. Saçların kuzguni siyahtı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Güzel ama yasaklıydın. Asil ve zekiydın. Kurnaz, bazen zalim. Auriel ve *Asherah*'ın aksine biz kontrollüydük. Görevimizi yerine getirdik. Ama yeryüzünde değil, yeryüzünde sen benimdin."

Kalbim küt küt atıyordu. Başımı salladım, sözlerinin gerçekliği ruhumun henüz anlamadığım bir parçasını delip geçiyordu. Gözlerimin arkasında yaşlar yandı. Böyle bir şey olamazdı. Gerçek olamazdı. Ve henüz.... "Ya Meera? O senin bu küçük oyununda nasıl bir rol oynuyor? Onu neden bu işin içine sürükledin? Onu rahat bırakmalıydın."

"Kendimce sebeplerim var. Zamanla her öğreneceksin." Başka tarafa bakarak alay ettim.

Kim olduğumdan şüphe mi ediyorsun? diye sordu.

Midemdeki burkulma, içimi burkan bilme duygusu daha da şiddetlendi. Şüphe etmedim. Lyr'in Asherah olduğuna inandığım kadar, onun da söylenen kişi olduğuna inanıyordum.

Ama ben? Ereshya?

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Ve 'başladığımız işi bitirmek' derken ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey başlatmadım! Ben Arkasva'nın ikinci kızıydım. Hayatım boyunca soylu bir kadın oldum; kalede olmak, güzel görünmek ve Konsey'de hizmet etmek için. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Ve bahsettiğin şeylerin hiçbirini hatırlamıyorum. Eğer doğruysa, bu ben değilim. Başkasıydı. Kimse bana Ereşya demedi, çünkü ben o değilim. O öldü. Asherah'ın öldüğü gibi. Tıpkı senin ölmüş olman gerektiği gibi." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Siktir. Lanet olsun.

Başını salladı ve başparmağıyla fırçalayarak uzaklaştırdı. "Biliyorum. Yine de buradayım, reenkarne oldum. Senin gibi."

"Ne olmuş yani! Ben artık bir tanrıça değilim. Neden beni bu işe bulaştırıyorsun?"

"Biraz zaman ver. Kafan çok doluydu ama anıların geri dönecek. Herkesinki dönecek. Birlikte Valalumir'i geri getirebiliriz. Işığı yeniden birleştirebilir, kutsallığımızı geri kazanabilir ve İmparatorluğu ait olduğu yere, cehennemin derinliklerine götürebiliriz. Kayıp parçalardan ilki keşfedilmek üzere. Yüzyıllardır gömülü ama yakında tekrar parlayacak. Beni onar. Seni eski haline getir. Asherah kendisi getiriyor. Gözcülerim haklıysa, akşam karanlığında parçaya yaklaşmış olacak."

"Lyr'i mi kastediyorsun?"

Başını salladı.

"Seni lanet olası pislik! Onun adının Lyr olduğunu çok iyi biliyorsun. Asherah değil."

"Şu anki adı Lyriana. Ancak zamanla isimlerin birleştiğini ve çok az fark olduğunu göreceksiniz. Önemli olan ruhudur.

-Yaşayan ruh."

"O güvende mi? Ona ne yaptınız?" Öfkelendim.

"Hiçbir şey," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "O güvende. Yemin ederim. Az önce sevgilisiyle birlikte Glemaria'ya girdi. Ona nasıl göz kulak olduğunu biliyorsun. Raporları gördüm. Seni ve Meera'yı kurtaracağına inanarak geliyor. Merak etme."

"İnanmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Ona bir takas teklif ettim. Parçaya karşılık sizin hayatlarınız." "Siktir git," dedim.

"Hmmm," dedi. "Seni özledim."

"Eğer bundan sonra yatağına geleceğimi düşünüyorsan-" "Geleceksin. Ama sen hazır olana kadar bekleyeceğim."

Uzakta, metal parmaklıklar sanki biri kafeste tutuluyormuş gibi tıkırdıyordu. Büyü, sanki gizlemeye çalışıyormuş gibi sesin üzerinde uğulduyordu. Sesi sihirli bir koğuş olarak tanıdım. Eğer doğru duyuyorsam, onlardan birkaç tane vardı. Oda karardı ve aydınlandı.

Başımı arkaya yatırıp saçlarımı yıkadı.

Parmaklıklar yine takırdadı, metalik gümbürtüler yayda yankılandı. Koğuşlar sanki sıkıntı içindeymiş gibi vızıldadı, sanki bir güç onlarla savaşıyormuş gibi. Savunmalarını zayıflatıyordu.

"Bu da ne?" Ben sordum.

Tutsak, diye düşündü basitçe.

"Başka bir reenkarnasyon."

"Hayır. Çok daha tehlikeli bir şey."

Gözlerimi kapattım, kendimi panikten, gözyaşlarımın eşiğinden uzak tutmaya çalıştım. Ve o saçlarımdaki haftalardır birikmiş kiri yıkarken umutsuzca zihnimi boş tutmaya çalıştım. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi temiz hissedene kadar köpürtüldüm, şampuanlandım ve kremlendim. Neredeyse kendim gibi.

Bir büyücü elinde bir tepsiyle mağaraya girdi. "Onun yemeğini getirdim, Maraak."

"Seni kaltak!" Onu hemen tanıyarak bağırdım. Bu hayatım'di, yanağında İmparator'un mührü dövmesi olan büyücüydü. Beni ve Meera'yı sahile, akadimin bizi götürdüğü yere süren vorakh. İmparator için çalışmıyordu. *Onun* için çalışıyordu. Moriel için. Bizi kandırdı.

Ellerinin beni sardığını hissettim, nazik bir kısıtlama.

Büyücü dudak büktü ama tepsiyi asasıyla birlikte yatağın yanındaki küçük masaya bıraktı. Asayı tekrar girişe doğru tutarak bir büyü mırıldandı ve ipeksi siyah bir elbise de odanın içine süzüldü.

"Temizlendiğinde giymen için." Eğildi. "Vakit geldi mi?"

Başını salladı. "Şimdi git." Sonra saçlarımı okşayarak, "Tamamen temiz." dedi. Yasemin kokulu yağlara uzandı. En sevdiğim yağdı ve yağları saçlarıma sürmeye başladı.

Az önceki sesin aynısı tekrar duyuldu. Hapishane parmaklıklarının takırdaması gibi. "Gidip kontrol edeceğim," dedi, ayağa kalkıp tuniğini iterek.

başının üzerine koydu. Bir masadan pınara taze havlular getirdi ve onları okşadı. "Hazır olduğunda kurulan, kedicik. Giyin ve yemeğini ye. Sonra biraz daha konuşuruz."

"Peki ya gitmeye karar verirsem?" Açık mağaraya bakarak sordum. Hiç muhafız yoktu. Meera ve bize ihanet eden o kaltak dışında -Parthenay. Onun adını aklından çabucak çıkarmıştım, burada başka Lumeryalı yoktu.

"Akadim sana izin vermez."

"Bana dokunamazlar."

"Yapamazlardı," dedi. "Ama şimdi yapabilirler. Kanımı onlarla paylaştım."
"Ne!"

"Buna bir tür kashonim diyebiliriz. Onlara kanla lanetlenmiş olanlarla, ilahi kana sahip olanlarla, Muhafız olanlarla savaşma yeteneği veriyor. Ve onların gücünden yararlanmamı sağlıyor. Asla çıkamayacaksın."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Parmaklıklar uzakta, öncekinden daha şiddetli bir şekilde takırdıyordu. Ses yankılanıyordu.

"Meera nerede?" Yine yalan söylediğinden, Meera'nın şu anda parmaklıklar ardında olduğundan endişelenerek sordum.

"O güvende. Besleniyor. Temiz. Sana söz veriyorum. Yakında döneceğim."

Ayağa kalkıp havluyla kurulanmadan önce onun gitmesini bekledim, hâlâ cildimi kızarana kadar ovuyordum.

Midem guruldadı ve daha fazla dayanamadım. Elbisenin içine girdim ve şayatim kızı Parthenay'ın bıraktığı yemeği yemek için oturdum.

Zihnimi açtım, obsidyen duvarların yarıldığını hayal ettim ve bulabildiğim tüm düşüncelerin içeri girmesine izin verdim. Burada başka kimlerin olduğunu bilmem gerekiyordu. Kimin tutsak olduğunu. Ve Meera'nın nerede olduğunu, gerçekten iyi olup olmadığını. Ama sadece belli belirsiz konuşmalarını duyabiliyordum. Uzaktaydı, zihni sessizdi. Ama memnun görünüyordu. Temizlenmiş ve yemek yiyordu, tıpkı onun dediği gibi. Kalbi gördüklerinden dolayı hızla çarpıyordu. Kimi gördüğünü. Ama bu, kaçırıldığımızdan beri kalbinin dehşet içinde çarpmasından çok farklıydı.

Tıkırtılar daha ısrarlı hale geldi ve kulaklarımı zorlayarak gözlerimi kapattım. Kimdi o? Burada başka kim vardı?

Lumerian değil. Zihinlerini duyamadım. Akadim? Yoksa burada olduğum için zayıflamış mıydım? İksiri almış olmaları mümkün mü?

Hayır. Sorun bu değildi. Mesele mahkûmun insan olmamasıydı. Zihinleri kilitliydi. Lumeria'da düşüncelerimden kaçabilen tek bir ırk daha vardı: Afeya.

Bir anda tavan parıldayan Valalumir yıldızlarıyla doldu. Yavaşça suyun içine düştüler. Döndüğümde yüzlerce yıldızın döndüğünü ve ışıkla parladığını gördüm. Bu bir auranın varlığıydı. Lumerian değildi. Sadece Afeya auralarını bu şekilde yayabilirdi.

Dikkatli ol. Bir düşünce aklıma zorla girdi. Seni becerecek ve vücudunu yağ ve parfümle yatıştıracak. Ama kız kardeşin buraya gelmeyi başarırca, sen de benim kadar tutsak olacaksın. Parmaklıkların görünmez olsa bile.

Mercurial? Ben sordum.

Ekselansları, Yıldız Sarayı Kraliçesi Ishtara'nın İlk Elçisi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi.

Seni lanet olası piç. Sen- Düşüncelerim kesildi- güçlerindeki bir şey zihnimi dondurabildi.

Babanı mı öldürdün? Alay etti. Kız kardeşini bir anlaşılmaya mı zorladı? Henüz anlamadığın konularda konuşma. O sana Tanrıça diyebilir ama sen henüz değilsin. Benim için değilsin.

Peki ya o? Seni hapsetti, değil mi! Afeya'nın Lumerialılardan daha güçlü olduğunu sanıyordum.

Zihnimde mırıldandı. Doğru düşünmüşsünüz kuzgun saçlı .

Gözlerimi kısımtım. O zaman nasıl hapsedildin?

Bir Lumerian tarafından esir alınmadım. Ama Tanrı gücünü test eden bir adam tarafından. Kanını Akadim ile karıştırmak çok tehlikelidir. Bunun için bir bedel ödeyecek. Moriel daha iyi bilmeli.

Harika. Ne bok yiyeceğim ben?

Ah, ah, ah. Hapsedilmiş olsam bile, soru sorman gereken kişi ben değilim. Henüz benimle bir anlaşmanın ötesinde değilsin. Ve burada çok uzun kalmayacağım. Büyüsü zayıflıyor. Bana bir daha bir şey sorarsan, pazarlık yapmam gerekecek.

Seninle asla anlaşma yapmam.

Mercurial zihnimde güldü. Hayır. Hiç istemedin. Ne istersen yap, benim hatırlı Ereshya'm. Hapishane parmaklıklarım her geçen saat inceliyor. Gücünü geri getirmek için istediği büyü benimkini serbest bırakacak. Beni tutma süresi hızla doluyor. Tanrılar ve kraliçemin başındaki yıldızlar adına, bunu ödeyecek.

Hiç şüphem yok, diye düşündüm.

Asla unutma, ben ölümsüzüm. Ve bu mağaradaki en yıkıcı güç benim. Benimle çok daha iyi olursun.

Hayır.

Sizi seçimlerinizle baş başa bırakıyorum. Her zamanki gibi. Ama bunu eski bir tanıdığımın bir iyilik olarak kabul edin. Bir parça tavsiye, eğer istersen. Eğer yakında çıkmazsan, sana söz veriyorum, seni sonsuza kadar tuzağa düşürecek.

ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:
THE RED SHARD

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LYRIANA

Ayaklarım Gryphon'un Dağı'ndaki kar çıtırtılarına çarptığında yukarıda parıldayan AY parıldıyordu. Rhyan bizi dağın yamacına çıkarmıştı ve bir uçurumun kenarında dinleniyorduk. Kıpırdamadan, sessizlik içinde soturi arıyorduk. Rhyan, seraphim'e ulaşmanın olağan yolunu atlamıştı - babasının kalesinden geliyordu. Dağın tabanındaki kar ve düzlük, yürümeyi ya da tırmanmayı imkânsız kılıyordu. Sadece tırmanılabilirdi ve bunu yapmaya kalkışanları tespit edecek soturiler vardı.

Ama indiğimiz yerde -neredeyse tepenin yarısında, gerçekten uygulanabilir bir girişin olmadığı yerde- kendimizi yalnız bulduk.

Uçurumların kenarları sivriydi, düzensiz ve pürüzlüydü. Sarp, karla kaplı dağları bir vadi çevreliyordu ve rüzgâra ve yağın kara karşı gryphonlar birbirlerine sesleniyordu. Artık yerden yüksekte olduğumuz için çığlıkları ve hırıltıları çok daha yüksekti. Şiddetli rüzgârlar beni geriye savurmakla tehdit ediyordu, hepsi de kanatlarının güçlü kuvvetinden kaynaklanıyordu.

İlerlemeye devam edebileceğimizi belirten hızlı bir baş hareketiyle Rhyan önden giderek yolu gösterdi. Burası zaman içinde oluşturulmuş ve devriye için kullanılan büyücü yapımı bir patikaydı. Ama aniden sona eriyordu ve burada bulunan yürümeyi bırakıp tırmanmaya zorlayacaktı - onları tepedeki soturiye maruz bırakacaktı.

Yolun kenarına ulaştığımızda, tekrar ilerledik, başka bir çıkıntıya indik ve dağın zirvesinin merkezinde, serafimin yaşadığı merkezde olmadan gidebileceğimiz kadar yükseğe çıkana kadar daha da yükseldik.

Gryphon Dağı'nın uzun ve dolambaçlı geçidinin aşağısında Rhyan'ın büyüdüğü Glemaria'nın kalesi vardı. İçinde Deniz Kulesi adında daha küçük bir kale vardı; Bamaria'da da bir Deniz Kulesi vardı. Ana kale kalın taş duvarlar ve kulelerden oluşuyordu. Sade tasarımıyla Seathorne olarak bilinirdi.

Orada bir yerde Rhyan'ın eski yatak odası vardı, kendi gryphon'unu dilediği yer. Büyüdüğü yer.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ama o anda, üç gryphon Seathorne'un üzerinde süzüldü, bir sıra oluşturup tam başımızın üzerinden uçarken cırtlak sesleri rüzgârın üzerinde kükrüyordu.

Rhyan bana sarıldı, tek kaşı endişeyle çatılmıştı, kapüşonlarımızın altında görünmemeye çalışıyorduk. "Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Sanki seyahat etmek üzereymişim ya da zaten seyahat ediyormuşum ama bedenim hala buradaymış gibi."

Avucumu alnında gezdirdim. "Belki de oturmalısın?"

Titreyerek başını salladı; yüzündeki ifade donuktu. "Hayır. Şu işi bitirelim artık. Burada ihtiyacımız olandan daha fazla kalmak istemiyorum ve hâlâ batıya, Allurian Geçidi'ne giden yolu bulmamız gerekiyor."

"Sadece bir nefes al," dedim bakışlarını tutarak.

Sessizce önüne baktı, gözleri dağın tepesinde dolaşırken burun delikleri açıldı.

Altı soturi nöbet tutuyordu. Rhyan küfretti.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Dario burada," dedi Rhyan, sesi ağırlaşmıştı.

"Arkadaşın mı?"

Çenesi gerildi. "Eskiden öyleydi. Ben gitmeden önce." Başını sallayarak botlarına baktı. "Yapamam... Onu öldüremem. Zaten bir arkadaşımı öldürdüm. Öldürdüm.... Kahretsin. Şimdi ölmemi istese bile onu öldüremem." Tekrar paniklemeye hazır görünüyordu.

"O zaman yapma," dedim. "Bu gece başka kimseyi öldürmeyeceksin."

"Lyr, ne kadar doğru olmasını istesem de buna kesin olarak karar veremeyiz. Savaş savaştır. Ölüm olur. Beni öldürmek için emir almış olabilir."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hayır, istemiyor. Unutma, baban seni canlı istiyor. Ve eğer arkadaşın olsaydı seni öldürebileceğine inanmıyorum."

"Ona ne yaptığımı bilmiyorsun. İşler değişir." Ve kendimi Haleika'yı öldürürken gördüğümde, onun haklı olduğunu anladım.

Parmaklarımı kaşının üzerinde gezdirdim. "Bir yolunu bulacaksın. Şimdilik, onlar bizi görmeden önce onları bayıltmamız gerekiyor. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Bir habibellum gibi davran."

Rhyan nefesi düzensiz bir şekilde beni izlemeye devam etti.

"Bana bak," dedim. "Sende bu var. Aklını başına toplamanın zamanı geldi. Hava karanlık, sürpriz yapma şansın var. Beş soturiyi aynı anda alt ettin, üstelik hepsi bağlıyken. Rhyan, sen tanıdığım en güçlü Soturion'sun. En yeteneklisi. Bunu yapabilirsin, ben de yanında olacağım."

Tekrar başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Bu adamları tanıyordu. Bu farklıydı, bunu anlıyordum. "Sessiz kalmaları için hızlı olmalıyız. Biri çılgılık atarsa diğerlerini uyarırlar."

Başımı kaldırıp uçurumun tepesindeki ağaçların arasına girip çıkan pelerinlerinin gölgeli hatlarına baktım. "Hangisi Dario?" diye sordum.

Rhyan uçurumun kenarındaki bir soturion'u işaret etti. Kalın kirpikli, siyah çizgili keskin gözler uçurumu izliyordu. Teni Rhyan'inkinden biraz daha koyuydu ama Bamarian standartlarına göre hâlâ solgundu. Kalın, koyu bukleler omuzlarına dökülüyor, ön kısımları gümüş boncuklarla düğümlenerek geriye doğru örülüyordu. Zırhı ve pelerininin içinde bile vücudu etkileyiciydi. Eskiden Rhyan'la akademilerinde denk olduklarını hissediyordum.

Asıl sorun o olacaktı, en açıkta olan oydu. Önce ona saldırırsak, kalan soturileri uyarmış oluruz. Ama çok beklersek, bir şeylerin ters gittiğini fark ederdi.

Rhyan'ın yüzünü kendime çektim ve onu öptüm. "Bu iş bizde," dedim. "Ben sağdan başlayacağım. Sen soldaki soturiyi al. Dario'yu bana bırak. O tehlikeli biri."

Başımı salladım, bana beş soturiden sadece ikisini, seraphim'in önünde durmayanları gösterdiğini fark ettim. Her biri bir ağacın ya da küçük bir bitkinin yanındaydı.

"Senden uzunlar, bu yüzden yükseğe zıplaman gerekecek. Sırtlarına vurduğun anda pelerinini al, kafalarına sar ve onları boğ. İki kolunu da kullan, boynuna olabildiğince sıkı sar. nce kafalarının aŗaęı indiğini hissedeceksiniz. Bu olduğunda, sakın . Geri sıçrayacaksın ve uyanmamaları için onları yere yatıracaksın."

Bunu daha önce eğitimde ęrenmiŗtim. Ama henüz birini boğma yeteneğimi test etmemiŗtim. Rhyan teklif etmiŗti ama bunu ona asla yapamazdım. Göğsüm sıkıŗtı ve gözlerimi hedeflerime dikerek kendimi dengeledim. "Hazır," dedim.

"Seni götüreceğim. abuk ol ve ikinciye koŗ. Baŗın derde girerse ben araya girerim."

Rhyan arkamdan geldi, kollarını kalçalarıma dolamıŗ, hedefimize ulaŗır ulaŗmaz beni kaldıracak Şekilde konumlanmıŗtı.

"Git," dedim.

Atladık. Ayaklarım havasızdı, ağırlıksızdı ve sonra Rhyan'ın botları yere değdi ve beni yukarı kaldırdı. Soturion'un sırtına yapıŗtım. O Őaŗkınlık çığlığını bitiremeden pelerininimin kenarını kafasına geçirip ağzını , kollarımı boynuna doladım ve olabildiğince sıktım.

Neredeyse anında gevŗedi. Ama onu tutmaya devam ettim, geriye doğru tkezlediğini ve dŗmek üzere olduğunu hissettim. Kollarımı sıkı tutarak geri tekme attım, ayaklarım yumuŗak bir gümbürtüyle yere çarparken onu dikkatlice yere yatırdım ve pelerinimi yüzünden çıkardım.

Dıŗarıdaydı. Kalbim çarpıyor, sulluk duygusu içimi kemiriyordu. Ama o iyi olacaktı.

Bir soturion gitti. Beŗ tane kaldı.

Bir sonrakine ulaŗmalıydım. Gizlendiğim ağaçların arasından Rhyan'ın gölgesinin ikinci soturion'unu boğmaya baŗladıęını görebiliyordum.

Üç kişi kaldı.

Ani bir hareket gözüme çarptı -Dario yer değiştirmişti, keskin bakışları artık tetikteydi. Bir şeylerin ters gittiğini sezmişti. Aurasının uzandığını, araştırdığını hissettim. Şüpheli.

Bir sonraki hedefime doğru koştum, elimden geldiğince ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve sonra sıçradım. Pelerinimi kafasına atarak ağzını kapatamadan önce bağırdı. Diğerinden daha hızlıydı, kolları saldırımı engellemek için boynuna uzanıyordu. Ama o beni durduramadan kollarımla onu boğarak araya girmeyi başardım. Kavrayışım sıkılaştıkça sol kolum sağ kolumu sabit tuttu ve tıpkı ilkinde olduğu gibi yere düştü.

Onu yavaşça karın üzerine yatırdım ve uzaktan Rhyan'ın başka bir soturionu yere bıraktığını duydum.

Neredeyse varmıştık.

Arkamdan yakalandığımda boğazıma bir bıçak saplandı. Dario beni ayağa kaldırırken kollarımı teslimiyetle havaya kaldırdım, nefesim kesildi.

Rhyan bir saniye sonra önümüzdeydi.

"Çek ellerini onun üzerinden Dario," diye

hırladı. "Sana da merhaba Rhyan."

"Bırakın onu, hemen!"

"Neden? Senin için bir şey mi ifade ediyor? Ayrıca, tekrar hoş geldin." Aksanı da sesi gibi Rhyan'inkinden daha derindi. "Gerçekten çok yüzüsüsün."

"Dario, özür dilerim." Rhyan'ın sesi çaresizdi. "Açıklamak istiyorum."

"Hiç şüphesiz. Sanırım anlatacak harika bir hikayeniz, suçlarınızı destekleyecek efsanevi bir masalınız vardır. Söyle bana *dostum*, onu neden bırakmalıyım? Ha? Garrett'a reva gördüğün kaderi neden o da görmesin?" Elimi sıktı.

Bıçak koluma saplandı; kesecek kadar derine değil ama beni titretecek kadar derine. "Babama para verdin." Dario tükürdü.

"Lütfen. Seni incitmek istemiyorum."

"Tıpkı burada başka kimseye zarar vermek istemediğin gibi, değil mi? Hepsi büyük bir kazaydı, değil mi?"

"Başka bir zaman, sana açıklayabilirim. Aiden'a, ne kadar üzgün olduğumu. Gerçekten neler olduğunu. Ve... Bana vurmana izin vereceğim. Ne kadar istersen. Aiden'a da. Ama bu daha büyük. Lütfen, lütfen! Sana buraya gelmeni kim emretti? Sana ne söylediler?" Rhyan sordu.

"Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Glemaria'nın bir yeminlisi? Silahlarınızı bırakmaya ne dersiniz?"

Rhyan'ın yüzü düştü. "Çok özür dilerim." Sonra da gitti. Rhyan onu üzerimden çekip alırken Dario bağırdı, onu yere yatırırken bıçağı tekmeledi. Rhyan homurdanarak tutuşunu sıkılaştırdı. Dario tekmeleyerek kendini kurtarmaya çalıştı ama Rhyan çok güçlüydü ve sonunda gözleri kapandı.

"Siktir!" Rhyan dişlerini gıcırdatarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve dehşet içinde eski en iyi arkadaşına baktı. "Siktir!"

Elini tuttum. "Rhyan-"

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Bunu beklemeliydim. Hadi ama. Uzun süre uyumayacaklar." Benden kaçmaya başlamıştı bile. "Seraphim burada."

Rhyan ileriye işaret ederken ona yetişmek için koştum. Gözlerimi kısıtım, kar yığınlarından başka bir şey göremiyordum.

"Tam orada," dedi bir adım daha atarak. Elini tuttu, kendi parmağımı buz birikintisi gibi görünen bir şeye doğrulttum, ta ki mavi bir ışık gözüme çarpana kadar. Aytaşı.

İlerledim ve Seraphim'in başını buldum. Bamaria Muhafızı'na çok benzer bir pozisyondaydı; Lümer Okyanusu'na doğru bakarken vücudunun ön kısmı kanatlarıyla desteklenmiş bir şekilde karnının üzerinde yatıyordu.

Vücudunu kaplayan karı itmeye başladım, bazı yerlerde kaskatı donmuş kar yığınlarını iterek kaldırdım.

Artık serbest olan pürüzsüz beyaz kanadına dokundum ve elimi sırtında gezdirdim. Ani bir enerji sarsıntısı oldu, sanki heykelden bir kıvılcım fırlamıştı ve kolumda patladı. Enerji vücudumda hızla ilerlerken nefesimi içime çektim.

Göğsümde sıcaklık yükseldi. Zırhımdan ve tuniğimden soluk bir altın ışık yayıldı.

"Işık yanıyor." Acıyla inleyerek göğsümdeki zırhı telaşla kavradım. "Ve bu sefer yanıyor." Dizlerimin bağı çözülürken boynumun arkasından ter boşandı. Yine de bu diğerlerinden farklı hissettirdi. Hissiyat bir şekilde daha yoğundu ve her şeyin ötesinde midemin bulandığını hissettim.

Rhyan koşarak yanıma geldi ve beni yakaladı. Nefes nefese, elimi taştan çektim ve kalbimin içindeki alevler soğudu.

Rhyan avucunu uzatıp seraphim'in sırtına, tam benim dokunduğum noktaya dokundu. Yüzü soldu.

"Hissediyorum," dedi, gözleri şimdiye kadar gördüğümden çok daha yeşildi. "Bu güç dalgalanması." Parmaklarını yüzünün önünde bükerek geri çekildi. Sonra burun delikleri alevlendi, aurasında kararlılık parladı. "Açılışı bulalım."

Elimi tekrar serafimin üzerine koydum, büyüü tekrar hissettim, kolum titriyordu. Parmaklarımı pürüzsüz taşın üzerinde kaydırarak annemin bulduğu kelimeleri ya da herhangi bir oyma izini aradım.

Önce Rhyan buldu.

"Ha zan aviskan me shyatim, cain ani chaya tha o ha yara," diye okudu Yüksek Lümerya yazıtını. Kelimelere bakmak için yanına koştum. Önce onları göremedim, sonra başımı hareket ettirip görüş açımı değiştirdiğimde mavi bir parıltı oldu, ay ışığı kelimeleri aydınlattı.

Güneş sırlarımı açığa çıkardı, ben de onları ay ile sakladım.

Orada, annemin kendi başına gördüğüne inanamayacağım kadar silik olan oymanın hemen altında, ışınları güneş gibi kıvrılmış yedi köşeli yıldız vardı. Tıpkı onun çizdiği gibi. Rhyan'ın babasının kılıcından çaldığı anahtarın aynısı.

"Bakalım bu işe yarayacak mı?" dedi Rhyan.

Kesesini karıştırıp yakut kırmızısı bir yıldız çıkarınca nefesimi tuttum. Onu bana uzattı.

Birden dehşete kapıldım. Ya işe yaramadıysa? Ya tüm bunlar bir hiç uğruna olduysa?

Ve sonra... diğer korkum. Ya ?

Öyle ya da böyle, fazla vaktimiz yoktu. Düşen soturilerden biri çoktan kıpırdanmaya başlamıştı.

Anahtarı elime aldım ve taşın yıldızındaki yazıyı buldum.

Aniam aviska sol lyrotz, ka, e clavix. Shukroya mishverach, o tha trium. Kan, ruh ve anahtar için kilidi açıyoruz. Bu üçüyle güç geri geldi. Asherah'ın ruhu bedenimde yeniden doğmuştu. Onun kanı benim kanımdı.

Ve anahtarı elimde tutuyordum.

Daha fazla kar . Uzaktan bir gryphon çığlık attı ve ardından cevap niteliğinde bir kükreme duyuldu. Rhyan'ın bakışları yukarı döndü.

"Bir izci." Sesi karardı. "Umarım çok yakından bakmıyordur."

Valalumir şeklindeki kırmızı anahtarı kilide yerleştirirken elim titredi. Oymanın üzerinde asılı kaldı ve sanki başından beri heykelin bir parçasıymış gibi heykelin içine çekildi. Artık bir kenar göremiyor, anahtarın bittiği ve heykelin başladığı yerleri bulamıyordum. Arkasında kırmızı bir ışık parladı. Batavia kırmızısı.

Rhyan şaşkınlıkla nefesinin altından küfretti, gözleri büyüdü.

Kalbim çok hızlı, çok sert atıyordu.

Ama başka bir şey olmadı.

"Açıklığa bak," dedi. "Anahtar içeride. Yani mezarın kilidi açık olmalı. Sadece kapağı kaldırmamız gerekiyor."

Çılgınca ellerimi heykelin üzerinde gezdirdim ve tıpkı annemin günlüklerinde tarif ettiği gibi bir girinti vardı, hafifti ama mezarın açılması gereken yeri hissedebiliyordum. Kapak olduğuna inandığım şeyi kavradım ve çektim, ama hiç boşluk yoktu.

"Seninle deneyeceğim," dedi Rhyan.

Ellerini benimkilerin yanına koydu. Temas ettiği anda yıldız ateşlendi, alevler sanki anahtar yıldız ateşinden yapılmış gibi yanıyordu.

Rhyan acı içinde haykırdı. Dizlerinin üzerine çöküp elleri altımızdaki donmuş kara çarparken dudaklarından acı dolu bir hıçkırık döküldü.

Yanında diz çöktüm. " var? Ne oldu?"

Nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı, gözleri donuk ve uzaktı, ağzı dehşet içinde açıktı.

"Rhyan? Rhyan?" Yüzüne uzandım, onu kaldırmaya, beni görmesini sağlamaya çalıştım.

Gözyaşları yanağından aşağı yuvarlandı. Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp serafimin önünde, Aşera'nın mezarının önünde diz çökerken dudakları titriyordu. Elleri kucağındaydı ve çaresizce açılıp kapanıyordu.

Garip bir his kapladı içimi. Rahatsız edici bir aşinalık. Bunu daha önce de görmüştüm. Rhyan'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü ve topuklarının üzerine oturduğunu görmüştüm. Kaşonimiz oluştuktan hemen sonra rüyamda görmüştüm. Sudan yapılmış bir elbise olan Şafak Tapınağı'na girmiştım. Ve Rhyan gökyüzünden çıplak düşmüştü. İstirap içinde. Teni kıpkırmızıydı ve çıplak vücudunun etrafında dumanlar dönüyordu.

Auriel ve Asherah'nın resimleri ilk kez canlanmıştı ve Auriel kırmızı ışığı kalbine yerleştirdikten sonra giysileri solup gitmişti. Kalbime.

Rhyan ellerini açıp kapatarak yumruk yaptı, tıpkı rüyamda yaptığı gibi. Her şey ürkütücü bir şekilde aynı görünüyor ve hissediliyordu, kendimi kendi rüya benzeri durumuma çekildiğimi hissettim. Yanaklarımda bir sıcaklık hissi. Altın rengi kum ve ışık içeri girerken kalbimde bir yanma.

Auriel bana doğru yürüyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Soturilerden biri uyandı ve ben hemen gerçekliğe geri döndüm.

Ama Rhyan öyle değildi. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, hâlâ başka bir yerdeydi, önünde ne olduğunu göremiyordu.

Kılıcımı açtım ve Glemarian soturion'a doğru yöneldim. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedim.

"Merak etme," dedi. "Çünkü canını yakıyor olacağım."

Başka bir gryphon tepemizde süzülüp kar fırtınasının içinde çığlıklar atarken çeliklerimiz çarpıştı. Geri çekilmek için değil ama soturion'u Rhyan'dan uzaklaştırmak için heykelden uzaklaştım. Bu imgelem ya da her ne oluyorsa geçene kadar ondan uzak durmasını istiyordum.

Soturion hırlayarak bana saldırdı.

Ama kılıcını geri iterek onu kolayca engelledim. Şaşkınlığını fırsat bilerek döndüm ve botlarım karda kayarak tekrar saldırdım.

Kolunu hızla kaldırmasıyla bıçaklarımız çarpıştı ve ben geri çekilene kadar cınladı. Bakışları Rhyan'ın üzerine düştü.

Kılıcımı başımın üzerine kaldırdım, derin nefes aldım, nefesim havadaydı, parmaklarım kabzanın üzerinde sıkılıp gevşedi. Iskalayamazdım. Fazla zamanım yoktu.

Kılıcımı omzuna vurmak için yaptım ama kılıcı beni engelledi, darbe o kadar güçlüydü ki neredeyse seraphim'e çarpıyordum. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Duruşunu genişletmişti ve gözlerinde aşağılayıcı bir bakış vardı, sanki onu alt edebileceğime inanmıyor gibiydi.

Ama onun ne düşündüğü önemli değildi. Ne kadar sıkı çalıştığımı biliyordum, iki akadimi öldürdüğümü biliyordum ve son sürat koştum.

Soturion bu sefer saldırımdan zar zor kurtuldu. Çimlerin üzerinde olsaydım onunla karşılaşabilirdim ama kar beni yavaşlatmaya devam etti. Araziye alışkındı ve bunu kendi avantajına kullanıyordu.

İki elimi kullanarak tekrar savurdum, kılıcı o kadar hızlı döndürdüm ki geri çekilmek zorunda kaldı.

Ve ayağımı fırlatarak ona çelme taktım. Yere yuvarlandı ve benden uzaklaştı. Kılıcı karın içine düştü. Kılıcını almak için çabaladı ama ben bir saniye içinde onun üzerindeydim, kılıcım boynunun yanında duruyordu. Kılıcımı derisine bastırdım, onu kesecek kadar değil ama beni ciddiye almasına yetecek kadar. "Ayağa kalkarsan yaşamana izin veririm."

Homurdandı. "Beni ilk seferinde öldürmedin."

"Bu hatayı her zaman düzeltebilirim."

"Yapabilir misin, küçük kız?" Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve ayağa kalkarken gözlerini devirdi. Dağın tepesinde etrafına bakındı.

"Daha önce de öldürdüm,"
dedim. "Öyle mi?"

Brockton'ın gözleri zihnimde parladı. Onları terk eden ışık. Bunu istememiştim. Ama Rhyan'ın hayatını tehdit ettiyse, benimkini de tehdit ettiyse, bunu tekrar yapabilirdim.

Bunun yerine, kılıcımı sol elime attım ve kabzasını yakaladım.

"Sakın söyleme," dedi alaycı bir sesle, "sen gerçekten solaksın ve şimdi de benim işimi mi bitireceksin?"

Rhyan'ın aylar önce bana öğrettiği gibi parmaklarımı yumruk yapıp başparmağımı üstüne koydum.

"Hayır, ben sağ elimi kullanıyorum" dedim ve suratına bir yumruk attım.

Tökezleyerek geri çekildi. "Seni kaltak." Burnundan kan fışkırdı. Ellerini yüzünün üzerinde tuttu.

Kılıcı ellerimde çevirdim, avuç içlerim dikkatlice kılıcın iki yanına yerleştirildi, kabzası bana dönüktü. Tam ne yaptığımı görmek için ellerini kaldırdığında, ona vurdum - tam olarak ona yumruk attığım yere.

Yere yığıldı, gözleri kapandı.

Rhyan'ın yanına koştum, bıçağı kalçamda kınına soktum. "Tanrılar, Rhyan! Rhyan!"

Ama hâlâ cevap vermiyordu. Yüzüne uzandım, yanaklarını kavradım ve alnımı onunkine bastırdım.

Burnunu çekti, göğsü kabardı ve birden bana bakmaya başladı, gerçekten bana bakıyordu. Gözleri, Meera'nın nihayet bir imgelemden kurtulduğunda gözlerinde gördüğüm aynı tanıma ile doldu.

"Sen iyi misin?" Ben sordum. "Ne oldu?"

"Hatırladım," diye bağırdı, gözleri benimkileri arıyordu. "Geçen seferki gibiydi. Ama onu kontrol edemedim. Beni aldı ve ben... Başka bir anım vardı.

Eminim, Lyr... Ben o idim. Ben Auriel'dim. Ve hepsi geri geliyor."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, söylediklerinin gerçekliği kalbimi delip geçti. Ona karşı hissettiğim her çekim, bu kader duygusu, daha konuşmadan, böyle bir bağ kurmadan önce bile bana sahip olduğu bu tutku... onun ruhu benimkine sesleniyordu. Ve ben de geri çağırıyordum, bizi birbirimize bağlayan ipi çekiştiriyordum. Bu bizi yüzyıllardır birbirimize bağlıyordu. Binlerce yıldır. Yaşamlar boyunca.

"Lyr," dedi, sesi duygularla doluydu. Sesi derin ve katmanlıydı, sanki kendisi ile Auriel arasında bir yerdeydi. Sanki bana olan aşkı büyümüş, bu hayatı aşmış, diğerini, ilkinin kuşatmıştı. Bundan emindim, çünkü o anda ben de öyle hissediyordum.

Onu kendime doğru çektim. "Ne hatırladın?"

Bana tekrar bakmadan önce başını salladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Ben buradaydım. Senin bedenini -Asherah'ın bedenini- buraya ben getirdim ve ben... Ben o kişiyim. Sonunda onu dinlendiren bendim. I-" Sesi titriyordu. "Mezarı yaratmak için sihrimi kullandım. Mühürlemek için sihrimi kullandım. Yazıları yapan bendim. Anahtarı yaratan benim. Kırmızı. Batavia kırmızısı." Eliyle ağzını kapattı. "Asherah'ın kırmızısı."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyordu. "Yani bu gerçekten benim mezarım mı?"

Rhyan parmaklarını saçlarının arasından geçirmeden önce avuç içleriyle gözlerini sildi. "Sana o notu kim gönderdiyse, gerçekten anladılar mı, yoksa bu şekilde mi planladılar bilmiyorum. Benim de burada olmamı. Onu açanın asla sen olmaması gerekiyordu. Benim açmam gerekiyordu. Auriel'in kanı. Auriel'in ruhu. Auriel'in anahtarı."

"Ama Auriel'in kanı," dedim ısrarla. "Bizde o yok."

Burnunun kenarını sıkarak, "Bizde var," dedi.

Başımı salladım. "Nasıl?" Anılarımızı uyandırmak bizi ruhlarımıza bağlamış olabilir. Ama kan kandı. Kan fizikseldi, maddeseldi. "Rhyan, sen..."

"Hayır, istemiyorum." Rhyan elimi tuttu, başparmağı tenimi okşadı. "Ama sende var. Sende var. Auriel'in kanı Asherah'inkindeydi. O düştükten sonra kashonim oldular. Moriel'le savaştıklarında kashonim oldular. Onun kanı senin kanında. Yani onun kanı da senin kanında." Hançerini kınından bana uzattı.

Anlamıştım. Bunu yapmak zorundaydım. O yapamazdı. Bana zarar veremezdi. Ve hala bana bir seçenek sunmaya çalışıyordu, kız kardeşlerim alındığından beri sahip olduğum kadar az.

"değil," dedim usulca. "Ne kadar?" Kolu kavradım.

"Sadece bir damla," dedi, sanki bir sınav için çalıştığı notları gözden geçiriyormuş mesafeli bakarak. Yanıma yaklaştı, omzunu omzuma bastırdı, sonra kolunu bana doladı. "Birlikte açacağız."

Bıçağı parmağımın ucuna bastırdım ve dişlerimin arasından tıslayarak etimin içine ittim.

Parmağımı yıldızın üzerinde tutmadan önce tek bir damla karın içine düştü, rengi açan bir çiçek gibi yayıldı. Ben parmağımın ucunu sıkıp bir boncuk daha çıkarırken Rhyan bıçağı aldı ve kınına soktu.

Bu seferki anahtarın ortasına düştü ve kapağın girintisi bir anda canlanarak parlak kırmızı renkte parlamaya başladı.

Rhyan parmağını anahtara bastırıp onu taşın içine iterken sığ nefes alıyordu. Mezara.

Büyü mırıldandı ve etrafımızda patlak veren ateşler karı eritti. Alevler yükselip yayılırken Rhyan'a sarıldım, soğuk rüzgârda vahşileşiyordu. Saniyeler içinde etrafımız ateş çemberiyle çevrildi. Bir koğuşun vızıltısı

Mezarın etrafındaki ışık sönmeden önce parladı. Mezarın kilidi açılmıştı. Ve kapağın yukarı, yukarı ve yukarı süzülüşünü şok içinde izledim.

Rhyan'ın elini sıktım, bakmak istemiyordum, kendimle yüzleşmeye, eski bedenimi, ölümümü görmeye hazır değildim.

"Sorun yok," dedi Rhyan. "O bir tabutun içinde. Ondan hiçbir şey görmeyeceksiniz, sadece ona benzeyen bir oyma göreceksiniz."

İleriye doğru adım atarken boğazım kurudu. Aşera'nın mezarın içindeki tabutu altından yapılmıştı ve tüm vücudu yontulmuştu. Çok güzeldi ve yüzündeki oymaların detayları bana kendi yüzümü hatırlattı. Kendi benzerliğimi. Gözleri kapalıydı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kollarının altındaki oymada bir boşluk yaratılmıştı ve buraya gönderilme sebebimiz de bu boşluğa sıkışmıştı.

Yüzyıllardır kayıp olan Valalumir'in orijinal yedi parçasından biri artık elimin altındaydı. Kristal ön kolumun uzunluğundaydı. Parlak ve karanlıktı, ucu bir kılıç gibi sivriydi. Etrafımızı saran ateşin altında parlıyordu. Anında ona doğru bir çekim hissettim. Kadim bir korku, kalbimde bir uyarı gibi. Bu kristalin içindeki güç, sebep olduğu belalar. Tam şu anda burada durmama doğrudan yol açmış olması... Gücünü hissedebiliyordum. Gücünü hissedebiliyordum. Tehlikesini hissedebiliyordum. Diğer dünyadan. İlahi. Güzel.

Ve korkutucu.

Ama sonra gözüm yanındaki bir şeye takıldı. Daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir çıta. Uzun ve inceydi, yıldız ateşi elmaslarıyla kaplı kara bir güneş ağacının odunundan yapılmıştı. Birisi onu iki parçaya ayırmıştı.

Ve birdenbire içimi bir his kapladı. Bir sahiplenme, sahip olma hissi.

Benimkini.

Arianna Teyze'nin beni hayalini kurduğum hayattan, bir büyücünün hayatından kopardığında ortadan ikiye ayırdığı kendi çıtamı hatırladım.

Parçalara uzandım ve ellerim pürüzsüz ahşabın etrafına dolandı.

Asherah, eski Yüksek Lümer harfleriyle yan tarafa kazınmıştı.

Ve hepsi bu kadardı. Tek bir dokunuş. Ve ben o oldum. Rhyan'ın yüzü, Gryphon Dağı'nın ateşleri gibi yok oldu. Seraphim, mezar, hepsi gitti.

Savaşaydım, bir elimde ucu kırmızı ışık saçan çitayı tutuyordum, diğer elimde ise ileri doğru hücum ederken bir kılıç tutuyordum. Haykırışlar kulaklarımda çınılıyordu ve gökyüzünde agnavim, saf ateş ve ışıktan kanatlarıyla düşmana doğru süzülüyordu.

Sonra görüntü kayboldu. Rhyan, Asherah'nın mezarı ve her an bilinçlerini geri kazanacak olan altı soturi ile birlikte uçuruma geri dönmüştüm. Ateşler onları önce bulmazsa tabii.

Çitayı iki elimle kavradım. Bir büyücünün ölümünden sonra başka bir Lumerian'ın onu kullanmasını engellemek için çitanın kırılmasının yaygın bir uygulama olduğunu biliyordum. Ben nadir istisnalardan biriydim - çıtam hâlâ hayattayken, büyümü bulamadan kırılmıştı.

"Lyr," diye uyardı Rhyan.

Etrafımızda dumanlar yükseliyor, alevler gittikçe büyüyordu.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. Ve o anda gördüm ki, yangınlar yayılmıyor, içeri doğru ilerliyordu. Bana, Rhyan'a yaklaşıyorlardı, sanki bir güvenlik önlemi gibiydiler. Mezar açılırsa, ateşler hırsız tuzağa düşürecekti.

Rhyan kristale, Asherah'nın kollarındaki Valalumir'in parçasına uzandı. Ama hiçbir şey olmadı. Daha sert kavradı, homurdandı, çekerken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Onu alamıyordu.

"Sıkıştı mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi yavaşça. "Öyle değil. Üzerinde bir büyü var. Benim de-Auriel'in de. Sen yapıyorsun. Sadece sen kaldırılabilirsin."

Avuçlarım terleyerek ilerledim ve sonunda kristale uzandım. Kristalden ışık fışkırdı, o kadar parlaktı ki Rhyan beni yakalamadan önce geriye doğru tökezledim, neredeyse alevlerin içine düşüyordum.

Mezarın kapağı aşağı indi ve mezar kendini yeniden kapatarak serafim heykelini yeniden bütün hale getirdi. Sanki buraya hiç gelmemişiz, hiç dokunmamışız gibi. Kapağın çizgileri kayboldu, pürüzsüz, el değmemiş ay taşına dönüştü ve anahtar karın içine düştü. Parçanın ağırlığını ellerimde hissettiğimde Rhyan onu kapıp hızla kesesine geri koydu.

İçimde bir ateş patladı. Kalbimin içindeki alevler çatırdıyor ve dans ediyor, beni içten içe yakıyordu. Yüzümden aşağı ter boşanıyordu. Hiç hissetmediğim kadar kötü bir acı - Mercurial'ın Valalumir'i içime koyduğu zamandan bile daha kötü

-Beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

Ve tam onu düşündüğüm anda, aurası dağı doldurdu. Gökyüzünden yıldızlar düştü.

Ve öfkesi yerde gürledi.

Anlaşmamızı bir şekilde bozmuş muydum? Eğer bozarsam Valalumir'i beni içten yakmakla tehdit etmişti. İçimi bir korku kapladı. Ve sonra gitmiştim. Alevler bir kez daha yok oldu, Rhyan'ın sesi boğuklaştı. Başka bir anıya daldım. Altın kuma geri döndüm.

Auriel önümde duruyordu, elinde yeni ölümlü gözlerimle bakamayacağım kadar parlak bir ışık vardı.

"Gelmemeliydin Rakame."

"Bana tekrar böyle seslenmeni ne kadar çok istemiştim." "Bunu senin için istemedim."

"Ve bunu senin için istemedim, Mekara. Lütfen. Al bunu. Yok olmadan önce. Diğerleri gibi bozulmadan önce. Zamanımız yok."

". Yapamam. Auriel, lütfen. Bu benim hatam."

"Hayır, Asherah. Hata benim. Lütfen, yapmalısın. Geriye kalan tek şey bu. O senin. Onu koruyacak, muhafaza edecek kadar güçlü olan tek kişi sensin."

Başımı salladım.

"Bu kırmızı ışık huzmesinin bir parçası. Senin koruman için senin koruman için. Sen olmalısın. Ateş sensin."

Kırmızı ışık bana doğru geldi. Beni tüketti. doldurdu.

Rhyan beni ayağa kaldırdı. Başım dönüyordu, ateş hâlâ içimdeydi.

Sonra Asherah Gryphon Dağı'nda belirdi. Alevlerin arasından yürüdü. Ateş çemberinden geçerken saçları kırmızıydı, beyaz elbisesi dalgalanıyordu ve hiç dokunulmamıştı.

"Kristali kullan," dedi Yüksek Lümer dilinde konuşarak. Ama ben onu açık konuşuyormuş gibi anlayabiliyordum. "Çıtayı onar. Büyüne sahip çık. Bu yoldan gelmemeliydin. Bu bir hataydı. Ben cezalandırıldığım için büyün alıkonuldu, bu yüzden sen de cezalandırıldın.

-Sadece Valalumir'i korumak sana gücünü geri kazandırabilir. Görevini yapıyorsun. Şimdi senin kollarında. Korumu onu. Gücünü şimdi al. Hayatta kalmak için tek şansın bu."

Dumanlara karışarak gözden kayboldu.

Ve sanki kontrolüm dışındaki bir güç bedenimi ele geçirmiş gibi, kristalin kenarını diğer elimdeki çıtaya dokundurdum. Kristal parladıkça alevler ahşabı yaladı, yukarı aşağı dans etti. Benim dışımda bir güç elimi açtı ve güneş ağacından çıta havaya uçtu, iki yarısı bir araya geldi.

Kırmızı ışıık -Batavya kırmızısı- iki taraf birbirine kaynaşana kadar kırılma noktasının etrafına yayıldı ve tek parça olarak çıta avucuma geri düştü.

Büyü vücudumda dalgalandı. Güç içimde kaşınıyor, sürünüyor, patlamaya, ifade edilmeye hazırđı.

Ve asayı bizi hapseden alevlere doğrulttum, bir büyücü olarak ilk eyleyimi gerçekleştirmeye hazırđım.

"*Ani petrova augnishi.*" Önümdeki alevler dumana dönüştü ve ben de dönüp asayı tüm ateş çemberinin etrafına doğrultarak çemberi bir tıslamadan başka bir şey olmayacak şekilde söndürdüm.

"Lyr," dedi Rhyan hayretle. "Sen... Tanrılar adına! Sihrin var mı?" Bana bir adım daha yaklaştı, yeşil gözleri kocaman açılmıştı. "Auran! Lyr! Auranı hissedebiliyorum."

Avucumda sıcacık duran çıtaya baktım. Artık eski metinde *Asherah* . *Lyriana* yazıyordu.

Ben bir Soturion'dum. Ama aynı zamanda bir büyücüydüm. Ve Valalumir'in yedi kayıp parçasından ilkinin elimde tutuyordum.

Kız kardeşlerimi geri almanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

RHYAN KOLLARINI bana doladı, alnımı, burnumu ve dudaklarımı öptü. "Sende sihir var! Lyr! Farklı hissediyor musun?" sordu.

"Hissediyorum. İçimde uğuldadığını, dışarı çıkmak için can attığını hissedebiliyorum."

Arkamdan biri inledi. Ve ikinci bir ses ona katıldı. Soturi uyanıyordu.

"Şimdi," dedi Rhyan ayılarak. "Gitmemiz gerek."

Ama arkamdan bir şey belimi sıktı, Rhyan ya da yolculuk hissi olamayacak kadar şiddetli ve keskin bir şekilde.

Aşağı baktım ve ipi gördüm. Siyah bağlar bedenlerimizi sarıyor, bizi birbirimize yaklaşıtıyordu.

"Lanet olsun!" Rhyan bana tutunmaya çalışırken gözleri büyüdü ve karnımda o tanıdık çekiştirme oldu - seyahat anlamına gelen çekiştirme -Rhyan beni her tehlikeden uzaklaştırdığında ya da yeni bir yere götürdüğünde hissettiğim duygu. Ama bu sefer sadece bir histi. Aslında durduğumuz yerden kımıldamadık. Hareket edemezdik. İkimizin de büyüsü kesilmişti.

Çılgın bakışlarıyla karşılaştım. "Burada sadece soturilerin devriye gezdiğini sanıyordum." Ve bu açıkça bir büyücü tarafından yapılmıştı.

"Öyle," diye homurdandı Rhyan, sonra benden öteye baktı. "Babam istiyor *Bana*. Onu bırak, ben de isteyerek geleyim."

"Ne yazık ki beni baban göndermedi." Dağda bizimle birlikte bir büyücü vardı; sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Zayıftı, vücudu mavi büyücü cübbesi tarafından yutulmuştu, altın ve gümüş asası kemikli elinde titriyordu.

"Sen de kimsin be?" Rhyan sordu.

"gereken kişi ben değilim," dedi. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi, başını çevirdi, gözleri Seraphim'e kaydı. "Ne yazık ki istediğimi bana veremezsiniz." Işık yanağına vurdu ve yüzünde altın bir Valalumir dövmesi -İmparator'un mührü- parladı.

İmparatorun hizmetkarlarından biri. Nabzım hızlandı. Bizi ona mı götürecekti?

Ama başını iki yana salladı. "Artık onun için çalışmıyorum." "Ne?" Rhyan sordu.

Sonra fark ettim ki soruma cevap vermişti. Aklımdaki soruyu. Morgana'dan başka hiç kimse bunu daha önce yapmamıştı. O Vorakh'tı.

Büyücü bana sırttı. "Aynen öyle."

Kalbim küt küt atıyordu. *Senin Vorakh olduğunu kimseye söylemeyeceğiz,* diye düşündüm umutsuzca. *Eğer gitmemize izin verirsen. Kimseye söylemeyeceğim, ona bile. Yemin ederim. Lütfen.*

Rhyan bana karşı mücadele ediyordu, iplerden kurtulmaya çalışıyordu, eli bir bıçağa uzanmak için zorlanıyordu, diğeri ise sahip olduğu tüm kasları kullanarak

basitçe serbest bırakmak. Bunu daha önce de yapmıştı. Halatı parçalamıştı - arenadayken, Haleika dönüp peşime düştüğünde bağlarından kurtulmuştu.

Elimdeki parça parlamaya başladı, daha parlak, daha parlak ve daha parlak. Avucumun içinde ısınırken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve dişlerimi sıktım. Noktalar göz kapaklarımın ötesinde dans ediyordu.

"Ah, tam da söylediği gibi olacak," dedi büyücü.

Vücudumun etrafındaki kaynaklanan ısı kayboldu ve aşağıya baktım, lekeler hâlâ görüşümü engelliyordu. Parça ipi parçalayıp geçmişti. Elimdeki Valalumir parçası sadece büyücü sihriyle kontrol altına alınamayacak kadar güçlüydü.

Rhyan aynı anda fark etti, beni sıkıca kavradı. "Git," diye tısladım. "Sadece git."

Ama Rhyan'ın kollarından kurtulurken pençelerim kalçalarımın saplandı.

"LYR!" diye kükredi.

Arkasında bir akadim belirip pençelerini beline geçirerek onu havaya kaldırırken dehşet içinde izledim.

"Rhyan!" Kendi akadim tarafından yukarı kaldırılırken bağırdım. "Seni canavar!" Tısladım, parçayı ona doğru tuttum ama ya akadim büyüye karşı bağışıklı olduğu için ya da Valalumir'in kölesinden daha güçlü olduğu için hiçbir şey olmadı. Çaresizce havaya tekme attım, pençeleri acıyla karnıma saplandı.

Mantıklı olmaya çalıştım. Kaçabilirdim. Daha önce Akadim'le büyü olmadan savaşmıştım ve şimdi büyüüm vardı. Ama kaslarım işbirliği yapmıyordu. Kendimi halsiz ve uykulu hissediyordum, sanki başımı zar zor kaldırabiliyordum. Vücudum hareketsiz kalıyordu.

Büyücü bizi izliyordu, akadim'in varlığından hiç rahatsız olmamıştı. Gözleri sadece meraklı görünüyordu, ben ve Rhyan arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sana endişelenmen gereken kişinin ben olmadığımı söylemiştim."

Rhyan onu esir alan kişiye bir yumruk indirdi ve akadim kükredi, kırmızı gözleri şiddet doluydu. O zaman gördüm, gümüş bir tasma takıyordu -tıpkı mağaralardaki akadim gibi.

"Şimdi, şimdi," dedi büyücü. "Zarar yok, unutma." Rhyan'la değil, akadimle konuşuyordu. O da başını eğerek onu dinliyor gibiydi.

"Neden hareket edemiyorum?" Diye sordum, dehşet beni eziyordu. Felç olmuş gibi hissediyordum ve Rhyan ilk kez bir savaşı kaybediyordu.

"Bağlama," dedi. Tatlı bir sesle konuştu ve tüylerim diken diken oldu. "Parçayı içermeyeceğini biliyordu. Ama akadim için iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Ve seni zapt etmenin güzel bir yoluydu. İplerimin üzerinde basit bir kas gevşetici büyü vardı."

Etin ete çarpma sesini duydum ve Rhyan'ın yüzüne yumruk yediğini görece kadar başımı çevirmeyi başardım.

"HAYIR!" Bağırdım. "Ona dokunma. Ona zarar verirsen seni öldürürüm!"

"Çok fazla mücadele ediyordu," dedi büyücü, ona merakla bakarak. "Bu seferki çok güçlü. Ama kontrol altına alınacaktır."

"Bırak bizi!" Akadim'in beni sıktığını, pençelerinin etime battığını, beni morarttığını ve kanımı çekmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Merak etme. Her an uyuyabilirsin. Gitme zamanı."

Yakınlarda bir gryphon uçu ve doğruca Gryphon'un Dağı'na doğru süzüldü. Artık kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Gryphon arka ayaklarının üzerine kalktı, iniş için yaklaşırken vücudunu dikey hale getirdi ve üzerime buz ve kar rüzgârları savurdu.

"Lyr," dedi Rhyan, sesi zayıftı. Mücadeleyi kaybediyordu.

Kızın gryphon'un sırtına sür nmesini çaresizce izledim. Rhyan'ın akadimi de gryphon'a bindi.

Tekmeleyerek beni esir alan kişinin kolunu belimden çekmeye çalıştım ama hiç gücüm kalmamıştı.

Gryphon'un sırtına taşındım. Kanatları açıldı. Kanatları güçlü hamlelerle çırpınırken ne bir araba ne de tutunacak bir şey vardı. Buz gibi soğuk havaya dalıp gecenin gökyüzünde yükseldikçe yükselirken korku beni bir mengene gibi kavradı. Gryphon'un Da ı altımızdaydı, gittikçe uzaklaşıyordu. Seraphim'in ay taşı karın içinde kayboluyor, altı soturi kıpırdanıyor ve ayakta duruyordu.

Tüm vücudum soğuktan ve korkudan titremeye başladı. Neredeyse buzun içine d şt   m zamanki kadar  ş d   m  hissettim.

Midem bulandı, gryphon dönüyor, daha hızlı ve daha hızlı uçuyordu. Rüzgâr havamı şiddetle savuruyordu ve yüzümdeki derinin soğuktan kızardı ını ve  i leşti ini hissedebiliyordum. Rhyan'la göz göze geldik.

"Lyr," dedi, sesi zayıftı, neredeyse kalp kırıcı bir sest . " zciydi," dedi. "Bu gryphon. Bilmem gerekirdi." Başı  ne düştü, büyü sonunda bedenini ve gücünü tüketmişti ama gözlerini benden ayırmadı, onları açık tutmak için savaştı. Her zaman yaptığı gibi. Her zaman savaşırdı. Her zaman korurdu. " z r dilerim," diye mırıldandı.

Onun hatası olmadığını söylemeye çalıştım, sorun olmadığını söylemeye çalıştım ama a zım hareket etmedi ve sonra gözlerim kapandı.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

BİLİNCİME GİRİP ÇIKTIM. Gözlerim yüzüme doğru esen rüzgâra, sonsuz karanlık bir gökyüzüne ve soğğun ürperten acısına açıldı. Uyurken bile uzuvlarım titriyordu, gryphon'un sırtından çok az ısı emiyordum ve beni esir tutan akadim'den daha da az. Rhyan'ın gözlerini buldum. Uyanıktı, gryphon'un sırtının diğer ucunda bir akadim tarafından tutuluyordu.

Enerjisini korumaya, sakın kalmaya, aurasını yakın tutmaya çalıştığını söyleyebilirdim. Ama vahşi, neredeyse çılgın bir görünümü vardı. Gözleri akadimin bana dokunduğu her yerdeydi. Pençesinin karnıma değdiği her yeri not ediyordu.

Şu anda burada olmak zorunda değildi. Özgür kalabilecek kadar güçlüydü ya da sadece seyahat edebilecek kadar güçlüydü ama bensiz asla gitmeyeceğini biliyordum. Beni esir alanın pençelerinden kurtarmak kolay olmayacaktı ve gece boyunca bu kadar hızlı uçarken bunu denemek çok riskliydi.

Ayrıca büyücü hâlâ izliyordu, sopası dışarıdaydı, sırtı doğal olmayan bir şekilde dikti. Çok tuhaftı, gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan. Duygusuzdu.

Ama o da bir sorundu. Rhyan'ın zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum; olası her kaçış senaryosunu hesaplıyordu.

"Hayır," dedi büyücü aniden. Başını Rhyan'a doğru salladı. "Başarısız olursun."

Ters ters baktı.

"Yeterli zaman yok," diyerek onun aklından geçenleri okudu ve kaçış planlarını suya düşürdü. "Ben olsam endişelenmezdim. Valalumir'in bir parçası onda. Korunacaktır."

Neden bu kadar zahmet? Neden sadece Valalumir'i benden almıyorsun? Neden bizi de alıyorsun?

Bakışlarını bana çevirdi. "Kendince sebepleri var."

Onu benden alamazsın, değil mi? Düşündüm. Imperator ve Brockton beni yakalamış ve her ikisi de silahlarımı bana bırakmıştı. Her ikisinde de onları kullanamayacağımı, onlara etkili bir şekilde ulaşamayacağımı varsaymışlardı. Beni hafife almışlardı. Vadati giydiğimi, İmparatorluk'taki en büyük silahtan tek bir kelime uzakta olduğumu fark etmemişlerdi. Rhyan.

Ama bu büyücü... bunu benden almalıydı. Çok değerliydi, çok güçlüydü. Ve eğer almadıysa bunun tek bir sebebi vardı. Yapamazdı.

Burun delikleri alevlenerek haklı olduğumu söyledi ve Rhyan'a dönerek bizi kurtarmak için yaptığı planlardan birini daha suya düşürdü.

"Tanrı aşkına!" diye hırladı. "Anladım."

"Sizi eğlendiriyorsa, komplo kurmaya devam edin. Her birinin başarısız olacağını bildiğiniz sürece."

Rhyan nefesinin altında tısladı, omuzları soğuktan titriyordu. Gözleri benimkileri buldu ve burun delikleri alevlendi.

" yok," dedim ona, "ben iyiyim."

Bir kez başını salladı ve uzun bir dakika boyunca gözlerini kapattı. Sonra onları açtı, aynı vahşi bakış yüz hatlarına yayılıyordu. Gözleri tüm endişesini yansıtıyordu.

Rhyan'la birbirimize bakarak, diğerinin hâlâ orada olduğuna, hayatta olduğuna, yaralanmadığına emin olarak ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordum, belki de saatler. Ama bir süre sonra gökyüzü renk ipuçlarıyla aydınlanmaya başladı. Şafak, hafif kırmızımsı altın bir parıltıyla yaklaşıyordu ve akadimin sıkıntıyla beni kavradığını hissettim.

"Gün," diye hırladı büyücüye.

"Evet," dedi o tuhaf tatlı sesiyle. "neredeyse geldi."

"Acele et," dedi, kokuşmuş nefesi yanımdan geçip giderken. Öğürme dürtüsüne karşı koyarak dişlerimi sıktım.

Rhyan hareketsizdi, neredeyse büyücü kadar gözünü kırpmadan beni izliyordu. İlk büyüünün etkisi geçtikten sonra neredeyse hiç uyumadığından emindim, akadim'in yanında bilinçsiz olacağına ve benimle yalnız kalacağına güvenmiyordu. Ellerini canavarın koluna dayamıştı ve parmak eklemleri bembeyazdı, tüm vücudu sadece gerçekten öfkelenildiğinde sahip olduğu yırtıcı bir durgunlukla doluydu. Onu uzak tutuyordu, ama şimdi şafak yaklaşırken, kaymaya başlıyordu.

Fırsatını bulsa, bana ulaşmak için bu Gryphon'daki herkesi öldürürdü. Ama karaya çıkana kadar saldırmayacağını biliyordum.

Gryphon'un başı aşağı eğildi, bir kanadı kalktı ve aniden aşağı doğru yarışmaya başladık, midem boğazıma düğümlendi.

" yok," dedi Rhyan. "Hızlı iniyorlar."

Gözlerimin arkasından yaşlar aktı. Elbette gryphonlar seraphim'lerden daha hızlı iniyordu, daha büyük bedenleri ve ağırlıkları onları aşağı indiriyordu. İlk kez bir tanesine bindiğime inanamıyordum - iradem dışında, akadim tarafından esir alınmış ve dehşete kapılmıştım.

Başımı salladım ve beni rahatlattığı için teşekkür etmeye çalıştım -hayatı tehdit altındayken bile beni kullanabileceği her türlü araçla koruyan bir insan olduğu için.

Sağlam kaşını kaldırdı ve rüzgâr saçlarını savurarak daha önce sahip olduğu bukleleri uzun, gevşek dalgalara dönüştürdü, güneş yükseldikçe bronzlaşan altın rengi.

Auriel'inki gibi altın.

Auriel....

Çenesini hafifçe sallayarak dikkatle önüne baktı. İleride uğursuz görünümlü bir dağ belirmişti. Dağın kenarları bir duvar gibi pürüzsüzdü; düzlük alan ya da patika yoktu. geçmenin tek yolu üzerinden uçmak ya da Lümerliler bu kıyıları ulaşmadan önce oluşturulmuş tünellerden ve mağaralardan geçmekti.

Burası Allurian Geçidi'ydi. Morgana ve Meera oradaydı.

Hâlâ elimde tuttuğum kristale baktım ve ne yapabileceğini daha iyi çalıştım.

Parlak kırmızı bir renkte parlıyor olmalıydı ama onu elime aldığım ve

Asherah'ın bana onu kullanmamı söylediği o ilk anların dışında, uykundaydı.

Rhyan'ın gözleri önce kristalde, sonra da yüzümdeydi, sanki o da aynı şeyi düşünüyordu.

Büyücü asasını canavarın etrafında salladı ve beyaz ışıktan bir kubbe oluşarak çarpmamızı engellemek için koruyucu bir bariyer oluşturdu. Neredeyse yere inmek üzereydik ve gryphonumuz yavaşlamamıştı.

Akadim'e tutunma dürtüsüne direndim. Herhangi bir şeye tutunmak için. Bunun yerine gözlerimi kısarak büyücüye dik dik baktım. "Büyünün akadim üzerinde işe yaramadığını sanıyordum."

Omuz silkti. "Öyle değil. Düşerlerse düşerler. Ama kalkan seni yakalayacaktır."

Yutkundum, ancak o zaman kulaklarımın patladığını fark ettim. Gryphon sonunda yavaşladı ve yere indik.

Büyücü durmuş, ayağa kaldırılmaya çalışılan Rhyan'a merakla bakıyordu. Hemen harekete geçti, akadimin elinden kurtulup kılıcına uzandı.

"Şimdi kahramanı oynamanın sırası değil," dedi, siyah ışıltılı ipler اساسından fırlayıp adamın etrafını sararken.

Rhyan yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde nefesinin altından homurdandı.

İplerin onun için ne anlama geldiğini bildiğim için onu böyle görmekten nefret ediyordum. Büyücüye döndüm. "Valalumir'in nasıl olsa kırıp geçeceğini söylemiştin."

Omuz silkti. "Olabilir. Bu yüzden akadim sizi esir tutuyor."

Rhyan'ı kaçıran kişi, nefesinin altından hırlayarak yanıma doğru ilerledi. Kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken dişleri ağzından dışarı fırladı. Beni tutan diğer kolumu da tuttu ve birlikte beni kaldırdılar. Koltuk altlarımda bir acı hissettim.

"ONU YERE BIRAK!" Rhyan kükredi. "Kollarını kıracaksın."

Büyücü tekrar omuz silkti. "Artık büyü gücüne sahip. İyileşecektir."

Akadim gryphon'dan uzaklaşırken boşuna tekme attım. Büyücü omzunun üzerinden bir bakış atarak Rhyan'ın onu takip edeceğini işaret ederek ilerledi. Gözlerini dikerek ilerledi, kasları şişmeye başlamıştı.

iplerden kurtuldum. Asasından küçük bir ışık yaydı ve beni tutan akadim hepimiz mağaranın ağızına girene kadar beni ileri doğru sürükledi.

Onun ışığının ötesinde pek bir şey göremiyordum; meşalelerin hiçbiri yanmıyordu ve onları yakmak için hiçbir çaba sarf etmemişti, bizi karanlıkta tutmaktan zevk aldığı belliydi. Gözlerimi önümdeki Rhyan'dan ayırmadım. Hâlâ orada olduğumdan ve zarar görmediğimden emin olmak için omzunun üzerinden bakıp duruyordu.

Tünel açılana kadar sanki bir mil yürümüşüz gibi geldi. Sonra akadimin homurtusuyla Şafak Tapınağı'na rakip olacak kadar büyük bir mağaraya sürüklendim. Meşaleler ve üç siyah direk doluydu. Katurium'dakiyle hemen hemen aynı boyuttaydılar, Brockton'ın yatak odasındaki direktan daha büyüktüler.

İçimden bir ürperti geçti.

O zamandan beri çok şey olmuştu. Ve bir geceliğine unutmama izin verilmişti. Zevk hissetmek için. Sevgiyi. Güvenlik. Ama bu... bu benim hayatımdı.

Artık odanın ortasında olan büyücü mavi kapüşonunu çıkardı ve ateşler yanağındaki altın dövmeyle parlattı.

Işıқта, çökük, parlak mavi gözleri ve yaşını söylemeyi zorlaştıran zayıf bir yüzü olduğunu görebiliyordum. Gölgelelerin arasından üçüncü bir akadim hırlayarak çıktı, gözleri kıpkırmızıydı. Yaklaşık iki metre boyundaydı; bir akadim için küçüktü ama yine de devasa boyutlardaydı. Kollarını uzatmış, pençelerini çıkarmış, doğruca Rhyan'a yönelmişti.

Rhyan bana baktı, burun delikleri parlıyordu; sanki savaşmayı ya da teslim olmayı tartışıyordu. Bağlı olduğu için bir akadimle savaşabileceğine inanıyordum. Hatta iki.

Ama burada, bağlardan kurtulsa bile, büyücü başka bir büyü yapmadan önce bana ulaşmak için üç akadim ile savaşmak zorunda kalacaktı.

Başımı üzüntüyle ona doğru salladım, gözlerindeki yenilgiye uğramış ifadeden onun da aynı hesaplamaları yaptığını anladım.

Akadim Rhyan'ı bağlayan ipi yakaladı ve onu ilk direğe doğru çekerek Rhyan'ın kollarını başının üzerinde bağladı.

Midem bulandı. Arenada zorlandığı pozisyonun aynısıydı. Brockton'ın bana zorla yaptırdığının aynısı.

Gölgelerin arasından iki akadim daha çıktı, kollarını önlerine uzatmışlardı. O zaman fark ettim, hepsinde gümüş tasmalar vardı. Her birinde.

Daha yakından baktım, gümüşe karşı parlayan kırmızı merkezleri buldum, ateş ışığına doğru hareket ettiklerinde dehşetle kız kardeşlerimi taşıdıklarını fark ettim. Bilinçsiz.

"Hayır! Meera! Morgana!" Bağırdım, ileri atıldım ama hemen yerime geri çekildim. Hayatta kalırsak her tarafımın çürük içinde kalacağını bilerek tısladım.

"Kapa çeneni," diye tersledi solumdaki tutsak. Saçları uzun ve siyahtı ve aylardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Öyle de kokuyordu.

Pençeleri kollarıma battı ve Rhyan'ın bakışları bana dokunduğu yere saplandı.

Akadim kız kardeşlerimi yere attı. İkisi de kımıldamadı. Tanrılar. Yaşıyorlar mıydı?

"Ne oldu onlara?" Bağırdım. "Neler oluyor?"

Büyücü bana döndü. "Akadim özensizdir. Ama kız kardeşlerin hayatta. Sadece uyuyordum. Sen ve sevgilin üzerinde kullandığım büyüün aynısı."

Bu düşünceleri içimden çekip çıkardığı için yanaklarım alev alev yanıyordu. Saatlerdir benim ve Rhyan'ın zihnini işgal ediyordu. Onun ne olduğunu anladığını biliyordum ama Morgana'nın vorakh'ıyla geçirdiğim bir yıldan sonra bile hâlâ ağzımdan kaçırıyordum. Hâlâ onun aklıma girmesine izin veriyordum.

Büyücünün buna hakkı yoktu.

Gözlerini devirdi. "Oldukça iç gıcıklayıcıydı. Özellikle de baharı... onun gözünden görmek."

Rhyan bir dizi küfür savururken, "Siktir git," diye hırladım.

Meera ve Morgana'nın yanındaki iki akadim onları bir koltuğa kaldırdı, kollarını kaldırdı ve bileklerine ipler bağladı. Bilekleri sabitlendikten sonra akadim ipleri çekerek Meera ve Morgana'yı -hâlâ bilinçleri yerinde değilken- ayak parmaklarının ucuna, başlarını da yana doğru eğmeye zorladı.

"Teka!" diye bağırdı büyücü. "O geliyor."

Vücudum ürperdi. Moriel. Moriel geliyordu.

Akadim dizlerinin üzerine çöktü. Hâlâ kollarımı tutan iki kişi beni zorla yere yatırdı. Dizlerim aynı anda taşla çarptı ve haykırdım. Yine de bir şekilde Valalumir'in parçasını hâlâ elimde tutuyordum. Kemerime sıkıştırdığım asam hâlâ elimdeydi.

Büyücü bile dizlerinin üzerine çöktü. Rhyan'a tek kaşını kaldırarak, "Eee?" der gibi baktı.

Sadece ters ters baktı ve başını özür dilercesine eğerek alay etti. "Kusura bakmayın. Bağlandım."

"Maraak Moriel," dedi akadim. "Maraak Moriel." Bu bir ilahiydi. Dehşete kapıldım, mağarada daha fazla ateş alevlendi, patladı ve dumanla çatırdadı. Işık, sıra sıra akadimleri ortaya çıkardı. Tüm vücudum hareketsiz kaldı. Kalbim göğsümü yumruklamakla tehdit ediyordu. Bir akadim beni dehşete düşürdü. Düzinelerce... Bu odada düzinelerce vardı. Kashonim'i çağırırsam bile, büyü gücümle bile... hiç şansımız yoktu. Rhyan bağlıyken olmaz.

Düzinelerce canavar dizlerinin üzerine çöktü, hırıltıları yankılandı, kırmızı gözleri tek bir şeye odaklandı.

Siyah obsidyenden yapılmış bir taht.

Bir oturma odasındaydık. Canavarlarla dolu bir Oturma Odası. Bizi öldürmekten, parçalamaktan ya da daha kötüsü terk etmekten çekinmeyecek canavarlarla. Bizi Akadim'e çevirecek.

Kalbim güm güm atıyordu ve midem bulanıyordu, canavarların sesi dayanılmazdı.

"Maraak Moriel," dedi akadim, daha yüksek sesle, daha hızlı zikrederek, yumrukları ölüm davulları gibi yere vurarak. Bayılacakmışım gibi hissettim.

Ayak sesleri yankılandı, ses gittikçe yaklaşıyordu. İlahiler aniden kesildi. Odaya sessizlik çöktü ve ardından karanlık gölgeler duvarlar boyunca kaydı ve karanlık, öfke ve gök gürültüsüyle dolu bir aura Oturma Odası'na kükredi.

Midem bir mengene gibi sıkıştı, öyle ki midem bulandı. O aurayı tanıdığımı yemin . Daha önce binlerce kez hissettiğime yemin edebilirim. Güçlüydü. Güçlü. Ölümcül. Bir Ölüm Tanrısı'nın aurası.

Moriel oturma odasına girdi. Kırmızı arkturion pelerini arkasından akıyordu. Altın Bamarian zırhı mükemmel bir şekilde parlıyordu.

Ve Hazır'ın öfkeli gözlerine baktım. Moriel, Aemon'du.

KIRKINCI BÖLÜM

HAYIR. HAYIR. HAYIR. HAYIR. HAYIR.

Hasta olacaktım. Aemon! Benim için bir amca gibi olan Aemon. İmparator'a benim için kefil olan, güçsüzken Soturion Akademisi'nde yer bulmamı sağlayan Aemon. Sürgünden kurtulmama yardım eden Aemon. İsyanı bastıran ve babamı koltuğa oturtan kişi. Yıllarca korunmamı ve güvenliğimi sağlayan kişi.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Kalbim yeniden paramparça oldu. Ve kalbimin üzerine soğuk ve sert bir şey yerleşti.

Beni kırbaçlayan da Aemon'du. İmparatorumuz kırbaçlanmamı istediğinde acele etmişti. Daha önce hiç yapmadığı halde, arkturion olarak acemilere ceza vermek onun işi değilken acele etmişti. "Ben yaparım" dediğinde.

O zaman beni kurtardığını düşünmüştüm.

Tanrım! Canımı yakarak beni kurtardığını sanmıştım. Çünkü başka biri beni daha kötü incitebilirdi.

Rhyan onu bu yüzden hiç affetmemişti. Rhyan'ın haklı olduğunu çok geç fark ettim.

Siktir!

Aemon kavernöz Oturma Odası'na doğru ilerlerken nefes almaya çalıştım, aurası -ağır ve gölgelerle dolu- her zaman kızgın, her zaman g ve öfke doluydu. zerimden geçti, vücudumda küçük ürpertiler patlak verdi, kalbim çarptı, midem tekrar tekrar döndü. Diz çökmeye zorlandığım yerin yanından geçerken, koltuğuna doğru ilerlerken bile karanlık gözleri bana sabitlenmişti. Başka hiçbir yere bakmadı. Bizi buraya getiren büyücüye değil. Ne kız kardeşlerime ne de Rhyan'a. Ya da odayı dolduran düzinelerce akadime.

Bakışlarında açıkça a ve açgözlü bir şey vardı. Sahiplenici bir şey.

Kollarımdaki Valalumir parlamaya başladı, soluk, karanlık bir ışık. Sanki onun çağrısına cevap veriyor gibiydi.

Bana . Parçaya bakıyordu. dlne.

İçimde patlayan öfke ateşini hissederek kıpırdandım. Tüm yaşadıklarım, bu noktaya gelmek için çektiğim tüm acılar.

Bağırmak, ığlık atmak, ona doğru koşmak istedim. Bunca zaman -bunca lanet zaman- kız kardeşlerimi alan oydu. O benim dşmanımdı.

Ama ağzımdan çıkan tek şey sessiz, acınası bir "Hayır" oldu. "Onu ne getir," diye emretti.

"HAYIR!" Rhyan kükredi, "lanet olası piç!"

Beni esir tutan iki akadim kollarımdan tutup kaldırdı, ayaklarım yerde sürüklenirken beni tekrar Aemon'un ayaklarının dibine bıraktılar.

"Sana gvenmediğimi biliyordum," diye bağırdı Rhyan, yüzü kıpkırmızıydı.

Aemon onu görmezden gelerek beni dikkatle izledi. Hazır'ın sert ve ölümcül yüzünü takınmıştı, bana çok tanıdık gelen o yüzü. Her zaman güvendiğim yüz.

"Sen Moriel misin?" Ben talep ettim. "Sen reenkarnasyonsun!"

"Sen Asherah'ın reenkarnasyonu ve tıpkı daha önce olduğu gibi, yeminini bozduğunu, sevgilinle ettiğin yeminden vazgeçtiğini görüyorum. Hep aynı şey. Her seferinde. Her hayatta. Hiç değişmiyorsun. Hep o. Her zaman Auriel."

Göğsüm sıkıştı. Rhyan'a olan hislerim derinleştikçe aylardır taşıdığım tüm korkular ve endişeler yüzeye çıktı. Aemon'dan saklayarak, öğrenirse alacağımız cezalardan korkarak geçirdiğim onca zaman. Ona ihanet etmekten, güvenine ihanet etmekten endişelenerek. Duygularımı gömmeye çalıştım. Hepsini boşunaydı.

O bizden önce biliyordu. Şimdi her şey kafamda çok netti. Rhyan'ın kalmasına izin verme kararını o vermişti. Bizi kashonim yapmak için. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyordu ve olduğumuz kişi olmamızı, her zaman hissetmemiz gereken şeyleri hissetmemizi bir ceza haline getirmişti.

"Bizi sen bir araya getirdin," diye bağırdım. "O yeminleri bize sen ettirdin!"

Aemon omuz silkti. "İyi eşleşmediniz mi? Sana bir savaşçı gibi dövüşmeyi öğretmedi mi? Sonuç olarak akadimimi öldürmedin mi?" diye hırladı, sesi koyulaşıyordu. Koltuğunda öne doğru eğildi, eli Valalumur' uzandı, kollarımda daha sıcak ve daha parlak parlıyordu.

"Tanrılara yemin ederim ki ona dokunursan," diye hırladı Rhyan.

Ama Aemon elini yumruk yapıp geri çekti, kristale dokunmadı. Bana dokunmadı.

Mağara karardığında ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. Kalbim yerinden fırladı. Ve bir an için, tüm oda sallanıyor gibiydi, fener ışıkları

titreyerek girip çıkıyordu. Sanki mağara çökecekmiş, duvarlar yıkılacakmış gibiydi. Panik ataklarım sırasında sık sık yaşadığım duygunun aynısıydı.

Ama bu sefer ben değildim. Oda gerçekten sallanıyordu. Sanki bir deprem olmuş gibiydi.

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi Aemon yumuşak bir sesle. "Bir süredir bir misafirim var. Ama Valalumir'in de hazır bulunduğu şu anda, biz konuşurken gitmeye hazırlandığını tahmin ediyorum."

"Peki hangi noktada ayrılmaya hazırlanabilirim?" diye sordum. "İstediğim şeyi verdiğinde."

"Peki kız kardeşlerimi bana geri verecek misin?"

Aemon sadece bana baktı. "Onları tutsaklıklarından kurtaracağım." "Peki ya ben?" İfadesine güvenmediğim için sordum. "Gitmekte özgür olacak mıyım? Rhyan?"

"Leydim, parça için kız kardeşlerinizle anlaştım. Bundan sonrası için başka bir müzakere gerekecek."

Burnumu çektim, umutsuzca elimdeki tüm bilgileri değerlendirmeye çalıştım. Rhyan ve ben serbest kalmayacaktık. Bundan emindim. Ve eğer anlaşmamıza sadık kalıp Meera ve Morgana'yı serbest bırakırsa, onların güvenli bir şekilde serbest kalma ihtimali neydi? Ya da Rhyan'la benim sonunda kaçma ihtimalimiz... Tabii... Rhyan iplerinden kurtulursa... seyahat edebilirdik. Bir şansımız vardı.

Aemon'un yüzüne baktım. Okuyabildiğimi sandığım, bana rehberlik eden ve beni koruyan yüzüne. İmperator beni tehdit ettiğinde imkansız seçimler yapmama yardım

Benim ve kız kardeşlerimin güvenliğini üstlenmişti. Elbette almıştı. Bunu özellikle istediğini hatırlıyorum, onların güvenliğinden sorumlu olmak için.

Önemsediği için değil. Ama onlara ulaşmayı kolaylaştırmak istediği için. Gölge Kalesi'nde bana zaman bile vermişti. Rhyan'ı aramak için zaman. Kaçmak için zaman. İstediği her şeyi yapmıştık. Onun tuzağına düştük.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum. "Kim olduğunu ne zaman anladın? Ben kimdim?"

"Kendimi her zaman tanıdım. Bilmediğim bir zaman hatırlamıyorum. Onun ve hayatının farkında olmadığım bir zaman. Seni de doğduğun andan beri tanıyorum."

"Ama sen beni korudun," dedim aptalca.

"Onu kırbaçladığın zaman değil," diye kükredi Rhyan.

"Hart," diye tersledi Aemon. "Senin hem içsel hem de dışsal patlamalarından bıktım. O küçük olayın peşini hiç bırakmadın, her toplantıda bana bunu hatırlatıp durdun. Ve evet, ilk akadim cinayetinden beri benden şüphelendiğini biliyorum. Tebrikler, şüphelerin doğruymuş. Artık yeter. Nasıl hissettiğinin farkındayım. İnan bana. Bin yıldır farkındayım. Bu yüzden, lanet olası hayatlarınızda bir kez olsun çenenizi kapatın."

Aemon'a dikkatle baktım. "Dahili mi?" Ve anladım. "Tanrılar adına." Başımı salladım. "Aemon, sen... sen Vorakh mısın?" *Biliyor muydun? Meera'yı biliyor muydun? Ve Morgana'yı? Rhyan'ı? Bunca zamandır biliyor muydun? Ve hiçbir şey söylemedin mi?*

Aemon başını salladı. "Zihnin ne kadar sık benim iki yüzüm olduğunu düşünüyor. Biri Aemon'un. Biri Hazır. Bir Ölüm Tanrısı. Sanırım bu Moriel için uygun. Ama hiçbir zaman gerçekten anlamadın ya da görmedin. Hep aynı yüzü takındım. Sadece bazen çok fazla acı çekiyordum, sesler yüzünden kendimi fazla tutamayacak kadar aşırı yüklenmişim. Ve bir savaş lordu sadece içemez ve

Her gün kendini unutturmak için sigara içiyor. Ama bir kez olsun iki kere iki dört etmediniz."

"Ama sen-" Başımı salladım, öfkem ve ona duyduğum sempati arasında gidip geldim. Onu anlıyordum. Morgana'ya verdiği acıyı görmüştüm. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordum. "Aemon, sen bizim tarafımızdaydın. Bunca yıldır bizi savunuyordun, biliyordun ve sırlarımızı saklıyordun." Bir yanım çaresizdi, aklıma gelen her şeye tutunuyor, onun düşmanım olmadığına dair bir umut besliyordum. Yine ihanete uğramamıştım. Hepimiz bu işten sağ çıkabilirdik.

"Hayır, Leydi Lyriana," dedi yavaşça, aurası öyle bir güçle çarpıyordu ki geriye yaslandım. "Ben asla senin tarafında olmadım. Öyle olduğumu varsaydınız. İmperator'dan nefret ettiğim için sizin tarafınızda olduğumu varsaydınız." Tahtından kalktı, üzerimde yükseldi. "Tarek'in isyanında Arianna'ya karşı babanı desteklediğim için senin tarafında olduğumu varsaydın." Başımı salladı, sert bir hareketti, hayal kırıklığına uğramış bir öğretmeninki gibi. Ya da bir savaş lordunun. "Öğrenmen gerek. Düşmanının düşmanı senin dostun ya da müttefikin değildir. Sadece başka bir düşmandır. Davanızın arkasında olmayan herkes size karşıdır." Kılıcını kınından çıkardı. "Bamaria'da kimin hüküm sürdüğü bir saniye bile umurumda olmadı. Yıllar önce Arianna'yı koltuğa oturtup başına altın defneyi koyabilir, Tarek'in yaşamasına izin verebilirdim." Bir adım öne çıktı. "Bu asla babanın ya da annenin son arzularıyla ilgili değildi. Ne de gerçek varisin koltuğa oturması meselesiydi. Beni sana en yakın tutacağını düşündüğüm şeyi yaptım, Aşera. Kendini güçsüz gösterdiğin güne kadar savaşmaya, öldürmeye ve yapmam gereken her şeyi yapmaya hazırdım. Tam olarak ne olduğunu şüphelenen herkese doğruladığın güne kadar. Bunun için yıllarca bekledim. Hayatlar, hepsi bu an için. Yaptığım her şey,

yaptığım her seçim, asla seni desteklemek için değildi. Sadece sana yakın olmak içindi."

"Beni kırbaçlamak da dahil mi?"

Gözleri karardı ve sonra dikkatlice tahtına geri oturdu, siyah obsidyen kırmızı ateş ışığıyla parlıyordu. "Bunu yıllar önce hak etmiştin. Bu yüzden fırsat geldiğinde karşı koyamadım. Ama iyi hatırla, sana asla kendi başıma saldırmadım."

"Sanırım o zaman sorun yok," diye bağırdım. Ama sonra başımı salladım. Görüşüm bulanıklaşıyor. "Neden?"

"Bunun için." Valalumir parçasını işaret etti.

Eskisinden bile daha parlak parlıyordu. Ama garip bir şey vardı. Renk kendini göstermeye başlamıştı. Ve dehşete kapıldım, kırmızı değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Parça çivit rengi parlıyordu.

Oda tekrar sallandı. Ve bu sefer tavandan altın Valalumir yıldızları düştü, ısılt ısılt parlıyorlardı.

"Yeter!" Aemon'un sesi, Hazır olduğu zamanlarda onu tüketen şiddet ve karanlıkla doluydu. Bir Ölüm Tanrısı.

Moriel.

"O parça benim. Moriel çivitin koruyucusuydu. Asherah değil."

Beni hapseden akadim sanki kaçmaya hazırlandığımı hissetmiş gibi yaklaştı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu; tek bildiğim kristali ona kendi isteğimle vermeden önce lanetleneceğimdi.

Yanımdaki yaratıklar gözlerini kısıtlar, parçanın ışığından acı çektikleri belliydi. Yavaşça ayağa kalktım ve kalbim hızla çarparak öne doğru bir adım attım. "Madem tüm planın bunu almaktı, o zaman neden hâlâ almadın?"

Gözleri benden öteye kaydı. "Bu Auriel'in hatası olurdu. Onu bir daha asla kendi ellerimle alamayayım diye yaptı. Kimse alamazdı. Son dinlenme yerinden değil. Asherah'nın kanı olmayan hiç kimse alamaz. Ve onun kanının da onunla birlikte ölmesi gerekiyordu. Valalumir'in sonsuza dek parçalar halinde kaybolması gerekiyordu. Ama Auriel kandırılmıştı. Ölümsüz Mercurial'ı hesaba katmamıştı. Afeya'nın göğüs plakasını bulup muhafaza edeceğini öngörememişti. Ama büyü o kadar iyi dayandı ki, yeniden doğan Auriel bile parçayı çıkaramadı. Sadece sen, Asherah."

"Ve onu alamazsın. Sana kendi isteğimle vermek zorundayım," dedim. "Eğer kız kardeşlerinin yaşamasını istiyorsan, bunu yapacaksın."

Gözlerimi kapattım. Ne yapacağımı bilmiyordum. "İstediyimi yap," dedi düşüncelerimi okuyarak. "Ya yapmazsam?" Öfkelendim.

"Önce Meera." Bir parmağını şıklattı ve direğindeki akadim ipleri çekerek vücudunu kaldırdı, başı yuvarlandı.

"Lyr!" Rhyan bağırdı. "Yapma."

Oturma Odası'nda gök gürültüsü çıtırdadı, güçlü bir auranın dumanı ve gölgeleri beni neredeyse boğarken tüm ışıklar yanıp söndü. Yanımdaki akadim beni serbest bıraktı. Odadaki herkes bir anda bilincini kaybetmiş gibiydi. Yalnızdım, dokunulmamış tek kişi bendim. Aemon bile sessizdi. Başı öne düşmüştü ama parmakları sanki buna karşı savaşıyormuş gibi seğiriyordu.

Sonra, karanlığın içinden Morgana yaklaştı. Valalumir yıldızları tavandan düştü ve öfkeli bir kedi kükremesi duvarlarda yankılandı.

Düşünmeyi bıraktım. Morgana'ya koştum, kollarımı ona doladım ve gözyaşlarına boğuldum.

"Morgs! Tanrılar, Morgs! Yaralandın mı? Neler oluyor?" Onu gördüğüm, ona sarıldığım için çok rahatlamış bir halde elimi sıkıca tuttum. İyi olduğunu bilmek. Ama beni itti.

"Bu Mercurial. Kaçıyor. Dikkat dağıtıyor." Sanki Afeya ile iletişim kuruyormuş gibi bakışlarını daralttı. "Bunun nedeni parçanın varlığı," diye devam etti, ifadesi odaklanmıştı. "Bu ona kaçması için güç verdi. Aemon henüz tam gücünde değil. Tanrı gücünde değil ama yakında olacak, eğer buna sahip olursa."

"Ama zaten Mercurial'ı kontrol edebilecek kadar güçlü müydü? Akadim'i kontrol edebilecek kadar?"

Morgana başını salladı. "Yıllardır Akadim'i kontrol ediyor. Geçmiş yaşamından hatırladığı bir şey buna izin veriyor. Ve onlarla kashonim yaratmaya başladı. Kan ticareti yapıyor, onlara zırh gibi gümüş yakalar veriyor.

-Güçlerini artırıyorlardı. Akadim daha önce Asherah'ın kanına dokunamıyordu. Ama artık dokunabilirler. Reenkarne olmuş herhangi bir Gardiyan'ın kanına dokunabilirler."

"Biliyorum. Birkaç tanesiyle karşılaştım. Morgs, gidelim. Kaçabiliriz. Sadece Meera ve Rhyan'ı almamız gerek. O bizi çıkarabilir." Elini tuttum, sıkıca sıktım.

Morgana Aemon'a baktı, bilekleri yanlarındaki siyah kolçaklara dayanmış, vücudu seğiriyor, uyanmak için mücadele ediyordu.

"Hadi," dedi Morgana, kutuplara doğru koşarken. "Fazla zamanımız yok." Siyah elbisesinin kıvrımlarından asasını çıkardı.

"Çıtanızı koruyabildiniz mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bugünden önce akadim tarafından kaçırıldım ve esir tutuldum. Onlara karşı işe yaramazdı." Hızla, nefesinin altında mırıldanmaya başladı,

Çubuğu önce Meera'ya, sonra da Rhyan'a doğrulttu. Bir anda ipleri çözüldü ve ikisi de bağlı oldukları direklere doğru yığıldılar.

Tekrar zikretti ve Meera'nın gözleri açıldı, ela, geniş ve şok içinde. Direğin dibine oturdu, sersemlemişti, gözleri ihanetle Morgana'ya bakıyordu.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

Rhyan'ın gözleri açıldığında hızla bizim tarafa doğru ilerledi, gözleri akadim'in yere düştüğünü ve Aemon'un başının tahtında öne doğru düştüğünü gördü.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Şimdi!"

"Üçümüzü de taşıyabilir misin?" Bunu ona yüklemek zorunda kaldığım için nefret ederek sordum. Rhyan nefesini içine çekti, zihninde ağırlıklarımızı topluyor gibiydi. "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Bir dakikadan az," dedi Morgana.

"Sanırım bunu yapabilirim."

Başımı salladım ve Rhyan hemen bana doğru uzandı.

Ama Morgana başını salladı. "Hayır. Çok fazla güç kullanma riskine giriyorsun. Bizi teker teker ele geçir."

Rhyan'ın gözleri bana takıldı, bu istekten emin değildi ama tartışmaya vakit bulamadan tekrar bana uzandı.

Başımı salladım. "Hayır. Önce Meera. Lütfen." Çok zayıf görünüyordu. Özgür olduğundan emin olmalıydım.

"Leydi Meera," dedi ve onu kollarının arasına aldı. Bir saniye sonra gitmişlerdi."

Morgana'nın yanında durdum, midem bulanıyordu. *Yaralandın mı?* Sonra birden aklıma geldi, artık düşüncelerimi duyamıyordu. Ağzımı açtım.

"Değildim," dedi. "Ve seni duyabiliyorum. Düşüncelerini duymamı engelleyen şey Valalumir değildi. Aemon... o gece Cresthaven'da sana bir iksir verdi. Zihnini zihin okumaya karşı koruyordu, düşüncelerinin üzerinde bir kalkan gibi. Bunu bilmeliydim." Aurası karardı, etrafımda alevlendi ve midem bulandı.

"Bir iksir mi?" Ben sordum. "Vorakh'a karşı korumak için mi? Morgs, öyle bir şey yok."

Ciddiyetle başını salladı. "Var. Sana uzun zaman önce söylemeliydim. Arianna'nın ihanetini bilmememin bir nedeni vardı. Ve çok üzgünüm. Öğrendik ki... Lethea'da test edildikten sonra, zihin okuyabilen vorakhlar İmparator'a gönderiliyor. Büyüleri hortumlanıyor, düşüncelerini saklayan bir iksir yaratılıyor. Arianna onu alıyordu. Beni bu şekilde kandırdı."

"Ne?" diye sordum. "Morgs... hayır. Hayır. Bu.... değil. Vorakh'ı İmparator'a mı götürüyorlar?"

Rhyan yeniden ortaya çıktı. Işıklar titriyordu ve bunu hissedebiliyordum. Mercurial'ın büyüü, kaosu etkisini yitirmeye başlamıştı. Aemon saniyeler içinde gözlerini açacaktı.

"Rhyan iki yolculuk için vaktimiz olduğunu sanmıyorum," dedim. "İkimizi de idare edebilir misin?"

Çenesi gerildi. "Ben hallederim. İkiniz de beni bırakamazsınız."

Elini tuttum, parmaklarımız birbirine dolandı ama Valalumir'i tutuşumu ayarlamam gerekiyordu. Çivit rengi parça kolumda çok ağırlaşıyordu.

"Bekle, bunu doğru yapmalıyız," dedi Morgana, sesi titreyerek. "Lyr, onu bana ver. Yardım edeceğim."

Parçayı Morgana'ya verdim.

Asasını salladı, etrafında beyaz ışıktan koruyucu bir kubbe oluştu.

"Morgs!" diye bağırdım. Ona doğru uzandım, ancak koruma büyüünün büyüüne çarptım. "Nesin sen-"

"Morgana, hayır!" Rhyan tısladı.

Başımı salladım. "Morgana, yapma. Sadece buraya gel!"

"Özür dilerim! Meera'ya üzgün olduğumu söyle. Ama bunu yapmak zorundayım." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sana yalan söylüyordum, Lyr. Aylardır. Bir görevdeydim. İmparator'a götürdüklerinin sadece zihin okuyucular olmadığını öğrendim. Hepsi Vorakh."

"Tüm vorakh... Morglar! Durun artık-"

Acımasız bir gülümseme sundu. "Onları köleleştirdiler ve güçlerini kullanıyorlar, hepsini çalışıyorlar. Zihin okuyanlar, gezginler ve vizyon görenler."

"İmgelemler mi?" Meera gibi. Gibi....

Brockton'ın sözleri zihnimde yankılandı.

O yaşıyor. Ama ben ölürsem, o da ölür.

Kalbim atmayı bıraktı, vücudum hareketsiz kaldı. *Jules. Hayır. Hayır.*

Morgana başını salladı. Bir kez. "O

yaşıyor." "Ve sen biliyordun!"

"Lyr," diye homurdandı Rhyan.

Meşale ışıkları geri döndü, yüzlerce ateş canlandı ve mağarayı boydan boya geçerken çatırdadı. Aemon doğruldu, gözleri açıldı, aurası bir kasırga gibi patlıyordu. Ve bir anda, düzinelerce akadim ayağa kalktı, kırmızı gözleri bana odaklanmıştı.

"Asherah!" Hepsi aynı anda bağılıyor gibiydi.

"Hoşça kalın," dedi Morgana.

"MORGS!"

Rhyan kollarını bana dolayarak beni geri çekti ve ondan uzaklaştırdı.

"MORGS!"

Midem bulandı. Ve gitmiştik.

BÖLÜM KIRK BİR

"IYR," DEDI RHYAN NAZİKÇE. "Lyr?"

Grileşmiş kış gökyüzüne baktım, yüzüm soğuktan uyuşmuştu.

Rhyan öne doğru eğildi ve altımızdaki gryphonun tüylerini okşadı. "Tovayah," diye övdü onu. "Tovayah." Kolunu tekrar bana doladı ve elimi kendi elinin içine aldı. Diğer elim Meera'nın avuçlarının arasında duruyordu.

Kaçtığımızdan beri saatler geçmişti. Rhyan hızlı hareket etmişti; beni ve Meera'yı bizi ilk başta götüren gryphon'un sırtına yüklemişti. Canavar ilk başta huysuzdu. Ama Rhyan'ın birkaç okşaması ve Yüksek Lümerce'de yatıştırıcı sözler söylemesiyle gryphon tamamen saf değiştirdi ve Rhyan ne isterse onu yapmaya başladı.

"Ortak, lütfen. Bir şey söyle."

Burnumu çektim. Söyleyecek ne vardı ki? Aemon tarafından ihanete uğramıştık. Ve sonunda, Morgana'yı kurtaramamıştım. Valalumir'in parçasını da kurtaramamıştım.

Ve Jules... Brockton doğruyu söylüyordu. Bunca zaman... Yalnızdı, acı çekiyordu... korkuyordu. İşkence görüyordu.

Meera bana karşı titredi. "Yakında inecek miyiz?" diye sordu.

"Yakınlarda bir mağara sistemi biliyorum. Gece orada güvende oluruz," dedi Rhyan. Sonra elime masaj yaparak bana baktı. "Ortak. Lütfen."

"Vay, vay, vay," dedi bir kedi sesi.

Kaskatı kesildim ve başımı kaldırıp baktığımda Mercurial'ın tek ayağı üzerinde dengede durduğunu ve gryphon'un başının üzerinde durduğunu gördüm.

"Bırakın onu!" Rhyan tersledi.

"Hiçbir ağırlığım yok lordum," diye mırıldandı Mercurial. "O hiçbir şey hissetmiyor. Ve... çağrıldığımda gelemediğim tüm zamanlar için özür dilerim. Bildiğiniz gibi biraz *meşguldüm*. Bu arada sağlığımı sorduğunuz için teşekkür ederim. Ben de Moriel'in tutsağıydım. Ama hayır, nasıl olduğumu sormayın."

"İyiliğinizi istemek için mi geldiniz?" Sesim donuklaşarak sordum. Kaçtığımızdan beri söylediğim ilk şeydi bu.

Rhyan'ın gözleri bana doğru kaydı.

"Benim iyiliğim mi?" Mercurial sordu, sesi alaycıydı. "Neden, bu benim hatırlı tanrıçam, pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğin anlamına gelirdi."

"Öyle değil mi?" Ben sordum. "Büyük gücümü talep etmem gerektiğini söylemiştin. Ve yaptım da! Senin sayende değil. Sanırım senin istediğin şekilde de değil ama yaptım. O yüzden devam et, lanet olası iyiliğini iste. Böylece bu işi bitirebilirim."

Ayaklarını değiştirdi, kalçalarını salladı, dengelemeye dönerken tenindeki elmaslar parıldıyordu. "Dileğin gerçekleşti, bu konuda mutlu görünmeye çalışabilirsin."

"Ne istiyorsun, Mercurial?" Rhyan sordu, eli şimdi sırtımı aşağı yukarı ovuyordu. Oturmaya devam ediyordu ama tüm vücudu gerilmiş, korumacı bir tavırla bana doğru eğilmişti.

"Dikkatli olun, efendimiz değil. Bu neredeyse bir soru gibi geldi." Menekşe rengi gözleri tekrar bana dikildi. "Ve hayır. Senden bir iyilik isteyecek değilim. Çünkü hâlâ hazır değilsin. Bir ölümsüzün zamanını Lumerian'ların basit büyüleriyle harcayacağını mı sanıyorsun? Anlaşmamızın amacının Lumerian büyüünü bulmak olmasını hiç istememiştim. Çok basit." Tikintiyle burnunu kırıştırdı. "Kendi büyüne sahip çıkacağını söylediğimde Lyriana'ninkini kastetmemiştim. Asherah'ninkini kastetmiştim."

"Mezarını buldum," diye bağırdım. "Benim mezarımı! Bir parçaya dokundum. Ve onun çıtası bende."

"Bu da seni sadece iyi bir soturion değil, aynı zamanda bir büyücü yapıyor. Tebrik ederim. Ama hayır!" diye tersledi. "Bahsettiğim şey ikisi de değil. Niyet ettiğim şey. Bir tanrıça olarak gücüne sahip çıkmanı kastetmiştim. Ve şimdi, aptalca, aptalca, aptalca, ölümlü, aceleci kararların yüzünden, bu konuda hiçbir seçeneğin olmayacak."

"Aptal mı? Rash! Moriel kız kardeşlerimi kaçırdı! Başka ne seçeneğim vardı ki?"

Özellikle de sen yokken!"

"Düşünebilirdin - lanet olası beynini kullanabilirdin!"

"Yeter," diye bağırdı Rhyen. "Söyleyeceğini söyle ve git! Burada istenmiyorsun."

"Çok kabasın, Auriel. Her zamanki gibi."

"Evet, bazı anılarım geri geliyor. Ve ben de senden pek memnun değilim."

Mercurial eğildi. "O zaman ben de söyleyeceğimi söyleyeyim. Bunu yapmamanız için sizi uyarmıştım! Ramia sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Sen bile biliyordun. Asherah sana gelmedi mi? Kashonim'i çağırdığında seninle konuşmadı mı? Kendi mezarında sana bunun doğru olmadığını söylemedi mi?"

Korteria'da onun sesini duyduğum zamanı hatırlayarak tereddüt ettim.

"Yıldızlara doğru gitmeyin. Aradığınız şey ayın yanında," dedim. "Bu nasıl bir uyarıydı?"

"Afeyan Mahkemeleri'nden bahsediyordu. Yıldız mahkemesi Glemaria'nın ötesinde yer alır. Sen yıldızlara doğru gidiyordun. Kuzeye doğru. Güneye gitmen gerekirdi. Gücünün sırları - gerçek gücün - bu zayıf büyücü saçmalığı değil - Ay Mahkemesi'nde. Ramia benim adıma düzenlemeler yapmıştı. Ve sen hepsini mahvettin."

Güneş sırlarımı açığa çıkardı, ben de onları ayla sakladım. İnledim. Cevapların hepsi oradaydı ama ben onları göremiyordum.

"Siktir git," diye hırladı Rhyan. "Valalumir'i ona siz koydunuz, acı çektirdiniz, onu yaktınız. Başka seçeneğimiz yoktu. Harekete geçmek zorundaydık. Ve elimizdeki bilgilerle yapabileceğimizin en iyisini yaptık. Senin veremediğin bilgiler de dahil."

Mercurial ortadan kayboldu ve Rhyan'ın önünde yeniden belirerek onu ayağa kaldırdı.

"Valalumir'i onun içine sen koydun, Auriel. Bin yıl önce, sen, ben değil! Ben sadece onu geri verdim! Ve ona hiçbir şey yapmadım. Neden yandığını bilmek ister misin? Diğer Muhafızlar için yanıyordu. Ne zaman içlerinden biri Lyriana'mıza elini sürse, kalbine biraz fazla yaklaşırsa... ışık onları tanıyordu. Ve diyelim ki, heyecanlandı."

Gözlerimi kıptım. Şimdi ilk kez gerçekten yandığımı hatırlıyorum, Cresthaven'daki odamda Rhyan'ı öpüyordum. Elleri göğüslerimin üzerindeydi. Tanrım. Diademimi kaybettikten sonra Aemon'la karşılaşmışım, omuzlarımı tutmuştu.

Işık Muhafızları tanıyordu. Mercurial
Rhyan'ı yanıma bıraktı.

"Meera'nın odasında yanıyordu," dedi gözleri büyüyerek. "Morgana göğüs plakasını aldığı anda."

Mercurial'a baktım. "Morgana mı? O da mı... O da mı bir Gardiyan?" diye sordum. "Ereşya, turuncu ışın tanrıçası," dedi. "Görünüşe göre tarih birden fazla şekilde kendini tekrarladı. Sana ihanet etti ve yine sevgilisi Moriel'in yanına koştu."

Göğsüm kabardı.

Mercurial boynunu bükerek başını salladı. "Artık gitmem gerekiyor. Siz ikiniz düzeltmem gereken çok fazla soruna neden oldunuz, yoksa herkes için felaket olacak. Ama sizi tekrar bulduğumda, bu sefer hazır olsanız iyi olur. Dinlemeye hazır olun. Asherah olmaya hazır olun. Çünkü az önce Moriel'e tanrı olması için gereken her şeyi verdin. Tam gücüne kavuşması an meselesi. Ve inan bana, bunun neye benzediğini görmek istemeyeceksin."

Mavi yüzüne bir gülümsemenin hayaleti yayıldı. Ve böylece gitmiş oldu.

Rhyan'ın haftalar önce o gece odamda bana söylediklerini düşündüm. Babası, İmparatorluk'taki herkesten daha fazla gücü ve yıkımı serbest bırakma potansiyeline sahip olduğumu söylemişti.

O haklıydı. Moriel'i Lumeria'ya geri salmıştım.

Kafamın içinde çan sesi gibi bir kahkaha duyuldu. *Oh Asherah, bir tanrıça olarak tam gücün daha da yıkıcı olacak.*

Gözlerimi sımsıkı kapatıp onun aklımdan çıkmasını

istedim. "Lyr..." Rhyan dedi ki. "Bunu ."

"Nasıl?" Ben sordum. "Az önce Lumeria'da yürüyen en tehlikeli tanrıya en büyük silahını verdim."

Rhyan başını salladı. "Sen daha güçlüsün. Bak neler yaptın. Onu daha önce yendik. Bunu tekrar yapacağız. İkimiz varız,

birlikte. Ama önce..." Gözleri zümrüt yeşili parlıyordu, ışık ve kararlılıkla doluydu. "Jules'u kurtaracağız. Onu geri alacağız. Sonra da Aemon'u, Moriel'i -kendisine ne isim vermek istiyorsa artık- cehenneme geri göndereceğiz."

Elini sıktım.

"Ve Lyr," dedi Meera yumuşak bir sesle. "Bu işte yalnız değilsin. Şu anda onlardan daha üstün durumdayız. Üçer iki."

Morgana'ya karşı biz. Bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Üçer iki mi?" Sonunda onun sözlerini duyarak sordum. "Ama Meera, sadece Rhyan ve I..."

Başını iki yana salladı. "Sana ilk ben dokundum," dedi. "O gece, imgelemimi gördüğümde. Sana uzandım ve sen yanmaya başladın - işte o zaman Rhyan'ı çağırdın. Sanırım... Mercurial'ın az önce söylediklerine bakılırsa ben de bir Gardiyanım."

BÖLÜM KIRK İKİ

MORGANA

Yatağımda tek başıma oturmuş, geceliğimi bacaklarımın üzerine sermiştim. Aemon taht odasında oturuyordu... Sanırım artık onu böyle düşünebilirdim. Aemon olarak. Hazır olarak. Artık ilişkimiz, aramızdaki bu şey karanlıkta kalmamıştı.

Oda, ışınların en koyusu olan çivit rengi ışıkla parlıyordu. Parçayı saklamıştım. Kız kardeşlerime ihanet etmiştim. Hepsi ne istediğimi bildiğim içindi. Her şeyden çok.

İmparatorluğu yıkmak istedim.

Lyr'i ne kadar çok sevmiş olsam da, Meera'dan ayrılırken kalbim ikiye bölünmüş olsa da, Lyr'in yüzünü zihnimde her gördüğümde ölmek istesem de - o ihanet ifadesini görsem de, Jules hakkındaki gerçeği ona söyleyerek neden olduğum yıkımı görsem de, daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Eve dönersem, onlarla gidersem asla elde edemeyeceğimi bildiğim bir şey. Kurallara uymaya, aynı oyunları oynamaya devam etseydim.

Değişim istedim.

Ve bu noktada nasıl elde ettiğim umurumda değildi.

Jules'u geri alacaktım. Bunu yaparken de İmparatorluğu alaşağı edecektim. İmparator'un güçlerine güç veren Vorakh ona sırtını dönecekti. Yakında, benim arkamda duracaklardı.

Benim iki yüzlü tanrıçam, er ya da geç o parçayı senden isteyecek, biliyorsun. Mercurial'ın düşünceleri zihnimi zorladı. Bana şaşırtmaca yaratacağını söylemişti. Bu benim kurtulmak için tek şansımdı. Moriel'den, Aemon'dan ayrılmak için. Ama Afeyan'a hiç güvenmemiştim. Kız kardeşlerimi kurtardım. Rhyan'ı bile. Yeterince şey yaptım. Şimdi sıra bendeydi.

Sen bir aptalsın. Parçayla ne yapacağını bile bilmiyorsun. nasıl kullanacağını. Ya da nasıl saklayacağını. Onu küçümsemeyi bırak. Çünkü sen farkına bile varmadan, reddedemeyeceğin bir takas yapacak. Onu özgürce vermeni isteyecek. Ve bunu yaptığında, başka seçeneğin olmayacak.

Nadiren yaparım. En azından olduğunda, kız kardeşlerimin hayatlarıyla ilgili pazarlık yapmayacak.

Onu yine hafife alıyorsun. Yapabilir ve yapacak da. Ve daha kötüsünü de yapacak. Ölümsüzün zalim kahkahası zihnimde çınladı. Sana şans verdiğimde benimle gelmiş olmayı dileyeceksin. Artık çizginin çekildiğini anla. Sana bir an verdim. Sen reddettin. Mercurial ikinci bir şans vermez. Sen benim düşmanımsın.

Hep öyle değil miydin? Omuz silktim, kristali ellerimde çevirirken ona baktım. Işıklar tenimde parladı ve ben onu tekrar tekrar çevirirken kayboldu. Tutabildiğim kadar uzun süre tutmak zorundaydım. Aemon'un onu teslim etme taleplerini mümkün olduğunca uzun süre reddetmeliydim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama Mercurial zihnime fısıldadı. Bunu sana son hizmetim olarak kabul et. Birlikte geçirdiğimiz uzun tarihin hatırına son tavsiyem. Yanlış seçim yaptın, Ereşya. Tekrar söylüyorum.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN SAVAŞÇISI
THE STORY CONTINUES IN THE DROWNED EMPIRE
SERIES, #4

BOĞULAN IMPARATORLUĞUN OĞLU

**RHYAN'S STORY FROM SOLSTICE CONTINUES IN THE
DROWNED EMPIRE SERIES, #1.5**

VALALUMIR'İN MUHAFAIZLARI

ASHERAH, , Kızıl Işının Koruyucusu

Ereshya, Tanrıça, Turuncu Işının Koruyucusu

Shiviel, Tanrı, Sarı Işının Koruyucusu Auriel,

Tanrı, Yeşil Işının Koruyucusu Cassarya,

Tanrıça, Mavi Işının Koruyucusu Moriel, Tanrı,

İndigo Işının Koruyucusu Hava, Tanrıça,

Menekşe Işının Koruyucusu

SÖZLÜK

İsimler:

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Bamaria'daki iktidar koltuğunun üçüncü sıradaki sahibi

Morgana Batavia (Mor-ga-na Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ikinci sıradaki sahibi

Meera Batavia (Mee-ra Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ilk sıradaki varisi (Varis Görünür)

Naria Batavia (Nar-ria Ba-tah-via): Arkasva'nın yeğeni, Koltuk için sıralı değil

Arianna Batavia (Ar-ree-ana Ba-tah-via): Arkasva'nın baldızı, daha önce Koltuk için üçüncü sırada, Bamaria Konseyi'nde Eğitim Üstadı

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaria Savaş Lordu, Bamaria Konseyi'nde Arkturion

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Forsworn ve Glemaria 'dan sürgün . Daha önce İktidar Koltuğu için ilk sıradaydı (Varis Görünür)

Haleika Grey (Hal-eye-ka Gray): Tristan'ın kuzeni ve Lyr'in Soturion Akademisi'nde sahip olduğu birkaç arkadaş ve müttefikten biri

Hava (Ha-vah): Menekşe Işınının Koruyucusu

Auriel (Or-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Asıl Muhafızı, Dünya'ya getirmek için ışığı çaldı ve Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü

Asherah (A-sher-ah): Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Mercurial (Mer-cure-ree-el): Ölümsüz bir Afeya, Majesteleri Kraliçe İştaranın İlk Elçisi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi

Moriel (Mor-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini 44 Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Boğulmaya yol açan savaşta akadim ile ittifak yaptığı Dünya'ya sürgün edildi.

Ereshya (Air-resh-she-ah): Tanrıça, Turuncu Işının Koruyucusu

Shiviel (Shiv-ay-el): Tanrı, Sarı Işının Koruyucusu

Cassarya (Cah-sar-ree-ah): Tanrıça, Mavi Işının Koruyucusu

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin mevcut İmparatoru ve Korteria'nın Arkasva'sıdır.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni, İmparator olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetiyor ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetiyor.

Afeya (Ah-fay-ah): Boğulma'dan kurtulan ölümsüz Lümerliler. Önceleri Afeya, Lumeria Matavia'daki diğer Lumerialılardan ayırt edilemezdi. Tanrı ve Tanrıçaların soyundan geliyorlardı ve ölümlü bedene hapsolmuşlardı. Ancak savaş çabalarına katılma talebini reddettiler. Bazı kaynaklar Moriel'in güçleri ve Akadim ile ittifak kurduklarına inanıyor. Valalumir parçalandığında, sonsuza dek yaşamakla lanetlendiler, evlerine dönemediler, yaşamdan kurtulamadılar, dokunamadılar ya da büyü yapamadılar - bir başkası tarafından istenmedikçe.

Ramia (Rah-me-yah): Yarı Afeyan kütüphaneci

Zenoya (Zen-oy-ya): Yarı Afeyan kütüphaneci

Yerlerinize:

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalan ve Bamaria'ya -önceden Dobra'ya- ulaşabilenler tarafından kurulan İmparatorluğu ifade eder.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için Starfire'a erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Elyria (El-leer-ria): Tarih boyunca Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi artık aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümerya Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan veya vorakh ile suçlanan suçluların hapsedilmek üzere gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, adanın ötesinde okyanustan başka bir şey olmamasından kaynaklanmaktadır. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarıyla bilinen bir Güney ülkesi.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. İmparator Devon Hart Arkasva ve Kuzey İmparatorudur. Rhyan Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları:

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin karışımını andırırlar. Seraphim barışçıl yaratıklardır, Bamaria'da kutsaldır ve çoğunlukla Lumerian İmparatorluğu'nda taşımacılık için kullanılırlar. Görünüşleri narin olsa da son derece güçlüdürler ve kısa mesafelerde on kişiye kadar yük taşıyabilirler. Seraphim'lerin hepsi sıcak iklimleri tercih eder ve İmparatorluğun en kuzeyinde nadiren bulunurlar.

Ashvan: Uçan atlar. Bunlar kanatları olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir. Bir ashvan hızlandığında, sihirleri üzerinde koşmak için küçük geçici yollar yaratacaktır. Teknik olarak ashvan uçamaz, ancak üzerine basıldığında beliren ve kaybolan sihirli yollarda koşarlar. Büyünün kalıntıları arkalarında çizgiler oluşturarak geride kalır, ancak bunlar saniyeler içinde kaybolur.

Nahashim: İsteddiği zaman büyüyüp küçülebilme yeteneğine sahip, arama amacıyla her boyuttaki alana sığabilen yılanlar. Kaybolan ya da aranan herhangi bir şey neredeyse her zaman bir nahashim tarafından bulunabilir. Pulları neredeyse yakıcı derecede sıcak kalır ve suya yakın yaşamayı tercih ederler. Çoğu nahashim, Lumeria Matavia'nın orijinal konumuna en yakın, okyanusa en uzak ülke olan Lethea'da yetiştirilir.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları. Son derece büyük olan bu hayvanlar savaşa götürülebilir, dağları ve soğuk iklimleri tercih ederler. Lümer İmparatorluğu'nun en kuzey bölgelerinde seraphim ve ashvan'ın yerini alırlar. Seraphim'den çok daha ağır yükler taşıyabilirler.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenler. Akadim kurbanlarının ruhunu yiyerek öldürür. Bu şeytani yaratıklar daha önce dönüştürülmüş Lumerianlardı. Akadim bir Lumerian'ın iki katı büyüklüğüne ulaşır ve bir soturion'un beş katı güç kazanır. Ruhlarla beslenmeye devam ettikleri sürece ölümsüz olan bu yaratıklar Lumerian büyüüne karşı dayanıklıdır. Akadim güneş tarafından zayıflatılır ve Kuzey Yarımküre'de yaşama eğilimindedir.

Su Ejderhası: Lümerya Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan mavi pullu ejderhalar. Önceleri zamanlarını kara ve su arasında eşit olarak geçirirlerdi.

Su ejderhaları Lümerya Okyanusu'na gitmiştir ve genellikle Lethea'ya yakın yerlerde görülürler.

Agnavim (Ahg-naw-veem): Lümerya topraklarında nadiren görülürler. Saf alevden yapılmış kanatları olan bu kırmızı kuşlar Afeyan Yıldız Sarayı'nın işgal ettiği toprakları tercih eder. Lumeryalılar Boğulma'dan beri onları evcilleştiremedi.

Sartlar/Öğeler:

Doğum Bağı/Bağlama: Güçlerine dokunmalarını engellemek veya fiziksel hareket kabiliyetlerini kısıtlamak için bir Lumerian'ın etrafına bir ip bağlayan bir büyü içeren geleneksel bir bağlamanın aksine, Doğum Bağı hiçbir iz bırakmaz. Bir Bağlama geçicidir ve büyüyü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir. Tüm Lümerlilere yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağı verilir; bu büyü, büyü güçleri geliştiğinde onlara erişmelerini engeller. Tüm Lümerliler ergenlikle birlikte büyülerini geliştirir. Doğum Bağı ancak Lumerian on dokuz yaşına geldiğinde, yani yetişkinlik çağına geldiğinde kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel silah. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur çünkü bir soturionun büyüsü bedeni aracılığıyla dönüştürülür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kashonim'i çağırmak soyunuzun gücünü emmenizi sağlar, ancak duruma bağlı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, uzun bir soydan veya özellikle güçlü bir soydan geliyorsanız, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir. İkincisi, potansiyel olarak

büyücüleri ya da soturileri zayıflatmak için kullanılır. Ayrıca diğer öğrencilere karşı kullanılması da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur. Bir Ka, bir ruh kabilesine veya ailesine benzetilebilir. Evlilikler gerçekleştiğinde, birlikteliğin herhangi bir üyesi diğerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan taç benzeri altın bir kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da Kral ve Kraliçe unvanının yerini almıştır ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

Mekarim (Mee-kah-reem): Ruh Eşleri

Mekara (Mee-kah-rah): Sevgi ifadesi, "Ruhum senindir" anlamına gelir.

Rakame (Rah-kah-may): Sevgi ifadesi, "Ruhun benimdir" anlamına gelir.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyüü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaşı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Işık, Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir diğer popüler çeviri ise Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan Tavia Valya'dır, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmemiştir. Küçük değişiklikler veya su hasarının olası etkileri, Auriel'in Aşera ile ilk karşılaşmasına dair farklı bilgiler sunar.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan üç büyümlü yetenek yasadışı kabul edilir: vizyonlar, zihin okuma ve zihinle seyahat. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

LUMERİA İMPARATORLUĞU

Lümer İmparatorluğu altında birleşmiş ON İKİ ÜLKE VAR. Lumeria Nutavia'nın 12 Yönetici Kavimi. Her ülke bir Arkasva, yani yönetici Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi tarafından yönetilir.

On iki ülkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğun Kuzey veya Güney yarımkürelerindeki her ülke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmperator'a hesap verir.

İmparator'un yönetimine ek olarak, her ülkeden bir tane olmak üzere on iki senatör (iktidardaki Ka'nın üyesi olmayabilir) Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. İmperator ve İmparator rolleri ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilemezler. İmperatorlar ve İmparatorlar iktidardaki Kavim tarafından seçilmelidir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve ülkelerinde hüküm sürebilirler. Bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybeder ve tüm Lümerliler için bir baba veya anne gibi olmalıdır.

Ampirik
Komuta Zinciri

İmparator Theotis, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu

İmparator, başkenti Numeria'dan tüm İmparatorluğu yönetir. İmparator, Senato'nun ve İmparatorluk altında birleşmiş on iki ülkenin işleyişini denetler.

Devon Hart, Kuzey İmparatoru

Kuzey İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Yönetimi, şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

Glemaria, Ka Hart

Payunmar, Ka Valyan

Hartavia, Ka Taria

Ereztia, Ka Sephiron

Aravia, Ka Lumerin

Sindhuvine, Ka Kether

Avery Kormac, Güney İmparatoru

Güney İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Görevdeki İmparator aynı zamanda İmparatorun yeğenidir. Onun yönetimi şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri kapsamaktadır:

Bamaria, Ka Batavia

Korteria, Ka Kormac

Elyria, Ka Elys (daha önce Ka Azria)

Damara, Ka Daquataine

Lethea, Ka Maras

Cretanya, Ka Zarine

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

Güneş Sarayı: Kral RaKanam tarafından yönetilen El

Zandria Ay Mahkemesi: Kraliçe Ma'Nia tarafından

yönetilen Khemet Yıldız Sarayı: Gece Toprakları,

Kraliçe Ishtara tarafından yönetilir

**Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası olarak görülmez ve İmparator'a boyun eğmez, ancak tarih, önceki antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.*

BAMARIAN KONSEYİ

Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin her birinde, yönetim ve karar alma süreçlerinde Arkasva'ya yardımcı olmak üzere soylulardan oluşan 12 üyeli bir konsey bulunur.

Bamarian Konseyi aşağıdakileri içerir:

Rol, İsim

Arkasva, Arianna Batavia

Atların Efendisi, Eathan Ezara*

Arkturion, Aemon Melvik

Turion, Dairen Melvik Arkmage,

Kolaya Bursiyeri Eğitim Üstadı,

Bekleyen Casuslar Üstadı, Sila

Shavo Finans Üstadı, Romula

Grey Hukuk Üstadı, Kiera Ezara

Naturion, Dagana Bursiyeri

Senatör, Janvi Elys

Barış Ustası, Brenna Corra

*Eathan Ezara geçici Arkasva seçildi ve Arianna Batavia'ya yetkisini devretmeden önce tam bir gün boyunca gümüş defne ile hüküm sürdü. Arianna'nın Bamaria'nın Yüce Leydisi Arkasva Batavia'ya geçmesi, Konsey'de Eğitim Üstadı pozisyonunda bir boşluk yarattı. Yeni bir At Üstadı'nın seçilmesi yakındır ve son gelişmelerle birlikte başka yeni atamaların da yapılması beklenmektedir.

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

ÇIRAK: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim. Bir çırak olarak zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları acemiye öğretmek arasında bölünür. Bu, Kashonim'in gücünü güçlendirmek için ve bir konuyu öğrenmenin ve ustalaşmanın en iyi yolunun öğretmek olduğuna dair Bamarian felsefesi nedeniyle yapılır.

Arkasva (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu

Arkturion (Ark-tor-ree-an): Ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin hükümdarı. İmparator, iktidardaki arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Veliaht: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki sahibi veya Koltuktan İlk Gelen.

Imperator: Minyatür bir İmparator. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey Yarımküre, diğeri Güney Yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. İmparator aynı zamanda ülkelerinin Arkasva'sıdır, kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ama aynı zamanda her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi görevi görürler.

Hanımefendi: Bir kadın veya kadın olarak tanımlanan soylu bir üye için resmi hitap.

Lord: Bir erkeğe veya erkek olarak tanımlanan bir soylu üyesine yönelik resmi hitap.

Büyücü: aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lumerian. Büyülerini odaklamak için bir çıta kullanılır. Kişi ne kadar çok odaklanırsa, o kadar az stave'e ihtiyaç duyar, ancak ne kadar çok büyü kullanabilirse, stave'in o kadar büyük olması gerekebilir. Ark büyücüleri (yüksek büyücüler) kendileri kadar uzun çitalara sahip olma eğilimindedir.

Maraak: Kral için Yüksek Lümeryan

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü ya da soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion ya da büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir, Arkturion'larına hesap vermelidir.

Ekselansları: Yönetici Ka'nın herhangi bir üyesi için resmi hitap şekli. Arkasva da dâhil olmak üzere, İktidar Makamı'na sırası gelen herkese bu şekilde hitap edilmelidir. Bir soyluya "zat-ı aliniz" diye hitap edilebilmesi için Makam'da sırası olması gerekir.

Ekselansları: Sadece imparator olarak görev yapan Lümerya soylularına resmi hitap olarak ayrılmıştır. Bu hitap şekli Afeyan Yıldız Mahkemesi tarafından da benimsenmiştir.

Majesteleri: Sadece İmparator veya İmparatoriçe için kullanılır. Daha  nce Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçeleri için kullanılıyordu. Bu aynı zamanda Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Krali elerine de uygulanabilir.

Teşekkür

Artık resmileşti. Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi yazmakta en çok zorlandığım kitaptı, ancak kendim hakkında en çok şey öğrendiğim kitap olduğunu hissediyorum, yapabileceklerim de dahil olmak üzere ve aynı zamanda sezgilerime nasıl tam olarak güveneceğimi de öğrendiğim kitap. Muhtemelen bu derse tekrar ihtiyacım olacak....

Yayın tarihi olarak 14 Şubat'ı seçmemin önemli bir nedeni vardı (Sevgililer Günü sadece krema gibiydi). Yazmak ve düzenlemek için bolca zamanım olacak (ama çok fazla değil) Guardian'ın yayınlanmasından yeterince uzak bir tarih için takvimde ileriye baktığımı hatırladım ve bunun bir Salı olması ve 2/22/22'de yayınladığım ilk kitabım Daughter of the Drowned Empire'in orijinal tarihine yakın olması hoşuma gitti. Ayrıca- OMG- bir yıl önce bugün, yayınlanmış tek bir kitabım bile yoktu. Bugün ise dört kitabım var (Gündönümü de sayılır, her ne kadar biz ona novella desek de).

Ancak, her zamanki gibi planlarım ters gitti ve düzinelerce nedenden bu kitabı zamanında ya da hiç bitiremeyeceğime yaklaşık yüz kez ikna oldum. Ne zaman tarihi ertelemekten vazgeçtiğimi hissetsem, mucizevi bir şekilde onu programa geri koyan bir şey oluyordu. Ve ben

Tüm bu prodüksiyonun zamanında yapılmasını sağlayan kişinin büyükbabam Frank'in ruhu olduğundan oldukça eminim. Frank benim büyükbabam ve adaşımdı. Bir psikolog, gizem ve dedektif hikayeleri yazarıydı. Frank ben onunla tanışmadan 14 Şubat 1981'de vefat etti. İsmimi her zaman sevdim ve ikimizin de yazar olmasını sevdim - ve şimdi kendimi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum.

14 Şubat aynı zamanda kardeşimin doğduğu gündü. Mutlu yıllar, Michael. Bu yüzden ailemde bu tarihe anlam katmaya devam etmek gerçekten özel hissettiriyor.

Lady'nin şu anda sizin elinizde olması için kesinlikle çok önemli olan başka insanlar da var.

Donna Kuzma, cidden teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sen sinopsis kraliçesisin ve bir şekilde bir bölümün senin için işe yaramayan bir yönü hakkında, her şeyi yeniden yazmam ve doğru hale getirmem için bana ilham veren sihirli bir yorum yapma yeteneğine sahipsin - hepsi de yanlış olan küçük bir şeyi saptayabildiğin için. Editoryal notlarınız eşsiz. İçgörünüze bayılıyorum. Ve sizinle birlikte bir sonraki romanın derinliklerine inmek için sabırsızlanıyorum (özellikle de resmen yepyeni bir bölgede olduğumuz için). Ayrıca denedim, ama beceremedim.

-Buyurun: "Benim iki modum var. Kütüphaneye giderim. Ve canavarların suratına yumruk atarım."

Asha Venkataraman, sen hayat kurtarıcısın. Bazı noktalarda kör gibi yazıyormuşum gibi hissettim - özellikle de sonlara doğru, ve sen bir süper kahraman gibi beta okuma yapmak ve içgörü ve cesaretlendirme sunmak için içeri daldın. Sen olmasaydın bitirebileceğimi sanmıyorum.

Marcella Haddad, her zaman olduğu gibi, odaklanmamı sağlıyorsun, zihniyetimi işi yapmak için olması gereken yerde tutuyorsun ve sarsılmaz inancın bulaşıcı ve bana her zaman zor günlerde bunu kesinlikle yapabileceğimi hatırlatıyor. Ancak yine de en az yüz hatırlatmaya daha ihtiyacım olacak.

Danielle Dyal, sen mucizevi bir işçisin ve düzenleme programını tekrar çözdüğün ve bunu gerçekleştirdiğin her seferinde (planladığımdan çok daha fazla yazdığım da ve bunu yapmak çok daha uzun sürdüğünde bile), becerine ve iş ahlakına daha da hayran kaldım. Harika metin düzenlemeleri için her zamanki gibi teşekkür ederim!

Stefanie Saw, bu şimdiye kadarki en iyi kapak - gelecektekiler hariç. Kendini geliştirmeye devam ediyorsun ve seninle çalışmaktan onur duyuyorum.

Anne, kehanet gerçekleşti. Yaz, yaz, yaz. Elissa, sanırım sonunda istatistikleri anladım! Neyi anladın?

Jules, seninle gurur duyuyorum! Ve özellikle yükleme konusundaki desteğiniz için her zamanki gibi teşekkür ederim.

Eva, sürekli desteğin için teşekkür ederim.

Miguel, her zaman kontrol ettiğin ve dinlediğin için teşekkür ederim! Michael, doğum gününü kitabımla paylaştığın için teşekkür ederim. Dylan, Blake, Hannah, Dani, kalbim siz dördünüze ait.

Steve Kuzma, her zaman olduğu gibi dijital dünyayı koruduğunuz için teşekkür ederiz.

Drowned Empire ARC Ekibine çok teşekkür ederim. Dört kitaptır benimle birlikte bu yolculuğa çıkan herkese ve ekibe katılan herkese teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım.

Ve tabii ki son olarak, kaotik, işgüzar ama her zaman harika olan sokak ekibi-Forsworn Mayhem! Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Özellikle de: Kirsty Claassen, Olivia E. Fraga, Bethany Hayes , Jaycee Webb, Cassidy Karge, DeAnna Hill, Jenessa Moore, Krystal Spooner, Emma Reece, Stacey Rae, Lauren Richards, Sydney Skye (Squid), Kalynn Trammel, Alisa Huntington, Tasha Jenkins, Kristianna Weppler, Iliana katana, Emma Russell, Molly Fabricatore, Megs Ley, Andrea Brondige, Victoria Webb, Christine Stewart, Bekah Abraham, Rachel

Cunningham, Yanet Aguirre, Lucy Heckla, Calli O'Sullivan, Zoë J. Osik, Megan Cristofaro, Sandra Jean Glazebrook, Heather Creeden, Meghan Hughes, Katie Hunsberger, Chelsea Taylor, Danielle Plant - Read wRite Run, Marisa Alsua, Kyla Clarkston, Shana Heinrich, Srishti Nair, Nadia Larumbe , Tandia Dudman, Sarah Heifetz, Jade Lawson, Brittanie G, Céline Yzewyn, Courtney Washburn, Kiah McDaniel, Courtney Stosser, Jennifer Walsh, Mercurial's queen , Brynly Kapelanski, Kayleigh Foland, Heather Corrales, Christine Stewart, Iliana Katana, Zoë J. Osik (Okuma Sonrası), Alisa Huntington, Brianne Glickman, Izzy, Lara K, Lila, Madi Healey, Audra Jones

Ve okuduğunuz için teşekkür

ederim! Sevgiler,

Frankie

ALsO YAZAR TARAFINDAN

1. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı
2. Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı
3. Boğulmuş İmparatorluğun Gündönümü

FRANKIE DIAnE MALLIs HAKKINDA

Frankie Diane Mallis, fantastik aşk romanı Drowned Empire serisinin çok satan yazarıdır. Kitaplar ilk yıllarında Amazon'da Yunan ve Roma Miti dalında en çok satanlar listesinde 1 numara olmuştur. Philadelphia'nın dışında yaşıyor, yoga ve oryantal dans yapıyor ve genellikle glütensiz tatlılar pişirirken bulunabiliyor. Daha fazlasını öğrenmek için www.frankiedianemallis.com adresini ziyaret edin ve haber bültenine katılın. Frankie'yi Instagram'da @frankiediane ve TikTok'ta @frankiedianebooks hesaplarından takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.